NGƯỜI KHÁC LÀ VỰC SÂU

An Chi Nhược Miên

'If running the economy off the cliff makes you money you will do it

Chuyển ngữ: Tamarillo
Cover: Thiên Thủy Bích

Người Khác Là Vực Sâu

An Chi Nhược Miên

DTV EBOOK

Ngôn Tình, Đô Thị, Trinh Thám, Khác, Sủng
Tác giả: An Chi Nhược Miên

Tran / Editor: AI_Tamarillo

Beta: AI_Lilac

Thể loại: Hiện đại, HE, Sủng Ngọt, Phá án, Tâm lý, Góc nhìn nữ chính, Thiên chi kiêu tử, Nghiệp giới tinh anh

Giới thiệu

[Cô gái có IQ cao X Boss khó lường]

Những người phụ nữ trẻ bị sát hại lần lượt được tìm thấy ở thành phố C. Cùng lúc đó, Tiêu Ngũ, Phó đội trưởng Cục Cảnh sát thành phố nhận được nhiệm vụ từ người thầy của mình, thầy yêu cầu anh ta đến đón một cô gái bị ngồi tù oan mới được thả ra cách đây không lâu, nhân tiện gửi cô ấy tới chỗ làm mới. Nhưng ai sẽ chịu nhận một người đã thoát ly xã hội rất lâu chứ?

“Anh chắc chắn tôi có thể ở lại sao?” Diệp Tiểu Nhu nhắc nhở: “Thậm chí tôi còn từng vào bệnh viện tâm thần nữa đấy.”

“Cô đã vượt qua phòng phỏng vấn.” Người đàn ông tỏ vẻ rất bình tĩnh: “Yên tâm, chỗ này của tôi cũng chẳng có mấy người là bình thường.”

Khi ấy, cô vẫn còn là một "con chó hoang" mới ra tù, trông vừa nhếch nhác vừa bẩn thỉu.

Nhưng anh trong bộ trang phục tươm tất, lại bị thương bởi đòn tấn công đầy đề phòng của cô. Chẳng một ai có thể ngờ rằng trong quá trình điều tra các vụ án lớn, cô gái này đã thực sự bộc lộ tài năng mà người bình thường không tài nào tưởng tưởng được.

Bấy giờ, mọi người mới nhận ra, nhiều khả năng cô gái này là một thiên tài phá án.

- Em cất giấu bên mình biết bao bí mật ẩn sâu trong bóng tối, em đã chứng kiến hằng hà sa số mặt trái của nhân cách trên đời này, mãi đến khi gặp được anh, em mới leo từ vực thẳm lên.

Một câu chuyện ngọt ngào được bọc trong lớp áo suy luận trinh thám.

PS: Nam nữ chính đều là nhân vật chính diện.

Những giải thích về thuật ngữ Tâm lý học trong bài viết đều được lấy từ sách chuyên ngành Tâm lý học.

Gỡ mìn: Hướng phát triển của nhân vật nữ chính: Nữ chính sẽ trưởng thành, sau giai đoạn đầu thì hai người ngang nhau, nếu ai thích nam chính mạnh ngay từ đầu, xin hãy cẩn thận khi nhảy hố.

Người đẹp ốm yếu IQ cao X Thám tử lạnh lùng.

Mục lục

- Chương 1: C1: Chương 1
- Chương 2: C2: Chương 2
- Chương 3: C3: Chương 3
- Chương 4: C4: Chương 4
- Chương 5: C5: Chương 5
- Chương 6: C6: Chương 6
- Chương 7: C7: Chương 7
- Chương 8: Chương 8
- Chương 9: Chương 9
- Chương 10: Chương 10
- Chương 11: Chương 11
- Chương 12: Chương 12
- Chương 13: Chương 13
- Chương 14: Chương 14
- Chương 15: Chương 15
- Chương 16: Chương 16
- Chương 17: Chương 17
- Chương 18: Chương 18
- Chương 19: C19: Chương 19
- Chương 20: C20: Chương 20
- Chương 21: C21: Chương 21
- Chương 22: C22: Chương 22
- Chương 23: C23: Chương 23
- Chương 24: C24: Chương 24
- Chương 25: C25: Chương 25
- Chương 26: C26: Chương 26
- Chương 27: C27: Chương 27
- Chương 28: C28: Chương 28
- Chương 29: C29: Chương 29
- Chương 30: C30: Chương 30
- Chương 31: C31: Chương 31
- Chương 32: C32: Chương 32

- Chương 33: C33: Chương 33
- Chương 34: C34: Chương 34
- Chương 35: C35: Chương 35
- Chương 36
- Chương 37
- Chương 38
- Chương 39
- Chương 40
- Chương 41
- Chương 42
- Chương 43
- Chương 44
- Chương 45
- Chương 46
- Chương 47
- Chương 48
- Chương 49
- Chương 50
- Chương 51
- Chương 52
- Chương 53
- Chương 54
- Chương 55
- Chương 56
- Chương 57
- Chương 58
- Chương 59
- Chương 60
- Chương 61
- Chương 62
- Chương 63
- Chương 64
- Chương 65
- Chương 66
- Chương 67
- Chương 68: Ngoại truyện 1

- Chương 69: Ngoại truyện 2
- Chương 70: Ngoại truyện 3
- Chương 71: Ngoại truyện 4
- Chương 72: Ngoại truyện 5
- Chương 73: Ngoại truyện 7
- Chương 74: Ngoại truyện 7
- Chương 75: Ngoại truyện 8
- Chương 76: Ngoại truyện 9
- Chương 77: Ngoại truyện 10

Chương 1: C1: Chương 1

Tháng Ba, thành phố C đổ mưa liên tục suốt một tuần, vì thành phố được phủ xanh, nên những hồ lớn và cây xanh đã cấp ẩm cho không khí một cách tự nhiên, khiến toàn bộ thành phố chìm trong làn sương mù ẩm ướt.

“Thời tiết này đúng là dở dở ương ương mà, nói nóng thì không nóng, bảo lạnh thì cũng chẳng lạnh.”

“Đúng thế. Chẳng biết trời còn mưa tiếp không, ba ngày rồi mà quần áo phơi vẫn chưa khô.”

“Không biết bao giờ khu nhà tập thể của chúng ta mới bị phá dỡ nữa, chưa cần nói đến người già trong nhà, tôi và bố bọn trẻ đã chịu quá đủ rồi. Bà có ngửi thấy mùi gì không? Mấy ngày nay khắp hành lang nồng nặc mùi hôi thối.”

Thành phố C tổng cộng gồm năm khu, phân chia thành khu phía Nam, khu phía Bắc, quận trung tâm, quận Hoè Ấm và khu Lịch Sơn. Quận Hoè Ấm và khu Lịch Sơn thuộc về khu phố cổ, Hoè Ấm là khu có tốc độ đô thị hóa chậm nhất trong thành phố. Nơi nơi đều là những toà nhà cũ, ngõ nhỏ chật hẹp, nếu người ngoài đến thuê nhà thì cứ như lạc vào mê cung. Mỗi khi trời mưa, thời tiết trở nên ẩm ướt khiến người dân ở khu phố cổ không nhịn được mà than khổ.

Hai bác gái hàng xóm đang tán gẫu về chuyện gia đình, trước tòa nhà chợt có một anh shipper cầm thứ gì đó vội vàng lướt qua bọn họ rồi chạy lên lầu, hiển nhiên anh trai này đã quen

thuộc với loại hình khu dân cư không lắp thang máy ở đây, dù sao cao nhất cũng chỉ có năm tầng.

Một lúc sau, hai bác gái bắt đầu thắc mắc vì sao anh trai giao đồ nhanh nhẹn kia mãi vẫn chưa xuống.

“Cậu thanh niên kia lên đó đã hơn mười phút, dù leo lên tầng cao nhất thì cũng phải xuống rồi chứ?”

“Phải đó, tôi thấy cậu ta chỉ cầm một túi cơm thôi. Tôi không có ý gì đâu nhé, nhưng giới trẻ ngày nay ngày càng lười, nấu cơm mà cũng không thèm nấu. Bà nói xem, mấy quán bán cơm kia có quán nào là vệ sinh sạch sẽ đâu.”

Lúc họ đang nói chuyện, anh trai shipper bỗng gấp gáp chạy xuống dưới, dừng trước mặt hai người.

“Hai cô ơi, cho cháu hỏi chút, hai cô có biết người sống ở căn hộ 402 tầng 4 không ạ?”

Hai bác gái đưa mắt nhìn nhau, họ đã sống ở toà nhà cũ này hơn mười năm, hàng xóm xung quanh ít nhiều gì cũng quen biết.

“Căn hộ ở tầng 4 kia cho thuê rồi mà? Năm trước, người nhà đó đã dọn tới sống cùng con trai ở nhà mới trong thành phố để hưởng phúc, căn hộ đó không có bán, đang chờ phá dỡ.”

“Ờ đúng rồi, tôi nhớ ra rồi, có một cô gái sống ở căn hộ 402, ngày nào cũng cúi gằm mặt không nói câu gì, ít khi ra ngoài lắm. Cô gái đó đã chuyển đến đây hơn một năm, hình như chỉ mới gặp vài lần, trông cô gái ấy cứ là lạ sao sao ấy.”

“Đúng là cô ấy.” Anh trai shipper lau mồ hôi, nói: “Người thân cô ấy đặt cơm cho cô ấy, bảo một hai tháng không thấy gọi điện về quê, nhờ cháu đưa cơm để xem có ai ở nhà không, nhưng cháu gõ cửa rất lâu mà chẳng ai lên tiếng.”

Bác gái "Ây da" một tiếng, không đồng tình: "Tôi nghĩ không sao đâu, cậu cũng không cần lo lắng quá, đặt cơm hộp trước cửa căn hộ của cô ấy là được. Người trẻ tuổi ấy mà, biến mất tám tháng có gì lạ đâu. Không chừng cô ấy đã chuyển tới sống cùng với bạn trai đấy."

Đương nhiên hàng xóm cũng không để tâm lắm, nhưng điện thoại trong túi anh trai shipper lại vang lên, vẫn tới từ người thân đã đặt cơm hộp kia. Anh ta thấy số điện thoại và mã vùng nên mới chú ý nhiều hơn, nhưng gõ cửa căn hộ ở tầng 4 lâu như vậy mà vẫn không ai mở cửa.

Xem chừng người họ hàng này đã hết cách, nghe nói là ông cậu ở quê, vì quá xa không đến được nên đành nghĩ ra cách này. Anh trai shipper bất đắc dĩ nghe máy, đầu bên kia bảo mình không yên lòng nên đã báo cảnh sát. Vậy bây giờ hết việc của anh ta rồi.

Nhưng khi anh trai shipper yên tâm lái xe đi, anh ta cũng không bao giờ nghĩ rằng chuyện này sẽ dính líu tới mình nhanh như vậy.

Khi nhận được tin báo, đồn cảnh sát gần đó đã cử hai cảnh sát sang, họ cũng gõ cửa hồi lâu nhưng không ai trả lời. Hàng xóm đối diện đã sớm chuyển đi, về những người hàng xóm còn lại, không một ai biết người ở căn hộ này.

Gọi cho bên quản lý tòa nhà cả buổi mới có người tới, là một người đàn ông ngoài năm mươi.

"Việc này... Tạm thời tôi không liên lạc được với chủ căn hộ, hay đồng chí cảnh sát cạy cửa xem sao?"

Trong lúc hai viên cảnh sát phân vân, bỗng có tiếng chó sủa truyền từ trên tầng đến, người hàng xóm tầng trên đang dắt chó

xuống.

“Ôi xảy ra chuyện gì vậy?” Người dắt chó là một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi. Chú chó mà ông ta dắt cứ sủa không ngừng về phía cảnh sát. Người đàn ông trung niên quát hai tiếng nhưng vẫn không khống chế được, chú chó vẫn sủa gâu gâu gâu.

“Chẳng hiểu vì sao mà dạo này mỗi lần tới đây chó nhà tôi đều sủa, hình như ngửi thấy mùi gì đó, khá nặng mùi, không biết đã bao lâu rồi người bên trong chưa vứt rác nữa.” Người đàn ông trung niên ngượng ngùng cười cười: “Đồng chí cảnh sát tới đây điều tra gì vậy?”

Một viên cảnh sát nhíu mày: “Lần nào đến đây cũng sủa?”

Anh ấy cúi người ra hiệu cho chú chó tới gần.

Chú chó màu vàng lập tức vọt tới trước cửa căn hộ 402 sủa dữ dội.

Cảnh sát lập tức quyết định: “Phá cửa!”

Vì khoá cửa thuộc kiểu cũ nên chỉ trong vòng ba phút, thợ khoá được gọi tới đã dễ dàng phá khoá.

Người cảnh sát mở cửa ra, một mùi hôi thối lập tức xộc thẳng vào mũi. Mọi người đứng ở cửa vô thức bịt mũi lại, chú chó vốn được chủ dẫn đi hóng hớt càng sủa điên cuồng hơn.

Đó là một mùi hôi thối trộn lẫn với mùi ẩm mốc, mùi máu và các loại mùi không rõ khác, khiến người ngoài cửa vừa há miệng thì chỉ muốn nôn ra hết.

Viên cảnh sát nhìn thoáng qua, lập tức sợ ngây người, phía sau

anh ấy là những người hàng xóm và nhân viên quản lý tòa nhà cũng trợn to mắt, họ hét toáng lên, còn người hàng xóm dắt chó bị dọa sợ ngã dập mông dưới đất.

Họ chỉ thấy phòng khách rộng chưa đến ba mươi mét vuông dính đầy máu, một "xác người" nhão nhoẹt máu thịt nằm trên sô pha, đầu cúi xuống, đôi vai vốn có hai cánh tay thì trống rỗng, tóc đen và vết máu khô vương vãi khắp đất.

"Trời đất ơi…" Người hàng xóm dắt chó sợ váng đầu, đến tận khi bị cảnh sát kéo ra, anh ta mới bế chó chạy xuống nôn thốc nôn tháo.

Đồn cảnh sát gần đó nhận được tin lập tức phái người tới phong tỏa hiện trường. Người dân trong khu nghe được phong thanh, đám đông tụ tập dưới toà nhà, chẳng mấy chốc, hai chiếc xe cảnh sát với tiếng còi báo động inh ỏi chạy vào.

Cùng lúc đó, giới truyền thông ngửi được mùi cũng sôi nổi chen vào dòng người.

Toàn bộ tầng 4 bị phong toả, hàng xóm tầng trên tầng dưới tạm thời được mời xuống dưới. Khi Tiêu Ngũ chạy từ thành phố bên kia tới, pháp y đã vào trong hơn mười phút.

Mặc dù đã chứng kiến khá nhiều hiện trường án mạng, nhưng anh ta vẫn phải nhíu mày khi ngửi thấy mùi hôi nồng nặc này.

Dưới tầng xào xáo ầm ĩ, trong căn hộ lại cực kỳ yên tĩnh, chỉ có tiếng kỹ thuật hình sự chụp ảnh.

Ai nấy đều bàng hoàng trước hiện trường bi thảm này, khoan nói tới những cảnh sát hình sự trẻ tuổi chưa từng thấy thảm án nào như vậy, ngay cả các viên cảnh sát dày dặn kinh nghiệm, lúc mới đến hiện trường phong toả, họ cũng không khỏi thở dài, đã lâu lắm rồi thành phố C mới phát hiện một vụ án kinh hoàng

khiến người ta sợ hãi đến thế.

“Đội trưởng Tiêu, người này đã chết được một thời gian, tên Lâm Y Y.” Vương Tranh bên cạnh nói: “Người báo án là cậu của Lâm Y Y, nghe bảo bố mẹ Lâm Y Y đã qua đời. Cô ấy thi thoảng mới gọi điện về quê, đợt này gần hai tháng không gọi, cậu cô ấy không có thông tin liên lạc của bất kỳ ai thân thiết với cô ấy, đành đặt đồ ăn theo địa chỉ. Vào thời điểm báo án, cậu cô ấy không biết cô ấy đã chết, căn hộ đối diện không ai ở, nói cách khác… Cô gái này đã nằm trong tư thế kia hơn một tháng.”

“Ít nhất phải hơn một tháng.” Pháp y vẫn đang cẩn thận khám nghiệm, cũng không ngẩng đầu, nói: “Nguyên nhân tử vong là do mất máu quá nhiều dẫn tới tình trạng kiệt quệ, vết thương trí mạng ở bụng, bước đầu kết luận hung khí giết người là một con dao gọt hoa quả. Khi còn sống, người chết đã bị xâm hại, bộ phận sinh dục xuất hiện nhiều vết rách, hai cánh tay bị chặt sau khi chết, cánh tay phải ở phòng vệ sinh, cánh tay trái trong phòng ngủ… Có lẽ hung thủ muốn phân xác ra nhưng chưa thể hoàn thành.”

“Không, hắn chỉ muốn chặt đứt hai cánh tay thôi.” Tiêu Ngũ xem xét một vòng hiện trường: “Hai cánh tay, cộng thêm thi thể trong phòng, vừa đủ lấp đầy cả căn hộ.”

“Móng tay người chết cũng bị cắt hết.” Pháp y bảo: “Lẫn vào trong tóc.”

“Kẻ này bi3n thái thật.” Các cảnh sát hình sự có mặt không nhịn được mà thầm mắng.

Công việc điều tra bắt đầu từ chiều, khi Đội Cảnh sát hình sự đặt chân vào hiện trường, kéo dài tới tận đêm. Vì tin tức lan truyền quá nhanh nên nhiều thanh niên đã cầm điện thoại đến livestream, họ đều bị cảnh sát ở hiện trường đuổi đi. Đáng

thương nhất là những người hàng xóm tầng trên, sau khi phối hợp điều tra xong, vài gia đình đã gấp rút tìm chỗ khác rồi dọn ra ngoài ngay trong đêm.

Tuy thành phố C không phải thành phố có tỷ lệ tội phạm quá thấp, nhưng rất lâu rồi mới xảy ra một vụ án mạng tàn nhẫn như vậy.

Có điều, nhiều người không biết vào nửa tháng trước, một vụ án kinh hoàng tương tự đã xảy ra tại một khu phố cổ khác. Vì vụ án diễn ra ở một địa điểm hẻo lánh, còn được cảnh sát kiểm soát nên vụ án không bị truyền thông tuồn ra ngoài.

Tuy nhiên, lần này thì khác, giới truyền thông đã nhanh chóng tìm ra vụ án mạng cách đây nửa tháng. Từ dấu vân tay, sợi vải trên quần áo mà hung thủ để lại hiện trường, cho tới cách thức giết người và phân xác, tất cả đều tương đồng, chứng minh hung thủ là cùng một người.

Cuối cùng vụ án kinh hoàng này cũng được đưa ra ánh sáng, kết hợp với sự thêm mắm dặm muối của phe truyền thông, đã khiến cả thành phố rơi vào khủng hoảng.

……

Trải qua nhiều ngày kiểm tra hiện trường, tổ chức điều tra rồi mở họp, liên tiếp bị các lãnh đạo cấp trên hết người này đến người kia trách mắng, Tiêu Ngũ đã mệt rã rời, anh ta ngồi trên xe cảnh sát, Vương Tranh ngồi cạnh nhanh tay lấy bật lửa ra: "Đội trưởng Tiêu, anh không chợp mắt hai ngày nay rồi."

"Cậu thấy tôi có thể ngủ được sao?" Tiêu Ngũ cười khẩy, bực bội kéo cổ áo.

Ba ngày trước, thi thể thứ hai được phát hiện, tiếp tục là một cô gái sống một mình. Hai cánh tay và chân phải của nạn nhân đều

bị chặt ra, đặt ở nhiều nơi khác nhau trong căn hộ, cách thức gây án hoàn toàn giống hệt vụ án giết người đầu tiên chưa được phá.

Tuy nhiên, rõ ràng hung thủ có kỹ năng phản trinh sát. Trước khi hắn rời đi, dù để lại thi thể nạn nhân bị chặt đứt tứ chi dính đầy máu, hắn vẫn xóa sạch dấu vết của bản thân, hơn nữa hiện trường gây án đều chọn ở những khu dân cư cũ, hệ thống giám sát còn yếu kém, khiến việc phá án trở nên khó khăn hơn hẳn.

Sau khi hai vụ án mạng được tổng hợp và xử lý, sự việc nhanh chóng bị truyền thông lan truyền. Cục Cảnh sát thành phố gấp rút thành lập tổ chuyên án, Đội trưởng Đội Cảnh sát hình sự hiện đang theo dõi vụ án buôn lậu ma tuý lớn, vụ án này tất nhiên rơi trên đầu Phó đội trưởng Tiêu Ngũ.

Bọn họ còn vô số việc phải giải quyết, toàn bộ tổ chuyên án người nào cũng quay cuồng làm việc mỗi ngày.

Thông thường, nếu ba vụ án giết người liên tiếp sử dụng chung thủ đoạn gây án, họ sẽ định nghĩa thành giết người hàng loạt. Đây là một vụ án rất nghiêm trọng, tuy cho đến nay mới chỉ có hai vụ, nhưng mức độ tàn nhẫn vẫn khiến người khác hãi hùng, do đó bọn họ cũng coi đây là vụ án giết người hàng loạt, cần đặt biệt chú trọng.

Tiêu Ngũ đang định triệu tập một buổi họp khác với tổ chuyên án, bỗng nhận được một cuộc điện thoại.

“Em nghe thưa thầy, sao thầy lại gọi cho em vào lúc này ạ?”

“Làm sao, quấy rầy trò phá án à?”

Tiêu Ngũ nhanh chóng cười làm lành: “Thầy nói gì thế? Dù ở bất cứ nơi đâu, vào bất cứ lúc nào, em vẫn sẽ luôn nghe điện thoại của thầy ạ.”

Nói thì nói vậy, chứ dĩ nhiên vị cảnh sát hình sự kỳ cựu này biết rõ việc nào nên cần ưu tiên hơn, lý do để thầy mình gọi tới vào lúc này, chắc chắn không phải chuyện nhỏ.

Tiêu Ngũ tốt nghiệp Học viện Cảnh sát vào bảy năm trước, trở thành cảnh sát hình sự, ban đầu anh ta làm ở chi cục, về sau được điều đến Đội Cảnh sát hình sự của Cục Cảnh sát thành phố C. Năm nay anh ta được thăng chức làm Phó đội trưởng Đội Cảnh sát hình sự thành phố C, cũng lên làm Đội trưởng Đội Trọng án số 2, việc này không thể không kể đến công lao của người thầy mà anh ta đang nhắc tới.

Lúc vào đội, mỗi cảnh sát hình sự sẽ có một người thầy dẫn dắt, nhưng anh ta thì khác, ngay từ nhỏ anh ta đã nhận Thiệu Lương Vỹ làm thầy. Kể cả khi không được phân đến dưới trướng Thiệu Lương Vỹ, anh ta vẫn được ông dạy bảo và giúp đỡ, Tiêu Ngũ thật sự xem ông như bố nuôi của mình.

Tiếc thay, sau khi Thiệu Lương Vỹ nghỉ hưu, anh ta cũng ngày càng bận rộn, trừ những ngày lễ Tết, hai người rất hiếm khi liên lạc.

“Gần đây sức khỏe thầy thế nào ạ?”

“Không cần nói nhảm, tôi có việc muốn nói với trò.” Tính cách Thiệu Lương Vỹ bướng bỉnh, cố chấp nhưng cũng rất thẳng thắn: “Tôi biết dạo này trò đang bận bù đầu một vụ án lớn, nhưng tôi cần trò dành ít thời gian tìm một người giúp tôi, người này rất quan trọng.”

Tiêu Ngũ hơi ngạc nhiên, thầy anh ta luôn đặt vụ án lên hàng đầu, có thể để ông ấy nói mấy lời này, người nọ nhất định không đơn giản.

“Thầy cứ nói ạ, em lập tức cử người đi tìm.”

“Không, tôi muốn trò đích thân đi tìm.” Thiệu Lương Vỹ nói: “Người này vừa mới ra tù, khoảng hai tháng trước.”

Là tội phạm, chẳng lẽ có liên quan đến vụ án này?

Tiêu Ngũ lập tức trở nên phấn khích: “Người này tên gì ạ? Vào tù vì tội gì?”

Thiệu Lương Vỹ trầm mặc một chút, trả lời: “Đừng nghĩ nhiều, là một cô gái nhỏ, hơn hai mươi tuổi, không liên quan tới vụ án của trò.”

Tiêu Ngũ thất vọng, còn chưa kịp nói tiếp, Thiệu Lương Vỹ đã nói sang việc khác: “À mà, quan hệ giữa trò với công ty Mặc Phi khá ổn đúng không?”

Sao lại dính tới người kia rồi, trong lòng Tiêu Ngũ hơi căng thẳng, anh ta trả lời: “Chủ yếu là Đội trưởng Trương tiếp xúc với anh ấy nhiều hơn, em chỉ mới nhờ giúp vài lần, chắc… ổn ạ.”

“Việc đó thì dễ giải quyết.” Thiệu Lương Vỹ cười cười, ngay sau đó trầm giọng.

“Giờ cậu hãy đi tìm cô gái mà tôi nói, con bé tên Diệp Tiểu Nhu, vừa mới ra tù được hai tháng.”

- ---------

Lời tác giả: Cảnh báo spoiler, Tiêu Ngũ không phải nam chính, nam chính sẽ mau chóng lên sàn thôi.

Chương 2: C2: Chương 2

Trước đây Tiêu Ngũ chưa từng nghe Thiệu Lương Vỹ nhắc đến cái tên này. Vốn dĩ nghĩ có thể là họ hàng của ông ấy, nhưng anh ta cảm thấy, một người luôn cố chấp chuyên tâm điều tra án mạng trước khi về hưu như ông thầy mình, không lý nào lại vì lý do thân thích cá nhân mà bảo anh ta dừng điều tra án để tìm người được.

Có điều, Tiêu Ngũ vẫn rất tôn trọng thầy mình, lập tức liên hệ tới nhà giam tội phạm nữ ở thành phố C. Sau vài lần hỏi thăm, anh ta sực nhớ ra một việc.

Hai năm trước, hình như anh ta từng nghe ông ấy nhắc tới một cô gái. Trước khi được chuyển về phân đội, anh ta cầm theo thuốc lá và rượu đến thăm thầy. Hai người uống một ít rượu, trong lúc tán gẫu, Thiệu Lương Vỹ đã đề cập tới tình hình tội phạm.

“Gần đây thành phố C không được yên ổn. Các vụ án liên tiếp xảy ra. Tôi đã quá sức rồi. Người trẻ các em phải bảo vệ an toàn cho thành phố này đấy.”

Đáng lẽ Thiệu Lương Vỹ không nghỉ hưu sớm như vậy, ông ấy từng tham gia điều tra vô số vụ án lớn, vốn dĩ có thể thăng chức trở thành lãnh đạo tỉnh, nhưng vì gia đình và sức khoẻ nên đành về hưu sớm.

“Thưa thầy, thầy yên tâm ạ, em nhất định sẽ trở thành một cảnh sát giỏi.”

Thiệu Lương Vỹ rít một hơi thuốc, nheo mắt.

“Trên đời này tồn tại nhiều điều có hai mặt lắm. Chẳng hạn như có những tội phạm bẩm sinh, thì sẽ xuất hiện những người sinh ra để giải quyết tội phạm và trở thành cảnh sát. Có thiên tài tội phạm, ắt có thiên tài phá án.”

Tiêu Ngũ gật đầu: “Em biết trong thành phố C ẩn giấu rất nhiều người tài.”

Thiệu Lương Vỹ im lặng một lúc, chợt nói: “Có một người…”

Ông ấy dừng một chút, nhưng rồi ngừng nói hẳn. Tiêu Ngũ thắc mắc nhìn, thấy thầy của mình lắc đầu: “Quên đi, tạm thời không nhắc đến.”

Ông ấy trầm ngâm hồi lâu, đăm chiêu suy nghĩ, vẻ mặt nặng nề, lát sau ông ấy mới nói: “Tiêu Ngũ, trò phải nhớ kỹ, nếu có một ngày tôi nhờ trò giúp một cô gái, trò nhất định phải dốc hết sức để giúp cô ấy đấy.”

Lúc đó Tiêu Ngũ vỗ ngực: “Bảo vệ người dân là trách nhiệm của cảnh sát nhân dân chúng ta.”

Vương Tranh lái xe, Tiêu Ngũ* suy nghĩ một lúc, lấy điện thoại ra gửi một tin nhắn, cử người điều tra thông tin về một người mới ra tù được hai tháng, một cô gái nhỏ tên Diệp Tiểu Nhu.

*Trong raw để Thiệu Lương Vỹ, nhưng ngữ cảnh không phù hợp nên Allin đã đổi thành Tiêu Ngũ.

Thiệu Lương Vỹ nói chuyện lấp lửng, hoàn toàn không phù hợp với tính cách ông ấy. Nhưng Tiêu Ngũ không còn là cảnh sát hình sự non trẻ, dễ bốc đồng liều lĩnh như trước nữa, anh ta muốn biết cô gái này có gì quan trọng.

Thông tin được gửi qua bằng ảnh chụp màn hình: Diệp Tiểu Nhu là trẻ mồ côi, sống trong cô nhi viện ở một vùng hẻo lánh cho đến năm chín tuổi, sau đó một cặp vợ chồng trong thành phố nhận nuôi cô, nhưng không rõ nguyên nhân cô bị bỏ nuôi. Thông tin về cô ít ỏi, thậm chí mục trường học chỉ ghi trường cấp hai và cấp ba ở thành phố C. Dường như trình độ học vấn của cô không cao lắm.

Vài năm trước, cô bị điều tra vì tội gây thương tích, về sau bị kết án một năm chín tháng tù do dính líu đến một vụ án, nhưng đã xuất hiện nhân chứng mới và lật lại vụ án, giúp cô được trắng án.

Anh ta biết vụ án đó, cũng không phải án lớn gì, chỉ là cố ý gây thương tích, sau khi có phán quyết không lâu thì đã lật lại vì nhân chứng mới xuất hiện, ắt hẳn cô cũng là một trong những người vô cớ bị kéo vào. Người vô tình bị thương, được xem như không vi phạm pháp luật, nhưng phải ngồi tù nửa năm trong vô ích, thế nên sau khi ra tù, cô mới được hưởng đãi ngộ. Nhưng không hiểu vì sao, cô đã từ chối tất cả các khoản bồi thường, đây cũng là điểm khiến người ta không thể tin nổi.

Trong nhà tù nữ, tất cả nữ tù nhân đều phải làm việc, chắc Diệp Tiểu Nhu đã chịu khổ không ít.

Hình ảnh một người phụ nữ trẻ với đôi mắt hung dữ, tay chân thô ráp hiện lên trong đầu Tiêu Ngũ.

Vương Tranh bên cạnh chợt lên tiếng: “Tôi nhớ ra rồi, tôi đã từng nghe qua cái tên này.”

“Sao cơ? Cậu đang nói ai vậy?”

“Diệp Tiểu Nhu mà anh vừa nhắc tới đó.” Vương Tranh kể: “Hai

năm trước, khi tôi còn làm ở đồn cảnh sát thành Nam, tôi có nghe về một vụ án thế này, vì để trả thù nên một cô gái đã lẻn vào bệnh viện tâm thần, rồi điều trị như bệnh nhân tâm thần hơn nửa năm. Nói đến đây, Đội trưởng Tiêu, anh biết Mã Lượng không?"

"Mã Lượng, kẻ đã thực hiện tám vụ hi3p d@m, nạn nhân đều là phụ nữ lớn tuổi?"

"Vâng, chính là tên bi3n thái đó. Năm đó hắn ta phạm tội nhiều lắm, nhưng đến tận khi người thân của nạn nhân thứ bảy trình báo vụ việc thì hắn ta mới bị bắt. Có điều, cuối cùng tên này được chẩn đoán là bệnh nhân tâm thần, gần như mất năng lực hành vi dân sự… Một kẻ bi3n thái như vậy, lại không cần phải chịu trách nhiệm trước pháp luật, mà chỉ bị đưa đến bệnh viện tâm thần." Vương Tranh vỗ nhẹ vào vô lăng, có thể tưởng tượng năm ấy khi biết kết quả, cậu ta cũng như hầu hết mọi người đều rất tức giận: "Anh biết không? Nghe đồn lúc đó, con cái của những nạn nhân lớn tuổi ấy đã ngầm nhận khoản bồi thường kếch xù từ gia đình kẻ gây án, nên họ chọn cách không khởi kiện. Chết tiệt, một trong những đứa con trai của người bị hại còn bảo mẹ anh ta cũng lớn tuổi rồi, không có gì nghiêm trọng đâu. Anh xem, câu này có giống con người nói không?"

"Ngay cả súc sinh cũng không thốt nên lời." Tiêu Ngũ đồng ý.

"Về sau lại nghe nói có một người vào bệnh viện tâm thần không rõ lý do, đúng lúc thấy Mã Lượng đang phạm tội, nên…"

"Giết hắn ta?"

"Không." Vương Tranh nở nụ cười hả hê: "Cô ấy suýt đá hỏng cái kia của hắn ta."

"Đá hỏng?" Tiêu Ngũ ngạc nhiên.

“Đúng, lẽ ra cô ấy nên đá nát tên bi3n thái này luôn cho rồi. Nghe người ta kể, tên bi3n thái đó đang cố gắng thực hiện hành vi phạm tội với một nữ bệnh nhân tâm thần sống cùng tầng! Anh biết ấy, ở nơi đó xảy ra nhiều hành vi bạo lực lắm, hắn ta lại dám làm mấy việc bẩn thỉu nên xứng đáng bị vô hiệu hoá chức năng kia kia.”

“… Chẳng lẽ người mà cậu đang nói là?”

“Không sai, là Diệp Tiểu Nhu đó anh! Tên cô ấy nghe thì yếu đuối, nhưng quả thực cô ấy chẳng khác gì một nữ anh hùng. Nhưng về sau… tôi nghe được cô ấy còn dính đến một vụ án khác, vụ án đó đã được lật lại, kết quả cô ấy vô tình bị thương, phải hơn nửa năm sau mới ra ngoài.” Vương Tranh ngại ngùng cười: “Năm đó tôi muốn tìm hiểu mà không hỏi thăm được gì cả.”

Nghe giọng điệu của cậu ta, cũng biết cậu ta hoàn toàn xem người này như một anh hùng rồi.

Thấy vẻ mặt không hài lòng của Tiêu Ngũ, Vương Tranh im bặt.

Luôn có một số người cứ tưởng mình là đúng, tự làm mấy việc dưới danh nghĩa vì dân trừ hại rồi phạm tội, chuyện này không hiếm nhưng chắc chắn không được pháp luật công nhận.

Hồ sơ của người ra tù được lưu trữ tại cộng đồng địa phương và cơ quan tư pháp, các bên ấy sẽ giúp họ tái hòa nhập với xã hội. Nhưng vì người này được trắng án nên chắc chắn sẽ không có tiền án tiền sự, chẳng qua rời xa xã hội lâu như vậy, ắt hẳn khi ra ngoài cô ấy sẽ rất bối rối.

Tìm một người như vậy chắc không khó, nhưng thông tin về cô gái này quá ít, ngay cả địa chỉ nhà cũng không cố định, cứ như một bé gái mồ côi lang thang khắp nơi.

Trước tiên bọn họ cần tới đồn cảnh sát một chuyến.

“Cô gái Diệp Tiểu Nhu này, ban đầu sau khi được nhận nuôi đã đổi thành họ Văn*, nhưng về sau gia đình xảy ra chuyện, bố nuôi qua đời, mẹ nuôi đuổi cô ấy ra ngoài. Vốn dĩ điều này không phù hợp với quy định nhận con nuôi, nhưng cô gái này rất bướng bỉnh, nhất quyết không nhận bất cứ trợ giúp nào, thậm chí còn đổi lại tên.” Ở đồn cảnh sát, một viên cảnh sát già nói đầy ẩn ý: “Sau đó cô ấy cũng dính vào nhiều rắc rối lắm.”

*Theo raw là họ Lâm, nhưng vì phần sau tác giả đã đổi sang họ Văn nên bên Allin xin phép đổi theo để phù hợp với cốt truyện.

Vị cảnh sát già cho họ xem một đoạn video được quay lại từ hai năm trước.

“Đây là gì thế? Tôi chẳng thấy rõ gì cả?”

“Trước đây công nghệ còn hạn chế, hai năm qua nhờ vào hệ thống ‘Skynet’* nên mới ngày càng rõ ràng hơn.”

*Skynet: Hệ thống giám sát bằng công nghệ cao với quy mô khổng lồ, bắt đầu được triển khai từ 2015 và đã đưa vào sử dụng ở hàng chục tỉnh thành khắp Trung Quốc. (Nguồn: vnexpress).

Điều này cũng không sai, so với một thành phố mà trước kia việc giám sát vẫn còn hạn chế, giờ đây “Skynet” đã có mặt ở khắp mọi nơi, trên mọi con đường ở thành phố C. Những năm gần đây, trong thời đại công nghệ đang ngày một tân tiến hơn, tỷ lệ phá án cũng tăng lên đáng kể.

Khác hẳn trước đây, không biết camera này từ xó xỉnh nào, Tiêu Ngũ híp mắt mới thấy rõ, trong khung cảnh tối om kia, dường như có mấy chục tên đang vây quanh hai người. Dù video hơi mờ thì anh ta vẫn có thể nhận ra, hai người này bị đánh rất

nặng, nếu cứ bị đánh tiếp như thế, nhiều khả năng sẽ mất mạng. Vương Tranh đang nhìn về phía trước, bỗng hét lên: "Ôi mẹ ơi, người này lao từ đâu tới vậy?"

Tiêu Ngũ thấy người đó, con ngươi anh ta co lại.

Từ góc quay và độ rõ nét, anh ta không thể nhìn được diện mạo người kia, nhưng chắc chắn đó là bóng dáng của một thiếu niên. Tiêu Ngũ đã chứng kiến rất nhiều tội phạm vị thành niên liều mạng đánh nhau, nhưng chưa từng thấy người nào đánh nhau tàn nhẫn như vậy… Là một cô gái sao?

"… Cậu ta không đau à?"

Mười mấy người đàn ông, có người cầm chai bia, có người cầm ghế nhựa, một số thượng cẳng chân hạ cẳng tay, nhưng thiếu niên kia không hề né tránh, tựa như con thú non mất đi lớp bảo vệ đang bị bao vây giữa đám động vật trong rừng. Bất kể thấy gì trong tầm tay người nọ đều nhặt lên đánh, trên người cầm thứ gì có thể sử dụng đều dùng để phản đòn, hoàn toàn không thèm trốn tránh hơn chục người đang sinh sự trước mặt!

"Cậu ấy" kiên quyết bảo vệ hai người trong "vùng an toàn" mong manh và chật hẹp của mình, tự gánh chịu hết tất cả mọi đòn tấn công.

"Đây là một kẻ tàn nhẫn." Viên cảnh sát già nói: "Đứa nào cũng chỉ mới mười tám mười chín tuổi, nhưng cô ấy vẫn là một cô bé. Lúc đánh nhau cô ấy liều mạng lắm, nhưng khi bị cảnh sát bắt thì rất ngoan… Hầy, giống một chú chó hoang, không ai quan tâm, không ai hỏi han, thảo nào sẽ xảy ra chuyện."

Có thể tự đưa mình vào bệnh viện tâm thần, còn dùng phương pháp tàn bạo nhất đối với một người đàn ông để trừng trị tên bi3n thái kia, đây là việc người bình thường có thể làm sao?

Tiêu Ngũ phát hiện mình không thể tưởng tượng nổi đây là kiểu phụ nữ gì, khiến anh ta cũng khá tò mò, rốt cuộc không biết tính cách người này thế nào.

“Ông biết hiện giờ cô ấy đang sống ở đâu không?”

“Biết. Ban đầu bên cộng đồng đã sắp xếp cho cô ấy tới làm ở một xưởng may, người nào từ nhà tù nữ ra cũng có thể làm vài việc thủ công để sống. Nhưng cô ấy không đi, kiên quyết tự tìm việc làm, hiện tại chắc đang ở… Chờ tôi xíu, tôi viết địa chỉ cho cậu.”

Nửa tiếng sau, bọn họ đến một công trường ở ngoại ô. Lúc này đã vào hoàng hôn, ánh chiều tà nhạt nhoà xen lẫn thời tiết oi bức ẩm ướt, nhóm công nhân đội mũ bảo hộ ướt đẫm mồ hôi vẫn đang làm việc không biết mệt mỏi.

“Nhà xưởng tốt như thế thì không tới, nếu không làm phục vụ cũng được, tại sao cứ muốn đâm đầu vào công việc vất vả thế này chứ?”

“Có lẽ cô ấy muốn được giải toả.” Tiêu Ngũ phân tích: “Những người bạo lực luôn có nguồn năng lượng vô hạn.”

Vương Tranh muốn phản bác, nhưng không tìm được lý do phản bác, chỉ cảm thấy có gì đó kỳ quái.

Tiêu Ngũ đã làm cảnh sát nhiều năm, anh ta có thể dễ dàng phân biệt những người có tiền án trong số người dân bình thường. Họ đã tách khỏi xã hội quá lâu, còn trải qua khoảng thời gian dài bị quản lý nghiêm ngặt trong tù, dần hình thành tâm lý tự ti mông lung, nỗi hoang mang ấy khiến họ khó hoà nhập với xã hội, đặc biệt là những người mới ra tù, khi nhìn thấy cảnh sát, họ sẽ vô thức co rúm lại.

Tuy đã được trắng án, nhưng với việc phải ngồi tù nửa năm,

chắc chắn cô vẫn sẽ sợ hãi hoặc bài xích, không muốn dính tới cảnh sát.

Hoàn cảnh công trường rất kém, dù sao cũng cách xa thành phố, huống chi nơi này dùng để xây dựng nhà máy chứ không phải nhà ở.

Vương Tranh tìm được quản đốc, nhóm họ đều mặc thường phục, biết được họ là cảnh sát thì quản đốc hơi lo lắng khi tiếp chuyện.

“Ông căng thẳng gì chứ? Tôi không đến đây để điều tra.” Tiêu Ngũ cười cười, đáng tiếc nụ cười đó không giúp anh ta nhìn dễ gần hơn chút nào: “Tôi đang tìm người, cô ấy tên Diệp Tiểu Nhu, ắt hẳn vừa tới đây không lâu, tầm hai mươi tuổi.”

Nghe thấy tên Diệp Tiểu Nhu, quản đốc trở nên căng thẳng hơn, lắp bắp trả lời: “Cảnh sát, đồng chí cảnh sát, các đồng chí cũng biết, ở đây chúng tôi toàn một đám thô lỗ làm việc, một lũ đực rựa hôi hám ít khi được thấy phụ nữ. Bọn họ chỉ nhìn nhiều quá thành nghiện thôi, chưa bao giờ nghĩ đến việc làm trái pháp luật, hơn nữa đã bị dạy cho một bài học rồi, cô cô cô ấy cũng nói sẽ không báo cảnh sát…”

Nghe xong hai người lập tức biến sắc, Tiêu Ngũ túm lấy cổ áo ông ta: “Cô ấy đâu? Mấy người các ông đã làm gì cô ấy?!”

Cách đó không xa, sau khi nghe thấy cuộc trò chuyện giữa ba người, một số công nhân đang tới hóng hớt vội nhanh chân bỏ chạy.

“Mấy người kia đứng lại cho tôi!” Vương Tranh hét lên.

“Thật sự không có chuyện gì đâu đồng chí cảnh sát.” Quản đốc sợ tới mức bủn rủn hai chân: “Họ có lòng dạ bất chính nhưng nhát gan lắm, cô gái đó cũng đang làm tốt phần việc của mình.

Vốn dĩ tôi định để cô ấy đi, anh xem, chỗ này toàn một đám đàn ông to lớn hoặc đàn bà thô kệch, một cô gái trẻ tuổi làm việc ở đây thì có kỳ không chứ, nhưng… nhưng cô ấy cứ ăn vạ không chịu đi!"

Khi thông tin được gửi tới, ảnh chụp màn hình vừa vặn cắt phần ảnh chụp của cô gái, Tiêu Ngũ chỉ thấy dòng chữ bên dưới. Trong video cũng không quay rõ khuôn mặt cô, do đó trong đầu Tiêu Ngũ vẫn mặc định Diệp Tiểu Nhu là một cái tên khá hay, chắc chắn không giống một người phụ nữ tàn nhẫn.

Mấy việc đòi hỏi kỹ thuật không tốn sức mà phụ nữ hay làm thì không làm, cứ nhất quyết vào chuyển gạch trong công trường, như lời quản đốc đã nói, phụ nữ làm việc nặng nhọc này đều là những người phụ nữ cao lớn thô kệch.

Họ theo quản đốc vào trong lán, điều kiện ở đây rất kém. Dưới thời tiết nắng nóng, trong không khí nồng nặc mùi thuốc lá, mùi rượu trộn lẫn mùi mồ hôi của đàn ông, tàn thuốc và hộp cơm vương vãi khắp nơi, còn cả đống quần áo không giặt treo ven đường. Ngay cả những người cảnh sát hình sự thường không để ý mấy về vấn đề sinh hoạt như họ, cũng cảm thấy điều kiện nơi này tệ cực kỳ.

Cũng may họ còn biết nam nữ không thể ở chung, trên công trường chỉ có vài nữ công nhân. Quản đốc hét lên, tất cả công nhân đang nghỉ ngơi đồng loạt nhìn sang.

"Anh nhìn đằng kia, đó là Diệp Tiểu Nhu."

Tiêu Ngũ nhìn theo hướng ngón tay mà quản đốc chỉ.

Nơi đó dựng một bồn rửa đơn giản, ống sắt chứa nước kêu róc rách, một người trong trang phục lao động bẩn thỉu đang cúi người rửa tay ở bồn. Hình như tóc cô được cắt bởi thợ có tay

nghề kém, nó xõa xuống vai không đều, dáng người cũng không thô kệch như họ nghĩ, trông giống hệt thân hình thiếu niên trong video kia.

Mọi người xung quanh đang bàn tán xôn xao, nhưng dường như cô không hề hay biết, chỉ cầm xà phòng chà xát đôi tay bụi bặm của mình, bên cạnh để chiếc mũ bảo hộ màu vàng.

Tiêu Ngũ chụp ảnh gửi cho Thiệu Lương Vỹ, ông ấy nhanh chóng trả lời: “Đưa con bé đi ngay lập tức.”

“Diệp Tiểu Nhu?”

Vương Tranh ngập ngừng gọi thử một tiếng, người nọ không nhúc nhích.

Ánh mắt Tiêu Ngũ trầm xuống, anh ta bỗng nói: “Số hiệu **357991, bước ra khỏi hàng!”

Bóng người khựng lại một chút, tiếng nước róc rách từ ống nước cũng ngừng.

Diệp Tiểu Nhu xoay người lại.

Mặt mũi cô cũng bụi bặm không kém bộ đồ lao động, tóc mái bù xù trên trán gần như che khuất nửa mặt, khắp người cô đều mang tới cảm giác dơ dáy.

Quả thực chẳng khác gì một chú chó hoang nhơ nhuốc sống trong công trường.

Dù người ta có thấy đáng thương thì cũng chỉ ném đồ ăn qua, tuyệt đối không đến gần vì ngại nó bẩn.

Cô gái này quá khác biệt so với những gì họ tưởng tượng.

Tiêu Ngũ vừa gọi số hiệu của cô ấy trong nhà tù. Tù nhân nào cũng rất nhạy cảm với nó, nhưng cô chỉ chậm rãi xoay người lại, eo thon lưng thẳng tắp, tựa như cô không hề bị căng thẳng khi phản xạ có điều kiện với con số này.

Cô sở hữu mái tóc nhạt màu tự nhiên, gần giống màu nâu sẫm, dài ngang vai, tạo cảm giác dịu dàng khác lạ dưới ánh nắng hoàng hôn.

Ấy mà, chẳng như tên gọi của mình, cô gái trẻ này không hề liên quan gì tới vẻ dịu dàng.

“Tôi không gọi cảnh sát” Ánh mắt của cô lướt qua Tiêu Ngũ và Vương Tranh rồi dừng trên người quản đốc. Giọng cô hơi khàn nhưng vẫn còn đôi chút non nớt: “Mặc dù bọn họ đã định c**ng hi3p tôi.”

… Từ khoảng cách xa như vậy, làm sao cô biết được quản đốc vừa nói gì? Nhưng quản đốc không hề nhận ra, sắc mặt thay đổi, quản đốc nói: “Cô… cô đánh đến mức suýt nữa đã khiến họ tàn phế hết, muốn báo cảnh sát cũng nên do bọn họ báo mới đúng!”

Diệp Tiểu Nhu nhún vai, chậm rãi giơ tay lên, làm một động tác tỏ vẻ yếu đuối điển hình với cảnh sát: “Thôi được, tôi thừa nhận, tôi đã phòng vệ quá mức, các anh có thể còng tay tôi… Nhưng trước khi áp giải tôi đi, có thể để họ trả tiền lương cho tôi được không?”

Dù sao cô vẫn có thể tiêu tiền ở căng tin trong tù mà.

Chương 3: C3: Chương 3

“Hiểu lầm, hiểu lầm rồi, chúng tôi không tới đây để bắt cô. Huống hồ cô là nạn nhân trong chuyện này mà.”

Vương Tranh trừng mắt nhìn quản đốc, người này không dám nói lời nào.

“Không phải anh tới đây để bắt tôi sao?”

“Cô không phạm tội gì, dĩ nhiên chúng tôi sẽ không bắt cô. Có người nhờ chúng tôi tìm cô. Cô đi với tôi, chúng ta sẽ nói chuyện trên đường.” Tiêu Ngũ chỉ vào quản đốc, gọi: “Ông, kêu người bên ông giải quyết tiền lương cho cô ấy.”

Rõ ràng quản đốc đã nhẹ lòng hơn hẳn khi tiễn một người “gây hoạ” như vậy đi, ông ta nhanh chóng tự bỏ tiền túi ra trả cho cô.

Diệp Tiểu Nhu cũng cực kỳ nghe lời, có điều khi Tiêu Ngũ và Vương Tranh nhìn thấy môi trường sống của cô, dù là hai người đàn ông to lớn cũng không khỏi lau mồ hôi.

Vì việc “c**ng hi3p thất bại” kia, Diệp Tiểu Nhu đã bị mấy người phụ nữ khác trong lán đuổi ra ngoài, hành lý của cô chỉ gồm một chiếc túi và hai bộ đồ bị ném xuống con đường lầy lội xi măng. Trước mắt, chiếc lán đơn sơ được dựng tạm này là “tổ” của cô.

Tiêu Ngũ lắc đầu, nói khẽ: “Đây quả thực là nơi tới chó cũng không muốn ở.”

Vương Tranh đáp lại: “Anh đang nói tới chó cưng trong nhà à? Đội trưởng Tiêu, chó hoang lang thang bên ngoài đều thấy may mắn khi có được cái tổ như vậy đó.”

Vậy “sống” hai tháng ở chốn này, nên nói Diệp Tiểu Nhu may mắn hay xui xẻo đây?

Số cô gái này cũng quá khổ rồi, rõ ràng vụ án chẳng liên quan đến mình, những người khác đều được lật lại bản án, chỉ duy nhất mình cô bị trì hoãn, đến tận nửa năm sau mới được phóng thích.

Dù tiền án có thể được xoá, nhưng việc một người phụ nữ từng ngồi tù vẫn sẽ ảnh hưởng nặng nề tới cuộc sống sau này của cô ấy.

Diệp Tiểu Nhu xách túi của mình ra ngoài, trước ánh mắt phức tạp của hai người, cô nói: “Tôi dọn đồ xong rồi.”

Cô sực nhớ ra điều gì đó, hỏi: “Anh cảnh sát, anh có thuốc lá không?”

“Cô còn hút thuốc à?”

Ánh mắt Tiêu Ngũ mang hàm ý “mặc dù cô không phạm tội, nhưng quả nhiên là thanh thiếu niên lưu lạc hay hút thuốc uống rượu”, Vương Tranh đứng kế bên bèn lấy bao thuốc từ trong túi ra.

“Cảm ơn.” Diệp Tiêu Nhu mạnh dạn cầm lấy cả bao, rồi móc tờ năm mươi tệ trong đống tiền ra, đặt vào tay cậu ta.

Vương Tranh ngơ ngác cầm tờ tiền: “Đội trưởng Tiêu, cô ấy có vẻ lịch sự nhỉ.”

Nghe cậu ta nói vậy, Tiêu Ngũ tức đến mức phải bật cười: “Thế để tôi lịch sự đánh cậu một trận rồi lại phế cậu đi ha?”

Vương Tranh im bặt.

Một công nhân hơi gù lưng, trông lớn tuổi đang ngồi dưới đất hút thuốc, Diệp Tiểu Nhu cúi xuống trước mặt người đó, nhét bao thuốc lá vào tay ông ấy - trong bao thuốc chỉ còn một nửa, cô còn nhét thêm hai tờ một trăm tệ.

“Chú Trương, sau này chú hạn chế hút thuốc nhé, hãy mua nhiều đồ ăn ngon, hãy đối xử với bản thân mình tốt hơn.”

Ông lão ngập ngừng nhận lấy bao thuốc lá, khi ông ngẩng đầu, Tiêu Ngũ và Vương Tranh đều thấy đôi mắt của ông, trông già nua, đục ngầu, một bên mắt đã bị mù.

“Nhóc con, cháu phải đi rồi à?”

“Vâng.” Diệp Tiểu Nhu chỉ vào hai người phía sau: “Có người đến đón cháu, họ sẽ giới thiệu cho cháu một công việc mới. À mà, cảm ơn chú đã cho cháu chiếc lán kia.”

Ông lão cười, những nếp nhăn dính với nhau: “Có công việc mới là tốt rồi. Một cô bé xinh xắn như cháu, hãy tìm một công việc dễ dàng hơn, sống một cuộc đời tốt hơn.”

Diệp Tiểu Nhu cười nhẹ, khẽ đáp: “Cháu sẽ còn trở về chuyển gạch giúp chú nữa mà.”

“Không cần, không cần đâu, con bé này, đi rồi thì chớ quay đầu lại đấy.”

Tiêu Ngũ đã hơi mất kiên nhẫn, anh ta không biết vì sao thầy yêu cầu mình tìm một người phụ nữ như vậy. Nhưng anh ta bận

biết bao việc, thực sự không còn thời gian rảnh rỗi để xen vào việc người khác.

Anh ta lãng phí quá nhiều thì giờ rồi, phải nhanh chóng trở về Cục.

Diệp Tiểu Nhu xem như khá hợp tác, cầm đồ của mình lên xe cùng họ.

Anh ta liếc nhìn cô gái ngồi hàng ghế sau, phát hiện cô có vẻ khác vừa rồi.

Cô không thay bộ đồ lao động, chỉ quay về lấy túi xách, bên cạnh còn để chiếc mũ bảo hộ màu vàng trông khá buồn cười. Cô cụp mắt, từ mũi đến cằm đều dính bụi, nhưng nửa trên khuôn mặt vẫn sạch sẽ, làn da trắng ngần.

Bấy giờ họ mới nhận ra cô gái này cực kỳ xinh đẹp, tuy mặt mũi lem luốc, nhưng nếu cẩn thận nhìn kỹ hơn thì vẫn có thể thấy rõ một điều:

Ở công trường toàn đám đàn ông lao động chân tay, quả thực cô giống hệt chú thỏ lạc vào hang ổ của bầy sói đực. Thế nhưng, ngoại trừ việc trên người cô hơi bẩn, nhìn có phần nhếch nhác thì chí ít cô vẫn còn nguyên vẹn ngồi đây.

Vương Tranh thận trọng hỏi: “Đội trưởng Tiêu, chúng ta trở về Cục, hay…”

“Sao tôi biết chứ.” Tiêu Ngũ tức giận trả lời, thầy chỉ nhờ anh ta tìm người, còn sau khi gặp được thì sao? Dẫn cô về chăm sóc à? Đùa gì thế, anh ta không muốn đụng vào “quả bom” này đâu.

“Chú Thiệu nhờ anh tìm tôi làm gì? Xem tôi ổn không ư? Hay coi tôi có gây chuyện nữa không à?” Diệp Tiểu Nhu chợt lên tiếng.

Tiêu Ngũ bỗng nhìn cô: “Cô biết tôi?”

“Hai năm trước, có lần tôi nói chuyện với chú Thiệu, bấy giờ chú ấy vẫn chưa về hưu. Chú ấy có nhắc tới một người vừa là con nuôi vừa là học trò của mình. Từ nhỏ anh ta đã quyết tâm phải trở thành một cảnh sát hình sự giỏi giang, tiếc thay anh ta không có tài phá án, còn không bằng đi theo con đường làm luật sư hoặc nhân viên công chức… Nhưng người này cứng đầu, cố chấp hơn cả chú ấy, dám giấu mọi người thi vào Học viện Cảnh sát. Ắt hẳn lúc ấy anh vẫn còn thực tập ở cơ sở, khi chú Thiệu sắp về hưu thì anh chuyển qua thành phố C, hiện tại… chắc đã vào Đội Cảnh sát hình sự.”

Vương Tranh nói: “Sao cô biết…”

Diệp Tiểu Nhu nhìn thoáng qua Vương Tranh: “Chức vụ của anh còn thấp hơn anh ta… Với tuổi tác hiện tại của Phó đội trưởng Tiêu, khó có khả năng sẽ làm Đội trưởng. Gần đây không bận vụ án nào sao? Bằng không sao lại dư dả thời gian để ý mấy việc vặt vãnh như tôi?”

“Cô!” Khóe miệng Tiêu Ngũ run rẩy, nhưng anh ta cũng không nổi cáu, chỉ hừ một tiếng: “Cô cho rằng cảnh sát dễ làm lắm à? Ngày nào cũng quản chuyện của các cô ư?”

“Tất nhiên là không dễ làm.” Diệp Tiểu Nhu thấp giọng đáp: “Nếu không, anh cũng chẳng tới mức đã ba ngày rồi mà vẫn chưa cạo râu.”

Vương Tranh phì cười.

“Cậu cười không?” Tiêu Ngũ tức tối mắng cậu ta, rồi lấy điện thoại ra định gọi cho Thiệu Lương Vỹ, nhưng Cục trưởng Châu đã gọi đến.

Vì tính đặc thù của vụ án, cộng thêm việc phe báo chí đưa tin rộng rãi, lãnh đạo đã nổi giận đập bàn, đưa ra thời hạn phải phá được án. Lúc này lãnh đạo gọi tới, chắc chắn chẳng phải chuyện tốt gì, Tiêu Ngũ vội vàng xuống xe nghe máy.

Trong xe chỉ còn hai người Vương Tranh và Diệp Tiểu Nhu, Vương Tranh bỗng mở lời: "Thật ra Đội trưởng Tiêu của chúng tôi giỏi lắm, trước đây cũng phá được vài vụ án. Chúng tôi là cảnh sát hình sự, nếu không may mắn thì đúng là không sống lâu được… À đúng rồi, bao thuốc của tôi không đắt như thế đâu, mà chỉ còn nửa bao, tôi tính cô mười tệ thôi, cô có WeChat không? Tôi chuyển cho cô bốn mươi tệ."

Vốn dĩ cậu ta không muốn lấy tiền, nhưng sợ làm tổn thương lòng tự trọng của cô.

"… Không cần."

Vương Tranh vừa móc điện thoại ra, bèn lúng túng cất vào, rồi lấy tờ năm mươi tệ đặt lên tay cô mà không nói gì thêm: "Cô cứ nhận, cô mới… ra khỏi đó, còn nhiều thứ phải dùng đến tiền."

"Ồ." Diệp Tiểu Nhu quay đầu nhìn cửa sổ, qua hồi lâu chợt hỏi nhỏ: "WeChat là gì vậy?"

Bấy giờ Vương Tranh mới nhớ ra, cô gái này đã thoát ly khỏi xã hội gần một năm. Mà một năm trước vì lý do nào đó, cô đã vào bệnh viện tâm thần để điều trị, trải qua hơn nửa năm ở đó, hoàn toàn bỏ lỡ giai đoạn internet phát triển với tốc độ chóng mặt. Hơn nữa, với một người không cố định chỗ ở như cô, chắc chắn không có tiền để tiếp xúc với mấy thứ đồ công nghệ cao.

Nhiều khả năng, cô ấy còn không dùng smartphone.

Khi Tiêu Ngũ lên xe, Vương Tranh đang giơ điện thoại, nhiệt

tình giới thiệu tính năng của WeChat với Diệp Tiểu Nhu. Cô ngoan ngoãn lắm, nghiêng đầu chăm chú lắng nghe, chẳng qua bộ đồ lao động bụi bẩn và khuôn mặt lấm lem kia thực sự nhìn hơi buồn cười.

“Lái xe tới công ty Mặc Phi.” Tiêu Ngũ đóng sầm cửa xe.

“Công ty Mặc Phi?” Vương Tranh thấy nét mặt của anh ta không ổn lắm, vội cất điện thoại, bắt đầu lái xe.

Về công ty Mặc Phi này, tên đầy đủ là Cơ quan Điều tra các vấn đề xã hội Mặc Phi, là một nơi rất truyền kỳ ở thành phố C.

Trong lòng Vương Tranh hào hứng.

So với các cơ quan điều tra thương vụ trong vùng xám khác, khả năng tình báo của Mặc Phi luôn nằm ở tốp đầu, hơn nữa còn là cơ quan chính quy, thường xử lý các sự cố trong xã hội hay điều tra những người mất tích. Vương Tranh nghe nói ông chủ của bên đó rất có năng lực, sở hữu nguồn lực dồi dào, quan hệ rộng rãi, nhân tài đông đảo, từng hỗ trợ Đội Cảnh sát hình sự giải quyết nhiều vụ án lớn. Cậu ta vẫn luôn muốn tới mở mang tầm mắt một chút, đây là lần đầu tiên Tiêu Ngũ dẫn cậu ta qua đó.

Diệp Tiểu Nhu hỏi: “Chú Thiệu bảo anh đưa tôi đến đâu?”

“Nhờ tôi tìm một công việc mới cho cô, cũng nhắn nhủ cô không nên lãng phí thời gian ở công trường.”

“Tôi ở đó vẫn ổn, suy cho cùng, tôi là người từng ngồi tù mà.” Cô bình tĩnh nói: “Nếu không thì sao? Có nơi nào mà chịu nhận một người từng vào bệnh viện tâm thần, còn có khuynh hướng bạo lực, từng ngồi tù, không bằng cấp như tôi đây?”

Cô ấy hiểu rõ hoàn cảnh của bản thân, Tiêu Ngũ vuốt cằm, quả nhiên sờ được một đống râu, anh ta cũng tự thầm chê bai mình,

nói: “Có một chỗ có thể sẽ nhận cô.”

Một người kỳ lạ như cô.

Trên đường đi, Tiêu Ngũ nhận thêm vài cuộc gọi, nói anh ta không cạo râu ba ngày đã là nói giảm nói tránh lắm rồi. Từ lúc tổ chuyển án thành lập tới nay, đã gần một tuần anh ta chẳng lấy nổi một ngày ở nhà quá ba tiếng.

Sau mấy cuộc điện thoại, chiếc xe rẽ vào một khu dân cư.

Khu dân cư này trông hơi cũ, toà nhà dân cư cao nhất chỉ có năm tầng, nhưng vẫn rất đẹp. Môi trường xung quanh cũng tốt, cây xanh rợp bóng mát, nhiều vườn hoa hồ nước, đường đi sạch sẽ.

Đi xa hơn chút là ba dãy biệt thự nhỏ được bao phủ trong bóng cây xanh, nhìn trang nhã hơn hẳn các khu dân cư trong thành phố.

Vương Tranh đỗ xe trước một tòa nhà: “Tòa nhà 16, khu C, Vân Lịch, Nam Sơn, là nơi này đúng không?”

“Ấy, Phó đội trưởng Tiêu.” Trên tầng, một người đàn ông thò đầu ra ngoài cửa sổ: “Vụ án nào đưa cậu đến nơi này vậy? Hình như cậu đã thề thốt sẽ bỏ làm cảnh sát hình sự và không bao giờ quay về đây nữa mà?”

“Chào buổi chiều, lão Mã.” Tiêu Ngũ mặt dày, cười bảo: “Ai đã nói mấy lời này vậy? Chắc chắn không phải tôi rồi.”

Người đàn ông cười ha hả: “Ừ ừ, tôi cũng nhớ không phải anh.” Ông ta tầm bốn mươi tuổi, nặng ít nhất chín mươi ký*. Tuy mập mạp nhưng diện mạo ông ta nhìn sắc bén mạnh mẽ, không hề mang nét phúc hậu mà người tròn trịa nên có.

*180 cân = 90 kilogram (1 cân ≈ 0.5 kilogram).

Tiêu Ngũ không để ý đến ông ta nữa, nhấc chân bước vào.

Diệp Tiểu Nhu ngẩng đầu.

Đây là toà nhà cuối cùng của dãy sâu nhất trong khu dân cư nhỏ này, phía sau chỉ có vách tường.

Cửa toà 16 để mở, trên cửa treo một tấm bảng kim loại với dòng chữ vàng - Cơ quan Điều tra các vấn đề xã hội Mặc Phi, phía dưới là logo được thiết kế dựa theo hai chữ cái MF.

Mặc Phi, Định luật Murphy*?

Nếu một chuyện có khả năng trở nên tồi tệ hơn, dù khả năng đó nhỏ cỡ nào, nó vẫn sẽ xảy ra.

*Định luật Murphy: được phát triển bởi chuyên gia tên lửa Edward A. Murphy.

Diệp Tiểu Nhu nghĩ đến những tấm danh thiếp nhỏ nhét trên tay lái bên đường, rất dễ khiến người ta liên tưởng đến nghề thám tử tư.

Nguồn thu nhập của thám tử tư thường tới từ các cuộc điều tra dân sự, chẳng hạn như điều tra đứa con riêng thất lạc của một gia đình giàu có, ngoại tình trong hôn nhân, điều tra tài sản trước hôn nhân. Tất nhiên, họ cũng có thể kiếm chác một số tiền thuộc vùng xám mà không để ai biết.

Nhưng ở đây thì khác, chỉ cần nhìn vào biển địa chỉ treo trên cửa, đã biết đây là cơ quan chính quy. Ắt hẳn họ cũng đã có mối quan hệ hợp tác tốt đẹp với bên nhân viên trong Cục Cảnh sát.

“Nghe nói ông chủ công ty này đã ở thành phố C hơn mười năm, tích luỹ được vô số nguồn lực, giao thiệp rộng rãi. Ở thành phố C của chúng ta, từ việc thay đổi Thị trưởng trong nhiệm kỳ mới, đến việc tên lưu manh nào bị ăn đập, không việc gì mà họ không biết. Họ từng hỗ trợ Đội Cảnh sát hình sự điều tra nhiều vụ án hình sự ở thành phố C, họ đã cung cấp rất nhiều manh mối cho vụ án của chúng tôi…”

Vương Tranh đang “phổ cập kiến thức” cho Diệp Tiểu Nhu, cậu ta còn chưa dứt lời, Tiêu Ngũ đã đạp nhẹ cậu ta: “Sao cậu nói nhảm nhiều vậy?”

Một cú này đá thẳng cậu ta vào cửa công ty.

Mọi người bên trong tò mò nhìn qua.

Đứng ở cửa là một cô gái trẻ ăn mặc như dân công trường, cô ấy đeo túi, trên tay cầm chiếc nón bảo hộ.

- ----------

Lời tác giả: Tôi muốn nhấn mạnh một chút, nữ chính của chúng ta không vi phạm pháp luật, cô ấy là một đứa trẻ ngoan hay đấu tranh chống lại tội phạm. Các chương sau sẽ tập trung phá án, xem kẽ với tình yêu ngọt ngào.

Chương 4: C4: Chương 4

Một đạp kia của Tiêu Ngũ không mạnh, nhưng Vương Tranh đã bất cẩn đẩy cửa ra, ngã thẳng vào trong. Cậu ta nhanh chóng đứng dậy chỉnh lại quần áo, xoay người đối diện với văn phòng đầy người, nở nụ cười ngại ngùng.

“Không đến mức chạy đến đây dạy dỗ người chứ, Phó đội trưởng Tiêu.” Lão Mã bước tới, lập tức giảm bớt xấu hổ: “Cậu phải biết rằng những thứ ở đây đều rất đắt, nhìn thằng nhóc này cũng không giống người có thể bồi thường đâu.”

Bên trong công ty không nhỏ, chỉ tính văn phòng thì đã gồm khoảng bảy phòng, có mấy bàn làm việc trong phòng khách, hai người trẻ tuổi ngồi sau máy tính thò đầu ra hóng chuyện.

Lần đầu tiên Vương Tranh vào nơi này, tò mò nhìn khắp nơi, cậu ta nghe nói điều kiện ở đây tốt, nhưng không nghĩ lại tốt như vậy, khoan kể đến việc ai nấy đều có phòng làm việc và không gian riêng, đồ trang trí lẫn cách thiết kế cũng thể hiện gu thẩm mỹ của chủ nhân, hơn nữa còn cả phòng trà với từng ngăn tủ chất đầy đồ ăn thức uống vặt!

Vương Tranh cho rằng lão Mã là ông chủ, khi qua qua lại lại cậu ta sơ ý vấp một chút, suýt nữa đã rơi vào tư thế cúi đầu một trăm tám mươi độ ngay tại chỗ, vội vàng lúng túng nói: “Xin chào, Đội Cảnh sát hình sự thành phố, Vương Tranh, lần đầu gặp mặt rất mong được giúp đỡ.”

Lão Mã thân thiết bắt tay cậu ta: “Xin chào, xin chào, điều kiện

chỗ chúng tôi khá ổn đúng không? Có suy nghĩ muốn đổi nghề không? Thu nhập cao, rủi ro thấp, năm bảo hiểm và một quỹ*, còn cả phòng riêng và thưởng cuối năm. Nếu có cơ may thì gặp được mấy vị khách là phú bà, có thể chi ra năm sáu bảy tám trăm nghìn tệ tiền boa đó."

*Năm bảo hiểm và một quỹ: Đề cập đến tên chung của một số loại phúc lợi an ninh do người sử dụng lao động cung cấp cho người lao động, bao gồm bảo hiểm hưu trí cơ bản, bảo hiểm y tế cơ bản, bảo hiểm thất nghiệp, bảo hiểm thương tật liên quan đến công việc, bảo hiểm thai sản và quỹ dự phòng nhà ở.

Vương Tranh xấu hổ rút tay về: "Tôi... Tôi nghĩ mình làm một cảnh sát nhân dân vẫn thích hợp hơn."

May sao cậu ta còn giữ vững danh dự và tinh thần trách nhiệm cao của một cảnh sát, nếu không thì cậu ta đã xém động lòng thật rồi.

"Ông chủ Dương đâu?" Tiêu Ngũ hỏi: "Đi công tác nữa à?"

"Hả, ông không phải ông chủ?" Vương Tranh kinh ngạc.

"Đương nhiên không phải." Lão Mã xoa xoa cái đầu hói tuổi trung niên của mình, cười nói: "Ông chủ chúng tôi đẹp hơn tôi nhiều."

Nói tiếp, ông chủ công ty này tuyệt đối là một nhân vật huyền thoại, nghe nói bố mẹ anh ta đều là chuyên gia Tâm lý học Tội phạm, từng thành lập Viện Nghiên cứu tâm lý tội phạm, tiền thân của công ty này. Còn bản thân anh ta thì hành tung bí ẩn cả ngày, rất khó thấy mặt.

Nhưng cũng không phải chỉ mình anh ta, mà toàn bộ người của công ty Mặc Phi, một đám nếu không đi công tác thì cũng đang trên đường đi công tác, hiếm khi tập hợp được mấy nhân viên

nòng cốt lại một chỗ như hôm nay.

Lão Mã chưa kịp trả lời, Tiêu Ngũ đã hỏi tiếp: “Mọi người biết vụ án gần đây rồi nhỉ? Có thông tin gì có thể cung cấp cho chúng tôi không?”

“Phó đội trưởng Tiêu, anh đã nói sẽ không bao giờ nhờ bọn tôi giúp đỡ điều tra vụ án nữa mà.” Diêm Tiêu Tiêu ở phía sau lão Mã cười nhạo. Cô ấy diện một chiếc sườn xám vừa người, trong tay cầm một chiếc quạt nhỏ xinh xắn, ai không biết còn nghĩ cô ấy là diễn viên của đoàn làm phim nào chạy tới.

“Phối hợp với cảnh sát trong việc điều tra tội phạm cũng là nghĩa vụ của mỗi công dân đấy, cô Diêm.”

“Đây chính là lý do vì sao tôi ghét cảnh sát như vậy.” Diêm Tiêu Tiêu khoanh hai tay, hừ một tiếng: “Công ty chúng tôi đã quy định rõ ràng, muốn biết tình báo, hoặc hãy trả thù lao, hoặc trao đổi tương đương. Cho dù là các người, một khi đã tới đây rồi thì cũng phải làm theo quy định của chúng tôi.”

“Chẳng lẽ người đẹp này là bà chủ sao?” Vương Tranh hiếu kỳ lẩm bẩm một câu.

Diệp Tiểu Nhu nhẹ giọng nói: “Không phải.”

“Sao cô biết không phải?”

“Cô ấy và lão Mã là vợ chồng.”

Vương Tranh hít sâu một hơi, thật hay giả vậy?

“Sao cô biết thế?”

“Hơn nữa cũng đã có con, nhưng... bây giờ không ở cùng bọn

họ."

Vương Tranh hỏi: "Sao cô biết?"

Diệp Tiểu Nhu im lặng đầy ẩn ý một chốc, vào lúc Vương Tranh cho rằng cô sẽ nói gì đó thì cô chỉ chậm rãi bồi thêm một câu: "Trực giác của phụ nữ."

Hiển nhiên Diêm Tiêu Tiêu cũng không thích Tiêu Ngũ, giống như cô ấy nói không thích cảnh sát, cô ấy nhấn mạnh từ "quy định" hai lần, chứng tỏ mong muốn kiểm soát và ý thức trách nhiệm của cô ấy khá cao. Ban đầu khi Vương Tranh xô cửa mở ra, cô ấy vẫn theo sau lão Mã, lúc này còn đứng cạnh ông ta, hai người đứng trước mặt họ, hệt như bức tường thành vững chắc của pháo đài, ngăn bọn họ ở bên ngoài.

Cả hai đều đang vô thức bảo vệ một nơi, là những người khác ở đây. Khi Vương Tranh bất cẩn đụng vào cửa, một người đàn ông đã đứng dậy đầu tiên, hiện giờ anh ta đang tựa lưng vào bức tường trong góc, nhìn cô không nói lời nào.

Ánh mắt Diệp Tiểu Nhu lướt qua người đàn ông kia, nhìn căn phòng trong góc, cũng là cánh cửa duy nhất không được đánh dấu, ắt hẳn đó là văn phòng của ông chủ công ty, bên cạnh là cầu thang, không gian trên lầu riêng tư hơn, là nơi tiếp khách.

"Trao đổi tương đương ư, tất nhiên tôi biết chứ." Tiêu Ngũ thoải mái nói: "Tôi đã mang thù lao đến. Dạo trước lão Mã còn kể bên mọi người không đủ nhân viên, hỏi tôi có thể giới thiệu những người bị đuổi khỏi Đội Cảnh sát không, không phải tôi đã dẫn người tới rồi sao?"

Anh ta xoay người chỉ vào Diệp Tiểu Nhu: "Là cô ấy đấy."

".. Chỗ chúng tôi không cần lao động nhập cư*." Lão Mã quan sát Diệp Tiểu Nhu từ trên xuống dưới, kết quả vừa nhìn, ông ta đã

choáng váng trước vẻ ngoài bẩn thỉu như dân lao động nhập cư trên người cô: "Ôi, tôi nói này... Các người kéo cô gái này từ đâu ra vậy? Sao lại khiến người ta thê thảm như thế?"

*Lao động nhập cư: Nông dân di cư từ nông thôn ra thành phố, chủ yếu làm nghề xây dựng, vận tải, ngoài ra còn là những người được huy động tham gia xây dựng đường, xây đập, hỗ trợ vận tải quân sự.

Tiêu Ngũ trả lời: "... Đây là nhân tài do thầy tôi đề cử, họ Diệp, tên Diệp Tiểu Nhu, có thể đánh nhau, biết chuyển gạch, đan áo len đạp máy may, các loại công việc tay chân mệt nhọc biết tất, hơn nữa còn nghe đồn... IQ của cô ấy trên 150."

Nếu nửa vế đầu khiến bọn họ càng nghe càng tối sầm mặt, thì câu cuối cùng chẳng khác gì sấm sét.

Phản ứng của mọi người y hệt nhau: Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng.

Dù nhìn cỡ nào thì cô gái ăn mặc như lao động nhập cư kia cũng không giống một thiên tài, IQ người thường dao động từ 90 tới 110, 130 trở lên là ranh giới của IQ cao, cao hơn 140 đã có thể gọi là thiên tài, hoặc tiệm cận thiên tài.

Mà năng lực quan sát, trí nhớ, khả năng tư duy logic,... của người có chỉ số thông minh từ 160 trở lên luôn vượt xa người thường, là thiên tài trong thiên tài.

Diêm Tiêu Tiêu hỏi: "Anh biết chỉ số IQ của Albert Einstein là bao nhiêu không? Vì muốn nhét người vào đây mà chém gió nhiều quá đấy, Phó đội trưởng Tiêu!"

Tiêu Ngũ nhún vai, anh ta cũng không tin, bèn lén kiểm tra chỉ số IQ của mình lúc ở trên xe, anh ta cũng nghĩ thầy nói hươu nói

vượn: “Việc này tôi cũng không xác định được, dù sao tôi cũng dẫn người đến rồi, muốn đẩy đi hay xử lý thế nào là chuyện của các người. À mà, thay tôi gửi lời hỏi thăm tới ông chủ Dương, nếu... Ý tôi là nếu anh ấy có chuyện gì muốn tìm tôi, xin hãy liên hệ với tôi ngay.”

Dứt lời, Tiêu Ngũ nhanh chóng kéo Vương Tranh không cam lòng rời đi, chỉ còn người của công ty, vài người vây quanh Diệp Tiểu Nhu, đánh giá cô từ đầu đến chân.

…

“Đội trưởng Tiêu, chúng ta để cô ấy ở đó một mình có ổn không?” Rõ ràng Vương Tranh hơi lo lắng: “Cô ấy là một cô gái trẻ đã cách ly xã hội gần hai năm, không người thân hay bạn bè gì.”

“Cậu dễ đồng cảm với tất cả mọi người thật ấy.” Tiêu Ngũ thở dài: “Tôi hỏi cậu, thứ dễ học nhất trong tù là gì?”

“Kỹ năng sống? Giá trị quan về xã hội chủ nghĩa mới?”

“... Tôi đổi câu hỏi khác, điều gì khó học nhất?”

Vương Tranh trả lời: “Kỷ luật sắt của nhà tù, nghiêm cấm trao đổi kỹ thuật phạm tội.”

“Vậy cậu cảm thấy, khi vào tù một người với chỉ số IQ ở mức thiên tài sẽ học mấy kỹ năng sống vớ vẩn đó sao? Đừng lấy cách nghĩ của người thường để áp lên những người được gọi là thiên tài này, một khi thiên tài phát điên, sẽ trở thành…”

“Kẻ điên. Hoặc... quái vật.”

Khi nói hai từ cuối cùng, trông anh ta rất dè dặt, cứ như sợ chỉ cần nặng lời một chút thì nỗi sợ sẽ biến thành sự thật.

“Ý của anh là… ”

“Hồng Mai giết bố bỏ con mười năm trước, Vương Bảo Ngọc thực hiện hơn mười vụ bắt cóc, Bàng Quân phóng hỏa đốt nhà xưởng khiến 5 người thiệt mạng và 18 người bị thương… Những tù nhân nữ phạm tội lớn đều ở chung phòng giam nữ với cô ấy” Tiêu Ngũ thong thả kể: “Chuyên gia đã từng xem xét về việc cô ấy có vấn đề gì về tinh thần không. Mặc dù cô ấy vô tội nhưng với chỉ số thông minh của mình, việc minh oan cho bản thân sau khi bị bỏ tù oan là chuyện rất đơn giản. Đến bây giờ tôi vẫn chưa nghĩ ra, cô ấy vào tù vì một vụ án nhỏ, nhưng cũng không vội tìm luật sư, cũng chưa từng bào chữa cho mình… Cậu cảm thấy người như cô ấy, sau khi ra tù sẽ làm gì? Không thể tới công trường chuyển gạch cả đời được đúng không?”

Từ đầu đến cuối, anh ta luôn nghĩ thầy sẽ không vô duyên vô cớ để ý một người như vậy, thế nên khi bảo anh ta đưa Diệp Tiểu Nhu tới chỗ đó, chắc chắn Thiệu Lương Vỹ phải có lý do của mình.

“Chẳng một ai ở công ty Mặc Phi là người bình thường hết. Lão Mã chinh chiến hơn hai mươi năm ở thành phố C, những năm đầu, cả gia đình họ nổi tiếng là những người có quyền lực, bản thân ông ta không theo con đường kinh doanh cũng là một chuyện kỳ lạ vài năm nay, nhưng quan hệ xã hội của ông ta thì ít ai bì được. Càng không cần phải nói tới Diêm Tiêu Tiêu, mười mấy năm trước cô ấy đã làm quản lý của địa điểm ăn chơi lớn nhất thành phố C, phụ nữ xuất hiện ở chốn gió trăng hỗn loạn đều là hồ ly ngàn năm thành tinh. Còn thiên tài máy tính kia của bọn họ nữa, hai công ty internet nổi tiếng nhất trong nước năm đó cũng không thể kéo cô ta đi. Hơn nữa về Giang Thạc nọ, trước đây từng đấu quyền anh ngầm ở chợ đen, có thể một mình địch lại mấy quân nhân. Đám người này, cậu cảm thấy ai sẽ bình thường đây?”

Đây là lý do tại sao thỉnh thoảng khi gián điệp trong tay họ không thu thập đủ thông tin, họ sẽ tìm tới bên Mặc Phi nhờ cậy.

“Nói như vậy, ông chủ của bọn họ thực sự không phải nhân vật đơn giản.”

“Tất nhiên rồi, anh ta có thể tập hợp nhóm người này vào cùng một nơi đấy.”

Tiêu Ngũ thản nhiên: “Mà cô gái này, dù ở đâu cũng là một quả bom hẹn giờ, để cô ấy ở đó vẫn an toàn hơn ở bệnh viện tâm thần.”

Nếu không, một khi cô bị chuyển đến bệnh viện tâm thần thì bất luận phạm tội gì, bọn họ cũng không trừng trị được.

Vương Tranh không tán thành lời anh ta lắm, cậu ta vẫn cảm thấy Diệp Tiểu Nhu nhìn thế nào cũng không giống người sẽ phạm tội. Huống chi, lần trước cô vốn là người vô tội bị cuốn vào vụ án, nhiều người bao vây tấn công cô như vậy, dù cô có đánh gãy xương sườn của người khác thì cũng để tự vệ. Nếu không phải về sau xuất hiện nhân chứng cung cấp bằng chứng mới, có lẽ cô sẽ phải ngồi tù hơn nửa năm trong vô ích. May mắn thay, cuối cùng pháp luật đã trả lại trong sạch cho cô, cô không yêu cầu kháng án, cũng không yêu cầu bồi thường gì, cứ như ngồi tù hơn nửa năm chỉ là một trải nghiệm bình thường.

Nhưng cậu ta cũng không phản bác lời Tiêu Ngũ, rốt cuộc cậu ta cũng là một cảnh sát, đã thấy nhiều khía cạnh phức tạp trong bản chất con người, ngay cả một người hoàn toàn bình thường cũng có thể cất giấu trong nội tâm một mặt tối không muốn để ai biết.

“Không xác định được có phải nhân vật nguy hiểm hay không, vậy cứ giao cho anh ta trông coi.” Tiêu Ngũ nói.

Vẫn chưa tìm được manh mối gì về vụ án, anh ta thật sự không còn sức lực để chăm sóc một cô gái đã cách ly xã hội hai năm.

…

Trong công ty Mặc Phi.

“Hôm qua tôi tắm rồi, đất trên người mới dính lên lúc chiều thôi, quần áo cũng đã giặt hôm qua, không thối.”

Diêm Tiêu Tiêu lúng túng dừng bước, không dám đến gần Diệp Tiểu Nhu, cô ấy rất tò mò, rõ ràng là một cô gái nhỏ trắng trẻo sạch sẽ, sao có thể làm công việc nặng nhọc trên công trường chứ?

“Cô tên gì? Được Tiêu Ngũ nhặt ở công trường nào?” Lão Mã đồng cảm hỏi.

Diệp Tiểu Nhu định lên tiếng, Diêm Tiêu Tiêu đã ngắt lời cô: “Ban nãy cô nói tôi và lão Mã là vợ chồng, còn có con, sao cô biết?”

Khi cô nói thầm với bọn Vương Tranh, Diêm Tiêu Tiêu nghe được vô cùng rõ ràng, giờ khắc này trong mắt cô ấy tràn đầy nghi ngờ.

Diệp Tiểu Nhu đáp: “Không phải phụ nữ trời sinh đều có trực giác sao?”

Diêm Tiêu Tiêu híp mắt nhìn cô.

Người phụ nữ như Diêm Tiêu Tiêu, nếu nhìn vào thì quả thực rất quyến rũ xinh đẹp. Nhưng một khi cô ấy sa sầm nét mặt, sẽ khiến người khác cảm giác khá hung dữ và không dám khiêu khích.

Diệp Tiểu Nhu nhìn cô ấy, không nói lời nào.

“Được rồi.” Diêm Tiêu Tiêu liếc nhìn lão Mã.

“Đúng lúc chúng tôi thiếu người thật, nhưng cô có thể ở lại đây không cũng không do bọn tôi quyết định. Ai cũng phải để ông chủ tự phỏng vấn hết, cô ở lại đợi trước nhé, nhưng... có vấn đề gì với quần áo của cô vậy?”

“Tôi làm việc ở công trường.” Diệp Tiểu Nhu nói: “Tôi... mới ra tù, không muốn đến nhà xưởng đạp máy may, cũng không biết làm gì khác, đành đi chuyển gạch.”

Cô nói xong, quan sát kỹ biểu cảm của hai người.

Thật ra, khi Tiêu Ngũ giới thiệu “kỹ năng” của cô, có lẽ hai người kia đã biết cô từng ngồi tù, nhưng dù cô tự nói ra thì họ cũng không tỏ vẻ khinh bỉ hay chán ghét, nhiều nhất chỉ tò mò thôi.

Đây cũng là nguyên nhân cô tới công trường làm việc.

Chỉ có những người ở đáy xã hội, làm công việc thể lực mệt mỏi và đau khổ nhất, sống ở nơi bẩn thỉu nhất tồi tệ nhất mới phù hợp với người như cô.

Kể cả khi đáng lẽ cô không phải chịu nửa năm tù kia thì phần lớn mọi người sẽ không để ý đến chuyện này, bọn họ luôn mặc định người từng ngồi tù đều không phải người tốt gì.

Người làm việc ở công trường, trời chưa sáng đã làm việc, làm việc xong thì tới xếp hàng nhận cơm hộp, ngoại trừ cúi đầu làm việc ngả lưng nghỉ ngơi, những chuyện khác đều không liên quan đến cô. Dù có ai muốn “quấy rầy” cô, cứ thẳng tay đánh nhau là được, giờ đây cô cũng chỉ còn mỗi cái mạng này, có thể

chiến đấu bất cứ lúc nào.

“Đáng thương thật.” Lão Mã xót xa nhìn cô: “Đừng sợ, chỗ chúng tôi cũng không có người tốt... À không không, ý tôi là chúng tôi không phải người xấu.”

Diêm Tiêu Tiêu liếc nhìn xem thường: “Tôi phải cho cô nhóc kia đi tắm đã, nếu cứ để người bẩn vậy mà đi vào, chắc ông chủ sẽ đập bàn đuổi tôi mất.”

“Cô tìm chỗ nào ngồi xuống trước đi. Để tôi tìm quần áo cho cô, Giang Thạc, rót cho cô nhóc ly nước.”

Diệp Tiểu Nhu thấy sô pha góc phòng khách, ngồi xuống.

Cô ngẩng đầu nhìn, người đàn ông vốn đang đứng tựa một bên hóng chuyện, Giang Thạc, đã đến phòng trà lấy nước.

“Nước của cô.”

Giang Thạc đặt nước xuống trước mặt cô, anh ta vừa ngẩng đầu đã thấy Diệp Tiểu Nhu đội nón bảo hộ, cô co người trên sô pha, vẫn cúi đầu không nhúc nhích, đã ngủ thiếp đi rồi.

Cách đó không xa, một cô gái ngồi cạnh máy tính hạ âm lượng máy tính xuống, “Suỵt” một tiếng nói với Giang Thạc: “Ắt hẳn cô ấy làm việc quá mệt mỏi, để cô ấy nghỉ ngơi đi.”

Âm thanh đã chỉnh nhỏ trong máy tính truyền tới tai Diệp Tiểu Nhu, dù cô đã ngủ thì từng từ từng chữ đáng sợ đó vẫn lọt vào tai cô.

Trên màn hình máy tính đang phát tin tức về vụ án giết người hàng loạt gần đây.

- ----------

Lời tác giả: Chương tiếp theo nam chính lên sân khấu ~

Chương 5: C5: Chương 5

Căn phòng ẩm ướt tối tăm, máu tươi vương vãi khắp đất, tóc rải rác trên sàn, phần tay chân bị chặt còn lại được đặt trong các phòng khác nhau.

Không khí đục ngầu mất hết sự sống.

Cô gái chết thảm bị chặt xác đã nằm trong phòng khách như vậy hơn một tháng. Nếu trên đời thật sự tồn tại linh hồn, chắc chắn linh hồn của cô ấy đang gào khóc từng giờ từng phút, căm hận mắng hung thủ tàn nhẫn, mắng bản thân yếu đuối.

Tại sao khi còn sống cứ thu mình như thế? Tại sao không chịu kết bạn nhiều hơn, liên lạc với người nhà nhiều hơn? Tại sao nhất định phải ở nơi xa xôi hẻo lánh chỉ vì ham rẻ? Tại sao, tại sao không tìm bạn trai khi đang ở độ tuổi tươi đẹp?

Tại sao khi phát hiện trong nhà có người theo dõi lại không dốc hết sức cầu cứu?

Tại sao là cô ấy... Tại sao cô ấy lại bị kẻ sát nhân bi3n thái nhắm đến? Rốt cuộc cô ấy đã làm sai điều gì?

…

“Ở bệnh viện tâm thần hơn nửa năm, dù là người bình thường thì cũng sẽ có vấn đề.”

“Nguyên nhân khiến cô ấy phải vào bệnh viện tâm thần là vì đã

gặp ảo giác, lẽ nào mọi người cho rằng cô ấy vào bệnh viện tâm thần vì Mã Lượng sao? Dù như vậy thì cũng không cần ở bệnh viện tâm thần tận nửa năm mới ra tay, tôi nghĩ đúng lúc cô ấy bắt gặp nên mới cứu bà cụ đáng thương kia, là chuyện tốt mà."

"... Khoan đã, mọi người nghĩ tới vấn đề này chưa? Bác sĩ chẩn đoán cô ấy từng gặp vấn đề về thần kinh nên cô ấy mới phải nhập viện, sau khi cô ấy vô ý gây thương tích cho người khác, cô ấy hoàn toàn có thể dùng giám định tâm thần của bác sĩ về mình để thoát khỏi một năm tù kia. Dù sao một kẻ điên ngộ sát trong khi nổi điên cũng có thể 'được' nhốt ở bệnh viện tâm thần cả đời, đó là bệnh viện tâm thần, nếu xảy ra chuyện gì cũng không bất ngờ đúng không?"

"Điều kỳ lạ nhất là, rõ ràng vì cứu người nên cô ấy mới tự vệ quá mức, tại sao lúc đó cô ấy không kháng cáo?"

Mọi người nhìn nhau, điều này khó hiểu thật.

"Hồ sơ nhận nuôi của cô ấy cũng kỳ quặc lắm, gần mười tuổi mới được nhận nuôi, về sau cha nuôi chết, dù là quan hệ nhận nuôi, nhưng chuyện tự ý vứt bỏ cũng làm trái pháp luật rồi. Còn nữa, trước mười tuổi cô ấy ở đâu? Đừng nói vẫn luôn lang thang đấy chứ?"

"Một cô gái thiên tài có IQ trên 150 bị vứt bỏ hai lần, việc cô ấy không giống người thường mới là bình thường đúng không?"

Trong phòng họp, bốn người trầm ngâm, họ đã từng gặp vô số người khác thường, nhưng cô gái họ gặp hôm nay thật sự quá mức kỳ lạ, là một đối tượng tốt để thảo luận và nghiên cứu.

Lâm Linh đang cầm cốc, bỗng ngẩng đầu nhìn màn hình lớn trước mặt, hỏi: "Sếp, anh thấy thế nào?"

Ba người khác đồng loạt dời mắt về phía màn hình ở giữa.

Ngay cả khi Dương Viêm không ở công ty, anh vẫn nắm rõ đại đa số việc đã xảy ra tại công ty, trừ mấy chuyện anh nghĩ mình không cần phải biết.

Trong màn hình truyền đến giọng đàn ông trầm thấp: "Tôi đã thay đổi chủ đề cuộc họp từ khi nào vậy?"

Lão Mã phản ứng lại đầu tiên, xấu hổ hắng giọng: "Đúng rồi, vừa nãy chúng ta đâu thảo luận vấn đề này. Sếp, mấy khách hàng lớn bên đây ai cũng muốn gặp cậu, khi nào cậu trở về?"

Khi Dương Viêm đi vắng sẽ mở họp trực tuyến, suy nghĩ của mọi người thường không giống nhau, nghĩ gì nói nấy, nhưng cơ bản luôn xoay quanh chung một việc, dù có người lái chủ đề hơi xa thì cũng được nhanh chóng kéo về. Nhưng không biết tại sao vào hôm nay, mọi người nói chuyện một lúc thì đã bàn về người khác, còn tán gẫu khoảng nửa giờ mà Dương Viêm cũng không hề xen vào, anh chỉ im lặng lắng nghe, một chữ cũng không nói.

Cũng có thể do lười lên tiếng.

Lâm Linh đẩy đẩy mắt kính, âm thầm tắt thông tin tìm kiếm về Diệp Tiểu Nhu trên máy tính.

"Sếp, anh đang ở đâu vậy? Sao không lộ mặt? Đợi chút, tiếng động này... Anh đang lái xe ư?"

Dương Viêm ừ một tiếng, trong giọng nói mang theo chút âm mũi lười biếng, gần đây anh đi công tác suốt một tháng, chắc chắn đã bận đến mức không thể ngủ ngon.

"Thành phố C xảy ra vụ án lớn, tôi trở về xem sao."

"Là vụ án đột nhập, hi3p d@m và chặt xác gần đây à?" Diêm

Tiêu Tiêu xoa xoa cánh tay đã bắt đầu nổi da gà, nói: “Bọn tôi không hề hứng thú với loại vụ án thế này đâu, nghe kể hiện trường kinh khủng lắm. Mới chỉ nhìn ảnh chụp hành lang do truyền thông tuồn ra, tôi đã sợ tới nỗi gặp ác mộng hai ngày rồi, nghe nói hiện trường còn đáng sợ hơn nữa. Bây giờ toàn bộ hàng xóm của tòa nhà kia đều hãi đến độ phải ra ngoài tránh, có người thấy hiện trường xong thì ngất ngay tại chỗ.”

Lâm Linh nói: “Tôi vừa đăng một bài viết về mức độ an toàn của phụ nữ độc thân, có rất nhiều bình luận kể ra các nguy hiểm mà nữ sinh ở một mình gặp phải, quá đáng sợ.”

Dương Viêm bỗng lên tiếng: “Lão Mã, chuẩn bị hộp y tế đi.”

“Sếp, cậu nói gì?” Lão Mã hơi sửng sốt, hỏi: “Ai bị thương? Cậu?”

Dương Viêm không nói lời vô nghĩa, cúp điện thoại.

“Mau, Lâm Linh, định vị vị trí của sếp!”

Lâm Linh vội vàng mở laptop lên, chưa đến hai phút, cô ấy đã kinh ngạc kêu: “Định vị của sếp ngay gần đây, anh ấy tới nơi rồi?”

Ba phút trước, khi kết thúc video call, một chiếc ô tô đã lặng lẽ đậu dưới lầu.

Khi Dương Viêm lên cầu thang, cửa đã đóng, anh nhập mật mã mở cửa, tất cả đèn trong phòng khách tắt hết, mọi người đã đến phòng họp trên lầu hai để tham gia cuộc họp với anh.

Không đúng, vẫn còn một người.

Dương Viêm dừng một chút, hạ cánh tay đang chuẩn bị bật đèn xuống.

Anh biết rõ cách bố trí ở đây như lòng bàn tay, dù nhắm mắt cũng có thể đến văn phòng của mình.

Có một người lạ trong phòng khách, đang ngồi trên sô pha, tiếng động rất nhỏ, dựa theo từng nhịp hô hấp, anh có thể dễ dàng nhận ra cô đã chìm sâu vào giấc ngủ. Mọi người chu đáo tắt hết đèn và âm thanh, giúp cô có đủ không gian yên tĩnh để nghỉ ngơi.

Một người sở hữu IQ ở mức thiên tài, rõ ràng đã từng phải vào bệnh viện tâm thần, nhưng rồi cũng không thể nhờ vào việc đó để thoát khỏi tai họa tù oan.

Khi nghe được mấy việc này, anh còn đang lái xe, cảm giác đau đớn và mùi máu tươi khiến anh phải gồng người lên, không tài nào suy nghĩ nổi.

Anh bịt miệng vết thương, chân bước rất khẽ, chỉ mất tầm một phút để anh đi qua, anh cũng không quấy rầy giấc ngủ của cô.

Đến tận khi một bóng dáng cao lớn phủ lên người, cô vẫn hô hấp đều đặn, tựa như không hề hay biết việc đang xảy ra trước mắt.

Mãi tới khi… tí tách.

Một giọt chất lỏng đỏ tươi chảy dọc theo cánh tay người đàn ông, rơi xuống đất.

Một tiếng động cực kỳ nhỏ.

Trong bóng tối, tiếng hô hấp nhẹ nhàng bỗng nhiên ngừng lại.

Giây tiếp theo, đồng tử Dương Viêm đột ngột co lại!

Nghe được động tĩnh dưới lầu, Giang Thạc nhanh chóng kéo cửa

văn phòng ra, nhảy từ cầu thang xuống, tiện tay bật đèn lên.

Chỉ trách văn phòng cách âm rất tốt, cửa ngoài đã khóa, mà bọn họ quá lơ là cảnh giác, sau khi Giang Thạc lao ra đầu tiên, ba người còn lại cũng chạy tới.

Cả phòng khách sáng trưng ánh đèn, họ vừa mới chạy xuống lầu, đã thấy cảnh tượng trong phòng khách, ai nấy đều sợ ngây người.

"Bịch" một tiếng, đồ trong tay Diệp Tiểu Nhu rơi xuống đất, nhưng cô vẫn đang duy trì tư thế tấn công, cô cứng đờ người như khúc gỗ, ngơ ngác nhìn người trước mặt.

Trên áo sơ mi trắng của người đàn ông, một phần lớn đã bị máu tươi từ vết thương ở tay trái nhuộm đỏ.

Ắt hẳn vốn dĩ không nghiêm trọng như vậy, nhưng đúng lúc cô tấn công vào cánh tay trái bị thương của anh, người đàn ông vô thức ngăn cản, trùng hợp anh vẫn dùng tay trái.

Anh thở ra một hơi, lùi về một bước, lấy tay ấn miệng vết thương, cơn đau khiến anh hơi nhíu mày, trên trán cũng lấm tấm mồ hôi.

Anh không nhìn Diệp Tiểu Nhu, chỉ ẩn ý nhìn vào nón bảo hộ vừa đập mạnh lên vết thương của mình.

Ngay khi những người khác còn đang trợn tròn mắt, Dương Viêm cúi đầu, dường như khẽ cười, nói: "Cô nghĩ dùng nón bảo hộ để tấn công thì sẽ phát huy tác dụng hơn việc bảo vệ bản thân, đúng không?"

Cô nhìn khuôn mặt tái nhợt của người đàn ông, vô thức trả lời: "Chỉ... vì tiện thôi."

Giang Thạc tức giận: “Tiện hành hung đánh người sao? Cô ngồi tù còn chưa đủ hả?”

Sắc mặt Diệp Tiểu Nhu lập tức trắng bệch.

Nón bảo hộ cứng chắc, đánh người rất đau, cô biết khi vết thương bị đánh vào sẽ mang tới cảm giác thế nào.

“Trời ạ! Cô nhóc này làm gì vậy!” Diêm Tiêu Tiêu hoảng sợ che mặt, kêu lên.

Giang Thạc vẫn là người đầu tiên xông tới, anh ta đỡ lấy Dương Viêm, đá văng nón bảo hộ trên mặt đất ra xa. Anh ta vừa cảnh giác vừa hung dữ trừng mắt nhìn Diệp Tiểu Nhu, giận đến mức khắp người phát run, quát: “Cô bỏ tay xuống, lùi lại!”

Diệp Tiểu Nhu lập tức hạ tay xuống, lùi về vài bước.

Vốn dĩ cô không rõ đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết mình đang gặp ác mộng, sau đó cảm nhận được nguy hiểm tới gần... Dù chưa hoàn toàn tỉnh táo, nhưng bản năng đã thôi thúc cô lấy vũ khí tấn công trước, hơn nữa còn tấn công không hề nương tay.

“Lão Mã, mau mau mau, hộp y tế, Lâm Linh, cô gọi bác sĩ Hứa đến đây!”

Lâm Linh đáp: “Bác sĩ Hứa nói mình đang trên đường tới rồi!”

Không ai quan tâm đ ến Diệp Tiểu Nhu nữa, mọi người vào văn phòng của Dương Viêm. Cô ngơ ngác ngồi trên sô pha, đờ đẫn nhìn nón bảo hộ bị Giang Thạc đá đến cạnh thùng rác.

Cô rất muốn đi qua nhặt lên. Nhưng cô không dám, vật kia vừa làm một người bị thương, chính cô đã làm một người vô tội bị

thương.

Khi bác sĩ Hứa vội vàng chạy tới, máu từ vết thương của Dương Viêm gần như đã ngừng chảy.

Lão Mã hùng hùng hổ hổ nói: “Tôi đã bảo lần này nên để Giang Thạc đi cùng cậu mà, con mẹ nó rốt cuộc kẻ nào đã đánh cậu bị thương?”

“Hoảng gì chứ.” Dương Viêm dùng tay phải lần tìm điếu thuốc rồi ngậm vào miệng, thấy Giang Thạc đang muốn châm lửa giúp mình, anh xua tay từ chối anh ta. Anh nói: “Vết thương này nhỏ lắm, mọi người không cần làm ầm lên như vậy đâu.”

Bác sĩ Hứa vừa tới đã bị Giang Thạc túm lấy kéo vào phòng, anh ta xem vết thương: “Thật ra cũng không sâu, nhưng...”

Bác sĩ Hứa kéo cổ áo Dương Viêm nhìn nhìn: “Ai lại đánh lén anh lần nữa vậy? Vai bầm tím hết rồi.”

“Không hổ là bác sĩ Hứa, ngay cả bị đánh lén lần hai cũng nhìn ra được.” Lão Mã đáp: “Không ngờ hôm nay sếp của chúng ta lại xui xẻo như vậy, ra ngoài một chuyến bị thương, đến tận công ty mà vẫn bị người khác đánh thêm lần nữa.”

“Người nào dũng cảm thế? Đánh sếp mọi người ở đây?” Bác sĩ Hứa kinh ngạc.

Không ai trả lời, ban nãy Lâm Linh đã lén cho bọn họ xem camera theo dõi, mọi người đều thấy Dương Viêm không bật đèn đã đi qua, chắc hẳn Diệp Tiểu Nhu xuất phát từ tâm lý phòng bị... Nhưng phòng bị quá... quả thực quá mức... Thảo nào khi cô cứu người cũng có thể đưa bản thân vào tù, lòng phòng bị mạnh đến đáng sợ.

Bọn họ đã sơ ý, chỉ nghĩ để cô nghỉ ngơi ở đó một lát, dù sao

cũng đã đóng cửa rồi, chẳng ai có thể nghĩ tới Dương Viêm sẽ trở về ngay lúc này.

Bác sĩ Hứa vừa xử lý vết thương cho Dương Viêm, vừa nói: “Khi nãy tôi bắt gặp một cô gái ngồi xổm dưới lầu, trông đáng thương lắm. Cô ấy tới xin mọi người giúp đỡ đúng không? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Đáng thương? Cô ấy mà đáng thương gì.” Lão Mã cười khổ lắc đầu: “Người có thể thành công đánh lén sếp, cậu nói cô ấy có đáng thương không?”

Dương Viêm nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lái xe khi bị thương khiến anh không thể suy nghĩ, nhưng từng lời bọn họ nói trong nửa giờ kia vẫn lọt vào tai anh không sót chữ nào.

Một người có thể sống yên ổn trong tù hơn nửa năm như vậy, sẽ không ngủ ngon nếu không có ý thức phòng bị. Mà việc có thể ngoan ngoãn ở bệnh viện tâm thần tận nửa năm, người bình thường cũng chẳng mấy ai làm nổi.

Anh từng gặp Mã Lượng, cao một mét tám, khỏe như vâm, thích theo dõi và nhắm vào các bà già.

Có thể đá một người đàn ông như thế đến mức khiến hắn ta suýt bị “phế”, quả thực đây không phải chuyện người bình thường có thể làm.

“Sếp, người này do Tiêu Ngũ dẫn tới. Anh ta bảo thầy mình Thiệu Lương Vỹ đề cử, muốn đến kiếm kế sinh nhai…”

Lão Mã lỡ lời, mấy từ kiếm kế sinh nhai này, khiến người nên nghe lẫn người không nên nghe đều dùng ánh mắt sâu xa nhìn ông ta.

Chương 6: C6: Chương 6

Khi Diệp Tiểu Nhu được gọi vào, trời đã tối từ lâu.

Cô vẫn ngồi xổm ở đó ngơ ngẩn nhìn bầu trời đêm, chiếc túi vải kế bên đã cũ đến mức không nhìn ra màu sắc ban đầu, có lẽ trong túi đó đựng toàn bộ tài sản của cô. Trước đó còn có thêm chiếc nón bảo hộ, nhưng vừa rồi đã bị Giang Thạc đá tới cạnh thùng rác, cô cũng không nhặt về, ắt hẳn đối với họ, thứ đó đã thành rác thải.

Cho đến khi Diêm Tiêu Tiêu vỗ vỗ vai cô, nói sếp muốn gặp cô.

Diệp Tiểu Nhu hít sâu một hơi, đứng dậy theo cô ấy vào cửa, sau đó tiến về phía văn phòng.

Cô thấy Giang Thạc đứng xem điện thoại ở đầu cầu thang, lão Mã và cô gái tên Lâm Linh đang nhỏ giọng trò chuyện trong văn phòng, lúc hai người vào, bọn họ đều ngừng nói.

Diệp Tiểu Nhu biết trong mắt bọn họ, mình chỉ là một người xâm nhập xa lạ, sau chuyện ban nãy, cô lại biến thành người xâm nhập đả thương sếp bọn họ. Cú đánh mạnh mà cô vừa dành cho người đàn ông kia, đã thể hiện đầy đủ một mặt khác biệt giữa cô và người bình thường.

Không người thường nào lại phòng bị nhiều tới vậy, cũng không người thường nào đột ngột trở nên bạo lực đến thế.

Ngay khi dừng trước cửa, cô cảm giác cơ thể mình căng cứng.

Văn phòng anh rộng lớn, ở vách tường bốn phía, có đến ba mặt để giá sách chất đầy sách vở lẫn tài liệu.

Trí nhớ Diệp Tiểu Nhu luôn rất tốt, tốt tới mức chuyện xảy ra từ nhiều ngày hay nhiều năm trước, cô vẫn có thể nhớ rõ ràng rành mạch từng chi tiết. Thế nên khi thấy người đàn ông kia, trong đầu cô lập tức hiện lên cảnh tượng vừa rồi.

Khi cô tỉnh dậy cầm nón bảo hộ đánh mạnh về phía anh, đã thấy đồng tử của anh chợt co lại, và nghe được một tiếng kêu đau đớn kia nữa.

Nhưng cô không hề thấy chút phẫn nộ hay căm hận nào trong mắt anh, thậm chí kinh ngạc hay bất ngờ cũng không có.

Dù khi đèn sáng lên, lúc anh nhìn cô, vẻ mặt anh vẫn bình tĩnh. Ngoại trừ lông mày nhăn lại vì đau đớn và vầng trán lấm tấm mồ hôi lạnh, cô không nhìn ra một cảm xúc nào trong mắt anh.

Tựa như giờ khắc này, anh nghiêng người ngồi trên ghế làm việc, tay phải không bị thương chống cằm, vẻ mặt lười biếng, khí chất trầm tĩnh, như thể chuyện vừa rồi không ảnh hưởng gì đến anh.

Màn đêm tối đen ngoài cửa sổ xen lẫn nhiều vệt sáng nhỏ li ti, hình thành một loại tương phản kỳ diệu với chiếc áo sơ mi trắng trên người anh.

Dựa theo lời Tiêu Ngũ nói, Diệp Tiểu Nhu đoán ít nhất anh phải ngoài ba mươi lăm đến hơn bốn mươi tuổi. Anh điều hành một công ty điều tra kinh doanh, duy trì hợp tác với cả doanh nhân lẫn Cục Cảnh sát, do đó chắc chắn anh là một người thâm sâu khó dò, năng lực trí tuệ cao, có tài nguyên và mối quan hệ mà doanh nhân bình thường không sánh được.

Lòng dạ độc ác, đa mưu túc trí là đặc điểm thành công của vô số doanh nhân.

Nhưng dù cô nhìn thế nào, ngoại hình của anh cũng lắm chỉ hai bảy hai tám tuổi, thậm chí còn trẻ hơn Giang Thạc một chút. Người lần đầu đến đây, có lẽ sẽ không ai nghĩ anh chính là sếp của bọn lão Mã.

“Sếp, người tới rồi.” Diêm Tiêu Tiêu nói xong, nhanh chân xoay người rời khỏi, trước khi đi còn cho Diệp Tiểu Nhu một ánh mắt ‘Cô tự cầu phúc, tôi cũng không giúp được cô’.

Diệp Tiểu Nhu do dự hơi hé miệng, lại không thể nói nên lời.

Dương Viêm không nhìn cô, thậm chí ánh mắt anh còn không nhìn về phía cô.

Cô cảm thấy hơi khó thở.

Đã rất lâu rồi cô không trải qua cảm giác này, mấy năm gần đây chỉ có hai lần. Một lần là khi cô bị trói trên giường trong bệnh viện tâm thần, ngay khoảnh khắc đầu kim tiêm thuốc tiến vào cơ thể. Một lần khác xảy ra vào lúc cô vượt qua đêm đầu tiên trong ngục giam.

Văn phòng rộng lớn như được chia thành hai không gian riêng, Diệp Tiểu Nhu đứng trong không gian của mình, nhìn người đàn ông kia, mãi đến khi anh lên tiếng.

Nhưng từng lời tiếp theo của anh lại khiến cô kinh ngạc.

Anh đề cập về một trường hợp phạm tội điển hình do người tâm thần gây ra, hơn nữa cũng vừa khéo, cô biết trường hợp này.

“Từ năm 1956 tới năm 1957, ở nước G, một người tên Peter.

Woodcock đã xâm hại hàng chục trẻ em, thực hiện ba vụ c**ng hi3p giết người tàn bạo, nạn nhân bao gồm hai bé trai bảy tuổi và chín tuổi, lẫn một bé gái mới bốn tuổi vào năm ấy. Tên tội phạm này được chẩn đoán mắc bệnh tâm thần, không có khả năng chịu trách nhiệm hình sự. Một năm sau, hắn bị áp giải tới một bệnh viện tâm thần cấp cao nhất nước G để tiến hành điều trị cưỡng chế. Ba mươi lăm năm sau, người ta chuyển hắn tới một bệnh viện khác có hệ thống quản lý khá lỏng lẻo, không bao lâu sau hắn được thả ra."

"Cô đoán xem, chuyện đầu tiên hắn làm sau khi xuất viện là gì?"

Nghe anh nói xong, Diệp Tiểu Nhu do dự rất lâu, rồi mới chậm rãi trả lời: "Ba mươi lăm năm đó, hắn chấp nhận điều trị giống một bệnh nhân tâm thần bình thường, uống thuốc mỗi ngày, còn tham gia một loại hình trị liệu bệnh tâm thần mới của một bác sĩ nào đó. Hắn và đám tội phạm tâm thần phạm tội ác tày trời khác, bắt đầu một liệu trình điều trị kéo dài mười ngày, phương pháp điều trị này có tên 'Để bệnh nhân điều trị bệnh nhân'."

Giọng cô dần xuất hiện niềm vui: "Một loại hình trị liệu vô nhân đạo. Khi những bệnh nhân tâm thần khác dùng bạo lực để đấu tranh với những khiếm khuyết về tinh thần của nhau, thì hắn bình tĩnh như một người bình thường, giúp đỡ người khác, thậm chí còn trở thành trợ lý bác sĩ cho bệnh nhân khác. Sau đó, tất cả mọi người đều cho rằng hắn đã khỏi bệnh."

Đúng lúc này, cuối cùng Dương Viêm cũng ngước mắt nhìn cô.

Dường như anh cũng không ngờ cô lại biết rõ như vậy.

Bấy giờ Diệp Tiểu Nhu mới thấy cánh tay trái của anh, băng vải mới được băng bó lộ ra dưới cổ tay áo trắng tinh. Trước mắt cô tiếp tục hiện lên khoảnh khắc máu đỏ tươi chảy dọc theo cánh tay anh nhỏ xuống đất.

Một giọt máu rơi trên mặt đất, dù chỉ một giây thôi, nhưng trong mắt cô, dường như một giây ấy kéo dài vô tận.

Diệp Tiểu Nhu mấp máy môi, vô thức siết chặt hai tay: “Sau khi xuất viện, chuyện đầu tiên hắn làm là bắt tay với nhân viên an ninh từng trông coi hắn, sát hại tàn nhẫn một bệnh nhân trong rừng cây nhỏ gần bệnh viện.”

Sự thật thực tế còn tàn ác và đáng sợ hơn lời cô kể rất nhiều, mặc dù vậy, khi cô nói ra thì trong lòng cũng dâng lên cảm giác nặng nề khó tả.

Đất nước kia không có hình phạt tử hình, thế nên dù đã gây ra vô số tội ác, tên ác quỷ đó vẫn chưa phải nhận hình phạt xứng đáng. Không chỉ thế, hắn còn mang tới nỗi đau khổ vĩnh viễn cho người thân vẫn còn sống của các nạn nhân.

Ngoài cửa.

Lão Mã lén lút bước đến cạnh tường, hỏi Giang Thạc: “Bên trong đang nói chuyện gì vậy?”

Mặt Giang Thạc không chút thay đổi: “Phỏng vấn.”

“Hình thức phỏng vấn là gì? Làm trắc nghiệm kiểm tra IQ hay thế nào?”

Tất nhiên bọn họ sẽ không ngờ rằng, hai người đang thảo luận về những kẻ sát nhân tâm thần trong lịch sử.

…

“Vậy cô cảm thấy nguyên nhân gây ra hậu quả sau ấy, xuất phát từ loại hình trị liệu năm đó không đúng, hay do hắn là người

không thể chữa khỏi?"

"Vấn đề này anh nên hỏi chuyên gia Tâm thần học." Diệp Tiểu Nhu nói: "Rốt cuộc anh muốn hỏi tôi điều gì, anh Dương?"

Dương Viêm nhìn thẳng vào mắt cô, vẫn giữ nguyên biểu cảm: "Làm sao cô biết được Mã Lượng sẽ tiếp tục phạm tội trong bệnh viện tâm thần?"

"Tôi cũng không chắc." Diệp Tiểu Nhu trả lời: "Không ai có thể xác định được, liệu một người từng phạm tội có thể thật sự hối cải và thay đổi không."

"Cô đã dùng bạo lực với hắn ta sao?"

"Hắn ta sử dụng bạo lực với một người già vô tội, còn tôi chỉ phòng vệ chính đáng, không gây ra tổn thương quá lớn với hắn ta... Nhiều nhất cũng chỉ khiến hắn ta phải nằm trên giường bệnh mấy tháng thôi."

"Thế à?" Anh nhìn thoáng qua chân cô.

Hai chân cô vốn kề sát nhau, giờ đã hơi tách ra, một chân xoay về phía cửa.

Trong Tâm lý học, đây là một hành vi muốn chạy trốn điển hình, nhưng cô không thể khống chế được mình. Cô thật sự không muốn thảo luận vấn đề này, nhất là với một người đàn ông khiến cô cảm thấy căng thẳng.

"Được, tôi đổi câu hỏi khác." Dương Viêm vẫn bình chân như vại: "Cô nghĩ hành vi phạm tội của bệnh nhân tâm thần khác gì với hành vi phạm tội của người bình thường?"

Diệp Tiểu Nhu hít sâu một hơi, quả thực cô cần anh thay đổi chủ đề ngay lập tức, ít nhất vấn đề này không khiến cô cảm thấy áp

lực lớn như vậy: “Bên trong con người tồn tại nhiều mặt, có tốt có xấu, tựa như không ai biết một hạt giống sẽ sinh trưởng dưới ánh mặt trời hay mọc trong bóng tối dưới lòng đất. Nhưng người bình thường có thể lựa chọn giữa làm và không làm, dù muốn làm cũng có thể kiềm chế không làm, mà người mắc bệnh tâm thần lại không tài nào kiểm soát được việc làm hay không làm.” Đây cũng là một trong những lý do chính khiến người được chẩn đoán mắc bệnh tâm thần sẽ bị đưa đến bệnh viện tâm thần, thay vì chịu trừng phạt của pháp luật.

“Vậy cô cảm thấy cô có thể kiểm soát được bản thân sao?”

Diệp Tiểu Nhu hơi sửng sốt: “Đương nhiên tôi có thể.”

Cô mím chặt khóe miệng: “Tôi là một người bình thường, nếu không...”

Nếu không thì sau khi bị cuốn vào vụ án kia, cô sẽ bị chuyển về bệnh viện tâm thần, chứ không phải vào ngục giam.

May thay, cuối cùng pháp luật vẫn cho cô một lời kết án chính xác, cô vô tội.

“Hơn nữa tôi không phạm tội, trên hồ sơ của tôi chắc hẳn đã thể hiện rất rõ.”

Dương Viêm nhếch khóe miệng, rốt cuộc trên mặt cũng xuất hiện nụ cười, anh nói: “Tôi chưa bao giờ tìm hiểu một người qua hồ sơ.”

Diệp Tiểu Nhu giải thích: “Vừa rồi tôi đã bất cẩn nên mới ra tay với anh... Ý tôi là, tôi bị anh dọa, đó là một việc ngoài ý muốn.”

Cô vừa nói vừa lui về sau, bởi vì Dương Viêm bỗng đứng dậy, tiến từng bước tới trước mặt cô.

Diệp Tiểu Nhu đã lùi đến cửa, nếu còn lùi tiếp sẽ chạm vào cửa.

Thật ra anh cũng không tới gần cô, anh vẫn giữ một khoảng cách an toàn đối với người bình thường.

Nhưng tay cô vẫn không nhịn được mà run rẩy.

“Nếu tiếp tục xảy ra tình huống tương tự, cô sẽ xử lý thế nào?”

“... Tôi, tôi sẽ lấy lại tỉnh táo trước, thấy rõ người trước mắt là ai rồi mới quyết định.”

“Nếu là người lạ thì sao?”

“Tôi có thể phân biệt...”

“Phân biệt một người lạ là tốt hay xấu ư?” Dương Viêm nhếch môi. Anh sở hữu một gương mặt đẹp đẽ vô cùng, đôi mắt hẹp dài tạo cảm giác ấm áp và dịu dàng, dễ dàng khiến người khác có ảo giác anh là một người hiền lành.

Đúng, đây là ảo giác, bởi vì cảm nhận rất kỹ mới có thể phát hiện, áp lực do anh mang tới sẽ làm người khác thấy khó thở.

“Cô dựa vào điều gì để phân biệt một người là tốt hay xấu chỉ trong lần gặp mặt đầu tiên?” Dương Viêm nhìn cô mím chặt môi. Anh nhận ra cô lại gặp một vấn đề không muốn trả lời nữa, gật đầu nói: “Thôi được, tôi đổi câu hỏi khác tiếp, cô nghĩ tôi tốt hay xấu?”

Diệp Tiểu Nhu phát hiện, tuổi tác người đàn ông này tuyệt đối khác hẳn bề ngoài trẻ trung của anh. Ít nhất phải tích lũy ba mươi mấy năm trải nghiệm sống mới có thể khiến một người đàn ông toát lên khí chất như vậy, anh chỉ trông trẻ tuổi mà thôi.

Đương nhiên cũng có rất nhiều đàn ông, dù đã sống nửa đời người cũng không thể có khí chất mạnh mẽ như thế.

“Khi nãy lúc cô ra tay với tôi, đã xác nhận tôi là người xấu sao?”

“Tôi nói rồi, chuyện vừa rồi chỉ là ngoài ý muốn!”

Khi mở miệng thốt ra câu này, cô mới phát hiện mình đang tức giận. Cô cũng không ngờ mình tức giận chỉ vì hai ba câu của người này, may sao cô đã nhanh chóng bình tĩnh lại.

“... Thành thật xin lỗi.”

Ý trêu tức trong mắt người đàn ông lập tức biến mất, anh quay về với vẻ điềm đạm: “Còn có thể khống chế cảm xúc, tốt lắm.”

Anh vươn tay phải không bị thương, trước ánh mắt chợt trở nên căng thẳng của Diệp Tiểu Nhu, anh lướt qua bả vai cô, đẩy cánh cửa phía sau cô ra.

“Tiêu Tiêu, sắp xếp chỗ ở cho cô ấy.”

“Được.” Diêm Tiêu Tiêu trả lời: “Ở ký túc xá tòa 14 nhé, dạo trước tôi đã dọn xong rồi.”

Dương Viêm cụp mắt nhìn Diệp Tiểu Nhu đang ngây người, cười nhẹ: “Chúc mừng, cô đã đậu phỏng vấn.”

“Mười giờ sáng mai nhớ đến chấm công.”

Diệp Tiểu Nhu còn chưa phản ứng kịp, Diêm Tiêu Tiêu đã bước qua nắm tay cô, cười bảo: “Chúc mừng cô, đãi ngộ chỗ chúng tôi tốt lắm, tin tôi đi, tốt hơn làm việc ở công trường nhiều.”

“Nhưng tôi…” Diệp Tiểu Nhu nói: “Tôi không bằng cấp gì, lúc trước còn từng ngồi tù, mặc dù hồ sơ phạm tội đã được xóa bỏ, nhưng tôi…”

Diêm Tiêu Tiêu vừa định trả lời, Dương Viêm đã lên tiếng: “Yên tâm, chỗ chúng tôi cũng không có mấy người bình thường đâu.”

Diêm Tiêu Tiêu: “… Đau lòng nha, sếp.”

Khi dẫn cô rời công ty, Diêm Tiêu Tiêu thấy cô cứ ngây ngốc theo sau mình, cô ấy không nhịn được, bèn vỗ vỗ bả vai cô: “Tỉnh táo lại, cô gái nhỏ.”

“Hả?” Diệp Tiểu Nhu hoảng sợ: “Tôi không mất tập trung.”

“Không sao.” Diêm Tiêu Tiêu tỏ vẻ hiểu rõ nhìn cô: “Không chỉ mình cô, cho dù là người tài giỏi, một khi đứng trước mặt sếp cũng không chống đỡ lâu nổi, lần này cô bị dọa sợ lắm đúng không? Về sau sẽ tốt hơn, cứ tin tôi, cậu ấy đối xử với người của mình rất tốt…”

Cô ấy dừng một chút rồi bổ sung: “Mặc dù vẫn có lúc cảm xúc của sếp rất tệ, nhưng chỉ cần cô đừng phạm lỗi nhiều là được.”

Lòng Diệp Tiểu Nhu vẫn còn sợ hãi, cô gật gật đầu: “Tôi biết, tôi sẽ chú ý để không chọc tới anh ấy.”

Người không dễ chọc, vẫn nên trốn tránh một chút mới tốt.

“Đúng rồi, chị… Tiêu Tiêu.”

Nghe cô gọi một tiếng chị thiếu tự nhiên, Diêm Tiêu Tiêu rất hưởng thụ thở dài một tiếng: “Còn muốn hỏi gì, chị sẽ giải đáp cho em.”

“Sếp bao nhiêu tuổi rồi? Em thấy anh ấy cũng chỉ… tầm ba mươi

tuổi, nhưng hình như chị và lão Mã đã làm việc với anh ấy rất nhiều năm."

"Ui, câu hỏi hay phết, em đừng để bề ngoài của cậu ấy đánh lừa, cậu ấy không phải chàng trai trẻ tuổi gì đâu." Đúng lúc Diêm Tiêu Tiêu dẫn cô vào ký túc xá, hai tay chống nạnh, cô ấy tỏ vẻ thần bí nói: "Em cũng thấy lão Mã nhà chị rồi đó, một con cáo già, nhưng sếp còn khôn khéo hơn cáo già thành tinh. Tám năm trước ngoại hình của cậu ấy như vậy, tám năm sau chị đã có thêm mấy nếp nhăn nơi khóe mắt, còn cậu ấy vẫn giống hệt trước kia, cũng không biết giữ gìn thế nào. Chị cũng không dám hỏi, mà hỏi cũng vô dụng thôi, vốn dĩ trời sinh sếp đã có điều kiện tốt nhất, không thể mơ tưởng."

Diêm Tiêu Tiêu cười híp mắt: "Về phần tuổi tác chính xác, em đoán xem?"

Chương 7: C7: Chương 7

Diệp Tiểu Nhu nghĩ về ngoại hình của người đàn ông kia, thử thăm dò hỏi: “Khoảng hai mươi lăm đến ba mươi lăm tuổi?”

Diêm Tiêu Tiêu ừ một tiếng, gật gật đầu: “Chị cũng đoán vậy.”

“Chị cũng không biết?”

“Chị chưa từng thấy căn cước công dân của sếp, nhưng lần đầu tiên chị gặp cậu ấy, lúc đó cậu ấy hơn hai mươi tuổi.” Diêm Tiêu Tiêu nở nụ cười xấu xa: “Em có thể tự tới hỏi cậu ấy đấy.”

“Thật ra em cũng không tò mò lắm đâu.” Vừa mới đánh người ta bị thương, ai còn mặt mũi đến hỏi chứ?

“Không sao, về sau sẽ quen ấy mà.” Diêm Tiêu Tiêu ẩn ý nói: “Khi tiếp xúc với sếp nhiều hơn, em sẽ phát hiện rất nhiều bất ngờ nằm ngoài mong đợi đó.”

Diệp Tiểu Nhu chú ý tới lúc cô ấy nói hai từ “bất ngờ”, rõ ràng giọng điệu đã dao động.

Điều này chứng minh cô ấy thực sự cảm nhận được vô số “bất ngờ” ngoài dự đoán từ Dương Viêm.

“Tới rồi.”

Diêm Tiêu Tiêu đẩy cửa ra.

“Đây là ký túc xá do sếp mua vài năm trước, trước kia thi thoảng cậu ấy sẽ đến nghỉ ngơi, nhưng hiện giờ không ai ở. Trong tủ lạnh có đồ ăn, thiếu gì thì cứ nói chị, trong túi em có quần áo để tắm rửa chứ? Mau tắm đi, thay quần áo, ăn ít gì đó rồi thoải mái ngủ một giấc, có chuyện gì ngày mai đến công ty nói sau.”

Diêm Tiêu Tiêu lấy một bộ đồ giường* từ trong ngăn tủ ra, dặn dò xong xuôi cô ấy nhanh chóng rời khỏi, cô ấy nhận ra Diệp Tiểu Nhu đang hơi mất tự nhiên.

*Bộ đồ giường: gồm đầy đủ chăn, ga, gối, đệm,...

Ngẫm lại cũng đúng, dù sao vẫn chỉ là một cô gái hơn hai mươi. Cô vừa mới ra tù, ắt hẳn đã gặp phải không ít bài xích, thế nên Diêm Tiêu Tiêu cũng không nhiều lời nữa, chỉ căn dặn hai câu rồi để lại không gian riêng cho cô.

Thật ra, đâu chỉ mất tự nhiên, sau khi Diêm Tiêu Tiêu đi, cô mới dám cẩn thận quan sát căn hộ này.

Bởi vì đã rất rất lâu rồi cô chưa thấy một căn hộ nào giống “nhà” thế này.

Căn hộ không lớn, gồm hai phòng ngủ, tầm tám mươi mét vuông, nhưng vẫn đủ nhận ra khiếu thẩm mỹ trang trí của chủ căn hộ rất cao, tuy đồ dùng và nội thất đơn giản nhưng đều rất cao cấp.

Bên trong sạch bong, không một hạt bụi trên mặt sàn lẫn cửa sổ, phòng bếp và bàn ăn ở ngoài cũng không dính khói lửa, chứng tỏ nơi này không nhiều hơi người, nhưng vẫn có người tới quét dọn thường xuyên.

Ngoài ra, ở đây cũng không lắp camera theo dõi.

Cô lẳng lặng quan sát phòng khách thật lâu, rồi chậm rãi cởi bộ đồ lao động bẩn thỉu trên người ra, để chân trần vào phòng tắm.

Nhìn mình trong gương, Diệp Tiểu Nhu cười khổ một tiếng.

Đừng nói quần áo trên người dơ hầy, ngay cả mặt và cổ cô cũng dính đầy bụi đất, trông còn chật vật hơn hẳn khi ở trong tù. Thảo nào khi đi trên đường, không một ai dám tới gần cô, thậm chí lúc đi xe bus, dù bên cạnh còn chỗ trống thì cũng không có người nào muốn đến ngồi kế cô. Nếu gặp phải người yêu sạch sẽ, có lẽ đối phương chỉ cần nhìn thoáng qua cô thôi cũng sẽ thấy chán ghét.

Vừa bẩn thỉu vừa thảm hại.

Tắm rửa sạch sẽ tầm nửa giờ, đến tận khi hơi nước ấm khiến cô khó thở, cô mới ra khỏi phòng tắm.

Lúc gần đi, Diêm Tiêu Tiêu đã trải giường giúp cô, dưới ánh đèn dịu nhẹ giường nệm mềm mại toát lên sức quyến rũ khó tả. Trong giai đoạn tăm tối của cuộc đời, đây là cảnh tượng mà ngay cả trong mơ cô cũng sẽ cảm thấy xa xỉ.

Chẳng một ai hay, trong phòng ngủ ấm áp này, cô chỉ nhẹ nhàng mân mê chiếc giường êm ái một lúc, sau đó nằm nửa người trên tấm thảm cạnh giường, ôm lấy cánh tay chìm vào giấc ngủ.

Đây là giấc ngủ yên ổn nhất của cô trong mấy năm qua, không cần bất cứ lúc nào cũng phải giữ cảnh giác, không cần nhắm mắt giả vờ ngủ trong thời gian dài. Cô cũng không cần lo lắng khi đang ngủ thì sẽ có loại thuốc không biết tên nào đó tiêm vào cơ thể mình, càng không cần lo lắng sẽ có tay ai chạm vào mình khi đang ngủ say.

Ngày hôm sau Lâm Linh là người đầu tiên tới công ty. Khi bắt gặp một cô gái đang đứng bên cạnh gốc cây dưới lầu, cô ấy định

tiến lên chào hỏi khách hàng, nhưng tới gần rồi mới phát hiện…

“Diệp Tiểu Nhu?” Cô ấy kinh ngạc che miệng gọi một tiếng.

Diệp Tiểu Nhu gật đầu chào cô ấy.

Trời ạ, sau khi tắm rửa trông Diệp Tiểu Nhu đẹp quá.

Hôm qua khắp người cô bẩn thỉu, Lâm Linh cũng không đeo kính để nhìn kỹ cô. Mãi đến giờ khắc này, khi thấy vóc dáng thon gầy của Diệp Tiểu Nhu, thấy suối tóc dài xõa trên vai, thấy cô như tỏa sáng rực rỡ hơn dưới ánh mặt trời, Lâm Linh mới nhận ra hôm qua mình quả thực đã bị mù mắt.

Đêm qua lúc về nhà, cô ấy còn tán gẫu với người nhà, kể có một cô gái đáng thương đến công ty họ, cô gái giống hệt người lang thang không nhà cửa, toàn thân dơ hầy.

Nhưng nhìn cô hôm nay đi, khí chất anh hùng mạnh mẽ hòa quyện với nét dịu dàng nữ tính giữa hai hàng lông mày của cô, quả thật là sự kết hợp của thiếu niên trong truyện tranh với thiếu nữ xinh đẹp ngoài đời thực đó. Hôm qua Giang Thạc còn nói cô xấu, thế này mà xấu ư? Phải là cực kỳ xinh đẹp mới đúng!

Cô ấy chợt hiểu vì sao Diệp Tiểu Nhu phải khiến mình bẩn thỉu, ăn mặc giống lao động nhập cư rồi, như vậy mới có thể tránh được rất nhiều phiền phức.

Lâm Linh là nhân viên kỹ thuật của công ty Mặc Phi, sau khi thi đỗ đại học vào năm mười sáu tuổi, mỗi ngày việc chiếm nhiều thời gian nhất của cô ấy là ngồi trước máy tính. Cô ấy vừa cực kỳ hướng nội vừa cực kỳ nhút nhát, còn thêm một đặc điểm nữa là cực kỳ đam mê cái đẹp, nhưng vì tính cách cực kỳ ngại ngùng nên khi đối mặt với người có giá trị nhan sắc cao, cô ấy vẫn sẽ kiểm soát được biểu cảm trên mặt mình, có điều cô ấy không

thể khống chế nổi lỗ tai ngày càng đỏ của mình. Khi tới gần Diệp Tiểu Nhu, cô ấy chỉ đành che hai bên tai đang nóng lên vì hưng phấn của mình.

“Cô... Sao cô tới sớm vậy?”

Diệp Tiểu Nhu cười xấu hổ: “Tôi không biết mọi người vào làm lúc mấy giờ.”

Trên thực tế, cô hoàn toàn mù mờ về phạm vi công việc của nơi này, nhưng ít nhiều gì cô cũng có thể đoán, chắc chắn bọn họ khác hẳn mấy công ty bình thường rải tờ rơi đầy đường phố, ắt hẳn bọn họ đã từng phục vụ rất nhiều khách hàng cao cấp, nắm trong tay vô số nguồn lực trong các ngành nghề. Vì vậy, thi thoảng sẽ có nhiều doanh nhân và cảnh sát phá án tìm tới nhờ họ giúp đỡ, dù sao ở xã hội phức tạp hiện nay, vẫn còn biết bao chuyện cảnh sát không thể điều tra.

“Ôi chao, ngoại trừ trường hợp có khách hàng hẹn trước quá sớm, bọn tôi đều dậy lúc nào tới lúc đó. Mà bọn tôi hay thức đêm lắm, bình thường có thể đến vào tầm mười giờ là đẹp.”

Lâm Linh đặt vân tay vào khóa mật mã, bổ sung: “Sau này cô cũng là nhân viên ở đây, lát nhờ chị Tiêu Tiêu cài vân tay cho cô nhé.”

Diệp Tiểu Nhu không nói gì, thật ra đến tận bây giờ cô vẫn nghĩ bọn họ chưa hoàn toàn chấp nhận mình.

Người đàn ông kia... Có lẽ không lâu sau anh sẽ hối hận, không chừng đêm qua đã hối hận rồi.

Tìm một vị trí cho Diệp Tiểu Nhu ngồi xong, Lâm Linh xoay người nhanh chóng lấy điện thoại ra, bắt đầu gõ phím lạch cạch.

Bọn họ có một nhóm công việc do Dương Viêm đứng đầu, toàn bộ thành viên nòng cốt đều tham gia nhóm chat, hầu như chỉ bàn về việc sắp xếp công việc. Còn một nhóm khác để nhân viên bọn họ tán dóc tên là [Biệt đội tin đồn Mặc Phi], Dương Viêm không ở trong nhóm này.

Nhưng lúc này Lâm Linh đang rất phấn khích, vốn dĩ phải gửi tin nhắn đến nhóm biệt đội tin đồn, cô ấy lại lỡ tay gửi vào nhóm công việc được ghim bên trên.

Lâm Linh: Hôm qua ai nói Diệp Tiểu Nhu xấu? Cô ấy thực sự đẹp đến mức khiến tôi ngạt thở luôn!

Cuối câu còn thêm hình ảnh con mèo nhỏ với đôi mắt long lanh.

Giang Thạc trả lời: Tôi nói, xấu.

Giang Thạc cao to, cáng đáng phần sức mạnh của công ty, bình thường không thích nói chuyện, lòng dạ cũng không hẹp hòi. Nhưng một người dám tấn công Dương Viêm ngay dưới mí mắt bọn họ, vốn đã bị anh ta gắn cho cái mác ấn tượng xấu rồi. Thế nên vào hôm qua, khi Lâm Linh bảo mặt cô gái kia dính bụi bẩn không thấy rõ ngoại hình, anh ta mới nói cô rất xấu.

Diêm Tiêu Tiêu: Tin tưởng mắt nhìn của phụ nữ nhé, cô gái kia tuyệt đối là một mỹ nhân từ trong trứng. Chẳng qua điều kiện trong tù kém, nghe đâu còn làm việc ở công trường hai tháng, trở nên thô ráp như vậy cũng dễ hiểu.

Lâm Linh: Không hề thô! Mọi người mau đến xem đi, hôm nay cô ấy đã tắm rửa sạch sẽ rồi!

Sau khi cô ấy trả lời mấy câu này mới nhận ra có gì đó sai sai. Vì trong nhóm chat có người nhắc tới mình, nên cô ấy mới phát hiện mình gửi nhầm vào nhóm công việc, nhưng hiện giờ cũng không thể thu hồi, cô ấy vội vàng tag Dương Viêm: “Xin lỗi sếp,

tôi gửi nhầm nhóm."

Dương Viêm không trả lời, chắc hẳn còn chưa dậy.

Tính cách Lâm Linh rất cẩn thận, nhất là khi làm việc. Ở trong nhóm công việc, lúc nào cô ấy cũng nghiêm túc, đây là lần đầu cô ấy mắc phải sai lầm như vậy.

Lão Mã và Diêm Tiêu Tiêu còn đang chuẩn bị bữa sáng, nghe Lâm Linh kể như thế, thậm chí còn không cần trao đổi, họ đã nhanh tay đóng gói bữa sáng mau chóng lái xe tới công ty, Giang Thạc cũng theo sát phía sau cả hai.

Diệp Tiểu Nhu nhận ra Lâm Linh đang cẩn thận nhìn lén mình, cũng để cô ấy nhìn thoải mái.

Mãi đến khi nghe được tiếng xe moto gầm rú, cô mới đứng dậy đi tới trước cửa sổ.

Giang Thạc bước xuống từ chiếc moto ngầu lòi của anh ta, cởi mũ bảo hiểm ra.

Lão Mã đã tối sầm mặt từ khi anh ta vượt qua xe của mình, Diêm Tiêu Tiêu ngồi ở ghế phụ nhô đầu ra: "Ủa tôi thấy ngày nào cậu cũng chạy bộ đi làm mà?"

Giang Thạc tháo mũ bảo hiểm xuống: "Giờ tôi thích đi xe, sao vậy?"

Anh ta ngẩng đầu, nhìn Diệp Tiểu Nhu đang đứng bên cửa sổ.

Lâm Linh thấy Diệp Tiểu Nhu đang chăm chú nhìn chiếc moto của Giang Thạc, giật mình hỏi: "Cô thích xe moto sao?"

Diệp Tiểu Nhu nhìn ánh mắt cảnh giác của Giang Thạc, trả lời:

“Tôi thích tất cả các môn thể thao mạo hiểm.”

Giang Thạc nhìn cô đầy thách thức, trong mắt anh ta hiện lên dòng chữ rất rõ ràng: Có tôi ở đây, cô đừng hòng ra tay với sếp lần nữa.

Thấy Giang Thạc hung dữ như vậy, Lâm Linh an ủi: “Cô đừng để ý tới Giang Thạc, anh ta...”

Diệp Tiểu Nhu nói: “Không, anh ta làm rất đúng, mọi người thực sự nên giữ cảnh giác với một người có khuynh hướng bạo lực tiềm ẩn.”

Lâm Linh muốn phản bác cô, cô ấy không hề nghĩ Diệp Tiểu Nhu có khuynh hướng bạo lực tiềm ẩn gì, thậm chí cô ấy còn cảm thấy bản chất của Diệp Tiểu Nhu là một người dịu dàng vô cùng... Nhưng nhớ tới việc sếp bị đánh hôm qua, cô ấy lại không biết nên phản bác thế nào.

Lão Mã vừa vào cửa đã lên tiếng: “Có khách, Lâm Linh, cô dẫn người mới qua đây ghi chép đi.”

Đã rất lâu rồi công ty không đăng thông báo tuyển dụng người mới, mặc dù ở đây chỉ gồm mấy người bọn họ, nhưng trên thực tế họ chưa bao giờ thiếu nhân lực, vậy nên người mới trong miệng lão Mã cũng chỉ có mỗi Diệp Tiểu Nhu.

“Cô tới đây, để tôi dẫn cô đi làm quen quy trình làm việc.”

Một người đàn ông hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi theo sau lão Mã, chiều cao trung bình, đeo kính, cậu ta thuộc kiểu người không dễ nhận ra khi lẫn vào đám đông trên đường.

“Tôi tên Trần Giai Vỹ, đã gọi điện cho mọi người trước đó. Nghe... nghe nói ở đây có thám tử tư?”

“Cậu hiểu vậy cũng được, nhưng thực ra chúng tôi là một cơ quan điều tra chân chính.” Hiển nhiên lão Mã đã ứng phó với vô số “khách hàng nhỏ” được người giới thiệu tới thế này. Ông ta cũng không nhiều lời, mỉm cười hỏi: “Yêu cầu của cậu là gì? Chỉ cần nằm trong phạm vi pháp luật cho phép, chúng tôi gần như có thể đáp ứng những nhu cầu bình thường của khách hàng.”

Trần Giai Vỹ đẩy đẩy kính mắt, môi hơi run, nhìn quầng thâm mắt và đôi môi khô của cậu ta, họ có thể nhận ra cậu ta không được ngủ ngon mấy ngày rồi.

“Đừng căng thẳng, quy tắc đầu tiên trong nghề của chúng tôi chính là giữ bí mật tuyệt đối. Dù có nhận việc của cậu hay không, thì từng lời cậu nói hôm nay cũng sẽ không bị lộ ra ngoài dù chỉ một chữ.”

“Được, vậy tôi yên tâm rồi.” Trần Giai Vỹ nhìn thoáng qua Diệp Tiểu Nhu và Lâm Linh đang ngồi bên kia. Lâm Linh vẫn nhìn máy tính không nhúc nhích, rõ ràng là một nhân viên đánh máy tận tụy. Còn về Diệp Tiểu Nhu, mặc dù hôm nay sau khi tắm rửa sạch sẽ, trông cô vô cùng nổi bật, nhưng cô cũng chỉ cúi đầu ngồi ngay ngắn, yên lặng làm một người tàng hình.

“Mọi người biết vụ án đột nhập, hi3p d@m và chặt xác liên hoàn gần đây không?” Trần Giai Vỹ nuốt nước miếng, lo lắng nói: “Tôi nghi ngờ bạn gái tôi cũng bị tên bi3n thái kia theo dõi! Hơn nữa... Hơn nữa có thể đã bị hại!”

Vừa nghe vậy, Diệp Tiểu Nhu ngẩng phắt đầu.

Chương 8: Chương 8

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Cô bị mù thông tin trong khoảng thời gian dài, ngay cả sau khi ra tù, cô cũng chỉ làm ổ ở nơi "tới chó cũng chê" hơn hai tháng, ban ngày làm việc buổi tối ăn xong ngủ ngay.

Từ đầu đến cuối, cô vẫn luôn duy trì giấc ngủ trong trạng thái bị người khác quan sát như hổ rình mồi.

Cô cũng không có điện thoại để đọc tin tức, dân lao động chân tay làm việc quần quật, chẳng mấy khi rỗi rãi để tán gẫu, dù nói chuyện phiếm cô cũng không tham gia.

Thế nên, lần đầu tiên cô biết đến vụ án này là nghe từ máy tính của Lâm Linh vào hôm qua.
Việc nghe thấy tin tức trong lúc nửa tỉnh nửa mơ khiến cô nằm chiêm bao.

Trong mơ, cô thấy cảnh thi thể không nguyên vẹn của một cô gái trẻ nằm rải rác trong một căn phòng, trong phòng còn có một bóng đen.
Cô biết, đó không phải linh hồn oan khuất của người chết, mà là kẻ sát nhân tàn nhẫn mất hết nhân tính.
Giấc mộng về hiện trường giết người này, cô đã dựng lên trong tiềm thức của mình.
Tiềm thức là "Một quá trình hoạt động tinh thần đã xảy ra

nhưng chưa đạt đến trạng thái ý thức" của con người.

Nếu dùng lý thuyết tảng băng trôi nổi tiếng để giải thích, có thể hiểu phía trên tảng băng trôi là ý thức, bên dưới tảng băng trôi là tiềm thức, mọi thứ chúng ta có thể kiểm soát chỉ nằm ở phần nổi của tảng băng, mà bên dưới tảng băng mới là thế giới tiềm thức thực sự to lớn đầy bí ẩn*.
* Hình minh họa:

Click để xem ảnh

Mỗi giấc mơ đều có thể là một số hình ảnh nào đó được phóng chiếu từ tiềm thức lên ý thức.
Cơn ác mộng của cô vùng vẫy giữa lằn ranh của ý thức và tiềm thức, nếu không phải Dương Viêm khiến cô bừng tỉnh, có lẽ cô sẽ còn chìm vào một cảnh tượng càng đáng sợ hơn trong giấc mơ.
Lúc Trần Giai Vỹ kể chi tiết về bạn gái của cậu ta, cô đã vô thức liên tưởng bạn gái cậu ta tới giấc mơ kia.

Nhưng chẳng mấy chốc, cô đã biết điều này không ổn, bởi vì còn chưa xác nhận cô gái kia có phải người bị hại không.
"Bạn gái tôi tên Dương Tuyết Phi, chúng tôi đã bên nhau từ lâu, nhưng chỗ làm của cả hai cách quá xa nên cũng xem như yêu xa.

Hơn một tháng trước, cô ấy chợt gửi tin nhắn cho tôi, nói có thể mình bị theo dõi, nhưng cô ấy không thấy ngoại hình của người theo dõi mình.

Cô ấy kể, mỗi ngày khi ngủ vào buổi tối luôn cảm giác như có ai quan sát mình, ban đầu tôi còn nghĩ cô ấy ở một mình lâu nên suy nghĩ nhiều thôi, tôi chỉ an ủi vài câu.

Dần dà, cảm xúc của cô ấy trở nên thất thường hơn, vì việc này

mà chúng tôi cãi nhau một trận, từ sau lần đó, cô ấy cũng không liên lạc với tôi nữa.

Tôi gấp rút chạy tới đây tìm cô ấy, nhưng chủ nhà lại bảo chưa từng gặp cô ấy, tôi càng nghĩ càng thấy không đúng, rồi khi nghe nói về vụ án hi3p d@m, chặt xác đáng sợ kia thì tôi..."
Lão Mã nhíu mày: "Chuyện này cậu nên báo cảnh sát."
"Ông cho rằng tôi chưa báo cảnh sát sao?" Trần Giai Vỹ lập tức trở nên kích động: "Ngay cả hung thủ giết người cảnh sát còn chưa tìm ra, cho dù báo cảnh sát thì có tác dụng gì chứ? Hiện tại bạn gái tôi sống hay chết cũng không biết, tôi sợ lắm...!Tôi muốn nhờ mọi người giúp tôi tìm cô ấy."
Cậu ta lấy một phong bì ra, đổ hết tất cả tiền mặt và sổ tiết kiệm bên trong xuống, nói: "Tôi biết phí thuê bên đây không rẻ, không sao, tôi còn một căn nhà ở quê, chỉ cần tìm thấy người, tốn bao nhiêu tiền cũng được!"
Lão Mã lắc đầu: "Thông tin cậu cung cấp quá ít, thường ngày bạn gái cậu hay tới nơi nào? Đã liên hệ với người nhà chưa? Nếu đúng theo cậu nói, mất tích lâu như vậy thì đã có thể lập án điều tra rồi.

Mà nếu thật sự bị bi3n thái theo dõi, cậu vẫn nên tìm tới cảnh sát, tốc độ sẽ nhanh hơn."
"Nơi có thể tìm tôi đều tới hết rồi! Bố mẹ cô ấy ly hôn từ khi cô ấy còn nhỏ, họ đã sớm bỏ mặc cô ấy, cô ấy tốt nghiệp xong thì luôn ở bên tôi.

Ngoại trừ tôi, cô ấy không còn người thân nào khác.

Nếu báo cảnh sát có tác dụng, tôi cũng sẽ không nhờ tới mọi người.

Mà mọi người biết không? Hiện giờ báo đài đều đưa tin về hai nạn nhân là con gái sống một mình, rất ít mối quan hệ xã hội, ngay cả khi họ đã chết một hai tháng cũng không có người phát hiện, bạn gái của tôi cũng vậy, cô ấy vẫn luôn sợ giao tiếp, quanh

năm không ra ngoài.” Nói xong lời cuối cùng, Trần Giai Vỹ kích động đứng lên: “Cảnh sát chỉ biết khuyên tôi về chờ đợi, nhưng tôi chờ không nổi nữa.

Van xin mọi người, mọi người là hy vọng cuối cùng của tôi!”
Lão Mã đứng dậy vỗ vỗ vai cậu ta: “Cậu đừng vội, tôi có thể hiểu tâm trạng của cậu, loại chuyện tìm người này, chúng tôi cũng tương đối am hiểu.

Nhưng bây giờ vẫn chưa xác định được, liệu việc bạn gái cậu mất tích có liên quan đến vụ án kia không.

Dù sao cũng là cô gái nhỏ, giả vờ giận dỗi biến mất một thời gian, chắc cũng vì muốn cậu quan tâm nhiều hơn...”
“Không, cô ấy sẽ không làm vậy đâu.

Cô ấy suy nghĩ thấu đáo lắm, trước kia cô ấy đi nơi nào, làm gì đều nói cho tôi biết.”
Lâm Linh hỏi: “Có thể cung cấp một ít thông tin khác của cô ấy không? Ví dụ như giấy tờ cá nhân, chỗ làm, địa chỉ hoặc tài khoản mạng xã hội gì đó, càng nhiều càng tốt.”
Trần Giai Vỹ vội gật đầu: “Được được.”
Trần Giai Vỹ cung cấp tài khoản mạng xã hội của Dương Tuyết Phi, quả nhiên vòng bạn bè của cô ấy đã ngừng cập nhật từ hơn nửa tháng trước, trước đó cô ấy cũng không đăng nhiều nội dung, nhưng nói chung vẫn duy trì tần suất một hai lần một tuần.
Lão Mã vẫy tay gọi Diệp Tiểu Nhu: “Cô thấy thế nào?”
Diệp Tiểu Nhu hơi bất ngờ khi ông ta hỏi mình, nghĩ một lát cô trả lời: “Vụ án kia, bên phía cảnh sát có tiến triển gì không?”
Lão Mã lắc đầu: “Vụ án còn chưa phá được, rất phức tạp, trước mắt vẫn chưa có thông tin gì.”
Lâm Linh nhìn tài khoản mạng xã hội của bạn gái Trần Giai Vỹ: “Dựa vào tài khoản mạng xã hội của Dương Tuyết Phi, có thể thấy bình thường cô ấy cũng chỉ thích sinh hoạt ở nhà, không

bạn bè gì, cũng không hay ra ngoài."
Diệp Tiểu Nhu bỗng nói: "Nhưng cũng phù hợp với đặc điểm chung của hai nạn nhân kia thật."
Một người không bạn bè, không hay ra ngoài, cách ly xã hội, không thích hòa nhập với xã hội.
Trần Giai Vỹ run rẩy: "Đúng, hai nạn nhân kia đều giống vậy! Không công việc, xã giao ít, dù bị hại cũng không có mấy người biết."
Lão Mã bày tỏ có thể nhận một phần tiền cọc trước, sẽ giúp tìm người sớm nhất có thể.

Nếu tìm được người thì hẵng thanh toán chỗ còn lại, nói Trần Giai Vỹ bình tĩnh chờ tin tức trước.
Diệp Tiểu Nhu chỉ vào trang web trên máy tính của Lâm Linh: "Đây là mạng xã hội đang phổ biến sao?"
Lâm Linh kinh ngạc nhìn cô, nhanh chóng hiểu ra, trả lời ngay: "Đúng, đây là WeChat."
"Có thể tra được lịch sử trò chuyện của Trần Giai Vỹ và Dương Tuyết Phi không?"
"Vừa rồi Trần Giai Vỹ đã đưa tôi xem, lịch sử trò chuyện trong điện thoại của cậu ta chỉ lưu đến ngày họ cãi nhau.

Khi ấy Dương Tuyết Phi đã block cậu ta, cậu ta cũng tức giận nên xóa cô ấy, về sau hối hận muốn thêm lại thì lịch sử trò chuyện mất rồi.

Nếu muốn xem bản đầy đủ, phải cần tới điện thoại của Dương Tuyết Phi."

"Chúng ta có thể đến địa chỉ lúc trước của Dương Tuyết Phi điều tra một chút." Lão Mã nói.
Lâm Linh nói: "Đúng vậy."
Ban nãy Diệp Tiểu Nhu đã nhìn phòng làm việc của Lâm Linh, phòng cô ấy không giống phòng người khác, cánh cửa nằm trong cùng, không gian rộng nhất.

Cô thấy bên trong đặt ít nhất tám cái máy tính liền kề nhau, trên mặt bàn để ba bàn phím và một số tách trà đồ chơi xinh đẹp, giống hệt phòng làm việc bí mật của một hacker chuyên nghiệp.

Trước cửa treo một tấm bảng ghi "Vui lòng không tự ý vào", chắc chưa từng đổi lần nào, rõ ràng đó cũng không phải nơi khách hàng có thể nhìn thoải mái.

Lâm Linh không hề đề phòng Diệp Tiểu Nhu, hoặc nên nói, cô ấy đã coi Diệp Tiểu Nhu thành đồng nghiệp của mình, còn nhiệt tình mời cô vào phòng làm việc lấy đồ ăn vặt ăn.
Diệp Tiểu Nhu đang nghĩ về chuyện Trần Giai Vỹ, trên đỉnh đầu chợt truyền đến giọng đàn ông quen thuộc: "Lão Mã, cho anh ba phút, hãy dẫn theo cộng sự của anh xuống lầu tập hợp."
Diệp Tiểu Nhu bỗng ngẩng đầu.
Là giọng Dương Viêm, nhưng cô không biết phát ra từ đâu, nghiêng đầu khó hiểu.
Không lẽ phòng nào trong công ty cũng lắp thiết bị nghe lén hoặc camera sao?
Lão Mã quay đầu nhìn Giang Thạc đang bóc trứng trong phòng trà, ngoắc tay gọi Diệp Tiểu Nhu: "Nhanh, theo tôi ra ngoài làm việc, cho cô hai phút chuẩn bị."
"Tôi không cần chuẩn bị gì, bây giờ có thể xuống lầu ngay."
"Vậy đi thôi."
Vì thế cô ù ù cạc cạc vội vàng theo lão Mã xuống lầu.
Ngay khi bọn họ vừa xuống lầu, một chiếc xe màu đen lập tức dừng trước mặt bọn họ, người ngồi ở ghế lái vươn một tay ra ngoài, ống tay áo sơ mi trắng như tuyết, cổ tay đeo đồng hồ màu bạc.
Diệp Tiểu Nhu nhận ra, đây là cánh tay đã bị thương của Dương Viêm do cô đánh hôm qua.
Người đàn ông gõ gõ ngón tay lên cửa xe, giục bọn họ lên xe nhanh.
Lão Mã mau chóng mở cửa sau, để Diệp Tiểu Nhu lên xe.

Sau khi Diệp Tiểu Nhu ngồi vào xe, lão Mã đóng cửa xe, sau đó

nhanh nhẹn nhảy lên xe.
Diệp Tiểu Nhu nhìn phía sau xe, thấy Giang Thạc gấp gáp chạy xuống cầu thang, anh ta đang cố gắng nuốt quả trứng gà vừa nhét vào miệng.
Giang Thạc vừa định gõ cửa xe, nhưng tay còn chưa tới gần cửa kính xe, chiếc xe đã lao vút đi trước mặt anh ta.
Lão Mã ngồi trên ghế phụ lau mồ hôi: "Tốc độ của thằng nhóc này nhanh thật, suýt nữa đã để cậu ta vượt qua."
Diệp Tiểu Nhu vẫn đang mơ màng, nhưng cũng nhanh chóng phản ứng kịp, cộng sự của lão Mã mà Dương Viêm nói khi nãy chắc hẳn là Giang Thạc, ít nhất bình thường sẽ là Giang Thạc.
Lão Mã và Diêm Tiêu Tiêu là vợ chồng, tuy lúc làm việc có thể tâm linh tương thông*, nhưng cũng vì quan hệ này mà khi làm việc bên ngoài, cả hai ít nhiều gì cũng sẽ gặp bất tiện.

Còn Lâm Linh làm "công việc giấy tờ", chủ yếu phụ trách mảng kỹ thuật ở văn phòng.

Vậy nên khi ra ngoài làm việc, cộng sự của lão Mã sẽ là Giang Thạc, về phần tại sao hôm nay lại biến thành Diệp Tiểu Nhu, việc này Giang Thạc không dự đoán được, Diệp Tiểu Nhu càng không rõ.
*Tâm linh tương thông: Hai người có suy nghĩ giống nhau và có khả năng hiểu được suy nghĩ của đối phương.

Nếu một người nghĩ gì đó người kia có thể hiểu và đồng tình với suy nghĩ của đối phương.
Dương Viêm thấy cô lên xe cũng không bất ngờ, như ngầm đồng ý chuyện lão Mã đột nhiên đổi cộng sự.
"Sếp, gọi chúng tôi ra ngoài vội như vậy là vì chuyện gì?"
"Anh đoán xem."
Vai trái Dương Viêm còn âm ỉ đau.

Khi lái xe anh vẫn chủ yếu dùng tay phải.
Nhưng nhiều khả năng anh thuận tay trái, hôm qua Diệp Tiểu

Nhu đã chú ý, trong lúc nguy cấp, anh đã vô thức dùng tay trái bị thương để ngăn cản đòn tấn công của cô.

Chắc hẳn đây cũng là nguyên nhân khiến vai trái của anh bị thương.
Lão Mã nghĩ nghĩ, đang định đoán bừa, Diệp Tiểu Nhu chợt hỏi: "Lại xảy ra án mạng?"
Trong gương chiếu hậu, Diệp Tiểu Nhu nhận thấy Dương Viêm đang nhìn cô.
"Đây là vụ thứ ba, vừa nhận được báo án mười lăm phút trước."
Lòng Diệp Tiểu Nhu chùng xuống.
Quả nhiên đây là một vụ án giết người hàng loạt.
Lão Mã hỏi: "Bây giờ chúng ta đến xem hiện trường?"
Dương Viêm nhếch khóe môi, nhưng ánh mắt không hề vui vẻ: "Không phải chúng ta mới tiếp nhận một vụ án sao? Tới rồi sẽ biết, liệu người bị hại có phải Dương Tuyết Phi mà chúng ta muốn tìm không."
Báo án mười lăm phút trước, nói cách khác, có thể lúc này Đội Cảnh sát hình sự còn chưa tới hiện trường vụ án, có thể cánh truyền thông cũng chưa nhận được tin.

Nhưng Dương Viêm lại biết chuyện nhanh như vậy, còn liên kết với việc bạn gái Trần Giai Vỹ mất tích mà họ vừa mới tiếp nhận.

Thế nên, anh lập tức đưa họ đến hiện trường vụ án, xem nạn nhân có phải người họ muốn tìm không.
Quả nhiên, bất luận anh ở đâu thì mọi việc trong công ty, thậm chí những chuyện diễn ra trong thành phố mà chẳng mấy ai biết, anh cũng có thể nắm trong tay thông tin trực tiếp..

Chương 9: Chương 9

Dương Viêm lái xe vừa nhanh vừa vững, thay vì nói anh có kỹ thuật lái xe tốt, không bằng khen anh hiểu rõ tình hình giao thông của từng con đường.

Khi phía trước kẹt xe thì anh biết nên rẽ vào đường nhỏ nào để tránh tắc nghẽn, thậm chí còn biết tuyến đường ngắn nhất để tới đích, đây là nguyên nhân dù làm sếp anh cũng không để nhân viên lái xe.

Diệp Tiểu Nhu ngồi phía sau ghế phụ, từ vị trí này có thể vừa vặn thấy góc nghiêng của anh.

Anh lái xe trông rất thoải mái, bên tay bị thương đặt nhẹ lên tay lái, chủ yếu anh dùng sức bằng tay còn lại.

Dương Viêm bỗng ngước mắt, nhìn thoáng qua gương chiếu hậu, vừa lúc chạm phải ánh mắt cô.

Diệp Tiểu Nhu kinh ngạc, nhanh chóng dời mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cô biết với năng lực quan sát của anh, chắc chắn anh đã biết biểu hiện vừa rồi của cô là chột dạ khi bị phát hiện nhìn lén.

Suốt dọc đường, Dương Viêm không nói chuyện, lão Mã luôn xem điện thoại, Diệp Tiểu Nhu càng không có khả năng chủ động lên tiếng.

Hai mươi phút sau, có lẽ sắp tới nơi, Dương Viêm lấy điện thoại ra xem.

Khi họ tới, hiện trường vụ án đã được phong tỏa, địa điểm xảy ra vụ án khá dốc, đường hẹp, xung quanh toàn nhà trệt lụp xụp và nhà hai tầng cũ kỹ.

Hai chiếc xe cảnh sát chắn ngang đường, ngăn cách dòng người muốn tới hóng chuyện bên ngoài.

Diệp Tiểu Nhu theo sau họ, cô bắt gặp một người quen đứng phía trong dây phong tỏa, trên tay người nọ cầm điện thoại, anh ta đang nhíu mày nhìn quanh.

Khi anh ta thấy ba bọn họ, nếp nhăn trên ấn đường càng sâu hơn.

Là Tiêu Ngũ, vụ án trước còn chưa phá được, lại xảy ra vụ án mới, nên có thể tưởng tượng ra sắc mặt anh ta đang khó coi đến mức nào.

“Phó đội trưởng Tiêu, gặp nữa rồi.” Người đầu tiên chào hỏi hàn huyên đương nhiên là lão Mã.

Nhưng lần này, rõ ràng Tiêu Ngũ không có tâm trạng nhiều lời, anh ta chỉ gật đầu với lão Mã, rồi nhìn người đàn ông bên cạnh lão Mã.

“Ông chủ Dương.”
Dương Viêm gật đầu, cười chiếu lệ: “Phó đội trưởng Tiêu, đã lâu không gặp.”
“Nói thật, thấy anh ở chỗ này tôi không vui nổi.” Tiêu Ngũ ra hiệu với cảnh sát mở dây phong tỏa hiện trường ra cho ba người vào, vừa vào trong anh ta vừa nói: “Cục trưởng Châu đã gọi điện cho tôi, nói tôi để anh đến quan sát hiện trường vụ án.

Ông ấy hy vọng anh lấy thân phận cố vấn, hỗ trợ tổ chuyên án chúng tôi điều tra vụ án giết người hàng loạt này."
Lúc Cục trưởng Châu mới nhậm chức, Dương Viêm với tư cách là Tư vấn tâm lý tội phạm, đã giúp đỡ Đội Cảnh sát hình sự phá được mấy vụ trọng án lớn, nên Cục trưởng Châu rất tín nhiệm anh.

Nhưng từ khi Dương Viêm chuyển qua kinh doanh, anh hiếm khi tham gia vào những vụ án hình sự lớn, nếu không phải Cục trưởng Châu tự mình nhắc tới, Tiêu Ngũ cũng không muốn hạ mình đến tìm anh.

"Trách nhiệm cố vấn lớn như thế, tôi không gánh nổi đâu."
Dương Viêm khách sáo nói: "Đúng lúc trong tay tôi có một vụ án, có khả năng sẽ dính dáng đôi chút tới vụ án này, tôi bèn tới đây xem có thể cung cấp chút manh mối nào không."
Tiêu Ngũ sửng sốt một chút hỏi: "Vụ án gì?"
"Đã xác nhận được thân phận người chết chưa?"
"Vẫn chưa, trước mắt chỉ biết nạn nhân sống một mình, dựa vào nơi ở có thể đoán là gái mại dâm."
Họ đến cửa nhà nơi hiện trường giết người, Vương Tranh và một cảnh sát nữ đang hỏi một người đàn ông trung niên ăn mặc giản dị.

Sắc mặt ông ta trắng bệch, cộng thêm bãi nôn cạnh chân ông ta, có thể nhận ra ông ta là người đầu tiên phát hiện người chết.

Hiện trường giết người là một căn nhà trệt.

Bên trong đón không đủ ánh sáng, ngay cả khi đã bật đèn thì lúc đứng ở cửa, vẫn có thể khiến người ta cảm nhận được bầu không khí âm u khó hiểu, còn có mùi máu tươi nồng nặc bay tới cửa.

Hiện tại thời tiết đang ẩm ướt nóng bức, vừa mở cửa phòng, có thể ngửi được mùi xác phân hủy kia từ đằng xa, dù đứng bên ngoài thì vẫn bị ảnh hưởng rất mạnh.

Sắc mặt của nữ cảnh sát duy nhất ở đây không hề tốt, một tay vẫn luôn ôm bụng, hiển nhiên mùi hăng này đã khiến cô ấy xảy ra phản ứng s1nh lý rất nghiêm trọng.

Diệp Tiểu Nhu nghe thấy người đàn ông trung niên kia run rẩy kể: “Mèo nhà tôi chạy đi...!Tôi tìm nửa ngày thì tới nơi này, tôi ngửi thấy mùi nên định vào xem...”
Dương Viêm dừng chân, chợt quay đầu nhìn cô, anh hỏi: “Cô muốn vào hay ở ngoài?”
Tiêu Ngũ cũng nhíu mày nhìn cô.

Diệp Tiểu Nhu hơi mím môi, ngước mắt lên.

Dương Viêm đứng trước mặt cô, anh cao trên một mét tám, cô phải ngẩng đầu mới có thể đón được tầm mắt của anh.

“Nghe theo anh sắp xếp...!Ông chủ.”
Tiêu Ngũ vừa muốn nói gì đó, Dương Viêm đã lên tiếng trước.

“Vậy vào trong xem thôi.” Dứt lời, anh thuận tay nhận găng tay và bao chân nhân viên công tác đưa qua, bước vào.

Nhà người chết nhỏ hẹp, hai phòng trong ngoài, bên ngoài là phòng khách, nạn nhân ở phòng trong, vết máu đọng kéo dài từ bên trong đến chỗ tiếp nối giữa hai phòng.

Diệp Tiểu Nhu quan sát sơ qua bên trong, pháp y vẫn đang khám nghiệm hiện trường, ngoài âm thanh tách tách khi chụp ảnh thì không ai nói chuyện, tất cả mọi người rất nghiêm túc, bầu không khí nghiêm trọng đầy đáng sợ.

“Bước đầu kết luận thời gian tử vong rơi vào ba ngày trước, cách thức giết người tương tự hai vụ trước, dấu chân và vân tay ở hiện trường đã bị xóa sạch hết.

Nạn nhân bị hung thủ siết cổ đến chết từ phía trước, rồi bị chém đứt hai tay, hung khí gây án ắt hẳn là dao phay trong phòng bếp nhà nạn nhân...” Tiêu Ngũ nói: “Anh đã nắm rõ hai vụ án trước chưa?”
Dương Viêm ngồi xổm xuống trước thi thể, xem kỹ vị trí đầu nạn nhân.

Anh không ngẩng đầu, cũng không trả lời, chỉ hỏi một câu không đầu không đuôi khiến Tiêu Ngũ khó hiểu: “Là cô ấy sao?”
“Không phải.” Diệp Tiểu Nhu trả lời.

Dương Viêm ngẩng đầu nhìn cô, lão Mã kinh ngạc: “Sao cô xác định được đây không phải cô gái mất tích kia?”
Từ lúc vào nhà, lão Mã vẫn đeo khẩu trang, còn dùng khăn tay che miệng mũi, ông ta thật sự không nhìn nổi loại hiện trường giết người này, nếu không phải Diệp Tiểu Nhu đang bên cạnh, chắc chắn không có khả năng ông ta theo vào.

Đùa sao, trước mặt Dương Viêm và Tiêu Ngũ, một người đàn ông trưởng thành như ông ta không thể nhát gan hơn cô gái nhỏ được.

Nhưng cho dù chỉ liếc thoáng qua, ông ta cũng đã thấy gương mặt đẫm máu của thi thể, hơn nữa trên mặt dính đầy tóc, không nhận ra ngoại hình vốn có.

Lão Mã siết chặt khăn tay, cố gắng ngửi hương nước hoa thoang thoảng mà vợ ông ta lưu lại trên khăn tay, nhưng ông ta vẫn không kiềm được cơn buồn nôn.

“Dương Tuyết Phi chỉ hai mươi ba tuổi, người phụ nữ này...!ít nhất cũng khoảng ba mươi đến ba mươi lăm tuổi.

Hơn nữa, Dương Tuyết Phi không phải gái mại dâm.” Diệp Tiểu Nhu nói nhỏ: “Nạn nhân đã ở đây tầm một năm trở lên, không khớp với Dương Tuyết Phi mất tích kia.”
Ánh mắt hoảng sợ của lão Mã càng thêm kinh sợ.

Ông ta thật sự không hiểu tại sao cô gái nhỏ này lại bình tĩnh như vậy, đây là hiện trường giết người, hơn nữa còn con mẹ nó là một hiện trường giết người chặt xác do hung thủ bi3n thái tạo ra đó!! Nữ cảnh sát ở cửa kia cũng đã nôn hai lần! Vậy mà cô vẫn bình thản đứng đây, cứ như trong mắt cô, thi thể trước mắt...!chẳng khác gì một cảnh trong phim.

Lão Mã lấy hết can đảm nhìn thêm lần nữa, cũng chỉ là cái liếc mắt chẳng đâu vào đâu, rốt cuộc ông ta vẫn không nhịn nổi, đành rời phòng tìm chỗ nôn khan.

Ông ta từng nghe tới không ít vụ án giết người bi3n thái, trong lịch sử có một số trường hợp còn bi3n thái hơn thế này, cũng không phải ông ta chưa bao giờ xem phim kinh dị.

Thế nhưng, mấy thứ đó hoàn toàn khác với ảnh hưởng khi đến hiện trường quan sát trực tiếp!
“Vụ án này không liên quan tới chúng tôi rồi.” Dương Viêm nói: “Nạn nhân không phải đương sự mất tích mà bọn tôi tìm kiếm.”
Tiêu Ngũ sửng sốt trong giây lát: “Ông chủ Dương, chính anh chủ động muốn tham gia vụ án này mà, Cục trưởng Châu cũng đã mở lời, chỉ cần anh có thể cung cấp manh mối vụ án, tổ chuyên án chúng tôi sẽ toàn lực phối hợp với anh...”

Không thể không vội, từ khi phát hiện nạn nhân trước cho đến nay chỉ mới trôi qua nửa tháng ngắn ngủi.

Trong nửa tháng này, họ đã sử dụng số lượng lớn nhân lực và thời gian, kiểm tra toàn bộ mối quan hệ xã hội của nạn nhân, ngay cả các hàng quán nhỏ bán mang về cũng không bỏ qua, chỉ

thiểu nước kiểm tra từng nhà trong khu phố cổ.

Nhưng dựa trên mối quan hệ xã hội của nạn nhân, cả hai gần như là người cách ly với cuộc sống bên ngoài, ngay cả người thân cũng đã không liên lạc tầm nửa năm, họ không tài nào điều tra ra gì.

Huống hồ, cả khu phố cổ có hơn trăm nghìn dân cư, dù huy động hết tất cả lực lượng cảnh sát thì cũng không thể hỏi thăm hết.

Sở Pháp y tỉnh cũng đã cử pháp y giàu kinh nghiệm tới, nhưng vẫn không tìm ra manh mối nào hữu ích.

Tiêu Ngũ vừa mới thăng chức không lâu, có thể nói đây là vụ án hình sự nghiêm trọng đầu tiên trong sự nghiệp cảnh sát của anh ta, cũng là một trong những vụ án giết người hàng loạt bi3n thái nhất mấy năm gần đây ở thành phố C.

Trên internet đâu đâu cũng bàn về vụ án, khiến toàn thành phố rơi vào khủng hoảng.

Nếu không phá được vụ án này, đừng nói anh ta sẽ mất hết mặt mũi, ngay cả Đội Cảnh sát hình sự, hay thậm chí Cục trưởng Châu và lãnh đạo cũng không thể giải thích với đông đảo quần chúng.

Mặc dù ngay từ đầu anh ta đã thề thốt mình sẽ kiên định với phương châm "Vụ án giết người nào rồi cũng sẽ được giải quyết", nhưng sau khi vụ án thứ ba được phát hiện, lúc anh ta đứng ở hiện trường vụ án, da đầu đã tê rần.

Vào lúc này, anh ta chỉ muốn mau chóng lập tức tìm ra hung thủ giải hắn lên pháp trường.

Không cần phải bàn cãi đến năng lực của Dương Viêm, chỉ dựa

vào lai lịch của anh, ngay cả lãnh đạo của Cục Cảnh sát cũng ngầm hiểu trong lòng, họ vẫn luôn mong Dương Viêm tham gia vụ án này.

Mà chắc chắn Cục trưởng Châu đã sớm nghĩ đến, bởi vì khi được anh hỗ trợ thì tỷ lệ phá án sẽ tăng mạnh.

“Tôi từng bảo sẽ tham gia vào vụ án này à?” Dương Viêm liếc Tiêu Ngũ, một ánh nhìn này khiến Tiêu Ngũ nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

“Mẹ nó, anh chỉ chờ tôi nói mấy lời này thôi đúng không?” Tiêu Ngũ nghiến răng nghiến lợi.

Đã tới lúc nào rồi mà anh vẫn còn muốn anh ta vứt hết mặt mũi, hạ mình xin giúp đỡ mới chịu sao?
Dương Viêm nói: “Cục trưởng Châu đã cho tôi xem báo cáo của hai vụ án trước, quả thực giống hệt hiện trường hai vụ án trước.

Nhưng anh không nhận ra vụ án này hơi khác hai vụ kia ư?”
Được rồi, vụ án quan trọng nhất, phải từ từ giải quyết mọi việc, Tiêu Ngũ giận dỗi nghĩ, anh ta bình tĩnh nhìn hiện trường một lượt: “Cụ thể phải chờ báo cáo của pháp y mới biết được, trước mắt có thể thấy cách thức giết người cũng không khác mấy.

Có điều, lần này hung thủ chủ yếu dùng bạo lực, mặt nạn nhân bị đánh đến mức sưng lên rồi...”
“Còn gì nữa?”
Tiêu Ngũ vẫn cúi đầu quan sát thi thể.

Người phụ nữ hơn ba mươi tuổi chết thảm trong căn nhà trệt, trong thùng rác đầy bao cao su đã dùng, đồ tình thú để trong ngăn kéo, dựa vào cách bài trí ở phòng ngoài, có thể thấy đây là nơi “làm việc” của một gái mại dâm.

Nhưng vào giờ khắc này, cổ cô ấy gần như đã bị bẻ gãy, cô ấy

chết rồi mà hung thủ vẫn chặt đứt hai tay cô ấy…

“Nếu cùng một hung thủ, vậy dấu hiệu phạm tội của hắn rất rõ ràng.”
Dấu hiệu phạm tội, khi phạm tội chỉ vì muốn thỏa mãn nhu cầu tâm lý nào đó, trong quá trình phạm tội, tội phạm sẽ thực hiện một loại hành vi đặc thù.

Dấu hiệu phạm tội của tội phạm giết người hàng loạt là rõ rệt nhất, dù kẻ giết người hàng loạt sử dụng cách thức giết người khác nhau khi gây án, dấu hiệu phạm tội của hắn vẫn giống nhau, hắn luôn làm một loại hành vi đặc thù.

Dấu hiệu phạm tội không chỉ phản ánh vô số trạng thái tâm lý của nghi phạm, mà còn có thể giúp cảnh sát lần ra manh mối trong quá trình phá án.

“Tóc, tóc và móng tay của cô ấy không bị cắt.” Tiêu Ngũ lẩm bẩm.

Cùng lúc đó, hiện trường của hai vụ án trước cũng hiện lên trong đầu anh ta, không sai, khi so sánh giữa các hiện trường vụ án với nhau, quả thực sẽ nhận thấy nhiều điểm khác biệt! Cả danh tính của nạn nhân lẫn cách hung thủ bảo vệ địa điểm gây án, đều ‘thô lỗ’ hơn hẳn hai lần trước đó.

“Còn nữa…”
Còn nữa, nữa gì chứ? Tiêu Ngũ buồn bực gãi cái đầu húi cua của mình, bỗng nghe được giọng nói hơi khàn của cô gái phía sau:
“Nơi này gồm hai phòng, một thi thể nguyên vẹn.”
“Ai nói với cô là nguyên vẹn? Cô không thấy cánh tay của nạn nhân đã bị chặt đứt sao…” Vô thức phản bác xong, Tiêu Ngũ thấy pháp y liếc mình rồi lẩm bẩm gì đó.

Tiêu Ngũ không nghe rõ pháp y nói gì, nhưng anh ta chợt nhận ra một điều.

Hai phòng, một thi thể nguyên vẹn...!Hai phòng, một thi thể nguyên vẹn…
Phải rồi, trong hai vụ án trước đó, tứ chi bị chặt được đặt ở từng phòng khác nhau.

Nơi này gồm hai phòng, nếu dựa theo cách thức gây án của hung thủ, ít nhất những bộ phận bị tách rời nên đặt trong phòng khác mới đúng.

“Việc này có nghĩa là gì?” Tiêu Ngũ nói: “Chẳng lẽ cô muốn nói hung thủ không cùng một người?!”
Hỏi xong, Tiêu Ngũ mới nhận ra, anh ta đang hỏi ai mấy câu này? Không phải Tiêu Ngũ, không phải pháp y, không phải điều tra viên khác có mặt ở đây, mà là Diệp Tiểu Nhu! Người vốn không nên xuất hiện trong nơi này.

Bấy giờ cô đang đứng trước cửa hiện trường vụ án, vóc dáng cô vẫn mảnh mai, nhưng so với việc khắp người dơ hầy và khuôn mặt đầy bụi đất trước kia, lần này cô đã sạch sẽ hơn hẳn.

Nghe nói trước khi được phóng thích mấy tháng, tù nhân nữ có thể bắt đầu nuôi tóc, mà hiển nhiên tóc cô dài rất nhanh, mái tóc nhạt màu tự nhiên được xõa ngang vai, dường như đã tăng thêm vài phần mong manh trên gương mặt tái nhợt của cô.

Mong manh? Tiêu Ngũ nghĩ thầm, mẹ nó cô gái này không hề mong manh tí nào, anh ta đã chứng kiến trong video kia, ngay cả khi bị nhiều người bao vây tấn công thì cô cũng không chịu yếu thế.

Thế nên vào lúc ấy, thậm chí anh ta còn vô thức cho rằng đó là một thanh niên trẻ tuổi.

Ngay cả giám thị trại giam cũng không thể từng giây từng phút chú ý tới mỗi tù nhân, khi một cô gái trẻ như cô gặp một nữ tù

nhân hung ác hơn mình, cô sẽ giống hệt một con thỏ yếu đuối bị vứt vào giữa bầy sói, chắc chắn sẽ không thể sống tốt.

Ở nơi đặc biệt này, Tiêu Ngũ ngây người trong giây lát, anh ta bỗng thấy khó hiểu, tại sao cô lại xuất hiện ở đây, tại sao quá khứ của cô lại kỳ lạ và phức tạp như vậy?
Cô không hề tỏ vẻ hoảng loạn hay sợ hãi, cô vẫn đang nhìn nạn nhân, trong đôi mắt đen láy ấy ánh lên nỗi bi thương không thể diễn tả thành lời.

“Đội trưởng Tiêu, có phát hiện!”
Nghe thấy âm thanh ngoài cửa, Tiêu Ngũ lấy lại tỉnh táo, vội vàng ra ngoài..

Chương 10: Chương 10

"Đây là giấy tờ cá nhân và sổ tiết kiệm của người chết.

Còn có một quyển sổ, ghi chép một số tên người và tài khoản, xem ra đều là 'khách hàng' trước kia của nạn nhân."
"Người báo án nói chỉ biết nạn nhân tên chị Hồng, tên cô ấy trên căn cước công dân là Mạc Xuân Mai, ba mươi hai tuổi, không phải người địa phương, đã ly dị, không có con, có lẽ từ nông thôn đến đây...!làm công."
Tiêu Ngũ lấy lại tinh thần: "Dựa theo những cái tên này, điều tra từng người một!"
Lúc Dương Viêm bước tới, lão Mã đang chật vật bám vào tường, ông ta nắm khăn tay tình yêu của Diêm Tiêu Tiêu trong tay, khóc không ra nước mắt: "Sếp, tha cho tôi, đây cũng là lần đầu tiên tôi thấy thi thể đáng sợ như vậy..."
Dương Viêm không để ý đến ông ta, nói với Tiêu Ngũ: "Tìm người dẫn tôi đến hai hiện trường đầu tiên."
Khi thi thể được khiêng đi, nhiều người đã tụ tập ở đầu đường nhỏ, có người đang thì thầm, có người cầm điện thoại hào hứng chụp ảnh, thậm chí còn cả người đang lớn tiếng livestream - Cho dù bọn họ không hề biết trong căn nhà nhỏ cũ nát kia đã xảy ra chuyện gì.

Vương Tranh lái xe chở ba người đến một hiện trường khác, cậu ta còn làm theo lời dặn của Tiêu Ngũ, đưa báo cáo khám nghiệm tử thi của hai nạn nhân trước cho Dương Viêm.

Những thám tử tư kém cỏi trong thành phố sẽ không được họ

thừa nhận, chỉ mỗi công ty của Dương Viêm là khác.

Vương Tranh mới được điều từ Lâm Thạch tới không lâu, cậu ta cũng từng nghe nói đến tên tuổi của Dương Viêm, biết xuất thân, lai lịch, tài nguyên và mối quan hệ của anh đều tương đối hùng hậu, trong dòng họ còn có mấy người là chuyên gia trong ngành.

Anh đã tham gia vô số vụ án hình sự trong tỉnh, Đội trưởng Trương và lãnh đạo trong Cục của họ đều giữ mối quan hệ tốt với anh, nhưng hình như quan hệ giữa Phó đội trưởng Tiêu với Dương Viêm hơi khó xử, cụ thể khó xử chỗ nào thì cậu ta cũng không nói được.

Nhưng mỗi lần Tiêu Ngũ nhắc tới Dương Viêm, anh ta cứ tỏ vẻ vừa muốn tìm anh hỗ trợ lại sợ mất hết mặt mũi, như thể đã bị Dương Viêm nắm được nhược điểm nào đó mà không thể để người khác biết.

Lão Mã vẫn ngồi ở ghế phụ, Dương Viêm và Diệp Tiểu Nhu ngồi phía sau.

Dương Viêm cúi đầu xem báo cáo khám nghiệm tử thi, Diệp Tiểu Nhu ngồi ngay ngắn cách anh một khoảng, dựa nửa người vào cửa xe.

Dương Viêm vẫn thoải mái như thường ngày, anh gác một tay lên cửa kính xe, lấy nắm tay chống cằm.

Sau khi đọc xong báo cáo khám nghiệm tử thi, anh tùy ý đặt sang một bên, liếc mắt nhìn Diệp Tiểu Nhu: “Muốn xem báo cáo khám nghiệm tử thi không?”
Diệp Tiểu Nhu nhìn thẳng, tư thế ngồi đúng mực: “Tôi không muốn xem, thưa sếp.”
Dương Viêm như cười như không: “Không dám xem?”
“Người bình thường sẽ cảm thấy đáng sợ.”

“Cô nghĩ mình là người thường sao?”
Diệp Tiểu Nhu cắn cắn môi.

Cô là một người tùy cơ ứng biến, không ứng biến được thì ngậm chặt miệng.

Nhưng khi đối mặt với người đàn ông này, cô luôn cảm thấy thất bại không thể ứng phó.

Dù sao mình cũng đánh người ta bị thương, ở nhà người ta, nợ người ta một ân tình.

Nhưng cô đã xác định được một điều, người này quả thực giống lời Diêm Tiêu Tiêu nói, so với lão Mã cáo già...!Người này còn “thành tinh” hơn, anh là hồ ly.

Họ đến hiện trường vụ án đầu tiên trước, nơi đó đã sớm được phong tỏa.

Nghe bảo vào thời điểm được phát hiện, thi thể đã ở trong căn hộ hơn một tháng, do hàng xóm ngửi thấy mùi nên mới nhận ra điều không ổn, hiện trường thứ hai còn lâu hơn, ước chừng gần hai tháng mới phát hiện ra.

Từ đó có thể thấy, một trong những điểm giống nhau giữa các nạn nhân là quan hệ giữa họ với người khác rất lạnh nhạt, quan hệ thân thích cũng nhạt nhẽo, thuộc kiểu người mờ nhạt trong thành phố, ngay cả lịch sử trò chuyện trong điện thoại cũng có thể đếm trên đầu ngón tay, phần lớn chỉ là giao hàng.

Khi xuống xe bước chân của Diệp Tiểu Nhu hơi lảo đảo, lão Mã nghĩ cô căng thẳng vì ngồi kế bên Dương Viêm, còn đưa tay đỡ cô.

Nhưng ngay sau đó, ông ta phát hiện vẻ mặt cô trắng bệch, bèn

hỏi: “Cô không sao chứ? Phản ứng chậm như vậy, giờ mới cảm thấy buồn nôn sao?”
Hiển nhiên, ông ta cho rằng Diệp Tiểu Nhu rơi vào tình trạng như vậy là do di chứng khi thấy hiện trường giết người.

Diệp Tiểu Nhu đáp mình không sao.

Thực ra cô đang rất bối rối, nhưng cũng không phải nguyên nhân lão Mã nghĩ, mà cô cũng không muốn nói nguyên nhân.

Khi nãy đỗ xe xong, Vương Tranh đã bắt gặp hai người trẻ tuổi đang chỉ trỏ hiện trường vụ án phong tỏa, còn cầm điện thoại không biết chụp gì.

Dương Viêm cũng không quay đầu lại, vừa lên lầu vừa nói: “Không cần nhìn, bọn họ tò mò về án mạng nên đến xem thôi.”
“Làm gì vậy!” Vương Tranh quát một tiếng, quả nhiên hai người trẻ tuổi kia bị dọa nhảy dựng lên, nhanh chân chạy đi.

Lão Mã lắc đầu: “Giới trẻ hiện nay ấy à, thật là, suốt ngày cứ thích nghiên cứu tìm kiếm mấy thứ lạ, còn thiếu lòng tôn trọng tối thiểu với sự sống.”
Hiện trường vụ án đầu tiên cũng nằm ở một khu phố cổ, một tòa nhà nhỏ hai tầng khá cũ, nghe đâu hai năm trước còn có người ồn ào muốn dỡ bỏ, thế nên phần lớn người nơi này đã chuyển đi.

Nạn nhân ở lầu hai, hàng xóm xung quanh chẳng còn ai sống tại đây, đó cũng là lý do muộn như vậy họ mới phát hiện ra.

Vương Tranh nói: “Dựa vào manh mối của hai trường hợp trước, bọn tôi phỏng đoán hung thủ là một tên tội phạm có tổ chức điển hình, có năng lực phản trinh sát nhất định, tầm hai mươi lăm đến bốn mươi tuổi, cao khoảng một mét bảy, sống một mình, ở khu phố cổ, nhiều khả năng mắc chướng ngại về tinh thần.

Bọn tôi đã huy động rất nhiều lực lượng cảnh sát, sắp xếp điều tra ở khu phố cổ, đã xem camera trong phạm vi năm kilomet của hai hiện trường vụ án suốt mấy ngày đêm, nhưng vẫn không phát hiện manh mối rõ ràng nào.

Ngay cả bệnh viện tâm thần bọn tôi cũng thăm dò rồi, phía bệnh viện bảo gần đây không có tội phạm bỏ trốn...”
Nói xong lời cuối cùng, giọng cậu ta ngày càng nhỏ, Diệp Tiểu Nhu đi kế bên thấy cậu ta lúng túng, bèn bảo: “Không sao, bệnh viện mọi người điều tra chắc không phải bệnh viện tôi từng ở đâu.”
Vương Tranh cười xấu hổ: “Đúng, đúng vậy, cô ở chỗ nào? Không phải, ý tôi là...!Tôi muốn hỏi hai ngày nay cô khỏe không?”
“Cảm ơn.

Tôi vẫn ổn.”
Vương Tranh rất muốn cho mình hai cái tát.

Còn lão Mã cứ nghĩ không có thi thể thì sẽ không sợ, nhưng khi ông ta đứng ở cửa, mùi máu phảng phất kia vẫn khiến ông ta sợ tới mức phải lui ra ngoài.

Thi thể phân xác bị vứt trong căn hộ ẩm ướt và tối tăm khoảng một tháng, mùi không thể biến mất trong thời gian ngắn được, dù tòa nhà này không bị phá dỡ, chắc hẳn cũng không ai dám ở.

Dương Viêm quan sát xung quanh.

Căn hộ này, tuy cũ nát nhưng diện tích không quá nhỏ, hơn tám mươi mét vuông, một phòng khách một phòng ngủ một nhà vệ sinh, còn cả phòng để đồ.

Khi chủ tòa nhà mở cửa, thấy nạn nhân bị tách rời thành năm

phần, đầu và thân bị vứt trong phòng khách, tứ chi rải rác ở các phòng khác, máu văng khắp nơi, quả thực không khác gì địa ngục.

Diệp Tiểu Nhu đứng trong phòng khách, có thể nhận ra nạn nhân rất hướng nội.

Hộp mì ăn liền và đồ ăn vặt được trữ trong phòng để đồ, một số còn chất đống trên sô pha lẫn bàn ăn, bên bàn máy tính ngổn ngang những đồ dùng của phụ nữ.

“Máy tính của cô ấy đâu?” Dương Viêm hỏi.

Vương Tranh lắc đầu: “Máy tính đã bị hư hỏng nặng, điện thoại cũng không có gì.

Lúc bọn tôi tới, nguồn điện và internet ở đây đã bị cắt đứt.”
Nói cách khác, khi ấy nạn nhân không tài nào cầu cứu được.

Khi Diệp Tiểu Nhu mải mê suy nghĩ, không biết Dương Viêm đã đứng sau cô từ lúc nào, anh hỏi: “Cô đang nhìn gì vậy?”
Diệp Tiểu Nhu cử động bả vai rất nhạy cảm của mình, nhưng cô không quay đầu lại.

“Nạn nhân nuôi mèo.” Cô chỉ vào một thùng carton trong góc, trong thùng để một mảnh vải, còn đựng một bát nhỏ dùng khi mang ra ngoài.

Cô nói: “Ắt hẳn là mèo hoang, mới nuôi không lâu.”
Vương Tranh bảo: “Đúng vậy, bọn tôi tìm thấy lông mèo, nhưng chắc con mèo đó được nuôi thả.”
“Cho dù nuôi thả, cũng sẽ trở về.” Diệp Tiểu Nhu nói nhỏ: “Nhưng không còn ai mở cửa sổ cho bé nữa rồi.”
Dương Viêm nhìn về phía cửa sổ theo tầm mắt của cô.

Nơi đó dường như có bóng dáng của một bé mèo, bé ngồi xổm

bên cửa sổ, lẳng lặng nhìn họ.

Bé như đang khẩn cầu, như đang chờ đợi, mong cô gái tốt bụng đã cho mình một mái nhà kia sẽ mở cửa sổ để mình vào.

Dương Viêm nói: “Đi điều tra một chút, gần đây có người nào phát hiện mèo bị phân xác không.”
Vương Tranh sửng sốt một lúc: “Anh nghĩ bé mèo đã… nhưng vết máu ở hiện trường đều thuộc về nạn nhân…”
“Nên mới bảo cậu hãy điều tra quanh đây.” Dương Viêm nói: “Khu dân cư cũ cũng có người quét dọn vệ sinh, xác động vật bị vứt bên ngoài trong vòng hai tháng, việc này không khó đâu.”
Dù giọng điệu của anh nghe không hề mất kiên nhẫn, nhưng Vương Tranh vẫn rùng mình, vội vàng gọi điện thoại sắp xếp.

Thời điểm tới hiện trường thứ hai, đã là buổi chiều.

Vẫn còn nhiều người sống ở khu dân cư nơi phát hiện nạn nhân thứ hai, hơn nữa phần lớn đều là người cao tuổi.

Đa số mọi người trong tòa nhà đã chuyển ra ngoài, rất nhiều người trong số họ đã trốn ngay trong đêm, về thẳng nhà con cái sau khi nghe tin.

“Họ hàng của nạn nhân này đã chạy từ quê lên, vẫn đang ở khách sạn gần đây, ngày nào cũng đến Cục Cảnh sát làm ầm ĩ nói muốn hung thủ đền mạng.” Vương Tranh kể: “Nạn nhân không có bố mẹ, họ hàng này bình thường cũng một hai tháng mới liên lạc một lần, họ luôn đòi tiền cô ấy.

Trước khi chết không quan tâm người ta, sau khi chết lại ngày ngày xem như con ruột.”
Diệp Tiểu Nhu xoa bụng, khi xuống xe sắc mặt càng cô khó coi hơn.

Lão Mã đỡ cô, nhìn nhìn mặt cô, bắt đầu hơi lo lắng, ông ta hỏi: "Cô say xe à?"
Diệp Tiểu Nhu lắc đầu, cũng không nói gì, chỉ gấp gáp theo hai người lên lầu.

Lão Mã không yên lòng đi sau cô, sợ cô bước không vững sẽ vấp ngã, Diệp Tiểu Nhu quay đầu nhìn ông ta, nói: "Không sao, tôi không yếu vậy đâu."
Lão Mã gật đầu, nghĩ thầm đúng vậy, đây cũng không phải cô gái nhỏ bình thường.

Những cô gái nhỏ bình thường ấy, khi thấy hiện trường giết người thì đã bị dọa ngất được đưa vào bệnh viện rồi.

Nạn nhân thứ hai ở tầng bốn, vừa vào cửa, sắc mặt Diệp Tiểu Nhu hơi thay đổi.

Lúc nghe miêu tả về hiện trường giết người trong máy tính của Lâm Linh, cô cũng đã tưởng tượng ra một "hiện trường vụ án" trong đầu, tổng cộng ba phòng, đầu và thân người chết vẫn giống hiện trường trước đó, đặt trên sô pha trong phòng khách.

Vì để giữ nguyên hiện trường vụ án, ngoài các khám nghiệm kỹ thuật cần thiết, trên cơ bản cảnh sát vẫn chưa đụng đến đồ dùng sinh hoạt của nạn nhân.

Thấy Dương Viêm nhanh chân bước đến phòng vệ sinh, cô cũng theo sau.

"Hắn để cánh tay nạn nhân dưới vòi nước."
Nhà vệ sinh chật chội, cũng không bẩn đến mức không chịu nổi, ngược lại còn ngăn nắp hơn nhà nạn nhân đầu tiên.

Thậm chí cô ấy đã dán giấy dán tường màu hồng nhạt quanh tường, tiểu thuyết và sách được sắp xếp gọn gàng ngăn nắp trên giá sách đơn giản.

Dương Viêm lấy đôi găng tay từ trong túi ra rồi đeo vào, anh cúi xuống, cẩn thận nhặt bàn chải đánh răng đã sử dụng trong một góc bên cạnh bồn cầu lên.

Diệp Tiểu Nhu đến trước gương trong phòng vệ sinh, khẽ hà hơi.

Mặt kính lập tức mờ đi, một dấu tay không rõ ràng xuất hiện.

Dương Viêm đứng dậy, bỏ tóc và bàn chải đánh răng lấy được bên cạnh bồn cầu vào trong túi, rồi ném cho Vương Tranh, anh vừa quay đầu đã thấy Diệp Tiểu Nhu vẫn đứng trong phòng vệ sinh.

Diệp Tiểu Nhu bỗng xoay người tới phòng bếp, cầm lấy ấm siêu tốc đổ đầy nước.

Thế nhưng, tuy mạch điện nơi này đã hoạt động bình thường, ấm siêu tốc cũng hỏng rồi.

“Cô khát sao? Tôi xuống xe lấy nước cho cô nhé.” Vương Tranh vội vàng nói.

Cho dù khát thì uống nước ở hiện trường giết người cũng hơi...!
Dương Viêm bảo Vương Tranh: “Qua bên hàng xóm mượn ấm siêu tốc, ngay lập tức.”
Câu này của anh quả thực không kém gì khi Tiêu Ngũ gào thét ra lệnh, Vương Tranh giật mình, không hề chần chừ mau chóng chạy ra ngoài.

Nhưng bởi vì hàng xóm ở toà nhà này gần như đã chuyển đi hết, cậu ta gõ cửa vài căn hộ cũng không thấy ai, cuối cùng lão Mã vẫn phải ra tay, chẳng mấy chốc ông ta đã cầm một phích nước trở về, bên trong đựng nước nóng.

Dương Viêm nhận phích nước nóng kia, đổ ào ào vào bồn rửa mặt.

Hơi nước nóng nhanh chóng tỏa ra, từ từ phủ lên mặt gương.

Trên gương, xuất hiện một dòng chữ đáng sợ:
Rốt cuộc anh là ai?
Ngay sau đó, hơi nước nóng che phủ khắp mặt kính, bên dưới dòng chữ đó, một hàng chữ khác lại chậm rãi hiện lên:
- Cô trốn không thoát đâu.

“Gọi điện cho Tiêu Ngũ, kêu người của các cậu tới đây.” Giọng Dương Viêm chùng xuống: “Gần đây hung thủ đã đến nơi này.”
“Đây...!Đây là chữ hung thủ để lại?”
Vì hiếu kỳ nên Lão Mã cũng qua xem, ông ta vừa nhìn đã nhận ra ngay: “Nước xà phòng, chữ được viết bằng nước xà phòng.”
Dầu mỡ* từ ngón tay dính lên gương, hơi nước không thể bám vào nên sẽ hiện ra chữ.

Chữ này cũng có thể lưu lại trong thời gian rất lâu, chỉ khi có hơi nước nóng, nó mới có thể hiện ra.

*Xà phòng để làm sạch thu được bằng cách phản ứng các loại dầu thực vật hay động vật và chất béo với một chất kiềm mạnh.

Nhưng rõ ràng hai dòng chữ này không cùng một người viết.

Diệp Tiểu Nhu nói: “Không phải hắn mới tới đây.”
Ngay sau đó cô bổ sung thêm một câu, mà câu này, khiến Vương Tranh và lão Mã lập tức cảm thấy sởn gai ốc.

“Trước khi nạn nhân chết, đã phát hiện hung thủ trốn trong nhà cô ấy từ trước.”.

Chương 11: Chương 11

Nhận được điện thoại, Tiêu Ngũ mau chóng dẫn điều tra viên kỹ thuật đến hiện trường, chuyện đầu tiên anh ta làm khi vào cửa là nhìn hai dòng chữ kia.

Dòng chữ đầu rất nhỏ, nhìn vào đã biết do nạn nhân nữ viết.

Dòng chữ thứ hai có vẻ lớn hơn hẳn, vừa thấy đã nhận ra do ngón tay đàn ông viết.

Bạn có thể tưởng tượng nổi không? Một cô gái hơn hai mươi tuổi sống trong nhà mình, ở nơi được cho là chốn an toàn nhất, cô ấy đột nhiên cảm thấy có người theo dõi mình.

Cảm giác sởn tóc gáy này khiến cô ấy lạnh run, nhưng cô ấy tìm mãi cũng không phát hiện người nào trong nhà.

Thành phố rộng lớn, cô ấy chẳng có ai để dựa vào, nơi duy nhất khiến cô ấy cảm thấy an toàn, chỉ có mỗi căn hộ này.

Nhưng căn hộ này, ngày càng xa lạ hơn trong mắt cô ấy.

Mỗi lần bừng tỉnh từ ác mộng, cô ấy luôn cảm giác căn hộ quen thuộc trước mắt tựa như một ác quỷ đang chậm rãi há to miệng nuốt chửng cô ấy.

Lúc cô ấy tắm rửa, cơ thể nóng lên nhưng trong lòng lại lạnh lẽo, cô ấy không biết do thần kinh của mình không ổn định hay đây

chỉ là một cơn ác mộng.

Cô ấy cứ ngơ ngác đứng trước gương, còn chưa dội sạch xà phòng trên người, mặt kính mờ ảo phản chiếu ảnh của cô ấy, thậm chí cô ấy có phần mơ màng, không rõ cuối cùng cảm giác này có thật không.

Nỗi thấp thỏm lo âu này khiến cô ấy hoảng hốt viết một câu lên gương: Rốt cuộc anh là ai?
Không cần biết anh là ai, mời anh rời khỏi nhà tôi, đừng tới gần tôi!
...!
Trải qua quá trình điều tra hiện trường, quả nhiên sau khi căn hộ được phong tỏa, hung thủ vẫn quay lại đây.

So với hiện trường lúc trước, chẳng mấy chốc họ đã phát hiện dấu vết để lại.

“Ắt hẳn hắn đã ở căn hộ này ít nhất hai buổi tối, bàn chải đánh răng, khăn mặt, thực phẩm của nạn nhân đều xuất hiện dấu vết bị sử dụng.”
“Cô gái này thích dọn dẹp căn hộ của mình, chắc chắn sẽ không vứt đồ sinh hoạt lung tung.

Do đó sau khi nạn nhân chết, hung thủ không chỉ trở lại đây một lần, hắn còn sử dụng đồ dùng cá nhân của nạn nhân, ăn đồ ăn vặt của nạn nhân, thậm chí cũng không loại trừ khả năng hắn ngủ trên sô pha nơi đặt thi thể nạn nhân!”
“Khóa cửa trước đây đã bị chủ tòa nhà tháo xuống, có lẽ trên đó vẫn còn dính vân tay của hung thủ.”

“Lông tóc lấy tại hiện trường chắc hẳn là do hung thủ cạo râu, trên mấy thứ như bàn chải đánh răng, khăn mặt cũng có thể lấy được dấu vết hung thủ để lại.”
“Kỹ năng phản trinh sát của hung thủ quá tốt, mẹ nó không hề lưu lại thứ gì.”

Tuy vẫn chưa có manh mối về danh tính hung thủ, nhưng dù chỉ kiếm được một chút dấu vết, cũng đủ chứng tỏ họ đã tiến một bước gần hơn đến việc phá án.

"Mẹ kiếp, tên biến thái này." Vương Tranh không nhịn được mà mắng một câu: "Người cũng đã chết như thế rồi, hắn còn trở về đây không chỉ một lần? Hắn không sợ oan hồn của nạn nhân báo thù hắn sao?"
Rất rõ ràng, hung thủ không sợ điều này, hơn nữa còn hết sức hưởng thụ cảm giác một mình trở lại nhà nạn nhân.

Hắn mê mẩn, mê mẩn không gian mình từng hưởng thụ.

"Đúng rồi, lúc ông chủ Dương đi, anh ấy có bảo khi nào anh xong việc thì đến công ty họ một chuyến." Vương Tranh nói: "Hình như bọn họ đã biết gì đó."
"Cậu nói bọn họ? Ngoại trừ Dương Viêm còn ai nữa? Diệp Tiểu Nhu?"
Nghe thấy một chút bài xích trong giọng Tiêu Ngũ khi anh ta nhắc đến tên Diệp Tiểu Nhu, Vương Tranh không nhịn được mà muốn nói hai câu thay cô, nhưng chẳng tìm ra lý do gì.

"Chữ trên gương do Diệp Tiểu Nhu phát hiện.

Mà cũng chính cô ấy đã bảo, nạn nhân có thể phát hiện hung thủ trốn trong căn hộ của mình từ lâu, nhưng cô ấy chưa giải thích làm sao phát hiện được."
Tiêu Ngũ cười khẩy: "Thiên tài, quả nhiên là thiên tài."
Vương Tranh hơi không rõ hàm ý trong câu này của Tiêu Ngũ: "Đội trưởng Tiêu, anh cảm thấy sao?"
Tiêu Ngũ vô cảm nói: "Từ đầu đến cuối tôi chỉ nghĩ, việc thầy tôi bảo tôi quan sát cô ấy sẽ không đơn giản như vậy."
Trên đường lão Mã lái xe đưa họ về, Dương Viêm cúi đầu nhìn ảnh chụp hiện trường vụ án trong điện thoại, bỗng cảm nhận được gì đó, anh nghiêng đầu nhìn, thấy Diệp Tiểu Nhu đang co người ngồi trong một góc.

Dương Viêm nhíu mày: “Cô sao vậy?”
“Không sao.” Diệp Tiểu Nhu dựa vào cửa kính xe: “Tôi chỉ đang nghĩ, liệu nỗi sợ của Trần Giai Vỹ có thể biến thành sự thật không.

Bạn gái cậu ta, có lẽ đang gặp phải nguy hiểm không rõ nào đó, chúng ta phải nhanh chóng tìm ra cô ấy.”
Khi cô dứt lời giọng hơi run, trên mặt lại không thể hiện gì.

Dương Viêm lẳng lặng nhìn cô một lúc, chợt nói: “Lão Mã, dừng xe ở ngã tư phía trước!”
Lão Mã hoảng sợ, rõ ràng giọng điệu của Dương Viêm đang có phần mất bình tĩnh.

Ông ta suýt đã phanh gấp, cũng may ông ta là tài xế có kinh nghiệm, chỉ hơi kinh ngạc rồi nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

Lão Mã dừng xe ở ngã tư, còn chưa kịp hỏi, Dương Viêm đã đẩy cửa xuống xe.

Diệp Tiểu Nhu thả lỏng người, thở phào nhẹ nhõm, từ từ nhắm mắt lại.

Cô biết Dương Viêm đang quan sát mình, cũng biết cho dù cô chỉ thể hiện một chút biểu cảm, thì vẫn không thể thoát khỏi mắt anh.

Đột nhiên, có người dùng tay gõ gõ cửa xe.

Ngay sau đó, cửa xe mở ra, Diệp Tiểu Nhu vội bật dậy, một bóng dáng cao lớn bao phủ trước mặt cô.

“Mở miệng.”
Cô còn chưa kịp phản ứng, một thứ màu đen gì đó đã được nhét

vào miệng cô.

“Đói bụng thì phải nói, trước giờ công ty không hề quy định không thể ăn trong giờ làm việc.” Dương Viêm cụp mắt nhìn cô, thản nhiên bảo: “Còn nữa, hạ đường huyết không tính là tai nạn lao động, sẽ không được chi trả đâu.”
Diệp Tiểu Nhu hoàn toàn không hiểu anh đang nói gì, thứ trong miệng khiến cô không thể suy nghĩ, tâm trí cứ mơ màng.

Vị đắng và ngọt nhẹ gần như lập tức lan từ đầu lưỡi đến não cô, làm cô cảm giác như mình đang bay lơ lửng lên mây, ngay cả đầu ngón tay cũng có thể cảm nhận được vị ngọt.

Nhưng cô cũng không biểu hiện ra ngoài, thậm chí khi lão Mã chợt vỗ trán hỏi cô ăn cơm chưa, cô còn an ủi ông ta một câu, nói mình ăn ít mấy bữa cũng không sao.

Nhưng chỉ mình cô biết, lúc ấy cô đã dùng bao nhiêu sức lực để ngăn cản cơ mặt mình thay đổi.

Đó là mùi vị đã lâu rồi cô không cảm nhận được, một năm, hai năm, hay ba năm bốn năm?
Cô đã quên, thứ ngon đến nỗi khiến tâm hồn cô xao xuyến này, chính là chocolate, một thứ bình thường đối với người bình thường.

Lúc con người đang đói, quả nhiên sẽ yếu đuối...!
Vị đắng thay thế vị ngọt ngào, Diệp Tiểu Nhu nhìn chocolate và đồ uống được người đàn ông nhét vào lòng.

Mặc dù cả đoạn đường không hề ngẩng đầu nhìn anh, nhưng cô vẫn có thể cảm thấy, Dương Viêm thi thoảng sẽ nhìn cô qua gương chiếu hậu.

Chẳng lẽ sợ cô ngất vì đói khi làm việc thật sao? Diệp Tiểu Nhu cố gắng khiến mình tươi tỉnh hơn đôi chút.

Giữa một ít chocolate và về sau có thể có nhiều chocolate, vế sau vẫn lời hơn, cô cũng không thể vừa bắt đầu đã tụt dốc không phanh.

Nơi này thoải mái hơn hẳn công trường, chí ít, đi theo sếp sẽ có chocolate ăn.

Vừa bước vào, Diệp Tiểu Nhu đã bị Diêm Tiêu Tiêu và Lâm Linh kéo qua một bên.

Lâm Linh gần như bưng toàn bộ đồ ăn vặt trong phòng làm việc của mình đến phòng trà, còn Diêm Tiêu Tiêu lấy đồ ăn ngon nóng hổi trong lò vi sóng ra đặt lên bàn, sau đó nhét đôi đũa vào tay cô.

“Ây dà, cũng tại chị, quên hỏi em đã ăn gì chưa.” Diêm Tiêu Tiêu chán nản vỗ vỗ trán mình: “Hầy, có lẽ trước đó ba bữa của em luôn được quy định thời gian, đột nhiên không ăn đúng giờ nên chắc chắn dạ dày không chịu nổi.”
Lão Mã đang nhét kẹo que vào miệng, bị vợ tức giận nhìn thì lập tức nhổ ra, vô tội hỏi: “Có vẻ IQ của Phó đội trưởng Tiêu sắp bị sếp chúng ta chà đạp rồi, mọi người có muốn tới hóng hớt không?”
Trong văn phòng, ảnh chụp của ba nạn nhân được dán trên bảng trắng, Tiêu Ngũ nói: “Pháp y Lưu đang tăng ca để khám nghiệm tử thi.

Chắc anh đã xem báo cáo khám nghiệm tử thi của hai vụ án trước, tôi cảm thấy ở vụ thứ ba, nhiều khả năng hung thủ đã lỡ tay gây ra, có lẽ hắn cũng không muốn giết người phụ nữ này, chỉ định chơi gái một chút.

Dù sao tên này rất mê mẩn trò c**ng hi3p giết người tới mức bi3n thái, mà vì nghề nghiệp của nạn nhân, nên tần suất đàn

ông xuất hiện trong nhà cô ấy rất cao.

Bên tôi đã khám nghiệm hiện trường, dựa vào sổ ghi chép của cô ấy, phát hiện có ít nhất mười người đàn ông từng ở nhà cô ấy..."
Anh ta còn chưa nói xong, Dương Viêm đã ngắt lời anh ta: "Anh có chứng cứ cho thấy vụ án thứ ba và hai vụ án trước là cùng một người gây nên sao?"
Tiêu Ngũ trả lời: "Tuy cách thức gây án hơi khác thật, nhưng chủ yếu vẫn giống nhau..."
"Chủ yếu vẫn giống nhau? Chủ yếu này chiếm bao nhiêu phần trăm?" Dương Viêm xen vào: "Hai vụ án trước, nạn nhân tử vong do ngạt cơ học*, bị hung thủ bóp cổ tới chết sau đó chặt xác.

Dựa theo số lượng phòng, hắn phân xác nạn nhân thành ba đến bốn bộ phận rồi đặt ở từng phòng khác nhau, tóc và móng tay của nạn nhân bị cắt đứt, vương vãi xung quanh thi thể, hơn nữa rất có thể còn bị hung thủ mang đi không ít.

Dựa vào báo cáo khám nghiệm tử thi, ngoài việc bị xâm hại sau đó chặt xác, khi còn sống nạn nhân không có dấu vết bị ngược đãi, nhưng vụ thứ ba..."
*Ngạt cơ học: xảy ra khi một lực hoặc vật giữ hơi thở lại.

"Ở vụ thứ ba, khi còn sống nạn nhân ít nhất đã bị ngược đãi hơn nửa giờ, cả mặt, ngực lẫn bụng đều xuất hiện dấu vết bị hung thủ đánh đập.

Sau khi cô ấy chết, hung thủ chặt đứt hai tay, nhưng hắn không để các bộ phận bị tách rời ở phòng khác, tóc và móng tay của nạn nhân cũng còn nguyên vẹn.

Hơn nữa, xét theo kết quả khám nghiệm tử thi của hai trường hợp đầu, các bộ phận bị tách rời của nạn nhân ở hai vụ trước đều phù hợp với đặc điểm bị chặt xác sau khi chết.

Kỹ thuật chặt xác của hung thủ không quá thành thạo, nhưng cũng không giống lần đầu gây án.

Cách thức gây án, dấu hiệu gây án, mô hình hành vi* của hai vụ án trước đều có độ trùng hợp cao, cơ bản có thể phán đoán là cùng một người gây nên."
*Mô hình hành vi đề cập đến cấu trúc, nội dung và chuỗi hành vi thường xuyên trong hoạt động hằng ngày của con người với động cơ, mục tiêu và đặc điểm.

Đó là khuôn mẫu về nội dung và phương pháp ứng xử, thể hiện đặc điểm hành động và logic hành vi của con người.

Tiêu Ngũ hỏi: "Ý anh là, hai trường hợp trước và vụ thứ ba không cùng một hung thủ?"
"Còn chưa đủ rõ ràng sao? Vụ thứ ba hoàn toàn khác với hai vụ án trước." Dương Viêm cầm bật lửa lên, nghịch nghịch rồi châm lửa.

"Hung thủ của hai vụ án trước giống phần lớn tội phạm giết người hàng loạt, thuộc loại giết người có tổ chức, đã lên kế hoạch rất lâu trước khi ra tay.

Cách thức gây án của hắn bao gồm tình d*c, nhưng không bao gồm bạo lực, ít nhất trước khi sát hại nạn nhân, hắn cũng không thực hiện hành vi bạo lực với nạn nhân.

Hơn nữa, hắn xâm hại tình d*c nhẹ nhàng hơn, không tạo thành tổn thương quá nặng cho cơ quan sinh dục của nạn nhân.

Nhưng sau khi giết nạn nhân, hung thủ lại tàn nhẫn phân xác, còn đặt các bộ phận bị tách rời ở từng phòng khác nhau, anh nghĩ việc này chứng minh điều gì?"
"Chứng minh...!Chứng minh điều gì?" Tiêu Ngũ bắt đầu không

theo kịp suy nghĩ của anh.

“Chứng tỏ hung thủ là kẻ giết người hàng loạt có tính lãnh thổ và săn mồi tình d*c, tính cách cực đoan, mong muốn kiểm soát mãnh liệt.

Anh nói đúng, h@m muốn tình d*c của hắn rất mạnh, cách bình thường không thể thỏa mãn hắn, nên sau khi xâm hại nạn nhân, hắn đã lựa chọn giết người, thậm chí phá hoại thi thể, nâng cao kh0ái cảm tình d*c mà hắn muốn đạt được.

Khi lựa chọn nạn nhân, hắn dành rất nhiều thời gian theo dõi, quan sát, thậm chí trong tình huống nạn nhân không biết mà đột nhập vào nhà họ, nhiều khả năng từng ngủ dưới gầm giường họ, hắn coi nhà nạn nhân như một vùng an toàn cho tâm lý bản thân, cũng là địa bàn của mình.

Khi nạn nhân phát hiện sự tồn tại của hắn, hắn không hề do dự giết người chặt xác, đặt bộ phận ở các phòng khác nhau.

Điều đó cho thấy hắn có ý thức lãnh thổ rất cao, hắn cần chứng tỏ khả năng kiểm soát nạn nhân của mình, thậm chí cả không gian giết người hắn cũng nắm trong tay.”
“Con mẹ nó, đây là đồ tâm thần hả?”
“Không phải tất cả chướng ngại tâm lý đều là bệnh tâm thần.”
Dương Viêm vẫn bình thản: “Nếu dựa theo lời anh nói, vậy sau khi bị bắt, nơi hắn thuộc về nên là bệnh viện tâm thần chứ không phải pháp trường.”
Dứt lời, anh phát hiện Tiêu Ngũ đang nhìn về phía cửa, sắc mặt anh ta cũng thay đổi.

Không cần quay đầu nhìn, anh cũng biết là ai tới.

“Cô còn muốn bổ sung gì không?” Dương Viêm hỏi.

Tiêu Ngũ định lên tiếng, chợt nghe cô gái ở cửa trả lời: “Có.”

Bấy giờ Tiêu Ngũ mới nhận ra Dương Viêm không hỏi anh ta.

Cứ như không thấy ánh mắt Tiêu Ngũ, Diệp Tiểu Nhu đến trước bảng trắng, cầm bút lên..

Chương 12: Chương 12

Dương Viêm thuật lại ba vụ án trong thời gian ngắn nhất, nêu từng điểm khác biệt giữa hai vụ án trước và vụ án cuối cùng.

Tiêu Ngũ ít nhiều gì cũng đã theo kịp suy nghĩ của anh, hơn nữa còn đồng ý vụ án thứ ba khác hai trường hợp trước, nhưng anh ta còn chưa tiêu hóa xong, đã bị mấy chữ nhẹ nhàng bâng quơ của Diệp Tiểu Nhu đánh một gậy đến mức mơ màng.

Tiêu Ngũ viết tên nạn nhân của ba vụ án, ngày nạn nhân được phát hiện và ngày nạn nhân bị giết do pháp y phán đoán lên bảng, nối thành một đường.

Diệp Tiểu Nhu cầm lấy khăn lau bảng, xóa đường nối giữa nạn nhân thứ ba với hai vụ án trước, sau đó cầm lấy bút đen, viết từ "đàn ông" lên trên hai vụ án trước.

Kế tiếp, trước ánh mắt kinh ngạc của Tiêu Ngũ, cô viết từ "phụ nữ" phía sau tên nạn nhân của vụ án thứ ba.

Tóc trên đỉnh đầu Tiêu Ngũ dựng lên: "Ý cô là, hung thủ gi ết chết nạn nhân thứ ba là phụ nữ? Sao có thể?!"
Diệp Tiểu Nhu cười nhẹ nhìn anh ta.

"Sao lại không thể?" Dương Viêm vẫn đang nghịch bật lửa, giọng điệu ung dung.

Tiêu Ngũ thấy hơi ngứa răng, chỉ muốn giật lấy bật lửa châm

một điếu xì gà cho bản thân.

“Ai nói với anh hung thủ của vụ án đột nhập giết người chặt xác này, nhất định phải là đàn ông?”
“Nhưng con mẹ nó đây là đột nhập hi3p d@m giết người đấy! Nữ c**ng hi3p nữ sao? Dùng công cụ ư?”
“Bi3n thái chỉ là việc anh không thể tưởng tượng nổi, chứ không có việc họ không làm được.” Dương Viêm trả lời: “Có quan hệ tình d*c trước khi chết không đồng nghĩa bị c**ng hi3p, anh đã quên cô ấy làm nghề gì sao?”
“Anh...!Ý anh là?”
“Anh đã rơi vào tư duy quán tính về vụ án giết người hàng loạt.” Dương Viêm lắc đầu, cuối cùng cũng bỏ chiếc bật lửa trong tay xuống, anh đan hai tay vào nhau, chống cằm nhìn bảng: “Đổi một góc độ khác, mặc dù trước khi chết nạn nhân có quan hệ tình d*c, nhưng đây cũng thuộc phạm vi công việc bình thường của cô ấy.

Ví dụ đó là khách hàng A, giả sử khách hàng A mắc chứng cuồng dâm, khiến cơ quan sinh dục của nạn nhân bị tổn thương ở một mức độ nhất định, cô ấy cũng đã nhận được một số tiền không nhỏ.

A rời đi, hung thủ B vào nhà nạn nhân, vì nguyên nhân nào đó mà trở nên tức giận rồi xảy ra ẩu đả với nạn nhân.

Đánh ngất nạn nhân xong, hung thủ B nhớ tới vụ án sát hại phụ nữ xôn xao gần đây, trùng hợp thay nạn nhân vừa có quan hệ tình d*c bất chính, hung thủ bèn bắt chước kẻ giết người hàng loạt C của hai vụ án trước, bóp cổ nạn nhân đến chết, chém đứt hai tay cô ấy, nhưng...”
Diệp Tiểu Nhu lần lượt viết ba chữ A, B, C lên bảng, tiếp lời Dương Viêm: “Nhưng B cũng không hiểu rõ về cách thức gây án của C, nói cách khác, cô ta chỉ là một kẻ giết người không có tổ chức bắt chước C.

Kẻ giết người không có tổ chức sẽ không chuẩn bị kỹ lưỡng trước khi gây án, khả năng cao là giết người trong trạng thái tinh thần bị kích động mạnh, cũng không có năng lực phản trinh sát như C, để lại rất nhiều chứng cứ tại hiện trường."

"Có lẽ nạn nhân bị giết hại vào ba ngày trước, nếu trước khi chết nạn nhân từng đánh nhau, trên người cô ấy ắt hẳn phải lưu lại dấu vết của hung thủ.

Hơn nữa...!công cụ gây án của hung thủ cũng khác hai trường hợp trước, chắc pháp y đã xác định được điểm này."
Cuối cùng Dương Viêm kết luận: "Một kẻ bắt chước ngu xuẩn."
Vô số tội phạm giết người hàng loạt trong lịch sử có lượng lớn người sùng bái điên cuồng, chẳng hạn như kẻ giết người hàng loạt 12 cung hoàng đạo khét tiếng, Jack the Ripper* và David Berkowitz - kẻ tự xưng là Son of Sam**.

Trong lúc bọn họ gây án hoặc vào khoảng thời gian rất dài sau khi gây án, thi thoảng sẽ xuất hiện một số hung thủ mô phỏng cách thức giết người của những tên tội phạm giết người hàng loạt này, một số làm vậy với mục đích gửi lời chào tới thần tượng của mình, một số khác muốn cảnh sát hiểu lầm vụ án do tên tội phạm giết người hàng loạt kia gây ra, từ đó thoát khỏi việc điều tra.

*Jack the Ripper: là một kẻ giết người hàng loạt không rõ danh tính, hoạt động ở những khu vực có đa phần người nghèo sinh sống, xung quanh khu Whitechapel, Luân Đôn vào năm 1888.

**David Berkowitz: tên thật là Richard David Falco, sinh năm 1953, là một kẻ giết người hàng loạt người Mỹ.

Mà câu "kẻ bắt chước ngu xuẩn" trong miệng Dương Viêm không chỉ châm chọc độ tàn nhẫn và ngu xuẩn của kẻ sát nhân, mà còn khẳng định kỹ thuật bắt chước của hung thủ không cao siêu, thậm chí còn khá thấp.

Đúng lúc này có người gõ cửa, Lâm Linh cầm điện thoại bước vào: “Sếp, tra ra manh mối vụ án hôm nay rồi, đã tìm thấy công cụ phạm tội của hung thủ ở bãi rác gần hiện trường vụ án, có hai camera chụp được ngoại hình của kẻ đó, là phụ nữ.”
Tiêu Ngũ hơi sửng sốt, mở to mắt: “Đã tìm được công cụ phạm tội và hung thủ rồi?”
Lâm Linh nhún vai: “Vụ án này cũng không khó điều tra, sau khi sếp xác định hung thủ giết người vì bị kích động, hơn nữa còn có thể là phụ nữ thì đã bảo bọn tôi điều tra manh mối và camera.

Tôi đã gửi đoạn video giám sát kia cho điều tra viên kỹ thuật của Đội Cảnh sát hình sự, Giang Thạc cũng tìm thấy công cụ gây án rồi, đã liên lạc với người của bên anh để thu thập chứng cứ.

Có lẽ Đội trưởng Tiêu sẽ nhận được tin tức nhanh thôi...”
Cô ấy còn chưa nói xong, điện thoại của Tiêu Ngũ đã vang lên.

Tiêu Ngũ liếc nhìn bọn họ, cầm điện thoại vội ra ngoài.

“Đội trưởng Tiêu, tìm ra công cụ gây án rồi, là một con dao răng cưa, bị nghi phạm vứt bỏ ở bãi rác nhỏ gần hiện trường, hiện giờ nó đang được gửi đến bộ phận pháp y để đối chiếu DNA.

Còn nữa, pháp y Lưu nói đã tìm thấy DNA và biểu bì của hung thủ trong móng tay nạn nhân.

Dựa vào video giám sát mà công ty Mặc Phi gửi tới, bây giờ chúng ta đã phong tỏa nơi ở của nghi phạm, Cục trưởng Châu bảo anh trở về ngay.”
“Được, tôi biết rồi.” Tiêu Ngũ vuốt mặt, cúp điện thoại.

Anh ta vốn tới đây để nghe quan điểm của Dương Viêm về vụ án giết người hàng loạt, không hề nghĩ tới chỉ trong vòng mấy giờ

ngắn ngủn, anh đã phá được vụ án mới phát hiện hôm nay.

Nếu là phạm tội vì bị kích động, vậy không khó điều tra thật, thông thường cách thức gây án của vụ án giết người vì bị kích động đều rất đơn giản, có thể mau chóng tìm ra hung thủ.

Dương Viêm nói đúng, vừa rồi lúc đến hiện trường vụ án, anh ta đã rơi vào tư duy quán tính, gộp tất cả đặc điểm bên ngoài ở hiện trường vụ án vào hai vụ án trước.

Nhưng trên thực tế, nếu cẩn thận ngẫm lại, vụ án này đầy rẫy sơ hở, so ra thì hung thủ trong hai trường hợp trước thông minh hơn hẳn.

Tiêu Ngũ thở dài, quả nhiên mà, dù anh ta nhiều bản lĩnh và kinh nghiệm phá án cỡ nào, vẫn không thể sánh bằng một số người được sinh ra để làm việc này.

Anh ta quay lại phòng họp trước khi rời đi, nhưng anh ta không hỏi Dương Viêm, chỉ nhìn Diệp Tiểu Nhu đứng trước bảng: “Sao cô khẳng định được hung thủ là phụ nữ?”
“Phó đội trưởng Tiêu, tôi vẫn luôn ở công ty, tất cả đồng nghiệp có thể làm chứng.

Tôi không liên quan đến vụ án này đâu, tôi chỉ là một công dân tốt không có tiền án tiền sự thôi.” Diệp Tiểu Nhu nhún vai, vô tội trả lời: “Nếu tôi bảo là trực giác, anh tin không?”
Tiêu Ngũ hít vào một hơi, sầm mặt, thừa dịp anh ta còn chưa kịp nổi giận gào lên, Diệp Tiểu Nhu đã bổ sung: “Mặt của nạn nhân.”
Tiêu Ngũ nghẹn một hơi, nghi ngờ hỏi: “Mặt?”
“Có lẽ nạn nhân từng làm phẫu thuật thẩm mỹ mặt, mũi cô ấy đã bị hỏng.” Diệp Tiểu Nhu chỉ chỉ mũi và cằm mình, trong đầu Tiêu Ngũ hiện lên khuôn mặt nạn nhân, quả thực, mặt nạn nhân gồm mũi, cằm và mắt, đều bị tổn thương rất nghiêm trọng.

“Ghen ghét hoặc thù hận sẽ khiến một người phụ nữ phát điên tấn công một cô gái khác.

Nếu tôi nhớ không lầm, hai vụ án trước, thi thể nạn nhân đều ở trong tình trạng khỏa thân, trên người ít vết thương.

Còn quần áo của nạn nhân trong vụ án này, tuy bị xé rách nhưng vẫn được mặc đủ trên người, hơn nữa...”
“Dòng mới nhất trên cuốn sổ đó.” Diệp Tiểu Nhu nói: “Anh không phát hiện à? Tên người khách cuối cùng do cô ấy viết, đã bị bôi đen.”
“Anh đoán người bôi đen cái tên đó, là cô ấy hay hung thủ?” Cô mỉm cười đầy ẩn ý, Tiêu Ngũ lập tức hiểu ra.

Người bôi đen tên, là chính cô ấy hay hung thủ đây? Hay là “khách hàng cuối cùng” kia?
Tiêu Ngũ nói: “Nhiều khả năng hung thủ có liên quan đến cái tên cuối cùng đó, tôi biết rồi.”
Anh ta dừng một chút, quay đầu nhìn Dương Viêm ngồi trên ghế.

Anh đang nghiêng đầu, một tay chống cằm, anh đăm chiêu quan sát Diệp Tiểu Nhu.

Trên thực tế, mặc dù thời gian anh ta quen biết Dương Viêm không ngắn, nhưng số lần thật sự tiếp xúc với anh cũng không nhiều, phần lớn hai người chỉ liên lạc qua mạng.

Hiếm khi nào anh ta thấy Dương Viêm thể hiện biểu cảm giống vậy, ánh mắt kia như đang vừa quan sát một vật gì đó vừa suy nghĩ sâu sắc về nó.

Là cảm thấy thú vị sao?
Anh ta không hiểu, nhưng điều này cũng không quan trọng với anh ta, quan trọng là...!đưa Diệp Tiểu Nhu tới chỗ Dương Viêm,

anh ta nghĩ có lẽ mình đã làm đúng.

Hoặc có thể, anh ta sẽ phát hiện đó là một sai lầm lớn.

Nhưng lúc này anh ta không rảnh bận tâm, chỉ cho rằng đây là biện pháp ổn thỏa nhất trước mắt.

Nhưng anh ta vẫn không nhịn được, bèn tò mò hỏi một câu:
"Ông chủ Dương, nhân viên mới tôi dẫn tới cho anh, anh hài lòng chứ?"
"Đương nhiên." Dương Viêm nheo mắt, dường như biết anh ta đang suy nghĩ gì, anh cười khẽ: "Cô ấy đã đỗ phỏng vấn."
Hàm ý, Diệp Tiểu Nhu đã là người của anh.

Diệp Tiểu Nhu yên lặng làm một cử chỉ chiến thắng với Tiêu Ngũ.

Tiêu Ngũ nghẹn một hơi, rầu rĩ nói: "Xem như trả lại ân tình lần trước của anh.

Về phần vụ án lần này, vẫn cần anh giúp đỡ nhiều hơn, còn chi phí, tôi sẽ báo cáo với lãnh đạo."
"Đúng rồi, tối nay tôi sẽ sắp xếp người tiến hành giám sát ở hiện trường giết người thứ nhất và thứ hai.

Nếu dựa theo suy đoán của hai người, hung thủ còn có thể trở lại hiện trường vụ án, đúng không?"
"Theo logic thì không sai." Dương Viêm nói: "Trừ phi..."
Anh không nói nhưng Tiêu Ngũ vẫn hiểu.

Trừ phi hắn đã hoàn toàn mất hết hứng thú với hai nạn nhân trước, và giờ đang tập trung vào mục tiêu thứ ba.

Diệp Tiểu Nhu nghĩ tới Dương Tuyết Phi.

Lâm Linh nói đã liên lạc với cảnh sát, quả thực đồn cảnh sát đã

nhận được báo án về vụ án mất tích của Dương Tuyết Phi, nhưng lúc đó chưa đến 48 giờ, người báo án cũng không báo án tiếp.

Trên thực tế, hằng năm các đồn cảnh sát nhận được không ít loại vụ án người trưởng thành mất tích thế này, có một số trường hợp đi lạc vì bệnh Alzheimer, một số rời nhà trốn đi do gia đình cãi nhau.

Phần lớn vẫn có thể tìm thấy những người này, nhưng một số ít, vẫn không có tin tức.

Dưới ánh sáng khắp nơi trên thế giới này, với dữ liệu lớn trên internet, và tầng tầng lớp lớp "skynet" của cảnh sát, đã khiến vô số tội phạm không có chỗ trốn.

Nhưng dẫu vậy, vẫn còn rất nhiều góc khuất, nơi tội ác tồn tại mà con người không tài nào tưởng tượng nổi.

...!
Trong thời gian nhanh nhất, Đội Kỹ thuật đã tiến hành điều tra lần hai ở hai địa điểm xảy ra vụ án, lúc này họ gần như đào ba tấc đất, không bỏ qua bất cứ ngóc ngách nào, thứ có thể lấy thì lấy ra hết, thiếu điều nhặt cả lông tóc trong cống thoát nước ra.

Toàn bộ khu vực quanh đó cũng được cảnh sát mặc thường phục triển khai giám sát trong hai mươi bốn giờ.

Dựa theo lời Tiêu Ngũ nói, chỉ cần tóm được tên oắt con này, không thể giết ngay tại chỗ thì cũng phải đập hắn thừa sống thiếu chết, bắt xong lại giải về Cục thẩm vấn hắn ba ngày ba đêm.

Cùng ngày đó, họ cũng đã lần ra manh mối về vụ án của Mạc Xuân Mai, hung thủ là vợ trước của một khách quen cuối cùng

đã đến chỗ Mạc Xuân Mai.

Sau khi ly hôn đối phương vẫn sống ở nhà chồng cũ, hai người chung sống được hai năm, cô ta phát hiện chồng cũ thường xuyên ghé "phòng gội đầu" của một phụ nữ bên con phố gần đó, ở lại hơn nửa giờ.

Vào buổi chiều hôm trước khi vụ án xảy ra, cô ta theo đuôi chồng cũ tìm được chỗ ở của Mạc Xuân Mai.

Cô ta suy nghĩ cả đêm, sang hôm sau bèn lấy điện thoại của chồng cũ hẹn Mạc Xuân Mai, sau đó cô ta đến địa điểm xảy ra vụ án để sát hại Mạc Xuân Mai.

Chứng cứ của vụ án này vô cùng xác thực, dấu chân lấy được bên ngoài hiện trường, DNA trong móng tay nạn nhân và trên hung khí gây án đều trùng khớp với nghi phạm.

Chẳng mấy chốc cô ta đã bị bắt về quy án, điều buồn cười là sau khi bị bắt, cô ta còn khai rằng nạn nhân bị sát hại bởi hung thủ của vụ án giết người hàng loạt gần đây, cô ta là phụ nữ không có khả năng c**ng hi3p phụ nữ.

Hai vụ án trước không dễ phá như vậy.

Bọn họ tỉ mỉ, chỉ kém đào từng centimet trên đất để tìm, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không tìm ra dấu vết của hung thủ.

Tiêu Ngũ cũng không vui mấy khi phá được vụ án Mạc Xuân Mai, vì điều này chứng tỏ vẫn không có một chút manh mối nào về hai vụ án trước.

May mắn thay, lần này đã có Dương Viêm tham gia, giúp anh ta tự tin hơn hẳn, ngay cả lúc bị lãnh đạo mắng, anh ta cũng thề son sắt nói hãy cho mình thêm một tháng nữa, không phá được án anh ta sẽ từ chức Phó đội trưởng luôn.

“Phó đội trưởng Tiêu sắp trở về làm ở cấp cơ sở sao?” Nghe việc này, lão Mã tỏ vẻ “vui sướng khi có người gặp họa”: “Để tôi xem thử, lúc đó cậu ta đến công ty chúng ta còn dám mặt nặng mặt nhẹ không.”.

Chương 13: Chương 13

Trên thực tế, vào ngày vụ án thứ ba được phá, sau khi Tiêu Ngũ rời đi, Diệp Tiểu Nhu vẫn ở tiếp trong văn phòng.

Lúc cô muốn ra ngoài, Dương Viêm đã mở miệng giữ cô lại: "Ngay từ đầu cô đã biết vụ án thứ ba không liên quan đến hai vụ án trước, đúng không?"
Diệp Tiểu Nhu dừng bước, xoay người.

Dương Viêm vẫn lười biếng ngồi trên ghế làm việc, rèm cửa sổ sau lưng anh đã che phần lớn ánh nắng bên ngoài, anh được bao phủ giữa các tia sáng yếu ớt, trông vừa thâm trầm vừa sắc sảo.

Quả thực cô đã nhận ra ngay từ đầu, khi còn chưa quan sát kỹ hiện trường.

Diệp Tiểu Nhu trầm ngâm một chút, trả lời: "Tôi chỉ cảm giác tên hung thủ kia sẽ không chọn một gái đi3m để xuống tay."
"Ồ?" Dương Viêm nhướn mày, ý bảo cô tiếp tục.

Diệp Tiểu Nhu nói: "Ba vụ án mạng này, nhìn bề ngoài thì nạn nhân đều là người sống một mình ở nơi vắng vẻ, thân thể gầy yếu không đủ năng lực phản kháng, ít mối quan hệ xã hội, nằm trong nhóm nạn nhân có nguy cơ cao bị hại.

Nhưng giữa bọn họ vẫn tồn tại một điểm khác biệt rất lớn, đó là nghề nghiệp của Mạc Xuân Mai.

Nếu nói kẻ giết người hàng loạt kia thích ẩn nấp trong nhà nạn nhân, vậy chắc chắn hắn không muốn người đàn ông nào khác xuất hiện ở đó, hắn không thể chịu đựng nổi điều này, hơn nữa..."
"Hơn nữa?"
"Khi vừa đến hiện trường, anh cũng có thể thấy, hiện trường vụ án rất hỗn loạn, có dấu vết nạn nhân liều mạng giãy giụa.

Điều này không phù hợp với mô hình hành vi của hung thủ ở hai vụ án trước."
"Thế à?"
Biết rồi còn hỏi, chẳng lẽ lại phỏng vấn kiểm tra cô lần nữa sao?
Hai câu hỏi tu từ ngắn liên tiếp khiến Diệp Tiểu Nhu nhíu mày:
"Sếp, rõ ràng anh đã biết, tại sao còn muốn hỏi tôi?"
Khi nói những lời này, trông cô mới giống một thiếu nữ tuổi đôi mươi hơn.

Nhưng đương nhiên, rõ ràng cô vẫn khác hẳn các cô gái ngây thơ trẻ trung lớn lên trong nuông chiều kia.

Từ đầu đến cuối, cô luôn suy nghĩ, luôn cảnh giác, luôn duy trì lòng phòng bị được tôi luyện từ bao trải nghiệm phức tạp trong quá khứ.

Dương Viêm nở nụ cười, trong nụ cười để lộ ý trấn an: "Một nghìn người đọc sách, sẽ thấy một nghìn Hamlet khác nhau*.

Cùng một hiện trường giết người, từng người khác nhau sẽ có góc nhìn hoặc cảm nhận chi tiết khác nhau, tôi chỉ muốn nghe thử suy nghĩ của cô thôi."
*Hamlet là một vở bi kịch được viết bởi nhà viết kịch người Anh William Shakespeare trong khoảng thời gian từ 1599 đến 1602.

Ở đây mang ý nghĩa: Mỗi con người đều có suy nghĩ của riêng mình, "Hamlet" trong mắt mỗi độc giả đều có điểm khác nhau.

Diệp Tiểu Nhu đáp: “Tôi đã nói hầu hết suy đoán của mình cho Phó đội trưởng Tiêu rồi.”
“Bây giờ Tiêu Ngũ không ở đây, cô có thể nói thêm.”
Nếu Tiêu Ngũ có mặt, phỏng chừng sẽ bị mấy lời này của anh chọc tức đến mức đỉnh đầu bốc lửa.

Nhưng trong mắt Tiêu Ngũ, điều quan trọng nhất dĩ nhiên vẫn là kết quả của vụ án, chỉ cần đầy đủ chứng cứ, manh mối rõ ràng thì anh ta đã có thể xử lý vụ án, những phân tích dư thừa không có nhiều tác dụng với anh ta.

“Được rồi, tôi sẽ nói thêm.”
Diệp Tiểu Nhu tiếp tục: “Rất rõ rệt, mô hình hành vi của hung thủ ở hai vụ án trước thuộc về một kẻ giết người hàng loạt và săn mồi tình d*c có tổ chức.

Dựa theo hiện trường, ắt hẳn hắn là một kẻ bám đuôi có IQ khá cao, cũng là loại sát nhân hàng loạt.

Loại tội phạm giết người hàng loạt này, sau khi lựa chọn được mục tiêu xâm hại thì sẽ liên tục theo dõi, lập kế hoạch chi tiết, lúc cảm thấy đã đến thời cơ thích hợp hoặc bị điều gì đó k1ch thích, hắn mới có thể bắt đầu tấn công người bị hại.

Với mô hình hành vi phức tạp và tình trạng tâm lý bất thường như vậy, tôi không cho rằng hắn sẽ giết Mạc Xuân Mai vì mất lý trí.”
Cô không hề dừng lại trong lúc nói, chứng tỏ khi còn ở hiện trường vụ án, suy nghĩ của cô đã hoàn thiện rõ ràng, thậm chí còn phân tích hết toàn bộ những chi tiết hợp lý và bất hợp lý.

Đôi khi phân tích hành vi tội phạm không chỉ xoay quanh kẻ phạm tội, mà còn có thể dựa vào đặc điểm của nạn nhân để mổ xẻ, từ đó tìm ra đặc điểm và nguyên nhân hình thành nên mô hình hành vi của hung thủ.

Dương Viêm gật đầu, xem như đồng ý với phân tích của cô, nhưng anh dừng một chút rồi bảo: “Phân tích của cô không sai, nhưng chắc cô chưa nhận ra một điểm.”
Diệp Tiểu Nhu tiến lên một bước, nhìn anh: “Điểm nào?”
“Hung thủ là kẻ có phức cảm về trinh tiết*.”
*Virgin Complex: hiện tượng tâm lý trong đó đàn ông rất quan tâm đ ến việc phụ nữ có còn trinh không.

Diệp Tiểu Nhu hơi ngẩn ra: “...!Trên báo cáo khám nghiệm tử thi viết vậy à?”
Dương Viêm lắc đầu: “Không, bởi vì nạn nhân đầu tiên không phải xử nữ, nên điểm này cũng không trở thành manh mối điều tra.”
“Làm sao anh biết...” Diệp Tiểu Nhu còn chưa hỏi xong, trong đầu cô bỗng nảy ra điều gì đó, cô bật thốt: “Trong vụ án thứ hai, thời kỳ ủ bệnh* của hung thủ ngắn hơn.

Hơn nữa, sau khi sát hại nạn nhân, hắn còn bất chấp nguy hiểm bị cảnh sát phát hiện mà trở lại nhà nạn nhân, dùng đồ dùng sinh hoạt của nạn nhân.

Chẳng lẽ sau khi nạn nhân thứ hai chết còn bị hắn...”
*Thời kỳ ủ bệnh (thuật ngữ tâm lý do Freud đặt): thời kỳ năng lượng tình d*c bị ức chế.

Cô không nói nổi từ kia vì nó quá kinh khủng, chỉ cần nghĩ đến thôi cũng khiến người ta muốn buồn nôn.

Trên báo cáo khám nghiệm tử thi của nạn nhân thứ hai, có lẽ sẽ kết luận nạn nhân bị c**ng hi3p sau khi chết, còn nạn nhân đầu tiên không phải xử nữ, không phù hợp với đối tượng trong suy nghĩ của hung thủ.

Thế nên, mặc dù hai nạn nhân do cùng một hung thủ sát hại, nhưng họ vẫn có thể tìm ra nhiều chi tiết phạm tội khác nhau.

Điều này cũng phù hợp với đặc điểm hung thủ có khát khao độc chiếm mãnh liệt với nạn nhân.

Dương Viêm im lặng, đồng nghĩa với việc anh không phủ nhận.

Nạn nhân đầu tiên được phát hiện, thi thể sau khi chết cũng không bị xâm hại tiếp.

Nhưng ở vụ án thứ hai mới phát hiện cách đây không lâu, hung thủ không chỉ tiếp tục xâm phạm nạn nhân đã tử vong, mà còn trở lại hiện trường vụ án để sử dụng đồ dùng sinh hoạt của người bị hại! Việc này chứng minh nạn nhân thứ hai rất phù hợp với đối tượng h@m muốn của hắn!
“Tại sao anh không nói những điều này cho Phó đội trưởng Tiêu?”
“Tôi mới nghĩ ra thôi, hơn nữa tạm thời điểm này cũng không giúp được gì cho việc điều tra.” Dương Viêm bình tĩnh trả lời: “Đây cũng là lý do tại sao không có khả năng hung thủ cảm thấy hứng thú với một gái đi3m.”
“Vậy anh nghĩ hắn có thể gây án nữa không?”
“Cô thấy thế nào?” Dương Viêm hỏi lại.

Diệp Tiểu Nhu không đáp, bọn họ đều biết, chắc chắn hắn sẽ.

Chắc chắn d*c vọng của hắn phải nhiều hơn thế, thêm nữa có thể cách thức gây án của hắn sẽ ngày càng thành thạo.

Chẳng những thế, chắc hẳn giai đoạn xả hơi* của hung thủ đã kết thúc, không chừng không lâu nữa, hung thủ sẽ lại gây án.

*Giai đoạn xả hơi: khoảng cách gây án của kẻ giết người hàng loạt.

Dương Viêm nói: “Đối với nạn nhân, phân tích nhiều hơn cũng

vô dụng.

Quan trọng là...!làm thế nào mới có thể tìm ra danh tính hung thủ."
Diệp Tiểu Nhu hỏi: "Anh có manh mối sao?"
Dương Viêm trả lời: "Có, nhưng còn chưa đủ."
"Nhưng nạn nhân không chờ được." Diệp Tiểu Nhu thở dài: "Người đang có nhiều khả năng sẽ trở thành nạn nhân cũng không chờ được."
Dương Viêm nói: "Đây là chuyện cảnh sát nên lo lắng.

Trên thực tế, tôi chưa từng hứa hẹn bảo công ty sẽ nhất định phá vụ án này."
"Nhưng anh vẫn sẽ giúp đỡ bọn họ phá án." Diệp Tiểu Nhu đáp chắc nịch.

"Ồ? Tại sao cô lại nghĩ vậy?"
Diệp Tiểu Nhu mỉm cười nhìn người đàn ông trước mặt: "Bởi vì anh không từ chối.

Trong mắt anh, không từ chối đồng nghĩa với việc bảo họ rằng, chắc chắn anh sẽ tìm ra hung thủ."
Đây là cuộc đối thoại giữa Dương Viêm và Diệp Tiểu Nhu vào ngày phá vụ án Mạc Xuân Mai.

Theo trí nhớ của một kẻ nghe lén không rõ danh tính, sau khi Tiêu Ngũ rời khỏi, bầu không khí trong phòng họp đã trở nên rất vi diệu.

Kẻ nghe lén tò mò không biết hai người đang bàn chuyện gì, họ thảo luận về kẻ giết người hàng loạt kia, hay xem xét chi tiết vụ án?
"Nói hai người đang thảo luận, không bằng nói đang đánh cờ."
Kẻ nghe lén lấy cớ đưa đồ uống để kể: "Hai người đó cứ anh tới tôi đi, anh hỏi tôi đáp, toàn nói về vụ án đẫm máu.

Tuy khí chất của sếp mạnh mẽ, nhưng Diệp Tiểu Nhu cũng không cam lòng yếu thế, đã nhiều năm như vậy, tôi chưa từng thấy ai có thể đánh cờ với sếp ở phương diện này, Diệp Tiểu Nhu siêu đẳng thật."
"Cô nói xem, vì sao một cô gái mới học đến trung học lại hiểu rõ mấy thứ này như thế?"
"Ai mà biết chứ...!Nhưng những việc cô ấy đã trải qua, chắc chắn còn phức tạp hơn hẳn những việc chúng ta từng trải qua..."
Khi Diệp Tiểu Nhu ra khỏi phòng họp, vẻ mặt của cô khiến họ cảm tưởng như, đằng sau dung mạo nhỏ nhắn xinh đẹp kia đang kìm nén nỗi phẫn nộ gì đó, cũng không biết phẫn nộ với hung thủ, hay với sếp của họ nữa.

Nhưng người nào cũng tặng cho Diệp Tiểu Nhu một ánh mắt tán thưởng.

Khi phân tích vụ trọng án thế này, họ chưa từng gặp ai có thể thảo luận với Dương Viêm trong thời gian dài như vậy.

Từ khi việc hạ đường huyết do để bụng rỗng khiến Diệp Tiểu Nhu suýt ngất xỉu trên đường đi điều tra vụ án, qua hôm sau đã có người gõ cửa căn hộ của cô, đưa hai hộp đồ ăn tới nhét vào tủ lạnh trống không.

Diệp Tiểu Nhu kinh ngạc, nhưng nhân viên giao hàng của dịch vụ tòa nhà chỉ bảo do công ty sắp xếp họ đưa tới, sau đó nhân viên đặt đồ xuống rồi rời đi.

Diệp Tiểu Nhu nhìn nhìn, thấy một hộp chocolate lớn ở bên trong.

Quả nhiên...!Một trong những điểm tốt ở đây là luôn đầy đủ chocolate.

Phúc lợi tốt thật, Diệp Tiểu Nhu nghĩ thầm.

Thảo nào mỗi lần đến công ty, cô luôn có thể cảm nhận được vẻ bình yên xung quanh, đó là bầu không khí tràn ngập hạnh phúc.

Nhưng cô sẽ không bị cảm giác hạnh phúc này ảnh hưởng.

Cô cắn một miếng chocolate, vừa ăn vừa nghĩ mình nên nói cảm ơn thôi, nhưng cũng không biết nên cảm ơn ai.

Dương Viêm à? Ngộ nhỡ không phải ý của anh thì chẳng phải sẽ rất xấu hổ sao?

…

Diệp Tiểu Nhu vẫn duy trì thói quen làm việc và nghỉ ngơi như lúc ở trong tù.

Dù cô thức khuya thì cũng sẽ tỉnh dậy vào tầm năm giờ sáng mỗi ngày, dùng nửa giờ để rời giường, rửa mặt, chỉnh trang quần áo, rồi dùng nửa giờ ăn sáng và quét dọn vệ sinh.

Sáng nay cô xuống lầu mua một tờ báo.

Hiện nay trong xã hội tràn ngập các nguồn tin khác nhau, chẳng hạn như điện thoại, internet, các loại thiết bị truyền tin.

Nhưng cô vẫn trung thành với cách truyền thống nhất, cô muốn xem ít tin tức gần đây.

Nhưng sau khi dạo quanh ngã tư đường một vòng, cô vẫn không tìm được sạp báo quen thuộc.

Mãi đến lúc dừng trước một cửa hàng tiện lợi, cô nhìn dòng người qua lại, bèn theo vào trong, rồi chọn mấy cuốn tạp chí, xếp hàng tính tiền.

“Xin chào quý khách, tổng cộng ba mươi tám tệ năm, WeChat hay Alipay ạ?”

Diệp Tiểu Nhu cầm tiền lẻ trong tay khựng lại một chút.

Nhân viên thu ngân đang cúi đầu, không nhận được câu trả lời, bèn ngẩng đầu hỏi lại: “WeChat hay Alipay ạ?”
Diệp Tiểu Nhu đưa năm mươi tệ trên tay đến trước mặt anh ta, đáp: “Tiền mặt.”
Vào thời buổi này, thanh niên cũng chẳng còn mấy ai cầm theo tiền mặt.

Nhân viên nhận tiền mặt, mở ngăn kéo ra, khó khăn kiếm mấy tờ tiền lẻ và tiền xu.

Phía sau có người mất kiên nhẫn nói: “Tìm tiền lẻ lâu vậy? Dùng tiền mặt thì tự động xếp hàng đằng sau được không? Đúng là chậm chạp.”
Một cô gái trông giống học sinh, Diệp Tiểu Nhu nhìn thoáng qua cô ta, cũng không nói gì.

Nhưng không ngờ cô gái kia lại hơi bất mãn, cô ta vòng qua cô, muốn đặt đồ uống trong tay mình xuống trước mặt nhân viên, nói: “Tránh ra, không thấy tôi đang vội đi học sao?”
Động tác của cô ta hơi mạnh, bả vai va vào Diệp Tiểu Nhu.

Diệp Tiểu Nhu thay đổi sắc mặt, lùi về một bước.

Cô gái này mặc đồng phục của trường trung học dạy nghề gần đây, vừa nhìn đã biết thuộc kiểu người thích khoe khoang ở trường.

Cô ta thấy Diệp Tiểu Nhu mặc áo phông bình thường và quần bò cũ, còn móc tiền mặt nhăn nhúm từ trong túi tiền ra, vì thế cô ta vòng qua cô vẫn chưa thấy đủ, miệng còn khinh thường đánh giá một câu: “Từ quê lên đây làm công sao, đồ nhà quê.”
Nhân viên thu ngân cũng không muốn đụng chạm tới loại nữ sinh khó đối phó như vậy, bèn nói: “Ngại quá, chỗ này không đủ

tiền lẻ, đợi chút nữa tôi sẽ...”
“Quét WeChat của tôi đi.”
Có lẽ không nhìn nổi nữa, một người đàn ông bước từ phía sau tới, giơ điện thoại của mình lên, muốn giúp Diệp Tiểu Nhu trả tiền: “Tôi thanh toán giúp cô ấy, đừng thối tiền lẻ, cứ trả lại tiền cho cô ấy.”
“Anh hùng cứu mỹ nhân à?” Nữ sinh quay đầu nhìn, chắc thấy người nọ là đàn ông nên giận đỏ mặt: “Sao phải trả tiền cho cô ta chứ? Cô ta cũng đâu phải không có tiền, giả bộ anh hùng cứu mỹ nhân làm chi? Thấp kém quá.”
“Bạn học, giữ mồm miệng một chút, đây là nơi công cộng.”
Thấy bọn họ có vẻ chuẩn bị cãi nhau.

“Được rồi.” Diệp Tiểu Nhu bỗng lên tiếng, cô cầm một cây kẹo que giá một tệ năm, đưa cho nhân viên thu ngân: “Đủ tiền lẻ rồi chứ?”
Nhân viên vội thối tiền lẻ cho cô, Diệp Tiểu Nhu cũng không quay đầu, rời đi ngay.

Ra khỏi cửa hàng tiện lợi, Diệp Tiểu Nhu nhìn lướt qua tạp chí trong tay.

Phía dưới cùng của mục tin tức thời sự đưa tin về án mạng gần đây.

Trong mắt Dương Viêm, có phá được vụ án kia không, có lẽ không quan trọng.

Vì ngày nào công ty cũng có rất nhiều khách hàng đến xin giúp đỡ, trong đó không thiếu người có tiền, cô từng thấy một người phụ nữ lái limousine tới, nhờ họ điều tra chứng cứ chồng mình ngoại tình, vừa mở miệng đã ra giá năm trăm nghìn tệ.

Đó không phải đơn hàng lớn đối với họ, thậm chí còn không cần sếp hỏi đến, do Dương Viêm không hề mời khách hàng nữ kia vào phòng làm việc.

Sở dĩ Dương Viêm hợp tác với Cục Cảnh sát, ngoại trừ một số nguyên nhân đặc biệt mà người ngoài không biết, cô đoán ắt hẳn anh cũng cảm thấy hứng thú, dù sao việc hỗ trợ cảnh sát điều tra này vừa tốn thời gian vừa không có lợi nhuận cao.

Nhưng muốn hợp tác với cảnh sát, nhất định phải có một thân phận đặc thù, đơn cử như chức danh cố vấn Tiêu Ngũ đã ép giao cho anh.

Anh vừa thông thạo về Tâm lý học Tội phạm, vừa nắm trong tay vô số mối quan hệ xã hội.

Chắc hẳn anh đã trợ giúp cảnh sát phá rất nhiều vụ trọng án, với điều kiện tiên quyết là anh phải đồng ý.

Diệp Tiểu Nhu xem tạp chí xong, tiện tay ném vào thùng rác ven đường.

Đối với người sống trong xã hội này, đây là một nơi có luật pháp, có đạo đức, có an ninh, nhưng điều khác biệt nằm ở việc, mỗi người đều có tư duy và mô hình hành vi riêng lẻ.

Bạn có thể nói một số người giống nhau, nhưng tuyệt đối không thể hoàn toàn giống nhau, ai nấy đều là một cá thể độc lập, cho dù sinh đôi cùng trứng, cũng có thể vì bản chất và hoàn cảnh sống khác biệt mà tạo nên tính cách khác nhau.

Mà những kẻ giết người hàng loạt có nhân cách chống đối xã hội, hành vi bi3n thái kia, có lẽ cũng sẽ có giá trị quan vặn vẹo giống nhau, nhưng chắc chắn mô hình hành vi của chúng phải tồn tại điểm khác biệt.

Diệp Tiểu Nhu nhìn nhà cao tầng, nhìn dòng người xa lạ muôn hình vạn trạng ở khắp nơi.

Tên hung thủ kia...!đang ảo tưởng đến điều gì đây?
Diệp Tiểu Nhu đứng ngây người ở ven đường một lát, khi cô về công ty, những người khác mới lục tục tới.

Cô nhìn một vòng, bước đến cạnh Lâm Linh hỏi cô ấy: “Bình thường sếp sẽ tặng cho mọi người một số phúc lợi đặc biệt đúng không? Ví dụ như...!đồ ăn linh tinh gì đó?”
“Hửm? Sếp hào phóng với bọn tôi lắm, cô xem, đồ ăn trong phòng trà này do sếp bỏ tiền ra hết đó.

Từ trước tới nay chưa từng thiếu đồ ăn vặt, muốn ăn gì chúng ta cứ chọn thôi, anh ấy chưa bao giờ hỏi đến sổ sách của việc này.”
Diệp Tiểu Nhu dừng một chút, hỏi thử: “Tôi muốn nói một mình...!Ừ, cho riêng…”
Cô còn chưa nói xong, đã bắt gặp Dương Viêm bước từ ngoài cửa vào..

Chương 14: Chương 14

Diệp Tiểu Nhu thấy Dương Viêm, vô thức định lên tiếng, nhưng ngập ngừng một chút, cuối cùng cô vẫn ngậm miệng không nói.

Vừa vào cửa, Dương Viêm đã thấy Diệp Tiểu Nhu nhìn mình chăm chú, hỏi: "Cô sao vậy?"
Diệp Tiểu Nhu nhìn tay áo sơ mi trắng của anh được xắn đến khuỷu tay, trong đầu bỗng hiện lên cảnh máu chảy từ miệng vết thương trên bả vai anh xuống, nhuộm đỏ toàn bộ cánh tay.

Cô không nhịn được mà hỏi: "Vết thương của anh...!Đỡ hơn chút nào chưa?"
Dương Viêm nhận hồ sơ Diêm Tiêu Tiêu đưa cho mình, trả lời: "Đỡ nhiều rồi, thế nào, còn muốn đánh với tôi một trận?"
Diệp Tiểu Nhu lắc đầu, cô chắc chắn, dù cô giơ tay với Dương Viêm hay làm bất cứ hành động nào khác, Giang Thạc sẽ lao đến đây ném cô ra ngoài ngay.

Thật ra, khi nãy cô vốn muốn hỏi xem thùng đồ ăn lớn kia là của ai, nhưng vừa thấy Dương Viêm, cô bèn nuốt xuống.

Vì bất luận thế nào, cô cũng không cho rằng đó là ý tưởng của Dương Viêm, trong đầu người đàn ông này sẽ không có mấy suy nghĩ linh tinh ấy.

Hơn nữa theo như lời bọn Diêm Tiêu Tiêu nói, hằng tháng số lần Dương Viêm có thể xuất hiện ở công ty cũng rất ít.

Hiển nhiên, ngày nào anh cũng bận bao việc.

Sau khi Dương Viêm lên lầu không lâu, xe của Tiêu Ngũ dừng trước cửa, anh ta vừa vào đã hỏi: “Hôm nay ông chủ Dương có ở đây không?”
Diêm Tiêu Tiêu trợn mắt: “Có ở đây không thì cũng phải đặt lịch hẹn trước chứ, có biết quy định không...” Cô ấy còn chưa nói xong, Tiêu Ngũ đã chạy lên lầu.

Diêm Tiêu Tiêu cũng không tức giận, chỉ hả hê nói: “Trông anh ta như vậy, chẳng mấy chốc nữa sẽ bị sếp đuổi ra ngoài thôi.”
Diệp Tiểu Nhu tò mò hỏi: “Tại sao? Bởi vì không hẹn trước à?”
“Cũng không phải, người của Đội Cảnh sát hình sự đến đây sẽ không cần hẹn trước, vừa rồi chị chỉ đùa với anh ta.” Diêm Tiêu Tiêu vừa uống cà phê vừa phổ cập kiến thức cho cô: “Nhưng khi nãy em không thấy sao? Trông Tiêu Ngũ lôi thôi như vậy, chị chỉ nhìn từ xa mà đã cảm giác như quần áo của anh ta sắp bốc mùi tới nơi, sếp chúng ta lại yêu sạch sẽ, chắc chắn chịu không nổi đâu.”
Khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Tiểu Nhu đỏ lên.

Trời ạ, thế ngày ấy khi cô mới đến công ty...!Chẳng phải đã bị chán ghét muốn chết sao? Không chỉ đánh sếp người ta, mà còn k1ch thích chứng yêu sạch sẽ của sếp.

Mày hơi quá đáng thật đó, Diệp Tiểu Nhu.

Cô âm thầm thề, về sau nhất định ngày nào cũng phải tắm gội sạch sẽ rồi mới đi làm.

Nghe thấy tiếng Tiêu Ngũ vào cửa, Dương Viêm không ngẩng đầu cũng biết là anh ta.

“Sáng nay tôi họp ở Cục Cảnh sát thành phố, lãnh đạo đã suýt đập bàn, bọn họ muốn tôi giải quyết vụ án trong thời hạn.” Tiêu Ngũ thở dài, ngồi xuống sô pha: “Tổ bên kia vẫn đang theo dõi

vụ án khác, mỗi lần vừa họp xong lãnh đạo lại gọi điện thoại hỏi tôi vụ án tiến triển thế nào rồi, còn muốn tôi đặc biệt tới tìm anh hỗ trợ.

Tôi nói này ông chủ Dương, anh biết thông tin gì cũng đừng giấu được không? Chúng ta hiểu rất rõ, ngày nào còn chưa bắt được tên hung thủ kia thì ngày đó hắn còn có thể tiếp tục gây án!"
Dương Viêm ngồi sau bàn làm việc, cúi đầu xem một ít thông tin: "Đã qua ba ngày mà anh chưa điều tra ra gì sao?"
"Ba ngày, trong ba ngày nay huy động bao nhiêu lực lượng cảnh sát, tìm kiếm điều tra thăm hỏi bao nhiêu người, anh biết không? Những hộ gia đình nằm trong phạm vi mười kilomet của hai hiện trường giết người, bọn tôi đã kiểm tra hết một lần, người có thể điều tra cũng đã tra xét, không hề có manh mối.

Ông chủ Dương, không phải anh là chuyên gia về việc này sao? Anh không thể cho tôi hồ sơ tâm lý hay gì đó của nghi phạm, giúp tôi tìm ra một hướng đi à?"

Tay Dương Viêm đang cầm giấy tờ chợt khựng lại.

"Được." Anh tháo mắt kính trên mũi xuống, nhéo nhéo mũi đáp: "Thứ anh muốn, bây giờ tôi có thể cho anh."
Tiêu Ngũ nhanh chóng lấy cuốn sổ nhỏ nhàu nát từ sau mông ra, cắn nắp bút ra chuẩn bị ghi chép.

"Hung thủ tầm hai mươi lăm đến ba mươi lăm tuổi, thanh niên trai tráng, khoảng một mét bảy, hơi gầy, không có nghề nghiệp ổn định, chỗ ở cũng không cố định, nhưng chủ yếu hoạt động ở quận Hòe Ấm và khu Lịch Sơn.

Ắt hẳn nguyên quán của hắn nằm ở vùng nông thôn nào đó thuộc thành phố C, so với khu vực nội thành nhiều tòa nhà cao tầng, khu phố cổ càng phù hợp với vùng thoải mái cho tâm lý của hắn hơn, nên hắn sẽ chỉ chọn hai khu vực này để gây án.

Xét thấy đối tượng lựa chọn của hắn đều là phụ nữ trẻ tuổi yếu đuối ít mối quan hệ xã hội, có thể hắn không thuộc loại người lao động chân tay nặng nhọc, vì hắn không đủ thể lực để áp chế phụ nữ khỏe hơn hắn.

Trình độ học vấn của hắn không cao, nhiều nhất chỉ mới tới trung học, khả năng cao hắn đã vi phạm một số quy định nên bị nhà trường buộc thôi học, nhưng hắn đã đọc nhiều sách về tội phạm, có năng lực phản trinh sát nhất định.

Trong mô hình hành vi riêng biệt của hắn, chắc hẳn hắn đang tỏ lòng thành kính với hơn hai kẻ sát nhân giết người hàng loạt, hơn nữa còn rất am hiểu việc che giấu tung tích của mình..."
"...!Hết rồi?"
"Hết rồi."
Dương Viêm ngẩng đầu, nhìn Tiêu Ngũ đang cắm cúi ghi chép, anh đặt một tay lên tay vịn, nói: "Anh cảm thấy những điều này sẽ có ích thế nào? Mặc dù có thể giúp anh thu hẹp phạm vi điều tra phần nào, nhưng cả khu phố cổ với hơn một triệu dân cư, anh có thể tìm được ít nhất mấy nghìn người như vậy đấy."
Bàn tay đang ghi chép của Tiêu Ngũ khựng lại.

Quả thực, trong nhiều phim truyền hình và điện ảnh, những chuyên gia chỉ đi hai vòng quanh hiện trường giết người đã có thể phác họa chân dung tội phạm, đa số đều được phóng đại để mang tới hiệu quả nghệ thuật.

Thực chất, việc điều tra phá án và thẩm vấn tội phạm rất phức tạp, yếu tố cần thiết để phá án không chỉ nằm ở đống lý luận suông đó, mà đôi khi thậm chí nó còn không nhanh bằng các phương pháp điều tra tội phạm truyền thống.

Có một số vụ án lớn phải điều tra đến tận vài năm mới có thể cho người nhà nạn nhân một đáp án chính xác.

“...!Không có đặc điểm nào nổi bật hơn một chút sao? Ví dụ như hắn từng làm nghề gì, hoặc thích mặc quần áo màu gì?”
“Đa số đều làm công việc ở tầng lớp thấp nhất, hay mặc quần áo màu đen.” Dương Viêm trả lời đầy ẩn ý: “Anh ra bên ngoài nhìn một vòng, xem có bao nhiêu người lao động có đặc điểm như vậy?”
“...”
Dương Viêm nói đúng, ngay cả ở gần hiện trường vụ án, do hạn chế của camera gần những ngôi nhà cũ, thế nên dù đã xem camera một ngày một đêm, họ vẫn không điều tra ra gì.

Tiền thuê nhà trong thành phố đắt đỏ, vô số người trẻ tuổi làm công ở thành phố C đều lựa chọn thuê nhà ở hai khu phố cổ.

Nếu thật sự tìm kiếm kỹ lưỡng, vậy đâu chỉ là mấy nghìn người trẻ tuổi giống thế, con số có thể lên tới hàng chục nghìn cũng chưa biết chừng.

Kể cả khi đã sàng lọc người có ngoại hình tương tự, họ cũng cần rất nhiều thời gian và công sức để kiểm tra.

Và càng khó khăn hơn là, theo như lời Dương Viêm, hung thủ rất giỏi việc lẩn trốn.

Hắn đã quan sát nạn nhân, cũng như khu vực gần nhà nạn nhân một thời gian dài, muốn tránh camera để chạy trốn quả thực cực kỳ dễ dàng.

Thậm chí, có thể hắn còn quen thuộc nhà của nạn nhân hơn chính nạn nhân.

Tiêu Ngũ ngồi trên sô pha, ngửa đầu nhìn trần nhà, trầm mặc hồi lâu, anh ta đấm một quyền lên chỗ tựa lưng sau người: “Mẹ nó, chẳng lẽ không có biện pháp nào?”
“Cũng không cần bi quan như vậy.”

Tiêu Ngũ ngồi bật dậy, hỏi: “Ý anh là?”
“Trên đời này không có tội ác nào hoàn hảo cả.” Dương Viêm tựa lưng vào ghế ngồi, đăm chiêu chăm chú nhìn vào điểm nào đó trên bức tranh treo tường đối diện: “Huống chi, người như hắn cũng không đủ IQ để dựng nên một hiện trường vụ án tiệm cận hoàn hảo.”
Tiêu Ngũ biết anh đang suy nghĩ, cũng không vội vã hỏi lại, mãi đến khi Dương Viêm ngước mắt, anh hỏi: “Anh đã điều tra xong quan hệ xã hội của hai nạn nhân chưa?”
Tiêu Ngũ thở dài: “Điều tra hết mức có thể rồi, thậm chí quê quán của họ bên kia bọn tôi cũng đã cử người liên lạc.

Hai cô gái này gần như thuộc kiểu người hoàn toàn cách ly xã hội, ngoại trừ làm việc thì chỉ làm ổ ở nhà, hầu như không có bạn bè, ngay cả bạn học cũng đã hơn nửa năm không liên lạc, mấy tháng mới đăng một bài trên vòng bạn bè...”
Anh ta càng kể, trong lòng càng trở nên lạnh lẽo: “Anh nói xem...!Hiện giờ có khả năng hung thủ đã theo dõi một đối tượng khác không?”
“Anh biết đây không phải kết quả xấu nhất.”
Sắc mặt Tiêu Ngũ càng khó coi hơn.

Anh nói đúng, kết quả xấu nhất chính là, có thể thi thể nạn nhân thứ ba, hoặc thứ tư đã nằm một mình trong căn hộ riêng không ai ghé thăm của bản thân suốt nửa tháng, thậm chí có thể lâu hơn.

“Bất kể thế nào, nhất định phải phá được vụ án này, hơn nữa phải càng nhanh càng tốt.” Tiêu Ngũ siết chặt tay: “Bằng không, nhiều khả năng sẽ xuất hiện thêm nhiều nạn nhân nữa.”
Diêm Tiêu Tiêu gõ cửa, nói: “Sếp, ông Trần tới rồi, có cần bảo ông ta đợi bên ngoài một lát không?”
“Dẫn ông ta đến phòng làm việc của tôi.”
“Được.”
Diêm Tiêu Tiêu thâm thúy liếc nhìn Tiêu Ngũ, Tiêu Ngũ nhận ra cô ấy đang đuổi khéo anh ta.

Anh ta nhìn Dương Viêm vẫn giữ vẻ thờ ơ lạnh nhạt, hơi bất mãn: “Lúc này mà anh vẫn còn lòng dạ tiếp khách?”
“Phó đội trưởng Tiêu.” Dương Viêm tựa vào chiếc ghế thoải mái và mắc tiền của mình, bất đắc dĩ thở dài: “Anh đang chỉ huy cấp dưới phá án, hay đang hy vọng tôi sẽ phác họa chân dung tội phạm lên giấy cho anh trong vòng ba ngày? Anh phải hiểu, bên cạnh chuyện hỗ trợ cho cảnh sát bên anh, vẫn còn nhiều khách hàng khác đang có chuyện chờ tôi xử lý.

Chỉ tính riêng án mất tích của các tỉnh thành, trên tay tôi đã chồng chất ít nhất mười mấy vụ, vụ án một ngày chưa phá, chẳng lẽ tôi lại không thể làm việc?”
“Ừ thì, tôi chỉ mong anh quan tâm nhiều hơn thôi.” Tiêu Ngũ cũng biết mình quá sốt ruột, thở dài, chân thành nói: “Vốn dĩ trong Cục cũng không đánh giá cao tâm lý tội phạm lắm.

Trước đây, anh giúp đỡ phá mấy vụ án kia đã mang tới hy vọng cho bọn tôi, bọn tôi cũng biết không thể chỉ dựa vào điều này, nhưng ảnh hưởng của vụ án quá lớn.

Trước mắt, vụ án này vẫn cần anh hỗ trợ.”
“Anh yên tâm, nếu tôi đã đồng ý với Cục trưởng Châu thì nhất định sẽ giúp.” Dương Viêm ném giấy tờ trong tay sang một bên: “Nhưng…”
“Nhưng gì?”
“Lần sau tới, ít nhất anh cũng nên rửa mặt, tôi yêu sạch sẽ, anh biết mà.” Dương Viêm xua tay ra hiệu cho Tiêu Ngũ, anh cũng không ngẩng đầu: “Dịch tiết trong mắt anh lẫn bộ râu trên cằm anh đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến suy nghĩ của tôi, chúng thực sự cản trở tôi làm việc.”
“…!Được.” Tiêu Ngũ vừa định xoay người, chợt quay đầu: “Lúc cô nhóc kia vừa tới còn bẩn hơn tôi nhiều, sao anh không chê cô ấy?”
Dương Viêm ngừng một chút, thản nhiên đáp: “IQ của cô ấy cao hơn anh, có thể bỏ qua vấn đề ngoại hình.”

Tiêu Ngũ: "...!Thật ra anh muốn nói ngoại hình của cô ấy đẹp hơn tôi đúng không?"
Dương Viêm như cười như không nhìn anh ta: "Anh nghĩ vậy cũng không hẳn không đúng."
Khi Tiêu Ngũ dùng vẻ mặt bình tĩnh đi ra ngoài, lão Mã đã cẩn thận gõ cửa phòng làm việc của Dương Viêm, bước vào.

"Tôi thấy quầng thâm trên mắt cậu ta đã đậm thêm hai tông, chắc mấy ngày rồi chưa được ngủ."
"Lão Mã."
"Hửm?"
"Hôm nay người mới thế nào?"
"Người mới...!Ồ cậu nói Tiểu Nhu sao, buổi sáng cô ấy hỏi Lâm Linh một số vấn đề, sau đó bảo ra ngoài làm việc nên đi nữa rồi, vẫn chưa trở về đâu."
Công ty không quy định nhân viên phải túc trực tại chỗ, chỉ cần có thể liên lạc là được, dù sao nghề này của bọn họ vẫn tương đối đặc thù.

Lão Mã bỗng nghĩ đến việc Diệp Tiểu Nhu không có thiết bị liên lạc, bọn họ muốn tìm người quả thực sẽ không tìm được.

Ông ta định nhắc tới việc này, điện thoại của Dương Viêm đã vang lên.

Dương Viêm nhìn ông ta, lão Mã nhanh chóng ra ngoài đóng cửa lại.

Ở đầu kia điện thoại, một giọng nói cà lơ phất phơ truyền đến: "Sếp, chuyện anh bảo tôi điều tra tôi tìm ra rồi.

Người anh muốn tìm đã vào bệnh viện tâm thần ba năm trước, bác sĩ phụ trách khám và chữa bệnh lúc ấy vừa khéo là bạn học cũ của bạn gái hồi nhỏ của tôi, ồ, hiện tại cũng là bạn thân tôi.

Người đang ở ngay bên cạnh tôi đây, anh có việc gì thì cứ hỏi."
"Cho tôi thông tin liên hệ của anh ta, tôi sẽ tự liên lạc với anh ta."
"Không thành vấn đề, sếp, nhưng nghe đồn người mà anh muốn điều tra hơi nổi tiếng đó.

Vừa nghe ba từ kia, bạn thân tôi lập tức biến sắc..."
"Đừng tò mò nữa." Dương Viêm ngắt lời anh ta: "Chuyện còn lại tôi muốn cậu điều tra sao rồi?"
"...!Anh đợi chút, để tôi gửi số liên lạc của bạn thân tôi cho anh trước, chuyện còn lại tôi sẽ nhanh chóng làm, anh yên tâm."
Cúp điện thoại, Dương Viêm đăm chiêu nhìn cánh cửa.

Không thể phủ nhận, ở một số khía cạnh, Diệp Tiểu Nhu đã vượt qua tư duy bình thường so với lứa tuổi của cô: Khi cô đứng tại hiện trường án mạng nồng nặc mùi hôi thối; hay tối hôm đó, cô còn chưa hoàn toàn tỉnh táo đã vô thức nghĩ anh là kẻ thù mà tấn công; rồi trong phòng họp này, cô trình bày nhiều chi tiết không thể tưởng tượng của vụ án; và cả ngày nọ lúc được Tiêu Ngũ dẫn đến đây, cô lôi thôi nhếch nhác.

Tựa như con thú nhỏ từng bị vứt bỏ, phải lưu lạc bên ngoài, tính cảnh giác cao hơn hẳn động vật nhỏ nuôi trong nhà.

Đồng thời, chỉ vì để sống sót nên sẽ tự mình học thêm nhiều kỹ năng sinh tồn.

Nhưng những điều này, cũng không đủ để khiến một cô gái mới hơn hai mươi tuổi đầu có tính cách như hiện giờ.

Lão Mã đang cầm bình giữ nhiệt, hỏi Diêm Tiêu Tiêu: "Em nhận ra không? Có vẻ hôm nay sếp rất nhiều tâm sự."
"Xảy ra vụ án lớn như vậy, cậu ấy lại nhận ủy thác của Đội Cảnh sát hình sự, chắc chắn có tâm sự rồi.

Hơn nữa...!anh cũng biết sếp chúng ta bận thế nào mà."

Bấy giờ Giang Thạc vội vàng trở về từ bên ngoài, vừa vào cửa đã đến phòng trà mở tủ lạnh lấy một lon coca lạnh.

Anh ta mở nắp, uống một hớp lớn rồi hỏi lão Mã: "Trời nóng thế mà ông còn ôm bình giữ nhiệt, không ngại nóng sao?"
"Hầy, đúng là không so được với người trẻ tuổi.

Buổi tối tôi còn tiệc rượu, lúc này không dưỡng dạ dày thì sao ứng phó nổi với mấy ông chủ bụng bia đó chứ."
"Ông cũng đâu khác..." Giang Thạc vừa muốn cà khịa lão Mã cũng bụng bia, đã bị Diêm Tiêu Tiêu trừng mắt nhìn.

"Không được nói chồng tôi béo, cũng không được nói chồng tôi đầu trọc.

Chồng tôi ấy, ngoại trừ hai điểm này thì chỗ nào cũng tốt hơn trai tơ mấy người." Diêm Tiêu Tiêu hung dữ bảo.

Giang Thạc đầu hàng ngay: "Chị Tiêu, tôi đi báo cáo công tác với sếp trước."
"Cậu điều tra được gì sao? Về Dương Tuyết Phi mất tích?"
"Đúng vậy, việc cô ấy mất tích quả thực hơi kỳ lạ.

Bây giờ tôi vẫn chưa tìm ra chứng cứ chứng minh cô ấy có liên quan đến hai vụ án trước, nhưng tôi thấy vẫn nguy hiểm lắm."
"Ừ, nghĩ tới việc con gái sống một mình trong thời buổi hiện nay, đáng sợ thật ấy.

Cậu nói xem, nếu một ngày nào đó lại phát hiện nạn nhân thứ ba, điều đó đúng là..."
Diêm Tiêu Tiêu còn chưa nói xong, Lâm Linh đã phóng từ phòng mình ra, vẻ mặt lo lắng, cô ấy vừa mở miệng thì kẹo que trong miệng cũng sắp rơi ra.

"Xảy, xảy ra chuyện rồi!"

Ba người kinh ngạc, gần như lên tiếng cùng lúc.

“Có nạn nhân thứ ba thật à?”
“Xuất hiện nạn nhân thứ ba?”
“Bắt được nghi phạm?”
Ba người nhìn nhau, quả nhiên, mặc dù mấy ngày nay họ đang điều tra chuyện khác, nhưng vẫn rất quan tâm vụ án này.

Dù sao cũng là vụ án lớn khiến toàn bộ thành phố khủng hoảng, ngày nào còn chưa phá được án thì lòng người còn hoảng sợ ngày đó.

Nhưng họ không phải người hóng chuyện, có thể phản ứng lớn như vậy, chứng minh họ thật lòng quan tâm.

Lâm Linh sửng sốt một chút: “Không phải, là Diệp Tiểu Nhu, hình như Diệp Tiểu Nhu đã gặp chuyện.

Cô ấy vừa gửi định vị cho tôi, bảo phải đi bắt người.”
Giang Thạc nhíu mày: “Nhưng Diệp Tiểu Nhu không có điện thoại, cô ấy gửi định vị cho cô bằng cách nào?”
“Tôi gọi điện qua, bên kia không phải Diệp Tiểu Nhu, người đó nói mình không gửi tin gì, còn cho rằng tôi là kẻ lừa đảo.

Tôi đoán có thể Tiểu Nhu mượn điện thoại người qua đường rồi gửi cho tôi.”
Lâm Linh nói là mượn, nhưng ba người đều nghĩ tới một cảnh tượng.

Diệp Tiểu Nhu mạnh mẽ nhưng luôn khiêm tốn.

Lúc lướt qua người nào đó, cũng không biết cô dùng kỹ thuật kỳ lạ gì mà lấy được điện thoại trên người người nọ, rồi gửi tin nhắn cho Lâm Linh.

Sau đó, vào lúc người kia chưa phát hiện, cô thần không biết quỷ

không hay trả lại điện thoại cho người ta.

Kể từ ngày cô suýt đánh trọng thương Dương Viêm, người ở đây không thể đối xử với cô như một cô gái bình thường nữa rồi.

Nhưng việc này không quan trọng, quan trọng là...!hiện tại Diệp Tiểu Nhu đang ở đâu, cô đi bắt người nào?
Đúng lúc này, cửa phòng làm việc của Dương Viêm chợt mở ra, bốn người đồng loạt nhìn anh, nhất là Lâm Linh, biểu cảm trên mặt cô ấy như đang kinh sợ.

“Xảy ra chuyện gì?”.

Chương 15: Chương 15

Lâm Linh đưa điện thoại qua để anh xem: “Sếp, anh nhìn thử, đây là tin nhắn Diệp Tiểu Nhu vừa gửi cho tôi.”
Chỉ thấy một dòng tin nhắn của người lạ với nội dung: Tôi bắt được một người ở số 163, phố Đồng An, quận Hòe Ấm.

Có thể hắn có manh mối, liên quan đến thủ phạm, YXR.

Hiển nhiên khi gửi tin nhắn này cô đang rất vội, cuối tin cũng chỉ dùng chữ cái đầu của tên.

May sao Lâm Linh thông minh, nhìn một chút đã biết Diệp Tiểu Nhu gửi, có vẻ lúc ấy cô đang ở tình thế cấp bách nên câu cú rất lộn xộn.

Lâm Linh nói: “Tôi gọi qua thì một người lạ bắt máy, anh ta cũng không biết Diệp Tiểu Nhu dùng điện thoại của anh ta để gửi tin.”
Khi đó Lâm Linh nhận ra, chắc hẳn Diệp Tiểu Nhu đã thừa dịp người khác không chú ý, “mượn” điện thoại của họ rồi trả về.

Cô ấy vội bảo mình gọi lộn số, sau khi cúp điện thoại tim vẫn còn đập thình thịch.

Dương Viêm hỏi: “Cô ấy không có điện thoại?”
Mấy người khác nhìn nhau, cứ tưởng sếp đã biết việc này, ngay cả chuyện họ không hay tin, sếp thần thông quảng đại của họ cũng rõ.

Nhưng ai nấy đều biết Diệp Tiểu Nhu không có điện thoại mà, nào ngờ Dương Viêm lại không biết!
Lâm Linh nhát gan, vừa thấy Dương Viêm nhíu mày, cô ấy đã vô thức run rẩy: "Tiểu Nhu mới...!mới ra tù, có lẽ chưa thích ứng kịp trong thời gian ngắn.

Vài ngày trước tôi chỉ nói cho cô ấy biết về WeChat, chắc cô ấy chưa kịp mua..."
Dương Viêm gật đầu, không thể hiện thái độ gì: "Cô cầm theo máy tính đi với tôi."
"Vâng!"
Ở công ty, Lâm Linh phụ trách công việc của một nhân viên văn phòng, còn nếu cần cô ấy ra ngoài thì thông thường sẽ là phần việc liên quan đến kỹ thuật.

Chuyện tìm nhân viên mới như hôm nay vẫn là lần đầu tiên.

Dương Viêm vào phòng làm việc lấy chìa khóa xe và bật lửa, khi ra tới trước cửa, anh dặn một câu: "Lão Mã hãy đón tiếp người sắp tới, việc nhỏ chờ tôi trở về hẵng bàn, việc gấp thì gọi điện thoại."
Giang Thạc hỏi: "Sếp, cần tôi đi cùng không?"
"Không cần."
Thấy Lâm Linh ôm laptop nhỏ của mình chạy theo Dương Viêm ra ngoài, Giang Thạc cảm thấy không hề ổn tí nào.

Trước mắt, dù sao anh ta cũng là nhân viên chịu trách nhiệm sức mạnh của toàn công ty, mấy ngày trước Dương Viêm đã bị thương khi đi công tác, còn trúng một đòn của Diệp Tiểu Nhu, vết thương vẫn chưa lành hẳn.

Thế nên anh ta nghĩ, nếu thời gian này Dương Viêm đi ra ngoài thì chắc hẳn sẽ dẫn theo mình, tốt xấu gì anh ta cũng có thể làm tài xế, cánh tay bị thương lái xe cũng không thoải mái, nhưng Dương Viêm luôn thích tự lái xe, điều này họ rất rõ.

“Không cần lo lắng đâu, anh nhỏ Giang.” Lão Mã vỗ vỗ vai Giang Thạc: “Cần cậu thì đã gọi cậu, không gọi cậu theo thì rõ ràng không dùng được rồi.”
“Tại sao không dùng được?”

“...!Có lẽ vì Lâm Linh và Diệp Tiểu Nhu đều là cô gái nhỏ, cô gái nhỏ tìm cô gái nhỏ chắc sẽ tiện hơn chăng?”
“Nhưng cô ấy đâu phải cô gái nhỏ bình thường!” Ai nấy đều nhận ra, Giang Thạc vẫn bài xích Diệp Tiểu Nhu: “Cô ấy từng ngồi tù, nghe nói còn ở bệnh viện tâm thần hơn nửa năm.

Tôi nghi ngờ cô ấy không chỉ có khuynh hướng bạo lực, nhiều khả năng còn có nhân cách chống đối xã hội...”
“Được rồi, ngừng ngừng, cậu hiểu nhân cách chống đối xã hội là gì không hả? Là mấy kẻ mất hết nhân tính đó.” Lão Mã ngắt lời anh ta: “Chúng ta đã tìm được báo cáo đánh giá tâm thần của Diệp Tiểu Nhu năm đó, kết quả rất bình thường mà? Hơn nữa theo tôi thấy, sự lành tính của cô ấy vẫn chiếm ưu thế hơn, ít nhất sẽ không vô duyên vô cớ làm tổn thương người khác, lần đó đánh sếp cũng ngoài ý muốn thôi.”
Nhắc tới lần đó, Giang Thạc không kìm được tức giận: “Vậy cũng không chắc.”
Lão Mã thở dài: “Không chắc chắn thật, người lương thiện sống cả đời còn có lúc phạm tội vì mất lý trí đấy, ai mẹ nó sống mà không có ít vấn đề chứ? Cậu nghĩ chúng ta thì được xem như người bình thường sao?”
Giang Thạc bị chặn họng á khẩu không thốt lên lời, một lát sau chỉ hừ một tiếng: “Từ trước tới nay chưa từng thấy mọi người che chở một người ngoài như vậy, còn là người ngoài làm sếp bị thương nữa.”
“Cậu nhầm rồi, cô ấy đã trở thành người nhà của chúng ta, chỉ cần ngày nào sếp chưa đuổi cô ấy thì cô ấy chính là người một nhà với chúng ta.” Diêm Tiêu Tiêu thở dài: “Nghĩ nhiều cũng vô dụng, người nhà của chúng ta gặp chuyện, chắc chắn sếp sẽ không mặc kệ, hy vọng chỉ sợ bóng sợ gió thôi.”

Về tin nhắn của Diệp Tiểu Nhu gửi cho Lâm Linh, tuy ngắn gọn nhưng vẫn nói rõ địa điểm và chuyện cô muốn làm.

Có điều lúc này đang vào giờ cao điểm, đoạn đường nào cũng kẹt xe, nơi đó lại nằm ở một quận khác của thành phố.

Phải biết rằng, muốn lái xe qua một quận khác ở thành phố C, kể cả khi không kẹt xe, chỉ một đường thẳng băng không gặp đèn đỏ cũng tốn tầm nửa giờ, dù quen thuộc đường đi thì ít nhất cũng mất khoảng bốn mươi năm mươi phút.

Bấy giờ đã xế chiều.

Từ lúc lên xe, Dương Viêm vẫn luôn trầm tư, hai tay nắm vô lăng, trôi qua nửa giờ anh cũng không lên tiếng.

Anh lái xe rất nhanh, suốt dọc đường không hề dùng chỉ dẫn, thậm chí còn không hỏi lại Lâm Linh về địa chỉ trên tin nhắn.

Có thể thấy được, bản đồ đường phố khổng lồ của thành phố C đã in sâu trong đầu anh, thậm chí bao gồm cả từng con hẻm quanh co phức tạp.

Trong lúc tán gẫu, người trong công ty đã từng đoán thế này, nếu Dương Viêm lái xe qua tất cả tuyến đường này một lần, ngay cả việc mỗi con đường có bao nhiêu đèn xanh đèn đỏ có lẽ anh cũng nhớ được, thậm chí có mấy thùng rác cũng có thể nhớ rõ.

Lâm Linh xấu hổ nào dám coi sếp thành tài xế, đành co người ngoan ngoãn ngồi trên ghế phụ.

Suy nghĩ suốt cả quãng đường, cô ấy vẫn không biết phải nói gì, hơn nữa cũng rất sốt ruột, từng giây trôi qua, cô ấy nhớ lại đến mức toát mồ hôi lạnh.

Sau ba mươi phút, cuối cùng Dương Viêm đã chạy tới gần đích.

Thấy sắp đến nơi, Dương Viêm đột ngột bẻ tay lái.

Lâm Linh giật mình.

“Đây là khu dân cư gần hiện trường vụ án hi3p d@m chặt xác thứ hai.” Dương Viêm dừng xe ở ven đường, nói một câu khiến Lâm Linh giật mình lần nữa.

“Không lái xe vào trong được, cũng không thể đậu xe, xuống xe đi.”
Lâm Linh vội vàng xuống xe.

Ngoại trừ trường hợp đặc biệt, chẳng mấy khi cô ấy ra ngoài làm việc cùng mọi người.

Tuy cũng từng hỗ trợ Đội Kỹ thuật của cảnh sát, nhưng cô ấy vẫn chưa bao giờ tới hiện trường vụ án.

Thật ra, mặc dù Diệp Tiểu Nhu gửi địa chỉ rất chính xác, nhưng đã gần bốn mươi phút trôi qua, ắt hẳn cô không còn ở đó nữa.

Dương Viêm nhanh chân bước về phía trước, Lâm Linh vừa theo sau vừa quan sát tình hình giao thông, khi tới một ngã tư đường quanh co, cô ấy kinh sợ kêu to: “Sếp, hình như tôi nghe thấy giọng Tiểu Nhu.”
Cùng lúc khi cô ấy hô lên, Dương Viêm cũng mau chóng bước về một hướng.

Xung quanh địa điểm xảy ra vụ án không chỉ thưa thớt camera, mà ngay cả đèn đường cũng đã cũ, Lâm Linh gần như chưa bao giờ đến khu phố cổ với nhà lầu cũ nát và đèn đường chập chờn tới thế.

Cô ấy chạy chậm theo sát phía sau Dương Viêm, đến khi cảm giác bản thân không thể theo kịp, mới thấy Dương Viêm dừng lại.

“Diệp Tiểu Nhu.”
Nghe được tiếng gọi của người đàn ông, người cách đó không xa ngẩng đầu.

Lâm Linh che miệng, mở to mắt nhìn cảnh tượng phía trước, cô ấy thấy một người bị khống chế, hắn đang áp mặt trên đất tuyệt vọng giãy giụa, bởi vì miệng bị ấn xuống nên hắn chỉ có thể phát ra tiếng r3n rỉ đau đớn.

Còn người khống chế đang đè một đầu gối lên lưng hắn, một tay ấn chặt đầu hắn, khi người đó ngẩng đầu thì để lộ một gương mặt quen thuộc, đúng là Diệp Tiểu Nhu.

“Là, là hung thủ đúng không?!” Lâm Linh không kìm được mà kinh ngạc kêu, kẻ sát nhân bi3n thái tra tấn tổ chuyên án nhiều ngày qua, cứ thế đã bị bắt rồi?
“Tôi cũng hy vọng như vậy.” Diệp Tiểu Nhu nói: “Chỉ tiếc không phải.”
Dứt lời, cô nắm tóc đối phương, ấn mạnh xuống đất, lạnh lùng bảo: “Không muốn bị đánh thì thành thật chút nhé.”
Rõ ràng người nọ đã bị đánh không nhẹ, hắn sợ tới mức ngay cả nói thầm cũng không dám.

Dương Viêm bước qua liếc nhìn người trên mặt đất, đối phương mặc quần áo đen, vóc dáng không cao, thắt lưng quanh eo lỏng lẻo, dù chỉ nhìn từ phía sau thì cũng hơi bi3n thái thật.

“Xảy ra chuyện gì?” Anh hỏi.

Diệp Tiểu Nhu trả lời: “Hắn theo dõi một cô gái nhỏ mới tan học, muốn kéo cô ấy vào hẻm nhỏ, chắc hẳn hắn đã có tiền án, nhưng không liên quan đến vụ giết người.”

“Sao cô biết hắn có tiền án?”
“Khi tôi đánh lén hắn, hắn đã nghĩ tôi là cảnh sát.

Chắc chắn hắn theo dõi các cô gái không dưới một lần, rất có kinh nghiệm.”
“Không liên quan đến vụ án?”
“Trên lý thuyết thì không, nhưng hắn thông thuộc khu vực này.

Hơn nữa hắn còn thường xuyên theo dõi quấy rối phụ nữ, biết đâu thật sự có thể thẩm vấn được gì đó...”
Diệp Tiểu Nhu đứng lên, bấy giờ Lâm Linh mới phát hiện hai tay người kia bị trói bằng một sợi dây, nhìn kỹ thì thấy đó là dây giày vải của Diệp Tiểu Nhu.

“Lâm Linh, liên lạc đồn cảnh sát gần đây, chờ người tới.”
“Vâng.” Lâm Linh đang cầm điện thoại chụp ảnh, nhưng vẫn không nhịn được mà sùng bái nhìn Diệp Tiểu Nhu.

Dương Viêm nói: “Dẫn tôi đến xem manh mối của cô.”
Diệp Tiểu Nhu kinh ngạc nhìn anh: “Sao anh biết tôi có manh mối?”
Dương Viêm cười nhạt: “Cô sẽ không gửi tin nhắn cho Lâm Linh chỉ vì một tên râu ria như vậy đâu.”
Thấy hai người muốn đi, Lâm Linh nóng nảy: “Này, để một mình tôi canh chừng hắn sao? Nhỡ đâu tôi không canh được...”
“Yên tâm, tôi đã thắt nút, hắn có chết cũng không thoát nổi.”
Diệp Tiểu Nhu vỗ vỗ vai cô ấy, nhìn vào mắt cô ấy: “Hơn nữa hắn có tiền án, chắc hẳn đồn cảnh sát gần đây quen mặt hắn rồi.

Hắn sợ cảnh sát muốn chết, không dám nói dối.”
Lâm Linh ngơ ngẩn nhìn cô, đối diện nhau ở khoảng cách gần như thế, khiến cô ấy cảm giác như trong mắt Diệp Tiểu Nhu đang ẩn chứa một sức mạnh to lớn, loại cảm giác dịu dàng mà mạnh mẽ này lập tức vỗ về nỗi hoảng loạn trong lòng cô ấy.

Người nằm dưới đất đau đớn gào khóc, ch ảy nước mắt cầu xin tha thứ: “Tôi hứa sẽ khai hết, tôi hứa sẽ tuân theo luật pháp...” Nghe cô nói vậy, Lâm Linh tò mò, bèn ngồi xổm xuống nghiên cứu cẩn thận.

Cô ấy phát hiện Diệp Tiểu Nhu đã dùng một loại kỹ thuật phức tạp, cô quấn dây giày mảnh quanh cổ tay và hai ngón tay cái của người đàn ông, hơn nữa còn buộc rất chặt, làm hai ngón tay cái sưng tấy, chỉ nhìn thôi cũng khiến người khác cảm thấy ngón tay đau muốn chết.

Lâm Linh nhanh tay chụp thêm mấy bức ảnh, gửi vào nhóm trò chuyện của công ty.

Thấy ảnh, lão Mã trả lời ngay: Tay nghề này, vừa nhìn đã biết dân chuyên nghiệp.

Nếu bị buộc chặt thêm tí nữa, có khả năng tên xui xẻo kia không giữ được ngón tay cái của mình đâu.

Tôi đoán là Tiểu Nhu làm?
Lâm Linh trả lời: Ông đoán đúng rồi, hiện tại sếp và Tiểu Nhu đã rời đi, để mình tôi ở lại với kẻ xấu theo dõi quấy rối cô gái nhỏ.

Mọi người nói xem, tôi có nên học theo cô ấy xử người này trước không?
Lão Mã: Thật ra không cần tới mức đó, đạp một phát cũng đủ rồi.

Lưng quần cũng chưa kéo lên, dám chắc tên nhãi này đã làm không ít chuyện đáng khinh.

Diêm Tiêu Tiêu: Phế hắn đi là tốt nhất, mẹ nó bi3n thái.

May sao Lâm Linh vẫn còn lý trí, chỉ ngoan ngoãn đứng chờ cảnh sát nhân dân tới giải quyết.

Diệp Tiểu Nhu dẫn Dương Viêm rẽ vào hai hẻm nhỏ, đèn đường cũng sáng hơn.

Thật ra cô đã nhận thấy Dương Viêm vẫn xụ mặt, rõ ràng tâm trạng anh đang không vui, nhưng cô không nghĩ được lý do, chẳng lẽ anh tức giận vì cô tự ý đi điều tra một mình mà không báo cáo?
Nhưng vấn đề này không quan trọng, quan trọng là...!manh mối cô tìm ra có ích không.

Ngẫm nghĩ chốc lát, cô lên tiếng trước: "Chắc chắn nghi phạm rất quen thuộc khu vực quanh đây.

Sau khi sát hại nạn nhân, hắn vẫn giấu xác trong nhà người bị hại, hơn nữa còn ở lại vài ngày.

Hắn thạo việc lẩn trốn, hiện trường không để lại quá nhiều chứng cứ.

Nhưng dù sao hắn cũng phải ăn cơm, buổi sáng tôi đã ghé các quán ăn sáng gần đây một lượt, các quán ăn hay sạp hàng mở bán từ sáng sớm và rời đi ngay khi bán hết là thích hợp nhất để hắn ra ngoài tìm đồ ăn.

Có một quán ăn sáng bán bánh bao, bà chủ đã kể tôi nghe một việc, tôi nghĩ sẽ có liên quan."
Dương Viêm không đáp, Diệp Tiểu Nhu đành tiếp tục: "Tôi hỏi bà ấy hai tháng qua có thấy người nào kỳ lạ không, bà ấy trả lời có một người khiến bà ấy rất có ấn tượng.

Mỗi lần nhìn thấy, người nọ đều dùng mũ che hơn phân nửa mặt, quần áo màu đen bẩn thỉu, hôi hám, giống hồn ma, nhưng cũng chỉ gặp một hai lần..."
"Vậy thì sao?"

“Quả thực không rõ lắm, nhưng tôi đã tìm được một số thứ.”
Dứt lời, Diệp Tiểu Nhu dừng bước, quay đầu nhìn anh hỏi: “Anh ăn gì chưa?”
Dương Viêm cũng dừng lại nhìn cô: “Sao thế? Cô đói bụng?”
“Không, tôi chỉ đang lo lắng bữa tối của anh sẽ bị ảnh hưởng thôi.”
Diệp Tiểu Nhu nói xong, chỉ vào một góc ở phía trước: “Dù sao tối nay tôi cũng không thể ăn nổi thứ gì.”
Nơi cô chỉ là một góc thông với tường của một căn nhà trệt thấp bé trong một con hẻm.

Nơi đó có một nhà kho, hơi giống chỗ những gia đình nghèo khó đặt bếp lò hay bếp củi kiểu cũ để sưởi ấm hoặc nấu cơm.

Trong nhà kho tối đen như mực, khi đến gần có thể ngửi thấy một mùi khó chịu tỏa ra trong không khí.

Mùi kia cũng không xa lạ với Dương Viêm.

Dương Viêm dừng chân, hai người đứng song song trong góc tối nhìn về nơi đó.

“Trong mắt tên sát nhân kia, người chúng ta gọi là nạn nhân thứ hai, có lẽ không phải người thứ hai đối với hắn.” Giọng Diệp Tiểu Nhu dần trầm xuống, toát lên vài phần bi thương: “Ắt hẳn đó là nạn nhân hắn thích nhất trong vô số thi thể, nên sau khi cô ấy chết, hắn mới có thể trở lại không chỉ một lần…”
Vào căn hộ của cô ấy, ngửi mùi thối rữa bốc lên từ xác cô ấy ở khắp nơi, vuốt v e khuôn mặt đã sớm lạnh lẽo của cô ấy, và cả từng sợi tóc đã bị hắn kéo đứt.

Nhưng tới một ngày, thi thể của cô ấy được phát hiện, hắn sẽ không bao giờ…!có thể thoải mái ngắm nghía “thứ” chỉ thuộc về mình nữa.

D*c vọng mãnh liệt và nỗi phẫn nộ khiến hắn không thể trút ra,

hắn chỉ đành canh chừng ở một góc nào đó có thể thấy rõ cửa sổ của căn hộ kia.

Hắn bắt động vật nhỏ rồi từ từ hành hạ đến chết, dùng tay chân bị cắt cụt và máu của chúng để xoa dịu những h@m muốn đồi trụy không được thỏa mãn của mình.

“Tôi tìm được một nhân viên vệ sinh môi trường quét dọn gần chỗ này, ông lão kể mình phát hiện nhiều xác mèo hoang quanh đây.

Ông ấy mới quét dọn chưa được mấy ngày thì đã xuất hiện nữa, ông ấy không báo cảnh sát mà mang những xác mèo hoang đó đi thiêu hủy.”
Diệp Tiểu Nhu ngẩng đầu, từ hướng này, có thể nhìn thấy cửa sổ căn hộ của nạn nhân thứ hai ở đằng xa.

“Tôi tìm ra những thứ này ở đây, vẫn chưa bị phát hiện và rửa sạch, chắc hẳn thời gian chưa lâu.”
Dương Viêm nhìn vết máu và lông động vật đã đọng lại, sau khi trầm tư một lát, anh cúi đầu gọi tên cô: “Diệp Tiểu Nhu.”
“Vâng?”
“Sao cô phát hiện ra nơi này?”.

Chương 16: Chương 16

Diệp Tiểu Nhu hơi khựng lại, đáp: “Chỉ cần muốn, tôi ắt có thể tìm được.”
Đúng vậy, chỉ cần cô muốn tìm thôi.

Cô tìm một ngày, từ lúc trời mới hửng sáng đã đến đây.

Cô cẩn thận quan sát từng ngóc ngách mà cảnh sát không chú ý tới, từng người không bị họ lục soát và thẩm vấn, từng manh mối nhỏ bé mà họ bỏ qua, cô đều nhớ hết.

Dương Viêm không hỏi tiếp, chỉ lấy một đôi găng tay trong túi ra rồi đeo lên, anh ngồi xổm xuống, xem xét kỹ lưỡng những xác mèo này.

“Hung thủ của vụ giết người chặt xác này biết ít kinh nghiệm về y khoa, nếu không sẽ khiến thi thể trông rất lộn xộn.

Báo cáo khám nghiệm tử thi của hai vụ án đã chỉ rõ, kỹ thuật phân xác nạn nhân của hung thủ không quá thành thạo, nhưng hắn vẫn có tay nghề nhất định.

Do đó trước khi nạn nhân đầu tiên bị hại, chắc hẳn đã từng có mục tiêu chết dưới tay hắn, có thể là động vật, cũng có thể là người.”
Diệp Tiểu Nhu dừng một chút, nói: “Sở dĩ hắn không gây án gần đây bởi vì d*c vọng của hắn với Lâm Y Y vẫn chưa giảm bớt, nên mới dùng động vật thay thế nạn nhân để thỏa mãn h@m muốn

b3nh hoạn của mình."
Dương Viêm xử lý xác động vật nhỏ rất cẩn thận, thậm chí trong thoáng chốc, Diệp Tiểu Nhu còn cảm thấy khi anh quan sát những bộ lông động vật đó, trông anh hết sức nhẹ nhàng.

Tựa như không đành lòng để những sinh linh yếu đuối đã bị giết hại này phải chịu tổn thương thêm lần nữa.

"Còn phát hiện gì khác không?"
"Anh còn nhớ ai là người đầu tiên phát hiện vụ án thứ hai không?"
Dương Viêm nhíu mày.

Diệp Tiểu Nhu biết anh đang suy nghĩ, không dám quấy nhiễu anh.

Qua vài giây chóng vánh, Dương Viêm đứng lên, trả lời: "Chú chó kia."
"Đúng thế, trong bản ghi chép hiện trường vụ án thứ hai từng đề cập thế này: Sau khi người nhà báo cảnh sát, cảnh sát vốn không định phá cửa.

Do chú chó của một người sống ở tầng trên sủa trước cửa căn hộ của nạn nhân, nên họ mới lập tức phá cửa xông vào.

Người ở tầng bốn kia cũng nói, chó của ông ta không chỉ một lần dừng trước cửa căn hộ nạn nhân sủa to, việc này kéo dài suốt hai tháng trời.

Tôi không tin người ở tầng trên kia không có chút nghi ngờ nào về tầng dưới."
Mũi chó thính hơn hẳn mũi người, dù cách một cánh cửa thì chú chó vẫn ngửi được mùi thối của thi thể trong căn hộ.

Hơn nữa, nếu người ở tầng trên dắt chó đi dạo mỗi ngày, vậy chắc chắn ngày nào chú chó cũng có thể ngửi thấy, thậm chí

hằng ngày còn dừng ở hành lang tầng bốn rồi bất an sủa không ngừng.

Nhưng đến tận ngày đó khi cảnh sát tới, người ở tầng bốn mới "tình cờ" dắt chó xuống dưới, giúp bọn họ phá cửa.

"Chắc chắn ông ta đang che giấu gì đó." Diệp Tiểu Nhu nói: "Lên lầu xuống lầu lâu như vậy, ông ta không thể không biết dưới lầu có một cô gái sống một mình."
Chẳng những thế, cô gái sống một mình kia đã không ra ngoài gần hai tháng.

Dương Viêm bảo: "Những việc này cứ để Tiêu Ngũ điều tra."
Thấy anh xoay người bước đi, Diệp Tiểu Nhu vội đuổi theo, nhưng cô đã quên mất trên chân còn mình một bên giày không có dây.

Vừa rồi lúc đi đường còn đỡ, mà giờ thì cô sốt ruột, giày cô lập tức tuột khỏi chân, khiến cô sơ ý bị vấp.

Diệp Tiểu Nhu kêu một tiếng, cả người đổ về phía trước.

Có lẽ vì quá mức kinh ngạc và xấu hổ, cô cũng không phát hiện Dương Viêm đã vươn tay ra lúc nào, cô ngã vào lòng anh.

Hương thơm thoang thoảng trên người anh đã át đi mùi máu tanh nhàn nhạt trong không khí, hơi thở ấm áp của người đàn ông cũng bao quanh cô.

Diệp Tiểu Nhu sợ hãi, hấp tấp muốn đứng thẳng lên.

Dương Viêm hơi nhíu mày nhìn cô: "Gấp gì chứ?"
Bấy giờ Diệp Tiểu Nhu mới nhận ra, vừa rồi cô đã vô thức bắt lấy cánh tay anh, còn dùng rất nhiều sức, càng không ổn hơn là cô đã chạm ngay vết thương của anh.

“Xin lỗi! Vết thương của anh...!không sao chứ?”
Dương Viêm thử hoạt động cánh tay trái một chút, hơi bất đắc dĩ: “Cũng nhờ cô đấy, chạm đến vết thương lần nữa rồi.”
Diệp Tiểu Nhu cúi đầu: “...!Thành thật xin lỗi.”
Dương Viêm dời mắt xuống giày cô, cô mang đôi giày vải với kiểu dáng từ ba năm trước.

Giày đã bị giặt đến mức bạc màu, một chiếc giày còn bị rút dây, nhàu nát bao quanh chân, trông rất đáng thương.

Nhìn lên trên, quả nhiên, ngay cả quần áo cũng lỗi thời, áo thun màu xám phối với quần bò màu xanh.

Nếu chỉ nhìn cách ăn mặc, trông cô giống hệt một sinh viên nghèo khó sống tiết kiệm.

“Nóng lòng muốn giúp Tiêu Ngũ phá vụ án này lắm à?”
“Liên quan gì đến anh ta?” Diệp Tiểu Nhu ngẩng đầu nhìn anh: “Sao anh không nghĩ tôi đang giúp anh chứ? Sếp, dù sao anh cũng là cố vấn ngoài biên chế của tổ chuyên án về vụ án này đó.”
“Ừ.” Dương Viêm gật đầu: “Cô nói đúng, quả thực tôi nên làm việc mà một cố vấn nên làm.”
“Bây giờ chúng ta...”
“Người ở tầng bốn kia tên Trương Khâm, thông tin và hoạt động của ông ta từ khi vụ án xảy ra tới nay đang nằm trên bàn làm việc của tôi.” Dương Viêm nghiêng đầu nhìn lướt qua chỗ kia, nói: “Cứ để ông ta ngon giấc đêm nay đi.”
Diệp Tiểu Nhu quay đầu nhìn, thấy tầng trên hiện trường vụ án ở đằng xa, sau bức rèm kín kẽ trong căn hộ của Trương Khâm đang thấp thoáng ánh đèn.

Từ khi vụ án lan truyền tới nay, ông lão ở tầng trên đó đã sợ đến nỗi liên tục gặp ác mộng.

Hầu hết mọi người đã chuyển đến nhà con cái, nhưng chỉ mỗi Trương Khâm, từ lúc bắt đầu đến khi kết thúc vẫn sống yên bình ở đó, chưa từng rời đi ngày nào.

Diệp Tiểu Nhu thức trắng đêm.

Biết bao thứ chồng chất trong đầu cô, quá mức lộn xộn, vì vậy mỗi tối trước khi ngủ cô sẽ cẩn thận sàng lọc từng chi tiết gặp phải trong ngày.

Nếu có điều nào không hiểu, cô sẽ cố chấp nghĩ tới khi hiểu rõ mới thôi, nên thật ra thời gian ngủ mỗi đêm của cô ít nhất phải ít hơn người thường khoảng hai giờ.

Lông và thân thể nhỏ bé bị tách rời của động vật hoang trong góc tối tăm kia xuất hiện trong tâm trí cô.

Sau đó một bóng đen mơ hồ cũng lướt qua đầu cô.

Đối với nạn nhân, hung thủ tuyệt đối là ác quỷ.

Nhưng với hung thủ, vào thời điểm đối mặt với nạn nhân, chúng chỉ cảm thấy mình là thượng đế có thể điều khiển tất cả.

Có điều gì đó bỗng nảy ra đầu Diệp Tiểu Nhu, cô ngồi bật dậy.

Lúc này, cô chợt muốn gọi điện cho Dương Viêm để thảo luận vụ án với anh.

Vì cô nghĩ, có thể mình đã đoán ra gì đó, chắc chắn anh cũng đã nghĩ đến.

Chỉ tiếc cô không có điện thoại, cũng không biết thông tin liên lạc của Dương Viêm.

“Rất nóng lòng muốn giúp Tiêu Ngũ phá vụ án này sao?”

Diệp Tiểu Nhu tự giễu nở nụ cười, Tiêu Ngũ?
Cô có tư cách gì mà giúp một cảnh sát phá án chứ?
Suốt một đêm cô ngủ chưa đầy hai tiếng, thế nên khi có người gõ cửa, cô còn tưởng là ảo giác của mình.

Diệp Tiểu Nhu mở cửa, người tới vẫn là bên dịch vụ giao đồ lần trước, anh ta mặc trang phục tươm tất, mỉm cười nói: "Xin chào cô Diệp."
Diệp Tiểu Nhu nhìn thùng đồ anh ta mang đến, nhíu mày: "Đây là?"
"Tôi cũng không biết, tôi chỉ phụ trách mang đồ tới cho cô thôi."
"Ai nhờ anh mang đến?"
"Công ty Mặc Phi."
Hiển nhiên cô không cần phải lãng phí thời gian hỏi là người nào của công ty Mặc Phi gửi đồ, vì từ đầu đến cuối câu trả lời của nhân viên luôn mập mờ.

Có lẽ người nhờ anh ta chuyển đồ đến đã dặn anh ta đừng nói thêm gì.

Nhưng trong lòng cô cũng đoán được sơ sơ.

Tổng cộng hai thùng lớn, Diệp Tiểu Nhu mở một thùng ra, phát hiện bên trong chứa đầy quần áo, còn thùng kia đựng ba đôi giày.

Rõ ràng mấy món này được mua theo kích cỡ của cô, ngay cả size giày cũng vừa vặn với cô nhất.

Diệp Tiểu Nhu cúi đầu nhìn bản thân, nhận ra mình nên đổi quần áo mới thật.

Quần áo trên người và hai bộ để trong túi kia vẫn là đồ cô gửi lại khi vào tù hơn một năm trước, giày cũng chỉ có hai đôi, một đôi trong đó còn góp phần xử lý tên khốn theo dõi phụ nữ nọ.

Diệp Tiểu Nhu thay áo sơ mi và quần tây đen, mang giày mới, đứng trước gương ngắm bản thân, cô chợt phát hiện tóc mình đã dài tới trước ngực.

Ba tháng trước khi ra tù, lúc được cho phép nuôi tóc dài, tóc cô đã điên cuồng dài ra, cứ như nó chỉ chờ đúng giờ khắc ra tù này để lập tức tăng trưởng không kiểm soát.

Từ khi tới công trường, rồi từ công trường sang công ty Mặc Phi, dường như cô vẫn luôn lôi thôi lếch thếch, chưa từng sửa sang cho bản thân.

… Người kia, có lẽ thực sự không nhìn nổi bộ dạng nhếch nhác của cô nhỉ?
Diệp Tiểu Nhu nghiêm túc rửa mặt, gom tóc lại rồi tết thành bím ba sợi.

Cũng không biết có phải do hai năm qua cô hơi thiếu dinh dưỡng không, màu tóc sáng tự nhiên của cô đã nhạt hơn, nhìn như tóc nhuộm, sắc mặt cô cũng có chút tái nhợt.

Cũng may sức cô vẫn còn lớn.

Diệp Tiểu Nhu vén quần áo lên nhìn đường cong rõ ràng trên bụng mình, hài lòng nhếch môi.

Đúng chín rưỡi cô xuống lầu, đang chuẩn bị chạy qua công ty, bỗng một chiếc xe màu đen dừng trước mặt cô, cửa kính xe bên ghế lái từ từ hạ xuống, lộ ra gương mặt điềm nhiên của Dương Viêm: “Tôi nhớ bọn họ nói ngày nào cô cũng đi làm rất sớm.”
“…!Nhưng họ bảo tôi mười giờ công ty mới mở cửa, mà chỉ có trễ hơn chứ không sớm hơn.”
Dương Viêm bình tĩnh quan sát cô một lượt, nói: “Lên xe đi.”
Diệp Tiểu Nhu cũng không hỏi nhiều, Dương Viêm chờ cô ở dưới lầu, nhất định anh có việc cần tới cô, hơn phân nửa là liên quan

về vụ án.

Cô mất một giây để do dự giữa việc ngồi ở ghế phụ hay ngồi sau xe, rồi cô mở cửa ghế phụ ngồi vào.

Một chiếc điện thoại được để trên ghế phụ, Diệp Tiểu Nhu lịch sự đặt điện thoại sang một bên, cô nghĩ nó của Dương Viêm.

Nhưng Dương Viêm đã bảo: “Dùng tiền thưởng vụ án trước của cô để mua, cầm dùng đi.”
Anh nói đến vụ án bắt chước kia, họ chỉ mất một buổi chiều đã phân tích ra hung thủ của vụ án.

Diệp Tiểu Nhu kinh ngạc chớp mắt, nghiêm túc nhìn anh: “Tiền thưởng của tôi, tại sao không thể để tôi quyết định?”
“Bởi vì cô cần điện thoại.” Dương Viêm nhìn phía trước, trả lời: “Số liên lạc của đồng nghiệp trong công ty đã có sẵn trong điện thoại.

Cô đăng nhập WeChat đi, nhóm công việc ở đó.”
Mấy lời này đã thành công dời sự chú ý của Diệp Tiểu Nhu sang điện thoại, cô rất tò mò với ứng dụng mạng xã hội phổ biến nhất hiện nay.

Nó đồng nghĩa với việc sẽ có nhiều cách để tìm hiểu một người hơn, giao tiếp cũng tiện hơn.

Phải biết rằng, vào lần trước để gửi tin nhắn cho Lâm Linh, cô đã tốn rất nhiều công sức, chỉ cần hơi sơ ý thôi cô sẽ bị coi thành kẻ trộm và bị bắt.

Quả nhiên trong điện thoại đã đăng ký WeChat, nhưng vẫn chưa đặt tên, Diệp Tiểu Nhu tiện tay điền tên mình.

Nhóm công việc do Dương Viêm quản lý, gồm bảy người, lần

lượt là lão Mã, Giang Thạc, Diêm Tiêu Tiêu và Lâm Linh, còn một người lấy biệt danh là ngày thành lập Đảng Cộng sản Trung Quốc, cô chưa từng gặp, có lẽ là nhân viên hiện trường* không làm việc tại văn phòng.

*Nhân viên hiện trường: những người thường xuyên ra ngoài làm việc, ít khi ở công ty.

Diệp Tiểu Nhu nghiên cứu một phút đồng hồ, thử gửi một câu vào nhóm chat: Chào mọi người?
Lão Mã:? Ai đó đang đùa dai đúng không?
Thật ra, mấy ngày trước lão Mã đã hỏi Diệp Tiểu Nhu có muốn ông ta đưa cô một chiếc điện thoại để dùng tạm không, dù sao công ty cũng còn dư nhiều điện thoại không sử dụng đến.

Nhưng khi ấy Diệp Tiểu Nhu không muốn, nói tạm thời chưa cần, vì đó là ngày thứ hai sau khi cô tới, cô còn chưa xác định mình có thể ở lại không.

Lão Mã biết cô chưa từng dùng smartphone, nên đã vô thức nghĩ có người đổi thành tên của cô để đùa.

Diệp Tiểu Nhu liếc nhìn Dương Viêm, thấy anh không chú ý đến mình, cô nhanh chóng click vào avatar ở trên cùng.

Lâm Linh từng nói, trên WeChat phải thêm bạn tốt trước thì mới có thể xem vòng bạn bè.

Nhưng cô đã thấy avatar của Dương Viêm, là ảnh anh mặc tây trang, ngồi sau bàn làm việc, hơi nghiêng mặt suy nghĩ.

Nếu chỉ nhìn ảnh chụp, thoạt nhìn tuổi anh cũng chỉ tầm hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, nhưng trừ phi đã đủ kinh nghiệm sống, bằng không thì ở độ tuổi này ánh mắt anh không thể điềm đạm sắc bén như vậy.

Trong nhóm chat, Lâm Linh tag tên cô: Tiểu Nhu, cô mua điện thoại rồi à? Chuyện khi nào vậy? Hôm qua không phải còn trộm điện thoại của người qua đường gửi tin nhắn cho tôi sao?
Có lẽ đã nhận ra mình dùng từ không thích hợp, Lâm Linh lập tức thu hồi tin này, nhanh chóng gửi một câu khác: Tiểu Nhu, cô mua điện thoại rồi à? Chuyện khi nào vậy? Hôm qua không phải còn mượn điện thoại của người qua đường gửi tin nhắn cho tôi sao?
Những người duy nhất có khả năng mua điện thoại cho cô đã bị loại, thế nên, điện thoại này quả nhiên là Dương Viêm tự mình mua cho cô.

Vậy quần áo trên người cô, giày dưới chân cô, anh cũng mua… à?
Diệp Tiểu Nhu ngẩng đầu nhìn thoáng qua Dương Viêm, rồi cúi đầu nhìn giày mới của mình.

Chắc chắn anh cảm thấy cô rất lôi thôi, rất mất mặt đúng không…
Dương Viêm nhìn đường đằng trước, dường như không chú ý tới việc cô "nhìn trộm", anh bỗng lên tiếng: "Bọn họ có một nhóm chat riêng, muốn nói chuyện phiếm với bọn họ thì phải thêm nhóm kia."
Khi anh nói những lời này, mấy người trong nhóm chat đã thêm WeChat của Diệp Tiểu Nhu, Lâm Linh còn kéo cô vào nhóm riêng Biệt đội tin đồn mà bọn họ dùng để hóng hớt.

Sau khi kéo cô vào, tin đầu tiên Lâm Linh nhắn là: Tiểu Nhu, cứ tán dóc trong nhóm này nhé.

Sếp chúng ta không biết nhóm này đâu, có thể thoải mái cà khịa sếp cũng không sao hết á.

Diệp Tiểu Nhu nghĩ thầm, Lâm Linh ơi cô vẫn non lắm, vị này của mọi người còn cáo già hơn lão Mã kia mà, có thể không biết mọi người đang chém gió gì trong nhóm riêng tư này sao?

Ngay cả việc mọi người “nói xấu” anh thế nào, chắc người đàn ông này cũng đoán được đó, anh chỉ lười đoán cũng lười quản thôi..

Chương 17: Chương 17

Thật ra đối với Diệp Tiểu Nhu, điện thoại di động không chỉ xa lạ hơn một năm, mà ít nhất đã ba năm cô gần như không tiếp xúc với điện thoại.

Vì thế trong mắt cô, smartphone tuyệt đối là đồ chơi mới, nếu thật sự muốn nghiên cứu thì sẽ cần kha khá thời gian.

Nhưng hiển nhiên vào lúc này, sự chú ý của cô không nằm ở điện thoại, cô chỉ đành tán gẫu với họ một lúc rồi để điện thoại sang một bên, ngây ngốc nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Đêm qua tôi đã sắp xếp manh mối lại một lượt.”
“Ồ? Phát hiện ra gì không?” Dương Viêm hỏi.

“Đa số kẻ giết người hàng loạt đều có tuổi thơ bất hạnh, mà phần lớn bọn họ cũng đã thể hiện tính cách bất thường từ hồi nhỏ.

Có vẻ tên hung thủ này có điều kiện kinh tế nhất định, hắn không hề động vào tiền mặt và đồ đáng giá của hai nạn nhân.

Hơn nữa, dựa vào cách thức gây án của hắn, không có khả năng hắn sẽ có công việc cố định, nên hắn phải có một nguồn kinh tế đặc biệt.”
“Cô cho rằng tới từ gia đình hắn?”
“Có lẽ vậy.” Diệp Tiểu Nhu nâng tay, che đi ánh nắng chiếu từ phía trước tới, cô nói: “Người này rất giỏi việc xóa sạch dấu vết

của mình.

Vì vậy, việc lập hồ sơ tâm lý và lần theo manh mối thông thường sẽ không thể tìm ra tung tích của hắn trong thời gian ngắn.

Dù đã lấy được vân tay lẫn DNA của hắn, nhưng đoán chừng cũng chỉ có thể sử dụng làm bằng chứng cuối cùng sau khi bắt nghi phạm thôi.

Một người như vậy...!anh nói xem, lúc không gây án hắn sẽ ở đâu?"
"Trong thành phố này, cô nghĩ loại người nào giỏi xóa sạch dấu vết của mình nhất?"
"Ăn mày." Diệp Tiểu Nhu buột miệng trả lời.

Tại tất cả các thành phố, người ăn xin nằm trong số những người bị gạt ra ngoài lề xã hội, cũng dễ bị bỏ qua nhất.

Một số rơi vào đường cùng nên phải bất đắc dĩ lưu lạc, một số gặp biến cố lớn trong đời, một số có thể bị người khác vứt bỏ...!Bất luận vì nguyên nhân gì, bọn họ đều là người khó phát hiện dấu vết nhất, một số người trong đó, có thể đến tận lúc thi thể được người khác phát hiện, cũng không một ai biết lai lịch của họ.

Cho dù ở thành phố lớn hay thành phố nhỏ, nơi nào cũng ghi nhận vô số thi thể không thể xác định rõ danh tính.

"Vậy anh đoán xem, thành phố C có bao nhiêu người ăn mày như vậy?"
Dương Viêm nói một con số đại khái, Diệp Tiểu Nhu hơi giật mình, bởi vì trong nước, theo tốc độ phát triển của xã hội, số lượng người vô gia cư cũng giảm dần theo từng năm.

Bệnh nhân tâm thần sẽ bị cưỡng ép đưa đến bệnh viện tâm

thần, người vô gia cư sẽ được người tốt bụng đưa vào tổ chức phúc lợi, trẻ em bị bỏ rơi cũng sẽ có người nhận nuôi, nếu thực sự không được thì có thể tới các cơ sở phúc lợi công cộng khác nhau trong xã hội để nương nhờ.

Nhưng vẫn còn rất nhiều người từ chối mọi hỗ trợ, họ chỉ lang thang một mình khắp nơi.

“Trình bày ít phân tích của cô về hung thủ đi.” Dương Viêm nghiêng người đưa tay, trước ánh mắt kinh ngạc của Diệp Tiểu Nhu, anh giúp cô mở tấm che nắng ra.

Diệp Tiểu Nhu cũng thuận thế thả tay xuống, quay đầu nhìn anh.

“Dùng manh mối cô đang có để phân tích, cô nghĩ hung thủ thuộc loại người nào?”
Diệp Tiểu Nhu biết anh đã hiểu rõ về hồ sơ tâm lý của hung thủ hơn, mà bên Tiêu Ngũ chắc chắn cũng đã ghi chép không ít phân tích của anh về hung thủ.

Cô nghĩ một chút, trả lời: “Nhìn bên ngoài, hắn là một người có năng lực tổ chức, là kẻ sát nhân bạo lực theo thiên hướng tình d*c.

Nhưng dựa vào cách thức giết người của hắn, rõ ràng tình d*c bình thường và bạo lực không còn thỏa mãn được hắn, nên thay vì nói hắn thuần túy nghiêng về tình d*c, thì nên nói lòng chiếm hữu b3nh hoạn của hung thủ đối với nạn nhân ngày một nhiều hơn.

Từ thi thể của nạn nhân đến căn hộ của nạn nhân, toàn bộ mọi thứ của nạn nhân, hắn đều xem như đồ thuộc về mình.

Sau khi nạn nhân bị tra tấn đến chết, hắn cắt móng tay và tóc của họ, ắt hẳn hắn cố ý làm vậy để mang chiến lợi phẩm đi.

Mà chiến lợi phẩm của bản thân, chắc chắn hắn sẽ có một địa điểm đặc biệt để cất giữ..."
"Hắn không quá cao, nếu không thì không thể trốn trong căn hộ của nạn nhân, tôi đoán hắn cao xấp xỉ nạn nhân.

Vì lẩn trốn, hắn chắc chắn sẽ chọn quần áo tối màu là chính, trông rất lôi thôi, không hề chú ý vệ sinh, tóc dài hắn cũng mặc kệ, nhờ vậy hắn mới có thể dễ dàng lẫn vào những người ăn mày.

Có lẽ...!hắn thật sự đã giả làm một người vô gia cư để sống một thời gian dài."
"Tuổi hắn không lớn, hắn cũng từng đọc một số sách về tội phạm.

Tính cách b3nh hoạn này của hắn ắt hẳn đã bộc lộ từ khi hắn còn nhỏ, nhiều khả năng người thân của hắn từng phạm tội và đã bị cảnh sát điều tra.

Vì vậy, trong máu hắn sẽ có gen tội phạm ở một mức nhất định."
"Hắn dành rất nhiều thời gian để chuẩn bị cho việc chiếm hữu nạn nhân, trong lúc đó, hắn sẽ ảo tưởng mình đang chung sống với nạn nhân, coi nạn nhân và tất cả mọi thứ liên quan tới nạn nhân đều thuộc về mình.

Cho đến khi bị nạn nhân phát giác, hắn sẽ thẳng tay giết họ."
"Anh cũng đã nói hung thủ có phức cảm về trinh tiết, chắc điều này là một loại chứng sợ tình d*c vì một nguyên nhân bí ẩn nào đó...!Ắt hẳn người hắn từng yêu thầm đã xảy ra quan hệ tình d*c với người khác, nhiều khả năng lúc ấy hắn còn nhỏ tuổi, có thể là vị thành niên."
"Lúc còn bé hoàn cảnh hắn khá tốt, bỗng đến một ngày, biến cố lớn ập tới buộc hắn phải rời khỏi gia đình, lang thang đây đó.

Hằng ngày từ sáng đến tối, hắn sẽ đứng ở đầu đường hoặc một góc nào đó không ai chú ý tới, quan sát từng phụ nữ đi ngang qua, từ đó sàng lọc 'con mồi', cho đến khi tìm được con mồi yêu thích của mình thì hắn mới thôi.

Mà những con mồi này, có lẽ đã bị hắn xem thành cái bóng của người hắn từng yêu thầm."
Diệp Tiểu Nhu dùng một tay chống cằm, vừa suy nghĩ vừa tự thuật, cô hơi nhíu mày, không hề nhận ra người đàn ông bên cạnh đang bình tĩnh quan sát cô.

"Ấy."
"Làm sao vậy?"
Diệp Tiểu Nhu "Ấy" một tiếng, khiến bản thân giật mình, cũng khiến Dương Viêm thu lại tầm mắt.

"Hình như tôi biết hung thủ sẽ trốn ở đâu rồi." Diệp Tiểu Nhu hơi đăm chiêu.

"Ở đâu?"
Diệp Tiểu Nhu nhìn anh, thấy anh không thể hiện thái độ gì, không kinh ngạc cũng không vui vẻ, cô bĩu môi đáp: "Chắc chắn anh cũng đã đoán ra từ lâu, anh không nói tôi cũng không nói."
Đây là lần đầu tiên cô tỏ vẻ trẻ con như vậy, Dương Viêm nhếch khóe môi, hạ giọng trả lời: "Nghĩ ra cũng vô dụng, có bắt được không mới là quan trọng."
Diệp Tiểu Nhu biết anh sẽ đưa mình đến nơi nào, thế nên vừa xuống xe cô đã chạy thẳng tới đó, nhưng chưa chạy được hai bước cô đã bị Dương Viêm gọi lại: "Gấp gì chứ? Người còn chưa tới đâu."
Diệp Tiểu Nhu ngẩng đầu nhìn, hỏi: "Ông ta đi làm rồi?"
"Cô nghĩ ai cũng giống hung thủ, ngoại trừ tìm kiếm con mồi thì sẽ không làm việc khác sao?"
Diệp Tiểu Nhu nhìn anh ung dung tựa vào cửa xe, anh lấy chiếc bật lửa trong túi ra, nghịch nghịch trên tay rồi cất đi.

Anh đang kiềm chế cơn thèm thuốc lá, chí ít trong lúc làm việc, anh sẽ kiềm chế.

Người có thể kiểm soát bản thân mình đều không phải người bình thường.

Diệp Tiểu Nhu đăm chiêu quan sát anh, còn Dương Viêm híp mắt, nhìn xuống giày cô.

Cặp chân đáng thương vào hôm qua, nay đã mang đôi giày vải màu trắng sạch sẽ.

Anh dời mắt lên trên, quần rất vừa người cô, áo sơ mi màu đen được giữ trong cạp quần bằng thắt lưng, vòng eo cô nhỏ nhắn, hai cổ tay áo được xắn lên, tóc cô tết sau đầu, lộ ra gương mặt vẫn còn đâu đó nét non nớt nhưng lại trầm tĩnh tới lạ thường.

Nhìn từ xa, hai chân cô thon dài, lưng thẳng tắp, trông toát lên vài phần khí chất thiếu niên trẻ trung năng động.

Nếu cô không trải qua nhiều chuyện đặc biệt trong quá khứ, ai nhìn vào cũng sẽ thấy cô gái trước mắt là một thiếu nữ xinh đẹp và nổi bật, là kiểu mà phụ huynh nhà người ta sẽ cảm thán vì sao con mình lại không giống vậy...!Là đối tượng mà biết bao thanh niên chỉ cần chạm mặt thì sẽ say mê từ ánh nhìn đầu tiên.

Thấy anh nhìn mình chăm chú, Diệp Tiểu Nhu chợt cảm thấy có phần mất tự nhiên, cô nhăn mặt nhíu mày hỏi: “Anh sao vậy, có chỗ nào không đúng à?”
Xem chừng ngay cả cô cũng không biết, khi nói mấy lời này, cô hơi cứng người lại, tâm trạng căng thẳng và cảnh giác khiến cô có thể bỏ trốn bất cứ lúc nào...!hoặc bắt đầu tấn công.

Quả nhiên, động vật nhỏ từng lang thang có thể xù lông ở mọi

lúc mọi nơi mà.

“Có gì đó không đúng.” Dương Viêm cười cười, thấy trong mắt Diệp Tiểu Nhu tỏ vẻ nghi ngờ, anh nói: “Chắc hẳn người đã về rồi, cô theo tôi lên lầu.”
Khi bước qua cánh cửa bị phong tỏa của căn hộ nạn nhân, hai người chỉ khựng lại một nhịp, rồi tiếp tục lên lầu.

Chẳng mấy chốc, quả nhiên họ đã nghe thấy tiếng người vội vã lên lầu.

Tới rồi.

Hai người nhìn nhau, Diệp Tiểu Nhu yên lặng lùi về sau một chút, cô muốn xem Dương Viêm đối phó người này thế nào.

Tuy mỗi ngày người này đều leo cầu thang, nhưng sẽ không có khả năng chạy nhanh mà không cảm thấy mệt, lúc lên tới tầng năm, người này đã thở hồng hộc: “Hai người, hai đồng chí này, các người là...”
“Cảnh sát.”
Diệp Tiểu Nhu nhìn Dương Viêm, nghe anh rất điềm nhiên nói bậy: “Trước đây tới tìm ông để tìm hiểu tình hình, lần này chủ yếu đến hỏi ông một số việc.”
Trương Khâm cũng không nghi ngờ, lông mày ông ta giật giật, ông ta đưa lưng về phía cửa căn hộ của mình, nhìn cả hai: “Tôi đã nói hết những gì mình biết...!Mà chuyện tôi biết cũng không nhiều, chỉ sợ còn không bằng chó nhà tôi nữa.”
Động tác tay chân và biểu cảm của ông ta đều thể hiện rõ một việc: Ông ta đang bài xích họ, hơn nữa loại bài xích này khá mạnh.

Diệp Tiểu Nhu dám chắc, trong căn hộ của ông ta đang giấu một bí mật không thể để ai biết.

Thế nên trong tiềm thức, ông ta rất muốn ngăn cản họ.

“Chúng tôi đến đây vì muốn gặp chó của ông, dù sao nó cũng được xem như nhân chứng đầu tiên thấy hiện trường giết người.”
Trương Khâm giận tới mức bật cười: “...!Chó nhà tôi không biết nói tiếng người, cảnh sát mấy người cũng không thể hiểu tiếng chó đúng không?”
“Đừng coi thường năng lực của chó, vào vô số thời điểm chúng nó đều có thể phát hiện những thứ mà con người không phát hiện ra đấy.” Dương Viêm bình tĩnh quan sát ông ta: “Thật ra, chúng tôi vừa tìm thấy lượng lớn xác chó mèo bị hung thủ hành hạ gần đây, mà từ nửa đêm qua đến bây giờ, ắt hẳn ông không về nhà đúng không? Không vào xem chó của ông còn sống hay không à?”
“Cậu nói gì cơ?!”
Trương Khâm biến sắc, rốt cuộc ông ta cũng bất chấp tất cả, gấp gáp lấy chìa khóa ra mở cửa rồi lao vào trong, gọi: “Mickey, Mickey?”
Một bé chó lông trắng nhanh chóng chạy từ ban công nhào vào lòng Trương Khâm, Trương Khâm ngồi xổm xuống ôm lấy bé, vui mừng nói: “Làm tao sợ muốn chết, cục cưng của tao.”
Ngay khi bước vào, Diệp Tiểu Nhu đã nhanh chóng quan sát một vòng.

Cô phát hiện, mặc dù người đàn ông này lôi thôi lếch thếch, căn hộ nhỏ chỉ sáu mươi mét vuông cũng đã rất cũ, sàn nhà cũng kiểu cũ, nhưng căn hộ vẫn được dọn dẹp sạch sẽ cực kỳ.

Chỗ bị tróc sơn trên bốn vách tường được dán áp-phích cẩn thận, ổ của chó nhỏ đặt ngoài ban công, nhìn cách ông ta phản ứng thì đã biết ông ta nuôi nấng bé chó này như bảo bối.

Nhưng trong không khí phảng phất một loại mùi, vừa vào cửa cô đã ngửi thấy.

“Chắc chắn ông ta biết gì đó.” Diệp Tiểu Nhu nói nhỏ với người đàn ông bên cạnh: “Chúng ta tới đúng nơi rồi.”
Nếu không phải Dương Viêm bảo chó của ông ta có thể bị hung thủ giết hại...!thì người này tuyệt nhiên sẽ không để bọn họ vào..

Chương 18: Chương 18

Trương Khâm định thần lại, phát hiện hai người đã vào căn hộ của ông ta, đứng phắt dậy giận dữ nói: “Ai cho mấy người vào? Còn nữa, vừa rồi mấy người luôn miệng nói chó nhà tôi đã chết, mẹ nó chỉ muốn gạt tôi đúng không! Nói, rốt cuộc mấy người muốn làm gì!”
Dương Viêm giơ điện thoại tay trong lên trước mặt ông ta, trên màn hình hiện ảnh xác chó mèo được tìm thấy đêm qua.

Trương Khâm liếc nhìn, hít sâu một hơi, khuôn mặt đang tràn ngập tức giận trở nên trắng bệch, ông ta che miệng vọt vào nhà vệ sinh ói ra.

“Sợ hãi tới vậy sao?” Diệp Tiểu Nhu nhìn thoáng qua: “Xem ra ông ta có bóng ma tâm lý không nhỏ.”
Không riêng gì ông ta, phỏng chừng không ít người trong tòa nhà cũng có bóng ma.

Vào cùng ngày phát hiện thi thể nạn nhân, người này cũng có mặt, chẳng qua tố chất tâm lý của ông ta khá tốt, chuyện đã xảy ra nhiều ngày như vậy, ông ta vẫn sống êm đẹp ở tầng trên địa điểm vụ án.

Diệp Tiểu Nhu lớn tiếng nói: “Ông Trương đây đốt không ít tiền giấy nhỉ, đốt cho nạn nhân dưới lầu sao?”
Khi Trương Khâm bước từ nhà vệ sinh ra, sắc mặt vẫn rất kém, ông ta hỏi: “Cô quản được việc này sao? Lẽ nào tôi đốt tiền giấy cũng phạm pháp à?”

Ông ta khoát tay với hai người, ngồi trên sô pha, cầm lấy chai nước khoáng chỉ còn một nửa, cũng không biết đã để bao lâu, ông ta uống mấy ngụm: "Đằng nào mấy người cũng đã vào, muốn xem gì thì xem, dù sao tôi cũng chẳng thẹn với lương tâm."
Bé chó trắng vốn đang vây quanh Trương Khâm, lúc này đi tới cạnh Diệp Tiểu Nhu, ngửi ngửi bên chân cô, Diệp Tiểu Nhu khom người sờ đầu bé.

"Không thẹn với lương tâm thật sao?"
Trương Khâm ngẩng đầu: "Có ý gì?"
Ông ta chỉ cao tầm một mét bảy, mà Dương Viêm ước chừng cao khoảng một mét tám ba, anh đứng đối diện cúi đầu nhìn ông ta, trong mắt anh không hề gợn sóng, rồi lại như đang cất giấu nhiều ẩn ý khó tả: "Mười ngày trước, khi ông dắt chó xuống lầu, vừa vặn thấy cảnh sát dẫn người tới gõ cửa căn ở tầng bốn.

Động tĩnh lớn như vậy, ông không thể không nghe thấy.

Cách âm của tòa nhà này tệ cỡ nào ắt hẳn ông phải rõ hơn tôi, ông ngủ ngáy ở tầng trên, cô gái nhỏ tầng dưới cũng có thể nghe rất rõ ràng, ngày đó chắc ông đã nghe và biết cảnh sát tới làm gì nhưng vẫn cố ý dắt chó xuống lầu."
Trương Khâm định cãi lại, nhưng đã bị hai câu của Dương Viêm chặn họng: "Hằng ngày sau khi ăn tối, đúng bảy rưỡi ông sẽ dắt chó đi dạo, mưa gió gì cũng vẫn đúng giờ đó, trước nay chưa từng thay đổi.

Nhưng chỉ mỗi ngày ấy thì khác, giữa trưa ông đã dắt chó xuống."
Rất hiển nhiên, vài ngày qua Dương Viêm đã cho người điều tra mọi thứ về ông ta, bao gồm luôn việc mấy giờ ông ta dắt chó đi dạo, mấy giờ đi làm, ngay cả quan hệ hàng xóm của ông ta với Lâm Y Y, anh cũng biết rõ ràng cặn kẽ.

Anh lựa chọn tới vào lúc này, là có chuẩn bị mà đến.

“...!Tôi xuống hóng chuyện không được sao?”
Trương Khâm nghe xong đã biết, chắc chắn người đàn ông này đã điều tra ông ta, thậm chí việc mỗi ngày ông ta dắt chó đi dạo lúc mấy giờ anh cũng rõ, ông ta bắt đầu trở nên hoảng loạn.

“Hóng chuyện, ông cảm thấy nơi đó có chuyện gì để hóng?” Vẻ mặt Dương Viêm vẫn bình tĩnh, nhưng lời anh nói không hề nể mặt một ai: “Một rưỡi chiều, là thời gian ông trở về ăn cơm rồi đi làm mỗi ngày, đây cũng là thời gian bình thường ông tuyệt đối sẽ không dắt chó đi dạo.

Vào lúc ông chuẩn bị đi làm, ông lại bảo tôi ông dắt chó xuống lầu chỉ vì muốn hóng chuyện?”

Trương Khâm đỏ bừng mặt, hơi thở cũng trở nên dồn dập: “Cậu hỏi tôi mấy thứ này làm gì? Tôi cũng không liên quan đến kẻ giết người!”
“Đã nói ông có liên quan tới kẻ giết người đâu, căng thẳng gì chứ?” Dương Viêm như cười như không đáp lại một câu, anh tiện tay xắn tay áo lên, ngồi xuống ghế đối diện ông ta.

Thấy bé chó tức khắc dựng tai lên, Diệp Tiểu Nhu hơi phân vân có nên nhắc Dương Viêm biết đó là ghế dành cho chó không, dù sao anh cũng là người yêu sạch sẽ...!Nhưng lúc này hiển nhiên không nên quấy rầy anh.

Phòng tuyến tâm lý của Trương Khâm sắp sụp đổ.

“Ông có con gái đúng không? Tuổi không lớn nhỉ?” Dương Viêm ngồi trên ghế, vẫn toát lên khí thế như đang ngồi trên ghế làm việc của mình, anh thuận miệng hỏi: “Đứa nhỏ ở cùng mẹ, đã lâu ông không gặp?”
Anh chợt thay đổi chủ đề nói chuyện khiến Trương Khâm sửng sốt, ánh mắt ông ta lộ vẻ nghi hoặc: “Cậu, tại sao ngay cả việc này mấy người cũng biết? Rốt cuộc mấy người đã điều tra bao

nhiêu chuyện về tôi?"
"Đừng nghĩ nhiều quá, chúng tôi cũng không hứng thú với hoàn cảnh gia đình của ông, dù sao ông cũng không phải kẻ giết người, chúng tôi điều tra ông nhiều vậy làm gì? Dùng não ngẫm xem, chúng tôi quan sát ông như vậy, chỉ có một nguyên nhân: Vì ông sống trên lầu nhà Lâm Y Y.

Lâm Y Y, ông còn nhớ rõ chứ? Chính là cô gái bị c**ng hi3p rồi chặt xác tàn nhẫn đấy.

Tới tận bây giờ thi thể của cô ấy còn chưa được người nhà nhận về, vì vụ án vẫn chưa được phá.

Thi thể của cô ấy trông thế nào ông cũng thấy rồi, dù sao ông và chó của ông cũng là người đầu tiên phát hiện, chắc chắn ông nhớ rõ tình trạng của cô ấy, thậm chí tới nay vẫn nhớ như in..."
Từ lúc Dương Viêm nhắc tên Lâm Y Y, Trương Khâm đã bắt đầu run rẩy.

Chất giọng chậm rãi của Dương Viêm tựa như mang theo ma lực thôi miên, khiến tâm trí ông ta lập tức trở về hôm ấy, cảnh tượng trong căn hộ của cô gái sống dưới lầu kia lại hiện lên rõ ràng trước mắt ông ta lần nữa...!
Hô hấp của Trương Khâm trở nên dồn dập, ngay cả ánh mắt cũng lộ vẻ sợ hãi.

"Cảnh đáng sợ như thế, chắc gần đây ông luôn gặp ác mộng nhỉ?"
"Đừng nói nữa..."
"Theo pháp y suy đoán, sau khi Lâm Y Y bị giết hại, thi thể đã bị vứt trong căn hộ suốt nửa tháng, ông đã sớm phát hiện ra khác thường đúng chứ? Ví dụ, tại sao lâu như vậy cô ấy vẫn chưa lấy đồ ăn đặt giao, tại sao không ra ngoài lâu như vậy, tại sao lâu như vậy mình không gặp được cô ấy?"
Trương Khâm trả lời: "...!Phải, tôi đã sớm nghi ngờ, vì mỗi ngày khi tôi đi làm, luôn...!luôn thấy cô ấy ra lấy đồ ship..."

“Chắc Mickey phát hiện cô gái kia đã chết từ lâu rồi đúng không? Hơn một tháng nay, ông có từng gõ cửa căn hộ của cô ấy không?”
Trương Khâm như nhớ tới điều gì, bỗng nhiên run rẩy, vùi mặt vào tay mình.

Ông ta đang trốn tránh gì đây?
Diệp Tiểu Nhu bỗng lên tiếng: “Nếu ông đã sớm nhận ra việc bất thường, thế tại sao không báo cảnh sát? Vì sợ bị hung thủ trả thù?”
Trương Khâm che mặt lắc đầu, phát ra tiếng kêu nghẹn ngào từ cổ họng, như muốn khóc, nhưng rồi chẳng khóc nổi, toàn thân run lẩy bẩy, ông ta sắp sụp đổ.

“Tôi biết rồi.” Diệp Tiểu Nhu chợt hiểu ra, cô tiến tới túm lấy Trương Khâm kéo lên, một người đàn ông như vậy lại giống hệt một con mèo, bị cô dễ dàng xách lên.

Trương Khâm vô thức muốn đẩy cô ra, nhưng không ngờ sức của cô gái nhỏ này...!quá lớn!
Diệp Tiểu Nhu nhìn thẳng vào mắt ông ta, gằn từng chữ: “Cô ấy đã cầu cứu ông, đúng không?”

Trong chớp mắt, một câu này đã đánh vỡ phòng tuyến tâm lý lung lay sắp đổ của Trương Khâm, ông ta buông thõng hai tay, trong mắt tràn ngập nỗi khủng hoảng xen lẫn tuyệt vọng.

Khủng hoảng, bởi vì bị người khác nói ra chuyện ông ta liều mạng trốn tránh.

Tuyệt vọng, bởi vì khoảng thời gian gần đây, ngày nào ông ta cũng luôn bừng tỉnh từ cơn ác mộng.

Mỗi khi bước qua cánh cửa ở tầng dưới, ông ta đều cố kìm nén, để mình không chạm tới bóng tối tội lỗi và nỗi sợ hãi trong lòng mình.

Diệp Tiểu Nhu buông Trương Khâm ra.

“Sếp, anh đã từng nghe đến người chuột chũi chưa?”
Dương Viêm nghịch bật lửa trong tay, dường như đang cười nhẹ.

Cô gái này, đúng là gì cũng biết.

Ở nhiều quốc gia có một số người vô gia cư, lang thang nay đây mai đó, họ được gọi là “người chuột chũi” sống trong đường hầm dưới lòng đất.

Một bộ phim phóng sự đã ghi lại sinh hoạt của những người đặc biệt đó, nghe nói mắt bọn họ đã sớm thích ứng với bóng tối của thế giới dưới lòng đất, nếu không có đồ ăn, họ sẽ lấy thịt chuột và thịt người làm thức ăn.

Họ cũng được gọi là người mất tích, người ẩn nấp.

Vào mùa mưa, nước đổ trong cống ngầm sẽ gây ra cái chết và bệnh tật cho bọn họ.

Bản chất bọn họ đáng thương, nhưng họ cũng bị người đời sợ hãi.

Trong số họ, nhiều khả năng có một tên tội phạm giết người bỏ trốn đang ẩn náu, hoặc có một khẩu súng được giấu dưới gầm giường dơ bẩn, và đôi khi, những viên cảnh sát mà họ sợ nhất sẽ tìm thấy nhiều thứ kinh khủng hơn trong một cống ngầm nào đó.

Tên hung thủ kia, có lẽ cũng giống người chuột chũi, với đôi mắt như tìm kiếm đồ ăn trong bóng tối của mình, hắn quan sát từng cô gái đi ngang qua góc phố.

...!
Sau khi nhận được tin, chưa đến nửa giờ Tiêu Ngũ đã chạy tới nơi, nhưng anh ta tìm nửa ngày cũng không tìm ra chỗ, gọi điện vài lần cũng không ai nhận, có một lần còn thông báo ngoài vùng phủ sóng.

Anh ta bèn cho người tách ra tìm, còn mình đi dọc theo ngã tư đường, vừa kiếm vừa gọi điện.

Cuối cùng lần này cũng gọi được, đầu kia điện thoại truyền tới giọng nói hờn dỗi của một người đàn ông: "Tôi nói này Phó đội trưởng Tiêu, anh mà tới chậm một chút nữa thì tôi sẽ bị thối chết mất..."
"Cậu đang ở đâu? Cho địa chỉ không rõ như vậy."
"Ở đây, nhìn xuống đất đi!"
Tiêu Ngũ nheo mắt, thấy một bàn tay thò từ mặt đất lên, huơ huơ với mình.

Tuy đang ban ngày ban mặt, hơn nữa trung tâm náo nhiệt của thành phố cũng cách đó không xa, nhưng Tiêu Ngũ vẫn hoảng sợ, xém nữa đã vô thức lấy súng ra.

Bàn tay kia ném một túi nilon màu đen ra, một người chui từ mặt đất, đúng hơn là chui từ miệng cống trên mặt đất lên.

"Mẹ nó, lần này thể nào cũng phải ngâm ba ngày ba đêm mới có thể tắm sạch."
Người đàn ông leo lên khỏi miệng cống, đặt mông ngồi dưới đất, tháo nón bảo hộ gắn đèn pin trên đầu xuống, để lộ khuôn mặt khổ sở.

"Giang Triều?"
Tiêu Ngũ giật mình nhìn anh ta, khắp người Giang Triều bẩn thỉu như mới ra khỏi chuồng heo, từ cẳng chân trở xuống và giày đều dính đầy nước bùn, khuôn mặt anh tuấn kia nhăn nhó,

hiển nhiên sắp không chịu nổi rồi.

Giang Triều chỉ chỉ túi nilon màu đen: “Xem đi.”
Tiêu Ngũ mở túi nilon ra nhìn thoáng qua, lập tức hít sâu một hơi: “Thứ này… cậu tìm được bên dưới sao?”
Anh ta bước tới nhìn xuống, miệng cống thoát nước tròn tròn, một chiếc thang sắt phủ đầy rỉ sắt dẫn xuống dưới, không biết thông tới đâu.

Giang Triều gật đầu: “Đừng tưởng xuống dưới đó dễ, mức độ phức tạp phía dưới sẽ vượt qua suy nghĩ của anh, tôi đề nghị anh hãy tìm một người có chuyên môn xuống cùng.

À đúng rồi, sếp Dương bảo tôi nói với anh, hung thủ thông thạo loại cống thoát nước cũ này, hơn nữa khả năng cao vẫn trốn trong đó, các anh tốt nhất nên mang theo súng để phòng ngừa trường hợp tệ nhất.”
Dương Viêm xem tin nhắn Giang Triều gửi đến, cất điện thoại đi.

…!
“Thế nên, lúc đó ông không biết cô ấy muốn cầu cứu ông?”
“Tôi không biết.” Trương Khâm ôm chó, ngồi trên sô pha với tư thế gần như cuộn tròn lại, người đàn ông trung niên một mét bảy, nhìn chẳng khác gì một đứa trẻ làm sai chuyện.

Ông ta vừa giằng xé vừa khủng hoảng: “Nếu tôi biết…!Cho dù tôi không dám đối đầu với hung thủ, ít nhất cũng sẽ báo cảnh sát giúp cô ấy.

Nhưng tôi vẫn cảm thấy cô ấy hơi có vấn đề về tinh thần.

Cô nghĩ xem, một cô gái trẻ, ngày nào cũng ở nhà không ra ngoài, chỉ ăn đồ ship, sắc mặt trắng bệch, gặp tôi sẽ lập tức cúi đầu, cũng chỉ nói mấy câu với chó của tôi.

Hàng xóm của tòa nhà này cũng chẳng thích cô ấy mấy, bà cụ tầng một và hàng xóm khác còn mắng cô ấy vì chuyện cô ấy vứt rác lung tung nữa..."
Diệp Tiểu Nhu nói: "Từ đó về sau, vì muốn hòa hợp với hàng xóm khác nên ông cũng cố ý tránh Lâm Y Y, dù cô ấy muốn chào hỏi khi thấy ông dắt chó đi dạo, ông cũng không đáp lại, đúng không?"
Trương Khâm áy náy gật đầu.

"Việc này có thể hiểu được, dù sao ông cũng sống ở đây lâu rồi, quan hệ với hàng xóm vẫn rất tốt, còn Lâm Y Y chỉ là một người thuê nhà không được hoan nghênh.

Vì thế ngày đó khi cô ấy cố lấy dũng khí nói chuyện với ông, ông cũng không để ý đến cô ấy, về sau, cô ấy có thử tiếp tục cầu cứu ông không?"
Trương Khâm hiển nhiên đã bị nói trúng, ông ta là một ông già đã ly dị, từ trước tới nay ông ta không hề muốn dính dáng gì với cô gái nhỏ sống một mình ở tầng dưới.

Nhưng ông ta chẳng ngờ rằng, cô ấy thật sự đã xảy ra chuyện.

"Có...!Cô ấy từng viết cho tôi một tờ giấy, nhét qua khe cửa căn hộ của tôi.

Mickey ngậm tờ giấy đưa tới cho tôi, nhưng tôi không muốn gây phiền phức...!nên ném đi ngay."
"Trên tờ giấy viết gì?"
Trương Khâm do dự, rõ ràng không muốn kể, Dương Viêm đợi ông ta một lát, mất kiên nhẫn gõ gõ lên bàn trước mặt ông ta:
"Hiện tại ông muốn bị cảnh sát đưa đi hỏi, hay chủ động khai ra ở đây?"
"Tôi...!tôi quên rồi." Ánh mắt Trương Khâm né tránh.

Dương Viêm định nói tiếp, Diệp Tiểu Nhu đột nhiên nổi giận:

“Cô ấy cũng đã chết! Ông quên rồi hả? Đến bây giờ thi thể của cô ấy vẫn chưa đầy đủ, vẫn đang nằm trong phòng chứa xác đấy.

Nếu lúc đó ông chịu giúp cô ấy, dù chỉ giúp cô ấy gọi báo cảnh sát, cô ấy cũng sẽ không chết thảm! Cô ấy mới 21 tuổi thôi!”
Trương Khâm gào khóc rơi nước mắt: “Xin lỗi...!Tôi là một kẻ vô dụng...”
Diệp Tiểu Nhu lạnh lùng nói: “Phải! Ông là kẻ vô dụng, ông không cứu cô ấy, cũng không muốn cứu những cô gái có thể bị hung thủ theo dõi khác, thậm chí ngay cả con gái ông, về sau cũng có khả năng sẽ bị bi3n thái theo dõi giống vậy.

Nếu là con gái ông, ông còn có thể tiếp tục hèn nhát như thế sao?!”
“Tôi không muốn, tôi không muốn!” Trương Khâm khóc lóc: “Tôi biết cô ấy bị người khác theo dõi, tôi đã thấy, tên kia trốn sau lưng cô ấy, thừa dịp lúc cô ấy tắm rửa, hắn dùng thanh sắt cạy cửa vào căn hộ của cô ấy...!Cô ấy nói với tôi có người nằm dưới gầm giường của cô ấy, nhưng tôi đã ném tờ giấy kia đi.

Tôi là một kẻ bất lực, van xin mọi người, hãy bắt tên hung thủ kia mau...”
Diệp Tiểu Nhu hỏi: “Ông nhìn thấy mặt hắn?”
“Phải, tôi thấy rồi...” Trương Khâm run rẩy khóc thút thít: “Tôi khuyên cô ấy báo cảnh sát, cô ấy bảo mình không có chứng cứ, tìm tới cảnh sát cũng không ai quan tâm chuyện của cô ấy, cô ấy đành cầu cứu tôi.

Nhưng tôi có thể làm gì chứ? Hắn là một tên ác quỷ, còn tôi chỉ là một người đàn ông độc thân, tôi cứu cô ấy thế nào đây, tôi không có cách nào mà.

Mấy người biết không? Tôi thấy hung thủ chặt xác một con chó vứt trong bụi cây dưới lầu, tôi biết hắn đang cảnh cáo tôi nên tôi không dám lên tiếng.

Suốt một tháng kia tôi còn không dám dắt chó ra ngoài, cho đến ngày đó cảnh sát tới đây, tôi mới…"
Hóa ra là vậy.

Chắc chắn hung thủ đã đoán được người trên lầu có thể phát hiện ra hắn, bèn dùng cách này uy hiếp Trương Khâm, nhắc ông ta không cần xen vào việc của người khác.

Diệp Tiểu Nhu đẩy ông ta xuống sô pha, nhìn bé chó không ngừng đẩy người cô để bảo vệ chủ bé, cô khẽ cười, thản nhiên nói: "Trương Khâm, ông còn không tốt bụng bằng một con chó."
Lúc này, nhân chứng, vật chứng gần như đã đủ, chỉ còn thiếu bước bắt được hung thủ.

Khi Dương Viêm liên lạc với Tiêu Ngũ để tới dẫn người đi, Diệp Tiểu Nhu lấy một viên kẹo trong túi ra bỏ vào miệng, anh vừa gọi điện vừa nhìn thoáng qua cô.

Sau khi cúp điện thoại, Dương Viêm hỏi cô: "Nếu tôi không ở đây, cô sẽ đánh ông ta một trận?"
"Sẽ không." Diệp Tiểu Nhu cắn kẹo, tỏ vẻ trong sáng hiền lành nhìn anh: "Dạo trước bác sĩ chuyên nghiệp đã kiểm tra, xác định tôi không có khuynh hướng bạo lực, cũng không có nhân cách chống đối xã hội, tôi sẽ không tùy tiện đánh người đâu sếp."
"Thế à?" Dương Viêm hơi đăm chiêu gật đầu, khi Diệp Tiểu Nhu thở phào, lại nghe anh hỏi: "Vậy nên lần đầu tiên gặp mặt cô đã tấn công tôi, cũng không phải tùy tiện ra tay?".

Chương 19: C19: Chương 19

“Anh đã nghi ngờ ông ta ngay từ đầu sao?” Diệp Tiểu Nhu nhanh trí đánh trống lảng: “Anh đã biết ông ta nhìn thấy hung thủ? Tại sao không để Tiêu Ngũ dẫn ông ta đi thẩm vấn chứ?”

“Hỏi ra thì sẽ thế nào? Với mức độ xảo quyệt của tên kia, lượng tin ít ỏi này cũng không bắt nổi hắn đâu.” Dương Viêm bình thản trả lời: “Huống hồ, ông ta cũng không thật sự thấy rõ diện mạo của hung thủ.”

Diệp Tiểu Nhu hỏi: “Vậy nên, anh còn giăng tấm lưới khác để bắt hắn?”

Dương Viêm nhếch khóe môi, từ chối cho ý kiến: “Chờ tin đi, lúc này chắc Tiêu Ngũ đã tìm được manh mối rồi.”

...

Trong thành phố này, có bao nhiêu người sẽ quan tâm tới thế giới dưới lòng đất đây?

Năm 2020, ở một thị trấn nào đó, có cư dân đã phàn nàn với các bộ ngành liên quan về việc cống thoát nước nhà bọn họ luôn bị tắc, thông cống nhiều lần cũng vô dụng. Họ gọi điện tới các bộ ngành, hy vọng có thể hỗ trợ giải quyết, khi bị người dân khiếu nại, các bộ ngành đã phái chuyên gia xuống xử lý. Nhưng không ngờ vào cùng ngày hôm ấy, nhân viên công tác đã phát hiện một thi thể nam giới không thể nhận dạng đang chắn ngang một cống thoát nước.

Cùng năm, khi một thợ điện địa phương đang kiểm tra cáp điện trong cống thoát nước, tình cờ đã thấy một chiếc vali. Thợ điện mang lên mặt đất và mở ra tại chỗ, nào ngờ bên trong lại chứa một thi thể nữ giới, hơn nữa còn bị gói trong túi thực phẩm. Có thể vì thời gian quá lâu, khi phát hiện thi thể chỉ còn là bộ xương.

Năm kế tiếp, ở khu phố nào đó đang bảo trì cống thoát nước, khi công nhân làm việc, vô tình phát hiện một chiếc áo bành tô màu xanh, tới gần mới biết, thì ra là một thi thể đã hoàn toàn thối rữa, khuôn mặt cũng biến dạng. Không chỉ thế, túi tiền trên người cô gái trống rỗng, không có thông tin để liên lạc gia đình hay xác nhận thân phận, họ đành dùng cách treo thưởng để tìm người trong cuộc.

Khi tốc độ phát triển và xây dựng đô thị liên tục tăng nhanh, các đường ống ngầm lớn phức tạp là một phần quan trọng của cơ sở hạ tầng đô thị, ngay cả những khu phố cổ khá lạc hậu, nhằm đảm bảo sự an toàn cho người dân, để tránh các tai nạn như úng nước do mưa lớn, rò rỉ và nổ đường ống, sập đất, v.v... thì hằng năm sẽ có lượng lớn công nhân tiến hành các loại bảo trì và thông tắc đường ống.

Thế giới dưới lòng đất không phải nơi người thường có thể đi vào bừa bãi, một người trưởng thành cũng không thể dễ dàng kéo một nắp hố ga của cống thoát nước bên đường lên, loại việc phức tạp này cần người có chuyên môn làm.

Nhưng vẫn có một kiểu người thế này, hắn dùng ưu thế đặc biệt nào đó của bản thân, lợi dụng bóng tối ở thế giới dưới lòng đất để che giấu bộ mặt ác độc của mình.

Hung thủ của hai vụ án đột nhập hi3p d@m và chặt xác, sở dĩ điều tra thế nào cũng không lần ra tung tích, bởi vì hắn đã trốn dưới cống ngầm của khu dân cư trong thời gian dài. Vào lúc hầu

như mọi người đã ngủ say, hắn sẽ lặng lẽ ra khỏi đường ống, thừa dịp màn đêm bao phủ để mò vào hành lang không một bóng người.

Trương Khâm từng thấy hắn.

Khi nhìn tờ giấy cầu cứu mà Lâm Y Y nhét qua cửa, ông ta cũng không để tâm mấy, chỉ nghĩ nếu có việc thật thì cô ấy đã sớm báo cảnh sát. Vào cùng ngày ấy, lúc dắt chó xuống đi dạo, ông ta đã gặp Lâm Y Y, nhưng ông ta phớt lờ ánh mắt cầu cứu của cô gái, vì những bà cụ dưới lầu đang tụ tập tán dóc, ông ta không muốn trở thành đề tài trong miệng họ. Ông ta độc thân và sống ở đây nhiều năm như vậy, dây dưa mập mờ với cô gái nhỏ sống một mình tầng dưới là chuyện mất mặt nhất.

Nhưng đêm đó ông ta vẫn hơi thấp thỏm lo âu, bèn một mình lặng lẽ xuống lầu, quan sát hành lang một hồi, kết quả không phát hiện điều gì. Nhưng bé chó Mickey của ông ta, khi xuống lầu cùng ông ta, nó vẫn đứng trên cầu thang tầng bốn ngửi đi ngửi lại, dường như có phần bất an. Về sau mỗi lần xuống lầu đều sẽ xảy ra chuyện như vậy, thế nên khi tới tầng ba ông ta chỉ đành bế Mickey lên rồi về căn hộ của mình.

Tới tận ba ngày sau, Mickey vẫn lo lắng ngửi tới ngửi lui quanh cửa, ông ta bèn xích bé ngoài ban công rồi lẳng lặng mở cửa căn hộ, trốn ở cầu thang phía trên.

Đèn điều khiển bằng giọng nói ở tầng bốn đã hỏng từ lâu, trên cầu thang tối tăm, ông ta chứng kiến một bóng đen bò trên cầu thang, sau đó không biết hắn đã dùng công cụ gì để cạy cửa căn hộ của Lâm Y Y.

Ông ta nín thở, run rẩy trốn ở đó rất lâu cũng không thấy bóng đen kia rời khỏi chỗ Lâm Y Y.

Ngày hôm sau, ông ta phát hiện xác một con chó bị chặt ở dưới lầu, ông ta sợ tới nỗi không dám dắt Mickey ra ngoài suốt một tháng.

Đến tận sau này, khi cảnh sát đến đập cửa căn hộ Lâm Y Y, ông ta mới kiềm chế tâm trạng sợ hãi, tò mò xuống lầu xem thử, xem rốt cuộc cô gái kia đã gặp chuyện gì.

Nhưng ông ta hoàn toàn không ngờ rằng, Lâm Y Y lại chết thảm như vậy! Điều này khiến ông ta ngày một sợ hãi hơn, ông ta càng sợ hãi, càng không dám hó hé gì. Nhất là khi ông ta đã thấy những xác động vật đó không dưới một lần.

Ông ta biết hắn đang dùng việc này để cảnh cáo ông ta, nếu ông ta thật sự làm gì đó, "ác quỷ" kia nhất định sẽ biết!

Nhưng chính ông ta cũng hiểu, hiện giờ tất cả đều muộn rồi...

Nhận được tin tức của Dương Viêm, Tiêu Ngũ lập tức cử người dẫn Trương Khâm đi. Khi hỏi cung ông ta, anh ta cũng không mềm mỏng như Dương Viêm, chẳng mấy chốc, Trương Khâm đã phối hợp với cảnh sát phác họa chân dung của hung thủ.

Nhưng ông ta vẫn chưa thấy rõ ngoại hình của hắn, chỉ dựa vào ký ức mơ hồ để phán đoán: Vóc dáng hung thủ không cao, hắn gầy đét, lưng còng, cằm hơi nhọn, trên người nồng nặc mùi hôi.

Nhưng thật ra, manh mối cũng chỉ có bấy nhiêu.

Vào ngày Giang Triều cung cấp manh mối, họ đã tìm thấy tay chân phụ nữ bị chặt bỏ trong cống ngầm gần đó, ngay sau ấy, các bộ phận thi thể khác cũng được lần ra từ nhiều đường ống ngầm xung quanh.

Thi thể nạn nhân bị phân hủy nặng nề, có thể thấy gần như chỉ còn lại da thịt thối rữa và xương cốt, chắc chắn đã bị giấu rất

lâu, tạm thời chưa xác định rõ danh tính. Trong giai đoạn đầu của điều tra, thật ra họ đã đối chiếu với toàn bộ vụ án tương tự ở thành phố C, nhưng không tìm được manh mối gì, ai có thể ngờ rằng hung thủ đã sớm phạm tội, còn giấu xác lâu như vậy.

Tiêu Ngũ nói: "Bọn tôi đã triển khai việc giám sát, một khi phát giác người khả nghi thì sẽ bắt giữ ngay. Mẹ kiếp, để tôi xem hắn có thể trốn dưới lòng đất mấy ngày."

Không lâu sau, bên Tiêu Ngũ gửi tin tới, "hệ thống skynet" của cảnh sát đã thu được manh mối, ở một khu phố thuộc quận Hòe Ấm, có người chui ra từ miệng cống ngầm. Theo manh mối này, cảnh sát đã nhanh chóng khoanh vùng phạm vi hoạt động nhỏ nhất của nghi phạm. Đồng thời, Cục trưởng Châu cũng hạ lệnh dốc toàn lực truy nã tội phạm, Đội Cảnh sát hình sự điều động khẩn cấp, cuối cùng cũng tìm ra dấu vết của nghi phạm ở một công trường xây dựng.

Vào ngày bắt được nghi phạm, Dương Viêm cũng hay tin, bên kia bảo nghi phạm đã bắt cóc một nữ sinh trung học, nữ sinh kia được thông báo mất tích ba ngày rồi.

Chẳng mấy chốc, Tiêu Ngũ tiếp tục đưa tới một tin tốt.

"Tin tốt là chúng ta đã bắt được nghi phạm, vân tay, sợi quần áo đều khớp, nhưng không tra ra thông tin cá nhân của hắn, căn cước công dân gì đó tất cả đều không có. Hỏi gì hắn cũng không nói, thậm chí tên hắn là gì bọn tôi cũng không biết."

Giọng Tiêu Ngũ không hề vui vẻ: "Mà còn một tin tệ hơn nữa."

"Hắn không chịu khai chỗ giấu nữ sinh trung học kia?"

"Ừ, ngay cả sống hay chết cũng không nói. Chúng tôi đã tìm kiếm khu vực xung quanh một lượt, cũng dùng tới cảnh

khuyển, còn nhờ người có chuyên môn tiến hành lùng sục khắp cống ngầm, hoàn toàn không thu hoạch được gì. Bây giờ bọn tôi thật sự không biết nữ sinh kia còn sống hay đã chết." Tiêu Ngũ mắng một câu: "Thảo nào lúc bọn tôi tìm được hắn, hắn không hề phản kháng, còn cười với bọn tôi. Nói thật, tôi làm cảnh sát nhiều năm như vậy, gặp không ít bi3n thái, nhưng kẻ bi3n thái tới thế quả thực vẫn là lần đầu tiên."

"Để tôi gặp hắn một lần." Dương Viêm nói: "Tôi sẽ tâm sự với hắn, xem có thể tán gẫu được gì không."

Tiêu Ngũ thở dài: "Được, tôi sẽ xin phép Cục trưởng Châu. Bên trên rất coi trọng vụ án này, phía truyền thông chúng tôi cũng sắp ém hết nổi rồi, phải mau chóng giải quyết, chỉ sợ đành phiền tới anh nữa thôi."

Khi Dương Viêm mở cửa bước ra, ai nấy đều đồng loạt nhìn anh, chỉ mỗi Diệp Tiểu Nhu ngồi ngẩn người trên sô pha bên cửa sổ, lúc cửa văn phòng mở cô cũng không hề quay đầu nhìn.

"Sếp, bắt được hung thủ rồi sao?"

Dương Viêm gật đầu.

Mọi người thở phào, nhưng Diệp Tiểu Nhu lại quay đầu bình tĩnh hỏi một câu: "Tìm được cô gái kia chưa?"

"Vẫn chưa."

Diệp Tiểu Nhu nhíu mày, không nói gì thêm.

Đúng lúc này, Lâm Linh bỗng thò đầu ra từ bàn máy tính: "Sếp, anh còn nhớ Trần Giai Vỹ đến tìm chúng ta hai lần mấy ngày trước không? Cậu ta nói bạn gái cậu ta bị tên sát nhân bi3n thái kia bắt cóc."

“Cậu ta thì sao?”

“Cậu ta hay tin hung thủ bị bắt, đang ầm ĩ muốn chúng ta giúp cậu ta gặp tên hung thủ kia, cậu ta bảo muốn tự hỏi hắn bạn gái mình đang ở đâu.”

Lão Mã kể: “Tôi đã cho người qua tra xét chỗ bọn họ ở, hiện tại không tìm ra chứng cứ gì cho thấy cô gái kia liên quan đến vụ án này, cứ như đôi tình nhân cãi nhau nên bỏ nhà đi. Trái lại thằng nhóc đó, ngày nào cũng ồn ào hết, cậu ta còn lên mạng xin giúp đỡ, khiến nhiều truyền thông đưa tin về chuyện của cậu ta, không ít cư dân mạng cũng tự phát giúp cậu ta tìm người. Giờ cậu ta biết nghi phạm đã bị bắt, đang náo loạn muốn tới gặp hắn.”

Dĩ nhiên Dương Viêm đang tạm thời không có thời gian để lo chuyện này, hiện tại việc quan trọng nhất là tìm được nữ sinh trung học mất tích kia.

Lão Mã nhìn Diệp Tiểu Nhu vẫn đang ngây người, hiếu kỳ hỏi: “Tiểu Nhu? Cô không muốn đi theo xem sao?”

Diệp Tiểu Nhu lấy lại tinh thần, mới phát hiện mọi người đang tò mò nhìn cô: “Tôi hơi sợ...”

Lão Mã nghĩ thầm, một cô gái không sợ trời không sợ đất, ngay cả lần đầu tiên gặp sếp vẫn có thể đánh người ta như cô, cũng còn biết sợ hả? Lão Mã hỏi: “Cô sợ gì vậy?”

“Tôi mới ra tù, ông nói xem tôi sợ gì đây?” Diệp Tiểu Nhu ôm lấy hai tay, vẻ mặt run rẩy: “Ngộ nhỡ có ai nhìn tôi không vừa mắt, bắt tôi lại thì phải làm sao? Tôi không đánh nổi bọn họ đâu.”

Lão Mã cạn lời, “Uầy” một tiếng, nói: “Sếp chúng ta ở đây mà, huống chi họ cũng không dám lộ liễu cướp người của sếp đâu,

bây giờ họ còn cần chúng ta giúp đấy."

Dứt lời, ông ta nhìn Dương Viêm: "Đúng không, sếp?"

Diệp Tiểu Nhu cũng đăm chiêu nhìn Dương Viêm.

Dương Viêm vẫn giữ vẻ thản nhiên như mọi khi: "Anh thấy phải thì phải thôi."

"Vụ án còn chưa phá, cô không tới xem kết quả?"

Câu này đang hỏi Diệp Tiểu Nhu.

Diệp Tiểu Nhu đứng phắt lên: "Dĩ nhiên muốn đi chứ, tới nơi nguy hiểm như vậy, không có người bảo vệ sếp thì không ổn đâu."

Giang Thạc bước ra, sắc mặt anh ta u ám: "Có bảo vệ nào lại đánh người khi họ tới gần không?"

"Yên tâm, tôi cam đoan sẽ không ra tay với sếp... Chỉ cần anh ấy không ra tay với tôi."

Còn chưa tới Cục Cảnh sát, trên đường Dương Viêm đã nhận hai cuộc điện thoại. Đến khi kết thúc thì đã qua nửa giờ, anh tháo tai nghe Bluetooth xuống, nhìn Diệp Tiểu Nhu trên ghế phụ, bấy giờ mới phát hiện cơ thể cô đang trong trạng thái căng thẳng, thậm chí đôi tay nắm lại còn hơi run run.

Tình trạng này vẫn tiếp diễn đến tận cửa Cục Cảnh sát.

Những tưởng cô chỉ nói đùa một câu thôi, không ngờ rằng cô đang lo lắng thật.

Cũng không biết rốt cuộc cô đang sợ gì.

Tới Cục Cảnh sát, Dương Viêm cũng không vội xuống xe.

Diệp Tiểu Nhu vẫn đang ngẩn người, bỗng nhận ra bầu không khí hơi không đúng, cô nghiêng đầu, thấy Dương Viêm đang đặt một tay lên vô lăng, anh xoay người về phía cô, im lặng quan sát cô.

Từ lúc anh dừng xe, ít nhất đã trôi qua hơn một phút, cô còn nghĩ anh đang trả lời tin nhắn điện thoại, không ngờ trong một phút này, anh lại chăm chú nhìn mình.

"... Sao vậy?"

Đôi mắt Dương Viêm đen láy, đèn xe vừa tắt, vệt sáng cuối cùng trong đôi mắt anh cũng hoàn toàn biến mất, chỉ còn bóng tối sâu không thấy đáy.

"Tôi cảm thấy..." Giọng anh trầm trầm, toát lên sức hút khó hiểu.

Cơ thể Diệp Tiểu Nhu căng chặt lần nữa.

Người đàn ông kéo dài âm cuối, khóe môi chậm rãi nhếch lên: "Trạng thái hiện giờ của cô rất tốt."

Diệp Tiểu Nhu sửng sốt: "Trạng thái hiện giờ của tôi, là trạng thái gì?"

"Trạng thái chuẩn bị chiến đấu."

Dứt lời, Dương Viêm vươn tay tới gần cô, trong nháy mắt đó, khắp người Diệp Tiểu Nhu lập tức trở nên căng cứng. Cô biết rõ, chỉ cần Dương Viêm chạm vào cô một chút thôi, cô sẽ mau chóng bắt lấy cổ tay anh, đánh ngay vào vị trí bị thương của anh. Tuy đòn tấn công không đẹp, nhưng với khoảng cách gần

như vậy, cô cũng chỉ đành dùng cách này, dù sao những thứ cô học được vài năm qua đều không phải thủ đoạn đàng hoàng gì...

"Cạch" một tiếng, Dương Viêm cởi dây an toàn giúp cô, rồi mở cửa xe ra.

"Xuống xe đi, trận chiến sắp bắt đầu rồi."

Diệp Tiểu Nhu cúi đầu nhìn tay mình.

Thật ra cô không sợ, cũng chưa từng sợ, nhưng vào giờ khắc này, cô lại cảm nhận được trạng thái kỳ lạ theo lời anh nói: Trạng thái chuẩn bị chiến đấu.

Trạng thái này, tốt thật.

Chương 20: C20: Chương 20

Trước cửa Cục Cảnh sát, bọn họ gặp một người quen cũ.

Người nọ đang kích động nói gì đó với một cảnh sát ở cửa, cảnh sát vỗ vai cậu ta giúp cậu ta lấy lại bình tĩnh.

Diệp Tiểu Nhu vừa nhìn đã nhận ra người kia là ai.

Người này xuất hiện ở đây cũng không khiến cô bất ngờ.

“Là Trần Giai Vỹ.” Diệp Tiểu Nhu nhắc nhở.

Trần Giai Vỹ, người đinh ninh bạn gái mình là nạn nhân của vụ án hi3p d@m chặt xác. Cậu ta đã tới công ty hai lần, nghe nói mỗi ngày còn gọi ít nhất ba lần để hỏi về tiến triển tìm người. Lão Mã bảo, vì chuyện bạn gái mất tích nên tinh thần của cậu ta đã xuất hiện vấn đề, trông cậu ta đáng thương quá, lần nào ông ta cũng kiên nhẫn trấn an cậu ta. Hơn nữa, họ đã sớm hoàn tiền cho cậu ta, dù biết rõ người này có thể có vấn đề, họ vẫn nhờ quan hệ giúp cậu ta tìm người.

Nhưng nếu một người thật sự mất tích, rất khó tìm ra trong vài ngày ngắn ngủi.

Những người mất tích đó, có thể phải cần mấy tháng, mấy năm, thậm chí cả đời cũng không tìm được. Huống hồ gần đây bọn họ đang bù đầu với vụ án, chuyện Trần Giai Vỹ cũng bị trì hoãn vài ngày, vốn cho rằng việc đã được giải quyết, nhưng hiển nhiên, bạn gái cậu ta vẫn chưa trở về.

Đúng lúc này, Trần Giai Vỹ cũng thấy hai người. Tuy cậu ta không biết Dương Viêm, nhưng lại nhận ra Diệp Tiểu Nhu, nên sau khi thấy cô thì cậu ta lập tức buông cảnh sát kia ra, chạy về phía bọn họ.

Diệp Tiểu Nhu nói: "Để tôi ứng phó với cậu ta, anh cứ gặp nghi phạm đi."

Khi thấy Trần Giai Vỹ chạy tới, Diệp Tiểu Nhu nhanh chân tiến lên chắn trước người Dương Viêm, khắp người cô hừng hực khí thế, như tỏa sáng dưới ánh mặt trời: "Hôm nay tôi sẽ làm vệ sĩ, sếp yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không để người khác chạm vào một sợi tóc của anh."

Trạng thái chuẩn bị chiến đấu, quả nhiên trạng thái chuẩn bị chiến đấu vẫn thích hợp với cô nhất.

Diệp Tiểu Nhu đứng trước mặt Dương Viêm thề son sắt muốn bảo vệ anh, lại không ngờ bả vai bỗng trĩu xuống, Dương Viêm giữ vai cô, hơi dùng sức kéo cô ra sau mình.

"Thấy cảnh sát vũ trang cầm súng bên kia không?" Dương Viêm vỗ vỗ vai cô, hỏi: "Cô nghĩ bọn họ vô dụng, hay sếp của cô là tôi đây chỉ ăn cơm mềm*?"

*Ăn cơm mềm: ngôn ngữ mạng, chỉ con trai yếu đuối, dựa dẫm vào con gái.

Diệp Tiểu Nhu trả lời: "Tôi dựa vào anh để kiếm cơm, nên tôi phải đứng phía trước anh."

Dương Viêm dừng một chút, giọng chợt trầm xuống: "Tôi không cần cô đứng phía trước tôi."

Diệp Tiểu Nhu cảm nhận được cảm xúc của anh có phần không

đúng, muốn nhìn thử, nhưng Trần Giai Vỹ đã tới.

“Hai người bên công ty Mặc Phi đúng không? Hai người cũng đến tìm tên hung thủ kia sao? Hai người...”

Trần Giai Vỹ còn chưa kết thúc ba câu hỏi liên tiếp của mình, Dương Viêm đã ngắt lời cậu ta, giọng điệu đùa cợt trêu chọc: “Người anh em này, cậu quên kéo khóa kìa.”

Câu này đã thành công khiến Trần Giai Vỹ sửng sốt, cậu ta đỏ mặt, mau chóng cúi đầu xem vị trí khóa quần của mình. Nhưng cũng không chờ cậu ta nhìn rõ, Dương Viêm đã bồi thêm: “Ý tôi là khóa cặp của cậu ấy, đồ sắp rơi ra rồi.” .

||||| Truyện đề cử: Người Chồng Vô Dụng Của Nữ Thần |||||

Trần Giai Vỹ lại ngẩn người, rồi cuống quýt đỡ cặp mình, trong cặp cậu ta quả nhiên sắp rớt xuống thứ gì đó, một số vật nhỏ đã lộ ra ngoài.

Dương Viêm nói: “Giữ chặt cặp của cậu nhé, đừng để rơi đồ.”

“Được được.”

Khi Trần Giai Vỹ luống cuống quay đầu ôm cặp, Dương Viêm bỗng nhìn thẳng vào hai mắt cậu ta, gằn từng tiếng: “Trần Giai Vỹ, cậu còn nhớ bạn gái cậu trông thế nào không?”

Nghe thế, trong đầu Trần Giai Vỹ như chấn động, ánh mắt bối rối lập tức trở nên hoảng hốt, cậu ta hoang mang gật đầu: “Bạn gái, đương nhiên tôi nhớ rõ, tôi muốn tìm cô ấy, tôi vẫn luôn tìm cô ấy...”

Dương Viêm nhìn vào mắt cậu ta, lặp lại: “Cậu còn nhớ rõ bề ngoài của cô ấy không?”

“Đương nhiên nhớ rõ... Cô ấy, tóc dài, da trắng trẻo, hơi tròn, mắt hai mí...”

“Tốt lắm, cậu vẫn nhớ ngoại hình của cô ấy, vậy giọng cô ấy, chắc hẳn cậu cũng nhớ rất rõ.”

Trần Giai Vỹ chìm vào trạng thái mơ hồ trong ký ức.

Dương Viêm quan sát đồng tử của cậu ta một lúc, vươn một ngón tay tới trước mặt cậu ta, nhìn con ngươi của cậu ta bắt đầu giãn ra, không thể co lại: “Rất tốt, bây giờ cậu hãy nhắm mắt, nghĩ về lần đầu tiên gặp bạn gái cậu.”

Trần Giai Vỹ gần như ngoan ngoãn nhắm hai mắt ngay, trên mặt xuất hiện nụ cười trong hồi ức: “Tôi nhớ rõ... tất nhiên nhớ rõ, hôm ấy cô ấy mặc...”

“Lúc này, ôm chặt cặp của cậu, nhắm nghiền mắt...”

Trần Giai Vỹ làm theo lời anh, ôm chặt cặp.

“Hãy tưởng tượng bạn gái cậu đang đứng trước mặt cậu.”

Biểu cảm trên mặt Trần Giai Vỹ trở nên hơi kỳ lạ, hình như có phần vặn vẹo, lại có chút hưng phấn.

Cậu ta dần rơi vào ký ức trong tiềm thức.

Nhưng cậu ta không biết, bấy giờ một người đàn ông cao hơn cậu ta đang đứng sau cậu ta, anh giữ chặt vai cậu ta, rồi đẩy về phía trước.

Trần Giai Vỹ thuận thế tiến lên mấy bước, một giọng nói ra lệnh truyền tới: “Bây giờ, mở mắt ra và về nhà, cứ hồi tưởng tiếp,

không lâu nữa cậu sẽ gặp cô ấy."

Thấy Trần Giai Vỹ không hề ngoảnh lại mà chỉ ôm cặp của mình điên cuồng chạy đi, Diệp Tiểu Nhu quay đầu, nhìn vị cảnh sát đang hoang mang ngó sang bên đây, hiển nhiên cảnh sát không biết đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng Diệp Tiểu Nhu hiểu vừa rồi đã diễn ra chuyện gì, bên ngoài cô vẫn duy trì bình tĩnh, nội tâm lại ngạc nhiên không thôi.

"... Bọn họ chưa từng kể anh cũng biết thôi miên." Diệp Tiểu Nhu nói.

Dương Viêm điềm nhiên đáp: "Chuyện họ không nói cho cô còn nhiều lắm."

Diệp Tiểu Nhu bước nhanh đuổi kịp anh: "Tình trạng của Trần Giai Vỹ hơi bất thường."

Dương Viêm nhìn cô, nhếch khóe môi: "Nếu bình thường, cũng sẽ không dễ bị thôi miên như vậy."

Diệp Tiểu Nhu nhíu mày.

Tất nhiên cô hiểu được ý của Dương Viêm.

Phần lớn mọi người thường hay lầm tưởng về thôi miên, nó cũng không thần bí như được miêu tả trong phim truyền hình điện ảnh gì. Thực chất thôi miên là một kiến thức rất sâu rộng, xét theo Tâm lý học, vô số người mắc bệnh tâm thần có thể điều trị bằng phương pháp thôi miên. Nhưng không phải ai cũng thích hợp với thôi miên, để tiến hành thôi miên vẫn cần nhiều điều kiện khách quan.

Nói đơn giản, quá trình thôi miên là một kiểu trao đổi trong

tiềm thức giữa nhà thôi miên và người bị thôi miên.

Mà rõ ràng Trần Giai Vỹ thuộc trường hợp cực kỳ đặc thù, Dương Viêm dùng một kỹ thuật gần như có thể gọi là thô bạo, đột ngột xâm nhập vào ý thức của cậu ta. Anh lợi dụng tâm trạng hoảng hốt và vội vàng tìm kiếm bạn gái của cậu ta, âm thầm phá vỡ cơ chế phòng vệ ở tầng ý thức bên ngoài của cậu ta, khiến tiềm thức cậu ta trồi lên mặt nước. Bước cuối cùng, anh dùng giọng điệu cứng rắn như giọng của người bố ra lệnh cho cậu ta, làm Trần Giai Vỹ hoàn toàn rơi vào trạng thái thôi miên trong tiềm thức.

Mặc dù quả thực Trần Giai Vỹ là kiểu người rất thích hợp thôi miên, ý chí cậu ta vốn bạc nhược, sắc mặt tái nhợt và quầng thâm mắt cũng cho thấy cậu ta đã mỏi mệt về thể xác lẫn tinh thần, hơn nữa giờ khắc này cậu ta lại vô cùng nhạy cảm với tin tức của bạn gái. Nhưng phương pháp thôi miên xâm nhập tức thời này, tuyệt đối không phải việc mà người bình thường có thể dễ dàng làm được.

Đối với một người bình thường, việc này tương đương với một loại năng lực không tưởng.

Dương Viêm biết rõ nhược điểm của Trần Giai Vỹ nằm ở đâu, anh tấn công vào sức chống cự vốn đã yếu của cậu ta trong thời gian ngắn nhất, có thể xem như một đòn trí mạng, đáng sợ đến cực điểm.

... Nhưng cũng may mắn.

May sao cậu ta gặp Dương Viêm, bằng không, cho dù chỉ đụng phải một tên lừa đảo biết rõ điểm yếu của cậu ta, đồng thời cũng hơi hiểu về kỹ thuật tẩy não, thì nhiều khả năng không chỉ đơn giản là bị ra lệnh ngoan ngoãn về nhà ngủ như vậy.

Chỉ cần một người giang hồ nào đó nói bừa với cậu ta về nơi có thể tìm ra thi thể bạn gái cậu ta, có lẽ Trần Giai Vỹ cũng sẽ bị lừa tới mức táng gia bại sản.

Tiêu Ngũ vội xuống lầu đón Dương Viêm, vừa thấy Diệp Tiểu Nhu bên cạnh thì lập tức sửng sốt, hiển nhiên không nghĩ rằng Dương Viêm sẽ dẫn cô theo.

Diệp Tiểu Nhu rất biết điều tránh phía sau Dương Viêm.

“Lãnh đạo đã đồng ý, đi theo tôi.”

“Hắn chưa nói gì sao?”

“Nói vài câu, nhưng chẳng khác gì chưa nói.” Có thể thấy Tiêu Ngũ vốn đang rất vui mừng vì bắt được nghi phạm, nhưng không ngờ tới nay chuyện vẫn chưa xong: “Lần này, may mà có mọi người nên mới có thể thuận lợi bắt được hắn. Bọn tôi cứ nghĩ sẽ xử lý nốt chuyện kế tiếp, nhưng khi thằng nhóc kia bị bắt, vừa mở miệng đã hỏi bọn tôi ai tìm được hắn, trừ lần đó ra một cái rắm hắn cũng không thả. Nếu Cục trưởng Châu không ở đó, tôi mẹ nó thế nào cũng phải...”

Tiêu Ngũ hung tợn kìm nén câu nói đầy quốc túy* kia, chịu đựng nỗi tức giận, đè thấp giọng nói: “Mẹ của cô gái mất tích kia đã ngất xỉu, hiện tại được đưa đến bệnh viện rồi. Mặc kệ còn sống hay không, cũng phải mau chóng tìm được cô ấy, bây giờ bên ngoài ai nấy cũng đang theo dõi vụ án này...”

*ý nói Tiêu Ngũ chửi bậy.

Chính bọn họ cũng hiểu rõ, tỷ lệ nạn nhân mười mấy tuổi kia còn sống là rất nhỏ. Áp lực Tiêu Ngũ đang gánh chịu cũng nặng nề, từ khi tiếp nhận vụ án tới nay, anh ta chưa được ngủ ngon giấc nào.

“Đến giờ ngay cả tên hắn là gì bọn tôi cũng không biết, hắn không nói, trong kho hồ sơ cũng không lưu vân tay của hắn, hắn rất kỳ quái... Mà ngoại hình của hắn...” Dường như Tiêu Ngũ không biết nên hình dung thế nào, biểu cảm khó hiểu: “Quên đi, tôi không nhiều lời nữa, anh xem tự khắc sẽ hiểu.”

Dương Viêm gật đầu, không hỏi tiếp, chuyện anh không biết, tốt nhất nên tự mình tìm đáp án.

Tiêu Ngũ nhìn Diệp Tiểu Nhu: “Còn cô nên chờ bên ngoài.”

Diệp Tiểu Nhu mỉm cười: “Tôi đã nói mình muốn vào à? Phó đội trưởng Tiêu, hình như anh rất đề phòng tôi. Dù tôi có là tội phạm, cũng không đến nỗi làm gì ở đây đâu, huống chi tôi là công dân nghiêm túc mà.”

Tiêu Ngũ nhíu mày: “Tôi không có ý đó, cô nói bừa gì vậy? Tôi chỉ...”

Ngay khi Tiêu Ngũ tiến lên một bước, định tới gần Diệp Tiểu Nhu để nói với cô thì Dương Viêm đã di chuyển cơ thể, anh cũng bước lên trước.

Hai người mặt đối mặt.

Cảm xúc nôn nóng trong mắt Tiêu Ngũ gần như bị sắc mặt lạnh lẽo của Dương Viêm dập tắt ngay lập tức.

“Không có cô ấy, anh cũng không bắt được nghi phạm nhanh như vậy.” Dương Viêm nhìn vào mắt anh ta, giọng anh vô cảm: “Hôm nay cô ấy đến chung với tôi, đại diện công ty tới giúp các anh phá án, hiểu chưa?”

Tiêu Ngũ run run khóe miệng, gật gật đầu. Anh ta nhận ra mình hơi sốt ruột, nhưng hoàn toàn không phải do Diệp Tiểu Nhu, mà

bởi vì vụ án, đương nhiên anh ta cũng không có ý gì khác. Anh ta đưa mắt nhìn Diệp Tiểu Nhu đang mỉm cười, quả thực Tiêu Ngũ vừa buồn cười vừa tức giận, rõ ràng cô nhóc này đang cố ý k1ch thích anh ta, còn ngại anh ta chưa đủ phiền sao?

“Anh suy nghĩ nhiều rồi, tôi sẽ không làm gì cô ấy.” Tiêu Ngũ bất đắc dĩ bảo: “Nhưng việc này không phù hợp với quy trình, tôi cần phải xin phép lãnh đạo.”

Tiêu Ngũ thấy Diệp Tiểu Nhu vẫn đang mỉm cười nhìn mình.

Tiêu Ngũ run run khóe miệng, biết chắc chắn cô cố ý, người duy nhất có thể khiến anh ta xấu hổ như vậy chỉ có Dương Viêm. Nhưng Dương Viêm lại là người khá bao che cho nhân viên của mình, Diệp Tiểu Nhu đứng kế bên anh, đừng nói là anh ta, mà chẳng ai có thể làm gì cô, một câu không dễ nghe cũng không dám nói.

“Vậy nhờ anh xin phép.” Dương Viêm nói: “Tôi cần ghi chép của cô ấy.”

Tiêu Ngũ thấy Cục trưởng Châu đi xuống, vội vàng tới xin chỉ thị. Cục trưởng Châu nhìn thoáng qua Diệp Tiểu Nhu đứng bên cạnh Dương Viêm, gật đầu.

Vì thế Diệp Tiểu Nhu theo sau Tiêu Ngũ, vào phòng giám sát cách vách với thành viên của tổ chuyên án. Từ camera ở nơi này, họ có thể quan sát nhất cử nhất động của nghi phạm khi bị thẩm vấn.

Trước đó, Diệp Tiểu Nhu và Dương Viêm đã tự lập ra hồ sơ tâm lý của nghi phạm dựa trên ý tưởng của nhau, về ngoại hình của hắn, tính cách, quá trình trưởng thành và mô hình hành vi đều làm một số phân tích. Còn phương tiện truyền thông trực tuyến bên ngoài, bao gồm cảnh sát hình sự, các chuyên gia của tổ chuyên án, cũng đã tiến hành phân tích cẩn thận không chỉ một

lần.

Cô đã sớm mường tượng ra chân dung của hắn nhiều lần.

Nhưng những thứ này đều không khiến họ sửng sốt như khi nghi phạm thực sự xuất hiện.

Diệp Tiểu Nhu nghe thấy âm thanh xích chân cọ xát trên mặt đất, tim cũng đập nhanh hơn một chút, kể cả cô, tất cả mọi người đều mở to hai mắt.

Tên tội phạm đã sát hại nhiều cô gái ở mọi lứa tuổi, rốt cuộc cũng từng bước một, xuất hiện trước mặt bọn họ.

Lúc người nọ kéo lê xích chân tập tễnh đi tới, hắn hơi cúi đầu. Diệp Tiểu Nhu để ý tới ánh mắt đầu tiên của hắn khi vào phòng, trước hết hắn liếc nhìn Dương Viêm, rồi nghiêng đầu, đưa mắt nhìn sang hướng của bọn họ bên này.

Cách một lớp thủy tinh, ánh nhìn này quả thực đã khiến khắp người bọn họ cảm thấy lạnh run. Diệp Tiểu Nhu cảm nhận được thành viên của tổ chuyên án bên cạnh hít sâu một hơi.

Diệp Tiểu Nhu nheo mắt, cẩn thận quan sát người kia.

Hắn biết nơi này đang có người giám sát, cái liếc kia cũng không phải tò mò hay mang cảm xúc gì khác.

Mà hắn đang khiêu khích trắng trợn.

Trong lòng Diệp Tiểu Nhu chùng xuống.

Nhưng không phải cô sợ hãi, mà cô chợt cảm thấy, người này còn phức tạp hơn hẳn phân tích của họ. Tội ác hắn gây ra, có lẽ nhiều hơn những gì họ biết.

Dưới bộ dạng còng lưng dơ bẩn của hắn, có thể còn che giấu những tội ác kinh hoàng hơn.

Chương 21: C21: Chương 21

Trong phòng thẩm vấn, ngoại trừ Dương Viêm và nghi phạm thì không có người thứ hai.

Vì sau khi ấn hắn xuống ghế, hai người giám sát đã ra ngoài ngay, chính Dương Viêm đã dặn dò điều này, anh muốn tất cả sự chú ý của hắn chỉ đặt trên người anh.

Dương Viêm thả lỏng tựa lưng vào ghế, đặt một tay trên bàn, ngón tay nhẹ nhàng gõ gõ mặt bàn, anh quan sát nghi phạm trước mắt.

Diệp Tiểu Nhu nhìn ngón tay Dương Viêm gõ nhẹ trên bàn, nghiêng đầu.

Cô vẫn chưa biết Dương Viêm sẽ dùng biện pháp gì để đối phó tên bi3n thái này, nhưng dù bằng cách nào, cô cũng tin người chiến thắng nhất định sẽ là anh.

Sở hữu lối tư duy đầy lý trí và kiên định, tất nhiên Dương Viêm sẽ có những quy tắc rất cứng rắn của riêng mình, bất cứ loại tội ác nào cũng không thể thoát khỏi quy tắc tư duy của anh.

Mà tên tội phạm kia.

Quả thực hắn giống hệt phân tích của anh và Diệp Tiểu Nhu vào lúc trước: Chiều cao tầm thước, khoảng một mét bảy, gầy guộc, tóc và râu trên mặt không được cắt sửa đã lâu, gần như che khuất hơn phân nửa khuôn mặt. Cũng không biết quần áo của

hắn vốn có màu đen hay bị bẩn thành đen, chỉ mới nhìn thôi mà như có thể ngửi được mùi hôi thối trên người hắn, vừa thấy đã biết ngay là một người lang thang trong thời gian dài.

Nhưng hắn cũng có nhiều đặc điểm nổi bật khác người bình thường, ví dụ như, cánh tay hắn rất dài, dù phần cổ tay lộ ra ngoài rất ít, nhưng vẫn có thể khiến người ta cảm thấy đôi cánh tay kia như ẩn chứa một sức mạnh đáng sợ. Cũng giống như ngoại hình của hắn, thoạt trông lôi thôi, nhưng chẳng một ai biết dưới bề ngoài dơ bẩn này còn có một trái tim độc ác đến mức nào.

Dựa vào lý thuyết Tội phạm bẩm sinh của nhà Tội phạm học người Ý Lombroso*: Có một dạng tội phạm sở hữu một số đặc điểm hoặc yếu tố bẩm sinh về s1nh lý, tâm lý hoặc thể chất khác người bình thường, từ đó kết luận rằng việc những kẻ này phạm tội là điều đương nhiên và không thể tránh khỏi.

*Cesare Lombroso: một nhà Ưu sinh học, nhà Tội phạm học, nhà Não tướng học, bác sĩ và là người sáng lập trường phái Tội phạm học người Ý. Ông được coi là người sáng lập ra ngành Nhân học Tội phạm hiện đại.

Mà tên tội phạm đây, hiển nhiên có một phần phù hợp lý luận này.

Trong hơn một phút Dương Viêm quan sát hắn, hắn không hề ngước mắt, căn phòng thẩm vấn lặng ngắt như tờ.

"... Sao họ không nói chuyện thế?" Trong phòng giám sát, Vương Tranh không nhịn được mà thì thầm một câu, bị người bên cạnh xuyt một tiếng cảnh cáo.

Cứ yên tĩnh kỳ lạ như vậy trong chốc lát, rốt cuộc tên kia cũng ngước mắt nhìn Dương Viêm.

Diệp Tiểu Nhu nhìn đăm đăm vào ánh mắt hắn trên màn hình, cho đến khi cô nghe thấy hắn lên tiếng: “Là anh tìm được tôi?”

Dương Viêm đáp: “Ừ, là tôi.”

Môi hắn khô nứt, vừa nhìn đã biết do thiếu nước lâu ngày, khi hắn cười rộ, gần như có thể thấy tơ máu rỉ ra từ khóe miệng nứt nẻ, hệt như giọng hắn, rất đáng sợ: “Tôi thật sự đã nghĩ tới, tôi đã nghĩ là anh, cũng chỉ mỗi anh thôi.”

Mấy lời này cứ như đang vả vào mặt tổ chuyên án, cười nhạo những cảnh sát đó, nếu không nhờ Dương Viêm, bọn họ sẽ không thể bắt được hắn dễ như vậy.

Dương Viêm có vẻ không ngạc nhiên, hỏi: “Ồ? Anh biết tôi?”

“Tôi không biết tên anh, nhưng tôi biết, anh rất giỏi.”

Dương Viêm gật đầu: “Tốt lắm, vậy chúng ta trao đổi tên trước đi, tôi tên Dương Viêm.”

Hắn tắt hẳn nụ cười, giọng điệu quái dị: “Tôi không có tên.”

“Tôi đang nói đến tên trước đây của anh.”

Nghi phạm im lặng một lúc, như đang hồi tưởng, trả lời: “Tên trước đây sao? Nghe anh nói vậy, quả thực tôi từng có.”

“Không chỉ một cái tên, chắc hẳn anh phải có nhiều thứ hơn đúng không?” Dương Viêm quan sát đồng tử của hắn, không bỏ qua dù chỉ một chút biến hóa nhỏ bé: “Anh từng có bố mẹ, tuy họ đã qua đời, nhưng... anh còn một người em gái, cô ấy còn sống sao?”

Nghi phạm híp mắt: “Sao anh biết?”

Dương Viêm hơi nhếch môi: “Những thứ tôi biết, còn nhiều hơn những điều anh nghĩ tôi biết đấy.”

Đúng lúc này, Dương Viêm làm một động tác, anh đặt tay còn lại lên bàn, sau đó chống hai khuỷu tay trên bàn, hai tay tạo thành tư thế như hình tháp.

Theo góc độ Tâm lý học, cử chỉ này tràn đầy tự tin, biểu cảm của anh vẫn rất thản nhiên, tựa như anh chỉ là một nhà Tâm lý học đang đối mặt với bệnh nhân, anh thể hiện thái độ vô cùng kiên nhẫn với người trước mặt.

Không một ai sẽ tỏ ra kiên nhẫn như vậy với một tên ác quỷ, nhưng điều đó lại được anh thực hiện hết sức nhuần nhuyễn.

“Lâm Y Y.” Khi Dương Viêm nhắc tới cái tên này, rõ ràng cơ mặt nghi phạm đã run nhẹ.

Lâm Y Y, nạn nhân thứ hai mà cảnh sát phát hiện, có thể dễ dàng nhận ra hắn rất nhạy cảm với tên cô ấy.

“Bọn họ đều giống hệt người kia, nhưng Lâm Y Y giống nhất, đúng chứ?”

“Anh biết mình đang nói gì không?”

“Dĩ nhiên tôi biết, anh cũng biết tôi đang nói gì mà.” Dương Viêm điềm tĩnh trả lời: “Mục đích của tôi đơn giản lắm, tôi chỉ cần biết nữ sinh trung học kia đang ở đâu thôi. Về phần anh có nhận tội không, có thừa nhận hành vi phạm tội không, đều không liên quan đến tôi.”

Hiển nhiên nghi phạm hơi bất ngờ khi nghe thấy thế. Bấy giờ, ánh mắt của hắn cũng thay đổi, hắn vô thức liếc nhìn camera.

Diệp Tiểu Nhu chú ý tới hành động lén lút của hắn, nở nụ cười.

Không hổ là anh đấy, Dương Viêm.

“Ông chủ Dương đang làm gì vậy...” Không rõ Vương Tranh đã lặng lẽ bước tới sau lưng Diệp Tiểu Nhu từ lúc nào, cậu ta hỏi nhỏ cô: “Sao tôi nghe mà mù tịt thế?”

“Giao dịch.” Diệp Tiểu Nhu giải thích: “Anh ấy đang dẫn dắt nghi phạm làm giao dịch với mình.”

Nhưng cô cũng biết, việc này không hề dễ dàng, tên tội phạm này còn gian xảo hơn hẳn tưởng tượng của họ, IQ của hắn cũng vượt xa tội phạm bình thường.

Vương Tranh nghe không hiểu, bèn hỏi tiếp: “Còn gì nữa không? Ông chủ Dương giỏi quá, anh ấy biết tên bi3n thái này là ai à? Biết luôn hắn có một em gái?”

Diệp Tiểu Nhu nhìn cậu ta, ung dung cười, phá vỡ điểm khiến cậu ta hào hứng: “Không, anh ấy không biết, anh ấy cũng không biết tên kia là ai.”

Vương Tranh càng thêm bối rối: “Vậy sao anh ấy lại biết hắn có em gái?”

“Anh cảm thấy họ và tên của một người sẽ mang ý nghĩa gì?” Diệp Tiểu Nhu cũng không cho cậu ta thời gian suy nghĩ, trả lời: “Khi mỗi người được sinh ra, cho dù là trẻ mồ côi cũng sẽ có một cái tên thuộc về mình, đây là dấu ấn suốt đời do bố mẹ trao tặng. Nhưng hắn lại bảo mình không có dấu ấn này, vậy chỉ còn một khả năng thôi: Hắn tự từ bỏ, hoặc hắn bị vứt bỏ.”

Vương Tranh nghe hiểu những lời này: “Vậy nên, hoặc hắn bị bố mẹ vứt bỏ, hoặc hắn rời khỏi bố mẹ?”

“Khả năng lớn nhất là vế trước, hắn từng bị bố mẹ ngược đãi ở một phương diện nào đó, sau đó lại bị vứt bỏ, có lẽ nghiêng về người bố nhiều hơn, bởi vì hắn không có cảm xúc hận thù với phụ nữ lớn tuổi. ‘Con mồi’ mà hắn lựa chọn đều có chung đặc điểm, nằm trong khoảng hai mươi đến hai mươi bốn tuổi, tóc dài, gầy yếu, không thích xã giao, hắn cũng chuộng xử nữ hơn. Tất cả đều là vài đặc điểm của một người, người có thể khiến hắn vừa yêu vừa hận, đầy ghen tị, có d*c vọng giết chóc và ngược đãi, chỉ có thể là em gái nhỏ hơn hắn, nhận hết toàn bộ chiều chuộng của bố mẹ, có lẽ là em cùng cha khác mẹ, cùng mẹ khác cha, thậm chí có thể khác mẹ khác cha. Mà ắt hẳn người em gái kia đã chết, thế nên hắn đành trút hết mọi cảm xúc tiêu cực của mình lên người mục tiêu khác.”

Nếu đây chỉ là suy đoán dựa vào danh tính của nghi phạm thì suy đoán này đúng, bởi việc tâm trạng của nghi phạm có thay đổi đã chứng minh điều ấy.

Dương Viêm thẳng thắn về mục đích của mình đã khiến hắn bất ngờ. Hắn vốn cho rằng Dương Viêm hoàn toàn đứng về phía cảnh sát, thế nên hắn đã liếc nhìn camera trong vô thức, vì hắn muốn xem cảnh sát sẽ tỏ thái độ gì khi nghe những lời này, đương nhiên, hắn không thấy gì cả.

Ở trước mặt Dương Viêm, dù hắn thông minh cỡ nào thì cũng chỉ là một kẻ ngu xuẩn liếc qua một cái đã nhìn thấu thôi.

...

“Thứ anh nhắc đến đã bị tôi vứt bỏ từ lâu rồi.” Nghi phạm lên tiếng, đôi mắt sắc bén như dã thú nhìn Dương Viêm chằm chặp: “Mà thứ anh muốn tìm, là đồ thuộc về tôi, sao tôi có thể giao cho cảnh sát chứ, không có khả năng ấy đâu.” Nói tới cuối cùng, trong giọng hắn đã dần toát lên vẻ kiêu ngạo điên rồ. Hắn coi

hai cô gái trẻ tuổi thành "đồ" của hắn, cũng đồng nghĩa, hắn đã sớm xem "con mồi" mình lựa chọn thành vật sở hữu trong tay mình, hắn có thể hành hạ "đồ" của mình đến chết bất cứ lúc nào.

Trong mắt hắn, sinh mệnh bị hắn tra tấn tới chết ấy chẳng quan trọng gì, đây cũng là đặc tính của phần lớn kẻ có nhân cách chống đối xã hội.

"Mẹ nó bi3n thái thật, người này nhất định là đồ tâm thần." Vương Tranh nói.

"Không, hắn không phải." Diệp Tiểu Nhu thản nhiên bảo: "Hắn chỉ tự tạo cho bản thân một vỏ bọc mắc bệnh tâm thần thôi."

Vương Tranh hơi sửng sốt, ngay cả Tiêu Ngũ cũng quay đầu nhìn cô, Diệp Tiểu Nhu không để ý tới ánh mắt của họ, cô vẫn quan sát màn hình.

"Chắc hẳn anh đã biết rõ mình không còn khả năng trốn thoát. Nhân chứng, người ở tầng trên căn hộ của Lâm Y Y, còn cả nhiều vật chứng mà anh lưu lại cũng đủ để định tội anh. Vậy nên anh sẵn lòng để cô gái kia từ từ thối rữa ở một nơi nào đó, biến mất, cũng không thèm nhìn cô ấy lần nữa... hoặc nhìn bọn họ, đúng không?"

Có lẽ điều gì đó đã k1ch thích hắn, nghi phạm hơi di chuyển cơ thể.

Ai nấy cũng chú ý tới, lúc này hai tay bị còng tay khóa lại của hắn đang run nhẹ.

Nhưng không phải do sợ hãi hay căng thẳng, mà hắn đang hưng phấn.

Hắn hưng phấn, bởi vì hắn đang hồi tưởng hoặc đang tưởng

tượng cơ thể của những cô gái đó lại nằm trong tay hắn, thậm chí bọn họ còn thấy tay phải của hắn làm động tác vuốt v e, hắn vươn đầu lưỡi liếm liếm môi, như đang nhớ về cơ thể mềm mại của nạn nhân khi bị hắn c**ng bức.

Quả thực làm người ta sởn cả gai ốc, khó lòng tưởng tượng nổi khi những cô gái đó bị hắn hành hạ đến chết, họ đã tuyệt vọng tới mức nào.

Đang ở trong nhà mình, vốn dĩ là nơi an toàn nhất, nhưng bọn họ lại bị lột s@ch quần áo, trói chặt trên chiếc giường mình ngon giấc mỗi ngày, miệng bị bịt kín, ngay cả một tiếng kêu cứu cũng không gọi được.

Dù đã tử vong, nhưng trong một khoảng thời gian rất dài, linh hồn của họ vẫn bị mắc kẹt ở đó, trơ mắt chứng kiến tên ác quỷ kia dùng vũ khí sắc nhọn phân chia cơ thể mình.

Dương Viêm lấy một thứ trong túi ra, hỏi hắn: “Muốn hút thuốc không?”

Là bật lửa, anh cầm trong tay nghịch nghịch.

Tuy anh hỏi như vậy nhưng cũng không móc điếu thuốc ra.

Ánh mắt kẻ kia cũng trở nên sắc bén hơn.

“Được, anh đã không muốn khai thì để tôi đoán thử.” Dương Viêm đặt bật lửa lên bàn, nhàn nhã ngả lưng về sau, nói: “Tất cả các nơi anh từng xuất hiện đều chỉ giới hạn trong hai khu vực nội thành, vậy nên cô gái kia vẫn đang ở trong phạm vi hai khu vực này, mà địa điểm cuối cùng anh xuất hiện... Để tôi ngẫm xem, là ở gần chỗ mấy công trường mới bắt đầu thi công...”

Hắn vẫn nhếch môi, máu rỉ ra từ vết nứt nẻ đã nhiễm đỏ bờ môi hắn.

“Anh mê mẩn thế giới dưới lòng đất, vì hồi nhỏ anh thường xuyên chơi trò trốn trong lòng đất với em gái, hay đó là nơi anh từng bị người khác giấu?” Dương Viêm quan sát đồng tử của hắn, chú ý từng biến hóa của cặp đồng tử kia, chậm rãi nói: “Hóa ra là thế, đây là trò chơi giữa anh và cô ấy.”

Con ngươi của hắn lập tức co lại.

“Cô ấy đã chết? Chết thế nào? Bị anh giết sao? Anh giấu thi thể của cô ấy... ở nơi hai người chơi trò chơi?”

Con ngươi hắn giãn ra, hô hấp dồn dập, cơ mặt bắt đầu run rẩy, hắn sắp không khống chế nổi cảm xúc.

Hắn bị nói trúng hết rồi.

“Cô ấy từng bị ngược đãi, anh là người tham gia, hay nhân chứng nhỉ? Hằng ngày anh đều hồi tưởng về lúc ở cạnh cô ấy, ký ức này vừa khiến anh sung sướng, lại mang tới nỗi đau đớn tột cùng. Mà ngoại hình của cô ấy đang dần trở nên nhạt nhòa trong trí nhớ của anh, vì thế anh bối rối, hoang mang với cái chết của cô ấy. Anh bắt đầu nghi ngờ, liệu cái chết của cô ấy có phải sự thật không, nghi ngờ này khiến anh chìm trong bóng tối suốt ngày đêm, không dám nhìn ánh mặt trời dù chỉ một lần, chỉ có trong bóng tối anh mới cảm thấy an toàn.”

“Khi hồi ức khiến anh không thể chịu đựng nổi nữa, anh bắt đầu tìm kiếm, rồi sử dụng cách của mình để giải tỏa nỗi đau khổ này, lấy lại từng niềm vui đã đánh mất đó. Mạc Tiểu Văn, Lâm Y Y, Lưu Dĩnh... bọn họ cũng không phải người đầu tiên anh giết, anh lựa chọn họ, vì nghĩ họ là xử nữ, hơn nữa cũng bị người nhà thờ ơ mặc kệ, một người cách ly xã hội như vậy, cho dù có chết cũng rất khó được người khác phát hiện. Trong mắt anh, họ chẳng khác gì anh, đều bị gia đình vứt bỏ, là kiểu người không

còn chốn về, nên anh tìm kiếm đồng loại của mình, anh muốn kéo họ xuống địa ngục cùng anh, phải không?"

Cơ thể hắn đột nhiên cử động.

Tiếng ma sát giữa còng tay với bàn thẩm vấn khiến mọi người trong phòng giám sát giật mình.

Biểu cảm của hắn đã bắt đầu mất kiểm soát, trên khuôn mặt bị râu che kín bộc lộ vẻ điên cuồng.

"Anh, câm, miệng!" Âm thanh rít ra từ kẽ răng hắn.

Cuối cùng ác quỷ cũng để lộ răng nanh của hắn.

"Anh xử lý thi thể của họ thế nào vậy? Cũng thiêu hủy như những động vật nhỏ bị anh hành hạ đến chết kia à?" Dương Viêm vẫn bình tĩnh ngồi tại chỗ, giọng nói không hề dao động, hỏi: "Nữ sinh trung học đó cũng không phải đối tượng yêu thích của anh, bởi vì cô ấy cao quá, hoạt bát quá, hơn nữa tuổi còn nhỏ mà đã có bạn trai. Cô ấy cũng không phải loại con mồi mà anh lựa chọn, anh bất đắc dĩ... Do cô ấy bắt gặp anh làm chuyện xấu, đúng không?"

"Tôi sẽ không để các người tìm được cô ấy."

Xích chân ma sát với sàn nhà vang lên từng tiếng đứt quãng.

"Cô ấy không phải con mồi của anh, anh cũng không thèm dùng thủ đoạn của mình để 'xử trí' cô ấy, nên anh để cô ấy sống, anh muốn khiến cô ấy đau khổ khi chứng kiến bản thân chết trong cơn giày xéo từng chút một, anh lấy việc này để báo thù cảnh sát vì đã mang 'con mồi' của anh đi."

Dương Viêm cầm bật lửa, châm lửa.

Ánh lửa hắt vào đôi mắt người đàn ông, hệt như ma trơi nơi địa ngục tối tăm, thiêu rụi chiếc đuôi kiêu hãnh và rực rỡ của quỷ dữ.

Nhóm cảnh sát trong phòng giám sát không rõ lý do, chỉ mình Diệp Tiểu Nhu bỗng nhiên siết chặt nắm tay, cô hơi nghiêng người về trước.

Vương Tranh kế bên đã nhận ra vẻ khác thường của cô, cậu ta quay đầu nhìn, thấy cô nhếch môi, một đốm lửa nhỏ lóe lên trong đôi mắt xinh đẹp đen láy, khắp người cô tựa như đã thoáng qua biến hóa nhỏ bé nào đó. Cậu ta không thốt nên lời, nhưng lờ mờ cảm nhận được cô đang chờ đợi điều gì đó, và cuối cùng, thần kinh căng thẳng của cô đã đạt tới đỉnh điểm ngay lúc ấy.

Cô đang chờ đợi việc gì? Có điều gì đó sắp xảy ra sao?

Chương 22: C22: Chương 22

Vương Tranh chăm chú nhìn khuôn mặt của Diệp Tiểu Nhu như bị mê hoặc.

Mà giờ khắc này, trong phòng thẩm vấn.

Ác quỷ bị kìm kẹp bởi xiềng xích đang rống lên với ánh lửa kia.

“Đúng, cô ta nên bị thiêu chết, rác rưởi vốn nên bị tiêu hủy ở nơi chúng thuộc về! Ha ha ha ha ha…”

Hắn cười điên cuồng, rít gào nện một đấm xuống mặt bàn, âm thanh nặng nề quanh quẩn như tiếng vọng trong địa ngục: “Rác, đều là rác hết, tất cả các người ai cũng là rác, các người nên bị thiêu sống ha ha ha ha ha ha…”

“Vậy nên, lý do anh bắt cóc cô ấy, chỉ vì cô ấy bắt gặp anh chui ra từ miệng cống?”

Tên kia vẫn duy trì tư thế kỳ lạ, hắn không ngừng giãy giụa vặn vẹo khi bị xiềng xích trói buộc, cười đáp: “Cô ta không chỉ thấy tôi, còn thấy cả xương cốt trong tay tôi, chẳng lẽ lý do này còn chưa đủ sao?”

Dương Viêm quan sát hắn một lúc, nói: “Đáng tiếc.”

“Đáng tiếc?”

“Cạch” một tiếng. Dương Viêm tắt bật lửa rồi vứt lên bàn.

Anh không trả lời vấn đề của hắn, chỉ đứng lên, chỉnh lại cổ áo sơ mi, nhìn hắn từ trên cao.

“Chẳng mấy chốc nữa cô ấy sẽ trở lại nơi thuộc về cô ấy. Còn anh, anh mới là con chuột chỉ xứng chui rúc trong cống ngầm kia, ngay cả tên cũng không có.”

Tiếng cười điên cuồng của tên kia nhất thời nín bặt, khi ánh lửa tắt, hắn mông lung chớp mắt, ngay sau đó, như thể hắn chợt nhận ra điều gì, trừng lớn hai mắt... Anh ta vừa nói gì?

Ngay khi hai người trông coi ngoài cửa mở cửa tiến vào, tên kia bỗng nhiên kích động đứng lên: “Đợi đã, Dương Viêm! Anh đồng ý với tôi một việc, tôi sẽ nói cho anh biết cô ta đang ở đâu.”

Dương Viêm không thèm quay đầu, chỉ đáp: “Muộn rồi.”

“Không, chưa muộn, chưa muộn! Tôi biết anh, tôi biết anh là ai! Nhưng anh không lần ra nổi vị trí của cô ta đâu. Anh không giỏi như vậy, chỉ mình tôi mới có thể tiết lộ cho anh, tôi sẽ nói anh nghe tôi giấu cô ta ở đâu, tôi nói cho anh!”

Lần lượt có thêm mấy người lao từ ngoài vào, đồng loạt khống chế tên đang kêu gào điên loạn kia.

“Tôi sẽ nói anh biết cô ta đang ở đâu, Dương Viêm! Tôi muốn giao dịch với anh, tôi tên...”

“Rầm” một tiếng, Dương Viêm đóng cửa phòng thẩm vấn lại, nhốt cái tên mà hắn vừa thốt ra bên trong.

Tất cả mọi người chạy ra từ cách vách, Tiêu Ngũ vừa thấy Dương Viêm đã hỏi liên tiếp mấy câu: “Anh làm gì vậy, còn chưa hỏi được hắn giấu người ở đâu mà, sao anh ra đây rồi?”

Lướt qua nhóm người, Dương Viêm nhìn Diệp Tiểu Nhu ở phía sau bọn họ, cô đang chậm rãi bước từ phòng giám sát cách vách tới.

Cô nói: “Gần công trường xây dựng mà mọi người bắt được hắn, chắc sẽ có một nhà máy xử lý chất thải công nghiệp, hắn giấu cô gái kia ở nơi đó.”

Mọi người sửng sốt, quay đầu nhìn Dương Viêm, chờ đợi đáp án của anh.

Diệp Tiểu Nhu tới kế bên Dương Viêm, lui vào trong chiếc bóng cao lớn của anh.

Dương Viêm bảo: “Hãy đi tìm như lời cô ấy nói, có lẽ... người còn sống.”

Diệp Tiểu Nhu theo sau Dương Viêm, bỗng dừng bước, quay đầu nhìn thoáng qua Vương Tranh, hỏi: “Còn nhớ rõ lời tôi chứ? Lột bỏ lớp vỏ bọc kia, chân tướng đang ẩn giấu bên trong.”

Vương Tranh ngẩn người.

Tiêu Ngũ túm lấy Vương Tranh: “Cô ấy nói vậy là sao?”

“Dạ... Vừa rồi tôi mắng tên kia là kẻ tâm thần, Diệp Tiểu Nhu bảo hắn không phải, cô ấy giải thích hắn chỉ tạo cho mình một lớp vỏ bọc. Tôi cũng không rõ cô ấy có ý gì...”

“Vỏ bọc?” Tiêu Ngũ trầm tư: “Tên bi3n thái kia vừa nói hắn tên gì? Mau, đào hết gốc gác của hắn ra cho tôi! Những người khác theo tôi đi cứu người!”

Khi được tìm thấy, cô gái kia đã hấp hối, tinh thần cũng bị tổn thương nặng nề. Nơi hắn giấu cô ấy còn chứa số lượng lớn di

vật, móng tay, tóc và các bộ phận thân thể của nhiều nạn nhân trước, dẫn tới việc cô ấy phải điều trị tâm lý trong khoảng thời gian rất dài.

Nếu chậm một bước, cô ấy sẽ bị thiêu hủy chung với một số chất thải công nghiệp.

May mắn thay, tất cả vẫn còn kịp.

———————

Trong phòng tối đen như mực, chỉ mỗi ánh sáng trên điện thoại chiếu vào mặt cô.

Đã nửa đêm, Diệp Tiểu Nhu vẫn chơi điện thoại, cô như con cú nhìn điện thoại đăm đăm. Đối với một người đã có ít nhất hai năm không tiếp xúc với thiết bị điện tử như cô, quả thực điện thoại là con đường tìm hiểu tin tức dễ dàng nhất. Tranh thủ vào giờ nghỉ ban ngày, Lâm Linh đã dạy cho cô về cách hoạt động của ứng dụng di động phổ biến nhất hiện nay, Diệp Tiểu Nhu cũng uyển chuyển từ chối lời mời nồng nhiệt muốn lập đội với cô để chơi game của Lâm Linh.

“Người chọn điện thoại này cho cô chắc đã suy nghĩ kỹ lắm, không chỉ đăng ký WeChat cho cô, còn chuẩn bị hết mọi thứ cần thiết. Mà chiếc điện thoại này còn là đời mới nhất, màu sắc cũng phổ biến nhất năm nay.”

“Thế ư?” Diệp Tiểu Nhu nhún vai: “Tôi cũng không biết là ai chọn cho tôi.”

Chắc chắn không thể do Dương Viêm tự mình chọn cho cô đâu nhỉ?

Diệp Tiểu Nhu cảm thấy mình nghĩ nhiều rồi.

Anh là chủ công ty, mỗi khi tới công ty sẽ luôn có vô số người thăm hỏi, rồng thần với hành tung bí ẩn thường xuyên thấy đầu không thấy đuôi, sếp nắm trong tay không biết bao nhiêu vụ án của công ty. Diệp Tiểu Nhu không tin anh dư dả thời gian, chắc chắn chỉ nhờ người khác tùy ý mua.

Nhưng Lâm Linh vẫn kiên trì cho rằng Dương Viêm tự chọn điện thoại cho cô.

“Nếu để tôi xâm nhập vào hệ thống điện thoại của sếp, chắc chắn có thể tìm được chứng cứ, ví dụ như xem khoản chi tiêu mới trên trang mua sắm trong điện thoại, hoặc lịch sử tìm kiếm cô gái trẻ thích kiểu điện thoại nào gì đó.”

“Vậy cô xâm nhập thử xem?”

“Tôi không dám.” Lâm Linh nói: “Tôi không muốn đụng vào tính cách của sếp đâu, tuy chính tôi đã thiết kế hệ thống chống xâm nhập trong điện thoại của sếp, nhưng chuyện này, không ai dám, thật đó.”

Diệp Tiểu Nhu ngẫm nghĩ, đúng thật, đến công ty cũng đã một thời gian, quả thực cô chưa từng thấy Dương Viêm nổi giận. Dù hôm ấy cô đã đánh tay anh suýt tàn phế, nhưng trông anh cũng chỉ không vui mấy, chứ không hề tức giận với cô.

Lâm Linh nhắc nhở cô: “Nếu cô nghĩ sếp tốt tính thì hoàn toàn sai lầm, anh ấy khống chế cảm xúc tốt, không đồng nghĩa với tốt tính đâu.”

Đúng thế, Diệp Tiểu Nhu cũng đồng tình, càng là người với lòng dạ thâm sâu, càng không thể để người khác thăm dò được điểm mấu chốt của mình. Điều ấy cũng chứng tỏ, một khi người này bị chạm tới giới hạn, thì cơn giận của anh tuyệt đối không phải chuyện mà người bình thường có thể chịu nổi.

Đêm khuya, Diệp Tiểu Nhu đọc xong tin tức hai năm qua, bỗng thấy điện thoại hiện lên một tin mới nhất.

[Vụ án đột nhập, hi3p d@m và chặt xác liên hoàn đã được phá, một số chuyên gia cho rằng tên sát nhân là kẻ tâm thần.]

Từ khi cảnh sát phát hiện thi thể đầu tiên đến bây giờ lúc bắt được hung thủ, vừa vặn cũng tới kỳ hạn phá án trong vòng một tháng mà Tiêu Ngũ hứa hẹn. Đối với các vụ án giết người hàng loạt thế này, thời gian như vậy cũng không lâu. Ước chừng vụ án cũng đã lan truyền khắp internet hơn một tháng, cho tới khi cảnh sát tuyên bố đã bắt được nghi phạm, nhiều phương tiện truyền thông lớn vẫn đang tranh nhau đưa tin về vụ án.

Nhưng thật ra, ngoại trừ ba vụ án được truyền thông đưa tin (bao gồm cả thi thể vô danh được tìm thấy trong cống kia), hung thủ còn khai ra thêm hai địa điểm vứt xác khác, khiến việc giải quyết triệt để vụ án cũng trở nên khó khăn hơn.

Nhưng hung thủ bị bắt rồi, ít nhất về sau sẽ không có nạn nhân mới, đây là kết quả mà công chúng muốn thấy.

Tuy nhiên...

Diệp Tiểu Nhu ngồi trên sàn nhà dưới giường, đọc tất cả tin tức xoay quanh vụ án.

Cô mở WeChat, nhìn danh bạ chỉ le ngoe vài avatar, cô như suy tư, sau một hồi vẫn không nhịn được, mở avatar của Dương Viêm, gửi một dấu chấm hỏi qua.

Một lát sau, Dương Viêm trả lời: “Không ngủ à, có chuyện gì?”

Diệp Tiểu Nhu: “Hắn đang kéo dài thời gian.”

Lời này không đầu không đuôi, ngay cả từ "hắn" cũng không nói rõ đang ám chỉ ai, nhưng câu trả lời của Dương Viêm vẫn hoàn toàn phù hợp với vấn đề của cô: "Phải, rất nhiều manh mối về vụ án hắn còn chưa chịu khai ra."

Ngay sau đó, anh gửi qua tiếp một tin: "Hắn tên Thẩm Trạch, hai mươi bảy tuổi, lúc ba tuổi mẹ chết vì bị trả thù, mười bảy tuổi bố và em gái chết trong hỏa hoạn, chỗ ở không cố định. Về cơ bản, dấu hiệu giết người của các nạn nhân khá giống nhau, tóc và móng tay nạn nhân mà hắn thu giữ đều được giấu ở nhiều nơi riêng lẻ. Trước mắt đã biết nạn nhân đầu tiên bị giết vào hai năm trước, hài cốt ở công viên cũ thuộc quận Hòe Âm, có khả năng vẫn còn nữa."

Thẩm Trạch, đây là tên của tội phạm giết người hàng loạt đã gánh trên lưng sinh mệnh của ít nhất bốn cô gái trẻ.

Vụ án lớn thế này, sau khi tội phạm bị bắt giữ, thời gian thẩm tra dài nhất có thể kéo dài tận mấy năm. Huống chi, về loại tội phạm giết người hàng loạt như Thẩm Trạch, có lẽ sau lưng còn giấu nhiều vụ án khác, nếu hắn cứ không phối hợp điều tra như vậy, thi thoảng cứ nói ra manh mối mới của vụ án, sẽ khiến thời gian điều tra ngày càng lâu, ngày hắn bị tuyên án cũng sẽ xa vời không xác định. Thế nên rất hiển nhiên, trước khi gây án chắc chắn hắn đã tìm hiểu không ít kiến thức xoay quanh pháp luật, hắn đã sớm chuẩn bị tâm lý việc mình sẽ bị cảnh sát bắt.

Dương Viêm: "Trước mắt tổ chuyên án đang sắp xếp để chuyên gia Tâm thần học xác định xem hắn có vấn đề về tinh thần không."

Diệp Tiểu Nhu: "Không phải kẻ giết người nào cũng mắc bệnh tâm thần."

Cũng không biết chuyên gia từ đâu đến, đứng ra bảo Thẩm

Trạch vì người thân lần lượt qua đời nên mới mắc phải chướng ngại tinh thần nghiêm trọng, là bệnh nhân tâm thần không có năng lực tự chủ kiểm soát hành vi của bản thân.

Diệp Tiểu Nhu cười khẩy.

Bệnh nhân tâm thần không có năng lực tự chủ kiểm soát hành vi của bản thân? Đúng là phi lý.

Không ai hiểu rõ hơn cô, kẻ phạm tội có IQ cao hoàn toàn có thể đánh lừa được một chuyên gia Tâm thần cấp cao. Hơn nữa, trong lịch sử đầy chuyện tương tự vậy, trong quá khứ, khi nền tư pháp còn chưa hoàn thiện, có bao nhiêu tội phạm đã lợi dụng thủ đoạn đặc biệt để lách qua lỗ hổng của pháp luật đây?

Rất khó để xác định hắn có phải kẻ tâm thần không, nhưng Diệp Tiểu Nhu khẳng định, Thẩm Trạch hiểu rõ bản thân đang phạm tội, cũng chắc chắn hắn có năng lực tự chủ khống chế hành vi của mình. Tuy không thể phủ nhận việc Thẩm Trạch có nhân cách chống xã hội và tâm lý rất bất thường, nhưng hắn vẫn có điểm khác biệt với người bệnh mắc chướng ngại tinh thần không thể khống chế hành vi của mình. Cô dám chắc, khi giết người chặt xác hắn biết mình đang làm gì, thậm chí còn hiểu rõ mình làm những chuyện như vậy sẽ mang tới hậu quả đáng sợ đến mức nào. Và hắn gây ra hậu quả này chỉ vì muốn thỏa mãn d*c vọng b3nh hoạn của bản thân.

Cô không trả lời tin nhắn của Dương Viêm trong mấy phút, một lát sau, âm thanh thông báo của WeChat lại vang lên.

Dương Viêm: Cảnh sát không thể định tội hắn, vì không biết rốt cuộc còn có bao nhiêu người mất mạng trong tay hắn.

Diệp Tiểu Nhu: Đã xác nhận được danh tính của thi thể tìm thấy ở cống thoát nước lúc trước chưa?

Dương Viêm: Không rõ danh tính.

Diệp Tiểu Nhu thở dài.

Hiện nay xã hội phát triển với tốc độ chóng mặt, mọi người sống trong vùng an toàn vĩnh viễn cũng không biết được, xã hội này còn tồn tại nhiều nơi âm u tối tăm. Những người không có thân phận, không còn chốn về đâu đâu cũng có, trên đời này, gần như hằng ngày đều có ai đó biến mất bí ẩn, mỗi một thi thể không rõ danh tính mà tận vài năm sau mới được phát hiện, đều từng trải qua địa ngục.

Mà người trên internet chỉ cần biết, cuối cùng nữ sinh trung học bị hung thủ bắt cóc đã được tìm thấy ở nhà máy xử lý rác thải, có lẽ sau đó cô ấy sẽ bị rối loạn căng thẳng sau chấn thương trong một khoảng thời gian rất dài. Nhưng suy cho cùng, cô ấy vẫn may mắn hơn những cô gái mãi mãi không thể yên giấc kia, chí ít cô ấy còn cách vực thẳm địa ngục đúng một bước.

Giữa màn đêm, Diệp Tiểu Nhu nằm sấp kế bên giường, híp mắt suy nghĩ, đây là tư thế cô thích nhất gần đây, cho dù ngủ say cũng khó leo lên giường. Vậy nên, thực ra cô vẫn chưa từng nằm trên chiếc giường này.

Điện thoại trong tay bỗng nhiên vang lên.

Dương Viêm gọi tới.

Diệp Tiểu Nhu hơi ngạc nhiên.

Không biết vì sao lúc nhận được điện thoại của Dương Viêm, cô lại có phần hồi hộp, mãi đến khi tiếng chuông sắp ngừng cô mới bắt máy.

“... Tôi nghe?”

“Không phải đồng hồ sinh học của cô luôn đúng giờ à, sao giờ còn chưa ngủ?”

“Chắc làm chưa đủ nhiều, thể lực tiêu hao chưa đủ.” Diệp Tiểu Nhu đùa một câu: “Dạo trước khi tôi chuyển gạch ở công trường, vừa nằm xuống đã ngủ ngay.”

Chuyển gạch ở công trường?

Lần đầu tiên cô tới công ty, trên người ngoại trừ chiếc balo cũ nát kia, còn cầm theo nón bảo hộ của công nhân.

Đúng như lời kể trước đây của lão Mã, sau khi ra tù Diệp Tiểu Nhu đã từ chối công việc được sắp xếp ban đầu, cũng như không nhận tiền bồi thường, cô tự tìm việc làm ở một công trường xa xôi. Cô bảo đi chuyển gạch là đi chuyển gạch thật, chứ không phải lời bông đùa như nhiều người trẻ tuổi hiện nay hay nói giỡn là đi chuyển gạch.

Bạn có thể tưởng tượng nổi không? Một người đã tách khỏi xã hội bình thường trong hai năm, một cô gái trẻ gầy yếu nhìn như tay trói gà không chặt, giữa một đám đàn ông để trần nửa người trên, mồ hôi đầm đìa, làm công việc khổ cực chẳng khác gì đàn ông.

Cho dù cuộc sống bức bách cỡ nào, cũng không có mấy cô gái sẽ lựa chọn công việc như vậy, ở xã hội hiện nay, vẫn còn vô số đường kiếm sống khác.

Nhưng Diệp Tiểu Nhu không phải cô gái bình thường.

Dương Viêm im lặng một lúc, hỏi: “Cô đang ám chỉ tôi làm việc quá ít đúng không?”

“Không phải, do thể lực của tôi khá tốt thôi.”

Thực ra công ty cũng không ít việc, mà còn rất nhiều, có một số công việc không phải ai cũng có thể đảm đương, mỗi khi nhận vụ án mới, Dương Viêm sẽ phân chia phần việc cho nhân viên. Cô cũng dần dà quan sát được, bên cạnh vài người lão Mã túc trực ở công ty, vẫn còn không ít nhân viên khác làm việc bên ngoài, người có thể trực tiếp chỉ huy họ cũng chỉ có Dương Viêm.

Diệp Tiểu Nhu chần chừ một chút, vẫn hỏi: "Vụ án của Thẩm Trạch, phải đợi rất lâu mới có thể kết án đúng không?"

"Cô nghĩ về chuyện này nên mới mất ngủ sao?"

Diệp Tiểu Nhu không trả lời.

Dương Viêm tiếp tục, giọng nói ôn hòa hơn: "Có kết án không, bao lâu kết án, cũng không liên quan đến chúng ta, mối quan hệ của chúng ta với vụ án này đã kết thúc rồi."

Khi Diệp Tiểu Nhu định đáp lại, Dương Viêm bỗng thấp giọng gọi tên cô: "Diệp Tiểu Nhu."

Ba từ này, khi được anh gọi, quả thực nghe dịu dàng hơn vừa rồi rất nhiều.

Tim Diệp Tiểu Nhu chợt đập nhanh hơn: "Hửm?"

Chương 23: C23: Chương 23

“Cô đã hoàn thành nhiệm vụ của mình trong vụ án này.” Dương Viêm dừng một chút, nói: “Chúc mừng cô, khen thưởng lần này cô có thể tự chọn, muốn đồ hay tiền thưởng, đều được hết.”

Diệp Tiểu Nhu hắng giọng, trịnh trọng đáp: “Trẻ con mới chọn, tôi trưởng thành rồi, tôi chọn ABCD.”

Dương Viêm dường như mới cười nhẹ: “Được.”

Ơ? Sao dễ nói chuyện thế? Diệp Tiểu Nhu hơi bất ngờ, bởi cô biết Dương Viêm không phải người sẽ đùa giỡn như vậy, anh nói được, thì chính là được.

“Vậy tối nay cô cứ đánh một giấc thật ngon, ngày mai hẵng nghĩ xem ABCD mà cô muốn là gì nhé.”

Không biết tại sao, Diệp Tiểu Nhu cảm thấy hôm nay cả chất giọng lẫn thái độ của Dương Viêm đều hết sức dịu dàng.

Đêm nay, cô nghĩ mình có thể ngủ ngon, Dương Viêm nói không sai, người cũng đã bắt được, mặc kệ bao lâu mới có thể kết án, tội phạm cũng đã nằm trong tầm kiểm soát của pháp luật, hắn sẽ không thể làm chuyện ác nữa.

Nhưng chẳng rõ duyên cớ gì, cô vẫn mơ thấy một giấc mộng rất u ám và kỳ lạ.

Bửng tỉnh từ giấc chiêm bao, đầu cô đau như muốn nứt ra, từng

hình ảnh vỡ vụn trong mộng cũng đã trở nên mơ hồ vào giây phút cô mở mắt.

Khả năng lưu trữ mọi thứ trong ký ức của con người là hữu hạn, con người nằm mơ vô số lần, trí nhớ của bộ não sẽ tự động lọc bỏ phần lớn ký ức vô dụng. Đây cũng là lý do khiến nhiều người sẽ không nhớ rõ cảnh trong mộng lúc tỉnh lại, còn các mảnh vỡ được ghi nhớ chính là kết quả sau khi trải qua cuộc sàng lọc của não bộ. Nếu não của bạn thấy quan trọng, nó sẽ nhớ kỹ, giống bộ nhớ trong máy tính vậy, những việc không quan trọng sớm muộn gì cũng sẽ bị xóa bỏ.

Những ký ức bị lãng quên đó, có một phần vì không được ý thức chấp nhận, nên rơi vào tiềm thức. Như một cách nói trong Tâm lý học, toàn bộ ý thức của con người giống một tảng băng trôi, phần ý thức trên mặt nước chỉ chiếm từ một đến mười phần trăm, mà bên dưới tảng băng mới là thế giới tiềm thức khổng lồ chồng chéo.

Diệp Tiểu Nhu nhắm mắt, dùng tầm nửa giờ, đào ra từng hình ảnh rời rạc trong mơ từ phần dưới của tảng băng, xâu chuỗi thành một giấc mộng hoàn chỉnh.

Cô thấy bệnh viện Long Sơn An Định tại thành phố C, đó là bệnh viện tâm thần nổi tiếng nhất cũng xa xôi nhất, nơi cô từng ở hơn nửa năm.

Nửa năm, đối với mọi người, đó có thể chỉ như một khoảnh khắc lướt qua trong ký ức họ, nhưng trong mắt cô, khoảng thời gian ấy như bằng mười năm. Từng chi tiết trong từng ngày, từng giờ, thậm chí từng phút, chúng chôn sâu trong tâm trí cô, hễ chạm nhẹ vào, sẽ lập tức như thủy triều mạnh mẽ dâng trào, nhấn chìm cô.

Hai năm trước, vào chiều hôm ấy, lần đầu tiên cô tới Khoa DSPD (Rối loạn nhân cách nguy hiểm và nghiêm trọng) của bệnh viện,

hành lang dài dằng dặc dưới ánh đèn...

Diệp Tiểu Nhu nắm tay lại gõ gõ đầu mình.

Sống một ngày tốt đẹp không được sao?

Cô ăn một bữa sáng phong phú, lúc xoa bụng xuống lầu, Diệp Tiểu Nhu gặp Giang Thạc lái moto đi làm, anh ta tháo mũ bảo hiểm xuống, nhìn thoáng qua cô.

Diệp Tiểu Nhu thuận miệng lên tiếng chào hỏi: "Buổi sáng tốt lành, hiệp sĩ Giang."

Đây là biệt danh mà Diệp Tiểu Nhu âm thầm đặt cho anh ta, không phải vì mỗi ngày anh ta đều lái moto đi làm, mà do sự bảo vệ của anh ta dành cho Dương Viêm luôn đứng đầu công ty, giống hệt một kỵ sĩ trung thành đang bảo vệ nàng Công chúa mà mình đã nhận định, à không, như sếp mới đúng, hiển nhiên Dương Viêm chính là sếp đang được bảo vệ. Nhưng từ trước tới nay, Diệp Tiểu Nhu chưa từng gọi biệt danh này, không ngờ vừa rồi cô lại bất cẩn lỡ lời.

Cô đành vờ như không có việc gì, lướt qua Giang Thạc đến cửa rồi vào công ty. Vốn tưởng Giang Thạc sẽ không để ý tới cô hoặc châm chọc khiêu khích gì đó, nhưng anh ta lại bất ngờ đáp một câu: "... Buổi sáng tốt lành, lính Diệp."

Diệp Tiểu Nhu dừng bước, hỏi: "Tại sao anh là hiệp sĩ mà tôi lại là lính?"

Giang Thạc vô cảm trả lời: "Trình độ chuyên môn của cô chỉ thích hợp làm lính thôi, nếu không thì sao?"

Diệp Tiểu Nhu hợp tình hợp lý oán giận: "Hiệp sĩ, tôi cũng có thể làm hiệp sĩ mà."

Giang Thạc hỏi: “Cô có ngựa hay mũ sắt không?”

Diệp Tiểu Nhu nghẹn lời, cô liếc nhìn con xe moto màu bạc sáng bóng đẹp đẽ và mũ bảo hiểm siêu ngầu của Giang Thạc. Còn cô, không ngựa không moto, mũ sắt càng không, mà chiếc nón bảo hộ duy nhất của cô cũng bị người kia đá một phát đến thùng rác rồi.

Ghen tị khiến cô không nói nên lời, đành khó chịu thở ra một hơi, cũng không quay đầu lại, chỉ bước đi tiếp.

Hôm nay công ty đã hẹn rất nhiều người, hết người này tới người nọ, chỉ riêng lão Mã và Diêm Tiêu Tiêu đã tiếp bốn đợt khách trong một buổi trưa, Lâm Linh chỉ làm ổ trong phòng mình suốt buổi sáng không hề đi ra, nghe bảo cô ấy đang giúp đỡ cảnh sát điều tra một vụ án sử dụng web đen để buôn bán trẻ em. Cảnh sát mất nửa tháng đầy khó khăn mới lần ra URL* của một web đen, họ dựa vào manh mối truy vết, tới lúc đi bắt lại chỉ tóm được không khí, vì họ phát hiện đó là một cạm bẫy được cố ý thiết kế để dụ họ. Lâm Linh dành cả buổi sáng, cuối cùng đến giữa trưa đã tìm ra.

*URL: địa chỉ một trang web trên internet.

“Tiểu Nhu, cô biết web đen không?”

“Ừ, biết sơ sơ.”

Lâm Linh nhớ tới Diệp Tiểu Nhu từng ngồi tù, ắt hẳn cô sẽ biết nhiều về tội phạm trái pháp luật hơn mình, nên cô ấy cũng không giải thích nhiều, chỉ thẳng thắn bày tỏ cảm giác của mình: “Tôi từng phá giải rất nhiều URL của web đen, tôi biết ở đó chứa đựng những thứ rất đáng sợ. Nhưng lần đầu tiên khi tôi tiến vào, vẫn bị dọa bởi mấy chuyện đáng sợ này, cô không biết ngày đó tôi khó chịu đến mức nào đâu, ngay cả cơm cũng ăn

không vô, nôn mửa suốt một ngày.”

Nhiều người không biết, độ sâu của internet vượt xa những nội dung có thể dễ dàng tìm kiếm bên ngoài, internet mà chúng ta sử dụng hằng ngày chỉ là một góc nhỏ của núi băng, cũng chỉ là tầng ngoài của internet. Còn ở tầng dưới của internet, những nội dung mà công cụ tìm kiếm truyền thống không thể tra ra, được gọi chung là deep web*, web đen thuộc về deep web, thế giới đen tối ẩn sâu bên trong internet. Chính vì nó mang tính che giấu cao bởi các lớp mã hóa, nên đã trở thành ‘thiên đường’ của các phần tử bất hợp pháp nhằm che giấu dấu vết phạm tội hoặc thực hiện các hành vi phạm tội khác.

*Deep web: còn được gọi là mạng chìm, web ẩn là từ được dùng để chỉ những trang hoặc nội dung trên thế giới mạng World Wide Web () không thuộc về Web nổi (là web mà chúng ta có thể truy cập hằng ngày), gồm các trang không được đánh dấu, gần như không tìm kiếm được khi dùng những công cụ tìm kiếm thông thường như google hay bing.

Trong “thiên đường” của phần tử phạm tội, đầy rẫy vô vàn thứ tối tăm mà chẳng ai tưởng tượng nổi, ví dụ như: giao dịch thuốc phiện, buôn lậu người, phát trực tiếp cảnh tra tấn, cưỡng dâm trẻ em...

Ngay cả một người bình thường, sâu thẳm trong họ vẫn có lòng hiếu kỳ không thể giải thích được, thôi thúc họ xem những đoạn video và chương trình phát sóng trực tiếp kinh hoàng đó. Chỉ một URL trong tin tức trên điện thoại hay một chuỗi mật mã thoạt nhìn đơn giản, cũng có thể là một cổng vào của web đen.

Mà chỉ cần nhấn vào cánh cổng kia, đó sẽ là một bước tiến vào thế giới tăm tối.

Lâm Linh là một thiên tài máy tính, nhưng cô ấy cũng là một cô gái bình thường không thể chấp nhận thế giới đen tối này, mọi thứ cô ấy đã chứng kiến trong web đen cũng không phải những gì cô ấy có thể chịu đựng.

“Cô đã thử gặp bác sĩ tâm lý chưa?” Diệp Tiểu Nhu hỏi.

Lâm Linh chất quá nhiều “rác” trong tâm lý, cô ấy cần một nơi để trút bỏ mớ “rác thải” đó, nếu không để lâu ngày chắc chắn sẽ xảy ra vấn đề.

“Sếp có một người bạn mở văn phòng tư vấn tâm lý, đã giới thiệu tôi đến đó. Nhưng sau khi tôi làm việc thời gian dài, cảm thấy tâm lý của mình đã vững hơn nên cũng thôi.”

Dứt lời, Lâm Linh hào hứng nói: “Không bàn mấy chuyện này nữa, tối nay có chuyện tốt đó, chúng ta phải vui lên.”

“Chuyện tốt gì?”

“Tới tối cô sẽ biết thôi.”

Diệp Tiểu Nhu nhìn những người khác, bỗng nhận ra hình như họ đang có chuyện gạt cô, nhất là lão Mã và Diêm Tiêu Tiêu, lần nào thấy cô họ cũng rất vui sướng mỉm cười với cô. Nhìn nụ cười của họ, khắp người Diệp Tiểu Nhu nổi hết da gà, cô nhớ tới nhóm WeChat mình được kéo vào: Nhóm nhỏ tán dóc hằng ngày, không có Dương Viêm.

Lần đầu tiên Diệp Tiểu Nhu chủ động gửi tin nhắn trong nhóm chat: “Tối nay sẽ xảy ra chuyện gì đó mà tôi không biết đúng không?”

Lâm Linh: [Hì hì icon mặt cười].

Lão Mã: [Icon mặt cười].

Diêm Tiêu Tiêu: [Icon nháy mắt].

Giang Thạc: [Icon hút thuốc lạnh lùng].

Diệp Tiểu Nhu:???

Cô đâu có ngốc, họ tỏ thái độ như vậy chắc chắn không phải chuyện gì xấu, cô cũng không để trong lòng. Trong lúc giúp lão Mã xử lý một công việc khó giải quyết, cô sực nhớ ra một chuyện, hỏi ông ta: "Gần đây Trần Giai Vỹ không đến sao? Cậu ta tìm được bạn gái rồi à?"

Đã qua ba ngày từ khi phá được án, tội phạm đã bị bắt giữ, cảnh sát cũng đã thông báo rộng rãi qua truyền thông. Về công chúng, sau khi hoảng sợ hơn một tháng, cuối cùng họ cũng yên lòng. Bài đăng về bạn gái mất tích của Trần Giai Vỹ khiến mọi người thảo luận sôi nổi cũng chìm dần, hai ngày nay Trần Giai Vỹ cũng không còn gọi điện qua hỏi về chuyện đã tìm được bạn gái cậu ta chưa.

"Tôi đang muốn nói chuyện này đây." Lão Mã trả lời: "Chuyện này, quả thực hơi có vấn đề."

Diệp Tiểu Nhu hỏi: "Sao vậy?"

"Dạo trước Trần Giai Vỹ không chỉ tìm chúng ta, mà còn dùng nhiều cách khác để kiếm bạn gái cậu ta, chỉ tính riêng trong ngành này của chúng ta, ít nhất đã có năm công ty được cậu ta nhờ tới. Nhưng công ty khác không quan tâm cậu ta mấy, dù sao cũng không nhiều tiền. Chỉ có một thám tử tư giúp cậu ta đăng tin trên mạng để thu hút chú ý, sau đó lại bị giới truyền thông phóng đại lên."

Diệp Tiểu Nhu nghe hiểu, khi lão Mã nhắc về thám tử tư kia, rõ

ràng không tán thành gì, rõ ràng đó là người ông ta không ưa mấy.

“Là một phóng viên tự do, từng là người cung cấp tin của chúng ta, sau đó tích lũy được một ít tài nguyên, bèn rời công ty làm một mình. Cũng không biết đối phương nhìn trúng điều gì ở Trần Giai Vỹ, có lẽ muốn lăng xê danh tiếng. Gần đây Trần Giai Vỹ không ghé bên chúng ta, vì hiện tại ngày nào tên kia cũng dẫn Trần Giai Vỹ đến Cục Cảnh sát, lảm nhảm với cảnh sát, nói bạn gái cậu ta chắc hẳn đã bị tên bi3n thái kia giết người giấu xác, muốn điều tra ra ở đâu.”

Diệp Tiểu Nhu nói: “Bạn gái cậu ta không thuộc đối tượng Thẩm Trạch sẽ lựa chọn xuống tay.”

“Thẩm Trạch? Ồ cô nói tên bi3n thái kia sao? Ừ đúng, vốn là vậy, chủ yếu bọn họ cũng không có chứng cứ, bên cảnh sát cũng điều tra một lượt cũng không thấy gì, nhưng...”

Lão Mã khựng lại một nhịp, Diệp Tiểu Nhu lập tức hiểu trọng điểm đây rồi: “Nhưng sao ạ?”

Lão Mã kể: “Đây là tin tôi nghe được từ chỗ cảnh sát, nghe nói bạn gái cậu ta không phải mất tích, mà căn bản là không thấy, nói cách khác, đã biến mất.”

Diệp Tiểu Nhu sửng sốt.

Mất tích và biến mất là hai cụm từ khác nghĩa hoàn toàn, mất tích chỉ là mất tung tích, thân xác vẫn tồn tại, có nghĩa sớm muộn gì người mất tích cũng có thể xuất hiện. Còn biến mất, đồng nghĩa rằng ngay cả một chút dấu vết cũng không thấy, thân xác không còn tồn tại, tìm cũng vô dụng, cũng có thể hiểu thành đã biến mất khỏi thế giới này, nghĩa là tử vong.

Nhưng đối với người nhà đương sự, hai điểm này nghe cũng

không khác biệt mấy, dù sao một người không tìm thấy, không ai có thể biết liệu người đó có còn tồn tại trên thế giới này không. Ngoại trừ tìm được người đó, hoặc thi thể của người đó, nói cách khác, chỉ mỗi kết quả cuối cùng mới có thể chứng minh, rốt cuộc người này mất tích hay hoàn toàn biến mất.

"Ý ông, là cô ấy đã chết sao?"

"Thật ra vẫn chưa thể xác định được." Lão Mã lấy một túi đồ ăn vặt trong ngăn kéo bàn làm việc của vợ ông ta ra, vừa ăn vừa kể: "Nhưng từ lúc đến gặp cảnh sát, sau khi họ điều tra một lượt, phát hiện không hề tra ra người tên Dương Tuyết Phi này, địa chỉ chỗ làm Trần Giai Vỹ cung cấp lúc trước cũng không có người này. Hiện tại tôi nghi ngờ mọi người đã bị cậu ta đùa giỡn."

"Vậy nên, ý ông là không phải biến mất, mà không hề tồn tại?"

Lão Mã gật đầu ẩn ý: "Gần gần vậy đấy."

Diệp Tiểu Nhu nhíu mày: "Nhưng Lâm Linh đã tìm ra tài khoản mạng xã hội của cô ấy mà nhỉ?"

Lão Mã nhún nhún vai: "Ai cũng có thể làm giả tài khoản mạng xã hội, ai biết được có phải do Trần Giai Vỹ tự làm hay không?"

Ông ta đang hàm ý, có lẽ Trần Giai Vỹ đã dựng nên một người bạn gái giả, rồi lượn khắp nơi để chứng tỏ mình bị một kẻ sát nhân làm hại, nhưng thật ra vốn dĩ không có chuyện đó, ai cũng bị cậu ta dắt mũi.

Nhưng cậu ta làm vậy có ích gì? Muốn lôi kéo chú ý của truyền thông và người dân sao?

Diệp Tiểu Nhu trầm tư trong chốc lát, bỗng nghĩ đến gì đó, cô

nói: “Chờ chút.”

Cô nhớ tới chuyện Trần Giai Vỹ bị Dương Viêm thôi miên lần trước.

Chuyện này, ngoại trừ Dương Viêm thì chỉ mỗi cô biết, ngay cả Trần Giai Vỹ, khi thoát khỏi trạng thái thôi miên, cậu ta cũng sẽ không nhớ rõ chuyện đã xảy ra trong quá trình thôi miên, cùng lắm chỉ thấy mình về nhà trong mơ màng thôi.

Thế nhưng khi đang ở trong trạng thái bị thôi miên, Trần Giai Vỹ tuyệt đối không có khả năng nói dối, bởi vì trạng thái thôi miên là trạng thái tiềm thức của nhà thôi miên và người bị thôi miên. Trong trường hợp bình thường, một người có thể nói dối để lấp li3m điều gì đó, nhưng tiềm thức của người đó không thể nói dối, nhiều nhất chỉ có khả năng kháng cự đưa ra câu trả lời thật, vậy nên mới cần nhà thôi miên chỉ dẫn liên tục trong quá trình đó.

Một nhà thôi miên thực sự có thể đào ra phần ký ức mà ngay cả chính người bị thôi miên cũng quên, đáp án này được che giấu ở nơi sâu thẳm trong tiềm thức, cũng chỉ mình nhà thôi miên mới có thể tìm ra.

Do đó, thi thoảng nếu gặp tình huống đặc biệt, bác sĩ điều trị cho người bệnh cũng sẽ mượn dùng phương pháp này. Nhưng trong nước có rất ít nhà thôi miên nắm vững chuyên môn, bởi vì hầu hết mọi người xem coi ngành thôi miên như một chuyện hoang đường, cũng không hiểu ý nghĩa thực sự trong đó.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến Dương Viêm thôi miên Trần Giai Vỹ, cô cũng sẽ gần như tin lý do thoái thác của lão Mã: Trần Giai Vỹ tự tạo ra một bạn gái ảo, với mục đích muốn gây chú ý đến chủ đề trên mạng, hoặc vì một nguyên nhân nào khác.

Nhưng cô biết rất rõ, bạn gái Trần Giai Vỹ đang tồn tại thật, ít nhất trong lúc thôi miên Trần Giai Vỹ sẽ không có khả năng nói dối. Một người có tiến vào trạng thái thôi miên thật không, cô và Dương Viêm đều có thể nhận ra, ngày ấy Trần Giai Vỹ tiến vào trạng thái thôi miên, cũng không phải đang giả vờ.

Lão Mã quan sát vẻ mặt rất khó hiểu của Diệp Tiểu Nhu, ngay sau đó thấy cô xoay người chạy lên cầu thang, cô chạy được một nửa thì dừng chân, hỏi: “Hôm nay sếp có ở đây không?”

Cô không biết bọn lão Mã có biết chuyện Dương Viêm thông thạo thuật thôi miên không, thế nên chuyện này, cô chỉ đành đi hỏi Dương Viêm thôi.

Chương 24: C24: Chương 24

Lão Mã đáp: “Không, có việc tìm cậu ấy thì có thể gọi điện thoại.”

Nghe vậy Diệp Tiểu Nhu bèn lấy điện thoại ra, vừa định bấm số điện thoại, cô bỗng dừng tay rồi xuống cầu thang.

“Sếp đã trở về.”

“Hả? Sao cô biết?”

“Tôi nghe thấy.”

Lão Mã ngạc nhiên nhìn Diệp Tiểu Nhu lao ra ngoài như cơn gió, ông ta cũng tò mò chạy đến cửa sổ, quả thực đã thấy chiếc xe màu đen của Dương Viêm đang chạy tới từ rất xa.

“Mẹ nó, Thuận phong nhĩ* à? Cách xa vậy mà vẫn có thể phân biệt được tiếng xe sao?” Lão Mã khó tin trợn mắt.

*Thuận phong nhĩ: dịch nôm na theo tiếng Trung có nghĩa là tai nghe xa theo gió. Đôi tai nghe được những âm thanh truyền theo gió => Nghe được rất xa.

Khoảng cách này, dù đứng bên cửa sổ, lão Mã cũng không chắc mình có thể phân biệt được đó có phải xe của Dương Viêm không. Cô gái này thần kỳ thật, xa thế nhưng vẫn nghe biết là xe Dương Viêm, hơn nữa còn chắc nịch như vậy.

Xem ra cô không chỉ có IQ cao, thính lực cũng tốt không kém.

Xe Dương Viên dừng bánh, Diệp Tiểu Nhu bước tới trước cửa xe cúi xuống.

Cửa kính xe bên ghế lái hạ xuống, nhưng không phải Dương Viêm, cô thấy một khuôn mặt mang kính râm rất quen thuộc, nhìn kỹ, là Giang Thạc.

“Giang Thạc?” Diệp Tiểu Nhu có phần kinh ngạc, bởi vì đây là lần đầu tiên cô thấy Dương Viêm không tự lái xe.

Ngay sau đó cô chớp mắt, hỏi: “Sinh đôi sao?”

Giang Triều huýt sáo, tháo kính râm xuống: “Sao nhận ra hay vậy, người đẹp?”

Thảo nào anh ta phải đeo kính râm, vì sau khi tháo kính râm xuống, rất dễ nhận ra điểm khác biệt giữa hai người, cả vẻ mặt lẫn ánh mắt của hai người chẳng giống nhau gì cả. Nếu nói Giang Thạc là sư tử lạnh như băng thì người đàn ông này là báo săn lòe loẹt, cảm giác mà bọn họ mang tới như cách một trời một vực. Diệp Tiểu Nhu chỉ cần nhìn thoáng qua đã đoán ra, người trước mắt không phải Giang Thạc, dù cùng khuôn mặt, cũng không phải.

Khi anh ta đeo kính râm, rồi kéo căng cơ mặt, thoạt trông thực sự giống Giang Thạc như đúc, khiến người ngoài khó bề phân biệt.

Ngay cả bạn bè chung, thậm chí người thân của hai người họ, đôi khi cũng có thể nhận lầm, huống chi người này còn cố ý giả vờ thành người kia. Trước đây Diệp Tiểu Nhu chưa từng gặp Giang Triều, cũng không biết Giang Thạc có anh em sinh đôi, nhưng chỉ trong một giây đồng hồ cô đã nhận ra anh ta không phải Giang Thạc, còn khẳng định mối quan hệ của hai người,

quả thực cô quá giỏi.

“Rõ ràng vậy mà.” Diệp Tiểu Nhu đứng thẳng dậy, nhìn từ trên cao xuống quan sát anh ta: “Vốn không phải một người, không hề khó để phân biệt.”

“Hơn nữa...”

“Hơn nữa?” Giang Triều hơi giật mình nhìn cô.

Diệp Tiểu Nhu đứng trước mặt anh ta, ánh sáng sau lưng cô, mái tóc nhẹ bồng bềnh tự nhiên và gương mặt trắng nõn, từ góc độ này trông cô giống hệt một thiếu nữ xinh đẹp bình thường, nhưng đôi mắt cô lại lộ ra nét bình tĩnh như đang nhìn một người chậm phát triển trí tuệ: “Giang Thạc sẽ không mặc quần đùi đi dép tông lái xe, trừ phi anh ta có một nhân cách khác.”

Giang Triều cúi đầu nhìn dép tông của mình: “... Không phải nhân cách phân liệt, ừ thì... quả thực là anh em.”

Không riêng gì anh ta, lão Mã đứng hóng ở lầu hai cũng hoảng sợ, không thể không thừa nhận, cô gái này không chỉ có thuận phong nhĩ, mà còn có một đôi hoả nhãn kim tinh*, thảo nào cô có thể tìm ra chi tiết vụ án dễ như trở bàn tay.

*Hỏa nhãn kim tinh: đôi mắt có thể phân biệt thật giả, thiện ác.

Người đàn ông ngồi ở ghế sau cười khẽ.

Diệp Tiểu Nhu không thấy người ngồi ghế sau là ai, nhưng cô đoán được.

Cửa sau xe mở ra, một đôi chân dài mặc quần tây bước xuống.

Diệp Tiểu Nhu quay đầu nhìn Dương Viêm, nói ngay: “Tôi muốn hỏi anh ít chuyện.”

Dương Viêm liếc Giang Triều còn đang ngơ ngác nhìn Diệp Tiểu Nhu, như cười như không: “Cô cho rằng người lái xe là tôi?”

“Đúng vậy, bình thường anh sẽ tự lái xe mà, không phải sao? Chẳng lẽ...”

Thấy cô lo âu nhìn vị trí bị thương trên cánh tay mình, Dương Viêm hơi khựng lại, đáp: “Quả thực có chút di chứng, trời âm u mây mưa không tiện lái xe.”

Đôi mắt lo lắng của Diệp Tiểu Nhu càng thêm sầu não, cô nói: “Vậy về sau tốt nhất nên hạn chế lái xe.”

Dương Viêm và Diệp Tiểu Nhu cũng không chú ý Giang Triều còn đang ngẩn người trên ghế lái, khi hai người đến cửa, Diệp Tiểu Nhu hỏi anh: “Lần trước anh thôi miên Trần Giai Vỹ, có đề cập tới tên bạn gái cậu ta không?”

Dương Viêm dừng bước, hỏi: “Tại sao hỏi chuyện này?”

“Lão Mã kể tôi nghe, sau ngày đó, Trần Giai Vỹ vẫn đến Cục Cảnh sát tiếp. Điều tra xong cảnh sát đã kết luận bạn gái cậu ta không tồn tại, chỗ làm việc của Dương Tuyết Phi mà cậu ta cung cấp trước đây cũng không có ai tên Dương Tuyết Phi, người cậu ta gọi là bạn bè của Dương Tuyết Phi cũng tỏ vẻ không biết người này. Bên bạn bè Trần Giai Vỹ cũng nói chỉ biết cậu ta có một bạn gái, chưa từng gặp mặt.”

Thế nên đối với Trần Giai Vỹ, bạn gái cậu ta không mất tích, mà cô ấy đã biến mất khỏi thế giới này.

Dương Viêm hỏi: “Vậy cô đang nghi ngờ điều gì?”

Diệp Tiểu Nhu hơi lưỡng lự, đáp: “Bệnh tâm thần phân liệt

hoang tưởng."

Dừng một chút, cô giải thích: "Tôi từng ở bệnh viện tâm thần một thời gian, ít nhiều gì cũng hiểu biết về căn bệnh này."

Dương Viêm bảo: "Tiềm thức sẽ không nói dối, trong trí nhớ của Trần Giai Vỹ, Dương Tuyết Phi thật sự tồn tại."

"Ở trong não bệnh nhân tâm thần phân liệt hoang tưởng, người được tưởng tượng ra cũng thật sự tồn tại." Diệp Tiểu Nhu nói.

"Vậy lúc ấy tôi có nhắc tới tên của Dương Tuyết Phi không?"

"Không." Diệp Tiểu Nhu trả lời: "Tôi nhớ rõ, anh không nói tên Dương Tuyết Phi này, chỉ dùng từ bạn gái."

"Điều này quan trọng sao?" Dương Viêm hỏi cô.

Diệp Tiểu Nhu nói: "Tôi không biết, nhưng tôi cảm thấy... hình như có chỗ nào bất thường ấy."

Dương Viêm bảo: "Đi thôi, vào văn phòng hẵng bàn tiếp."

Ba phút sau, mọi người tụ tập trong văn phòng, lão Mã, Diêm Tiêu Tiêu, Lâm Linh, Giang Thạc, Giang Triều ngồi ở hai bên bàn làm việc.

"Bệnh tâm thần phân liệt hoang tưởng, đúng như tên gọi, bệnh nhân sẽ liên tục hoặc gián đoạn sinh ảo tưởng, đối với người bệnh, ảo tưởng này là một loại trải nghiệm chủ quan. Khi sinh ảo giác, người bệnh sẽ cảm thụ tri giác chẳng khác gì lúc chúng ta bị k1ch thích bởi thế giới bên ngoài, bao gồm thị giác, thính giác, khứu giác thậm chí là xúc giác. Lấy ví dụ, cảm giác khi tôi đang nhìn mọi người đang tồn tại thật, cũng giống khi một người mắc chứng hoang tưởng nhìn người mà mình tưởng tượng ra."

Vào năm 1998, ở Đại học King's College London đã thực hiện thí nghiệm thế này: Các nhà nghiên cứu tiến hành quét não của những người bị hoang tưởng, họ đã kết luận như sau, phần hoạt động trong não của người xuất hiện ảo giác sẽ hoạt động tương tự như khi họ gặp những tình huống tương tự trong đời thực. Thế nên đối với người ngoài, ảo tưởng của người mắc chứng hoang tưởng không có thật, không thực tế, nhưng đối với người bệnh thì nó thật sự tồn tại.

Diêm Tiêu Tiêu nói: "Nói cách khác, nếu bạn gái Trần Giai Vỹ không có thật, vậy Dương Tuyết Phi chính là bạn gái do cậu ta tưởng tượng ra? Thế cũng quá đáng sợ rồi, Trần Giai Vỹ kể cậu ta và bạn gái đã quen nhau ba năm, ngay cả nơi ở của họ, bằng cấp của bạn gái, nghề nghiệp, từng đi nơi nào chơi cũng kể rất chi tiết, y như thật luôn ấy, tôi không hề nhận ra cậu ta đang nói dối."

"Thật ra cậu ta cũng không nói dối." Diệp Tiểu Nhu giải thích: "Đây là đặc điểm của căn bệnh tâm thần này, bệnh nhân sẽ dựng nên giới tính cho người mà mình tưởng tượng, tính cách, tên, thậm chí cả cuộc sống từ nhỏ đến lớn hay nghề nghiệp gì đó, tất cả đều phù hợp với một người tồn tại thật. Dẫu có người vạch trần, cậu ta cũng sẽ cố gắng hết sức bịa ra đủ loại bằng chứng để chứng tỏ người này là có thật."

Giang Triều hỏi: "Ừ... Cho tôi xen vào một câu, tuy tôi không biết đó là vụ án gì, nhưng với một người không có thật như vậy? Cũng không cần chúng ta tốn công sức đi tìm chứ?"

Lão Mã cũng sực tỉnh: "Ừ đúng nhỉ, tại sao chúng ta phải rối rắm chuyện rốt cuộc bạn gái cậu ta có tồn tại hay không?"

Giang Thạc lên tiếng: "Nếu chúng ta đã nhận vụ án này thì nhất định phải có kết quả, giờ vẫn chưa tìm thấy chứng cứ chứng tỏ

Dương Tuyết Phi không tồn tại."

"Cảnh sát không điều tra sao?" Giang Triều cà lơ phất phơ: "Đều là giả, chuyện vốn dĩ không hề xảy ra, còn bận tâm làm gì."

Giang Thạc lạnh lùng bảo: "Đã nhận vụ án, thì phải có kết quả, đây là quy định từ trước tới nay của chúng ta."

Giang Triều khinh thường nói: "Vậy kết quả là không tồn tại đấy? Thế còn gì để điều tra nữa."

Thấy hai người sắp đánh nhau, Diêm Tiêu Tiêu ngắt lời họ: "Mọi người đã nghĩ tới chưa, tại sao Trần Giai Vỹ cứ đinh ninh bạn gái cậu ta bị kẻ sát nhân giết?"

Lão Mã nghĩ một lúc, trả lời: "Có lẽ cậu ta cũng ảo tưởng ra chuyện này chăng? Bởi vì vừa vặn khắp nơi đều bàn tán về vụ án kia, nên Trần Giai Vỹ cũng thuận nước đẩy thuyền, dựa theo vụ án rồi tưởng tượng ra việc bạn gái cậu ta bị hiếp và giết, vậy cũng có thể giải thích lý do bạn gái cậu ta không ở đó."

Ai cũng im lặng, vụ án Thẩm Trạch vừa mới chấm dứt, họ thật sự không muốn nghe đến vụ án có liên quan tới tên bi3n thái giết người kia, thế nên tốt nhất là đừng dính dáng gì tới chuyện này.

Lão Mã hỏi: "Chuyện này, chúng ta nên điều tra tiếp không?"

Nếu không điều tra, rất đơn giản, vốn dĩ họ cũng không ký hợp đồng chính thức, không để ý tới là được. Nếu vẫn theo tiếp, không kiếm được tiền không nói, còn tốn thời gian lẫn sức lực. Nhưng thật ra chuyện này rất thú vị, họ đã gặp đủ loại khách hàng, nhưng loại khách hàng như kẻ điên thì vẫn là lần đầu tiên gặp.

Mọi người nhìn sang Dương Viêm.

Dương Viêm ngồi cuối bàn hội nghị, trông lười biếng, có vẻ anh hơi lơ đãng, cũng không lên tiếng, như thể không nghe.

Một lát sau, Diệp Tiểu Nhu gọi: “Sếp?”

Giọng cô be bé, cô cũng ngồi cách Dương Viêm xa nhất, nhưng một tiếng này lại khiến Dương Viêm nhướn mày, thành công giúp anh tỉnh táo lại: “Hửm?”

“Còn tiếp tục điều tra chuyện này không?”

“Điều tra, tại sao không điều tra.” Dương Viêm giải quyết dứt khoát: “Không chừng về sau sẽ còn gặp lại khách hàng giống vậy, điều tra xong có thể lưu lại làm tư liệu cho những trường hợp tiếp theo.”

Diệp Tiểu Nhu thở ra một hơi.

Lâm Linh nhỏ giọng hỏi cô: “Tại sao cô cố chấp với chuyện này vậy?”

Cố chấp sao?

Diệp Tiểu Nhu cười nhìn cô ấy: “Tôi chỉ nghĩ... chuyện này rất thú vị thôi.”

Cô cũng không cho Lâm Linh cơ hội hỏi tiếp, nhanh chóng đổi chủ đề.

Dương Viêm đặt ngón tay lên bàn gõ nhẹ, bình thản hỏi: “Chuyện tối nay sắp xếp xong chưa?” .

========== Truyện vừa hoàn thành ==========
1. Cùng Kẻ Thù Thành Thân

2. Chớp Nhoáng Hôn Nhân, Liệu Hai Ta Yêu Nhau Là Thật?
3. Người Cũ Đường Mới
4. Lắng Nghe Nhịp Tim Anh
==========

“Xong rồi, tôi làm việc thì sếp cứ yên tâm.”

Dương Viêm như có điều suy nghĩ, gật gật đầu: “Tôi qua phòng làm việc nghỉ ngơi một lát, đến giờ cứ gọi tôi.”

Diệp Tiểu Nhu vẫn không nhịn được, bèn hỏi Lâm Linh: “Buổi tối có chuyện gì?”

Kết quả, tới tối nhóm người này mới kéo Diệp Tiểu Nhu mơ màng lên xe. Nghe kể Giang Triều và Giang Thạc còn vì chuyện ai làm tài xế mà đã đến bãi đất trống phía sau đánh một trận, cuối cùng Giang Triệt huýt sáo ngồi ghế lái, Giang Thạc sầm mặt trở về, đội mũ bảo hiểm leo lên con ngựa trắng của anh ta tiếp tục làm hiệp sĩ.

Sau khi bị đẩy lên xe, Giang Triều huýt sáo cười hì hì với cô qua gương chiếu hậu, Dương Viêm cũng lên xe, Giang Triều lập tức dừng nụ cười đang khoe hàm răng trắng tinh của mình lại: “Ôi chao, họ ngồi xe khác hết rồi, vậy mình xuất phát nhá, hai sếp.”

Diệp Tiểu Nhu chỉ ra chỗ sai: “Tôi không phải sếp, tôi là lính thôi.”

Giang Triều nói: “Người thông minh hơn tôi đều là sếp! Cô là sếp của sếp! Ái chà chà!”

Diệp Tiểu Nhu không muốn để ý đến anh ta, cô nghiêng đầu, phát hiện hình như tinh thần Dương Viêm không tốt, trong cuộc họp anh đã không yên lòng, lúc này anh như chìm khắp người vào ghế sau, khép hờ mắt. Diệp Tiểu Nhu cẩn thận quan sát, bất ngờ thấy quầng thâm mắt màu xanh nhạt trên khuôn

mặt luôn sạch sẽ và góc cạnh của anh, điều này chứng tỏ anh đã không ngủ ít nhất một đêm.

Người thông minh như anh, có thể bị một vấn đề làm phiền cả đêm, nhất định không phải vấn đề nhỏ.

Chương 25: C25: Chương 25

Tới mức này Diệp Tiểu Nhu cũng đã đoán được, có lẽ tối nay họ ra ngoài chơi, bằng không, nhân viên ngoài biên chế mà cô chưa từng gặp mặt như Giang Triều sẽ không đến đây. Nếu đoán không sai, anh ta là người để biệt danh ngày thành lập Đảng Cộng sản Trung Quốc trong nhóm chat kia.

Diệp Tiểu Nhu chợt hỏi: "Anh đã dẫn cảnh sát tìm ra hành tung của Thẩm Trạch đúng không?"

Giang Triều nói: "Ngay cả chuyện này cô cũng biết?"

Diệp Tiểu Nhu đáp: "Đoán."

Giang Triều khen: "Cô đúng là thiên tài."

Diệp Tiểu Nhu như nghe thấy chuyện cười, nhếch miệng, cô thản nhiên trả lời: "Không, tôi là kẻ điên."

"Xét cho cùng, thiên tài đều là kẻ điên mà." Giang Triều nghiêm túc bảo: "Có lẽ bệnh viện tâm thần là nơi ở của những thiên tài mà người bình thường như chúng ta không thể với tới."

Dứt lời, Giang Triều chợt nhận ra mình hơi không đúng... Mặc kệ là ai, chắc hẳn cũng không muốn bị người khác nhắc tới việc từng vào bệnh viện tâm thần nhỉ? Anh ta vội ngó gương chiếu hậu, Diệp Tiểu Nhu dường như không thể hiện thái độ gì với mấy câu này, cô bình tĩnh nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ. Giang Triều vừa lái xe vừa nhìn lén vài lần, không biết khi nhìn lén tới

lần thứ bao nhiêu, Diệp Tiểu Nhu bỗng đưa mắt qua.

“Tò mò về bệnh viện tâm thần như vậy sao?” Diệp Tiểu Nhu mỉm cười nhìn đôi mắt hốt hoảng của anh ta, hỏi: “Có muốn tôi kể về một trăm câu chuyện ở bệnh viện tâm thần cho anh nghe không?”

Giang Triều nói: “Ấy...”

Khi anh ta đang không biết trả lời thế nào, lại cảm nhận được một ánh nhìn khác, anh ta vừa đảo mắt, đã chạm phải đôi mắt vô cảm của Dương Viêm.

Suốt đoạn đường sau đó, Giang Triều ngoan ngoãn ngậm miệng, ít nhất đã thầm hối hận mười lần vì không chịu cố ý thua Giang Thạc.

Nhưng nói thật, đúng là anh ta hơi hiếu kỳ với một trăm câu chuyện ở bệnh viện tâm thần trong câu nói đùa của Diệp Tiểu Nhu.

Diệp Tiểu Nhu nghĩ đến việc bọn họ đi chơi, chuyện đầu tiên khi ra ngoài chơi chắc chắn sẽ là lấp đầy bụng, nhưng không ngờ họ vung tay hào phóng như vậy, tới thẳng một nhà hàng buffet cao cấp.

Vừa vào cửa, Diệp Tiểu Nhu đã thấy cua hoàng đế, tôm hùm, hải sâm bào ngư tươi sống, đủ loại ẩm thực Nhật Bản, đồ nướng, tráng miệng...

Toàn bộ nhà hàng được sắp xếp theo kiểu xoay tròn xung quanh, khi khách ngồi xuống dùng bữa, tuy không cảm nhận được sự quay tròn, nhưng các món ăn đều từ từ di chuyển tới, cả nhà hàng thoạt trông vừa ngon miệng vừa sang trọng.

“Thả lỏng thôi, hãy ăn thoải mái nhé.” Lão Mã vừa vào cửa đã dang hai tay với những hải sản tươi sống này, sung sướng tuyên bố: “Hôm nay, tất cả chi phí của mọi người đều do ông chủ Dương vĩ đại của chúng ta thanh toán. Tới hết đi mọi người, khách sáo ngại ngần chi nữa, cứ mở rộng bụng của mình ra thôi!”

Nói xong, ông ta nhanh chân xông về phía cua hoàng đế mới được xử lý xong. Diêm Tiêu Tiêu và Lâm Linh tay trong tay tới tìm đầu bếp nhờ nướng thịt giúp, họ còn cầm chén đ ĩa cướp đoạt đồ tráng miệng bắt mắt khắp nơi. Sở thích ăn uống của Giang Thạc và Giang Triều khác hẳn nhau, một người tiến về khu ẩm thực Nhật Bản ở phía Nam, người kia đến quầy thức ăn nóng của Trung Quốc ở hướng Bắc, chỉ còn Diệp Tiểu Nhu đang đứng ngây ngốc giữa nhà hàng.

Bên tai bỗng truyền đến giọng nói quen thuộc: “Phong phú như vậy, không có món cô thích sao?”

Diệp Tiểu Nhu quay đầu nhìn, Dương Viêm đang cầm chén đ ĩa đứng cạnh cô, cô hơi xấu hổ: “Nếu tôi nói đây là lần đầu tiên tôi ăn buffet nên không biết làm sao, vậy có khiến sếp mất mặt không?”

“Người một nhà với nhau, mất mặt cũng không tới lượt nhà khác, sợ gì.” Chuẩn bị tận hưởng thức ăn ngon, nhưng hình như Dương Viêm cũng không vui hơn là bao. Anh lười biếng bảo: “Còn nữa, cô nhất định phải dùng từ ‘ngài’* khi nói chuyện với tôi à? Tôi còn chưa già đâu.”

*Lúc nói chuyện với Dương Viêm Diệp, Tiểu Nhu vẫn dùng từ 您 (nín) mang nghĩa trang trọng nên Dương Viêm muốn Tiểu Nhu đổi xưng hô.

Cũng không biết có phải vì hôm nay liên hoan không, anh còn khoác thêm vest bên ngoài áo sơ mi, từ vest, áo sơ mi đến cả giày

da đều độc một màu đen. Vốn dĩ anh đã cao một mét tám mươi mấy, ăn diện như vậy, nhìn anh càng cao ráo hơn, chỉ còn thiếu mỗi cà-vạt màu đen trên cổ thôi. Khoảnh khắc anh bước vào, ánh mắt của những nữ phục vụ vốn đang tập trung vào anh em họ Giang lập tức chuyển hết lên anh. Không thể không thừa nhận, người đàn ông này quả thực rất có sức hút, trông anh giống hệt một doanh nhân trẻ tuổi đẹp trai.

Nhưng chẳng ai biết rằng, người đàn ông cực kỳ nam tính này lại sở hữu một đôi mắt có thể nhìn thấu người khác. Thường ngày trông anh luôn giản dị và lạnh lùng, ắt hẳn vì anh không muốn lãng phí thời gian và sức lực vào việc không liên quan ở ngoài, nên anh mới không chủ động để tâm tới.

Cô vẫn quan niệm, một bộ não thông thái còn quyến rũ hơn ngoại hình đẹp đẽ, huống chi người đàn ông này lại hội tụ cả hai.

Trong lòng Diệp Tiểu Nhu chợt thoáng qua gì đó, cô thử hỏi: "Tuổi sinh học của tôi còn chưa đến hai mươi ba, anh ít nhất cũng phải lớn hơn tôi mấy tuổi... nhỉ?"

Đôi mắt hẹp dài của Dương Viêm nhìn qua, anh cười nhẹ: "Vậy cô đoán xem, rốt cuộc là mấy tuổi?"

Diệp Tiểu Nhu thuận miệng đáp một câu vô nghĩa: "Xét theo tuổi sinh học, chắc hẳn anh tầm hai mươi tám tới ba mươi lăm tuổi."

"Vậy nếu bỏ qua tuổi sinh học?"

"Nghe đồn trên thế giới có một dạng sinh vật kỳ lạ, dù sống hơn trăm năm cũng có thể giữ gìn ngoại hình trẻ trung, hơn nữa còn đặc biệt sợ tỏi."

"... Diệp Tiểu Nhu."

Vừa nghe thấy anh gọi tên mình, Diệp Tiểu Nhu bỗng có cảm giác không nói nên lời, cô chớp chớp mắt: “Ấy? Tôi đoán đúng rồi?”

“Tôi không phải ma cà rồng, cũng không sợ tỏi.” Dương Viêm để chén đ ĩa vào tay cô: “Cô đoán tuổi sinh học không sai, trong khoảng đó thật, cũng không già quá nên không cần kính trọng tôi như vậy đâu.”

Diệp Tiểu Nhu cầm chén đ ĩa, theo họ đi chọn món, cuối cùng đồ trong đ ĩa của cô lại nhiều nhất. Giang Triều xách vài bình rượu tới, đặt vang đỏ và bia lên bàn, ngang ngược bảo: “Mặc kệ đỏ hay trắng hay đen, ai cũng phải uống hai ngụm, hôm nay mọi người phải uống đó, dù thế nào cũng phải nể mặt tô... Ấy, nể mặt sếp chúng ta, dù không ăn nổi thì cũng phải uống cho đã!!”

Lâm Linh nói thầm: “Chắc chắn anh ta là người gục đầu tiên.”

Diệp Tiểu Nhu học theo cách lột cua của Lâm Linh, kết quả cô sơ ý làm đứt tay. Diêm Tiêu Tiêu mau chóng chuyển tất cả hải sản trong đ ĩa cô sang bên mình, rồi để một đ ĩa hải sản đã lột sẵn vỏ trước mặt cô, từ đầu tới cuối cô ấy vẫn giống hệt chị cả chăm sóc từng người.

Diệp Tiểu Nhu quay đầu nhìn, Dương Viêm ngồi ở trên cùng, tại vị trí chếch một góc đối diện với cô.

Rõ ràng anh không ăn nhiều gì, trong đ ĩa chỉ để một ít rau xanh và một chút thịt bò, vang đỏ cũng chỉ nhấp môi mấy ngụm. Còn hai người lão Mã và Giang Triều đã đổi từ vang đỏ sang bia, cứ như không hạ gục đối phương thì không bỏ qua.

“Hầy, đúng rồi, sao lại quên mất chuyện quan trọng nhất chứ.”

Lão Mã vỗ nhẹ đầu mình, đứng dậy nâng ly rượu lên, thử nhìn Dương Viêm. Dương Viêm nghiêng đầu, một tay chống cằm, anh hơi gật đầu, ý bảo ông ta nói là được.

“Tôi thay mặt cho Cơ quan Điều tra các vấn đề xã hội Mặc Phi của chúng ta, thay mặt cho sếp không muốn đứng lên của chúng ta, cũng thay mặt cho các vị đồng nghiệp đang ngồi và không ngồi ở đây, hoan nghênh cô Diệp Tiểu Nhu vừa xinh đẹp vừa thông minh đây gia nhập công ty chúng ta.”

Cách nói nhấn nhá trang trọng nghiêm túc này khiến cả bàn cười rộ, Diệp Tiểu Nhu mỉm cười, đứng dậy cùng mọi người, một hơi uống hết vang đỏ trong ly.

Cô quan sát một lượt, phát hiện người có tửu lượng tốt nhất trên bàn lại là Dương Viêm.

Thoạt nhìn thì tưởng chừng như anh uống ít nhất, mỗi lần chỉ nhấp một ngụm, nhưng khi uống cùng mọi người, ai mời anh cũng không từ chối. Trong bữa ăn, chủ nhà hàng tới lịch sự chào hỏi anh, nhờ vậy cô mới biết ông chủ nơi này cũng từng là khách hàng lớn của Dương Viêm, được anh giúp đỡ giải quyết một vấn đề khó khăn. Chủ nhà hàng không làm phiền họ quá nhiều, chỉ uống một ly rượu với Dương Viêm rồi rời đi.

Chai vang đỏ được đặt gần tầm tay anh đã sắp thấy đáy.

Nhưng từ đầu đến cuối, đôi mắt anh vẫn rất tỉnh táo.

Khi Diệp Tiểu Nhu định thần lại, phát hiện Giang Triều đã cầm ly rượu tới kế bên từ lúc nào, cô bèn đứng dậy nâng ly của mình lên.

Giang Triều cẩn thận kìm nén để mình không ợ hơi rượu, mặt đỏ tai hồng, anh ta nhìn cô mở lời: “Em gái Tiểu Nhu, tôi... tôi

vẫn muốn nghe một trăm câu chuyện ở bệnh viện tâm thần của cô, được không?"

Diệp Tiểu Nhu run rẩy, nói: "Được được, chỉ cần anh đừng gọi tôi là em gái nữa."

"Tốt quá, bây giờ tôi muốn nghe." Giang Triều kéo ghế qua, đặt mông ngồi xuống bên cạnh cô, bảo: "Đến đây, tôi chuẩn bị xong rồi."

Giang Triều đường đường là một người đàn ông trưởng thành, lúc này lại giống một cậu nhóc ngồi bên cạnh, tóc rối, ánh mắt long lanh nhìn cô, Diệp Tiểu Nhu bất đắc dĩ: "Được rồi, vậy tôi kể một chuyện trước."

Đối với người bình thường, nếu vì nguyên nhân nào đó mà phải vào bệnh viện tâm thần, cảm nhận đầu tiên của người đó chắc chắn là mới lạ, hình như người bình thường nào cũng sẽ mang tâm lý tò mò không rõ. Ban đầu chắc chắn họ sẽ hiếu kỳ và tự tin, do họ biết mình là người bình thường, một người tỉnh táo bình thường trong số rất nhiều bệnh nhân tâm thần. Mà nhìn xem, người đó thật khác biệt, luôn có thể giả vờ giả vịt, có thể chứng tỏ với bác sĩ mình vô cùng bình thường và ra ngoài bất cứ lúc nào, người đó cảm thấy bản thân rất tự do.

Giữa một đám bệnh nhân tâm thần, người đó cứ tưởng mình là một người thông minh, một vị thần.

Nhưng người như vậy đã hoàn toàn sai lầm.

Đầu tiên, chẳng mấy chốc người đó sẽ phát hiện, nơi này thực sự chẳng khác nào ngục giam đối với người bình thường.

Thời gian làm việc và nghỉ ngơi ở đó giống hệt trong tù, sáu giờ rời giường tám giờ tối đi ngủ, thời gian ăn cơm uống thuốc cố định, thời gian tắm rửa và vui chơi cũng cố định. Hằng ngày sẽ

có tiếng loa lớn gọi họ rời giường tập thể dục buổi sáng, trong phòng bệnh không để thiết bị giải trí gì, ngay cả ổ điện sạc pin cũng không. Tất cả đồ vật có thể gây hại cho cơ thể người hay dùng tự sát đều không được phép xuất hiện trong phòng bệnh, khiến cách giải trí của họ chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Từng giờ từng phút, bạn luôn có thể nghe tiếng kêu khóc la mắng khác nhau quanh quẩn trong hành lang. Khi đi qua một phòng bệnh nào đó, bạn có thể sẽ thấy nhân viên chăm sóc đang ấn người đang điên cuồng giãy giụa xuống giường để tiêm thuốc an thần, cũng có thể thấy một ông cụ mắc bệnh tâm thần bôi chất bài tiết từ trong cơ thể lên vách tường và giường của mình. Còn nữa, bạn sẽ thấy những bệnh nhân bị trói, ánh mắt đờ đẫn im lặng không nói chuyện.

Có một cô gái, tạm gọi cô ấy là Oánh Oánh. Cô ấy chỉ mới mười bảy mười tám tuổi, ban đầu vóc dáng cô ấy thon gầy, nhưng cô ấy lại ăn tới mức béo lên hơn bảy mươi lăm ký, đúng vậy, cô ấy mắc chứng cuồng ăn nên bị đưa tới. Chứng cuồng ăn là một loại rối loạn hành vi ăn uống, người bệnh sẽ thường xuyên ăn rất nhiều, ăn tới nỗi chướng bụng cũng không ngừng. Hơn nữa, nếu càng lo lắng về dáng người hoặc lúc tức giận, họ sẽ không thể kiềm chế hành vi ăn uống vô độ. Căn bệnh này thường kèm theo nỗi lo lắng về vóc dáng, sau khi ăn uống quá độ, họ sẽ tự trách bản thân nặng nề. Nữ sinh này, ba năm trước chưa đến năm mươi ký, tới bây giờ ước chừng đã tăng lên hai mươi ba mươi ký vì ăn nhiều, thời gian dài ăn uống vô độ đã khiến các chức năng của cơ thể bắt đầu suy giảm, cô ấy còn mắc chứng lo âu và trầm cảm nghiêm trọng.

Phần lớn nguyên do của chứng cuồng ăn đều bắt nguồn từ tâm lý. Sau khi đến bệnh viện, việc điều trị của Oánh Oánh cũng được tiến hành dựa trên chẩn đoán chứng cuồng ăn. Qua một thời gian, chứng cuồng ăn của cô ấy đã chuyển biến tốt đẹp, cô ấy không cần ăn nhiều để thỏa mãn bản thân, nhưng chứng lo âu và trầm cảm của cô ấy vẫn không thuyên giảm. Bình thường

khi mọi người đang ăn trưa, cô ấy sẽ lén giấu một ít đồ ăn, lúc thì giấu dưới giường, khi thì giấu trong quần áo của mình, tất cả đều bị bác sĩ kiểm tra phòng tìm được.

Sau khi điều trị hơn một tháng, vốn dĩ bác sĩ điều trị chính cũng nghĩ bệnh của cô ấy đã khỏi dần, thể trọng cũng giảm xuống tầm năm ký. Nhưng sau khi bố mẹ tới thăm, hành vi ăn uống vô độ của cô ấy lại bỗng có xu hướng tái phát.

Có một lần, cô ấy khóc và tìm đến một điều dưỡng, quỳ xuống nài nỉ điều dưỡng cho mình ít đồ ăn vì cô ấy ăn không đủ no. Điều dưỡng kia lớn tuổi, mềm lòng, bèn cho cô ấy một thanh chocolate, để khi cô ấy thèm ăn thì ăn một chút. Sau khi cô ấy thành công, lại khóc lóc xin điều dưỡng khác và bệnh nhân ở đó, mọi người không chịu được nên lén đưa đồ ăn cho cô ấy, họ đều nghĩ mình là người duy nhất cho cô gái đáng thương này đồ ăn.

Vào một ngày nọ, cô ấy bày thức ăn mình thu thập ra, chưa tới mười phút cô ấy đã nhét hết một túi lớn đầy đồ ăn vặt vào dạ dày của mình. Khi được phát hiện, miệng cô ấy đã căng phồng đồ ăn, cổ họng bị sốc vì ngạt thở.

Bác sĩ nhận thấy mức độ nghiêm trọng, bắt đầu tập trung điều trị cho cô ấy, vì hành vi của cô ấy gần như muốn tự sát.

Cô ấy ngày càng kiệm lời hơn, ngoại trừ lúc ăn sẽ có chút sức sống, bình thường ngay cả câu hỏi của bác sĩ, cô ấy cũng không muốn trả lời.

“Anh biết nguyên nhân nào khiến cô ấy ra nông nỗi vậy không?”

Giang Triều ngẫm nghĩ, trả lời: “Chẳng lẽ vì người cô ấy yêu thầm chê trước kia cô ấy quá gầy?”

Diệp Tiểu Nhu lắc đầu, vẻ mặt cô dần trở nên dịu dàng, trong

mắt thoáng qua vài phần thương xót nói không nên lời: “Vào tối nọ, tôi thấy cô ấy vuốt bụng mình, vừa khóc vừa cười, tôi hỏi cô ấy, ‘Em có ghét bản thân như vậy không?’”

“Không, em thích.” Cô ấy đáp: “Em không thể gầy, em không thể gầy đâu, eo của em nhất định phải mập mạp mới được.”

“Tại sao?”

“Bởi vì... vì người khác sẽ ghét...”

“Người khác là ai?”

Oánh Oánh không nói lời nào.

“Nhưng chị nghĩ, người thích em sẽ không ghét em chỉ vì em béo đâu.”

Sắc mặt Oánh Oánh trở nên hoảng sợ, hô hấp cũng bắt đầu khó khăn.

“Tôi nhận ra có chỗ không đúng, hỏi cô ấy, ‘Oánh Oánh, trên eo em có gì à?’”

“Cô ấy sợ hãi lùi về sau, tôi ấn cô ấy xuống giường, vén quần áo của cô ấy lên. Tôi thấy trên vòng eo căng tròn của cô ấy hằn vài dấu vết rất kỳ lạ, vì da giãn quá mức nên không biết là gì. Sau đó tôi cẩn thận suy nghĩ, mới nhận ra đó là vết phỏng do thuốc lá.”

“Tôi nói chuyện này cho bác sĩ điều trị chính của cô ấy. Bấy giờ bác sĩ mới phát hiện, cô ấy mắc chứng cuồng ăn vì không muốn vòng eo từng mảnh khảnh của mình khiến người nào đó chú ý, cô ấy muốn dùng tình trạng béo phì do ăn quá nhiều để xoa dịu nỗi lo lắng này.”

“Từ một cuộc điều tra về hoàn cảnh gia đình và bạn bè ở trường

của cô ấy, họ đã tìm ra người làm hại cô ấy, là một người đàn ông trung niên ở cách vách nhà bà nội cô ấy, nơi Oánh Oánh ở thuở nhỏ."

"Oánh Oánh từng tận mắt chứng kiến người đàn ông kia thực hiện hành vi c**ng bức tình d*c với con gái nuôi của mình, người con gái nuôi kia cũng từng khóc lóc cầu cứu cô ấy, từ đó về sau Oánh Oánh luôn bị ác mộng tra tấn."

Oánh Oánh kể: "Ông ta bảo, ông ta thích vòng eo nhỏ của Tiếu Tiếu, còn dặn em phải giữ dáng người, phải xinh đẹp. Ông ta nói em không được ăn nhiều cơm, để eo của em thon gọn hơn."

"Sự bất lực học được*." Giọng Diệp Tiểu Nhu chùng xuống, hơi khàn: "Đây là một thuật ngữ trong Tâm lý học. Khi một người quy kết tất các sự việc tiêu cực hoặc kết quả thất bại không thể kiểm soát cho bản thân, họ sẽ dần sinh ra cảm giác bất lực, rồi rơi vào trầm cảm. Chứng kiến nỗi đau đớn lẫn tuyệt vọng của Tiếu Tiếu, Oánh Oánh đã chuyển loại thống khổ đó lên người mình, cô ấy bắt đầu sợ hãi, sợ cơ thể mình gầy yếu như vậy sẽ bị xâm hại, nên mới liều mạng nhét đồ ăn vào bụng mình. Thế nhưng, chuyện cô ấy lo sợ nhất vẫn xảy ra vào hôm ấy... Thừa dịp bà nội Oánh Oánh vắng nhà, tên hàng xóm kia đã làm tổn thương Oánh Oánh khi cô ấy vùng vẫy, gây nên từng vết sẹo thuốc lá đó."

*Sự bất lực học được: đề cập đến một trạng thái tâm lý trong đó một cá nhân, sau khi trải qua một dạng học tập nào đó, khi gặp một tình huống không thể kiểm soát được sẽ hình thành một nhận thức không thể kiểm soát được rằng dù có cố gắng thế nào đi chăng nữa, anh ta cũng không thể thay đổi được kết quả của vấn đề, từ đó dẫn đến từ bỏ nỗ lực.

Chương 26: C26: Chương 26

Lâm Linh hít sâu: “Trời ơi, đáng sợ quá, việc này sẽ tạo thành bóng ma tâm lý rất lớn cho đứa bé đó.”

“Mẹ nó, đúng là đồ cặn bã!” Giang Triều đấm mạnh xuống bàn cơm, ly, dĩa, thìa trên bàn đều lung lay: “Nếu để ông đây bắt được, thể nào cũng phải chặt thứ đó xuống nhét vào miệng hắn.”

Giọng nói căm phẫn và biểu cảm tàn nhẫn trên mặt anh ta khiến người khác không thể không hoài nghi anh ta có thể thật sự làm chuyện này.

Lúc Diệp Tiểu Nhu kể chuyện, ban đầu chỉ mỗi Giang Triều nghe, rồi người bên cạnh cũng im lặng, ngay sau đó, mọi người đều yên tĩnh nghe cô kể, ngay cả Dương Viêm ngồi đối diện cũng nhìn cô.

Giọng Lâm Linh run rẩy: “Về sau Oánh Oánh thế nào?”

“Được bố mẹ đón xuất viện, quá trình điều trị vẫn đang tiếp tục.”

“Vậy... tên cặn bã kia thì sao?”

“Đương nhiên hắn vào tù, nếu không thì pháp luật tồn tại để làm gì chứ?” Diệp Tiểu Nhu cầm lấy ly nước uống một ngụm, tóc mái che khuất trán cô, khóe miệng cô như hơi mỉm cười, nhưng ánh mắt lại hoàn toàn lạnh lẽo: “Có điều, trước khi bị bắt,

lúc hắn ra ngoài đã bị người nào đó đánh trọng thương. Khi được đưa đến bệnh viện để điều trị thì trượt chân ngã xuống giường, chắc hẳn hiện giờ vẫn chưa khỏi hẳn."

Dứt lời, ánh mắt mọi người lập tức trở nên thâm thúy, Diệp Tiểu Nhu dừng một chút, bảo: "Đừng nhìn tôi, nếu là tôi thì sẽ không để lại di chứng đơn giản như vậy đâu."

Cô liếc nhìn Giang Triều, Giang Triều sợ run cả người, nghĩ thầm vừa rồi anh ta chỉ nói lời cay độc thôi, mà vị đây, có thể làm chuyện này thật đấy!

... Thế nên tên bi3n thái ở bệnh viện tâm thần bị đá một cú phế đi kia, di chứng lưu lại chắc hẳn đã đủ để hắn nhớ kỹ cả đời.

Diêm Tiêu Tiêu chợt hỏi: "Vậy còn cô gái Tiếu Tiếu bị xâm hại kia thì sao?"

Diệp Tiểu Nhu im lặng một lúc, đáp: "Vào tháng Oánh Oánh nhập viện, đã tự sát."

Tất cả mọi người trầm mặc.

Diệp Tiểu Nhu ngẩng đầu: "Xin lỗi, tôi nên kể chuyện nào vui vẻ mới đúng."

Cô mỉm cười, mắt lại ươn ướt.

Giang Triều bỗng đứng dậy, cầm một chai bia, đưa lên miệng dùng răng cắn nắp mở ra: "Nào, cạn ly, vì những người kiên cường sống tiếp."

Vì những người vẫn kiên cường sống tiếp giữa thế gian không mấy tốt đẹp này.

Diệp Tiểu Nhu thấy Giang Thạc cầm rượu lảo đảo bước về phía

cô, anh ta không nói một lời, chỉ đứng trước mặt cô uống hết ly.

Để xoa dịu bầu không khí, lão Mã bắt đầu kể một số vụ án thú vị, nhưng sau khi mọi người cười xong, vẫn không nhịn được mà chìm vào câu chuyện đau đớn vừa rồi. May thay cồn giúp tê liệt thần kinh, khiến người khác khó có thể nghĩ sâu xa, từ từ, vẻ khổ sở trên mặt họ cũng biến mất.

Cuối cùng chỉ còn ba người Diêm Tiêu Tiêu, Dương Viêm và Diệp Tiểu Nhu là tỉnh táo, ngay cả Lâm Linh, sau khi uống mấy ly vang đỏ cũng đỏ bừng mặt.

Vì lý do cơ thể nên Diêm Tiêu Tiêu chỉ nhấp vài ngụm, nhưng vẫn dính rượu rồi, cô ấy đành gọi lái xe thuê, đỡ lão Mã về nhà, cũng thuận tiện đưa Lâm Linh ở khá gần nhà về.

Cặp sinh đôi họ Giang đã bất tỉnh nhân sự, được chủ nhà hàng sắp xếp tài xế đỡ lên xe chở về nhà. Trước khi lên xe, Giang Triều được nhân viên phục vụ đỡ còn giãy giụa nhìn Diệp Tiểu Nhu.

“Cô... sao cô không say?”

Diệp Tiểu Nhu cười cười với anh ta: “Tôi ngàn ly không say.”

“Không thể nào! Chắc chắn cô gian lận! Tôi muốn nghe chuyện của bệnh nhân thứ hai, tôi muốn...” Còn chưa dứt lời, anh ta đã ói ra đất.

Diệp Tiểu Nhu vội né tránh, may sao trước đó đã sắp xếp nhân viên đưa họ về nhà.

Cô quay đầu nhìn, không ngờ Dương Viêm lại ngồi trên bậc cửa, chống hai tay lên đầu gối, anh hơi cúi đầu, có vẻ không thoải mái.

Theo cô biết, Dương Viêm là người yêu sạch sẽ ở mức độ nhất định, bất cứ khi nào cần kiểm tra bằng chứng trong vụ án, anh luôn có thể tiện tay lấy một đôi găng tay trắng tinh từ trong túi ra. Từng ngóc ngách trong phòng làm việc của anh không hề dính hạt bụi nào, sàn nhà còn được lát bằng đá cẩm thạch nhìn sạch nhất, ngay cả bàn làm việc cũng không tì vết. Hôm ấy, máu tươi từ vết thương dây bẩn quần áo, anh cũng mau chóng thay bộ khác. Cô dám chắc, trong ngăn tủ ở văn phòng của anh nhất định để không dưới ba chiếc áo sơmi sạch sẽ.

Lúc nào người đàn ông này cũng duy trì bề ngoài tươm tất, chưa từng lộ ra một chút nhếch nhác trước mặt người khác.

Cô đang định hỏi anh, chợt nghe Dương Viêm khàn giọng gọi cô một tiếng: “Diệp Tiểu Nhu.”

“Vâng? Tôi ở đây, sếp.”

Dương Viêm vẫn cúi đầu, nâng tay lên: “Qua đây đỡ tôi một chút.”

Anh vắt áo khoác vest lên một cánh tay, giơ cánh tay khác lên, ngón tay thon dài buông thõng.

Lần đầu tiên cô thấy anh uể oải như thế.

Anh là Dương Viêm luôn luôn có thể giữ lý trí, không gì không làm được đó ư?

Diệp Tiểu Nhu nhìn quanh.

Sao lại chỉ còn mỗi mình cô thế này, bọn lão Mã không ở đây, cô thực sự hơi luống cuống chân tay.

Diệp Tiểu Nhu thở dài, cam chịu bước qua, đỡ cánh tay anh, muốn nâng anh dậy.

Nhưng ngay khi cô vừa chạm vào cánh tay anh, người đàn ông chợt xoay ngược cánh tay lại, nhanh chóng kiềm chế cổ tay cô.

Đây là một loại phản xạ có điều kiện theo bản năng trong trạng thái không tỉnh táo, trong nháy mắt ấy thậm chí anh có thể không biết người mình bắt lấy là ai.

Cơ thể khó chịu, thần kinh căng thẳng.

Như lần đầu họ gặp mặt, Diệp Tiểu Nhu đã vô thức dùng nón bảo hộ cứng cáp đánh anh bị thương. Nhưng rõ ràng Dương Viêm dịu dàng hơn cô, phản ứng căng thẳng đầu tiên của cô là tấn công, còn anh, chỉ tránh né và kiềm chế.

Diệp Tiểu Nhu định bỏ ra, nhưng cũng sợ sẽ k1ch thích phản ứng căng thẳng của anh nhiều hơn, nếu làm không khéo hai người sẽ đánh nhau, cô đành đứng yên không nhúc nhích, cứ để anh cầm lấy cổ tay mình.

Anh dùng nhiều sức, sức mạnh cứng rắn của người đàn ông này khiến cô nhíu mày.

Cô nhẹ nhàng gọi một tiếng sếp, thấy anh vẫn cúi đầu, có vẻ chưa hoàn toàn tỉnh táo, cô bèn gọi tên anh: "... Dương Viêm?"

Rốt cuộc Dương Viêm cũng phản ứng, anh ngẩng đầu, khi thấy Diệp Tiểu Nhu thì hơi ngẩn ra.

Quả nhiên, hai mắt đen láy của anh vẫn bình tĩnh, nhưng không lý trí và thâm thúy như thường ngày, còn thoáng qua vài phần mơ màng. Ngay cả gương mặt anh tuấn kia nhìn cũng hơi tái nhợt, môi thiếu chút huyết sắc so với bình thường.

"Anh sao vậy? Không thoải mái à? Hay say rồi?"

Cuối cùng Dương Viêm cũng nhận ra mình đang làm gì, cổ tay mềm mại và mảnh khảnh trong tay đã bị anh nắm đỏ, anh lập tức buông tay, dùng sức day day ấn đường của mình: “Xin lỗi, làm đau cô rồi?”

Anh đứng lên, hơi lảo đảo, nhưng cũng may vẫn đứng vững: “Tôi chỉ hơi khó chịu thôi... Không có việc gì đâu.”

Diệp Tiểu Nhu sắp thở ra một hơi, đã thấy thân thể anh loạng choạng, cô vội vàng tiến lên đỡ anh.

Dương Viêm gần như phải dồn sức nặng nửa người lên người cô mới miễn cưỡng không ngã sấp xuống.

Diệp Tiểu Nhu ngửi được hương thơm nhẹ quen thuộc trên người anh, kèm theo mùi rượu nồng nặc. Lúc uống rượu, anh còn chống đỡ tỏ ra tỉnh táo, những người khác vừa đi, anh lập tức để lộ trạng thái thật sự.

Cô đoán do anh thức đêm làm việc nên tình trạng sức khỏe còn kém, nhưng vẫn gắng gượng theo họ liên hoan uống rượu, kết quả đã thành thế này đây.

“Tôi đưa anh về nhà.” Diệp Tiểu Nhu lấy chìa khóa xe trong túi áo khoác của anh ra, một tay cầm áo khoác của anh, một tay đỡ anh, cô khó khăn mở cửa sau xe, đỡ anh ngồi lên ghế sau.

Nhưng cô không có bằng lái, dù có bằng lái cô cũng đã uống rượu, vẫn phải tìm lái xe thuê thôi.

Nhưng tìm lái xe thuê thế nào? Đáng thương thay Diệp Tiểu Nhu cô mới ra tù vài tháng, chưa từng gọi xe, ra ngoài đều dùng hai chân, lần đi xa nhất cũng ngồi xe Tiêu Ngũ. Cô theo Lâm Linh học nhiều ứng dụng di động như vậy, nhưng không hề học gọi xe.

Thật ra việc này cũng tương đối dễ, nghiên cứu một chút cũng biết, vấn đề lớn hơn nữa là: Anh ở đâu?

“Sếp, anh ở đâu?”

Dương Viêm tựa đầu vào ghế sau, nhắm mắt, như đã mất đi ý thức, Diệp Tiểu Nhu sờ trán anh, cảm thấy không nóng lên. Nhưng trông anh vẫn không thoải mái, anh nhắm mắt, lại hơi nhíu mày, trên trán cũng lấm tấm mồ hôi lạnh.

Diệp Tiểu Nhu vội gửi một tin nhắn vào nhóm WeChat, nói mình muốn đưa sếp về nhà, hỏi họ có ai biết địa chỉ nhà anh không.

Người duy nhất còn tỉnh táo, Diêm Tiêu Tiêu mau chóng gửi lại một tin thoại: “Việc này không dễ, bọn chị cũng không biết nhà sếp ở đâu. Cậu ấy có mấy căn hộ, nhưng bọn chị chưa từng đến nhà cậu ấy, cũng không biết thông tin liên lạc của người nhà cậu ấy.”

Diệp Tiểu Nhu kinh ngạc: “Không ai biết à?”

Diêm Tiêu Tiêu: “Ừ, em cũng biết hành tung của sếp rất thần bí, không phải nói đùa đâu. Chị và lão Mã đã làm việc với cậu ấy ít nhất tám năm, chưa bao giờ biết nhà cậu ấy ở đâu. Trước kia khi gặp tình huống đặc biệt, ví dụ như bị thương gì đó, bọn chị sẽ đưa cậu ấy đến khách sạn, hoặc sẽ đưa về căn hộ gần công ty nghỉ tạm... là căn hộ em đang ở đó. Em cũng biết ấy, ngành này của chúng ta không phải là công việc kinh doanh bình thường như bên ngoài, người muốn tìm chúng ta nhiều lắm, đừng nói là sếp, chị và lão Mã cũng rất chú ý đến việc bảo vệ riêng tư của gia đình, huống chi là sếp chúng ta.”

Diệp Tiểu Nhu bất đắc dĩ trả lời: “Vậy phải làm gì đây...”

“Lẽ ra với tửu lượng của sếp thì không thể say, dù uống nhiều cậu ấy cũng có thể tự về nhà an toàn, không biết hôm nay xảy ra chuyện gì, cứ thấy cậu ấy hơi kỳ lạ... Có lẽ vì tối qua thức đêm ngủ không ngon chăng?” Diêm Tiêu Tiêu đang đỡ lão Mã về nhà, nói chuyện cũng hơi ngắt quãng: “Đúng là khiến người khác lo lắng mà, nếu không được thì em đưa cậu ấy tới công ty đi, dù sao cũng có phòng nghỉ của cậu ấy, sắp xếp cho cậu ấy ở đó, khóa kỹ cửa là được... Ôi chao, lão Mã ngã xuống rồi!”

Diệp Tiểu Nhu vội nói: “Chị bận trước đi, sếp bên này để em lo.”

Hiện tại người duy nhất còn tỉnh táo là Diêm Tiêu Tiêu cũng không biết địa chỉ của Dương Viêm, người khác càng không thể. Cô suy nghĩ hồi lâu, nghĩ tới Tiêu Ngũ, may sao cô có trí nhớ siêu việt, còn nhớ rõ mình từng thấy số điện thoại của Tiêu Ngũ, lập tức gọi điện thoại cho anh ta.

Có lẽ vì là số lạ, một lát sau Tiêu Ngũ mới bắt máy: “Xin chào, ai vậy?”

“Phó đội trưởng Tiêu, Diệp Tiểu Nhu đây, không bận chứ? Tôi muốn hỏi anh việc này.”

Tiêu Ngũ vẫn duy trì trạng thái làm việc của cảnh sát: “Đây là số điện thoại của cô sao? Cô mua điện thoại lúc nào? Cô muốn hỏi gì? Chuyện vụ án?”

Diệp Tiểu Nhu trả lời: “Anh nghĩ nhiều rồi, tôi không có hứng thú về vụ án, tôi muốn hỏi liệu anh biết Dương Viêm sống ở đâu không?”

Tiêu Ngũ nghi ngờ hỏi: “Thế nào? Cô muốn làm gì Dương Viêm?”

“Tôi muốn lẻn vào nhà anh ấy, chụp ảnh ngủ của anh ấy, được

không?”

“Tất nhiên không được, đó là phạm pháp!” Tiêu Ngũ nói lời ngay lẽ phải.

Diệp Tiểu Nhu cạn lời: “Thôi bỏ đi, tôi vẫn nên làm một người lính cho tốt thì hơn, tạm biệt anh.”

Tiêu Ngũ nói: “Cô đợi chút...”

Diệp Tiểu Nhu cúp điện thoại, Tiêu Ngũ lập tức gửi một tin nhắn tới: Tôi không biết anh ta đang ở đâu thật, anh ta vẫn luôn giữ bí mật về địa chỉ nhà mình. Người theo dõi anh ta trong xã hội nhiều vô kể, cô có việc gì gấp à?

Diệp Tiểu Nhu không muốn dông dài với anh ta, trả lời một câu: Không sao, đã biết, cảm ơn.

Cô tìm hiểu ứng dụng đặt xe thường dùng một chút, sau ba phút đã đặt được một lái xe thuê, điểm tới là công ty.

Khi tài xế đến, Diệp Tiểu Nhu ngồi cạnh Dương Viêm, vốn định gọi anh, nhưng vẫn để anh nghỉ ngơi một lát.

Ông chú lái xe thuê rất nhiệt tình: “Cô gái, bạn trai cô như vậy chắc sẽ khó chịu lắm, nhưng cẩn thận đừng nôn trong xe, có cần thì bảo tôi dừng xe nhé.”

Diệp Tiểu Nhu trả lời: “Anh ấy sẽ không nôn, mà anh ấy không phải bạn trai tôi, là tôi...”

Tài xế cười ngắt lời: “Ồ, hiểu hiểu, còn chưa phải bạn trai, tình nhân nhỏ nhìn xứng đôi quá.”

Diệp Tiểu Nhu: “...” Quên đi, không cần giải thích với người ngoài, giải thích cũng vô dụng.

Cô quay đầu nhìn góc nghiêng của Dương Viêm. Thật ra, ngoài việc biết tên anh, biết thân phận ông chủ đứng sau của Cơ quan Điều tra các vấn đề xã hội Mặc Phi, cô hoàn toàn không biết gì về người đàn ông này. Ngay cả nhân viên đã làm việc với anh tám năm như bọn Diêm Tiêu Tiêu, họ cũng không biết địa chỉ và hoàn cảnh gia đình của anh.

Cô còn không bằng họ.

Kết hôn rồi sao? Có một nửa khác chưa? Sống chung với người nhà ư? Bình thường không làm việc thì đi đâu?

Đã từng, cô thường xuyên tự cho là mình thông minh, cô quan sát mỗi người, phân tích từng bí mật ẩn chứa trong hành vi của họ. Nhưng người đàn ông này tựa như một câu đố với cô, từ ngoại hình, lời nói cử chỉ hay hành vi, cô đều không thể nhìn thấu suy nghĩ và cảm xúc thật sự trong tâm trí lẫn nội tâm anh.

Mỗi người đều có hai mặt, thậm chí có nhiều mặt.

Còn Dương Viêm, mọi người chỉ biết một mặt của anh, vậy anh còn những mặt nào mà người khác không biết đây?

Gần tới khu dân cư, ngay khi đến trước công ty, Diệp Tiểu Nhu nhìn thoáng qua Dương Viêm, anh vẫn chưa tỉnh dậy.

“Cô gái, dừng xe phía trước sao?”

Diệp Tiểu Nhu nhìn phía trước, vừa định nói phải, chợt thấy một người đang đứng dưới gốc cây phía trước công ty.

“Chú khoan dừng! Tới ngã tư phía trước thì rẽ ạ.”

Khi xe lướt ngang qua công ty, Diệp Tiểu Nhu nằm sấp bên cửa

kính xe cẩn thận quan sát, nhưng vì bên kia cách đèn đường khá xa, người lại ở dưới gốc cây, nên ngoại trừ bóng người, cô cũng thấy không rõ gì khác.

Cô nói tài xế dừng xe dưới lầu tòa nhà cô đang ở, lái xe thuê nhiệt tình còn muốn giúp cô đỡ "bạn trai" lên lầu, Diệp Tiểu Nhu nhẹ nhàng từ chối.

Chỉ cần ý thức còn hơi tỉnh táo, người như Dương Viêm sẽ không cho phép một người lạ đụng vào mình, lòng cảnh giác của anh với người ngoài không hề kém hơn cô.

"Chúng ta chuẩn bị lên lầu, vào thang máy rồi."

"Cô..."

"Là tôi đây, sếp, là Diệp Tiểu Nhu."

Rốt cuộc Diệp Tiểu Nhu cũng hiểu về trạng thái chuẩn bị chiến đấu trong lời Dương Viêm, hóa ra chính anh vẫn luôn duy trì, ngay cả khi ý thức còn chưa tỉnh táo, anh vẫn cảnh giác với mọi thứ quanh mình. Chỉ khi nghe thấy người bên cạnh đáp là người một nhà, anh mới có thể làm theo lời cô, từng bước vào thang máy cùng cô.

Xét trên góc độ Tâm lý học, rõ ràng anh là một người rất khó tiến vào trạng thái thôi miên. Chí ít theo cô biết, không một nhà thôi miên nào có thể đột phá tầng ý thức mạnh mẽ bên ngoài của anh để xâm nhập vào phần tiềm thức sâu không thấy đáy của anh.

Tới tận khi đỡ anh vào căn hộ rồi bật đèn lên, để anh nằm xuống sô pha, Diệp Tiểu Nhu mới thở phào nhẹ nhõm.

Cô cúi xuống, nói với Dương Viêm: "Này, có một người lén lút đứng ở cửa công ty, tôi đi xem là ai, anh nghỉ ngơi ở đây nhé."

Dương Viêm cúi đầu, còn chưa mở mắt, cũng chưa trả lời cô, nhưng khi cô xoay người rời đi, chợt nghe được giọng nói yếu ớt của anh: “Diệp Tiểu Nhu.”

Diệp Tiểu Nhu dừng bước, ngoảnh lại.

“Đã dặn, không thể hành động một mình mà...”

Giọng anh thều thào, cô khẳng định thậm chí anh còn không biết đây là đâu, nhưng anh nói chuyện vẫn rất có logic: “Không được... Hành động một mình.”

Trước giờ tôi vẫn luôn một mình.

Diệp Tiểu Nhu thở dài: “... Được rồi, nghe lời anh.”

Cô tới phía trước cửa sổ quan sát, có lẽ khi chọn nơi ở anh đã chú ý tới điểm này, từ cửa sổ cô có thể thấy cửa lớn công ty, đã không còn ai ở đó.

Dương Viêm tựa vào sô pha, hơi nghiêng mặt, hô hấp đều đều.

Có lẽ cảm nhận được hoàn cảnh an toàn, cuối cùng thần kinh căng thẳng của anh cũng thả lỏng, anh dần chìm vào giấc ngủ.

Diệp Tiểu Nhu không dám chạm vào anh nữa, bởi vì chỉ cần hoàn cảnh có chút thay đổi cũng có thể khiến anh bừng tỉnh. Cô cố hết sức hạ thấp cảm giác tồn tại của bản thân, lẳng lặng vào phòng mình.

Ba rưỡi sáng, đêm còn dài.

Dương Viêm đặt tay lên trán, khi dần tỉnh táo, cảm thấy xung quanh khác thường: Anh không nằm trên giường mình.

Nhận ra điều này, anh bừng tỉnh.

Chương 27: C27: Chương 27

Căn hộ này cũng không xa lạ với anh, vì đây là căn hộ của anh. Ba năm trước, từ lúc mua đến khi sửa sang, số lần anh tới đây có thể đếm được trên đầu ngón tay, nhưng căn hộ này quả thực thuộc quyền sở hữu của anh. Từ phong cách trang trí tới thiết kế nội thất, đều do anh tùy ý chọn trên tạp chí.

Thế nên, tuy nơi này sạch sẽ gọn gàng, phong cách trang trí rất có thẩm mỹ, nhưng dù ai tới cũng sẽ nhận xét nơi này không có không khí gia đình. Vì những người sống ở đây không xem đây là nhà của mình, tất nhiên cũng không có hương vị ấm cúng gì đó.

Nhưng hiện tại đã khác, bởi lẽ anh đã cho một người ở đây.

Từ ngày đầu tiên cô vào ở cho tới hiện tại, ít nhất cũng đã hơn một tháng, anh nghĩ khoảng thời gian này đã đủ để cô thích ứng với hoàn cảnh nơi đây, xem nơi này như một chốn sinh sống an toàn, thế nhưng...

Tại sao nơi này vẫn không thay đổi gì mấy, không những không có cảm giác "nhà", mà gần như vẫn giống hệt lúc trước?

Anh đứng dậy nhìn quanh: TV chưa từng mở, máy lọc nước không cắm điện, hai đôi giày đặt ngay ngắn trên tủ giày, nhưng đều đặt trong hộp giày ban đầu, chứng tỏ dấu giày mang đến từ bên ngoài sẽ không dính lên tủ giày.

Trống vắng, sạch sẽ, không một hạt bụi, gọn gàng ngăn nắp,

ngay cả gối ôm trên sô pha cũng không hề bị xê dịch.

Anh tới ban công, kéo rèm nhìn ra bên ngoài, xe của anh đậu dưới lầu, đằng xa là tòa nhà nhỏ của công ty vẫn chìm trong bóng tối.

Tựa như trước kia, khi anh vẫn thi thoảng tới đây ngồi một lát. Mà trong nhà ngoại trừ anh thì không một bóng người, đừng nói có người đến ở, ngay cả hơi thở sinh hoạt cũng không.

Lòng anh chùng xuống, anh tới cửa phòng ngủ.

Cửa phòng ngủ khép hờ chừa lại một khe hở.

Phòng ngủ của con gái, bình thường khi ngủ họ sẽ đóng cửa, đó là không gian tự do và cảm giác an toàn khi ở một mình. Còn một người luôn ở trong trạng thái chuẩn bị chiến đấu, sở dĩ để cửa mở, lý do cũng chỉ có một: họ muốn bất cứ lúc nào cũng cảm nhận được động tĩnh xung quanh. Dù một làn gió chỉ thổi nhẹ qua họ cũng sẽ tỉnh dậy ngay, nếu đóng cửa, chẳng khác gì đang đặt mình trong không gian nguy hiểm, chặn các cảnh báo nguy cơ có thể xảy ra bên ngoài.

Anh những tưởng sẽ thấy cô ngủ trên giường, nhưng cảnh tượng trong phòng ngủ lại khiến đồng tử của anh lập tức giãn ra.

Chiếc giường ban đầu chỉ được trải nệm, ga giường và chăn vì muốn giữ sạch nên được đặt trong tủ, nhưng giờ phút này, chiếc giường kia vẫn trống không.

Không người, không chăn không gối, ngoại trừ một tấm nệm lẻ loi ra thì không thấy gì.

Diệp Tiểu Nhu vốn nên nằm thoải mái trên giường lớn, lại chỉ tựa nửa người vào bên giường, ôm một con gấu bông cũ kỹ

trong lòng, cô nằm nghiêng trên tấm thảm cạnh giường, ngủ rất sâu.

Rèm cửa được kéo một nửa, ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu vào phòng, hắt lên gương mặt dịu dàng của cô.

Chỉ nhìn thoáng qua anh đã biết, cô chưa từng ngủ trên giường, mấy thứ trên giường, cũng như các đồ dùng khác trong phòng, cô chưa từng chạm vào.

Đồng nghĩa, cô chưa từng xem căn hộ này là nhà, thậm chí chưa từng coi nó thành nơi thuộc về mình. Cô nghĩ mình là một vị khách ở đây, một người có thể rời đi bất cứ lúc nào, tất cả mọi thứ tại nơi này, cô không muốn để lại quá nhiều dấu vết thuộc về mình.

Anh đứng bất động nhìn cô hồi lâu, rồi xoay người vào nhà vệ sinh.

Trong nhà vệ sinh rất ít đồ dùng dành cho phụ nữ, chỉ để một bộ đồ dùng cá nhân cơ bản và mỹ phẩm chăm sóc da đơn giản của phụ nữ.

Anh rửa mặt, nhìn bản thân trong gương, trong đầu từ từ hiện lên ký ức tối qua.

Tối qua, đầu anh đau như muốn nứt ra, anh ngồi trên bậc cửa nhà hàng, vươn tay về phía cô, siết lấy cổ tay cô, được cô đỡ lên xe, xe chạy qua công ty...

Hai tay nắm chặt bồn rửa mặt, Dương Viêm cúi đầu, thở dài.

Cô gái ngốc này... Tại sao luôn đẩy mình đến mức này cơ chứ?

Chẳng lẽ trên đời này, không một nơi chốn nào có thể khiến cô

yên tâm sinh sống sao?

Vừa qua năm rưỡi, Diệp Tiểu Nhu đúng giờ mở mắt.

Thật ra cô ngủ cũng không ngon, từ khi thiêm thiếp vào nửa đêm tới bây giờ, thời gian cô chìm vào giấc ngủ nhiều nhất cũng chỉ có hai ba tiếng, hơn nữa cô còn mơ vô số thứ lung tung, cô gõ đầu, cảm thấy hơi nhức đầu.

Chẳng lẽ có người ở ngoài là lý do khiến cô mất hai giờ vẫn không ngủ được à?

Đợi chút, bên ngoài còn có người... Diệp Tiểu Nhu sực nhớ tới Dương Viêm vẫn đang ở trên sô pha, để sếp nằm trên sô pha còn mình nằm ngủ trong phòng, có phải không tốt lắm nhỉ?

Quả thực không tôn trọng lãnh đạo rồi! Nếu để hiệp sĩ trung thành Giang Thạc biết việc này, đoán chừng anh ta sẽ xắn tay áo đánh một trận với cô ngay tại chỗ mất.

Vừa nghĩ vậy, cô nhanh chóng đứng dậy thu dọn đồ đạc chạy ra ngoài.

Cô cứ tưởng Dương Viêm vẫn đang ngủ trên sô pha, vì lúc ngủ cô mở cửa phòng, dù Dương Viêm hơi cử động cô cũng có thể nghe thấy, cô vẫn rất tự tin về việc này.

Nhưng khi cô bước ra...

Dương Viêm đã thay sơmi quần âu, từ tóc đến cổ tay áo, toàn thân đều tươm tất sạch sẽ, khác hẳn vẻ lười biếng lạnh nhạt ở công ty và bộ dạng nửa tỉnh nửa say ở nhà hàng hôm qua. Lúc này anh đang nhàn nhã ngồi trên sô pha, không biết đang nhìn gì, hay suy nghĩ gì, hoặc đang đợi điều gì... Tóm lại, ngoại hình ưu tú và cả tư thế ngồi nghiêm chỉnh như học sinh kia đã trở lại.

“Tỉnh rồi?”

Anh chợt lên tiếng, khiến Diệp Tiểu Nhu bị dọa sợ, cô hơi lắp bắp: “Tỉnh, tỉnh rồi, sếp, anh thức dậy khi nào vậy?”

Giờ khắc này cô hơi kinh sợ, cô cứ nghĩ tính cảnh giác của mình rất cao, bình thường dù một con muỗi bay ở xa, cô cũng có thể lập tức tỉnh dậy. Nhưng cô lại không hề biết Dương Viêm đã thức, vậy chỉ còn một khả năng: Anh cố gắng giảm bớt cảm giác tồn tại của mình, tựa như lúc trước cô không muốn quấy rầy giấc ngủ của anh, anh cũng không quấy nhiễu giấc ngủ của cô.

Dương Viêm tựa vào sô pha không nhúc nhích, cũng không trả lời vấn đề của cô, chỉ hỏi: “Ngày nào cô cũng thức lúc năm rưỡi à?”

“Gần như vậy.” Diệp Tiểu Nhu không giấu giếm, dù sao cô cũng biết mình không thể giấu nổi người đàn ông này bất cứ chuyện gì, chỉ cần anh muốn biết.

“Khi còn trong tù, đúng sáu giờ chuông sẽ kêu. Tôi ghét tiếng chuông kia, nên hằng ngày luôn thức dậy trước nửa tiếng.”

Đa số người từng vào tù sẽ tìm mọi cách để né tránh khoảng thời gian không thể thấy ánh sáng kia, họ luôn tự ti và xấu hổ. Nhưng khi Diệp Tiểu Nhu đề cập về việc này, cô không hề băn khoăn, như thể đây chỉ là một giai đoạn trải nghiệm sống bình thường, không khác gì một chuyến du lịch.

Dương Viêm dừng một chút, nói: “Chuẩn bị đi, theo tôi ra ngoài ăn sáng.”

“Ra ngoài ăn sao...” Diệp Tiểu Nhu vô thức định từ chối, nhưng rõ ràng chỉ nhìn bóng lưng anh, cô cũng cảm giác như bầu không khí xung quanh trở nên lạnh lẽo, cô đành nuốt câu từ

chối xuống, đổi thành nhẹ nhàng nhận lời: “Được...”

Cô dùng tốc độ khi còn trong tù nhanh chóng chỉnh trang bản thân, cuối cùng bện mái tóc dài sau đầu, phát hiện tóc mình dài ra không ít.

Hai năm không để tóc dài, cô cũng không biết tóc mình lại có thể dài nhanh như thế, đã sắp chạm ngực rồi.

Dương Viêm vẫn ngồi trên sô pha chờ, chưa tới mười phút sau, Diệp Tiểu Nhu ra khỏi phòng, nói với anh: “Tôi xong rồi.”

Anh nhìn cổ tay cô, trên đó đã không nhìn thấy dấu vết gì, nhưng anh nhớ rõ tối qua, khi mình nắm cổ tay trắng nõn gầy gò kia, cô đã phát ra âm thanh nghèn nghẹn nho nhỏ.

Tất nhiên sẽ đau, nhưng cô không rên một tiếng, cũng không vùng vẫy... Là sợ anh không nhận ra cô sao?

“Hôm qua...”

“Vâng?” Diệp Tiểu Nhu chớp mắt: “Hôm qua anh uống say, tôi sợ anh ở công ty một mình không an toàn, bèn đưa anh đến nơi này, không sao chứ?”

“Đương nhiên không sao.” Dương Viêm hơi khựng lại, bảo: “Phiền cô rồi, xin lỗi.”

Diệp Tiểu Nhu mỉm cười: “Có gì đâu, ai mà chẳng có lúc mệt.”

Dương Viêm cúi đầu nhìn đồng hồ: “Cách giờ chuông kêu mà cô nói còn hai mươi phút.”

Diệp Tiểu Nhu: “Ừ... Đúng vậy.”

“Cách giờ làm việc bình thường của công ty còn ba tiếng rưỡi.”

Diệp Tiểu Nhu: “Đúng vậy.”

“Vậy thời gian hơn ba tiếng này, bình thường cô làm gì?”

“Rèn luyện cơ thể, xem tạp chí, ăn sáng gì đó.”

Dương Viêm gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Anh không nhắc đến chuyện mình phát hiện đêm qua dù chỉ một chữ.

Bởi vì anh rất rõ, nói cũng vô dụng, ít nhất vào hiện tại, nói gì cũng vô dụng.

Bao vấn đề còn sót lại từ quá khứ, không phải một sớm một chiều có thể giải quyết. Huống chi, tới tận bây giờ cô gái này vẫn chưa thực sự tin tưởng anh, hoặc tin tưởng bất cứ ai xung quanh cô.

Hiện tại, chỉ cần hơi k1ch thích cũng có thể khiến lòng phòng bị của cô tăng vọt.

Thế nên, mọi chuyện không thể nóng vội.

Dương Viêm dẫn cô tới tiệm cháo phong cách Trung Quốc gần cổng khu dân cư, hiển nhiên nhân viên phục vụ ở đây quen anh, vừa thấy anh họ đã nhiệt tình mời anh vào phòng riêng nhỏ: “Anh Dương, đã lâu anh không tới, hôm nay muốn ăn gì ạ?” Nhìn Diệp Tiểu Nhu bên cạnh Dương Viêm, hai mắt của nhân viên phục vụ sáng lên.

Không thể không nói, kể cả khi ở trong một công ty mà ngoại hình của mọi người đều xuất chúng (ngoại trừ lão Mã sắp trọc đầu còn tỏ vẻ mình ít tóc kéo thấp giá trị nhan sắc của công ty ra

thì những người còn lại đều không kém), dung mạo của Diệp Tiểu Nhu cũng thuộc top đầu. Lâm Linh thiên về khí chất văn nghệ, Diêm Tiêu Tiêu toát lên nét mặn mà gợi cảm, còn Diệp Tiểu Nhu lại sở hữu gương mặt và phong thái khiến người khác choáng ngợp ngay từ ánh nhìn đầu tiên, dù cô chỉ ăn mặc đơn giản đứng đó, cũng đủ để người khác không nhịn được mà quay đầu nhìn.

“Vị tiểu thư này, cô có thể xem thực đơn của chúng tôi trước.”

Diệp Tiểu Nhu đặt thực đơn trước mặt Dương Viêm, Dương Viêm cũng không để cô gọi mà nói với nhân viên phục vụ: “Làm như bình thường, hai phần, cháo của cô ấy đổi thành cháo đậu đỏ bách hợp.”

“Được.” Nhân viên phục vụ cũng không nhiều lời, thức thời đóng cửa lui ra.

Mặc dù đóng cửa, nhưng cửa sổ vẫn mở, Diệp Tiểu Nhu ngồi cạnh cửa sổ, vừa vặn thấy một nam một nữ đang dùng cơm.

Dương Viêm chợt hỏi một câu: “Cô nhìn ra gì?”

Diệp Tiểu Nhu đang chăm chú nhìn, quay đầu nhìn anh, trả lời: “Có lẽ họ mới quen biết đêm qua, ở khách sạn một đêm, sau đó xuống lầu ăn sáng.”

“Ồ?”

“Cô gái kia mặc trang phục công sở, trang điểm tinh tế, nhưng tóc hơi lộn xộn, rõ ràng cô ấy không hề để ý. Từ khi vào cửa cô ấy đã có vẻ lo lắng bất an, đầu tiên phải nhìn quanh một vòng để xem thử có người quen không, sau đó mới thở phào nhẹ nhõm ngồi xuống. Khi nói chuyện với người đàn ông đối diện, trên mặt cô ấy vẫn tỏ vẻ lấy lòng, chắc cô ấy là nhân viên bán hàng hoặc làm bên quan hệ công chúng. Còn vị đối diện cô ấy, ắt hẳn

là một ông sếp trung niên thường xuyên dự tiệc rượu xã giao quanh năm, đã quen với mấy trường hợp gió trăng, từ khi ngồi xuống ông ta vẫn chưa xem tin trong điện thoại. Ổ ông ta còn chưa rửa mặt, có lẽ chê phòng tắm của khách sạn không tốt, hoặc cô gái kia ở bên trong quá lâu... Quần áo trên người ông ta chắc do vợ chọn, đêm qua ông ta lấy cớ đi công tác để ra ngoài. Dùng xong bữa này, bọn họ sẽ mỗi người một ngả, dù sao cô gái kia cũng để sẵn hợp đồng trong túi rồi."

Cô vừa dứt lời, cô gái kia đã cẩn thận lấy hợp đồng trong túi ra đưa cho người đàn ông, mà trông người đàn ông không quá kiên nhẫn, hiển nhiên đêm qua và con số trên hợp đồng khiến ông ta thấy không tương xứng.

"Hơi nhíu mày, lỗ mũi phập phồng... Cô ấy sẽ khóc bày tỏ nỗi ấm ức của mình." Diệp Tiểu Nhu nhìn biểu cảm của cô gái kia dần trở nên suy sụp, thở dài: "Thường xuyên vuốt tóc, vô thức vò khăn giấy, cắn môi, rõ ràng cô ấy mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế ở mức độ nhất định kèm theo lo lắng. Dù sao đối với cô ấy, cả đêm phục vụ một người đàn ông bụng bia, lại không dễ nhìn mà vẫn không ký nổi hợp đồng là một việc rất xấu hổ và nhục nhã, nên..."

"Nên cô không ngủ trên chiếc giường kia, bởi vì cảm thấy phòng ngủ không tốt, hay giường quá nhỏ không đủ cho cô ngủ?"

Diệp Tiểu Nhu sửng sốt.

Chỉ trong khoảnh khắc ấy, đầu óc cô gần như trống rỗng.

Về sau, vào mỗi lần nghĩ về khoảng thời gian này, cô cũng không khỏi thở dài. Người đàn ông này, trong vô tình, anh luôn có thể khai thác bí mật không thể diễn tả sâu trong nội tâm của người khác, mà lúc nào anh cũng một đòn trúng đích, đánh thẳng vào điểm yếu nhất.

Tưởng chừng như một câu hỏi đơn giản, nhưng đằng sau lại chất chứa bí mật, dù có thiên ngôn vạn ngữ cũng khó lòng bày tỏ.

Đúng lúc nhân viên phục vụ bưng khay vào, đưa cho họ mỗi người hai món ăn kèm và hai bát cháo khác nhau.

Như thể không có việc gì, Dương Viêm cầm đũa, đưa tới trước mặt cô: "Ăn đi."

Diệp Tiểu Nhu cúi đầu ăn cháo.

"Ngon không?"

Diệp Tiểu Nhu cụp mắt gật đầu: "Rất ngon."

Trong khi Diệp Tiểu Nhu như đang tiến vào cõi thần tiên với bát cháo đậu đỏ bách hợp, điện thoại của Dương Viêm chợt vang lên.

Cùng lúc đó, cô gái bên ngoài bắt đầu rơi lệ.

Diệp Tiểu Nhu vừa quan sát tiến triển của hai người bên ngoài, vừa nghe Dương Viêm đối diện nói chuyện.

Nghe từ giọng anh, rõ ràng anh đang mất kiên nhẫn với người kia.

"Sao nữa... Tôi đang ăn sáng, hôm nay nhiều việc lắm, không rảnh... Hửm?"

Xem ra người bên kia đã nói chuyện gì đó khá thú vị, anh bèn tạm dừng, cẩn thận nghe người kia nói khoảng hơn một phút.

Sau khi cúp điện thoại, Dương Viêm không lên tiếng ngay, Diệp

Tiểu Nhu nhận ra anh đang suy nghĩ, hơn nữa vẻ mặt anh đang cất giấu tâm sự nặng nề.

Thật ra cô rất bội phục người đàn ông này, bởi cô hiểu trong lòng anh chất chứa vô số điều mà người khác không biết, vô vàn bí mật đều được anh in sâu trong trí nhớ: Sự giúp đỡ tìm ra rất nhiều người mất tích, những kẻ sát nhân trốn trong góc tối tăm nào đó, từng vụ lừa đảo kinh doanh trên thương trường anh lừa tôi gạt, và cả các loại sự việc xã hội lung tung lộn xộn... Áp lực từ hàng trăm người đè nặng lên vai anh, nhưng anh vẫn đứng vững, còn làm rất tốt. Ít nhất nhìn từ bên ngoài, anh chưa bao giờ lộ ra sơ hở nào với người khác, cô biết hôm qua nhất định là chuyện ngoài ý muốn.

Anh quá mệt mỏi, dù sao, anh cũng chỉ là một người bình thường.

Một lát sau, cô vẫn còn không nhịn được, hỏi: “Sao vậy, xảy ra chuyện gì à?”

“Không phải chuyện lớn gì.” Dương Viêm nhìn cô ăn hết bát cháo: “Chỉ hơi phiền toái thôi... Cô ăn no chưa? Muốn ăn thêm một bát không?”

“Không cần, tôi no rồi.”

Thật ra khẩu phần ăn mà Dương Viêm gọi khá nhiều, chính anh còn ăn không hết, nhưng cô cũng không để dư. Không phải vì sức ăn của cô nhiều hơn anh, mà do cô sẽ không lãng phí đồ ăn, dù đặt trước mặt cô là món gì đó không ngon, cô vẫn sẽ ăn hết.

“Khi nãy bên phía Cục Cảnh sát gọi cho tôi.”

“Tiêu Ngũ?”

“Không, là người khác, lãnh đạo của Tiêu Ngũ.” Dường như nhớ

tới cuộc điện thoại vừa rồi, Dương Viêm hơi sầm mặt: “Họ thẩm vấn suốt đêm, tối qua Thẩm Trạch lại khai ra một vụ án khác, hơn nữa hắn chỉ tên nói muốn gặp tôi.”

Chương 28: C28: Chương 28

Diệp Tiểu Nhu nhíu mày.

Thẩm Trạch - cái tên tưởng chừng như bình thường này, nhưng hễ nghe tới đều sẽ khiến lòng cô dâng lên cảm giác khó chịu.

Kẻ sát nhân bi3n thái dành rất nhiều thời gian sàng lọc "con mồi", giết hại không biết bao nhiêu cô gái, dù bị bắt giữ cũng không chịu an phận, rốt cuộc hắn còn muốn làm gì?

"Lần trước hắn bảo muốn làm giao dịch với anh, anh nghĩ hắn muốn anh giúp hắn việc gì?" Diệp Tiểu Nhu hơi tò mò: "Đã đến nước này rồi, hắn còn có thể làm gì?"

"Gặp mới biết." Dương Viêm hỏi cô: "Cô muốn đi xem không?"

Diệp Tiểu Nhu gật đầu: "Không thể để một mình anh đi gặp tên bi3n thái kia được."

Dương Viêm nở nụ cười: "Vậy đi thôi."

Lúc họ xuống lầu lấy xe mới hơn bảy giờ, cửa công ty còn chưa mở. Trên đường tới Cục Cảnh sát, Dương Viêm gọi điện cho Lâm Linh, dặn dò cô ấy điều tra một vài chuyện, Diệp Tiểu Nhu kinh ngạc: "Hôm qua uống nhiều rượu thế, nhưng Lâm Linh vẫn tỉnh sớm vậy sao?"

"Công việc của cô ấy cần túc trực hai mươi bốn giờ, chỉ cần đồng nghiệp trong công ty gọi tới thì phải nghe hết, kể cả cuộc gọi của

những người khác."

Diệp Tiểu Nhu gật đầu, trong công ty cũng chỉ có Lâm Linh làm được mảng hỗ trợ kỹ thuật này.

"Tôi cũng trực 24 giờ, sếp, nếu anh cần, tôi cũng sẽ nhận điện thoại bất cứ lúc nào." Cô nói.

"Thế à?" Dương Viêm đang lái xe nghiêng đầu nhìn thoáng qua cô, bảo: "Vậy cô đừng hối hận đấy."

"Chắc chắn không hối hận." Diệp Tiểu Nhu nói: "Khối lượng công việc bao nhiêu tôi cũng cáng đáng được hết."

Dương Viêm im lặng một lúc, hỏi: "Biết tại sao hôm qua tôi lại chật vật không?"

Diệp Tiểu Nhu nghĩ nghĩ, đáp: "Không, anh không chật vật, anh vẫn ổn... chỉ hơi uể oải thôi."

Thật ra cô cũng không nói dối, tuy tình trạng hôm qua của Dương Viêm không tốt, ban ngày lúc họp ở công ty anh cứ lơ đãng, như đang tiến vào cõi thần tiên xa xôi. Nhưng tới tối, dù anh uống nhiều cũng không thể dùng từ "nhếch nhác" để hình dung về anh, khí thế nên có của ông chủ vẫn còn. Cô chắc chắn, dẫu hôm qua anh ngồi một mình bên lề đường thì cũng không có ai muốn chết đến trêu chọc anh, ngoại trừ kẻ ngốc bị mù.

"Được, vậy như cô nói, không chật vật, thế cô đoán xem tại sao hôm qua tôi lại uể oải?"

"... Khổ vì tình chăng?"

Đúng lúc phía trước là ngã tư phải giảm tốc độ, cô vừa trả lời, Dương Viêm suýt nữa đã giẫm sai phanh xe: "... Diệp Tiểu Nhu."

Không biết có phải ảo giác không, Diệp Tiểu Nhu nghe thấy một chút cảm giác nghiến răng nghiến lợi trong giọng điệu luôn ổn định của anh.

“Tôi đây, sếp.”

“Do mấy ngày tôi không nghỉ ngơi tốt, chất lượng giấc ngủ quá kém nên mới uể oải, chứ tôi không hề khổ vì tình.” Dương Viêm liếc nhìn cô, giọng nói bình thường lại: “Muốn duy trì túc trực 24 giờ, gia tăng khối lượng công việc, có thể, tôi còn có thể tăng tiền lương cho cô lên bằng mức lương của Lâm Linh. Thế nhưng, điều kiện tiên quyết là để cơ thể nghỉ ngơi thật tốt.” Dừng một nhịp, anh thản nhiên bỏ thêm một câu: “Tôi, sếp của cô, tinh thần có thể thi thoảng không tốt, còn cô thì không được.”

Diệp Tiểu Nhu gật gật đầu: “Hiểu ạ, tôi sẽ nghỉ ngơi tốt.”

Không phải cô không rõ ý của anh, đêm qua cô không đóng cửa phòng ngủ, chắc chắn anh đã nhìn thấy tư thế ngủ của cô... Cô quá sơ suất rồi.

Có điều, thói quen này đến từ chướng ngại tâm lý đã ăn sâu bén rễ trong cô, không dễ sửa.

Như chú chó con và mèo con lang thang bên ngoài thời gian dài vậy, dù được người tốt bụng cưu mang, dẫn về nhà, chúng cũng rất khó vượt qua chướng ngại tâm lý để bước vào cánh cửa nhà người lạ. Đối với người thường, đây chỉ là một bước nhỏ, nhưng đối với họ, đây có thể là khoảng cách mà phải mất vài năm mới vượt qua được.

“Nhận được tiền thưởng rồi, cô muốn mua gì không?” Dương Viêm chợt hỏi.

“Tiền thưởng? Tiền thưởng gì?”

“Tôi cũng đoán cô không để ý.” Dương Viêm thở dài: “Trong nhóm chat mà mọi người không thêm tôi vào, có lẽ bọn Tiêu Tiêu đang thảo luận tháng này nên mua gì không ấy.”

Diệp Tiểu Nhu: “?”

Có lẽ... Nói không chừng...

Cũng không hẳn Dương Viêm không thèm quan tâm đ ến nhóm chat riêng của họ đâu nhỉ? Nếu không, sao anh luôn đoán được họ đang bàn tán gì sau lưng anh chứ?

Diệp Tiểu Nhu vội vàng mở nhóm chat, quả nhiên đã thấy họ đang nói dạo này muốn mua gì đó, Dương Viêm đoán đúng thật kìa.

Diệp Tiểu Nhu gửi một câu hỏi vào nhóm chat: Đến lúc phát tiền lương rồi sao?

Diêm Tiêu Tiêu: Đúng vậy, em không biết à? Chưa kích hoạt chức năng nhắn tin di động sao? Mau kiểm tra tài khoản của em, chắc hẳn sếp cho em không ít tiền thưởng.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Lâm Linh hướng dẫn cô tải internet banking.

Diệp Tiểu Nhu mày mò một hồi, phát hiện tài khoản vốn dĩ chỉ có mấy ngàn của mình đã biến thành sáu chữ số.

“... Sao nhiều như vậy? Gửi thừa một số không à?”

Nắng trưa gay gắt, Dương Viêm đeo kính râm, khuôn mặt đẹp

trai có vẻ hơi lạnh lùng, anh thuận miệng đáp: “Ừ, cô có thể chiếm làm của riêng đấy.”

Diệp Tiểu Nhu hỏi: “Vậy tôi chiếm làm của riêng thật nhé?”

Dương Viêm nhếch khóe miệng, không để ý đến cô nữa.

Diệp Tiểu Nhu đếm kỹ lại một lượt, cô không nhìn lầm, trong thẻ ngân hàng của cô quả thực đã tăng từ bốn chữ số lên sáu chữ số, cô biết đãi ngộ của công ty khá tốt, nhưng trước giờ chưa từng tìm hiểu. Còn bất ngờ hơn nữa, mới tháng đầu tiên Dương Viêm đã cho cô hơn một trăm ngàn tệ tiền lương lẫn tiền thưởng. Dù cô đã hỗ trợ trong vụ án của Thẩm Trạch, cô cũng biết Dương Viêm sẽ không lấy phí của Đội Cảnh sát hình sự cao như vậy, đối với cảnh sát, việc họ giúp đỡ chủ yếu vẫn là nghĩa vụ.

Nhìn số tiền này, cô cẩn thận ngẫm nghĩ, mình thật sự không muốn mua gì. Khoảng thời gian qua, đồ dùng sinh hoạt của cô đã được nhân viên dịch vụ đưa tới đầy đủ, thậm chí quần áo và giày, áo ngủ gì đó cũng đủ hết. Điều này không thể không khiến cô nghi ngờ một việc: Vì muốn bớt rắc rối nên sếp đã để người khác mua đủ đồ dùng sinh hoạt một lượt.

Diệp Tiểu Nhu nhìn anh.

Dương Viêm đeo kính râm nên càng khó thấy biểu cảm của anh.

...

Tới Cục Cảnh sát, lãnh đạo của Tiêu Ngũ mời Dương Viêm tới văn phòng Cục trưởng. Diệp Tiểu Nhu đợi bên ngoài, bắt gặp Vương Tranh đang ăn bánh xèo Trung Quốc* đi lên từ dưới lầu.

*Bánh xèo Trung Quốc: Món ăn nhẹ nổi tiếng từ Thiên Tân, Hà Bắc, Sơn Đông và những nơi khác ở Trung Quốc.

“Ồ?” Thấy cô, Vương Tranh rất vui vẻ, hai ba miếng giải quyết xong bữa sáng, cậu ta chạy tới hỏi: “Tiểu Nhu, ăn chưa? Chưa ăn thì tôi mua cho cô nhé.”

“Không cần đâu, tôi ăn rồi.”

Diệp Tiểu Nhu hỏi cậu ta: “Gần đây có chuyện lớn gì không? Mấy việc có thể nói cho người ngoài như tôi ấy.”

“Cũng chỉ mỗi việc thẩm vấn Thẩm Trạch thôi.” Vương Tranh nhỏ giọng kể: “Không riêng gì bên chúng ta, rất nhiều sở ngành cũng đang lo lắng về vụ án này. Ảnh hưởng dư luận quá lớn, nhưng thời gian từ khi kết án đến lúc tuyên án của vụ án khá dài. Tôi biết có nhiều tên sát nhân phải cần tới vài năm mới bị tuyên án, nhất là kiểu vụ án phức tạp thế này. Thẩm Trạch rất thông minh nữa, nghe nói tối qua hắn lại khai ra một số chuyện, lãnh đạo đang họp thảo luận đấy.”

Diệp Tiểu Nhu hơi suy tư gật gật đầu.

Thấy Vương Tranh cứ ấp a ấp úng, Diệp Tiểu Nhu buồn cười: “Anh tò mò gì nữa à? Hỏi đi, xem như đáp lại việc anh vừa trả lời câu hỏi của tôi, tôi cũng có thể trả lời một vấn đề của anh.”

“Thật ư... Hỏi gì cũng được chứ?” Vương Tranh nói: “Cô sẽ không tức giận?”

“Đảm bảo không.”

Cô cần gì phải tức giận, cô biết người này không có ác ý với cô mà.

Vương Tranh cẩn thận quan sát biểu cảm của cô: “Trước đây... tại sao cô phải vào bệnh viện tâm thần vậy? Bởi vì muốn trừng

phạt tên tội phạm kia sao?"

Trên mặt Diệp Tiểu Nhu vẫn lộ ra nét cười nhẹ, dường như không hề bị vấn đề này xúc phạm, cô nói: "Ồ, ý anh là tên điên ức hiếp bệnh nhân nữ kia sao?"

"Đúng, chính là tên bị cô đá đến phế ấy."

Diệp Tiểu Nhu mỉm cười: "Hiểu lầm thôi, sao tôi có thể bạo lực như vậy được?"

"Ồ, không phải thật?"

"Suýt nữa đá phế là thật, chẳng qua tôi cũng không biết rốt cuộc công năng của thứ kia có bị phế hoàn toàn hay không, nhưng..." Diệp Tiểu Nhu nhìn vẻ mặt chờ mong của Vương Tranh, cười nhẹ: "Sao tôi có thể bạo lực như thế chỉ một lần chứ? Dù sao cũng là bệnh viện tâm thần mà, việc bệnh nhân tâm thần làm hại người khác nhiều vô kể, huống chi chỉ là một kẻ vô dụng? Để tôi nghĩ xem..."

"Tháng đầu tiên khi tôi vừa vào, đã đánh một gã điên thành đầu heo, tại gã định bỏ phân vào máy uống nước công cộng, về sau gã chỉ dám đi đại tiện trên giường mình. Tháng thứ hai, trong thời gian hoạt động giữa trưa, tôi vật tay với một kẻ đáng khinh dám giở trò đồi bại với một cô gái nhỏ tám tuổi, kết quả tôi hơi bất cẩn bẻ gãy cổ tay đối phương. Còn... tên mà anh nói có lẽ là người thứ năm, nửa đêm hắn có ý đồ c**ng bức một bà cụ đãng trí sáu mươi tuổi. Sau đó bệnh viện chuyển tôi sang khu bệnh dành cho bệnh nhân đặc biệt nguy hiểm, một phụ nữ trung niên có khuynh hướng bạo lực muốn giết tôi, tôi cũng không đánh trả. À... cuối cùng tôi vẫn thắng, vì khi đánh tôi, bà ta sơ ý vấp ngã nên bị chấn động não."

Theo từng chuyện cô kể, miệng Vương Tranh càng mở lớn hơn một chút. Rốt cuộc Diệp Tiểu Nhu cũng lo lắng cậu ta sẽ bị trật

khớp cằm, bèn đưa tay vỗ vỗ để miệng cậu ta khép lại.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Vương Tranh tiêu hóa mất một lúc, trên mặt vẫn hiện vẻ tò mò: "Thế nhưng..."

"Nhưng tại sao sau này tôi lại bị kết án à?" Diệp Tiểu Nhu bình tĩnh bổ sung lời cậu ta chưa nói xong: "Tôi là một người mắc bệnh tâm thần có khuynh hướng bạo lực, khi phạm tội nghiêm trọng nên bị cưỡng chế đưa vào bệnh viện tâm thần mới đúng, nhưng tôi lại bị nhốt vào tù, có phải thấy hơi bất công không?"

Vương Tranh gật gật đầu: "Tốt xấu gì mấy kẻ cô đánh cũng đáng...." Cậu ta chưa nói hết câu, Diệp Tiểu Nhu đã ngăn cậu ta ngay.

Diệp Tiểu Nhu đặt ngón tay lên môi: "Suỵt..."

"Mấy lời này không thể nói đâu, dù gặp chuyện bất bình, cũng nên lấy lý lẽ thuyết phục người trước, trừ phi cần tự vệ khi đụng phải hành vi bạo lực. Còn trường hợp khiến tôi muốn nhúng tay vào cũng không nhiều lắm, nếu ai dám đánh tôi hoặc bạn tôi, tôi sẽ phế hắn." Diệp Tiểu Nhu nhún vai: "Ngoại trừ trường hợp đặc biệt này, chỉ khi cảnh sát thực thi pháp luật thì hành vi bạo lực mới được cho phép trong một phạm vi giới hạn. Bị cưỡng chế vào tù cũng tốt, bị đưa vào bệnh viện tâm thần cũng thế, đều vì bảo vệ kẻ yếu không có năng lực phản kháng hết thôi, đúng không?"

Vương Tranh gật đầu: "Ừ, cô nói đúng."

Diệp Tiểu Nhu cười cười: "Về phần tôi ấy... Tôi có thể là một người mắc bệnh tâm thần, đương nhiên sau đó cũng có thể vì điều trị thành công mà trở lại bình thường. Nói gì thì nói, sống trên đời này, có bao nhiêu người là hoàn toàn bình thường

đâu…”

Vương Tranh nghe không hiểu lắm, trong lòng cảm thấy khó tả.

Nhưng giờ khắc này, nhìn Diệp Tiểu Nhu sáng láng như vậy, tựa thiếu niên xinh đẹp đầy dũng cảm, cậu ta lại nghĩ, cũng tốt khi đưa cô đến chỗ Dương Viêm. Ít nhất so với việc để cô lẻ loi ở công trường xây dựng, điều kiện vừa kém vừa có nhiều công nhân thì tốt hơn hẳn.

Trong văn phòng bỗng vang lên một tiếng đập bàn thật mạnh, dường như có ai nổi giận bên trong, sau hồi lâu, Tiêu Ngũ và lãnh đạo khác bước ra.

Vương Tranh vội kéo Diệp Tiểu Nhu vào phòng bên cạnh.

“Hôm qua Đội trưởng Tiêu và Đội trưởng Trương họp hơn hai giờ, rồi ở trong phòng thẩm vấn gần như cả đêm. Giờ họ đang nóng lắm, chắc chắn thấy ai thì sẽ mắng người đó, vẫn nên trốn đi thôi.”

Diệp Tiểu Nhu nói: “Tôi nghi ngờ anh ta theo chủ nghĩa cầu toàn cộng thêm một chút chứng hưng cảm…”

“Đúng đúng đúng, anh ấy còn mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế nhẹ nữa, hễ thấy bọn tôi mặc quần áo không chỉnh tề, anh ấy sẽ lớn tiếng ngay.”

“Tuy anh ta là một cảnh sát giỏi, nhưng tật xấu cũng nhiều nhỉ.”

“Ừ đúng, không biết sau này kiểu chị dâu nào mới có thể chịu nổi anh ấy.”

Hai người đang ngồi xổm dưới cửa sổ trong phòng, thì thầm đánh giá tính xấu của Tiêu Ngũ, chợt nghe bên trên có người gõ

cửa kính. Họ đứng dậy, thấy Dương Viêm và Tiêu Ngũ đang sầm mặt nhìn họ từ bên ngoài cửa sổ.

Thấy Tiêu Ngũ hít một hơi, chuẩn bị gào thét với hai người, Dương Viêm đã hết sức bình tĩnh lên tiếng trước anh ta: "Ra họp, vụ án của Thẩm Trạch có tiến triển mới."

"Dạ." Vương Tranh và Diệp Tiểu Nhu vội vàng ngoan ngoãn bước ra.

Diệp Tiểu Nhu vừa tới, Dương Viêm lập tức giữ vai cô kéo cô tới bên mình, mau chóng rời xa phạm vi áp suất thấp tới đáng sợ của Tiêu Ngũ, anh hỏi: "Lúc họp hôm qua, còn nhớ rõ chuyện chúng ta nói muốn điều tra không?"

"Trần Giai Vỹ?"

Có gì đó hiện lên trong đầu Diệp Tiểu Nhu, cô mở to hai mắt: "Vụ án của Thẩm Trạch có dính líu tới cậu ta?"

"Đi thôi, vào họp rồi nói."

Dương Viêm liếc nhìn Tiêu Ngũ, bảo: "Tôi đã nói với anh chưa nhỉ, trong lúc làm việc cũng không được mắng người của tôi."

Tiêu Ngũ thở ra một hơi: "... Tôi nào dám."

Anh ta đã nhận ra, đừng nói là anh ta không muốn mắng Diệp Tiểu Nhu, cho dù chỉ ngó cô thêm lần nữa, Dương Viêm cũng sẽ nhìn anh ta tới mức mũi không phải mũi, mắt không phải mắt.

Trình độ bao che của người này cao cực kỳ.

"Tốt nhất là không dám." Dương Viêm thản nhiên bảo: "Nếu không, chỉ sợ cửa lớn công ty tôi sẽ phải vĩnh viễn đóng lại với anh thôi, Phó đội trưởng Tiêu."

Diệp Tiểu Nhu đứng cạnh Dương Viêm, cười tươi nhìn Tiêu Ngũ: “Hầy, cảm giác không được vào cửa cũng không dễ chịu đâu, Phó đội trưởng Tiêu.”

“...” Tiêu Ngũ quay đầu, bước về phía bọn Vương Tranh đang hóng chuyện.

Bọn Vương Tranh nhanh chân điên cuồng chạy trốn.

Diệp Tiểu Nhu ngừng cười, nhìn Dương Viêm: “Xảy ra chuyện gì nữa à?”

Chương 29: C29: Chương 29

Leng keng, leng keng...

Một hồi chuông đánh thức cô gái khỏi giấc ngủ, ý thức của cô ấy chưa hoàn toàn tỉnh táo. Phản ứng đầu tiên của cô ấy là tìm điện thoại để cạnh gối, nhưng cô ấy chỉ chạm vào một khoảng không lạnh lẽo. Khi đang lờ mờ thấy có chỗ bất thường, cô ấy chợt lên cơn nhức đầu, cơn đau bất ngờ khiến cô ấy bừng tỉnh.

Mở mắt, trước mặt hoàn toàn tối kịt.

“Đây là đâu? Sao mình lại ở đây?”

Bấy giờ cô ấy mới phát hiện mình đang nằm trên sàn nhà lạnh lẽo, thảo nào lại lạnh như thế, sàn nhà là mặt sàn xi măng.

Cô ấy nằm ngủ trên mặt sàn xi măng, khắp người lạnh buốt đau nhức không thôi, khó chịu nhất vẫn ở phần gáy, cứ như bị đánh mạnh vào gáy...

Đợi chút, mình bị người khác đánh sao?

Nỗi lạnh lẽo chợt ập đến tâm trí người phụ nữ, cô ấy bò dậy, cố gắng ổn định tinh thần, rốt cuộc cô ấy cũng nhận ra tình hình hiện tại của mình, chắc chắn cô ấy đã bị bắt cóc!

Cô ấy chỉ có thể nhìn thấy khoảng mười mấy mét vuông, không cửa sổ, chỉ một lỗ thông gió đen như mực. Trong phòng, ngoại trừ hộp giấy thì đầy mớ rác rưởi lộn xộn, cửa đã khóa, khóa cửa

làm bằng kim loại. Cô ấy cố đứng dậy chạy tới mở cửa, nhưng cánh cửa cứng như cửa sắt, không thể mở được.

Đây là một nơi trong nhà của cô ấy, căn phòng bí mật chật hẹp và khép kín này đã hoàn toàn nhốt cô ấy lại.

“Không phải mơ, không phải mình nằm mơ... Đây là sự thật.”

Hiểu rõ toàn bộ mọi việc đều là thật, cô ấy bắt đầu điên cuồng đập cửa: “Có người không, thả tôi ra, anh là ai, tại sao lại đối xử với tôi như vậy?”

Vừa gào khóc vừa phá cửa, cô gái từ từ đuối sức. Cô ấy không biết mình đã bị nhốt bao lâu, thời gian dài không ăn cơm khiến dạ dày bắt đầu co rút, cô ấy kiệt quệ ngã xuống đất, không nhịn được mà rơi nước mắt.

Nhưng vào lúc này, một giọng nói xa lạ truyền đến: “Tiết kiệm sức đi, ở đây không ai nghe thấy tiếng kêu cứu của cô đâu.”

Cô gái hoảng sợ ngẩng đầu nhìn quanh, âm thanh kia như truyền tới từ đỉnh đầu, lại như vang vọng từ trăm bề, cô ấy không phân biệt nổi phương hướng: “Anh là ai? Rốt cuộc anh muốn làm gì?”

“Cô đoán xem.”

Cô gái bắt đầu suy nghĩ xem ai có thể dùng cách phạm tội này để bắt cóc cô ấy, vì tiền sao? Hay vì điều gì khác? Nhưng càng nghĩ, đầu cô ấy càng đau như búa bổ, hình như có chỗ nào đó không đúng...

Một lát sau, cuối cùng cô ấy cũng biết không đúng chỗ nào: Cô ấy không hề nhớ ra mình là ai!

Hình như cô ấy... mất trí nhớ!

“Tôi không biết... Anh là ai? Tôi là ai? Rốt cuộc anh đã làm gì tôi?”

“Ngay cả mình là ai cô cũng không nhớ đúng không?”

“Tôi... Tôi là... Rốt cuộc tôi là ai?”

Cô gái bắt đầu vỗ đầu mình, nhưng càng đánh vào sau đầu, cơn đau càng dữ dội hơn. Chẳng mấy chốc cô ấy đã chóng mặt, rồi nhanh chóng cảm thấy toàn bộ ý thức của mình dần trở nên mơ hồ.

Không biết qua bao lâu, ý thức của cô ấy đã trở về, nhưng khi tỉnh dậy, cô ấy phát hiện hai tay đã bị trói, dù cô ấy giãy giụa thế nào cũng không tháo được.

Trước mặt để một chai nước suối, xem ra đã có người tới đây lúc cô ấy hôn mê, trói tay cô ấy, còn “tốt bụng” cho cô ấy một chai nước. Cô gái tức giận cầm lấy chai nước ném đi, nhưng cô ấy khát không chịu nổi, chẳng mấy chốc đành tới nhặt lên, khó khăn mở nắp uống nửa chai nước.

Có lẽ nước lạnh khiến cô ấy tỉnh táo hơn hẳn, cô ấy sực nhớ ra tên mình.

Dương Tuyết Phi.

Cô ấy tên Dương Tuyết Phi.

Nhưng ngoại trừ cái tên, cô ấy không nhớ được gì khác.

Cô ấy hít sâu, đứng dậy đến trước cửa, dùng hai tay bị trói đập cửa, dù đập đến mức sưng tấy cũng không dừng lại: “Có ai không? Có ai không!”

Cuối cùng, ngay khi cô ấy sắp kiệt sức, giọng nói xa lạ nọ lại trả lời cô ấy.

“Người mà có thể chạy khỏi đây ấy, cơ thể họ đã tan nát hết, cô cũng muốn thử cảm giác kia sao?”

Cô gái bàng hoàng trợn mắt.

Cô ấy đã nhớ ra, cô ấy nhớ ra rồi!

Có kẻ theo dõi cô ấy, khi cô ấy không biết, hắn đã trốn trong phòng cô ấy. Nhưng hễ cô ấy phát hiện, lại không thấy bóng người nào. Gần đây, cô ấy thường xuyên nghe được tin tức về vụ án đột nhập, hi3p d@m và chặt xác đáng sợ nhất thành phố C. Chẳng lẽ người đàn ông đã bắt cóc cô ấy chính là tên hung thủ phân xác kia?

Đau đớn trên cơ thể buộc cô ấy phải cúi đầu, cô ấy run rẩy c ởi quần áo ra, phát hiện trên cánh tay, trên đùi mình, chằng chịt vết thương do bị đánh.

Sau cơn run lẩy bẩy, cô ấy tuyệt vọng kêu to.

...

Đêm qua họ thẩm vấn Thẩm Trạch suốt đêm, hắn đã khai ra một chuyện khiến người khác không thể tưởng tượng nổi.

“Thằng nhóc này rất gian xảo, lúc thì hắn nói có manh mối về hơn mười mạng sống, khi lại nói những nạn nhân khác đã bị hắn đốt đến tro cốt cũng không còn. Bên tôi đã tra xét toàn bộ vụ án phụ nữ mất tích trong mười năm qua, tổng cộng tìm thấy tám trường hợp mất tích có thể liên quan tới hắn, hai vụ trong đó trùng khớp với thi thể được khai quật tại hai địa điểm gây án

mà hắn thừa nhận. Trước mắt còn chưa tra ra thi thể trong cống thoát nước kia là ai, pháp y bảo thi thể đó ít nhất đã chết hơn hai năm, có thể bị giết ở nơi khác, rồi bị vứt xác vào cống ngầm."

Chương 30: C30: Chương 30

Diệp Tiểu Nhu nhíu mày.

Thấy vẻ chán ghét thoáng qua trên mặt cô, Thẩm Trạch nở nụ cười càn rỡ.

Thái độ chán ghét này còn khiến hắn hưng phấn hơn.

Dương Viêm bỗng nói: “Cảm giác bị nhốt không hề dễ chịu nhỉ.”

Anh đánh giá Thẩm Trạch một lượt, cười nhẹ: “Không những bị nhốt, ngay cả hành động cũng bị khống chế, loại mùi vị này, còn khó chịu hơn việc trốn trong lòng đất nhỉ?”

Nụ cười ác độc trên mặt Thẩm Trạch dần biến mất.

Đối với kiểu tội phạm này, có lẽ điều đáng sợ nhất không phải hình phạt, càng không phải phán xét đến từ dư luận và người nhà nạn nhân. Chúng sẽ không quan tâm vui buồn của người khác, cũng không ăn năn vì hành vi phạm tội của mình. Điều thực sự khiến chúng không tài nào chịu nổi chính là mất đi tự do, đồng nghĩa rằng chúng sẽ không thể thỏa mãn d*c vọng tội ác của mình.

Dương Viêm gõ ngón tay lên mặt bàn, nói: “Tôi không dư dả thời gian để tán gẫu với anh, anh muốn gặp tôi, muốn làm gì, cứ việc nói thẳng đi.”

Thẩm Trạch nói: “Anh Dương, anh có tin vào sự tồn tại của thế

giới khác không? Có lẽ những người tôi giết, vẫn sống tốt ở thế giới đó. Nhưng họ vẫn phải chịu giày vò mỗi ngày, không muốn ra ngoài, không muốn tiếp xúc với thế giới bên ngoài, nhốt mình trong căn hộ tồi tàn đến tận khi qua đời. Thậm chí mùi vị đàn ông cũng chưa được nếm thử, cuối cùng cô độc tới chết, chờ đến lúc thi thể được người khác phát hiện cũng đã thối rữa. Anh nói xem, bọn họ sống như vậy thì có ý nghĩa gì?"

"Vậy anh cảm thấy, sống thế nào mới có ý nghĩa đây?" Dương Viêm bình tĩnh nhìn hắn: "Như anh à, suốt ngày chui lủi trong cống ngầm hôi thối, lấy việc hút máu thịt người khác làm thú vui sao?"

Thẩm Trạch cười cười: "Có lẽ sau khi chết họ còn cảm ơn tôi nữa đấy, cảm ơn tôi đã cho họ trải qua cảm giác được đàn ông yêu thương trước lúc chết, còn tận hưởng niềm vui khi rời khỏi thế gian này, vậy cũng rất tốt mà?"

Quả nhiên là một tên có nhân cách chống đối xã hội tuyệt đối.

Diệp Tiểu Nhu cụp mắt, dùng bút vẽ phác thảo lên sổ.

Cô biết Thẩm Trạch lại dời mắt sang cô.

"Anh khiến họ ra nông nỗi như thế, rốt cuộc đang muốn giúp họ giải thoát, hay chỉ muốn thỏa mãn bản thân?"

"Ai nấy đều vui không phải là niềm hạnh phúc lớn sao?"

"Vậy nếu họ hận anh thì sao?" Dương Viêm nhìn mắt hắn, không bỏ qua một chút thay đổi nào trong ánh mắt ấy: "Nếu họ hận không thể lột da anh, rút gân anh, lôi anh xuống địa ngục, để anh chịu đau khổ gấp mười gấp trăm lần khổ sở mà họ phải chịu, anh còn cảm thấy vui vẻ à?"

Thẩm Trạch lắc đầu, cười nhạo: "Anh không hiểu, anh cũng

giống họ, rặt một lũ tầm thường."

Dương Viêm như đã hết kiên nhẫn phối hợp với hắn: "Dương Tuyết Phi ở đâu?"

Thẩm Trạch vô tội đáp: "Tôi giết nhiều phụ nữ lắm, tôi cũng không biết anh muốn nói đến ai nữa?"

"Vậy tôi đổi câu hỏi khác." Dương Viêm hơi nghiêng người về trước, đặt hai tay lên bàn, quan sát hai mắt hắn, hỏi: "Người đầu tiên anh giết, là ai? Anh để cô ấy ở đâu?"

Cuối cùng sắc mặt Thẩm Trạch cũng xuất hiện biến hóa nhỏ bé, hắn mím môi không nói gì.

Hắn đang trốn tránh vấn đề này.

Xem ra vấn đề này mang tính mấu chốt rồi.

Dương Viêm bảo: "Nếu tôi đoán không sai..."

Anh còn chưa nói xong, đã bị Thẩm Trạch ngắt lời: "Anh muốn biết Dương Tuyết Phi ở đâu à? Tôi có thể nói cho anh."

Dương Viêm gật đầu: "Nói điều kiện của anh."

"Điều kiện sao, vốn là..." Thẩm Trạch dừng một chút, bỗng đảo mắt nhìn Diệp Tiểu Nhu, trong mắt hắn hiện lên niềm vui không rõ: "Chẳng qua điều kiện tôi muốn bây giờ là... cô ấy."

"Anh suy nghĩ cho kỹ, Thẩm Trạch." Đôi mắt Dương Viêm như bị bao phủ bởi một làn sương lạnh: "Tôi chưa bao giờ cho người khác cơ hội thứ hai."

Thẩm Trạch cười: "Trùng hợp thật, tôi cũng chưa từng cho

người khác cơ hội thứ hai. Vì phàm là người rơi vào tay tôi, đều chết ngay từ lần đầu tiên rồi."

"Vậy sao?"

Lần này Dương Viêm không phải người lên tiếng.

Mà là Diệp Tiểu Nhu, cô bỗng đứng dậy, bước về phía Thẩm Trạch.

Tiêu Ngũ vẫn đang quan sát camera, anh ta cứng đờ: "Cô gái này muốn làm gì?"

Trên thực tế, không riêng gì anh ta, mọi người đang theo dõi camera đều trở nên căng thẳng. Việc k1ch thích một kẻ giết người như vậy, dù tay chân hắn đã bị trói chặt, cũng khó tránh hắn sẽ mất lý trí muốn làm chuyện gì đó.

Dương Viêm vẫn bình tĩnh ngồi yên, ngay cả khi Diệp Tiểu Nhu đi qua người anh, anh cũng không ngẩng đầu nhìn cô.

Lúc cô tới gần, rõ ràng Thẩm Trạch đã trở nên nôn nóng.

Tay hắn run rẩy tạo ra âm thanh xích ma sát trên bàn, cơn run mau chóng lan khắp người hắn, hệt như con mồi sắp dâng đến tận miệng, đáy mắt của dã thú đói khát hung dữ bắt đầu đỏ ngầu vì đang phấn khích.

Diệp Tiểu Nhu dừng chân khi còn cách hắn một bước, nhìn hắn từ trên cao.

Bắt đầu từ lúc vào cửa, Diệp Tiểu Nhu đã dùng ngôn ngữ cơ thể của mình để cố ý tạo cho hắn một loại ảo giác: Ảo giác cô là người yếu đuối, còn rất chán ghét hắn, bài xích hắn, nhưng rồi sợ hắn.

Nhưng chẳng mấy chốc nữa hắn sẽ nhận ra, đó thực sự chỉ là ảo giác thôi.

“Tôi có thể thay anh ấy đồng ý với anh, cho anh một cơ hội.”

Thời tiết bên ngoài oi bức, trong phòng điều hòa phả gió lạnh, cô mặc áo sơ mi trắng hơi rộng phối với quần bò, trang phục đơn giản đã tôn lên vóc dáng thiếu nữ vô cùng mềm mại và duyên dáng của cô.

Ngón tay Thẩm Trạch vẫn run rẩy, cuối cùng hắn không nhịn được mà nắm chặt hai tay, cứ như chỉ muốn giữ chặt vật gì đó trong tay, khống chế, hủy hoại.

D*c vọng chồng chất trong mắt khiến hai mắt hắn hơi đỏ lên, giống hệt dã thú, quả thực khiến người ta khó mà nhìn thẳng, nhưng Diệp Tiểu Nhu vẫn quan sát mắt hắn chăm chú, không hề trốn tránh.

“Nhưng anh có thể làm gì được tôi đây?” Diệp Tiểu Nhu hơi cúi người, từ góc độ của Thẩm Trạch, hắn thậm chí có thể thấy phần cổ trắng như tuyết bên trong sơ mi. Cơn kích động gần như khát máu khiến adrenalin của hắn lập tức tăng vọt. Nhưng người phụ nữ mà vốn dĩ hắn có thể dùng một bàn tay bóp ch ết trước mắt này, lại đang đánh giá hắn bằng ánh mắt nghiền ngẫm đầy mỉa mai.

“Anh đang bị xích tay chân, đâu đâu cũng có cảnh sát theo dõi anh sát sao, anh không có cách nào ra khỏi đây. Từng câu anh nói, từng nhịp hô hấp, nhất cử nhất động đều nằm dưới mí mắt họ, chẳng khác gì... phế vật bị trói.”

Thẩm Trạch nguy hiểm nheo mắt lại: “Cô nói gì?”

“Tôi bảo anh là phế vật, có sai không?” Diệp Tiểu Nhu không hề dao động trước ánh mắt uy hiếp của hắn, dường như cô đã trở thành một người khác trong thoáng chốc, ban đầu không có cảm giác tồn tại, lúc này lại đầy lạnh lùng, lý trí, sắc bén: “Khoan nói tới hiện tại, chẳng lẽ trước kia anh không phải phế vật sao? Anh trốn ở nơi tối tăm quanh năm, không dám gặp ai, ngay cả ánh mặt trời cũng không có gan nhìn. Anh như con chuột chui rúc trong cống ngầm, chẳng chốn nào trên mặt đất có thể giúp anh ẩn mình, anh chỉ đành nấp đi. Nơi nào càng âm u càng mang tới cho anh cảm giác an toàn, như hồi anh còn nhỏ, yếu đuối, xấu xí, ai cũng ghét anh... Ồ, anh còn một em gái nhỉ, người được bố mẹ anh yêu thương ôm trong vòng tay mỗi ngày, em gái sống dưới ánh mặt trời, trông vừa xinh đẹp vừa đáng yêu. Anh đố kỵ với cô ấy, đúng không?”

Toàn thân Thẩm Trạch run bần bật, nhưng cơn run này không phải vì hắn phấn khích như vừa rồi, mà hắn đang căm phẫn.

Rốt cuộc hắn cũng nhận ra, cô gái trước mắt không hề thuộc loại “con mồi” mà hắn sẽ lựa chọn: “Cô không phải cảnh sát, cô là ai?”

Diệp Tiểu Nhu gật đầu: “Xem ra tôi đoán đúng rồi, tình cảm mà anh dành cho em gái và mẹ chưa bao giờ là tình yêu, mà chỉ chồng chất ghen tị và hận thù sâu sắc. Anh tìm những cô gái này, vừa tượng trưng cho em gái anh, cũng đại diện cho chính bản thân anh chưa từng dám bước ra khỏi cửa nhà. Nhưng họ chỉ ngại giao tiếp thôi, còn bản chất của anh hoàn toàn khác với họ, anh tự ti, vì tự ti nên càng tích tụ oán hận. Anh sát hại bọn họ, lấy tóc lẫn móng tay của họ làm chiến lợi phẩm, hằng ngày anh phải ngắm nghía mớ chiến lợi phẩm ấy mới có thể ngủ ngon nhỉ? Anh nghĩ người đã chết mới có thể vĩnh viễn thuộc về anh, đúng chứ? Bởi vì người còn sống căn bản sẽ không thèm nhìn anh tới lần thứ hai!”

Thẩm Trạch từ từ ngừng run rẩy, sắc mặt hắn bắt đầu trở nên bình thản, tĩnh lặng như nước.

Diệp Tiểu Nhu nâng tay lên, nhẹ nhàng thả một hòn đá xuống mặt nước tối tăm phẳng lặng ấy.

“Người đầu tiên chết trong tay anh, là em gái anh, đúng không?”

Thẩm Trạch bị trói chặt trên ghế, vốn đang bình tĩnh đột nhiên cử động.

Tựa một hòn đá tạo nên sóng ngầm to lớn dưới mặt nước, hắn như dã thú bị chọc điên rít gào muốn đứng lên. Diệp Tiểu Nhu lùi về sau một bước, kịp thời tránh né nước miếng phun ra khi hắn la hét.

Đám Tiêu Ngũ suýt đã xông vào, nhưng họ lập tức nhớ ra Thẩm Trạch vẫn đang bị trói chặt, muốn nhúc nhích thế nào cũng không được, hắn chỉ có thể mở miệng hù dọa người.

Nhưng dù vậy, họ cũng toát mồ hôi lạnh, thầm nghĩ cô gái này mạnh mẽ quá.

Đối mặt với một tên tội phạm hết sức tàn bạo như vậy mà vẫn có thể k1ch thích hắn tới mức độ này, cô cũng không hề sợ hãi.

Còn Dương Viêm nữa, không mảy may lo lắng gì sao?

Tiêu Ngũ nhìn về phía Dương Viêm vẫn ngồi ở chỗ kia, thấy anh hơi di chuyển.

Tiêu Ngũ hiểu ngay, mặc dù thoạt trông Dương Viêm vẫn bất động như núi, nhưng vừa rồi anh cũng suýt đứng dậy.

“Lấy những cô gái chết thảm làm vốn để thương lượng với cảnh

sát hết lần này đến lần khác, anh vẫn tưởng mình là kẻ giết người ẩn náu trong bóng tối có thể thao túng cuộc sống của con người sao? Những mạng người mà anh khoe khoang, những cô gái chết dưới tay anh, họ đang xếp hàng lên thiên đường đoàn tụ với gia đình rồi. Mà anh ấy à, chỉ còn nước xuống địa ngục, trong địa ngục cũng không có người thân chờ anh đâu."

Thẩm Trạch giận dữ hét: "Cô biết gì chứ! Cô cũng không hiểu gì sất, tôi chỉ đang..."

"Đang cứu họ? Hay đang cứu bản thân anh? Nực cười." Diệp Tiểu Nhu nhìn hắn đầy giễu cợt: "Anh đã từng soi gương, từng xem bộ dạng hiện tại của mình chưa? Anh có biết lúc này anh khiến người khác buồn nôn tới cỡ nào không?"

Nỗi nhục nhã mãnh liệt khiến Thẩm Trạch đỏ bừng mặt, nhưng hắn nói không lại cô, chỉ đành căm phẫn gào thét.

"Mở to mắt ra mà nhìn đây." Diệp Tiểu Nhu giơ cuốn sổ vẫn cầm trong tay lên trước mặt hắn.

Bên trên vẽ chân dung của một cô gái.

"Không phải đây là người anh ngày nhớ đêm mong muốn gặp sao?"

Trong phòng giám sát, mọi người đứng trước camera mở to hai mắt, nghiêng cơ thể về phía trước nhìn bức vẽ trong tay Diệp Tiểu Nhu, nhưng Diệp Tiểu Nhu đưa lưng về phía họ, họ không thể thấy gì. Họ chỉ thấy Thẩm Trạch cứng đờ người, hắn bần thần nhìn cuốn sổ trong tay Diệp Tiểu Nhu, vài giây sau hắn bắt đầu run lẩy bẩy như thể đang xem thứ khủ ng bố gì đó. Nỗi sợ hãi quá mức này khiến hắn xuất hiện phản ứng s1nh lý, cúi xuống bắt đầu nôn mửa dữ dội.

Thậm chí hắn còn không dám nhìn cô, vẫn không ngừng nôn

mửa, như muốn nôn sạch dạ dày của mình.

Diệp Tiểu Nhu lặng lẽ lùi về sau vài bước, tránh xa mùi hôi.

Tiêu Ngũ lẩm bẩm: “Trong tay cô ấy là gì nhỉ? Tranh chân dung đúng không? Rốt cuộc là ai mà có thể khiến hắn sợ sệt tới thế?”

...

“Còn muốn làm giao dịch với bọn tôi không? Thẩm Trạch.”

Thẩm Trạch gần như đã phun hết mọi thứ trong dạ dày, hắn nâng hai tay bị còng lên che mắt mình, cuống cuồng tránh né ánh mắt Diệp Tiểu Nhu: “Mang cô ấy đi, mang đi mau!”

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Diệp Tiểu Nhu buông bản vẽ kia xuống, cười nhẹ.

“Sợ à?”

Thẩm Trạch gục người xuống, mất hết vẻ suồng sã như vừa rồi, hắn giống hệt con quỷ hút máu bị bại lộ dưới ánh mặt trời, khắp người trở nên tiều tụy.

“Viết hết tên của tất cả nạn nhân ra.” Diệp Tiểu Nhu xé bức chân dung kia, ném sổ và bút tới trước mặt hắn.

Thẩm Trạch nghiến răng nghiến lợi nói: “Cô...”

“Chúng ta trao đổi, tôi có thể tặng bức chân dung này cho anh.” Diệp Tiểu Nhu cầm lấy bức vẽ: “Hoặc, bây giờ tôi sẽ xé bỏ nó?”

“Không!!!” Thẩm Trạch ngẩng đầu, trừng đôi mắt đỏ bừng nhìn cô: “Đưa cô ấy cho tôi, không được xé bỏ, trả cô ấy lại cho tôi!!”

“Vậy viết tên của nạn nhân ra.” Diệp Tiểu Nhu lạnh lùng nhìn hắn, gằn từng chữ: “Kể cả cô ấy, đừng bỏ sót ai.”

Ai nấy, bao gồm cả Tiêu Ngũ, cũng khiếp sợ khi chứng kiến cảnh tượng này.

Vốn dĩ muốn để chuyên gia Tâm lý học Tội phạm Dương Viêm đàm phán với tội phạm, hoàn toàn không ngờ rằng ngoài Dương Tuyết Phi, họ lại lấy được tên của tất cả nạn nhân!

Mà hiển nhiên Dương Viêm đã sớm biết chuyện này, nên anh mới có thể để Diệp Tiểu Nhu ngồi ở vị trí kia, khi cô đứng dậy tới gần Thẩm Trạch, anh cũng không ngăn cản cô.

Khi hai người ra khỏi phòng thẩm vấn, Tiêu Ngũ nhìn họ, ánh mắt phức tạp: “Hắn khai hết rồi?”

“Nếu không xảy ra bất ngờ gì, ắt hẳn hắn đã viết hết trên giấy, mọi người có thể điều tra từng chỗ một.”

Tiêu Ngũ hỏi Diệp Tiểu Nhu: “Diệp Tiểu Nhu, cô không sợ sao?”

“Sợ?” Diệp Tiểu Nhu mỉm cười nhìn anh ta: “Sếp tôi ngồi ngay sau tôi, mọi người đều đứng ở ngoài cửa, tôi cần gì phải sợ, kể cả khi hắn có bản lĩnh ăn thịt tôi thì cũng không thể chạm tới tôi đâu.”

Quả nhiên vẫn là Diệp Tiểu Nhu không sợ trời không sợ đất.

Tiêu Ngũ gật đầu: “Cô nói cũng đúng.”

Anh ta nhìn Dương Viêm, thấy Dương Viêm đang quan sát Diệp Tiểu Nhu, trong mắt anh hiện lên ẩn ý khó tả.

Tiêu Ngũ hắng giọng, hỏi: “Cô cho Thẩm Trạch xem gì vậy? Tại

sao hắn xem xong lại khai hết mọi thứ?"

"Em gái Thẩm Trạch." Diệp Tiểu Nhu đưa cuốn sổ cho anh ta nhìn, trả lời: "Hoặc nên nói, là bức chân dung tương tự em gái hắn, tôi không học vẽ, nhưng đơn giản như vẽ người thì vẫn tạm ổn."

Lời này của cô hơi khiêm tốn, tuy bức chân dung cô vừa vẽ kém họa sĩ vẽ chân dung chuyên nghiệp, nhưng vẫn thấy được nền tảng của phác họa. Đường nét tổng thể rất mượt mà, các đường nét trên khuôn mặt được vẽ cũng khá tốt, nhìn thoáng qua đã có thể nhận ra đây là một cô gái xinh đẹp.

Không một ai trong số họ ngờ rằng, cô còn có thiên phú như vậy.

Ngay cả Cục trưởng Châu cũng ngạc nhiên: "Hai người điều tra được em gái hắn trông thế nào sao?!"

Trên thực tế, từ sau khi biết tên của Thẩm Trạch, họ đã bắt tay vào điều tra, trước mắt đã biết hắn không phải người sống ở thành phố này. Họ bèn tìm hiểu trong phạm vi toàn quốc, sàng lọc ra hơn một nghìn người cùng tên, nhưng vẫn chưa tìm thấy người nào có tướng mạo giống Thẩm Trạch. Thế nên mọi người đành gióng trống khua chiêng điều tra, nhưng chỉ cần hai ngày là có thể xác nhận danh tính. Dù sao từ khi xảy ra vụ án đến lúc bắt được nghi phạm cũng không tới hai tháng, dựa theo mức độ nghiêm trọng của vụ án, tiến độ này không chậm mấy.

Nếu không nhờ bên phía Dương Viêm hỗ trợ, chỉ sợ hung thủ vẫn chưa sa lưới nhanh như vậy.

Nhưng chuyện Thẩm Trạch có em gái đúng là sự thật, lần trước Dương Viêm cũng đã sớm phân tích điểm này.

Đa số tội phạm giết người hàng loạt sẽ bộc lộ nhiều biểu hiện khác thường ngay khi còn nhỏ, ví dụ như phóng hỏa, ngược đãi

động vật, tính cách cực đoan. Chúng còn rất dễ rơi vào ảo tưởng của d*c vọng, nhầm lẫn giữa bạo lực và yêu thương.

Những phụ nữ mà Thẩm Trạch sát hại đều thuộc cùng một loại, tuổi đôi mươi, yếu đuối, da trắng, mắc chứng sợ giao tiếp xã hội tương đối nghiêm trọng. Nói cách khác, kiểu phụ nữ này phù hợp với ảo tưởng về bạo lực và yêu thương của hắn, không chỉ vì họ dễ bị khống chế.

Hành vi bạo ngược này chắc hẳn cũng liên quan tới những chuyện hắn từng trải qua trước đây.

“Dựa vào khuôn mặt và thân hình của Thẩm Trạch, bề ngoài của hắn khá nữ tính, dáng người cũng gầy guộc. Ắt hẳn quan hệ giữa hắn và bố hắn không tốt, hoặc hắn bị vứt bỏ từ nhỏ, hoặc chịu bạo lực gia đình từ bố trong thời gian dài. Điều đó khiến hắn được di truyền gen bạo lực, nhưng hắn cũng rất tự ti. Có lẽ việc căm ghét kiểu phụ nữ này đã chôn sâu trong lòng hắn từ hồi nhỏ, tình cảm yêu hận phức tạp này ngày càng vặn vẹo khi hắn lớn lên, mà nguồn gốc cảm xúc ấy không xuất phát từ mẹ hắn. Vậy nên trong thời thơ ấu của hắn, chắc hẳn phải có một người em gái nhỏ hơn hắn, nhận được quan tâm yêu thương của gia đình nhiều hơn hắn.”

“Nạn nhân thứ hai mà cảnh sát tìm thấy, Lâm Y Y, từ cách thức gây án của Thẩm Trạch và cách hắn đối xử khác biệt với Lâm Y Y, đã phản ánh điểm bất đồng giữa nạn nhân này và những nạn nhân còn lại. Do đó ngoại hình của Lâm Y Y phải có điểm đặc biệt, nhiều khả năng giống em gái hắn hơn, kết hợp với đặc điểm ngũ quan của Thẩm Trạch, tôi đã vẽ khuôn mặt của một cô gái. Ban nãy tôi cố ý k1ch thích hắn, chính vì để hắn mất kiểm soát cảm xúc, hơn nữa tôi còn làm chút ám thị tâm lý*. Do đó, dù tôi vẽ không giống thì khuôn mặt hiện lên trong đầu hắn chắc chắn vẫn là người đặc biệt nhất với hắn, cũng chính là nạn nhân đầu tiên, em gái hắn.”

*Ám thị tâm lý: là một thuật ngữ trong lĩnh vực tâm lý, được sử dụng để chỉ sự ảnh hưởng tiêu cực của những ý kiến, niềm tin hoặc thông điệp mà người khác đưa ra đối với tư duy và hành vi của một người.

Chương 31: C31: Chương 31

Bạn sẽ mãi mãi không bao giờ quên được lần đầu tiên của mình.

Lời này xuất phát từ miệng Jeffrey Lionel Dahmer, "Quái vật Milwaukee", một tên quái vật ăn thịt người liên hoàn ở vùng bờ biển phía Đông nước M từ năm 1978 đến năm 1991.

Năm 1978, hắn dụ một người tên Steve vào nơi ở của mình rồi giết đối phương, hắn chặt xác nạn nhân chôn trong rừng rậm không người. Kế đó, hắn tiếp tục sát hại 12 người, cách thức giết người và phi tang xác của hắn rất tàn ác, đây cũng là nguồn gốc biệt danh "Quái vật Milwaukee" của hắn.

Tên tội phạm giết người hàng loạt này bị bắt vào ngày 22 tháng 7 năm 1991. Trong quá trình xác định danh tính nạn nhân, hắn không hề nhớ rốt cuộc mình đã bắt đầu giết người từ lúc nào, thậm chí không nhớ rõ ngoại hình của những nạn nhân. Thế nhưng, trong vô số ảnh chụp nạn nhân, chỉ cần nhìn lướt qua hắn đã chính xác chỉ ra nạn nhân đầu tiên Steven Mark Hicks. Và câu trên, là do hắn đã nói với cảnh sát sau khi chỉ ra Hicks.

Đối với Thẩm Trạch, người hắn khó quên nhất chắc chắn là người hắn thân thiết nhất, yêu nhất, cũng hận nhất, em gái hắn.

Người hắn vĩnh viễn không tài nào quên nổi.

Dù sau đó hắn đã giết thêm bao nhiêu người, dù nạn nhân tiếp theo phù hợp với khẩu vị của hắn thế nào, thì người hắn khó quên nhất vẫn luôn luôn là nạn nhân đầu tiên của hắn, người

em gái mà hắn yêu điên cuồng rồi lại hận điên cuồng.

Thế nên vào khoảnh khắc Diệp Tiểu Nhu thấy hắn, cô đã bắt đầu hình dung diện mạo của cô gái kia trong đầu, cộng thêm đặc điểm khuôn mặt Lâm Y Y, từ đó vẽ ra một cô gái.

Đây là con át chủ bài cô dùng để đối phó Thẩm Trạch.

Đây cũng là lý do tại sao Dương Viêm kiên quyết muốn cô vào phòng thẩm vấn. Bởi vì chỉ mỗi cô, mới có thể khơi gợi d*c vọng và nỗi sợ chôn ở nơi sâu nhất trong tiềm thức của Thẩm Trạch.

Bên phía mấy đồng chí cảnh sát dự thính* đều không thốt nên lời. Đối với họ, những điều mà Diệp Tiểu Nhu nghĩ đến là những việc họ tuyệt đối không thể nghĩ tới. Điều này hoàn toàn vượt qua kinh nghiệm làm cảnh sát nhiều năm của bọn họ.

*Dự thính: nghe nhưng không phát biểu.

Xem chừng Tâm lý học Tội phạm vẫn có giá trị tham khảo nhất định với việc phá án, có thể khiến tội phạm khó nhằn như Thẩm Trạch khai ra hành vi phạm tội trong thời gian ngắn như vậy, thật sự đã tiết kiệm rất nhiều thời gian cho họ.

Hắn không ngần ngại đánh lừa cảnh sát, cứ cách vài ngày sẽ tiết lộ một vụ án, rồi chỉ thẳng tên Dương Viêm đòi gặp, đùa giỡn xoay họ như chong chóng. Có thể thấy, từ đầu tới cuối hắn luôn hưởng thụ cảm giác bị giám sát này. Hắn không hề hối hận về những chuyện mình đã làm, nhưng tình cảm của hắn dành cho em gái hắn không chỉ gói gọn trong ghen tị và hận thù, đây là nhược điểm lớn nhất của hắn, cũng là nhược điểm duy nhất.

Sự thật chứng minh, cô đã cược đúng.

Thẩm Trạch nhanh chóng thú nhận toàn bộ sự thật phạm tội, trong tám năm qua, hắn đã sát hại tổng cộng tám người. Trong

đó có một số vụ dính dáng tới nhiều án chưa được giải quyết từ vài năm trước, còn có hai trường hợp, là gái bán dâm không có danh tính.

Dương Viêm và Diệp Tiểu Nhu ở lại Cục Cảnh sát đến giữa trưa, nhưng khi Tiêu Ngũ cho họ xem tờ giấy kia, hai người đều nhíu mày.

“Không có người chúng ta muốn tìm.”

“Đúng, không có Dương Tuyết Phi, hắn bảo hắn chỉ lấy việc này để dụ bên anh tới gặp hắn, thật ra hắn không biết chuyện Dương Tuyết Phi.” Tiêu Ngũ nói đầy ẩn ý: “Trên thực tế, từ đầu đến cuối bọn tôi vẫn không lần ra người tên Dương Tuyết Phi này. Tất cả những người cùng tên tra được trước mắt, không ai trong số họ tương đồng với người bạn gái mà Trần Giai Vỹ đề cập, nhưng...”

“Nhưng?”

“Nhưng quả thực bọn tôi đã nhận được báo án phụ nữ trẻ tuổi mất tích, vào hai ngày sau khi Thẩm Trạch bị bắt, lúc ấy vì chưa qua bốn mươi tám giờ nên chưa lập án. Hiện tại đã qua bốn mươi tám giờ, mà Thẩm Trạch đã bị bắt vào đây, nếu thật sự có phụ nữ mất tích, hai người cảm thấy nghi phạm là ai?”

Dương Viêm và Diệp Tiểu Nhu nhìn nhau.

Tiêu Ngũ nói: “Chắc phải cần tới gặp Trần Giai Vỹ rồi.”

Đến tối bọn họ mới rời khỏi Cục Cảnh sát.

Vốn dĩ Tiêu Ngũ muốn mời họ ăn cơm, dù sao vụ án của Thẩm Trạch được phá, hai người họ có công lớn nhất, nhưng Dương Viêm và Diệp Tiểu Nhu đều bày tỏ không cần khách sáo.

Dương Viêm nói thế này: “Tôi không quen đồ ăn trong căn tin của mọi người, anh vẫn nên tự đãi bản thân mình đi.”

Diệp Tiểu Nhu bảo: “Mặc dù tôi không kén ăn... Nhưng tôi có bóng ma tâm lý với Cục Cảnh sát, ở trong này tôi ăn không ngon, hay thôi vậy.”

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Tiêu Ngũ lên tiếng: “Đợi chút.”

Anh ta gọi Diệp Tiểu Nhu, nhìn lướt qua Dương Viêm: “Ông chủ Dương này, tôi có thể mượn Tiểu Nhu nói hai câu không?”

Rõ ràng chính anh ta đã nhặt Diệp Tiểu Nhu từ công trường rồi đưa đến công ty Dương Viêm. Nhưng lúc hỏi Dương Viêm mình muốn nói chuyện riêng với Diệp Tiểu Nhu, Tiêu Ngũ cứ cảm thấy chột dạ dè dặt, cứ như mình đoạt người của anh.

Diệp Tiểu Nhu nhìn Dương Viêm, Dương Viêm không tỏ thái độ gì, chỉ hơi gật đầu: “Cô đi đi, tôi chờ cô trong xe.”

Thấy Dương Viêm đi rồi, không hiểu sao Tiêu Ngũ lại thở phào nhẹ nhõm.

“Anh muốn nói với tôi chuyện gì?”

“Cũng không gì, chỉ muốn hỏi cô, ở chỗ Dương Viêm thấy thế nào, quen chưa?”

Diệp Tiểu Nhu trả lời: “Quen hay không quen, anh nên nhìn ra rồi chứ, anh là cảnh sát đấy, tí năng lực quan sát ấy cũng không có sao?”

Tiêu Ngũ đã quen bị cô oán giận, anh ta không hề mất hứng, trái lại còn cảm giác càng nhìn cô gái trước mặt càng thấy thuận

mắt.

Chủ yếu vì hôm nay cô đã lập công lớn.

Tiêu Ngũ cẩn thận quan sát cô một lượt, nói: “Tóc cô dài hơn nhiều rồi, trên mặt cũng hồng hào hơn hẳn lúc tôi mới gặp cô.”

Diệp Tiểu Nhu bèn dang rộng hai tay xoay một vòng theo ánh mắt của anh ta, muốn để anh ta quan sát hết một lần.

Tiêu Ngũ nén cười, vẫn duy trì biểu cảm nghiêm túc bảo: “Thầy tôi quan tâm cô lắm. Tuy tôi không biết tại sao, nhưng tôi có thể cảm nhận được ông ấy rất để ý đến việc cô có sống tốt không.”

“Vậy anh có thể báo chú ấy, tôi sống rất tốt.”

“Mai mốt tôi sẽ tranh thủ ghé thăm ông ấy, cô... muốn đi cùng không?”

Diệp Tiểu Nhu im lặng một lúc, đáp: “Nếu chúng ta đều rảnh thì có thể.”

Tiêu Ngũ gật đầu: “Khi nào tôi đi sẽ nói cho cô.”

Diệp Tiểu Nhu thấy anh ta nhìn mình chăm chú, hỏi: “Chưa xem đủ à? Muốn tôi xoay tiếp một vòng không?”

“Không phải, tôi chỉ muốn nói...” Tiêu Ngũ trịnh trọng bảo: “Cảm ơn cô, Diệp Tiểu Nhu, cảm ơn cô đã giúp bọn tôi phá vụ án này.”

“Đừng khách sáo, đây cũng xem như công việc của tôi.”

“Vậy cô... ở đó có vui vẻ không?”

Diệp Tiểu Nhu mỉm cười hỏi lại anh ta: “Anh còn nhớ anh nhặt được tôi từ nơi nào không?”

Tiêu Ngũ sửng sốt.

Đúng vậy, dù ở đâu cũng tốt hơn chỗ trước kia cô ở. Vào giờ khắc này, nhìn cô gái tỏa sáng trước mắt, anh ta bỗng hiểu được đôi chút về lý do vì sao thầy anh ta muốn anh ta dốc hết sức giúp đỡ cô gái này, cô thật sự cần một nơi thích hợp thuộc về cô. Dẫu không biết để cô ở chỗ Dương Viêm là đúng hay sai, nhưng thấy nụ cười trên mặt cô, Tiêu Ngũ nghĩ, có lẽ mình làm đúng rồi.

Dõi theo Diệp Tiểu Nhu rời đi, Tiêu Ngũ vừa quay đầu đã thấy Vương Tranh và một nữ đồng nghiệp đang dán lên tường thò đầu ra nhìn trộm mình.

Tiêu Ngũ hít sâu một hơi: “Vương Tranh, Diêu Vũ! Hai người ăn no rửng mỡ quá rồi đúng không?”

“Báo cáo đại ca, bọn tôi chưa ăn gì hết, không phải anh muốn mời ông chủ Dương và Tiểu Nhu ăn cơm sao? Bọn tôi có thể ăn ké không?”

Thật sự không biết chừng mực mà, Tiêu Ngũ chỉ muốn đá cậu ta một cú: “Cút đi làm việc cho tôi!”

Vương Tranh chưa từ bỏ ý định, bèn ôm mông tiến tới gần, tò mò ngốc nghếch hỏi anh ta: “Đại ca, anh thích Tiểu Nhu à?”

“Cậu nói bừa gì thế?”

“Đừng ngại, anh không biết Tiểu Nhu đã nổi tiếng trong đội chúng ta rồi sao? Lúc cô ấy vừa bước vào, trời đất ơi, cảm giác đó quả thực còn chói mắt hơn cả minh tinh nữa.” Vương Tranh cảm thán kể: “Đẹp quá chừng, tôi cũng không dám tin cô ấy

chính là Diệp Tiểu Nhu chúng ta nhặt được ở công trường lúc trước. Bây giờ mới bao lâu, cô ấy thay đổi nhiều vậy, anh không biết đâu, nhiều người hỏi tôi về cô ấy lắm."

"Cậu không lắm lời với người khác đó chứ?"

"Yên tâm, đại ca, anh còn không tin cái miệng này của tôi ư? Còn nữa, tôi cũng không thể nghe nổi người khác bàn tán về Tiểu Nhu sau lưng cô ấy. Tất nhiên, khen ngợi cô ấy trước mặt tôi thì được, cô gái thông minh xinh đẹp như thế, ai mà không thích cơ chứ."

Tiêu Ngũ nhếch miệng.

Phải, cô xinh đẹp, thông minh, nhưng cô gái thông minh xinh đẹp này lại có lai lịch phức tạp khiến người khác khó lòng tưởng tượng được. Nếu người nào không biết về cô, mới có thể hiểu lầm cô nhiều như anh ta trước đây.

Tiêu Ngũ nhận ra, Dương Viêm cực kỳ bảo vệ cô, anh một mực che chở cô.

Nhưng... hai người kia sẽ không có khả năng đâu nhỉ?

Theo tính cách Dương Viêm, trước giờ anh ta chưa bao giờ nghĩ anh có thể thích người nào, anh ta quen biết anh nhiều năm, cũng chưa từng thấy anh rung động với ai.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

"Được rồi, điều tra vụ án trước đi, vụ án của Thẩm Trạch vẫn còn nhiều việc phải làm lắm."

Khi họ trở về thì đã đến đêm, nhưng đèn trong công ty vẫn mở.

Diệp Tiểu Nhu nhìn tòa nhà nhỏ dưới ánh đèn, sực nhớ ra, cô kể:

“À, đêm qua lúc chúng ta trở về, tôi thấy một người đứng trước cửa, khi ấy đã khuya, có lẽ tầm mười một rưỡi, ai mà tới muộn như vậy nhỉ?”

“Nên cô mới đưa tôi đến chỗ cô vì thấy có người à?”

“Ừ.” Diệp Tiểu Nhu gật đầu: “Lúc đó anh chưa tỉnh, đưa anh vào công ty, nhỡ đâu gặp phải người xấu thì sao?”

Dương Viêm giẫm phanh xe, đỗ xe dưới tàng cây.

Tắt đèn xe, trong xe chìm vào bóng tối.

“Chẳng phải đã có cô sao?” Một tay Dương Viêm vẫn cầm vô lăng, anh cũng không quay đầu nhìn cô: “Mặc kệ có phải người xấu không, luôn lao về phía trước, đây không phải thói quen từ trước tới nay của cô à?”

Diệp Tiểu Nhu hơi ngây ra.

Đây xem như... đang khen cô, hay phê bình cô vậy?

Diệp Tiểu Nhu cẩn thận quan sát sắc mặt Dương Viêm.

Nếu đổi thành người khác, dù không mở miệng cô cũng có thể đoán ra tâm trạng người đó tốt hay xấu. Nhưng Dương Viêm là một người không hề thể hiện vui giận, bình thường anh luôn giấu kín cảm xúc, hiếm ít khi biểu lộ trên mặt. Bản thân anh cũng là một người thông thạo Tâm lý học Biểu cảm, anh sẽ không để người khác dễ dàng thăm dò cảm xúc thực sự bên trong mình.

Thế nên, mấy lời này của anh có ý gì nhỉ?

Chỉ trôi qua vài chục giây, trong đầu Diệp Tiểu Nhu đã suy tính

tới vô số khả năng, thậm chí cô còn băn khoăn xem hôm nay mình có làm sai chỗ nào không... Có lẽ trong chuyện Thẩm Trạch, cô đã tự cho là đúng, làm xáo trộn kế hoạch ban đầu của anh?

Nhưng cô nhớ đến việc anh để cô vào theo, chính vì muốn lợi dụng thân phận cô gái trẻ của cô để k1ch thích tâm trạng của Thẩm Trạch, chí ít kết quả vẫn tốt.

Sếp là thượng đế, Diệp Tiểu Nhu tự nhủ, cô thành thật lên tiếng: "Xin lỗi, tôi sai rồi."

"Cô sai rồi." Dương Viêm cúi đầu lặp lại, giọng anh nghe không rõ đang vui hay giận: "Cô sai chỗ nào?"

Diệp Tiểu Nhu cân nhắc một chút, nói: "Hình như tôi cũng không biết?"

Trong bầu không khí im lặng, cô nghe thấy Dương Viêm hít vào một hơi.

Xong rồi, hô hấp nặng hơn, đây là điềm báo chuẩn bị tức giận.

Cô đang cảm thấy khắp người căng thẳng, Dương Viêm chợt nâng tay nắm vô lăng lên.

Diệp Tiểu Nhu lập tức giơ tay lên theo phản xạ có điều kiện, vào tư thế phòng thủ, Dương Viêm nhìn cô che một tay trước mặt, anh ngây người vài giây rồi nhíu mày: "Cô cho rằng tôi muốn đánh cô?"

Nếu vừa rồi anh chưa tức giận thật, thì vào giờ khắc này, quả thực Dương Viêm đã suýt bị tư thế phòng thủ của cô chọc giận tới bật cười.

Diệp Tiểu Nhu cũng ngây ngẩn trước tư thế phòng thủ trong vô

thức của mình, cô vội vàng buông tay: “Không có, tôi...”

“Diệp Tiểu Nhu, cô thực sự nghĩ tôi muốn đánh cô?”

Lặp lại, đè thấp giọng lặp lại... Cô toang thật rồi.

Nhưng cô không thể nói dối, trước mặt người này, dù nói dối giỏi thế nào thì cũng chỉ như một tấm màng nhựa mỏng, vừa đâm sẽ thủng ngay.

Diệp Tiểu Nhu đáp: “Tôi không cố ý, tôi chỉ phản xạ có điều kiện, như lần đầu tiên gặp anh...”

Cô thật sự không biết nên nói năng sao đây, tại sao trước mặt người đàn ông này, IQ của cô cứ biến thành số âm vậy? Sau khi bối rối, cuối cùng Diệp Tiểu Nhu cũng ép mình bình tĩnh lại, tỏ vẻ chân thành giải thích: “Tôi sai rồi, anh chưa từng muốn đánh tôi, cũng tại lòng phòng bị của tôi quá mạnh. Sếp, tôi không cố ý, trong mắt tôi anh vẫn là một người dùng trí tuệ chinh phục người khác, tuyệt đối không phải kẻ ngốc chỉ biết dùng vũ lực để giải quyết vấn đề.”

Không sai, cô mới là kẻ ngốc hễ động chạm một chút thì sẽ dùng vũ lực giải quyết vấn đề.

Nếu tất cả vấn đề trên đời này đều có thể giải quyết bằng tư duy và trí tuệ, vậy đã không cần đến cảnh sát chống bạo động và cảnh sát vũ trang.

Dương Viêm nhìn cô một lát, dời tầm mắt, đưa tay mở dây an toàn trên người ra.

... Hóa ra anh chỉ muốn tháo dây an toàn.

Ngay sau đó anh nới lỏng nút áo trên cùng của áo sơ mi, dường như muốn thả lỏng người. Anh thở phào, trút ra hơi thở bị đè

nén vừa rồi, khi nói tiếp, giọng điệu của anh đã trở về với vẻ lý trí và ôn hòa như thường lệ: “Không, cô cũng không sai chỗ nào, là tôi quá nóng vội.”

Chương 32: C32: Chương 32

Nóng vội?

Cô không hề thấy vẻ nóng vội trên mặt anh, nhưng vừa rồi có một khoảnh khắc, quả thực cô đã cảm nhận được hơi thở của anh thay đổi nhẹ.

“Không có gì sai khi đề phòng mọi người, cách làm của cô với chuyện của Thẩm Trạch cũng không sai, cô phòng bị tôi cũng không sai, nhưng…” Dương Viêm dừng một chút, quay đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt hiếm khi ngây thơ của cô: “Chiến binh ấy, dù giỏi thế nào thì đôi lúc vẫn cần thả lỏng. Chí ít khi ở bên tôi, cô có thể thả lỏng thần kinh căng thẳng của mình, thi thoảng khuây khỏa một tí cũng không xấu gì.”

Diệp Tiểu Nhu còn chưa trả lời, anh đã chỉ cửa lớn công ty, nói: “Thấy họ không? Toàn là trụ cột làm ở công ty ít nhất từ năm năm trở lên. Lúc họ mới tới cũng mắc nhiều sai lầm, khiến khách hàng giận bỏ đi, ảnh hưởng các mối quan hệ làm ăn, hở ra là không liên lạc được. Có lần nọ, một mình Giang Triều làm thí nghiệm linh tinh gì đó trong phòng làm việc, cả tòa nhà suýt đã nổ tung.”

Diệp Tiểu Nhu hít nhẹ một hơi.

Bạn nhỏ Giang Triều này còn có lúc quậy phá như vậy sao?

Dương Viêm nói: “Cô có thể hỏi họ, tôi đã đánh họ bao giờ chưa.”

Cùng lắm thì để Giang Thạc thay anh đánh thằng nhóc Giang Triều kia thôi, đương nhiên, anh sẽ không tiết lộ sự thật này.

Chắc chắn Diệp Tiểu Nhu cũng sẽ không biết, anh từng thiếu kiên nhẫn với đám nhóc không được dạy dỗ tốt này thế nào. Mỗi một người có thể ở lại công ty, đều không phải kiểu người mà người thường có thể quản, có thể tạo bầu không khí hài hòa ăn ý như hiện giờ. Mấy ai hiểu được anh đã tốn bao nhiêu thời gian lẫn sức lực đây?

Vài năm trước, có ít nhất hơn chục người, cuối cùng sàng lọc chỉ còn đôi ba người này trụ lại. Còn những người khác, nếu không bị sa thải thì cũng trở thành nhân viên bên ngoài.

Chỉ có thể nói Diệp Tiểu Nhu tới rất đúng lúc, gặp được một Dương Viêm đầy kiên định và mạnh mẽ như thế.

“Nhiều nhất chỉ trừ một khoản tiền thưởng thôi, chưa từng động đến tiền lương.” Anh thản nhiên nói: “Nên cô không cần lo lắng, dù cô khiến tòa nhà này nổ tung thì cùng lắm tôi sẽ bắt cô làm công để đền bù, tuyệt đối sẽ không ra tay đánh cô.”

“Hiểu chưa?”

Diệp Tiểu Nhu gật đầu, cô nghĩ ngợi, gật đầu tiếp: “Tôi hiểu rồi, sếp, anh yên tâm, tôi sẽ không ngứa đòn như Giang Triều.”

Dương Viêm bảo: “Tốt lắm.”

Khen xong, anh bổ sung: “Thế nhưng, lần trước cô gửi tin nhắn cho Lâm Linh rồi chạy đi điều tra tội phạm một mình, không thể lặp lại chuyện giống vậy. Từ trước đến nay, bọn tôi chưa bao giờ cho phép một người tự hành động, đây là quy định.”

Diệp Tiểu Nhu gật đầu: “Tôi biết rồi.”

Cô nghe lời như thế, trông rất ngoan.

Nhưng vẻ ngoan ngoãn này có thể duy trì bao lâu?

Nghĩ thôi cũng biết sẽ không lâu, thói quen đã khắc sâu vào bản chất sẽ không thể thay đổi nhanh chóng. Như việc dù cô đã sớm ra tù, nhưng vẫn giữ thói quen tỉnh dậy vào năm rưỡi mỗi ngày. Hay chuyện tuy ở trong phòng ngủ, cô cũng không thể để bản thân yên tâm ngủ trên giường, như thể dù đang ngủ, cô vẫn luôn luôn duy trì tư thế phòng thủ.

Vừa yếu ớt, vừa kiên cường không thể lung lạc.

Rốt cuộc, thành trì vững chãi bao nhiêu mới có thể cho cô đủ cảm giác an toàn?

“Về nhà nghỉ ngơi sớm một chút.”

“Vâng.”

Dõi theo bóng dáng cô xuống xe rời đi, Dương Viêm nhớ tới tư thế ngủ say của cô mà anh thấy tối qua, nhíu mày.

Anh mở điện thoại ra tìm số điện thoại mà Giang Triều gửi cho mình, là bác sĩ điều trị chính của Diệp Tiểu Nhu trong bệnh viện tâm thần.

...

Diệp Tiểu Nhu nghĩ ngợi hồi lâu cũng không đoán ra, nếu Trần Giai Vỹ không nói dối, nếu cậu ta có một bạn gái mất tích thật, vậy tại sao lại không tra được chút tin tức nào?

Cô nhớ đến lần đầu tiên gặp Trần Giai Vỹ, vẻ mặt lo lắng sắp tuyệt vọng của cậu ta không phải đang giả vờ. Hơn nữa, dựa vào

lịch sử trò chuyện mà cậu ta cung cấp, các cuộc đối thoại giữa cậu ta với bạn gái cũng rất bình thường.

Vậy email kia là sao? Nhân vật SZ nói chuyện với Dương Tuyết Phi, có lẽ không phải Thẩm Trạch, mà đang có người cố ý dùng biệt danh theo tên Thẩm Trạch để đánh lừa cảnh sát, mục đích của việc này là gì?

“Thật tình, mình mê mẩn mấy vụ giải mã này quá.” Cô lẩm bẩm.

Cô cũng có dự cảm, chẳng mấy chốc nữa bí ẩn này sẽ được giải quyết.

Âm thanh thông báo vang lên từ nhóm chat trên WeChat, Lâm Linh hỏi mọi người chơi game không, Diệp Tiểu Nhu tò mò hỏi: “Game gì?”

Lâm Linh gửi cho cô một đường link, nhiệt tình mời cô chơi chung. Thấy ai cũng tham gia, Diệp Tiểu Nhu bèn tải trò chơi, ngẫm nghĩ, cô đặt cho mình một biệt danh, tên Diệp Đại Hiệp.

Giang Thạc vỗ vỗ cô trên WeChat, nói: Khiêm tốn tí đi, lính mới tới, tên càng ngầu chơi càng dở, trò chơi này không đơn giản như cô nghĩ đâu.

Diệp Tiểu Nhu: Vậy để xem có phải tôi không được thật không.

Một giờ sau, Diệp Tiểu Nhu đã giết năm hiệp liên tiếp cảm thấy mỹ mãn buông điện thoại, mặc kệ Giang Thạc điên cuồng oanh tạc trong nhóm chat.

Giang Thạc: Người đâu!!!! Mau vào tái chiến!!

Diêm Tiêu Tiêu: Im miệng đi Tiểu Thạc Thạc, sáng sớm mai còn đi làm nữa, ngủ mau.

Giang Thạc: Diệp Tiểu Nhu! Tôi phải quyết một trận tử chiến với cô!!

Lâm Linh: Chắc chắn Tiểu Nhu ngủ rồi, tôi cũng ngủ đây, ngủ ngon.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Giang Thạc: Diệp Tiểu Nhu, mau vào tái đấu!

Mọi người đã chặn tin nhắn nhóm, không ai để ý đến anh ta.

Tình trạng này vẫn tiếp diễn tới lúc đi làm vào hôm sau, vừa thấy Diệp Tiểu Nhu, Giang Thạc đã vác đôi mắt thâm quầng hùng hổ bước đến nhìn cô chằm chặp.

Diệp Tiểu Nhu tỏ vẻ vô tội trốn sau lưng Diêm Tiêu Tiêu: "Mấy ngày nay tôi cũng không trêu chọc sếp, sao anh lại hung dữ với tôi?"

"Đánh một trận với tôi không?"

Diệp Tiểu Nhu đáp: "Sếp dạy, người một nhà không thể đánh nhau đâu."

Giang Thạc nói: "Ý tôi là trò chơi, chơi một ván với tôi, tôi phải rửa sạch mối nhục đêm qua!"

Một người người đàn ông cao một mét tám mấy, nghe bảo đang chịu trách nhiệm về sức mạnh của toàn công ty, còn vai u thịt bắp thế này, lại giống hệt đứa nhỏ muốn chơi game với cô? Còn muốn trả thù vì xấu hổ?

Anh bạn nhỏ này, quá hiếu thắng rồi, Diệp Tiểu Nhu dịu dàng

nhìn anh ta lắc lắc đầu: “Anh không đánh lại tôi đâu.”

Giang Thạc không phục: “Tôi không tin, tôi đã chơi trò này hai năm, thi thoảng Lâm Linh còn thua tôi nữa đấy.”

Diệp Tiểu Nhu nhẹ nhàng hỏi: “Lâm Linh dựa vào kỹ thuật, tôi dựa vào đầu óc, anh dựa vào gì đây, hiệp sĩ Giang?”

Giang Thạc: “…”

Đúng lúc này lão Mã dẫn một khách hàng tới, họ không dám ầm ĩ nữa, cung kính đứng thẳng nhìn khách hàng vào phòng họp nhỏ.

Giang Thạc vẫn còn đang hơn thua.

Diệp Tiểu Nhu hơi dao động, nói: “Muốn tôi chơi với anh cũng được. Nhưng nếu anh thua, phải cho tôi mượn con moto của anh lái một tuần đó.”

Giang Thạc không nói hai lời đã đồng ý ngay: “Nếu cô thua thì sao?”

Diệp Tiểu Nhu trả lời: “Tôi không thua nổi đâu, nhưng quy tắc do anh định.”

Giang Thạc suy nghĩ hồi lâu, đề nghị: “Nếu cô thua thì đổi tên WeChat thành lính Diệp nửa tháng.”

“Tôi không có khả năng thua.” Diệp Tiểu Nhu kiêu ngạo đáp: “Được thôi, thành giao.”

Nửa giờ sau, Giang Thạc vô cảm buông điện thoại, lấy chìa khóa xe moto trong túi ra. Diệp Tiểu Nhu hưng phấn xoa xoa tay nhỏ, vừa muốn nhận, chợt nghe Giang Thạc ẩn ý hỏi: “Cô có bằng lái xe không?”

“?” Tay Diệp Tiểu Nhu cứng đờ giữa không trung.

Giang Thạc nói: “Không hả? Thế chờ có giấy phép hẵng đến đòi tôi nhé. Không có bằng mà lái xe là trái pháp luật đó.” Dứt lời, anh ta xoay người bước đi.

Diệp Tiểu Nhu: “...”

Cô còn đang buồn bực, bỗng nghe được giọng Dương Viêm truyền đến từ tầng hai: “Lên lầu họp.”

Ngoại trừ lão Mã đang nói chuyện với khách hàng, những người khác đều đến phòng họp tầng hai.

Họ vừa ngồi xuống, đã nghe Dương Viêm báo một tin xấu: “Ban nãy nhận được tin của cảnh sát, có một cô gái hai mươi tuổi đã mất tích ít nhất năm ngày.”

Diệp Tiểu Nhu nhạy bén bắt được từ mấu chốt: “Ít nhất?”

Dương Viêm gật đầu: “Giống vụ án Thẩm Trạch, đều là cô gái trẻ không tiếp xúc xã hội trong khoảng thời gian dài.”

Lâm Linh thả thông tin trên màn hình, bên trên hiện ảnh chụp một cô gái. Triệu Hy Văn, hai mươi tuổi, năm trước trượt đại học nên sống một mình để học lại, bố mẹ ly hôn không ở bên cạnh. Năm ngày trước, cô ấy còn tán gẫu với bạn bè, tiếp đó bạn bè không liên lạc được, họ đành báo cảnh sát vào hôm sau. Chưa đủ bốn mươi tám giờ nên không thể lập án, nhưng không ai biết rốt cuộc cô ấy đã mất tích từ khi nào. Ngày thứ ba sau khi báo án, cảnh sát tới cửa nhà cô ấy thì đã không thấy người.

Diệp Tiểu Nhu nói: “Trên danh sách nạn nhân mà Thẩm Trạch cung cấp, không có tên của cô ấy.”

Tuy hung thủ đã bị bắt, vụ án cũng đã được giải quyết, nhưng bóng ma do tên Thẩm Trạch này mang đến, vẫn chưa hoàn toàn biến mất.

Bóng ma gian ác dường như vẫn bao trùm khắp thành phố, nó lẳng lặng quan sát từng phụ nữ trẻ tuổi không đủ sức phản kháng.

Dương Viêm nói: “Nếu đã quyết định điều tra, vậy hãy làm tới cùng. Giang Thạc và Lâm Linh, hai người điều tra nhà Triệu Hy Văn xem có manh mối gì không. Diệp Tiểu Nhu, cô theo tôi tới gặp Trần Giai Vỹ.”

Diệp Tiểu Nhu gật đầu, cũng đến lúc nên gặp cậu ta rồi.

Giang Thạc bỗng nói: “So tài đi, xem ai tìm được manh mối của vụ án này trước.”

Diệp Tiểu Nhu yên lặng chỉ bóng lưng Dương Viêm sắp ra khỏi phòng họp: “Này, chúng ta không thể thắng anh ấy đâu, anh nghĩ việc cạnh tranh là cần thiết không?”

Giang Thạc: “... Quên đi, chúng ta cứ so tài trong trò chơi thôi.”

Dương Viêm chợt dừng bước, quay đầu nhìn họ: “Trò chơi nào mà khiến cả hai đam mê ngay cả trong giờ làm việc như vậy?”

Diệp Tiểu Nhu và Giang Thạc nhìn nhau, rồi nhìn Dương Viêm lắc đầu: “Không có gì, sếp, không có gì.”

Dương Viêm ừ một tiếng, thản nhiên bảo Diệp Tiểu Nhu: “Thỉnh thoảng nhường cậu ta chút, bạn nhỏ chơi thua dễ tức giận lắm.”

Diệp Tiểu Nhu gật đầu: “Vâng, lần sau tôi sẽ nhường anh ta, cứ

tức giận không ngủ mãi sẽ làm chậm trễ công việc mất."

Giang Thạc: "..."

Lão Mã vỗ vỗ vai Giang Thạc: "Với IQ của hai vị kia, cậu thật sự không khác bạn nhỏ là bao."

Thấy Giang Thạc trừng mắt nhìn mình, lão Mã vội giơ tay lên: "Ấy ấy ấy đừng tức giận với tôi, hiếm khi có người có thể đuổi kịp nhịp độ của sếp chúng ta. Hãy quý trọng đi, anh bạn nhỏ."

Khi hai người ra ngoài, Diệp Tiểu Nhu liếc nhìn Giang Thạc cầm mũ bảo hiểm lên xe moto, Giang Thạc cũng ngó cô.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Nhưng Diệp Tiểu Nhu không hề chú ý, Dương Viêm cũng nhìn họ, rồi nhìn thoáng qua con moto siêu ngầu của Giang Thạc.

Dù anh không nghe thấy hai người tranh luận gì dưới lầu, nhưng dựa vào ánh mắt của họ, cũng đủ để anh nhận ra.

"Thích chiếc xe kia như vậy sao?"

"Vâng." Diệp Tiểu Nhu thu lại tầm mắt, nhún vai: "Nhưng tôi thích gì đó, cũng không nhất định phải có cho bằng được, có thể nhìn nhiều thêm một lần cũng tốt lắm rồi."

Lên xe, Diệp Tiểu Nhu vẫn dõi theo Giang Thạc đã đi xa, bỗng nghe thấy giọng Dương Viêm: "Giang Thạc thắng rất nhiều giải thưởng đua xe."

"Vậy sao?" Diệp Tiểu Nhu nghĩ nghĩ, hất cằm nói: "Nếu là tôi, có lẽ cũng lấy được giải thưởng, chỉ cần tôi muốn."

Dương Viêm như cười như không: "Không phải cô cảm thấy

nhìn nhiều thêm một lần là đủ rồi sao?”

“... Nhìn nhiều thêm một lần có thể so với tự mình thử à? Có thể thử thì ai còn thỏa mãn với việc chỉ nhìn chứ.”

Dứt lời, Diệp Tiểu Nhu hơi ngứa ngáy trong lòng, cực kỳ muốn xuống xe đá bay Giang Thạc ra khỏi con moto, sau đó cướp chìa khóa và xe anh ta... Ý tưởng này nguy hiểm quá, hơn nữa cô khá nghi ngờ Dương Viêm đã nhìn thấu tâm tư của cô, bèn nhanh chóng thay đổi chủ đề: “Nghe Lâm Linh kể, có vẻ Trần Giai Vỹ đã bặt tin vài ngày, gọi điện cũng không liên lạc được. Tôi vẫn luôn nghĩ cậu ta rất kỳ lạ, lần nào gặp cậu ta cũng cảm thấy không ổn sao sao ấy, nhưng không nói được không ổn chỗ nào.”

“Gặp thêm lần nữa thì sẽ biết không ổn thế nào.”

Trần Giai Vỹ chưa từng nói về địa chỉ nhà trọ của cậu ta, địa chỉ được Lâm Linh tìm ra. Lúc ấy Trần Giai Vỹ chỉ đưa địa chỉ công ty, nằm ở thành phố khác, nhưng theo như lời cậu ta, cậu ta sống chung với bạn gái ở thành phố C.

Cậu ta và Dương Tuyết Phi thuê một nhà trọ, Dương Tuyết Phi làm ổ ở nhà. Còn cậu ta, vì làm việc bên ngoài nhiều nên chủ yếu cứ cách một khoảng thời gian mới có thể trở về một chuyến. Cậu ta kể khi ở ngoài, cậu ta vẫn duy trì nói chuyện với bạn gái ít nhất một giờ mỗi ngày.

Nếu lời cậu ta nói là thật, vậy thời gian bạn gái cậu ta mất tích không hề ngắn.

Dù nơi họ đang sinh sống vẫn nằm trong thành phố, nhưng lại ở một khu dân cư cách nội thành khá xa, tại một khu nhà trọ cũ.

Sau khi tìm được, Diệp Tiểu Nhu thử gõ cửa, nhưng không ai đáp.

“Không ở nhà sao?” Diệp Tiểu Nhu lấy điện thoại gọi cho Trần Giai Vỹ, điện thoại của cậu ta vẫn báo gọi được nhưng không ai nhận. Diệp Tiểu Nhu đưa điện thoại ra xa tai, một lát sau bảo: “Trong phòng có tiếng chuông điện thoại, cậu ta ở nhà.”

“Thế ư? Tai cô thính phết.” Dương Viêm nhìn cô, đôi tai kia khuất trong mái tóc xõa tung của cô, chỉ lộ ra vành tai trắng nõn xinh xắn.

Anh nói vậy vì anh hoàn toàn không nghe được tiếng động bên trong, nhưng cũng không có nghĩa thính lực của anh có vấn đề. Trái lại, thính lực của anh còn tốt hơn người thường đôi chút. Còn Diệp Tiểu Nhu không áp tai lên cửa đã xác định điện thoại kêu trong phòng, chứng tỏ thính lực của cô còn tốt hơn người thường rất nhiều.

Diệp Tiểu Nhu áp tai lên cửa đúng như anh nghĩ, cô gật đầu chắc nịch: “Đúng rồi, điện thoại của cậu ta ở bên trong, nhưng không nghe thấy tiếng người, gọi nhiều như vậy, sao lại không bắt máy nhỉ?”

Cô nhìn khóa cửa, là loại khóa điện tử khó làm nhất, thật sự không dễ mở. Chỉ cần tiếng động hơi lớn thôi, phỏng chừng còn có thể kéo hàng xóm lầu trên lầu dưới tới xem.

...

Lúc cô gái đang hôn mê, mơ màng cảm nhận được có người vào phòng, chạm lên thân thể mình.

Cảm giác này khiến cô ấy sởn da gà khắp người, nỗi sợ hãi trong lòng gần như lên tới đỉnh điểm. Từng mạch máu nhỏ toàn thân cô ấy giãn ra, nếu hiện tại cô ấy có thể phát ra âm thanh, đó chắc chắn sẽ là một tiếng thét chói tai hoảng sợ tột cùng.

Hắn đang vuốt v e cơ thể cô ấy!

Không hề thô bạo, d@m d*c mà đầy nhẹ nhàng, nhưng sự dịu dàng, thong thả này, như thể đang yêu thương nựng thú cưng của mình trong thời gian rảnh...

Động tác dịu dàng này còn đáng sợ hơn việc thô bạo gấp trăm lần.

Nhưng cô ấy không thể kêu lên bất cứ tiếng gì, ngoại trừ việc giãn nở lỗ chân lông, chân tay cô ấy cũng không tài nào cử động nổi. Cô ấy biết người này bỏ thuốc vào trong nước của mình, nhưng cô ấy rất khát, cô ấy không nhịn được, thầm nghĩ sẽ uống một ngụm rồi nhổ ra, khi nhìn lại cô ấy đã uống hơn nửa chai nước.

Con người, ai mà chẳng tham lam, tham lam khát khao thứ mình không chiếm được, tham lam chấp nhận những gì mình vốn không nên nhận.

Kẻ này, rốt cuộc hắn muốn gì?

Liệu cô ấy... còn có thể bình an vô sự về nhà không?

Hung thủ đột nhập giết người chặt xác khiến cả thành phố rơi vào khủng hoảng kia, chính là kẻ này sao? Nếu là hắn thật, vậy ngay cả việc mình còn toàn thây không cô ấy cũng không chắc.

Trời cao ơi... ai có thể tới cứu cô ấy không? Cô ấy không muốn chết thảm như vậy!

“Đừng sợ.” Âm thanh khiến cô ấy sởn gai ốc kia dán bên tai cô ấy, thậm chí cô ấy có thể cảm nhận được hơi thở ấm áp mà âm u này, hơi thở ác độc khiến toàn thân cô ấy run rẩy ớn lạnh không thôi...

“Không phải ai cũng có thể có giá trị giống cô. Đến cuối cùng, cô nhất định sẽ cảm ơn tôi, tôi sẽ giúp cô nhận ra, thế nào là giá trị sinh mệnh...”

Chương 33: C33: Chương 33

“Phải cạy cửa sao?”

Dương Viêm đang suy nghĩ, bỗng có cuộc gọi tới, anh cúi đầu xem, là Tiêu Ngũ.

Thấy tên Tiêu Ngũ, Diệp Tiểu Nhu giật mình, lần nào người này gọi đến cũng không phải chuyện tốt, không lẽ xảy ra việc gì nữa rồi?

Dương Viêm nhận điện thoại, Diệp Tiểu Nhu chợt nghe thấy giọng Tiêu Ngũ: “Anh Viêm, anh đang ở đâu?”

Lần đầu tiên cô nghe được Tiêu Ngũ xưng hô nghiêm túc với Dương Viêm như vậy.

Có vẻ bình thường khi Tiêu Ngũ gọi “Anh”, đều sẽ xảy ra tình huống nghiêm trọng cần hỗ trợ, quả nhiên cô đã đoán trúng.

Dương Viêm nói: “Ở bên ngoài, sao vậy?”

“Việc gấp, mau đến Cục Cảnh sát một chuyến.” Tiêu Ngũ nhấn mạnh: “Rất vội, anh lái xe nhanh, tôi không đi đón anh được, chờ anh trong Cục.”

Nói xong cúp máy ngay.

Dương Viêm nhíu mày, hiển nhiên anh cũng không đoán được tình huống này.

Diệp Tiểu Nhu nói: “Nơi này cách Cục Cảnh sát rất gần, anh đi đi, tôi ở đây quan sát, xem cậu ta có ở nhà không.”

Dương Viêm bảo: “Không được, cô đi cùng tôi.”

Diệp Tiểu Nhu cười cười: “Người như Trần Giai Vỹ, một mình tôi có thể xoay xở. Anh yên tâm, tôi sẽ không hành động một mình đâu. Trong lúc chờ anh, tôi sẽ quan sát ở đây, tránh việc cậu ta chạy lung tung khó tìm.”

Ngộ nhỡ án mất tích có dính dáng tới Trần Giai Vỹ thật, thì nhất định phải có người theo dõi nơi này.

Rõ ràng ở nhà nhưng không mở cửa, nơi này nhất định có vấn đề.

Cũng không phải cô tự tin, mà chỉ dựa vào vóc dáng của Trần Giai Vỹ, quả thực cô có thể ứng phó được.

May thay nơi này cách Cục Cảnh sát gần, với tốc độ của Dương Viêm, đi một chuyến nhiều nhất cũng chỉ cần nửa giờ. Dương Viêm nghĩ nghĩ, giọng Tiêu Ngũ nôn nóng như vậy, thực sự không phải việc nhỏ, anh gật đầu: “Được, tôi đi xem một chút rồi sẽ về ngay.”

Chẳng mấy chốc Dương Viêm đã lái xe đi, Diệp Tiểu Nhu dán tai lên cửa lắng nghe, cảm thấy trong nhà trọ có người thật. Lúc cô đưa tay chuẩn bị gõ cửa, chợt nghe thấy tiếng bước chân, rốt cuộc người bên trong cũng chịu mở cửa.

Diệp Tiểu Nhu lập tức lùi về sau một bước.

Mặc dù thoạt nhìn người rất yếu, nhưng cũng không thể không đề phòng.

Dương Viêm chỉ mất mười phút đã chạy đến Cục Cảnh sát, vừa xuống xe anh đi thẳng tới Đội Trọng án số hai.

Tiêu Ngũ thấy anh, chỉ chỉ máy tính trước mặt: “Anh xem này.”

Trên màn hình là một căn phòng tối, một cô gái bị trói tay chân.

“Bọn tôi đã xác nhận, là cô gái mấy mất tích ngày trước.” Tiêu Ngũ nói: “Bên trinh sát kỹ thuật vừa mới truy vết ra một web đen. Anh xem video này, có thể nhìn ra gì không?”

Cô gái trong video đang chìm trong trạng thái hôn mê, dễ dàng thấy sau khi bị trói, cô ấy còn bị ngược đãi, trên người chỉ mặc nội y, nhưng cũng không thể nhìn rõ vết thương. Trong căn phòng tối, ngoại trừ một số thùng carton cũ nát, họ chỉ thấy chai nước khoáng đã uống hết để cạnh cô gái.

Trong phần bình luận, có người treo giải thưởng, muốn người bắt cóc tra tấn, thậm chí là hành hạ người phụ nữ này đến chết.

- Tôi ra hai tệ, lột hết quần áo của cô ta, c**ng hi3p cô ta.

- Cứ đợi cô ta chết thế sao? Nhàm chán quá, tôi ra năm tệ, mời SZ cắt bỏ tay chân cô ta.

- Nghe nói SZ đã bị cảnh sát bắt, đây là SZ mới sao?

Dựa vào việc đọc bình luận, có thể nhận ra SZ đã trở thành mật danh của kẻ sát nhân ở nơi tập trung tội phạm này.

Trong web đen đều giao dịch bằng tiền ảo, tức bitcoin, tỷ giá hối đoái* của bitcoin thay đổi liên tục, hiện tại một bitcoin tương đương với khoảng 50 nghìn nhân dân tệ.

*Tỷ giá hối đoái (còn được gọi là tỷ giá trao đổi ngoại tệ) giữa hai

tiền tệ là tỷ giá mà tại đó một đồng tiền này sẽ được trao đổi cho một đồng tiền khác. Nó cũng được coi là giá cả đồng tiền của một quốc gia được biểu hiện bởi một tiền tệ khác.

Trong web đen tồn tại vô số kiểu livestream tàn nhẫn như vậy. "Căn cứ tội phạm" nấp ở tầng sâu internet này, người thường không tài nào tiếp xúc được, chúng còn được mã hóa nhiều lớp nên rất khó truy vết.

"Ít nhất đã trôi qua ba ngày." Dương Viêm quan sát hai mắt cô gái trên màn hình, trầm giọng nói: "Cô ấy không hôn mê sâu, nhưng ý thức không rõ ràng, ắt hẳn đã bị bỏ thuốc."

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Tiêu Ngũ bảo: "Người đăng tải video này tên SZ."

Dương Viêm nhíu mày: "Thẩm Trạch?"

"Đúng, người đầu tiên bọn tôi nghĩ đến cũng là Thẩm Trạch, nữ sinh này cũng đáp ứng tiêu chí chọn nạn nhân của hắn ở mức độ nhất định. Nhưng hiện tại hắn đang bị giam giữ, còn thời gian đăng tải video này rơi vào rạng sáng hôm qua. Bọn tôi đã hỏi Thẩm Trạch, lần này hắn rất thành thật, không giở trò, nói thẳng SZ kia đang bắt chước hắn, hắn không có đồng lõa. Anh nghĩ hắn nói thật không?"

Dương Viêm trả lời: "Thẩm Trạch không có khả năng có đồng lõa, người đăng video này chắc hẳn đang cố ý lấy thân phận của Thẩm Trạch để khoe khoang bản thân, dẫn dắt người khác treo giải thưởng."

Nếu một bitcoin tương đương năm mươi nghìn thì bây giờ giá trị giải thưởng đã lên tới mấy trăm nghìn, không ai biết rốt cuộc tên bắt cóc có xuống tay với cô gái kia không.

“Nên đây lại là một án bắt chước?” Tiêu Ngũ hít sâu một hơi, mắng: “Mẹ nó, nhóm phần tử phạm tội này hết bắt được một tên giết người lại xuất hiện một kẻ bắt chước, một đám bi3n thái.”

“Không truy được nguồn của video, nhưng bọn tôi đã phân tích, xung quanh nơi này hẳn sẽ có nhà xưởng, tăng âm lượng lên có thể nghe được tiếng máy móc làm việc. Trong nhà Triệu Hy Văn bị bắt cóc được quét dọn rất sạch sẽ, không có dấu vết vùng vẫy, bọn bắt cóc đã xử lý hết, hơn nữa còn phá hủy camera trước cửa nhà hàng xóm của cô ấy, năng lực phản trinh sát rất mạnh.”

Nếu không phải bây giờ Thẩm Trạch đang ở trại tạm giam, mọi người sẽ nghi ngờ chính hắn đã làm việc này.

Hiện tại, họ đã đào ra thi thể ở ba địa chỉ còn lại do Thẩm Trạch cung cấp. Từ đó, toàn bộ án mạng bị che giấu mấy năm qua đã trồi lên mặt nước, nhưng vụ án mới này khiến mắt mọi người như phủ một làn sương u ám.

Vốn cho rằng chỉ cần Thẩm Trạch khai ra, không lâu nữa họ sẽ có thể kết án, không ngờ rằng lúc này lại bắt đầu một vụ án mới.

“Chúng ta phát hiện hơi muộn, video này được tải xuống từ livestream hôm qua. Anh xem, cuối cùng hắn còn báo trước thời gian livestream lần sau, là ngày mai, nhưng chưa nói cụ thể mấy giờ, chúng ta không còn nhiều thời gian.” Tiêu Ngũ nhíu mày: “Lãnh đạo bảo tốt nhất chúng ta phải tìm thấy cô gái này trước ngày mai, nếu không sẽ mất đi một mạng người nữa. Giờ bọn tôi đang đè tin tức, không dám để lộ ra ngoài.”

Dương Viêm nói: “Không đè được đâu.”

Tiêu Ngũ: “Hả?”

“Hung thủ đăng video livestream này lên web đen, không chỉ vì giải thưởng, cũng không chỉ vì tiền.” Dương Viêm nhìn màn hình, bình tĩnh nói: “Nếu chỉ vì tiền, hắn có thể từ từ thỏa mãn đám người treo giải thưởng. Nếu muốn nhiều giải thưởng, chí ít cũng sẽ làm chút gì đó, ví dụ như bắt đầu thực hiện từng yêu cầu từ mức giải thưởng thấp trước, quay chụp cơ thể cô gái khỏa thân, xúi giục họ tăng giá. Nhưng hắn không lộ diện trong livestream, cũng không làm gì con tin, trái lại cuối cùng chỉ thông báo thời gian... Điều này chỉ có hai khả năng.”

Tiêu Ngũ nhanh nhạy đoán ra, khó tin hỏi: “Ý anh là, rất có thể Triệu Hy Văn và hắn cùng một giuộc? Livestream này chỉ là bọn họ đang làm màu?”

“Đây là khả năng thứ nhất, còn khả năng thứ hai.” Dương Viêm dừng một chút, thốt ra hai từ: “Khiêu khích.”

Tiêu Ngũ hơi hiểu ra: “Khiêu khích cảnh sát?”

Dương Viêm lắc đầu.

“Không chỉ cảnh sát, có lẽ hắn nhắm vào thành phố này, thậm chí cả hệ thống xã hội pháp quyền. Hắn là một người rối loạn nhân cách chống đối xã hội điển hình, trong lòng chất chứa căm phẫn lẫn không cam lòng, còn rất tự tin vào bản thân.” Dương Viêm quay đầu nhìn Tiêu Ngũ: “Nếu tôi đoán không sai thì video đã quay này, không chỉ mọi người có thể truy vết tới, mà ắt hẳn sẽ nhanh chóng bị tung ra ngoài.”

“Hắn cố ý để cảnh sát thấy video này.”

Tiêu Ngũ bàng hoàng.

Anh ta vừa mới hiểu ra lời Dương Viêm thì đã có người chạy tới báo đã xảy ra chuyện, ai đó đã bắt đầu tung video này lên internet, còn nói muốn vào xem trước livestream!

Tiêu Ngũ bỗng nhìn Dương Viêm, anh ta còn chưa mở miệng, Dương Viêm đã gật đầu: “Tôi sẽ gọi Lâm Linh đến trợ giúp nhân viên kỹ thuật của các anh, hãy cố hết sức ngăn chặn việc lan truyền video.”

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Tiêu Ngũ bảo: “Còn nữa, trước đây Thẩm Trạch nói hắn biết bạn gái của Trần Giai Vỹ ở đâu, nhưng trong danh sách nạn nhân hắn khai không có người này. Chẳng lẽ... cô gái này có liên quan với Trần Giai Vỹ sao? Không phải cô ấy chính là cô bạn gái mất tích kia chứ?”

“Không, bạn gái Trần Giai Vỹ tên Dương Tuyết Phi, lúc trước chắc mọi người đã điều tra...”

Dương Viêm đột nhiên nhận ra gì đó, sắc mặt hơi thay đổi.

Tiêu Ngũ nhìn vẻ mặt bất thường của anh, hỏi: “Sao vậy?”

Dương Viêm xoay người vội vàng ra ngoài: “Tôi cần xác nhận một việc, không cần đi cùng, chờ tin của tôi!”

Tiêu Ngũ chưa từng thấy anh sốt sắng như vậy. Dù sao thì, mặc kệ xảy ra chuyện tày trời gì, người đàn ông này cũng chưa bao giờ mất bình tĩnh, nhưng lúc này quả thực anh ta cũng không rảnh để quan tâm chuyện của anh.

Vụ án bắt cóc livestream đã nước đến chân rồi, phải mau chóng điều tra rõ ràng. Bằng không, cô gái kia có thể vì tiền thưởng mà bị hành hạ đến chết trước mặt nhiều người mất!

...

Diệp Tiểu Nhu định gõ cửa, nhưng không ngờ Trần Giai Vỹ đã đến mở ra.

Cửa vừa mở, Diệp Tiểu Nhu chỉ muốn giơ tay lên bịt mũi, nhưng lễ phép đã kìm chế cô làm.

Trần Giai Vỹ trước mắt râu ria xồm xàm, đầu tóc rối bù, quần áo trên người cứ như đã mặc một tuần. Hơn nữa, xét từ mùi hăng bốc lên từ trong căn trọ, có lẽ cậu ta mặc bộ đồ này không chỉ trong một tuần, Diệp Tiểu Nhu liếc nhìn đống rác chất cạnh cửa, nhíu mày. Rõ ràng ở lần gặp trước, trông cậu ta vẫn sạch sẽ gọn gàng.

Nhưng cũng có thể hiểu, ai có bạn gái mất tích mà vẫn có thể giữ gìn cuộc sống bình thường mỗi ngày được? Nếu cậu ta tươm tất thì mới kỳ lạ đấy.

Trần Giai Vỹ nhận ra Diệp Tiểu Nhu, nhưng cậu ta chưa kịp mở miệng, Diệp Tiểu Nhu đã hỏi: “Trần Giai Vỹ, tại sao cậu không nhận điện thoại?”

“Tôi không biết, đêm qua tôi ngủ không ngon, không nghe tiếng điện thoại, có chuyện gì sao? Có phải... có phải đã có tin tức của bạn gái tôi rồi không?!”

Ban đầu khi nói chuyện, nhìn cậu ta vẫn mất tinh thần. Nhưng lúc nhắc tới bạn gái, giọng Trần Giai Vỹ mới chợt nhanh hơn, trong mắt cũng lóe lên ánh sáng.

“Vẫn chưa, tôi nghĩ mình nên đến xem chỗ ở của hai người trước, để tìm thử có manh mối mất tích của cô ấy không. Cậu sống trong này đã quen, có thể sẽ không nhận ra.” Diệp Tiểu Nhu kiên nhẫn giải thích, cô biết người này đã kiệt quệ tinh thần: “Có tiện để tôi vào không?”

“Ừ, vào đi, nhà hơi bừa.”

Trần Giai Vỹ mời cô vào, vừa vò đầu vừa cười khổ: “Trước kia trong nhà luôn do Tuyết Phi dọn dẹp, mỗi lần trước khi tôi về, cô ấy sẽ quét dọn một lượt. Thật ra bình thường cô ấy cũng hơi lười, không muốn làm gì, cả ngày ở nhà cũng không muốn ra ngoài. Vốn dĩ cô ấy bảo muốn làm streamer với bạn cô ấy, nhưng lại sợ mình làm không tốt, hầy... Tôi thường nói với cô ấy tôi sẽ nuôi cô ấy, cô ấy vẫn luôn rất nghe lời, trước giờ chưa từng đi lung tung...”

“Thế à?” Diệp Tiểu Nhu thuận miệng đáp.

Có thể nhận ra, Trần Giai Vỹ thương người bạn gái này rất nhiều, chuyện gì cũng sẵn lòng chiều theo ý cô ấy.

Khi cậu ta đang lẩm bẩm, Diệp Tiểu Nhu đã nhìn quanh một vòng.

Đây giống kiểu nhà mà đôi tình nhân nhỏ mới tốt nghiệp một hai năm và có kinh phí eo hẹp sẽ thuê.

Nhà trọ nhỏ hẹp, gồm một phòng ngủ một phòng khách, còn có một gác nhỏ rất thấp, khắp nơi đều thể hiện đúng đặc trưng của một cô gái yếu ớt lười biếng. Dưới sô pha trải một tấm thảm lông màu trắng, gối ôm màu xanh hồng, chén đũa ly đều có đôi có cặp. Mỹ phẩm chăm sóc da và đồ dùng cá nhân của phụ nữ xếp lung tung trên bồn rửa mặt trong phòng vệ sinh. Trong phòng ngủ dán áp-phích màu hồng nhạt, đồ trang điểm vứt bừa bộn trên bàn và bàn trà.

Ngoại trừ một số vật dụng cần thiết của nam giới và ít quần áo, quả thực không có nhiều đồ của Trần Giai Vỹ, ngược lại, đồ dùng của con gái có rất nhiều. Rõ ràng Trần Giai Vỹ không nói dối về việc này, bạn gái cậu ta thật sự luôn ở đây vào phần lớn thời gian.

Chương 34: C34: Chương 34

“Thường ngày cô ấy ăn gì? Tự nấu, hay gọi đồ ship?”

Trần Giai Vỹ nghĩ nghĩ, trả lời: “Đôi khi sẽ làm một chút, đôi khi tôi sẽ gọi đồ ship cho cô ấy, cô ấy thích ăn cay, cứ không có đồ cay thì cô ấy sẽ tức giận.”

Có lẽ đang nghĩ tới thời gian ngọt ngào của hai người, Trần Giai Vỹ nở nụ cười hạnh phúc.

Nụ cười vừa chân thật vừa thẹn thùng, ai nhìn vào cũng sẽ không nghi ngờ tình cảm mà thanh niên trẻ tuổi này dành cho bạn gái là giả.

“Tôi có thể xem máy tính của cô ấy một chút không?”

Trần Giai Vỹ đáp: “Máy tính của cô ấy bị cảnh sát lấy đi điều tra rồi.”

Diệp Tiểu Nhu gật đầu: “Mấy ngày cô ấy mất liên lạc, còn điều gì bất thường không? Cậu nghĩ lại xem.”

“Tôi đã rất cố gắng suy nghĩ, chỉ mỗi ngày đó cô ấy nói mình cứ như bị người khác theo dõi. Rồi cũng vì dạo trước vụ án kia quá ồn ào, nên cô ấy khóc sướt mướt bảo tôi về nhà với cô ấy. Nhưng hai ngày đó tôi quá bận, cũng biết cô ấy hay suy nghĩ miên man, đành nhờ bạn bè ghé qua xem thử. Bạn tôi nói đã kiểm tra quanh nhà, không phát hiện ai khả nghi. Có lẽ cô ấy đã nghĩ nhiều, tôi cũng không để trong lòng, nói cô ấy chịu khó nhịn hai

ngày chờ tôi trở về."

Chắc hẳn cậu ta đã kể chuyện này vô số lần, nên trong lúc cậu ta nói, trên mặt đã hiện ra vẻ nôn nóng lẫn hối hận, cậu ta chán nản ngồi trên sô pha.

"Tại tôi hết, nếu tôi trở về ngay ngày cô ấy nói mình bị theo dõi, có lẽ cô ấy sẽ không biến mất..."

Đáy mắt Diệp Tiểu Nhu hơi lóe lên: "Cậu đừng sốt ruột quá, trước mắt hung thủ của vụ án giết người chặt xác kia đã bị bắt. Trong số những nạn nhân không có Dương Tuyết Phi, bạn gái cậu tên Dương Tuyết Phi đúng không?"

"Đúng vậy."

"Vậy bố mẹ cô ấy đâu? Không liên lạc được à?"

"Không phải tôi nói rồi sao? Bố mẹ cô ấy đã qua đời từ lâu."

"Thế bạn học thì sao? Bạn thân đâu? Hoặc đồng nghiệp cũ? Dù làm ổ ở nhà, cô ấy cũng phải có một hai bạn gái có mối quan hệ tương đối tốt chứ, trước kia cô ấy học ở đâu?"

Vẻ mặt Trần Giai Vỹ hơi hoảng hốt, sau đó cậu ta lấy lại tinh thần, trả lời: "Cô ấy không có bạn bè gì, cô ấy tốt nghiệp cùng trường với tôi. Tốt nghiệp xong cô ấy vẫn luôn ở chung với tôi, bạn học trước đây cũng không liên lạc nhiều."

Diệp Tiểu Nhu hỏi: "Trước kia cô ấy học chuyên ngành gì?"

Trần Giai Vỹ đáp: "Khoa Văn học."

Diệp Tiểu Nhu gật đầu: "Tôi có thể ngồi xuống không?"

“À, mời ngồi mời ngồi, ngại quá, trước giờ tôi chưa từng tiếp khách ở nhà, tôi rót cho cô ly nước nhé.”

Diệp Tiểu Nhu không từ chối, cô nhìn Trần Giai Vỹ bước vào phòng bếp chật hẹp.

Một lát sau cậu ta chỉ cầm một lon đồ uống ra, xấu hổ nói: “Ngại quá, nhà tôi không dư ly nào, đành mời cô uống đồ uống.”

“Cảm ơn.” Diệp Tiểu Nhu nhận đồ uống, hai người ngồi đối diện. Có lẽ Trần Giai Vỹ cảm thấy mất tự nhiên khi ngồi một mình với một cô gái trong không gian nhỏ hẹp, tai hơi đỏ lên, cậu ta luôn nhìn sang một bên, không dám nhìn thẳng vào Diệp Tiểu Nhu.

“Chắc cậu đã nghe tới danh tiếng của công ty chúng tôi, hằng năm bọn tôi giúp đỡ rất nhiều gia đình tìm được người thân mất tích của họ.” Diệp Tiểu Nhu nói dối mà không hề thay đổi sắc mặt, thật ra cô cũng không biết mỗi năm công ty họ sẽ nhận bao nhiêu vụ án mất tích, nhưng muốn lừa gạt cậu trai ngốc trước mặt thì không thành vấn đề: “Thực chất, bước quan trọng nhất vẫn nên bắt đầu từ người bên cạnh của người mất tích. Vì với cô gái không hay ra ngoài nhưng vẫn có lòng phòng bị nhất định như Tuyết Phi, bình thường cũng chỉ có người quen mới có thể gõ cửa hoặc mời cô ấy ra ngoài chơi, dù sao cô ấy cũng không phải trẻ con, sẽ không tự dưng mất liên lạc.”

“Thế nên, tôi muốn biết bên cạnh cô ấy, ngoại trừ cậu thì còn có người quen khác không? Ví dụ như họ hàng, bạn học gì đó?”

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Trần Giai Vỹ lắc đầu: “Cô ấy chỉ ở với tôi, bình thường cũng không nghe nói có bạn bè gì.”

Diệp Tiểu Nhu hỏi: “Nhưng cậu mới kể cô ấy muốn làm streamer cùng người bạn nào đó mà? Người bạn kia đâu? Có thể

liên lạc không?"

Trần Giai Vỹ hơi do dự, lắc đầu: "Tôi chưa từng liên lạc với bạn bè của cô ấy."

"Vậy sao..." Diệp Tiểu Nhu dừng một chút rồi tiếp tục: "Thế lần cuối cô ấy liên lạc với cậu, điều sau cùng cô ấy nói với cậu là gì?"

"Cô ấy bảo, cô ấy sợ lắm, cô ấy không muốn bị người khác giết..." Vẻ mặt Trần Giai Vỹ lại trở nên đau khổ, cậu ta cúi đầu, úp mặt vào lòng bàn tay, cực kỳ hối hận: "Do tôi cả... Không bảo vệ tốt cô ấy, tại tôi..."

Diệp Tiểu Nhu đứng dậy, nhìn cậu ta hồi lâu, bỗng nhẹ giọng hỏi: "Một người trưởng thành đang sống yên ổn, làm thế nào nói biến mất là biến mất chứ?"

Trần Giai Vỹ dùng sức kéo tóc mình gào khóc: "Tại tôi, tại tôi hết!!"

Diệp Tiểu Nhu nheo mắt: "Cậu chắc chắn cô ấy hoàn toàn biến mất?"

Bả vai Trần Giai Vỹ co rút, cậu ta mờ mịt ngẩng đầu, mặt đẫm lệ: "Cô có ý gì?"

Diệp Tiểu Nhu xoay người, từ từ bước tới chiếc tủ cạnh cửa sổ, nơi để rải rác rất nhiều đồ dùng của con gái.

"Ý tôi là, sống phải thấy người chết phải thấy xác, trừ phi không còn xương cốt, nếu không thì một người sống sờ sờ, sao có thể đột ngột biến mất khỏi thế giới này được?" Diệp Tiểu Nhu nhìn vào khe hở trên bức màn, chậm rãi hỏi: "Là cậu giết cô ấy ư? Trần Giai Vỹ?"

“Cô đang nói bậy gì đó! Sao tôi có thể giết Tuyết Phi của tôi!”

Đối mặt với Trần Giai Vỹ đang giận dữ rít gào, Diệp Tiểu Nhu vẫn hết sức bình tĩnh, cô lại lặp câu hỏi vừa rồi một lần nữa: “Vậy sao cậu có thể xác định cô ấy đã biến mất?”

Rốt cuộc Trần Giai Vỹ hơi sụp đổ: “Tôi đã bảo tôi không tìm thấy cô ấy, mọi người đều nói công ty các người thần thông quảng đại, không phải cũng không tìm thấy sao?!”

“Điều kiện tiên quyết để tìm được người là họ phải tồn tại. Ngay cả việc người này có tồn tại không cậu cũng không chứng minh được, vậy sao có thể chứng tỏ cô ấy mất tích hay biến mất đây?”

Trần Giai Vỹ khó tin: “Cô nói bậy bạ gì đó, Tuyết Phi vẫn luôn tồn tại, chỉ là mấy ngày qua không thấy thôi.”

“Vậy cậu nói cho tôi biết, tại sao tôi không thấy ảnh chụp chung của hai người trong căn trọ này, ngay cả khung ảnh duy nhất cũng chỉ có mình cậu.” Diệp Tiểu Nhu chỉ vào khung ảnh trên tủ, rồi chỉ ra cửa: “Tại sao trong một đống giày nữ, không có đôi nào bị mòn, bao gồm cả dép lê. Tại sao bàn chải đánh răng và khăn mặt của cô ấy không có dấu vết từng sử dụng, tại sao trong danh sách bạn bè cậu cung cấp, trừ cậu ra, không còn người thứ hai từng gặp cô ấy?”

“Lúc cậu học đại học, vẫn luôn độc lai độc vãng*, vốn dĩ chẳng có bạn gái tốt nghiệp cùng cậu.” Diệp Tiểu Nhu nhìn thẳng vào mắt cậu ta, gằn từng chữ: “Cậu thường xuyên lầm bầm lầu bầu với điện thoại và khoảng không bên cạnh, đúng không? Lúc hai người gọi video nói chuyện phiếm, đối diện cậu chỉ là một vùng tối đen, đúng không?”

*Độc lai độc vãng: làm gì cũng một mình.

Đồng tử Trần Giai Vỹ không ngừng co lại, thân thể cậu ta run rẩy, như thể nỗi phẫn nộ đang đánh sâu vào tâm trí cậu ta. Sắc mặt cậu ta thay đổi rõ rệt, cậu ta gần như nghiến răng nghiến lợi bảo: “Cô nói bậy.”

“Thế lấy chứng cứ ra chứng minh cô ấy tồn tại đi.” Diệp Tiểu Nhu bình tĩnh nói: “Nếu không thể, vậy cậu không nên tới tìm chúng tôi hay cảnh sát xin giúp đỡ. Nơi cậu nên đến xin giúp đỡ, phải là bác sĩ của khoa Thần kinh, ngoại trừ bác sĩ, không ai trong chúng tôi giúp nổi cậu đâu.”

Chứng hoang tưởng, còn được gọi là rối loạn hoang tưởng. Đây là một chẩn đoán tâm thần về chướng ngại tinh thần đặc thù bởi ảo tưởng dai dẳng và kéo dài.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Diệp Tiểu Nhu từng gặp vô số người mắc chứng hoang tưởng. Lần đầu thấy cậu ta, cô cũng không nhận ra gì, một nguyên nhân vì cô bị ảnh hưởng bởi vụ án của Thẩm Trạch, nguyên nhân khác, chính là trong nhận thức của Trần Giai Vỹ, Dương Tuyết Phi tồn tại thật, là cô bạn gái thật. Kể cả người hiểu rõ về biểu cảm của con người cũng không thể nhìn ra cậu ta đang nói dối, bởi lẽ cậu ta vốn dĩ không nói dối, trong tâm trí của cậu ta, mỗi một câu cậu ta nói đều là thật.

Thế nên về căn bản, người ngoài không rõ tình hình sẽ không thể nào biết được. Dù gặp phải một số vấn đề liên quan đến người không tồn tại này, người mắc chứng hoang tưởng cũng sẽ tưởng tượng ra vô vàn lý do để chứng minh sự tồn tại của “người nọ”, hơn nữa còn hết sức tự nhiên nói, khiến người khác rất khó để tin là giả.

Bởi vì đối với người mắc chứng hoang tưởng, họ cũng không nói dối, không thể dùng lẽ thường để phán đoán nhận thức của họ.

Rõ ràng nhất là, khi Trần Giai Vỹ không tìm thấy sự tồn tại của "Dương Tuyết Phi" trong thế giới của cậu ta mà không rõ nguyên nhân, thậm chí cậu ta còn dùng tới một lý do đầy cố chấp và đáng sợ để biến sự tồn tại của Dương Tuyết Phi trở nên hợp lý: Cậu ta nghi ngờ Dương Tuyết Phi bị một tên sát nhân giết.

Khi nãy Diệp Tiểu Nhu đã nhìn thoáng qua điện thoại, là Lâm Linh gửi tin nhắn trong nhóm chat.

Dương Tuyết Phi, không tra được người này.

Ngay lúc ấy, cô lập tức hiểu ra.

Điện thoại trong túi rung nhẹ tiếp, Diệp Tiểu Nhu lấy ra xem, Dương Viêm gửi tin nhắn cho cô, tin nhắn chỉ đúng một câu.

Nhưng cũng đủ khiến Diệp Tiểu Nhu phải nhíu mày.

Quả nhiên là thế, quả nhiên vấn đề của Trần Giai Vỹ không hề đơn giản.

Cô ngẩng đầu, nhìn Trần Giai Vỹ đang vô cùng căm phẫn: "Thì ra đúng là cậu, Trần Giai Vỹ."

Trần Giai Vỹ bỗng bật cười: "Ai nói cô ấy không tồn tại? Cô ấy có thật, cô hãy mở to mắt nhìn khung ảnh kia, trong bức ảnh đó... thực sự chỉ có mình tôi sao?"

Diệp Tiểu Nhu nhíu mày xoay người, cầm lấy khung ảnh, ngay lúc cô định quan sát, chợt nghe thấy tiếng gió lạnh lẽo truyền đến từ sau lưng.

Giây tiếp theo, Diệp Tiểu Nhu nghiêng đầu, nâng tay nắm lại.

Cánh tay mảnh khảnh của cô đang chặn cây gậy bóng chày do Trần Giai Vỹ đập tới.

“Muốn đánh nhau?” Diệp Tiểu Nhu nhếch khóe miệng: “Cậu tìm đúng người rồi.”

Hình như Trần Giai Vỹ hơi sửng sốt, trong khoảnh khắc cậu ta sững sờ, Diệp Tiểu Nhu đã trở tay bắt lấy gậy bóng chày, xoay người tung chân, đá người văng tới sô pha.

Vóc dáng Trần Giai Vỹ không cao lớn, còn Diệp Tiểu Nhu đã gần như vận hết chín phần lực, khiến cả người Trần Giai Vỹ lẫn chiếc sô pha mềm mại phía sau cậu ta lật ngửa ra.

Cậu ta nhanh chóng chống lên sô pha bị đổ rồi đứng dậy.

Như biến thành một người khác, trong mắt cậu ta hiện lên vẻ tàn ác, khóe miệng cũng lộ ra nụ cười hung tợn.

Dường như thời gian đã trở nên chậm hẳn.

Trần Giai Vỹ từ tốn đứng dậy, cầm lấy ly nước, vung tay ném về phía đầu Diệp Tiểu Nhu.

Diệp Tiểu Nhu xoay người vung gậy bóng chày, giơ tay đỡ lấy tay cầm ly thủy tinh của cậu ta, tay kia đập gậy bóng chày vào tay cậu ta, ly thủy tinh lập tức vỡ nát.

Vô số mảnh nhỏ bay tứ tán, Diệp Tiểu Nhu cảm giác mu bàn tay nhói đau, không cần nhìn cũng biết đã chảy máu.

Có vẻ mình coi thường cậu ta rồi.

Diệp Tiểu Nhu nắm chặt gậy bóng chày trong tay, lạnh lùng nhìn cậu ta: “Cô gái kia đang ở đâu?”

Trần Giai Vỹ cười nhìn cô: “Tôi không biết cô đang nói gì.”

Diệp Tiểu Nhu nheo mắt.

Cô nhận ra có chỗ nào không đúng.

“Hóa ra là vậy.” Cô bỗng hiểu hết mọi chuyện: “Hóa ra là vậy...”

Thật là, suýt nữa đã hiểu lầm cậu ta có hai nhân cách.

Chương 35: C35: Chương 35

Có lẽ ai cũng sẽ mường tượng bản thân mình có một người bạn khác giới toàn năng hoặc xinh đẹp.

Nhưng ảo tưởng này chỉ thi thoảng mới xuất hiện, khi thi thoảng có cảm giác cô đơn hoặc thiếu tình yêu. Đây chỉ là một cơn ảo mộng đẹp đẽ cho cuộc sống hiện thực, tựa như khi con người đang yếu ớt bất lực thì sẽ luôn hy vọng có một vị anh hùng bay tới bên cạnh.

Còn có một kiểu người, sẽ xem những điều tưởng tượng thành sự thật, họ cố chấp, họ mắc bệnh, vậy nên một khi phát bệnh thì sẽ mất kiểm soát.

Đa số người mắc bệnh tâm thần đều không thừa nhận tinh thần của mình có vấn đề, nên lúc bệnh tình trở nên trầm trọng, họ sẽ bị người nhà cưỡng chế đưa vào bệnh viện tâm thần để điều trị. Rất ít người mắc bệnh nặng chịu chủ động chấp nhận điều trị, bởi vì họ không muốn thừa nhận mình mắc bệnh tâm thần. Thậm chí họ còn cảm thấy, ai nói họ bị tâm thần mới thực sự mắc bệnh tâm thần, điều này cũng khiến bệnh của họ ngày một trở nặng hơn.

Cũng chỉ trong một khoảnh khắc đó, Diệp Tiểu Nhu hiểu được nguyên do vì sao trước đây vào mỗi lần gặp Trần Giai Vỹ, cô luôn cảm thấy kỳ lạ.

Nhưng cô vẫn chưa rõ, tại sao người này lại bắt cóc Triệu Hy Văn?

Trong mắt Trần Giai Vỹ lộ ra sát ý như dã thú.

Chỉ trong nháy mắt, Diệp Tiểu Nhu đã chồng hình ảnh Trần Giai Vỹ trước mặt lên bóng dáng Thẩm Trạch.

“Muốn giết tôi sao…” Cô nhếch khóe miệng, ánh mắt lạnh lẽo: “Vậy tới đây đi… Người đầu tiên là Thẩm Trạch cũng không thể làm gì tôi, tôi muốn xem, hàng nhái như anh thì làm thế nào để giết tôi đấy.”

…

Sau khi Dương Viêm rời Cục Cảnh sát thành phố, chuyện đầu tiên anh làm là gọi cho lão Mã, bảo ông ta lập tức điều tra hồ sơ bệnh án của Trần Giai Vỹ, nhất là xem trong hồ sơ điều trị cậu ta có từng vào khoa Thần kinh hoặc khoa Tâm lý không.

Lão Mã điều tra luôn nhanh chóng, một lát sau đã gọi cho Dương Viêm: “Cậu ta từng bị mất ngủ nên đến khám tại khoa Thần kinh mất ngủ, bác sĩ chẩn đoán cậu ta bị tinh thần phân liệt và lo âu nghiêm trọng, nhưng cậu ta chỉ yêu cầu bác sĩ kê ít thuốc ngủ chứ không điều trị.”

“Xem ra lúc trước chúng ta đã bị lạc hướng.” Dương Viêm lạnh lùng nói: “Cậu ta luôn dẫn dắt chuyện Dương Tuyết Phi mất tích với vụ án, không ai hoài nghi cậu ta.”

Lão Mã sửng sốt: “Ý cậu là?”

“Dương Tuyết Phi vốn không hề tồn tại, nên mới không tra được người này.”

Lão Mã nghe không hiểu: “Ý cậu là cậu ta cố ý nói bậy?”

Dương Viêm không giải thích với ông ta nhiều, giờ anh đang lo

lắng chuyện khác.

Lúc này Diệp Tiểu Nhu đang đứng trước cửa căn trọ của Trần Giai Vỹ, mà nhiều khả năng Trần Giai Vỹ đang ở trong nhà, có lẽ vì vừa rồi nghe được âm thanh của hai bọn họ nên cậu ta mới không mở cửa.

Nhưng nếu chỉ còn một mình Diệp Tiểu Nhu thì sẽ khác.

Chắc chắn cậu ta sẽ mở cửa để cô vào.

Diệp Tiểu Nhu thông minh như vậy, chỉ cần vào cửa nhìn một vòng thì sẽ hiểu ngay chuyện gì đã xảy ra. Nhưng cô còn chưa biết video Tiêu Ngũ vừa cho anh xem, nên không biết chuyện bản xem trước livestream kia.

Chuyện đó, ắt hẳn có liên quan tới Trần Giai Vỹ, nhưng anh cần tự mình xác nhận.

“Điều tra bạn bè thời đại học của Trần Giai Vỹ, hỏi xem họ có biết Trần Giai Vỹ có bạn gái hay không. Còn nữa, điều tra tình trạng bệnh của cậu ta, xem vấn đề tinh thần của cậu ta bắt đầu từ khi nào.”

Dương Viêm cúp điện thoại, gửi một tin nhắn cho Diệp Tiểu Nhu, đợi mấy phút không thấy cô trả lời, anh đành gọi qua, nhưng cô không bắt máy.

Lúc đi lái xe mất hai mươi phút, khi trở về, anh chọn toàn đường nhỏ quen thuộc, chưa đến mười lăm phút đã tới nơi.

Anh dùng tốc độ nhanh nhất chạy lên tầng, khi mở cửa, trong căn trọ đã trở nên bừa bộn, sô pha lật nhào, ly thủy tinh rơi vỡ khắp nơi, Trần Giai Vỹ ngã dưới đất, mặt úp xuống, cánh tay bị mảnh thủy tinh cứa rách, cậu ta đã ngất xỉu.

Còn Diệp Tiểu Nhu vẫn nguyên vẹn đứng đó, có điều sắc mặt cô hơi khó coi.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Cậu ta đánh lén sau lưng tôi, tôi chỉ tự vệ chút thôi.” Diệp Tiểu Nhu cử động vai, nói: “Vốn tôi chỉ định ra tay vừa phải, nhưng...”

“Nhưng?”

“Cậu ta thay đổi nhân cách, tôi không kiềm chế được.” Diệp Tiểu Nhu dừng một chút, hơi suy tư nhìn người nằm trên mặt đất: “Hoặc cậu ta giết tôi, hoặc tôi đánh cậu ta bất tỉnh. Tôi không còn lựa chọn nào khác.”

Dương Viêm nhíu mày, cầm lấy tay bị thương của cô quan sát, may thay miệng vết thương không sâu, không còn chảy máu. Thấy cô không sao, anh mới đến trước mặt Trần Giai Vỹ, ngồi xổm xuống nhìn tình trạng của cậu ta.

“Cô phát hiện ra lúc nào?” Anh hỏi Diệp Tiểu Nhu.

“Ngay từ đầu đã phát hiện căn trọ bất thường.” Diệp Tiểu Nhu nhìn bốn phía, trả lời: “Khắp nơi chỉ để mấy thứ cậu ta gọi là dấu vết sinh hoạt của bạn gái, nhưng dấu vết nào cũng giả tạo. Thế nên sau khi xác định Dương Tuyết Phi không tồn tại, tôi đã k1ch thích cậu ta một chút, muốn xem cậu ta có mối liên hệ trực tiếp nào với vụ bắt cóc gần đây không. Về phần anh nói... Tôi phát hiện lúc đánh nhau với cậu ta.”

Khi Diệp Tiểu Nhu xoay người gạt cậu ta ngã, cô đã nhận ra ánh mắt Trần Giai Vỹ thay đổi.

Trên thực tế, sự biến đổi đa nhân cách, thường chỉ xảy ra trong

tích tắc như vậy. Đặc điểm lớn nhất của căn bệnh này là, hầu hết các nhân cách chính của chứng rối loạn đa nhân cách không hề biết tính cách của họ đã thay đổi trong giai đoạn này, nên trong lời kể của Trần Giai Vỹ mới có miêu tả "dường như bản thân đã mất ý thức".

Trần Giai Vỹ sẽ không thể hiện thái độ xấu xa đầy ác ý như vậy, trong phút chốc Diệp Tiểu Nhu đã hiểu rõ tất cả.

Trần Giai Vỹ này, cũng không đơn giản là rối loạn đa nhân cách bình thường.

Người cậu ta gọi là bạn gái kia, e rằng đã sớm chuyển từ vọng tưởng đơn thuần thành một trong những nhân cách của cậu ta.

Diệp Tiểu Nhu hơi cúi đầu: "Nếu tôi có thể phát hiện khi cậu ta vừa tới tìm chúng ta, có lẽ sẽ không có chuyện sau đó."

"Khoan trách bản thân, đến bây giờ mọi việc vẫn chưa hoàn toàn rõ ràng." Dương Viêm thản nhiên nói: "Cô ở bệnh viện lâu như thế, gặp được mấy người vừa phát bệnh đã bị phát hiện ngay?"

Diệp Tiểu Nhu gật đầu: "Anh nói đúng, vậy giờ phải làm gì? Dù nhanh chóng báo cảnh sát bắt cậu ta lại, phỏng chừng cũng không hỏi được cậu ta giấu người ở đâu... Điều kiện tiên quyết là người phải do cậu ta giấu thật."

Dương Viêm suy nghĩ vài giây, lấy điện thoại gọi cho Tiêu Ngũ: "Tôi muốn tất cả manh mối từ camera giám sát vào ngày Triệu Hy Văn mất tích, ngay bây giờ."

Tiêu Ngũ hỏi: "Được, giờ anh qua đây sao?"

Dương Viêm nhìn Diệp Tiểu Nhu, trả lời: "Không còn nhiều thời gian để sàng lọc, bây giờ tôi bảo Diệp Tiểu Nhu qua trước, cô ấy

sẽ điều tra, tốc độ cũng nhanh hơn."

Tiêu Ngũ cũng biết thời gian khẩn cấp, anh ta đồng ý ngay: "Ừ được, kêu cô ấy tới đây đi, vậy còn anh?"

"Tôi phải điều tra chuyện quan trọng khác, xong việc sẽ nói anh." Dứt lời, anh cúp điện thoại, bảo Diệp Tiểu Nhu: "Cô qua xác nhận xem, rốt cuộc người mang Triệu Hy Văn đi có phải Trần Giai Vỹ không, tôi nghi ngờ... có thể cậu ta còn đồng phạm."

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Diệp Tiểu Nhu hỏi: "Còn anh thì sao? Bây giờ anh định thôi miên cậu ta à?"

"Chỉ còn mỗi biện pháp này thôi."

"Không được, quá liều lĩnh, anh biết thôi miên người bị rối loạn đa nhân cách là một chuyện rất mạo hiểm không? Trần Giai Vỹ là một người dễ chấp nhận ám thị, anh biết thôi miên một người như vậy rất nguy hiểm không? Ngộ nhỡ xuất hiện vấn đề khi đang thôi miên, trách nhiệm sẽ đổ hết lên đầu anh đấy."

Dương Viêm hỏi: "Video báo trước nói vào rạng sáng mai Triệu Hy Văn sẽ bị livestream treo thưởng hành hạ đến chết, ngoại trừ cách này, cô còn cách nào tốt hơn sao?"

Diệp Tiểu Nhu mím môi: "Nếu nhân cách phụ là tên tội phạm kia thật, tôi không thể để một mình anh ở đây."

Tim Dương Viêm chệch nhịp, anh bật cười: "Ý cô là người đã bị cô đánh, có thể đủ sức chống lại tôi sao?"

Diệp Tiểu Nhu nhìn Trần Giai Vỹ đang bất tỉnh, rồi bước tới trước mặt Dương Viêm, ánh mắt cô dần trở nên nặng nề đầy

bướng bỉnh: “Khi đánh nhau, hầu như tôi chưa từng thua, vì tôi không cần quan tâm gì cả, cũng không có người nào trong bọn họ sẵn sàng liều mạng như tôi. Nhưng anh thì sao? Chẳng lẽ anh cũng giống tôi ư?”

Dường như Dương Viêm hơi giật mình, sắc mặt cũng chùng xuống.

“Nhân cách phụ của cậu ta rất mạnh.” Diệp Tiểu Nhu nhìn thẳng vào mắt anh.

Bởi vì bản thân Trần Giai Vỹ là một người dễ nhận ám thị, thuộc dạng người khá dễ bị thôi miên trong những người bình thường. Tính cách cậu ta yếu đuối, hơn nữa nhất định hồi nhỏ bố mẹ rất nghiêm khắc với cậu ta, thậm chí họ còn có thể dùng những lời lẽ xúc phạm và hành vi ngược đãi. Nếu cậu ta thật sự mắc chứng rối loạn đa nhân cách như Dương Viêm nói, vậy chắc chắn nhân cách phụ của cậu ta rất nguy hiểm. Kiểu người này bị rối loạn đa nhân cách, cũng vì họ không ngừng tự ám thị khi quanh năm sống trong hoàn cảnh áp lực. Sau thời gian dài, cậu ta tạo ra một nhân cách phụ mạnh mẽ hơn mình, không sợ hãi điều gì để bảo vệ mình.

Khi Diệp Tiểu Nhu nói, thoạt nghe rất bình tĩnh, nhưng thật ra giọng cô hơi run rẩy, như đang kiềm chế tâm trạng: “Điều anh biết không thể ít hơn tôi, nhưng tôi đã chứng kiến nhiều chuyện hơn anh... Anh không phải cảnh sát, không có trách nhiệm nhất định phải phá án cứu người, tại sao muốn đặt mình vào hoàn cảnh nguy hiểm như thế?”

“Vậy còn cô?”

Dương Viêm nâng tay lên, nhẹ nhàng vén sợi tóc vì đánh nhau mà rớt xuống ra sau tai cô: “Tại sao cô cứ cố chấp với vụ án của Thẩm Trạch? Tôi chưa bao giờ yêu cầu cô nhất định phải phá án,

đúng không?"

Diệp Tiểu Nhu tránh ánh mắt của anh, lùi lại hai bước, xoay người đi tới cửa: "Được, tôi nghe lời anh, ai bảo anh là sếp chứ."

Dương Viêm nói: "Cô yên tâm, tôi có chừng mực."

Nghe câu này, Diệp Tiểu Nhu dừng chân một lúc, rồi lập tức đẩy cửa ra ngoài.

Dương Viêm nhìn quanh căn trọ một vòng. Nếu một cảnh sát bình thường đến kiểm tra mà không quan sát kỹ, thì sẽ không nhận ra điều gì, vì Trần Giai Vỹ đã trang trí nơi này như thể hai người yêu nhau đã sống ở đây từ lâu, hơn nữa đồ dùng của con gái còn chiếm đa số.

Một lát sau, Trần Giai Vỹ đỡ đầu tỉnh dậy.

Cậu ta mở mắt, phát hiện trước mắt hơi mơ hồ, cậu ta lắc lắc đầu, xung quanh tối đen, chẳng lẽ đến đêm rồi sao?

Cậu ta cảm nhận được mùi tinh dầu thơm ngát tỏa ra khắp nơi trong không khí, khiến cậu ta ngày càng chóng mặt. Khi cậu ta loạng choạng cơ thể muốn đứng lên, chân cậu ta đột nhiên mềm nhũn, cảm giác như có một lực rất mạnh đẩy cậu ta ngã xuống sô pha.

Cậu ta thấy có người đứng trước mặt mình, rồi người nọ ngồi xuống đối diện cậu ta.

"Mệt mỏi thì nghỉ ngơi một lát, nơi này rất an toàn."

Giọng nói kia điềm tĩnh vững chãi, đầy tính dẫn dắt như đang thôi miên, khiến tai người khác run lên.

"Anh... Anh là ai?" Trần Giai Vỹ mơ màng hỏi.

“Tôi là người điều trị cho cậu, cậu quên rồi sao? Vì mất ngủ nên cậu tới tìm tôi, nhờ tôi giúp đỡ vấn đề giấc ngủ của cậu. Gần đây, cậu luôn cảm giác giấc ngủ của mình không tốt, ban ngày thường xuyên không có tinh thần, còn có lúc không biết tại sao mất đi ý thức, đúng không?”

Trần Giai Vỹ đáp: “Đúng... Đúng vậy.”

“Tốt lắm, hiện tại, hãy thả lỏng cơ thể của cậu.” Giọng nói xa lạ mà êm tai chậm rãi: “Cứ thả lỏng dần, bắt đầu từ đỉnh đầu... Sau đó tới cánh tay, ngón tay, từ từ xuống dưới, thả lỏng từng vị trí trên cơ thể. Giờ cậu cảm thấy rất an toàn, rất thoải mái...”

Trần Giai Vỹ dần nhắm mắt lại.

“Tôi đếm ngược từ ba, cậu sẽ trở về một tháng trước, thời điểm ở cùng bạn gái cậu...”

“Ba... Hai... Một.”

Trần Giai Vỹ hoàn toàn tiến vào thế giới tiềm thức.

Dương Viêm hỏi: “Dương Tuyết Phi, ở bên cạnh cậu sao?”

Trần Giai Vỹ đáp: “Phải, cô ấy vẫn ở đây.”

Dương Viêm hỏi: “Cậu cảm nhận được sự tồn tại của cô ấy từ khi nào?”

Trần Giai Vỹ đáp: “Đại học... Lúc học đại học, bọn tôi đã ở bên nhau.”

Dương Viêm hỏi: “Vậy cậu cảm nhận được cô ấy biến mất từ lúc nào?”

Trên mặt Trần Giai Vỹ toát mồ hôi lạnh: “Là hắn... Từ khi hắn xuất hiện, Tuyết Phi đã biến mất, chắc chắn... chắc chắn hắn đã sát hại Tuyết Phi.”

Dương Viêm hỏi: “Hắn là ai?”

Môi Trần Giai Vỹ bắt đầu run rẩy, sắc mặt ngày càng tái nhợt, mồ hôi lạnh chảy dọc theo mặt cậu ta.

Tính cách nhu nhược, ngược lại sẽ dựng nên cơ chế phòng thủ tâm lý mạnh mẽ.

Nếu mục đích của lần thôi miên này là điều trị, vậy nhà thôi miên nên dừng lại. Trong quá trình điều trị, an toàn mới là quan trọng nhất, thôi miên điều trị luôn được tiến hành theo tuần tự từng bước, không có khả năng có thể giải quyết vấn đề chỉ trong một lần.

Nhưng anh chưa thể dừng.

Dương Viêm đến gần cậu ta, ghé vào tai cậu ta thì thầm: “Không cần lo lắng, hiện giờ cậu đang trốn ở một nơi rất an toàn, hắn không thấy cậu, nhưng cậu có thể thấy hắn từ trong bóng tối.”

Trần Giai Vỹ dần lấy lại bình tĩnh.

Dương Viêm gằn từng tiếng hỏi: “Nói tôi biết, vì sao hắn muốn hại Dương Tuyết Phi?”

Trần Giai Vỹ trả lời: “Vì... Tuyết Phi nói với tôi, hắn ghét cô ấy, hắn muốn cô ấy biến mất mãi mãi. Nếu không, hắn sẽ tra tấn cô ấy tới chết... Tuyết Phi nói, hắn rất đáng sợ... Rất đáng sợ... Thật sự rất đáng sợ...” Hô hấp của cậu ta bắt đầu trở nên dồn dập, lông mi run lẩy bẩy.

Cho dù ở trong tiềm thức, nỗi sợ hãi lẫn cảm giác phòng bị của Trần Giai Vỹ đối với "hắn" cũng rất nặng.

Dương Viêm trấn an: "Yên tâm, giờ hắn không tìm thấy cậu đâu, còn nhớ rõ ngày cuối cùng cậu liên lạc với Dương Tuyết Phi không? Cô ấy có nói với cậu gì không?"

"Tuyết Phi nói... tôi không cần trở về, tôi muốn trở về bảo vệ cô ấy, nhưng cô ấy khóc bảo tôi không cần trở về, cô ấy nói cô ấy sợ hãi... Nhưng tôi... Tôi có thể bảo vệ cô ấy mà!!"

Có lẽ đã chạm tới đoạn ký ức ngắn kích động nhất trong tiềm thức, cơ thể Trần Giai Vỹ bắt đầu co giật: "Tại sao, tại sao phải rời khỏi anh? Nếu không thể ở bên anh, vậy thì có khác gì đã chết? Anh không muốn em biến mất, Tuyết Phi, em đừng biến mất!!"

Không thể tiếp tục nữa.

Dương Viêm đè vai cậu ta lại, trầm giọng nói: "Khi tôi đếm ngược từ ba, cậu sẽ tỉnh dậy, cũng sẽ quên hết tất cả những lời vừa rồi."

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

"Ba."

Biểu hiện co giật của Trần Giai Vỹ ngày càng nghiêm trọng, hô hấp cũng hỗn loạn hơn, đây là dấu hiệu cho thấy cậu ta sắp thoát khỏi tiềm thức.

"Hai."

Dương Viêm nhìn hô hấp của cậu ta từ tăng dần rồi chậm rãi dịu đi, anh đưa tay tới gần tai cậu ta, búng ngón tay: "Một."

Trần Giai Vỹ từ từ mở mắt, ánh mắt mê mang.

Dương Viêm cũng không thả lỏng, trong lòng anh căng thẳng.

Vì khoảnh khắc Trần Giai Vỹ mở mắt, cũng không phải Trần Giai Vỹ, nói chính xác, đây không phải nhân cách chính yếu đuối kia của Trần Giai Vỹ.

Dương Viêm thầm rùng mình, anh bình tĩnh đứng lên, quan sát vẻ mặt của cậu ta: "Cậu là ai?"

"Trần Giai Vỹ" mờ mịt nhìn anh, ánh mắt lập tức trở nên hoảng sợ: "Phải là tôi hỏi anh mới đúng, anh là ai? Tại sao anh lại ở trong nhà tôi?"

...

Diệp Tiểu Nhu ngồi trước ba màn hình, cô tập trung tinh thần xem, Tiêu Ngũ và Vương Tranh đứng sau cô.

Người bên phòng Kỹ thuật tới đây tò mò hỏi một câu: "Những video giám sát này chúng tôi đã xem qua một lần, cũng không thấy điều gì. Mà tên bắt cóc cô ấy luôn tránh được khu vực camera, xem thêm một lần thì có thể nhận ra gì?"

Vương Tranh nói nhỏ: "Xuỵt, đừng quấy nhiễu cô ấy, có lẽ sẽ phát hiện ra gì đó thật, trước mắt chúng ta chẳng có manh mối nào cả."

Tiêu Ngũ cũng rất sốt ruột, nhưng hiện tại những điểm đột phá nhất đều nằm trong tay nhóm Dương Viêm, như vụ án của Thẩm Trạch vậy, mỗi khi rơi vào bế tắc, bọn họ luôn có thể lần ra manh mối mới từ nơi không tưởng.

"Dừng ở đây một chút."

Diệp Tiểu Nhu đứng dậy, sau khi xem đi xem lại mấy giây này ba lần, cô dừng ở khung hình cửa hàng tiện lợi đối diện khu dân cư, rồi phóng to hình ảnh lên, cô thấy ảnh phản chiếu của một người trên cửa kính cửa hàng tiện lợi.

Một người đàn ông đội mũ, mặc áo hoodie dài tay vào ngày nắng nóng.

“Là Trần Giai Vỹ.” Diệp Tiểu Nhu nói: “Trong vòng nửa tháng, cậu ta đến đây ba lần.”

Nói xong, cô tách ba hình ảnh ra riêng biệt, chỉ cho bọn Tiêu Ngũ: “Anh thấy không, tòa nhà đó có người đang chuyển nhà, ba ngày liên tục luôn có lượng lớn nội thất được chuyển đi, có lẽ cô gái bị bắt cóc đã bị giấu trong mấy thùng đựng đồ gia dụng này.”

Muốn phát hiện nhiều chi tiết nhỏ như vậy, ngay cả cảnh sát nhiều kinh nghiệm có thị lực tốt nhất trong bọn họ cũng cần vô số thời gian. Bây giờ họ không thể lãng phí dù chỉ một giây, xem ra Dương Viêm cử Diệp Tiểu Nhu tới là một quyết định rất chính xác.

Quả nhiên, khi Thiệu Lương Vỹ nói IQ của Diệp Tiểu Nhu rất phi thường, không chỉ đơn giản nói IQ của cô vượt xa người thường, mà ở phương diện điều tra vụ án, cô gái này thực sự có thiên phú khiến người khác khó lòng bắt kịp!

Có thể tìm ra ba chi tiết nhỏ như thế từ đoạn video dài mấy ngày với vô vàn hình ảnh, điều này chứng tỏ bộ não của cô ấy đã đạt đến mức độ ghi nhớ mỗi một khung hình mà mình từng thấy.

“Trần Giai Vỹ, lập tức tới nhà cậu ta bắt người!”

“Chờ một chút!” Diệp Tiểu Nhu gọi Tiêu Ngũ, nhưng cô không dám nói Dương Viêm đang thôi miên Trần Giai Vỹ, lời nói sau

thôi miên không thể làm chứng cứ phạm tội.

Và trong quá trình thôi miên, tuyệt đối không thể bị người khác quấy rầy, rốt cuộc Dương Viêm đã tiến hành tới bước nào rồi?

Nếu khi đang thôi miên, lỡ k1ch thích nhân cách phụ của Trần Giai Vỹ thì phải làm sao?

Hơn nữa, có lẽ Tiêu Ngũ không biết Dương Viêm là nhà thôi miên giỏi.

Đang lúc không biết nên nói với Tiêu Ngũ thế nào, cô đã nhận được tin nhắn của Dương Viêm: Xong rồi, đang ở trước Cục Cảnh sát.

Diệp Tiểu Nhu thở phào, trả lời tin nhắn của anh: Người bắt cóc Triệu Hy Văn đúng là Trần Giai Vỹ.

Cô ngẩng đầu, nói với Tiêu Ngũ: "Dương Viêm đã dẫn người tới, mọi người không cần đi."

Tiêu Ngũ cũng không biết nên tỏ thái độ gì, bèn gật đầu: "Thật không hổ là ông chủ Dương, luôn đi trước chúng ta."

Diệp Tiểu Nhu hỏi: "Anh nghĩ anh ấy thích hợp làm cảnh sát không?"

"Tôi nghĩ gì thì có ích sao, bản thân anh ta chỉ muốn kinh doanh thôi." Tiêu Ngũ tự giễu một câu, sau đó nói: "Với tính cách của anh ta, cũng không thích hợp làm cảnh sát. Cô đã gặp cảnh sát nào điều tra vụ án mà còn phải để người ta tới nhờ vả mình thì mới bằng lòng làm chưa?"

Diệp Tiểu Nhu buồn cười, cô biết thật ra Tiêu Ngũ rất tín nhiệm Dương Viêm, nhưng tính cách Tiêu Ngũ cứng cỏi cố chấp, là một cảnh sát hết sức chính trực. Còn Dương Viêm quá phức tạp,

tính cách anh khiến người ta khó đoán, quả thực không thích hợp làm một cảnh sát, một doanh nhân thành đạt và khôn khéo càng phù hợp với anh hơn.

Nhóm Tiêu Ngũ xuống nhận người, nhưng không ngờ rằng người nhận về lại làm bọn họ trợn tròn mắt.

Trần Giai Vỹ bị người khác kéo xuống xe, sở dĩ nói là kéo, bởi vì cậu ta không chịu xuống xe, dù bị lôi ra cậu ta cũng ôm chặt cửa xe không buông. Cuối cùng Dương Viêm vẫn phải qua nói một câu, cậu ta mới ngoan ngoãn xuống xe.

Dương Viêm nói: "Hiện giờ, chỉ mỗi bọn họ mới có thể bảo vệ cô, đừng sợ."

Xuống xe, Trần Giai Vỹ cũng theo sát phía sau Dương Viêm, khi có người tới gần, cậu ta lập tức sợ hãi kêu người ta đừng chạm vào mình.

"Tôi cậu... Tôi chạm vào cậu thì sao?" Một cảnh sát không hiểu: "Một người đàn ông trưởng thành, sao cứ như đàn bà vậy?"

Dương Viêm nhìn cảnh sát đó: "Anh nói đúng rồi, bây giờ cậu ta thật sự không phải đàn ông."

Tiêu Ngũ hỏi anh: "Xảy ra chuyện gì?"

"Rối loạn đa nhân cách, gọi tắt là nhân cách phân liệt, đúng, chính là kiểu anh đã thấy trong phim điện ảnh, hiện tại nhân cách của cậu ta là một cô gái." Dương Viêm ẩn ý dừng một chút, nói: "Tên Dương Tuyết Phi."

Tiêu Ngũ trợn tròn mắt: "Đùa gì thế? Dương Tuyết Phi là cô bạn gái cậu ta la hét mỗi ngày nói mất tích mà? Yêu đương với nhân cách nữ bản thân tự tưởng tượng ra ư? Đây là kẻ điên hả?"

Anh ta nói quá lớn tiếng, “Trần Giai Vỹ” bị đưa đi phía trước quay đầu lại, nhìn về phía Tiêu Ngũ: “Anh nói ai là kẻ điên?”

Thấy Tiêu Ngũ im lặng, “Trần Giai Vỹ” chống nạnh, dùng giọng đàn ông nhưng giọng điệu của phụ nữ, thét chói tai: “Anh lặp lại lần nữa, anh nói ai là kẻ điên?!”

Con mẹ nó, đây không phải tên đàn ông phạm tội kia, đây là một cô gái, là một cô gái, là một cô gái!

Trong lòng Tiêu Ngũ thầm nhắc đi nhắc lại, anh ta trả lời: “Không nói cô, nói bạn trai cô.”

“Trần Giai Vỹ”, không, phải là Dương Tuyết Phi, vừa nghe vậy thì lập tức xù lông: “Bạn trai tôi không phải kẻ điên! Còn nữa, dù tôi là nghi phạm cũng là nghi phạm nữ, sao có thể để cảnh sát nam canh chừng tôi? Tôi muốn đổi cảnh sát nữ, nếu không bây giờ tôi sẽ khiếu nại các người!!”

Tiêu Ngũ vô cớ bị chửi, nhưng không thể mắng lại, đành buồn bực vuốt mặt, anh ta hỏi Dương Viêm: “Giờ sao đây, cô gái kia thì sao? Cô gái kia đang ở đâu?”

Dương Viêm đáp: “Đừng nóng vội, sẽ nhanh chóng có kết luận thôi.”

Tiêu Ngũ nói: “Hãy tranh thủ thời gian, còn tiếp tục như vậy thì tôi mẹ nó cũng bị tinh thần phân liệt mất.”

Chương 36

Tiêu Ngũ hết cách, đành tìm một nữ cảnh sát dẫn người đến phòng thẩm vấn.

“Đây mẹ nó xảy ra chuyện gì vậy? Rốt cuộc Triệu Hy Văn đã bị ai đưa đi?”

“Cũng là Trần Giai Vỹ, nhưng không phải Trần Giai Vỹ này, cũng không phải Trần Giai Vỹ thật.” Diệp Tiểu Nhu lặng lẽ bước vào từ sau cửa, đầu tiên cô nhìn thoáng qua Dương Viêm, kết quả vừa chạm mắt với anh, cô lập tức quay đầu đi: “Ban đầu cậu ta chỉ tưởng tượng ra một người bạn gái để nói chuyện và sống chung với mình mỗi ngày. Nhưng dần dà, cô bạn gái này đã biến thành một nhân cách phụ.”

“Vốn dĩ người rối loạn đa nhân cách sẽ có từ hai nhân cách trở lên, anh đã xem ‘Hai mươi bốn Billy’* chưa? Đó là một câu chuyện có thật, Billy có tới hai mươi tư nhân cách, những nhân cách trong cơ thể hắn có thể nói chuyện với nhau, thậm chí có thể khống chế hành vi của đối phương. Đối với chứng rối loạn đa nhân cách thật sự, không có gì ngạc nhiên khi có nhiều tính cách.”

*24 Nhân Cách Của Billy Milligan: là một cuốn tiểu thuyết phi hư cấu năm 1981 của tác giả Hugo Daniel Keyes. Nó kể về câu chuyện của Billy Milligan, người đầu tiên trong lịch sử Hoa Kỳ được tha bổng khỏi một tội ác lớn nhờ lời biện hộ cho chứng rối loạn nhận dạng phân ly.

“Vậy cô gái này... Liệu Trần Giai Vỹ này có biết mình đã đưa Triệu Hy Văn đi đâu không?” Vương Tranh hỏi.

“Anh thật sự hỏi ngay điểm mấu chốt rồi.” Diệp Tiểu Nhu nói: “Thông thường, lúc đầu nhân cách chính sẽ không biết trong cơ thể mình xuất hiện một nhân cách phụ, ngoại trừ có người phát hiện ra rồi nói cho họ. Thêm nữa, vào thời điểm thay đổi nhân cách, chức năng não của họ cũng sẽ xảy ra chuyển biến. Ví dụ như ‘Hai mươi bốn Billy’, những nhân cách đó có thể nói nhiều tiếng địa phương khác nhau, đặc trưng trong tính cách lẫn ngôn ngữ cũng khác hẳn nhau, thậm chí còn có kỹ năng riêng biệt.”

Cô nhìn Dương Viêm.

Dương Viêm tiếp lời: “Trừ phi nhân cách kia nói tất cả cho nhân cách Dương Tuyết Phi này, nhưng trước mắt xem chừng không có nhiều khả năng đâu.”

Tiêu Ngũ hỏi: “Tại sao? Anh hỏi rồi?”

“Vấn đề này tôi không hỏi, nhưng Dương Tuyết Phi nói...“ Dương Viêm nhìn “Dương Tuyết Phi” đang ngồi sau cửa kính trong phòng thẩm vấn. Cô ấy bất an ngồi trên ghế, hai tay nắm chặt vào nhau, thi thoảng giơ tay xoa xoa thái dương của mình. Điệu bộ của cô ấy hoàn toàn giống hệt một cô gái, đàn ông cố ý muốn giả vờ cũng không giả vờ nổi.

“Cô ấy bảo người kia muốn giết cô ấy, nên dạo này cô ấy luôn trốn tránh, đây cũng là nguyên nhân Trần Giai Vỹ không cảm nhận được cô ấy.”

“Chắc cô ấy vẫn luôn tồn tại ở dạng tiềm thức, có lẽ đây là lần đầu tiên cô ấy làm chủ thân thể này.”

Do đó, đây cũng là lý do tại sao trong nhà Trần Giai Vỹ để những đồ dùng nữ nhưng chưa từng được sử dụng.

Diệp Tiểu Nhu hỏi: “Nếu đúng là nhân cách phụ của Trần Giai Vỹ đã bắt cóc Triệu Hy Văn, vậy hắn làm vậy với mục đích gì?”

“Việc này phải tìm được Triệu Hy Văn thì mới rõ, theo tình hình trước mắt, trước sáng mai Triệu Hy Văn vẫn an toàn.”

Tiêu Ngũ nói: “Tôi thật sự chưa từng gặp phải trường hợp này, mẹ nó phải thẩm vấn thế nào đây? Ngay cả nam hay nữ cũng không biết.”

“Nếu không ổn thật thì nhờ tới chuyên gia Tâm lý học được không?” Vương Tranh nghĩ nghĩ, bèn nêu ý kiến: “Tôi nhớ mình đã từng xem thể loại phim giống vậy, cũng dùng liệu pháp thôi miên để điều trị căn bệnh này, hay chúng ta tìm một biết chuyên gia thôi miên, dụ cô ấy nói ra?”

Tiêu Ngũ nhìn Dương Viêm: “Anh là chuyên gia về lĩnh vực này, anh cảm thấy biện pháp thôi miên được không?”

Mọi người đồng loạt nhìn về phía Dương Viêm, chờ anh đưa ra biện pháp nào tốt hơn, dù sao lúc này quả thực không còn nhiều thời gian, Triệu Hy Văn vẫn đang chờ trong phòng tối.

Diệp Tiểu Nhu cũng nhìn anh.

Có vẻ thật sự không có nhiều người biết Dương Viêm giỏi thôi miên.

Cũng đúng, trong mắt người ngoài, việc thôi miên này quá mức thần bí, cộng thêm hiệu ứng cường điệu của tác phẩm điện ảnh lẫn truyền hình, rất dễ khiến người khác đề phòng trong vô thức. Thử nghĩ xem, nếu bạn là cảnh sát, bạn biết một người vừa cực kỳ thông minh, vừa thành thạo Tội phạm học vừa giỏi thôi miên, vậy bạn còn có thể tin người đó sao? Có phải bạn cũng sợ hãi, lo lắng người đó nhân lúc bạn không biết mà thôi

miên bạn, đúng không?

Theo tình hình hiện tại, Dương Viêm đã tiến hành thôi miên Trần Giai Vỹ một lần, từ đó nhân cách khác đã xuất hiện, Dương Tuyết Phi bước ra từ trong tiềm thức.

Nếu Dương Viêm không bảo mình biết thôi miên, thế chẳng khác gì nói dối Tiêu Ngũ. Còn nếu anh thừa nhận mình biết thôi miên, vậy... về sau anh còn có thể được những vị cảnh sát này tiếp tục đặt niềm tin không?

Sếp của tôi, anh sẽ làm thế nào mới có thể giúp bản thân thoát khỏi tình cảnh khó xử này đây?

Trong lòng Diệp Tiểu Nhu hơi căng thẳng, nhưng cô thấy Dương Viêm vẫn điềm nhiên, vẫn bình tĩnh lạnh nhạt, trông có phần lười nhác, anh như cười như không: “Sao anh biết tôi là chuyên gia về lĩnh vực này?”

Nghe anh trả lời lập lờ nước đôi, Diệp Tiểu Nhu thở phào nhẹ nhõm.

Không thừa nhận cũng không phủ nhận, ai có thể biết được điều gì chứ? Nhưng ngay sau đó cô lại hít sâu một hơi, vì bây giờ việc quan trọng nhất là cần phải làm gì với “Trần Giai Vỹ”.

“Chủ yếu do chuyên gia tôi quen chỉ có anh, hiện giờ anh kêu tôi tìm tạm ai khác cũng không kịp. Được rồi, anh cũng đừng úp úp mở mở nữa, rốt cuộc phải làm gì? Cứ thẩm vấn bình thường, hay tôi tới bệnh viện tìm chuyên gia Tâm thần học đến đây?”

Dương Viêm nói: “Chuyên gia Tâm thần học, bên cạnh anh còn một người, không cần tìm đâu.”

Tiêu Ngũ nương theo mắt anh, nhìn về phía Diệp Tiểu Nhu kế bên.

Diệp Tiểu Nhu: “?”

“Nói cũng đúng, Diệp Tiểu Nhu.” Tiêu Ngũ nhìn cô đầy ẩn ý: “Với cái đầu nhỏ của cô, ở trong bệnh viện tâm thần nổi tiếng nhất thành phố lâu như vậy, dù sao cũng phải học được vài phần về khả năng của các chuyên gia rồi đúng không?”

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Diệp Tiểu Nhu hơi cạn lời: “Phó đội trưởng Tiêu quá khen, anh đừng quên tôi chỉ là một bệnh nhân có bằng cấp không cao ở bệnh viện tâm thần, bản lĩnh của chuyên gia Tâm thần học tôi học không nổi, nhưng...”

Cô dừng một chút, bảo: “Tôi có thể thử, bây giờ vẫn còn thời gian, để tôi tâm sự với cô ấy xem sao, có thể giữa con gái với nhau sẽ dễ nói chuyện hơn.”

Tiêu Ngũ: “... Nhưng dù sao cậu ta vẫn là đàn ông.”

Diệp Tiểu Nhu cười cười: “Anh nghĩ sai rồi, hiện tại cô ấy là một cô gái thật. Dù bề ngoài là đàn ông thì cô ấy cũng vẫn là một cô gái. Tin tôi đi, số lượng bệnh nhân tâm thần tôi gặp còn nhiều hơn số tội phạm mà anh bắt đấy.”

“... Được rồi, cô nói đúng.” Quả thực anh ta không phản bác được.

Tuy đến tận bây giờ anh ta vẫn không biết vì sao lúc trước một cô gái thông minh như Diệp Tiểu Nhu lại phải vào bệnh viện tâm thần. Nhưng với lối tư duy thiên tài của cô, dù cô ở bệnh viện tâm thần cũng sẽ không biến mình thành kẻ điên, không chừng nhiều khả năng cô đã nghiên cứu từng “kẻ điên” qua một lần.

Sau khi Diệp Tiểu Nhu vào, quả nhiên Dương Tuyết Phi đã bớt căng thẳng hơn hẳn, nhưng cô ấy vẫn đầy cảnh giác: “Cô được cảnh sát phái tới nằm vùng sao?”

Diệp Tiểu Nhu vô cảm, lạnh lùng pha trò: “Không, hầu tử* phái tôi tới nằm vùng.”

*Hầu tử: khỉ (chắc nữ chính muốn đùa là mình do Tôn Ngộ Không phái tới).

Dương Tuyết Phi sửng sốt một chút, bật cười: “Cô buồn cười quá ha ha ha.”

Vương Tranh đang xem camera: “Mẹ nó, vậy cũng được sao? Sớm biết thế đã để Đội trưởng Tiêu của chúng ta vào cười khẩy nói đùa rồi, lần nào tôi cũng ớn lạnh tới phát run!”

Vừa dứt lời, cậu ta đã bị Tiêu Ngũ đánh vào gáy: “Nghiêm túc một chút.”

Cục trưởng Châu cũng xuống, đứng bên cạnh Dương Viêm, ông ấy quan sát cô gái đang nói chuyện với “Dương Tuyết Phi” trong camera, bỗng gật đầu nói: “Cô gái này là một hạt giống cảnh sát tốt, hừm, có thể bồi dưỡng.”

Dương Viêm nhìn ông ấy: “Không, không thích hợp.”

Quan hệ giữa Cục trưởng Châu với bố của Dương Viêm khá tốt, nên lúc nói chuyện với Dương Viêm, ông ấy chưa bao giờ lên giọng, luôn thẳng thắn: “Có tài phá án tốt như thế, không thích hợp chỗ nào?”

“Ý tôi là, không ai trong mọi người thích hợp làm lãnh đạo của cô ấy.”

Cục trưởng Châu cười mắng: “Cháu, thằng nhóc này, chú cũng

không định cướp người với cháu, đừng nghĩ nhiều."

Tuy chỉ thử một chút, nhưng xem ra con đường này không có khả năng rồi.

Tiêu Ngũ nói: "Cướp cũng vô dụng, ông chủ Dương sẽ không cho." Dù ngoài mặt Dương Viêm vẫn bình tĩnh, nhưng anh ta đã sớm nhận ra, Dương Viêm đối xử với Diệp Tiểu Nhu không giống những nhân viên khác. Như Lâm Linh, cũng là cô gái nhỏ trong công ty, nhưng trước giờ Lâm Linh chưa từng ngồi xe Dương Viêm rồi được sếp lớn này tự mình lái xe đưa đến Cục Cảnh sát. Nhưng Diệp Tiểu Nhu thì ngược lại, lần nào tới đây cô cũng ngồi xe Dương Viêm, chỉ sợ chính cô cũng không biết mình là cô gái nhỏ đặc biệt nhất trong cả công ty.

Cục trưởng Châu bảo: "Nếu lần này có thể giúp bọn chú tìm được cô gái mất tích trở về, nhất định phải cảm ơn cô ấy thật tốt."

Dương Tuyết Phi đã hoàn toàn mở lòng với Diệp Tiểu Nhu.

Trong nhân cách chính của Trần Giai Vỹ, hy vọng ban đầu là có được một người bạn gái ngoan ngoãn thấu đáo, lúc nào cũng có thể ở bên cậu ta, tốt nhất là vĩnh viễn không rời xa cậu ta. Rồi dần dà, tưởng tượng trong tiềm thức của cậu ta đã biến thành thật, Dương Tuyết Phi tồn tại như một cô gái nhỏ vẫn luôn ở bên cậu ta.

Đối phó với cô gái nhỏ như vậy, Diệp Tiểu Nhu làm dễ như trở bàn tay.

"Thế nên, vì sợ hắn nên cô mới hoàn toàn trốn tránh không dám xuất hiện, khiến bạn trai của cô Trần Giai Vỹ cho rằng cô mất tích?"

Dương Tuyết Phi gật đầu, sợ hãi trả lời: "Đúng thế, hắn luôn...

muốn giết tôi, có lần hắn thừa dịp ý chí tinh thần của Giai Vỹ sa sút mà chiếm thân thể anh ấy. Tôi thấy hắn trong gương... Hắn rất đáng sợ, hắn nói hắn muốn giết tôi!"

Diệp Tiểu Nhu nhìn "cô ấy" rúc mình trên ghế, vòng hai tay ôm cơ thể mình, trên mặt giàn giụa nước mắt, trông giống hệt một cô gái đầy sợ sệt.

Dương Tuyết Phi vừa kể, "hắn" lợi dụng ý chí tinh thần của Trần Giai Vỹ suy nhược rồi chiếm lấy cơ thể Trần Giai Vỹ, chứng tỏ ý thức của cô ấy và Trần Giai Vỹ hoàn toàn tách biệt với "hắn".

"Cô biết hắn đã bắt cóc một cô gái không?"

Dương Tuyết Phi do dự một lúc, cẩn thận gật đầu.

Nhóm Cục trưởng Châu đang nhìn camera lập tức nâng cao tinh thần.

Diệp Tiểu Nhu hỏi: "Thế cô biết hắn đưa cô gái kia đi đâu không?"

Dương Tuyết Phi co rúm lắc đầu: "Tôi không biết."

"Vậy cô biết tại sao hắn lại bắt cóc cô gái kia không?"

Dương Tuyết Phi cắn môi: "Hắn là tên bi3n thái, hắn thích giết người, hắn là một tên sát nhân bi3n thái."

Những lời này rất dễ khiến người ta liên tưởng tới Thẩm Trạch.

Điện thoại Diệp Tiểu Nhu rung nhẹ, cô cúi đầu nhìn thoáng qua, Tiêu Ngũ gửi tin nhắn cho cô, bên trong là một hình ảnh: Email cảnh sát nhận được trước đây, chứa lịch sử trò chuyện giữa "Dương Tuyết Phi" với "SZ".

Diệp Tiểu Nhu cầm điện thoại để trước mặt Dương Tuyết Phi, ý bảo cô ấy xem cuộc trò chuyện bên trong: “Đây là hai người nói chuyện sao?”

Dương Tuyết Phi vừa nhìn, sắc mặt lập tức trắng bệch, cô ấy đứng phắt lên lui vào trong góc, toàn thân run lẩy bẩy ôm lấy mình: “Tôi không biết, đừng hỏi tôi, tôi không biết. Đừng hỏi tôi nữa!”

Diệp Tiểu Nhu giữ chặt cánh tay cô ấy đặt lên góc tường, để cô ấy nhìn thẳng vào mình: “Nghe đây, Dương Tuyết Phi, cô phải biết rằng hiện tại không chỉ có mình cô gái kia gặp nguy hiểm, mà còn cả một nửa khác của cô Trần Giai Vỹ, thậm chí bao gồm chính cô nữa. Với tính cách yếu đuối của cô lẫn Trần Giai Vỹ, sớm muộn gì cũng sẽ bị giết, khi ấy hắn sẽ hoàn toàn làm chủ thân thể này, trở thành một kẻ giết người. Bây giờ chỉ còn cách phối hợp với cảnh sát, cô và bạn trai cô mới có cơ hội được cứu.”

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

“Nhưng bất kể thế nào thì khi kết thúc mọi chuyện, tôi vẫn sẽ biến mất thôi, không phải sao?” Dương Tuyết Phi sợ sệt tuyệt vọng nói: “Từ trước tới nay Giai Vỹ không hề biết hắn tồn tại, anh ấy vẫn luôn hy vọng hai bọn tôi sẽ mãi mãi ở bên nhau. Thế nhưng, cuối cùng mọi người vẫn sẽ đưa anh ấy vào bệnh viện tâm thần để điều trị, khiến tôi hoàn toàn biến mất, đúng không?”

Đối với chứng rối loạn đa nhân cách, phương pháp điều trị điển hình nhất là dung hợp mọi nhân cách thành một. Nếu điều trị đầy đủ, nhân cách Dương Tuyết Phi vốn chỉ được sinh ra do tưởng tượng, có thể sẽ thực sự biến mất.

Diệp Tiểu Nhu bỗng hiểu ra, sở dĩ Dương Tuyết Phi đa nghi như thế là vì cô ấy đang lo lắng về việc này.

“Nhưng ấy…” Diệp Tiểu Nhu khẽ cười: “So với trở thành một tên tội phạm bị người đời khinh miệt, vào bệnh viện làm một bệnh nhân tâm thần vẫn tốt hơn mà? Cô cũng không muốn khi Trần Giai Vỹ tỉnh lại thì cậu ta sẽ ở trong tù, đúng không?”

Dương Tuyết Phi khóc gật đầu.

Mọi người đang xem camera bên ngoài thở phào nhẹ nhõm.

Ngay lúc họ đang nghĩ mọi việc tiến triển thuận lợi.

Dương Tuyết Phi chợt lên tiếng: “SZ nói chuyện với tôi, hắn… hắn…”

Diệp Tiểu Nhu nhìn ánh mắt “Dương Tuyết Phi” trước mặt, không nói tiếp.

Chưa tới một giây, dự cảm mạnh mẽ trong lòng khiến Diệp Tiểu Nhu nhận ra điều bất ổn, nhưng khi cô kịp phản ứng thì đã muộn.

Trong rối loạn đa nhân cách, quá trình chuyển đổi nhân cách chỉ xảy ra trong nháy mắt. Và trong nháy mắt kia, Diệp Tiểu Nhu chỉ cách hắn một khoảng ngắn bằng một sải tay sẽ không kịp phòng bị, vì cô không hề đề phòng “Dương Tuyết Phi”. Thế nên khi “Dương Tuyết Phi” bóp cổ mình, cô muốn phản kháng thì cũng đã chậm.

Dù chỉ chậm nửa giây, cũng muộn rồi.

Cô vừa định phản kháng, “Trần Giai Vỹ” đã lấy dao nhỏ không biết từ đâu đặt lên cổ cô.

“Từ trước tới nay tôi chưa từng gặp một cô gái nào vừa thông minh vừa có năng lực như cô.”

Ánh mắt vốn non nớt sợ hãi của Dương Tuyết Phi trở nên âm u, trống rỗng, hắn hoàn toàn biến thành một kẻ giết người máu lạnh vô cảm. Hắn nhìn Diệp Tiểu Nhu bằng ánh mắt chết chóc, nở nụ cười tàn nhẫn: “Chắc chắn bộ não của cô không giống người khác, có lẽ sẽ giống khuôn mặt xinh đẹp này, tôi rất muốn móc ra xem thử đấy...” Dứt lời, hắn lập tức vươn đầu lưỡi đến trước mặt Diệp Tiểu Nhu, muốn li3m mặt cô.

Ầm một tiếng, cửa bất ngờ bị đẩy ra, tất cả cảnh sát vọt vào.

“Thả cô ấy ra!” Tiêu Ngũ cầm súng hét lên với hắn.

“Trần Giai Vỹ” đặt dao lên cổ Diệp Tiểu Nhu, đối mặt với họ, cười nói: “Một con tin còn chưa đủ để các người bận rộn, ấy mà vẫn đưa tới cho tôi một người khác, hơn nữa còn là cô gái xinh đẹp xuất sắc như vậy. Thật tình, các người không biết đau lòng sao?”

Ai mẹ nó không đau lòng?!

Vương Tranh nghiến răng nghiến lợi nhìn “Trần Giai Vỹ”, không chỉ mình cậu ta, mà trong Đội Cảnh sát hình sự không có đồng chí nam nào không sùng bái cô gái xinh xắn lại có IQ cao như Diệp Tiểu Nhu, chẳng qua mọi người ngại nên không nói thôi. Hành động hôm nay của thằng khốn này, lời lẽ khiêu khích này, quả thực đang khiêu chiến thể diện của cả Đội Cảnh sát hình sự bọn họ!

Cục trưởng Châu bước lên trước, khoát tay: “Tất cả giữ bình tĩnh.”

Cục trưởng thành phố vừa lên tiếng, ai nấy đều im lặng.

Lướt qua nhóm cảnh sát đang cầm súng, Diệp Tiểu Nhu thấy Dương Viêm đứng cạnh Tiêu Ngũ.

Diệp Tiểu Nhu khẽ mở miệng.

Mọi người đã dồn hết chú ý lên người Trần Giai Vỹ, không ai thấy hành động mờ ám của cô, ngoại trừ Dương Viêm.

Anh híp mắt nhìn Diệp Tiểu Nhu, rồi quan sát "Trần Giai Vỹ".

Cục trưởng Châu lạnh lùng bảo: "Thả cô ấy ra, Trần Giai Vỹ, cậu trốn không thoát đâu, nơi đây là Cục Cảnh sát!"

"Cục Cảnh sát thì sao? Mạng cô gái kia còn nằm trong tay tôi, dù tôi không thể quay về, cũng có người thay tôi hoàn thành livestream thôi!"

Dương Viêm đoán trúng rồi, hắn thật sự có đồng bọn.

Đúng lúc này, Dương Viêm lên tiếng: "Nói thẳng đi, cậu muốn gì?"

"Trần Giai Vỹ" nhìn Dương Viêm: "Tôi biết anh, anh là ông chủ công ty Mặc Phi."

Tiêu Ngũ khó hiểu liếc nhìn Dương Viêm, lần trước Thẩm Trạch cũng nói giống thế, chẳng lẽ Dương Viêm rất có tiếng trong nhóm bi3n thái này?

Dương Viêm vô cảm nhìn Tiêu Ngũ: "Đừng ngó tôi, tôi cũng không rõ tại sao hắn biết tôi."

"Trần Giai Vỹ, rốt cuộc cậu muốn thế nào?" Cục trưởng Châu không giận tự uy, bầu không khí trong phòng cực kỳ căng thẳng. Sắc mặt Diệp Tiểu Nhu đã bắt đầu đỏ lên, một lúc nữa chắc chắn cô sẽ ngạt thở, tên bi3n thái 'Trần Giai Vỹ' này dùng quá nhiều lực, dao nhỏ vẫn ấn chặt vào động mạch chủ của cô, khiến cô không thể cử động.

“‘Trần Giai Vỹ’, tốt nhất cậu nên thả cô ấy ra.” Dương Viêm chợt tiến lên mấy bước, Tiêu Ngũ còn chưa kịp ngăn cản, anh đã đi tới trước mặt Cục trưởng Châu: “Cậu muốn gì, cảnh sát không cho cậu được, nhưng tôi có thể cho.”

“Trần Giai Vỹ” cảnh giác nhìn anh.

Từ ánh mắt của đối phương, Dương Viêm hiểu rõ, anh đã sắp bước tới khoảng cách nguy hiểm, nên anh không tiến lên nữa, điềm tĩnh hỏi: “Nói đi, cậu muốn dùng ‘người của tôi’ để đổi lấy gì?”

“Trần Giai Vỹ” nhìn anh một lúc, dường như đang lưỡng lự, rồi thốt ra một câu khiến toàn bộ mọi người ở đây, bao gồm cả Diệp Tiểu Nhu đều giật mình.

Chương 37

Thậm chí nhóm Tiêu Ngũ còn nghĩ mình đã nghe lầm, thông thường trong trường hợp này, bọn bắt cóc giữ con tin trong tay hoặc sẽ muốn xe và tiền, hoặc sẽ tìm cách bỏ trốn, nhưng hắn nói gì vậy?

“Tôi muốn gặp Thẩm Trạch.”

Hắn nói, hắn muốn gặp Thẩm Trạch!

Rặt một lũ bi3n thái.

Ngay khi ai nấy đều giật mình, người có phản ứng đầu tiên là Diệp Tiểu Nhu.

Hai tay cô cầm lấy cánh tay “Trần Giai Vỹ”, khi hắn nói tên Thẩm Trạch, cô bỗng nở nụ cười.

“Trần Giai Vỹ” nheo mắt, nghiêng đầu nhìn lướt qua cô gái đang bị mình khống chế chặt chẽ.

Bấy giờ, gương mặt trắng nõn của cô đã đỏ ửng vì ngạt thở. Vào lúc này, ắt hẳn người bình thường sẽ cảm thấy đau đớn do thiếu dưỡng khí, nhưng cô vẫn thản nhiên, như thể đối với cô, cơn đau và nguy cơ mất mạng cận kề này không to tát mấy, thậm chí trên mặt cô còn nở nụ cười trào phúng.

“Cô cười gì?” Hắn trầm mặc hỏi.

“Tôi còn tưởng anh sẽ muốn thứ khác cơ.” Hai mắt Diệp Tiểu Nhu mơ màng, hơi ngấn lệ, nhưng không phải vì đau mà do cô đang cười rộ: “Hóa ra vẫn chỉ là một kẻ giết người bắt chước ngu ngốc khác. Khoan bàn tới trên thế giới này có biết bao sát nhân hàng loạt nổi tiếng khác, như Jack the Ripper, thần tượng sát thủ Jack Tallans*, sát thủ thiên tài Theodore Kaczynski**, chỉ cần tính trong nước ta thôi, tội phạm như Thẩm Trạch cũng nhiều vô kể mà nhỉ? Một con chuột dơ bẩn sống dưới lòng đất mà cũng có fan ư? Chẳng lẽ chuyện này không buồn cười sao? Ha ha ha...”

*Jack Tallans: là một kẻ giết người hàng loạt ở khu vực San Francisco của Hoa Kỳ vào cuối những năm 1960, tự gọi mình là “Sát thủ hoàng đạo”.

**Theodore Kaczynski: một tên tội phạm người Mỹ liên quan đến hàng loạt vụ đánh bom thư. Vào tháng 6 năm 2023, người ta phát hiện ông đã tự sát trong phòng giam ở tuổi 81.

“Trần Giai Vỹ” lạnh lùng nói: “Mẹ nó, ai bảo cô tôi là fan của hắn?”

Hiển nhiên “Trần Giai Vỹ” đã bị cô chọc giận, hắn càng dùng sức ghì chặt cổ cô, Diệp Tiểu Nhu ho khan hai tiếng, khó khăn đáp lại: “Tôi nói anh ngu xuẩn, không phải vì người anh muốn gặp là Thẩm Trạch, mà do người đang đứng trước mặt anh, chính là nhân vật mà ngay cả nhiều doanh nhân giàu có và nổi tiếng nhất thành phố C muốn gặp cũng không gặp được, Dương Viêm sếp của tôi. Anh ấy chủ động làm giao dịch với anh, mà anh... anh lại lãng phí một cơ hội tốt như thế. Anh chỉ chịu làm giao dịch với anh ấy chỉ vì muốn gặp một tên tội phạm, đây không phải ngu xuẩn thì là gì đây...”

Những người khác đồng loạt nhìn về phía Dương Viêm bằng ánh mắt phức tạp. Khi vừa nghe vậy, họ lập tức cảm thấy quả thực tên khốn này đang làm một chuyện hết sức ngu ngốc.

Dương Viêm vẫn không thể hiện thái độ gì.

Chỉ mỗi "Trần Giai Vỹ" không cho là đúng, hắn cười khẩy: "Cô cũng sùng bái anh ta phết, cô gái nhỏ."

"Sùng bái ai cũng tốt hơn anh sùng bái Thẩm Trạch." Diệp Tiểu Nhu khó khăn nói: "Chẳng lẽ anh lại không muốn làm hàng nhái rẻ tiền của Thẩm Trạch sao?"

"Sùng bái hắn? Hắn mà xứng hả?" "Trần Giai Vỹ" cười giễu cợt, hắn dừng một chút, chợt nhận ra, tức giận hỏi: "Cô đang cố lừa tôi?"

Diệp Tiểu Nhu trả lời: "Trong mắt anh, cả Trần Giai Vỹ lẫn Dương Tuyết Phi đều không xứng dùng chung một cơ thể với anh, đúng không?"

"Một tên nhu nhược và một con đần hư ảo, cô nói xem?" Cuối cùng "Trần Giai Vỹ" cũng mất kiên nhẫn, hắn đè lưỡi dao sắc bén cứa vào cổ Diệp Tiểu Nhu: "Để tôi gặp Thẩm Trạch, nếu không, tôi sẽ lấy nửa cái mạng của cô. Tôi không ngại cho các người coi hiện trường livestream chặt xác ngay tại đây đâu."

Những lời này quả thực khiến tất cả mọi người căm phẫn tới đỉnh điểm.

Tiêu Ngũ liếc nhìn Dương Viêm, thấy sắc mặt anh u ám, ánh mắt anh như bị bao phủ bởi sương giá.

Biểu cảm bất chợt lạnh lẽo này, khiến người ta cảm thấy ngay cả hơi thở của anh cũng giảm tới mức đóng băng rồi.

"Được thôi." Dương Viêm hỏi: "Tôi có thể cho cậu gặp hắn, nhưng sau đó thì sao? Cậu định dẫn hắn rời khỏi đây à? Cậu biết rõ điều đó là không thể."

“Khoan bàn đến ‘skynet’ trải rộng khắp thành phố C, chỉ tính riêng ở chỗ tôi thôi, cậu cũng trốn không thoát.” Dương Viêm nhìn hắn chằm chặp: “Thẩm Trạch chui rúc trong cống thoát nước như chuột cũng bị người của tôi tìm thấy, kết cục của cậu cũng chẳng khá hơn hắn đâu.”

“Bớt nói nhảm, không sợ tôi gi ết chết cô ta hả?!”

Dương Viêm thấy vết máu trên cần cổ trắng nõn của Diệp Tiểu Nhu, sắc mặt hơi thay đổi, anh lập tức quay đầu nhìn Cục trưởng Châu: “Cục trưởng Châu, ra ngoài nói chuyện một chút.”

Cục trưởng Châu và Dương Viêm ra ngoài, Tiêu Ngũ và những cảnh sát khác vẫn chĩa súng vào “Trần Giai Vỹ”, họ không dám thả lỏng. Thấy lãnh đạo vừa đi, họ bắt đầu nổi giận: “Trần Giai Vỹ! Cậu làm cô ấy bị thương rồi, để dao xa ra một chút!”

Vương Tranh sợ k1ch thích đến hắn, chỉ nhỏ giọng nói một câu, không dám mắng chửi.

Nhưng họ đã quên mất, hắn không phải người bình thường, họ càng phẫn nộ, hắn càng cười vui vẻ: “Thế nào, đau lòng sao? Ha ha ha ha…”

Chẳng mấy chốc, Cục trưởng Châu và Dương Viêm đã lần lượt trở về. Cục trưởng Châu nói: “Được, bọn tôi có thể sắp xếp cho Thẩm Trạch gặp cậu, nhưng Thẩm Trạch là trọng phạm, bọn tôi không thể để các người gặp riêng.”

“Đừng dông dài nữa, mang Thẩm Trạch tới đây!”

Cục trưởng Châu gật đầu với Tiêu Ngũ, Tiêu Ngũ lập tức xoay người rời phòng.

“Trần Giai Vỹ” nói: “Các người phải ra ngoài hết, để Thẩm Trạch tự vào.”

Vương Tranh bảo: “Cậu mẹ nó đừng quá...”

Cậu ta còn chưa dứt lời, “Trần Giai Vỹ” lại ghì chặt cổ Diệp Tiểu Nhu, Vương Tranh lập tức hô to: “Ra ngoài mau, tất cả ra ngoài hết!”

Dương Viêm là người cuối cùng rời phòng, khi anh chuẩn bị bước ra cửa, “Trần Giai Vỹ” bỗng gọi anh: “Khoan đã.”

Dương Viêm dừng chân.

“Anh Dương, không phải anh rất giỏi sao? Trước ngày mai, cô gái kia và cô gái trong tay tôi, sẽ chết hết, hơn nữa sẽ chết rất thảm.” “Trần Giai Vỹ” điên cuồng cười: “Đến lúc đó anh, con trai của thám tử huyền thoại nức tiếng, e rằng không còn mặt mũi nào để đối mặt với những cảnh sát này đâu nhỉ?”

Dương Viêm không quay đầu lại, anh không nói một lời, chỉ càng khiến “Trần Giai Vỹ” khó chịu thêm, hắn không thể thấy biểu cảm bị hắn chọc giận của Dương Viêm.

Hắn dữ tợn nhìn Dương Viêm chòng chọc, cố gắng lợi dụng Diệp Tiểu Nhu để k1ch thích nỗi căm phẫn của anh.

Tiếc thay, hắn thất vọng rồi, Dương Viêm chỉ nhìn lướt qua Diệp Tiểu Nhu, nhanh chóng xoay người rời phòng.

Mọi người đã lui ra ngoài hết.

Đây vốn là phòng thẩm vấn, không lắp cửa sổ, chỉ để camera và bàn. Với tình hình hiện tại, căn bản họ không thể bắn chết “Trần Giai Vỹ”, huống chi cũng chỉ mình hắn biết cô gái mất tích kia đang ở đâu, cảnh sát đành làm theo lời hắn trước.

“Trần Giai Vỹ” không hề thả lỏng cảnh giác, hắn ghì chặt Diệp Tiểu Nhu, đột nhiên tràn đầy hứng thú đánh giá cô: “Ngẫm lại thì, thật ra cô là thích hợp nhất.”

Diệp Tiểu Nhu hỏi: “Thích hợp nhất với gì?”

“Trần Giai Vỹ” cười cười, ghé sát vào tai cô nói một câu, Diệp Tiểu Nhu chợt mở to hai mắt.

Quả nhiên.

Ngoài cửa truyền tới tiếng xích chân kéo lê trên mặt đất, họ đang dẫn Thẩm Trạch bị giam giữ đến đây.

Theo âm thanh vọng từ ngoài cửa vào, Diệp Tiểu Nhu nghe thấy tiếng hít thở nhanh dần của “Trần Giai Vỹ”, cô bật cười, nói nhỏ: “Anh sẽ thất vọng thôi.”

“Cô nói gì?”

Giọng Diệp Tiểu Nhu khàn khàn: “Tôi nói, khi gặp hắn, anh sẽ thất vọng.”

Có lẽ vì sắp đạt được mục đích, “Trần Giai Vỹ” bất chợt kiên nhẫn hơn: “Tại sao cô nghĩ tôi sẽ thất vọng?”

“Anh cảm thấy trên người Thẩm Trạch sẽ có gì?” Diệp Tiểu Nhu nói: “Một cái lưng đeo nhiều mạng người, một linh hồn của một tên tội phạm giết người hàng loạt, một bộ não tràn ngập chết chóc chồng chất tội ác, một cái xác không hồn như thây ma biết đi, một cái mạng không đáng giá sẽ lập tức bị hành hình, mấy thứ này, anh ưng ý điều nào?”

“Trần Giai Vỹ” nheo mắt.

“Anh không muốn biến thành Thẩm Trạch thứ hai, anh nói hắn không xứng được anh sùng bái, vậy anh tốn công tốn sức như vậy chỉ vì muốn gặp hắn, thật sự chỉ đơn giản muốn nhìn hắn một lần thôi sao?” Diệp Tiểu Nhu cảm nhận được vết cắt trên cổ không ngừng chảy máu, nhưng cô cũng không thấy đau đớn. Bởi vì điều đau đớn hơn cả việc bị dao găm cứa qua, chắc hẳn là chuyện “Trần Giai Vỹ” liên tục khiến cô khó thở: “Anh đừng quên, nơi này là Cục Cảnh sát, anh trốn không thoát, Thẩm Trạch... cũng không thể thoát khỏi đây đâu. Cũng như anh vĩnh viễn không thể thoát khỏi cái tên ‘Trần Giai Vỹ’, anh vĩnh viễn bị giam cầm trong thân thể yếu đuối của Trần Giai Vỹ, vĩnh viễn cũng... không thoát được.”

“Anh, mãi mãi không thể thoát nổi cơ thể bạc nhược của Trần Giai Vỹ, thậm chí ngay cả tên... anh cũng không thoát được!”

“Câm mồm... Câm mồm!!!” Hiển nhiên “Trần Giai Vỹ” đã bị cô chọc giận triệt để, nỗi phẫn uất tột độ k1ch thích tính máu me trong nhân cách khác của hắn. Hắn nhanh chóng đưa dao nhỏ trong tay tới gần hơn, mà giờ khắc này, người giám sát đã dẫn Thẩm Trạch đến cửa.

“Anh xem, đó chính là... Thẩm Trạch mà anh hằng mong ước đấy.” Diệp Tiểu Nhu lạnh lùng nói: “Anh mở to hai mắt mà xem, hắn là người anh muốn gặp kia sao?!”

“Trần Giai Vỹ” mở to hai mắt nhìn sang cửa, hắn thấy người đàn ông tái nhợt gầy yếu mặc đồng phục tội phạm, còng lưng, toàn thân bị trói trong xiềng xích.

Nếu vào trước đây, Thẩm Trạch giống hệt ma quỷ bước ra từ địa ngục, thì Thẩm Trạch của giờ khắc này, thoạt trông cũng chỉ như một cái xác không hồn mất hết sức sống, ánh mắt hắn vô hồn trống rỗng bình tĩnh, hắn hờ hững nhìn họ.

Thế nên, thật ra hắn không hề để bất cứ thứ gì vào mắt. Đối với

hắn, cảnh tượng trong phòng chẳng khác không khí là bao.

Vào thời điểm còn chưa bị phán tử hình, hắn đã giống một người chết.

Trong chớp mắt, dường như "Trần Giai Vỹ" đã cứng đờ người.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Hắn cũng không chú ý tới, ngay lúc này hắn đã vô thức thả lỏng.

Khiếp sợ, chỉ còn nỗi khiếp sợ trong chớp mắt.

Nhưng chỉ cần có cảm xúc, ắt sẽ lộ sơ hở.

Cho dù chỉ trong chớp mắt!

"Không... Sao có thể..." "Trần Giai Vỹ" lẩm bẩm, đột nhiên cảm thấy cổ tay đau đớn. Hắn căm phẫn gào thét một tiếng, vừa định siết chặt con dao để cắt cổ Diệp Tiểu Nhu, thì đã cảm giác như một miếng thịt ở cổ tay sắp bị cô cắn đứt, cơn đau quằn quại khiến hắn nổi điên: "A a a a a!!"

Diệp Tiểu Nhu vòng một tay ra sau hắn, nhanh nhẹn ném hắn qua vai, gần như dùng hết toàn lực nện Trần Giai Vỹ lên chiếc bàn phía trước.

Rầm! Trần Giai Vỹ chưa kịp thốt ra tiếng nào, cả người đã bị vật ngã trên đất. Hắn vừa định bò dậy, đã có người nắm đầu hắn đập xuống đất khiến hắn hôn mê bất tỉnh.

Mọi người cầm súng canh gác bên ngoài bị dọa đến mức choáng váng.

Một con tin yếu đuối... làm thế nào mà bộc phát sức mạnh lớn tới thế?

Ai cũng khen cô thanh khiết thông minh, nhưng sao chẳng ai nói cô còn có bản lĩnh có thể vật ngã một tên tội phạm bi3n thái vậy?

Khi mọi người vọt vào, đã thấy Diệp Tiểu Nhu ôm cổ, đứng thở hổn hển, còn cổ tay Trần Giai Vỹ thì bê bết máu thịt, hắn nằm tê liệt bất tỉnh dưới đất, trên đầu nổi lên cục u lớn.

Diệp Tiểu Nhu chán ghét lau máu dính trên răng, ôm ngực nôn khan, có người đưa một chai nước qua, Diệp Tiểu Nhu dùng hơn nửa chai để rửa sạch mới nén được cơn nhợn ói.

Thật ra cô đã sớm nhận thấy, người áp giải Thẩm Trạch đã muốn nổ súng bắn chết Trần Giai Vỹ, đây chắc hẳn là quyết định của Cục trưởng Châu và Dương Viêm sau khi thương lượng. Nhưng cô cũng biết, hiện tại không thể để "Trần Giai Vỹ" chết, vì nếu hắn chết, vậy cô gái kia sẽ trở thành đối tượng bị hành hạ tới mức bỏ mạng trước mắt mọi người mất - Dù sao cũng không ai xác định được liệu nhân cách phụ của Trần Giai Vỹ có đồng phạm hay không.

Khi họ muốn kéo "Trần Giai Vỹ" trên mặt đất lên, Diệp Tiểu Nhu chợt nói: "Đợi chút, khoan di chuyển hắn!"

Cô tới kế bên Trần Giai Vỹ, đổ nửa chai nước còn lại lên mặt hắn, nhanh chóng nắm cổ áo xách hắn dậy, lay mạnh cơ thể hắn liên hồi: "Dương Tuyết Phi, cô tỉnh lại, tỉnh lại cho tôi mau!"

Không ngờ cách đánh thức thô bạo như thế đã thật sự gọi được nhân cách "Dương Tuyết Phi", nhưng "cô ấy" vừa tỉnh dậy đã đau đến nỗi nhe răng trợn mắt: "Đau... Chỗ nào cũng nhức quá, ai đánh tôi... cứu mạng..."

"Tại cô tự ngã." Diệp Tiểu Nhu vô cảm nói dối như cuội, hỏi: "Lần đầu tiên nhân cách của cô thức tỉnh là ở đâu, trong tình

hình thế nào, còn nhớ không?"

Dương Tuyết Phi ư ử rơi nước mắt: "Tôi đau quá.... Tôi không nhớ nổi điều gì hết. Ôi, đầu của tôi, rốt cuộc tôi bị làm sao vậy? Đau quá."

Diệp Tiểu Nhu lạnh lùng bảo: "Nhớ không ra thì cũng phải nhớ, nếu không chúng tôi sẽ không đưa cô vào bệnh viện, mặc xác cô đau chết ở chỗ này."

Lời lẽ thô lỗ tàn nhẫn này của Diệp Tiểu Nhu khiến Dương Tuyết Phi trợn mắt, hơn nữa máu trên cổ Diệp Tiểu Nhu vẫn đang nhỏ xuống mặt Dương Tuyết Phi, giọng cô còn khàn khàn, dọa cô ấy sợ tới mức không dám khóc. Cô ấy lắp bắp kể: "Tôi nhớ rồi... tôi nhớ ra rồi, là ở... ở nơi đó. Đúng, là dưới tầng hầm của phòng trọ mà bọn tôi sống vào thời đại học, đó cũng là ký túc xá cũ của nhà máy nơi mẹ anh ấy từng làm việc. Vì khi ấy chúng tôi mới tốt nghiệp xong đang tìm việc, Giai Vỹ cũng nghèo túng, không thuê nổi căn hộ khác. Có một lần Giai Vỹ bị người khác đánh, anh ấy nhốt mình ở đó suốt cả đêm, anh ấy nói muốn có người ở bên anh ấy, nên tôi đã xuất hiện..."

Ký túc xá của nhà máy?

Hai mắt nhóm cảnh sát sáng lên.

Đối chiếu với âm thanh xuất hiện trong video được lưu lại từ livestream, chẳng lẽ Triệu Hy Văn đang bị nhốt ở đó?

Diệp Tiểu Nhu thở phào, định buông Dương Tuyết Phi ra thì đã cảm nhận được một bàn tay đang đặt trên vai cô.

Bàn tay ấm áp đầy bao dung kia giữ lấy vai cô.

Diệp Tiểu Nhu ngạc nhiên ngẩng đầu, thấy Dương Viêm đang cúi người về phía cô.

“Được rồi, thả cô ấy ra đi.”

Diệp Tiểu Nhu vừa nới lỏng áo Dương Tuyết Phi thì vào giây tiếp theo, Dương Viêm đã giữ vai cô đẩy về sau, anh kéo Diệp Tiểu Nhu vào lòng mình rồi bế cô lên.

Diệp Tiểu Nhu hoàn toàn không hề ngờ rằng Dương Viêm sẽ bế cô, cô lập tức thả lỏng sức lực mạnh bạo vừa rồi. Khắp người cứng đờ, cô nằm trong lòng Dương Viêm không dám cử động, chỉ ngơ ngác nhìn anh.

Dương Viêm nói: “Nghe thấy chưa? Đã có địa điểm rồi, hãy nhanh chóng dẫn người qua.”

Thấy Diệp Tiểu Nhu không sao, Tiêu Ngũ cũng thở phào, gật đầu: “Được, anh chăm sóc cô ấy, tôi dẫn người đi ngay!”

Dương Viêm liếc Dương Tuyết Phi đang nằm kiệt quệ dưới đất, ánh mắt lạnh lùng nhìn từ trên cao xuống này khiến sắc mặt Dương Tuyết Phi trắng bệch.

Người này... Ánh mắt người này, sao còn đáng sợ hơn tên bi3n thái kia vậy?!

Chương 38

Khi mọi người nhìn Dương Viêm bế Diệp Tiểu Nhu ra ngoài, Tiêu Ngũ lập tức cho người còng tay "Trần Giai Vỹ".

Trong phòng thẩm vấn nhanh chóng truyền đến tiếng khóc chói tai của "Trần Giai Vỹ": "Tại sao lại bắt tôi? Chuyện xấu do hắn làm hết, liên quan gì tới tôi chứ, các người là đồ khốn, đồ khốn!"

"Tôi sẽ ra sao đây? Tôi không muốn ngồi tù, tôi có thể vào bệnh viện tâm thần đúng không? Nhưng vừa rồi... vừa rồi, người đàn ông kia, người đàn ông họ Dương kia, anh ta sẽ trả thù tôi. Ánh mắt anh ta nói cho tôi biết anh ta sẽ không bỏ qua cho tôi, rõ ràng tôi không làm gì mà!"

Chỉ trong chớp nhoáng đó, Diệp Tiểu Nhu cảm giác như mình vẫn đang trong bệnh viện tâm thần, bất cứ lúc nào bất cứ chỗ nào cũng có thể nghe tiếng quát tháo điên cuồng của những bệnh nhân mắc bệnh nặng.

Cô nhắm mắt, vùi đầu vào vai Dương Viêm.

Băng qua hành lang, không ai dám bắt chuyện với họ, bởi vì sắc mặt Dương Viêm trông rất khó coi. Mãi tới khi anh bế Diệp Tiểu Nhu vào một phòng khác, nhẹ nhàng đặt cô lên ghế, đưa cho cô một chai nước khoáng.

Diệp Tiểu Nhu cầm chai nước súc miệng trước thùng rác, mùi vị ghê tởm kia mới giảm đi không ít.

Lúc cô đang cúi đầu th ở dốc, Dương Viêm bỗng khom người, dịu dàng nâng cằm cô lên.

Diệp Tiểu Nhu biết anh đang quan sát vết thương trên cổ mình, cô nói: “Tôi không sao, không nghiêm trọng.”

Cô cảm nhận được ngón tay anh đang xoa nhẹ bên cạnh miệng vết thương, cơn đau tê dại khiến toàn thân cô run nhẹ.

Dương Viêm thẳng người lên: “Cô nghỉ ngơi ở đây một chút nhé.”

Dứt lời, anh lập tức ra ngoài, Diệp Tiểu Nhu chưa kịp phản ứng, chỉ thấy bóng lưng anh rời đi.

Dù cô đã thở phào nhẹ nhõm, nhưng cô biết, việc vẫn chưa kết thúc, kế tiếp còn nhiều chuyện phải làm.

Chẳng bao lâu sau, một bác sĩ nữ mặc áo blouse cầm hộp sơ cứu vội vàng chạy vào xem miệng vết thương của cô. Kiểm tra xong, bác sĩ thở phào: “Làm tôi sợ muốn chết, mọi người thúc giục tôi mãi, tôi cứ nghĩ sẽ rất nặng. May quá, cũng không nghiêm trọng mấy, miệng vết thương không sâu, đừng lo.”

Diệp Tiểu Nhu chần chờ một chút, hỏi: “Cô là... pháp y sao?”

Một bác sĩ mặc áo blouse trong Cục Cảnh sát thành phố, rất dễ khiến người khác nghĩ nhiều.

Bác sĩ nữ cười: “Yên tâm, tôi thuộc phòng Y tế của Cục Cảnh sát thành phố, chỉ điều trị cho người sống thôi.”

Diệp Tiểu Nhu cũng cười nhẹ: “Tôi không có ý gì khác đâu.” Cô nhìn bảng tên trước ngực bác sĩ nữ, nói: “Bác sĩ Lý, cảm ơn cô đã băng bó cho tôi.”

“Không cần cảm ơn, cô không có việc gì là tốt rồi.”

Vết thương trên cổ Diệp Tiểu Nhu không sâu lắm, nhưng ban nãy cô đã dùng rất nhiều sức để phản kháng lại sức mạnh của Trần Giai Vỹ. Vào lúc này, cô gần như mệt tới mức hạ đường huyết, bác sĩ nữ kiểm tra cho cô rất dịu dàng, cẩn thận sát trùng rồi băng bó.

“Cũng không có vấn đề gì lớn, nhưng nếu vẫn lo lắng thì cô có thể đến bệnh viện kiểm tra.”

“Không sao.” Diệp Tiểu Nhu mệt mỏi nói: “Vết thương nhỏ thôi, nghỉ ngơi một chút là đủ.”

“Cô phải chú ý đó, cổ họng đã khàn thành như vậy rồi.” Bác sĩ Lý dặn dò: “Hai ngày tới lo nghỉ ngơi, ăn đồ nhẹ. Uống nhiều nước.”

Diệp Tiểu Nhu gật đầu, thật ra cô biết vết thương của mình không to tát gì, nhưng cô cũng rõ, sát ý của “Trần Giai Vỹ” kia đối với cô là thật.

Cảm giác nguy cơ suýt chết này, hiện tại ngẫm lại, cũng không hẳn cô không thấy sợ.

Nhân cách tàn nhẫn nhất của bệnh nhân đa nhân cách, cũng thường sẽ khó đối phó nhất. Bởi vì tàn nhẫn nên không để mạng người vào mắt. Đối với hắn, dù người khác đau khổ cỡ nào, hắn cũng không cảm thấy bất cứ điều gì.

Trần Giai Vỹ à Trần Giai Vỹ, quả thực cậu đã phân liệt ra một nhân cách như “Thẩm Trạch” rồi.

Trong phòng thẩm vấn, “Dương Tuyết Phi” quá mức kích động nên đã khiến Trần Giai Vỹ thức tỉnh, cậu ta nhìn còng tay trên tay và chân mình, lập tức tê dại ngã ra ghế dựa.

Ở trong tiềm thức, Dương Tuyết Phi đã nói hết cho cậu ta.

Nhưng cậu ta vẫn không chấp nhận nổi, trong cơ thể cậu ta lại tồn tại một nhân cách tàn nhẫn như thế.

Khi cậu ta đang tuyệt vọng, cửa phòng thẩm vấn bị đẩy ra, người giám sát mở cửa, để một người tiến vào.

Là Dương Viêm.

Trần Giai Vỹ nhìn người đàn ông đi từng bước vào phòng, vóc dáng cao lớn từ từ chặn ánh đèn phía trên.

“Anh... Ông chủ Dương, anh muốn làm gì?” Trần Giai Vỹ bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, cậu ta kinh sợ nhìn khuôn mặt lạnh lùng của người đàn ông: “Không phải tôi làm, tại ‘hắn’ hết. Những việc này không liên quan đến tôi, cũng không liên quan tới Tuyết Phi!”

“Cậu nói đúng.” Dương Viêm thản nhiên bảo: “Oan có đầu, nợ có chủ, tôi cũng không tìm cậu.”

Nói xong, anh nâng tay lên, trong ánh mắt khó hiểu của Trần Giai Vỹ, bàn tay anh để trước ánh đèn, lòng bàn tay anh che khuất hai mắt cậu ta.

“Bây giờ, tôi muốn cậu hoàn toàn tiến vào tiềm thức, đánh thức mọi nhân cách trong cơ thể cậu.”

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Trước mắt Trần Giai Vỹ tức khắc tối đen.

“Cục trưởng Châu chỉ cho chúng ta hai mươi phút thẩm vấn.” Bên tai chỉ còn giọng nói thôi miên lạnh lẽo đầy tính dẫn dắt

của người đàn ông: “Hai mươi phút, ba nhân cách, cậu nghĩ, tôi có thể xử lý được mấy nhân cách đây?”

Cậu ta không biết người đàn ông này muốn làm gì, nhưng cậu ta nhận ra trong lòng mình đang dâng lên một nỗi sợ hãi bất lực vô cùng mãnh liệt. Cảm giác này, như thể toàn bộ ý thức của cậu ta đều bị anh điều khiển, ngay cả cơ thể, cũng bị anh nắm trong lòng bàn tay, không thể trốn thoát.

...

“Tiểu Nhu!”

Từ xa, Diệp Tiểu Nhu chợt nghe thấy tiếng Lâm Linh và Diêm Tiêu Tiêu gọi cô trên hành lang, hai người vừa vào đã vây quanh Diệp Tiểu Nhu, một trái một phải.

Lâm Linh hỏi: “Cô ổn không? Không tổn thương đến động mạch chủ chứ?”

Diêm Tiêu Tiêu cười mắng: “Thôi đi, nếu động mạch có vấn đề gì thật thì còn có thể bình tĩnh ngồi đây sao?”

Diệp Tiểu Nhu đáp: “Tôi không sao, miệng vết thương không sâu.”

Diêm Tiêu Tiêu bỗng hô to: “Ôi trời ơi, sao giọng em lại như vậy, ồ chị biết rồi! Tên khốn kia bóp cổ em đúng không?!”

Lâm Linh lo lắng: “Cô thật sự không cần tới bệnh viện kiểm tra một chút sao?”

“Không cần, đã băng bó tốt rồi.”

Bác sĩ Lý thấy có người bên cạnh cô, bèn dặn hai câu nhớ thay băng rồi ra ngoài.

“Quả thực không hề nghĩ tới, lần này đầu sỏ gây chuyện lại là Trần Giai Vỹ...” Lâm Linh cảm thán: “Mệt thay cho chúng ta còn giúp cậu ta tìm bạn gái khoảng thời gian qua. Cứ tưởng cậu ta và bạn gái đều là nạn nhân, không ngờ rằng... Cậu ta chính là kẻ xấu kia, hơn nữa bạn gái cậu ta vẫn luôn là cậu ta.”

Tuy nói thế cũng không sai, nhưng chuyện Trần Giai Vỹ hiển nhiên phức tạp hơn nhiều.

“Cuối cùng chắc cậu ta sẽ bị đưa vào bệnh viện tâm thần cưỡng chế điều trị đúng không? Cũng may lúc này vẫn kịp đi cứu người.”

“Được rồi, để bọn chị đưa em về.” Diêm Tiêu Tiêu nói: “Sếp vẫn còn việc phải làm, không cần chờ cậu ấy, phần còn lại cứ giao cho bên Tiêu Ngũ.”

Diệp Tiểu Nhu gật đầu, hai người một trái một muốn đỡ cô dậy, Diệp Tiểu Nhu dở khóc dở cười: “Tôi chỉ bị cắt một vết ở cổ thôi, đi đứng vẫn tốt, hai người đừng vậy mà.”

Nhưng hai người vẫn khăng khăng kéo cánh tay Diệp Tiểu Nhu hộ tống cô ra ngoài, Diệp Tiểu Nhu bị kẹp ở giữa, bỗng cảm thấy déjà vu* như từng bị hai giám sát nữ đưa vào trại tạm giam.

*Cảm giác déjà vu: hay còn được gọi là hiệu ứng hồi hải mã, trải nghiệm cảm giác lạ lùng như đang sống lại giây phút nào đó mà mình từng trải qua.

Tiêu Ngũ đã dẫn một Đội Cảnh sát đặc nhiệm đến địa chỉ mà “Dương Tuyết Phi” khai ra. Lúc này đã bảy giờ tối, Diệp Tiểu Nhu không biết họ có thể thuận lợi tìm được cô gái kia không.

Cô chỉ đành hy vọng mình đoán không sai.

Trên đường đi họ gặp vài cảnh sát, không ai không chú ý đến cô. Bị họ nhìn, Diệp Tiểu Nhu khó hiểu, mãi tới khi một cảnh sát nữ đến chỗ họ, chắc là nhân viên nội bộ của Cục Cảnh sát: "Cô là Diệp Tiểu Nhu đúng không? Chúng tôi đã nghe về chuyện của cô, mọi người rất nể cô đó. Nhưng cũng vì họ ngại quá nên bèn nhờ tôi thay họ tặng quà này cho cô, do một chàng trai trong Đội Cảnh sát hình sự bên tôi chạy rất xa để mua trước lúc cô đi đấy. Cô nhất định phải nhận nha, cảm ơn cô đã dũng cảm, giúp chúng tôi bắt được tội phạm."

Là một bó hoa, hoa bách hợp trắng.

Từ trước tới nay, Diệp Tiểu Nhu chưa từng nghĩ rằng lúc còn sống mình có thể nhận được bó hoa thuần khiết như vậy. Thậm chí còn do cảnh sát tặng cô, cô ngây người, môi run run, dường như không biết nên đáp lại ra sao.

Lâm Linh giúp cô nhận bó hoa: "Cảm ơn, bọn tôi sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt."

Tới khi lên xe, Diệp Tiểu Nhu vẫn chưa nói câu nào, hai người nhận ra tâm trạng của cô không tốt, nhưng vì không rõ nguyên nhân nên cũng không biết làm sao để an ủi cô. Diêm Tiêu Tiêu lớn tuổi hơn, đưa mắt ra hiệu cho Lâm Linh, ý bảo có thể cô ấy cần im lặng, trước hết chúng ta đừng quấy rầy cô ấy, Lâm Linh gật đầu.

Từ Cục Cảnh sát thành phố trở về mất hơn nửa giờ, hình như Diệp Tiểu Nhu đã quá mệt mỏi, hết thần kinh căng thẳng cao độ đến việc bị thương. Vào giờ khắc này, rốt cuộc cô cũng thả lỏng người, chẳng mấy chốc họ đã phát hiện cô đang ngủ.

Cô ngủ cũng không ngon mấy, trong lúc ngủ còn nhíu mày, xe vẫn chưa dừng, cô đã di chuyển cơ thể, tỉnh giấc.

Trước khi tới nơi cô ở, Lâm Linh nói với cô: "Vừa nãy bạn tôi ở

Cục Cảnh sát thành phố đã báo tôi biết, họ tìm được Triệu Hy Văn rồi. Cô ấy bị ngược đãi, vẫn chưa tỉnh táo lắm, đã được đưa vào bệnh viện."

Diệp Tiểu Nhu hỏi: "Không phát hiện đồng phạm khác ở hiện trường sao?"

Lâm Linh lắc đầu: "Không, vân tay, dấu giày, tất cả dấu vết ở hiện trường đều bị xử lý sạch sẽ, ngay cả quần áo trên người Triệu Hy Văn cũng bị thiêu hủy. Cô ấy được phát hiện trong tình trạng khỏa thân... Hầy, tội cô ấy quá."

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Diêm Tiêu Tiêu bảo: "Vụ án này đến đây chắc cũng sắp kết thúc rồi, phần còn lại em đừng bận tâm nhiều. Nghỉ ngơi sớm chút, về nhà ngủ ngon nhé."

Diệp Tiểu Nhu gật đầu.

Nhưng sao cô có thể ngủ ngon đây?

Vào căn hộ, Diệp Tiểu Nhu kéo hết rèm cửa, che khuất ánh trăng ngoài cửa sổ. Cô vào phòng tắm, ngâm người bên trong suốt một giờ.

Hơi nước nóng ẩm bao lấy cô, cô ngày càng khó thở, tư duy cũng trở nên trì trệ.

Trong đầu cô không ngừng nghĩ về vô vàn hình ảnh vụn vặt, những cảnh tượng ấy nhanh chóng hiện lên trong tâm trí cô như một bản trình chiếu. Từng khung cảnh cực kỳ rõ ràng, đến mức mỗi một sợi tóc của người trong đó cũng rõ rệt. Cô luồn hai tay vào tóc, dùng sức kéo mạnh, tới tận khi cơn đau khiến cô lấy lại tỉnh táo. Cô thoát ra khỏi vô số ký ức nhiều không đếm xuể ấy, đẩy cửa phòng tắm ra, cô té nhào trên mặt đất, liên tục thở

hổn hển.

Điện thoại rung, cô đứng dậy chạy tới bắt máy.

“Alo? Diệp Tiểu Nhu, sao cô không nhận điện thoại?”

Là Tiêu Ngũ, Diệp Tiểu Nhu trả lời: “Tôi mới tắm xong, không nghe thấy.”

“Giọng cô không ổn lắm, ngày mai vẫn nên tới bệnh viện kê thuốc đi. À mà, miệng vết thương của cô không dính nước chứ?”

Diệp Tiểu Nhu hỏi: “Tìm được Triệu Hy Văn rồi?”

“Tìm được rồi, định nói với cô chuyện này đây.” Tiêu Ngũ thở dài: “Người tìm được rồi, nhưng... ý thức còn hơi mơ màng.”

“Ồ, mơ màng thế nào?”

Tiêu Ngũ nhận ra, cô không chỉ khàn giọng mà cảm xúc cũng bất ổn, anh ta không muốn nói nhiều khiến cô không vui: “Cứu được người là tốt rồi, những chuyện khác, cứ giao cho bên tôi. Cô... nghỉ ngơi cho tốt, chăm sóc bản thân. Nếu có gì cần, tôi...”

“Có phải ngay cả mình là ai cô ấy cũng không nhớ, đúng không?”

Tiêu Ngũ sửng sốt: “Sao cô biết, cô...”

Diệp Tiểu Nhu im lặng một chốc, nói: “Tiêu Ngũ, anh cảm thấy, quá lý trí là một chuyện tốt sao?”

Câu này khiến Tiêu Ngũ trầm mặc.

Anh ta hiểu, Diệp Tiểu Nhu từng trải qua biết bao việc, ngay cả anh ta cũng chỉ biết một phần rất nhỏ. Những trải nghiệm phức

tạp này người thường khó lòng tưởng tượng nổi, một cô gái có IQ cao như Diệp Tiểu Nhu, thật sự là một chuyện tốt sao?

Đối với người thường, bắt được tội phạm là xong. Còn với nạn nhân, cùng lắm chỉ có thể thông cảm cho họ.

Nhưng đối với Diệp Tiểu Nhu, không chỉ có thông cảm.

Chính vì vô cùng thông minh, nên cô có thể nhìn thấu nội tâm độc ác của phần tử phạm tội, đồng thời, cô cũng có thể đồng cảm với nạn nhân bị tội phạm hãm hại. Lòng đồng cảm của cô vượt xa người bình thường.

Vừa có thể cảm nhận được tội ác, vừa có khả năng thấu hiểu nỗi đau của nạn nhân gặp phải tội ác. Hai cảm xúc cực đoan này, nếu không giữ vững lý trí, ắt sẽ tạo thành hỗn loạn lẫn tổn thương tâm lý nghiêm trọng.

“Tiểu Nhu, cô suy nghĩ quá nhiều rồi.” Giọng Tiêu Ngũ hiếm khi dịu dàng như vậy, nhưng anh ta cũng không phải một người biết bộc lộ tình cảm của mình, chỉ đành vụng về an ủi: “Cô... thi thoảng cũng nên thư giãn một chút, để bản thân nghỉ ngơi đi.”

“Ừ.”

Sau khi cúp điện thoại, Diệp Tiểu Nhu bóc một thanh chocolate bỏ vào miệng.

Vị đắng ngọt khiến cô hơi thả lỏng người, trong lúc cô ngây ngẩn, Dương Viêm gọi điện tới.

Diệp Tiểu Nhu bắt máy, nghe được giọng nói trầm thấp của người đàn ông: “Kéo rèm ra.”

Diệp Tiểu Nhu làm theo lời anh bước tới cửa sổ, từ nơi này có thể quan sát tòa nhà nhỏ của công ty được bao quanh giữa bóng cây.

Cô kéo rèm ra, quả nhiên đã thấy công ty còn mở đèn, từ tầng một đến tầng trên cùng, mọi cửa sổ đều thấp thoáng ánh đèn.

Chẳng lẽ, họ vẫn đang tăng ca sao?

“Diệp Tiểu Nhu.” Anh chợt hạ giọng gọi tên cô.

Diệp Tiểu Nhu: “Vâng?”

“Giao cho cô một nhiệm vụ.”

Diệp Tiểu Nhu đáp: “Anh nói đi.”

Cô không biết Dương Viêm có ở công ty không, nhưng xe của anh đỗ ở bên ngoài. Và bây giờ, đáng lẽ công ty phải tắt hết đèn sau khi tan tầm, thế nên... thật ra anh vẫn chưa đi mà chỉ về tăng ca sao?

Diệp Tiểu Nhu xoay người chuẩn bị đi mặc quần áo: “Cần tôi làm gì? Bây giờ đến công ty à?”

Nhưng lời kế tiếp của Dương Viêm lại khiến cô sững người tại chỗ.

“Không.” Anh nói: “Tôi muốn cô lên giường đi ngủ ngay bây giờ.”

Diệp Tiểu Nhu xoay người nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tòa nhà nhỏ của công ty vẫn đang sáng đèn.

Trong thế giới vừa quen thuộc vừa cực kỳ lạ lẫm của cô, dừng như ánh đèn ấy rất ấm áp mà yên tĩnh.

Chỉ trong thoáng chốc, cô cảm thấy có thứ gì đó sắp chảy ra từ mắt mình, cô che miệng, hít sâu một hơi.

“Đây là nhiệm vụ à?” Cô cố gắng kiềm chế giọng nói run rẩy của mình.

“Ừ, đây là nhiệm vụ của cô.” Anh thản nhiên bảo: “Chỉ cần cô ở nơi đó một ngày, nơi đó chính là nhà của cô, tất cả mọi thứ chỉ thuộc về cô, không liên quan tới bất kỳ ai cả.”

Chương 39

Dương Viêm là một người thông thạo thuật thôi miên.

Nên khi nằm trên giường, Diệp Tiểu Nhu suy đi nghĩ lại lời anh vừa nói, vô thức cảm thấy bản thân đang chầm chậm rơi vào trạng thái thôi miên.

Trong quá trình sử dụng liệu pháp thôi miên điều trị cho bệnh nhân, từ đầu đến cuối, nhà thôi miên vẫn luôn dùng giọng điệu ôn hòa và kiên nhẫn. Còn Dương Viêm thì mang theo một cảm giác ra lệnh chỉ có ở mỗi anh, khiến người khác khó lòng chống lại.

Cô vuốt v e chăn đệm mềm mại, cuộn người trong tấm chăn ấm áp, khẽ nhắm mắt.

Đây là nơi thuộc về cô, chí ít thì tạm thời, là nơi thuộc về cô.

Thế nên, cô có thể yên lòng ngủ trên giường, không cần ngại lúc đang ngủ sẽ bị tù nhân nữ kéo xuống giường hoặc bị họ giội bẩn hết người, không cần lo nửa đêm sẽ có bác sĩ đeo khẩu trang tiêm thuốc vào người, cũng không cần sợ sẽ có bệnh nhân tâm thần tái phát bệnh muốn bóp cổ giết cô...

Cũng không cần lo lắng về những cơn ác mộng triền miên.

Nhưng liệu rằng, cô thật sự có thể buông bỏ lòng phòng bị đã sớm khắc cốt ghi tâm và ngủ ngon trên giường không?

Đến tận hôm sau khi tỉnh dậy trên giường, Diệp Tiểu Nhu mới giật mình phát hiện, quả thực mình đã ngủ một giấc rất sâu, hơn nữa còn ngủ thẳng tới năm rưỡi. So với bình thường phải nằm tầm hai ba giờ mới có thể ngủ say, lần này cô đã ngủ nhiều hơn ít nhất ba tiếng đồng hồ.

Cô mở điện thoại, thấy trong nhóm chat Giang Triều đã gửi hơn mười tin nhắn hỏi cô đêm qua thế nào. Anh ta bị Diêm Tiêu Tiêu mắng chửi một trận, yêu cầu Giang Triều không được quấy rầy cô.

Diệp Tiểu Nhu gửi tin nhắn vào nhóm chat: Cảm ơn đã quan tâm, tôi rất tốt.

Giang Triều gần như trả lời ngay: Tiểu Nhu!! Tiểu Nhu của tôi, cô khỏe chưa? Tôi nghe nói hôm qua cô chạm trán với tên tội phạm bi3n thái, còn bị thương nữa, cô không sao chứ?

Lâm Linh: Giang Triều, Tiểu Nhu thành của anh từ khi nào vậy?

Diệp Tiểu Nhu: Người gặp rắc rối không phải tôi!

Giang Triều: Nhưng họ nói cổ cô bị thương.

Giang Thạc: Tôi đã nói chỉ bị thương nhẹ mà, cô ấy sẽ không sao đâu.

Diệp Tiểu Nhu bĩu môi: Là tôi sơ ý bị thương thôi, chứ lúc đánh nhau tôi vẫn thắng nhé, Phó đội trưởng Tiêu và sếp có thể làm chứng đấy.

Cô bỗng phát hiện Giang Triều chỉ mới vào nhóm, nói cách khác, trước đây cô cho rằng người không nói lời nào trong nhóm chat là Giang Triều, thật ra không phải. Ắt hẳn là nhân viên làm việc bên ngoài khác, hơn nữa chưa bao giờ lên tiếng trong nhóm chat, ngay cả khi mọi người tán gẫu hay ồn ào. Diệp Tiểu Nhu

suy đoán, lai lịch ngoài đời của người này có thể khá thần bí, đối phương cũng rất kiệm lời.

Cô nhìn vết thương, tuy không sâu, nhưng nếu không băng bó cẩn thận, vết sẹo rõ ràng này chắc sẽ làm người khác sợ mất. Cô đành mặc áo sơmi dài tay, cài cúc đến nút trên cùng, cố gắng che vết thương.

Lúc này chuông cửa vang lên, cô nhìn qua mắt mèo, hơi quen mắt.

“Cô Diệp, tôi ở tiệm cháo Phúc Ký, giao bữa sáng tới cho cô.”

Diệp Tiểu Nhu sực nhớ ra, lần trước đi ăn sáng với Dương Viêm, chính nhân viên phục vụ này đã mang đồ ăn lên, cô hơi kinh ngạc.

Cô mở cửa, nhân viên phục vụ cười: “Cô Diệp, cô cần tôi bày lên bàn không?”

“Không, không cần, để tôi tự làm.”

“Vẫn là cháo và dưa cải đợt trước cô ăn, tôi đi trước nhé.”

Lần này, Diệp Tiểu Nhu cũng không hỏi là ai đã bảo nhân viên mang tới, vì trong lòng cô hiểu rõ rồi. Ngoại trừ Dương Viêm, không một người nào biết họ đã tới tiệm cháo kia ăn sáng chung, cũng không ai hay tối hôm ấy, cô đã để Dương Viêm ngủ trên sô pha trong phòng khách cả đêm... Nếu kể chuyện này ra, chắc hẳn sẽ trở thành chủ đề bàn tán trong nhóm tin đồn.

Tới công ty, Diệp Tiểu Nhu thấy xe Tiêu Ngũ đậu ở cửa, đáng lý lúc này anh ta phải bề bộn nhiều việc chứ nhỉ? Dù sao đêm qua mới bắt được nghi phạm, cũng vừa giải cứu con tin xong, anh ta đến nơi này sớm như vậy, chẳng lẽ lại xảy ra chuyện gì sao?

Mới vào cửa cô đã ngửi thấy mùi khói thuốc, Tiêu Ngũ đang ngồi trên sô pha dưới lầu, cúi đầu, tay trái cầm điện thoại, tay phải kẹp điếu thuốc.

Diệp Tiểu Nhu đi qua, chỉ vừa vào trong, cô lập tức lùi về sau một bước, quan sát Tiêu Ngũ từ trên xuống dưới.

Tiêu Ngũ ngẩng đầu, mặc cho cô nhìn ngó, hỏi: "Thế nào, không nhận ra?"

"Quả thực có phần không nhận ra." Diệp Tiểu Nhu nói: "Phó đội trưởng Tiêu mà tôi biết ấy, là người mười ngày nửa tháng không cạo râu một lần, quần áo ba ngày không đổi, khắp người toàn mùi khói thuốc xen lẫn mồ hôi, mỗi lần vào phòng làm việc của sếp, luôn có thể bị đuổi tới phòng họp trong vòng mười phút... Hừm, bởi vì đã bắt được nghi phạm, nên cuối cùng anh cũng nhớ tới việc phải tắm rửa sạch sẽ sao?"

Cô không hề nói quá, vì khi anh ta đến, từ vợ chồng Diêm Tiêu Tiêu lão Mã cho tới Giang Thạc, chỉ cần thấy anh ta thì họ sẽ ngạc nhiên nhìn anh ta. Lão Mã còn cười ha hả chúc mừng Phó đội trưởng Tiêu, vụ án đã được giải quyết nên rốt cuộc cũng có thời gian tắm rửa sạch sẽ rồi.

Dạo trước vừa nhìn đã thấy anh ta là một cảnh sát phong trần, hôm nay lại trông phấn chấn hơn hẳn.

Tiêu Ngũ hơi cạn lời.

Thật ra trong Đội Cảnh sát hình sự bọn họ, anh ta đã xem như rất chú ý ngoại hình rồi, chí ít cũng tắm rửa mỗi ngày. Dù ở bên ngoài tắm nước lạnh thì cũng phải tắm, tuy không thay quần áo hằng ngày nhưng vẫn giữ sạch sẽ... Ít nhất nhìn bề ngoài cũng nên gọn gàng. Dẫu đến chỗ nào Tiêu Ngũ cũng chưa từng nghe người khác chê mình lôi thôi, ấy mà vừa tới đây, sao ai cũng ghét bỏ anh ta thế?

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Quả nhiên một đám đều học theo tật xấu của Dương Viêm, ai nấy cũng tự cao.

Anh ta không nhịn được mà cúi đầu nhìn người mình: "... Tôi có nhếch nhác như vậy đâu?"

Diệp Tiểu Nhu thông cảm: "Có thể hiểu mà, làm cảnh sát áp lực lớn lắm, nhất là khi gặp một vụ trọng án lớn, phải chịu đựng mấy đêm không thể về nhà. Hôi một tí bẩn một chút cũng bình thường thôi, như lúc tôi còn làm ở công trường, đi tới đâu cũng bị người khác chê bai."

Tiêu Ngũ nhớ lại bộ dạng của Diệp Tiểu Nhu vào lần đầu anh ta tìm thấy cô ở công trường. Cô gái bẩn thỉu giống "chó hoang nhỏ" kia, nay dường như đã thay da đổi thịt, bất luận ai nhìn vào cũng thấy là một cô gái nhỏ cực kỳ xinh đẹp.

Một cô gái nhỏ mới hơn hai mươi tuổi, đã trải qua biết bao chuyện.

Khi thấy Tiêu Ngũ, câu đầu tiên mà Dương Viêm nói đã lập tức giẫm bẹp hết mọi lời trêu chọc của đám người Diêm Tiêu Tiêu.

Anh uống một ngụm cà phê, liếc Tiêu Ngũ, nói: "Hôm nay tổ chức hoạt động lớn gì à? Có thể khiến Phó đội trưởng Tiêu phải bỏ nhiều công sức chú ý cách ăn mặc như vậy. Nội bộ tổ chức tiệc xem mắt sao?"

Tiêu Ngũ tức đến mức bật cười: "Thôi được, sau này lúc qua chỗ anh, tôi sẽ đặc biệt về nhà tắm rửa thay quần áo rồi mới tới, được chưa?"

"Anh cất công đến một chuyến chỉ vì muốn khoe diện mạo mới

của mình?"

"Đừng chọc tôi nữa." Tiêu Ngũ thở dài: "Vụ án đã được giải quyết, tôi cũng nhẹ lòng hẳn. Buổi tối Cục trưởng Châu tổ chức tiệc, muốn mời mọi người qua..."

"Không cần, anh biết rõ buổi tối tôi không hề ít việc hơn các anh, thêm nữa..." Dương Viêm dừng một chút, nói: "Mấy ngày trước tôi mới uống không ít rượu, hôm nay không thể bị chuốc tiếp đâu."

"Anh? Uống không ít rượu?" Sắc mặt Tiêu Ngũ trở nên kỳ quái, vì từ trước tới nay anh ta chưa từng thấy Dương Viêm uống quá nhiều. Có lần anh ta và Cục trưởng Châu kéo Dương Viêm qua bàn rượu, mấy người họ kể cả Cục trưởng Châu đều uống không ít rượu, tửu lượng của anh ta tốt như vậy mà cuối cùng vẫn líu lưỡi, còn Dương Viêm lại cứ như không có việc gì. Sau đó có một đợt anh ta đã chú ý, suốt quá trình không hề chớp mắt chỉ quan sát Dương Viêm, quả nhiên đã thấy anh cực kỳ thản nhiên bình tĩnh làm đổ không ít rượu, hơn nữa còn khiến người khác hoàn toàn không phát hiện ra.

"Vậy anh uống say thì về nhà thế nào? Say thật sao?"

Dương Viêm hơi khựng lại động tác uống cà phê, Tiêu Ngũ nhạy bén thấy vẻ mặt của anh mất tự nhiên trong thoáng chốc, gặng hỏi ngay: "Thế nào? Tôi hỏi này, chẳng lẽ sau khi anh uống nhiều..."

"Triệu Hy Văn sao rồi?"

Câu hỏi chuyển chủ đề này khiến bầu không khí thay đổi hẳn, nụ cười tủm tỉm trên mặt Tiêu Ngũ lập tức chuyển sang vẻ nghiêm túc: "Không ổn lắm."

Dương Viêm gật đầu: "Người còn sống đã là vạn hạnh*, chuyện

về sau, cứ chậm rãi phục hồi thôi."

*Vạn hạnh: vô cùng may mắn.

"Đúng rồi, nhắc tới chuyện này, tôi còn muốn hỏi anh." Tiêu Ngũ bảo: "Về nơi mà tên nhãi Trần Giai Vỹ nhốt Triệu Hy Văn, không riêng gì tôi, ngay cả Cục trưởng Châu cũng thắc mắc tại sao Diệp Tiểu Nhu lại đoán ra được. Cô ấy nói quá chuẩn, anh đừng bảo là đoán, tôi không tin đó là đoán đâu."

Dương Viêm liếc anh, ánh mắt kia khiến Tiêu Ngũ cảm giác như anh đang nhìn một kẻ ngốc.

"Anh nghĩ với khả năng tư duy logic của cô ấy, muốn biết kết quả còn cần đoán sao?"

"Cũng đúng." Tiêu Ngũ gật đầu: "Vậy xem ra vẫn phải mời cô ấy đến Cục Cảnh sát một chuyến rồi."

Vừa thấy Dương Viêm nhíu mày, Tiêu Ngũ vội nói: "Không định cướp người của anh, không phải tôi tới đây để mời sao?"

"Hôm qua cô ấy mới bị thương ở chỗ các anh." Dương Viêm đặt ly cà phê lên bàn, thản nhiên nói: "Giúp bên anh phá án vốn cũng không phải nhiệm vụ của cô ấy, tôi không muốn thúc ép cô ấy về chuyện này nữa."

Tiêu Ngũ nhíu mày.

Dựa vào hiểu biết của anh ta về Dương Viêm, tuy sắc mặt anh không thay đổi, nhưng đã lộ ra bất mãn. Nhớ tới biểu cảm của anh lúc Diệp Tiểu Nhu bị thương vào hôm qua, bấy giờ Tiêu Ngũ đã cảm thấy xong rồi. Nếu Trần Giai Vỹ lọt vào tay anh, tuyệt đối sẽ không dễ chịu, nên khi ấy anh ta đã mau chóng sai người giam Trần Giai Vỹ lại. Bằng không, anh ta thật sự lo lắng cho Trần Giai Vỹ khi rơi vào tay Dương Viêm.

Nhưng anh ta đâu hay, Dương Viêm vẫn kiếm được thời gian thẩm vấn Trần Giai Vỹ. Và trong thời gian đó đã xảy ra chuyện gì, Tiêu Ngũ không hề biết.

Anh ta hơi do dự, hỏi: "Dương Viêm, chẳng lẽ anh..."

Còn chưa dứt lời, anh ta đành thôi, Dương Viêm cũng đoán ra suy nghĩ của anh ta, hai tay chống cằm, anh cười nhạt: "Sao thế, anh muốn hỏi tôi chuyện gì à?"

"Không có gì..." Đối với chuyện tình cảm cá nhân, Tiêu Ngũ không muốn hỏi nhiều, chủ yếu vì trong lòng anh ta luôn cảm thấy khó chịu, nhưng không rõ vì sao lại khó chịu.

Tới tận sau này anh ta mới dần dà phát hiện, cảm giác khó chịu này, từ một góc nhìn khác, là sự không cam lòng.

Bởi vì anh ta là người tìm thấy Diệp Tiểu Nhu trước, cũng do anh ta đưa Diệp Tiểu Nhu ra khỏi hoàn cảnh công trường nghèo khó tồi tàn kia.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Nhưng sau đó, cô gái này lại trở thành báu vật của người khác.

Dẫu người khác này là người mà cả đời anh ta cũng không thể sánh bằng, nhưng trong lòng anh ta, vẫn luôn đau đáu lẫn hối hận không thốt nên lời.

Nếu trước đây anh ta không đưa Diệp Tiểu Nhu tới bên cạnh người đàn ông này. Nếu... lúc ấy anh ta không mặc kệ cô mà dốc lòng chăm sóc cô, liệu kết quả mọi chuyện có khác đi không?

Nhưng giờ khắc này, Tiêu Ngũ không biết cảm giác này xuất phát từ đâu, anh ta cũng không hỏi Dương Viêm có tình cảm

khác với Diệp Tiểu Nhu không. Đối với anh ta, bây giờ chuyện quan trọng nhất không phải tình cảm nam nữ.

Huống hồ, anh ta cũng không nghĩ Dương Viêm là người dễ rung động. Nếu anh để ý thật, vậy có thể do ảo giác, hoặc có lẽ còn có nguyên nhân nào đó mà anh ta không biết.

Lẽ nào, hai người đã sớm có gì đó rồi? Bằng không, vì sao thầy anh ta lại muốn đưa Tiểu Nhu tới đây?

Nhưng tâm tư của người đàn ông này quá sâu, không ai có thể biết được lời anh nói là thật hay giả, hay còn cất giấu điều bí ẩn gì khác mà anh ta vẫn chưa thể nhận ra.

“Chuyện này, cũng phải nên hỏi ý kiến của Tiểu Nhu nhỉ?” Tiêu Ngũ thử thăm dò: “Mặc dù anh là sếp của cô ấy... nhưng chỉ là sếp trên quan hệ công việc, cũng không tiện quản quá nhiều đúng không?”

Dương Viêm nheo mắt.

Chỉ trong chớp nhoáng, Tiêu Ngũ đã cảm nhận được một cơn ớn lạnh khó tả.

Anh ta nói sai chỗ nào ư?

Đang lúc bầu không khí chợt trở nên vi diệu, bỗng có người gõ cửa, Diệp Tiểu Nhu ló đầu qua khe cửa: “Sếp ơi, Phó đội trưởng Tiêu, có tiện quấy rầy một tí không?”

Gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô như một tia sáng, thoáng chốc đã xua tan bầu không khí quỷ dị trong phòng.

“Vào đi.”

Dương Viêm và Tiêu Ngũ đồng thời lên tiếng.

Tiêu Ngũ xấu hổ hắng giọng một tiếng: “Cô tới đúng lúc quá, bọn tôi đang nói đến cô đây, hôm qua cô...”

“Tôi biết anh muốn hỏi gì.” Diệp Tiểu Nhu ngắt lời anh ta: “Lý do tôi đoán ra nơi Triệu Hy Văn bị nhốt cũng đơn giản thôi. Lúc tôi bị Trần Giai Vỹ khống chế, hắn đã nói một câu bên tai tôi.”

Tiêu Ngũ sửng sốt, đứng phắt dậy: “Nói gì?”

Diệp Tiểu Nhu định trả lời, bỗng khựng lại, cô đưa mắt nhìn Dương Viêm ngồi sau bàn làm việc: “Sếp, anh đoán xem hắn đã nói gì với tôi?”

Khi nói, cô không hề tỏ vẻ khiêu khích hay thử thách, cô chỉ mỉm cười, mang theo vài phần chờ mong.

Dương Viêm ngồi trên ghế như pho tượng, Diệp Tiểu Nhu chăm chú nhìn anh tầm hơn mười giây, anh mới cử động nhẹ cơ thể cao quý của mình, ngước mắt đáp: “Nguyên nhân hắn bắt cóc Triệu Hy Văn.”

“Chính xác.” Diệp Tiểu Nhu gật đầu: “Tôi biết anh sẽ đoán được mà.”

“Hai người đang nói gì vậy?” Tiêu Ngũ gõ bàn: “Làm phiền hai người quan tâm đ ến người có IQ ngang mức trung bình như tôi được không?”

Dương Viêm không để ý tới anh ta, chỉ đánh giá Diệp Tiểu Nhu từ trên xuống dưới một lượt, nói: “Vậy quả thực hắn bị mù rồi.”

Diệp Tiểu Nhu hỏi: “Tại sao? Tôi không đẹp sao?”

Dương Viêm im lặng, gần như mím môi thành một đường. Dù Diệp Tiểu Nhu chưa từng nghiên cứu về biểu cảm khuôn mặt,

nhưng vẫn nhận ra anh đang khó chịu, hơn nữa vẻ khó chịu này đã lan thẳng tới mắt anh. Khi Diệp Tiểu Nhu đang nghĩ xem câu nào của mình chọc tới anh, Dương Viêm đã gập ngón tay gõ lên mặt bàn: "Phó đội trưởng Tiêu, không phải anh cần đi làm sao, hôm nay không họp ư?"

Tiêu Ngũ hắng giọng: "Ừ thì Tiểu Nhu này, thật ra tôi muốn hỏi cô một chuyện, hôm nay cô có thời gian đi cùng tôi..."

Diệp Tiểu Nhu: "Tôi có."

Dương Viêm: "Cô ấy không có."

Cả hai đồng thời trả lời khiến Tiêu Ngũ xấu hổ không biết nên nói gì cho phải, giọng Dương Viêm ngày càng thấp: "Tiêu Ngũ, anh không định đi họp thật à?"

"Đi, đi! Đi ngay đây." Rốt cuộc Tiêu Ngũ cũng nhận ra Dương Viêm đang đuổi người, anh ta nhanh chân lùi lại vài bước rồi ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn hai người Dương Viêm và Diệp Tiểu Nhu.

Tiêu Ngũ vừa rời đi, Diệp Tiểu Nhu không còn tỏ vẻ kiêu ngạo nữa. Cô phát hiện Dương Viêm đang không vui, cô đành ngoan ngoãn đứng đó giống hệt bạn nhỏ đối mặt với bố mẹ, hai tay cũng vô thức khép lại.

"Hôm qua ngủ ngon không?"

"Ngon lắm." Diệp Tiểu Nhu gật đầu, nói nhỏ: "Tôi nghe lời anh, ngủ trên giường đó."

"Thế à?" Dương Viêm nhếch khóe miệng, cười nhẹ: "Nếu cô vẫn luôn nghe lời như vậy thì tốt."

Còn chưa hiểu được lời này của anh có ý gì, Diệp Tiểu Nhu đã thấy anh đứng dậy cầm lấy chìa khóa xe.

“Sếp, anh phải ra ngoài sao?”

“Đưa Tiêu Ngũ đi họp.” Dương Viêm nói: “Anh ta đã ăn diện rồi đến đây mời chúng ta như thế, cũng không thể không nể mặt anh ta, đúng không?”

“Sếp nói rất đúng, tôi cũng nghĩ vậy, hiếm khi Phó đội trưởng Tiêu sạch sẽ tươm tất...”

Diệp Tiểu Nhu đang nịnh nọt phía sau Dương Viêm, anh chợt dừng bước xoay người, Diệp Tiểu Nhu cũng dừng chân ngay, khó khăn lắm mới khống chế được cơ thể mình trước khi đụng vào lòng anh.

Cô kinh ngạc ngẩng đầu, vừa lúc chạm phải ánh mắt gần trong gang tấc của Dương Viêm.

Chương 40

Dẫu nhìn từ góc độ nào, đôi mắt này cũng rất mê người.

Khoảnh khắc ấy, một suy nghĩ bỗng hiện lên trong đầu Diệp Tiểu Nhu, Dương Viêm là một người vừa giỏi sử dụng thuật thôi miên, vừa thông thạo Tâm lý học, nhưng chắc chắn anh không thích hợp làm một bác sĩ tâm lý hoặc nhà thôi miên trị liệu.

Bởi lẽ trong quá trình điều trị, phàm là người mắc bệnh tâm lý đều rất dễ nảy sinh tình cảm chuyển di* với bác sĩ tâm lý của mình. Đối với bệnh nhân, tình cảm ấy chỉ trăm hại mà không một lợi. Đây cũng là điều tối kị của nghề này, vì bác sĩ tâm lý không được nảy sinh bất cứ mối quan hệ gì khác với bệnh nhân, kể cả tình cảm yêu đương. Một khi bệnh nhân và bác sĩ tâm lý hoàn thành quá trình điều trị, quan hệ của hai người sẽ không thể tiến thêm một bước nào.

*Chuyển di: Trong thuyết phân tâm, chuyển di xuất hiện khi một khách hàng "soi chiếu" những cảm xúc về một ai đó, đặc biệt là một người họ gặp trong thời thơ ấu, lên người trị liệu của mình.

Mà nếu Dương Viêm là một nhà Tâm lý học hoặc nhà thôi miên, nhất định sẽ có bệnh nhân không kìm được mà phải lòng anh.

Ngay cả khi chỉ lẳng lặng nhìn đôi mắt này, bạn sẽ cảm giác như bị thôi miên rồi đắm chìm vào trong đấy.

Thế nên, điều này quá nguy hiểm với bệnh nhân mắc bệnh tâm

thần.

Dù sao, lụy một tình yêu vốn không nên cũng sẽ khiến người khác vô cùng khổ sở.

Khi tay Dương Viêm đặt lên cổ cô, thần kinh của Diệp Tiểu Nhu nhảy dựng lên mãnh liệt, cô vô thức muốn lùi về sau.

Quá nguy hiểm.

Muốn chạy trốn.

Lòng phòng bị mạnh mẽ của bản thân đã mách bảo cô như vậy.

Nhưng động tác lùi về sau này trùng hợp khiến cần cổ mảnh khảnh của cô hoàn toàn dán vào lòng bàn tay anh.

Diệp Tiểu Nhu cứng đờ người.

“Hôm qua cô suýt chết trong tay Trần Giai Vỹ.”

Dương Viêm không buông tay.

Thậm chí cô còn cảm nhận được hơi ấm trong lòng bàn tay anh không ngừng xuyên qua lỗ chân lông, ngấm vào da mình.

Dương Viêm nhìn thẳng vào mắt cô, chăm chú quan sát cô tựa như muốn giam cầm cô: “Tôi cho phép cô giúp họ phá án trong phạm vi công việc, nhưng không cho phép cô lấy tính mạng của mình ra đặt cược... Cô thật sự nghĩ lần nào mình cũng có thể thắng sao?”

Hôm qua, khi Diệp Tiểu Nhu bị Trần Giai Vỹ khống chế, lời mà cô đã âm thầm nói với anh là - Tôi có thể.

Cô có thể thoát thân, hơn nữa có lẽ sẽ có rất nhiều cách thoát

thân, vì chắc chắn cô từng không chỉ một lần kề cận nguy hiểm bị đe dọa tính mạng như vậy. Và lần nào, cô cũng thành công thoát khỏi, giúp mình an toàn sống sót.

Tuy nhiên, hiện tại không ai cần cô đang gặp nguy cơ mà còn phải phấn đấu quên mình như thế.

Cho dù cô không thông minh, không thấu đáo hết, không giải quyết được việc vốn không thuộc về trách nhiệm của cô, thì cũng sẽ không người nào quở trách cô.

Triệu Hy Văn là một cô gái trẻ vô tội, chẳng lẽ cô không phải sao?

Tất cả mọi người cố hết sức cứu Triệu Hy Văn, nhưng mấy ai thấy được, vẫn còn một cô gái vô tội đang liều mạng là cô chứ?

“Trong tình hình đó... tôi cũng không còn cách nào khác.” Diệp Tiểu Nhu nói.

Lần đầu tiên cô thể hiện mặt yếu ớt khi đối diện với anh, không hiểu sao cô thấy hơi chột dạ.

“Không còn cách nào?” Dương Viêm hừ một tiếng: “Cô biết nhiều cách lắm mà.”

Dương Viêm buông tay ra, dừng một chút rồi chợt đến gần, dùng ngón trỏ kéo nhẹ cổ áo Diệp Tiểu Nhu.

Diệp Tiểu Nhu cứng người... Cô gần như chưa từng tới gần người đàn ông nào giống vậy. Khoảng cách này, rõ ràng đã vượt qua vùng an toàn trong lòng cô, hơn nữa cũng đã vượt qua giới hạn chừng mực giữa nam nữ...

Cũng may Dương Viêm chỉ nghiêng đầu, nhìn vết thương lộ ra dưới cổ áo cô: “Không thoa thuốc nữa à?”

“Tôi thấy cũng ổn rồi, sẽ nhanh chóng đóng vảy, nên cũng không cần...”

Dương Viêm im lặng, đến trước bàn làm việc nhấn điện thoại: “Tiêu Tiêu, gọi bác sĩ Hứa tới.”

Diêm Tiêu Tiêu: “Được, để thoa thuốc cho Tiểu Nhu sao? Tôi làm ngay đây.”

Diệp Tiểu Nhu xoa nhẹ chỗ vừa bị Dương Viêm chạm vào, cảm thấy luồng nhiệt kia như đang âm thầm xông lên mặt, cô mất tự nhiên quay đầu không nhìn anh: “Ừ... Phó đội trưởng Tiêu thì sao? Anh ta vẫn đang chờ chúng ta dưới lầu.”

“Để anh ta chờ.” Dương Viêm nói: “Cô nôn nóng làm gì? Cũng bắt được nghi phạm rồi mà.”

“Tôi không nôn nóng, tôi chỉ muốn làm việc thật tốt... thôi.”

Trước ánh nhìn chăm chú của Dương Viêm, Diệp Tiểu Nhu bắt đầu nói lắp, cô không muốn mất mặt nữa, đành ngậm miệng xoay người mau chóng rời phòng: “Tôi ra ngoài chờ bác sĩ thoa thuốc đây!”

Cô ôm cổ mình chạy xuống lầu như một cơn gió, Diêm Tiêu Tiêu sợ tới mức còn tưởng vết thương của cô đã rách ra, bèn hô to gọi nhỏ theo sau.

“Ấy Tiểu Nhu, sao hai má em đỏ vậy? Em sốt à?”

“Không sao, không có, em không sao.” Diệp Tiểu Nhu bình tĩnh đáp.

“Vậy sao gương mặt nhỏ của em lại đỏ bừng thế?” Diêm Tiêu Tiêu liếc nhìn phòng làm việc của Dương Viêm trên lầu, rồi ngó

ngó Diệp Tiểu Nhu, tim cô ấy chợt rung lên.

Vừa thấy ánh mắt này của Diêm Tiêu Tiêu, Diệp Tiểu Nhu lập tức biết cô ấy sẽ không hỏi vấn đề đứng đắn gì, vội nói lảng qua việc khác: “Tiêu Ngũ đi rồi à?”

“Chưa, đang hút thuốc với lão Mã ở cửa ấy.”

Diệp Tiểu Nhu nhìn ra cửa, quả nhiên đã thấy hai người lão Mã và Tiêu Ngũ đang ngồi xổm ở cửa hút thuốc. Bộ dạng kia, tư thế kia, giống hệt hai thần giữ cửa.

Bác sĩ Hứa hấp tấp cầm hộp dụng cụ y tế đến, Tiêu Ngũ cũng theo vào.

Bác sĩ Hứa thấy một cô gái lạ, không khỏi tò mò hỏi một câu: “Chưa từng gặp cô, mới nhận việc à?”

Diệp Tiểu Nhu cởi nút cổ áo, ngẩng cổ để anh ta xem vết thương của mình: “Bác sĩ Hứa, anh từng gặp tôi rồi, tầm một tháng trước, lúc anh tới đây xử lý vết thương cho sếp...”

Bác sĩ Hứa mù mờ: “Thế sao? Khi ấy hình như tôi không thấy cô...” Lẽ ra một cô gái xinh đẹp như vậy, bất cứ ai gặp lần đầu cũng sẽ có ấn tượng sâu sắc mới phải.

Hơn nữa, Diệp Tiểu Nhu không chỉ xinh đẹp, mà điều khiến người khác khó quên nhất chính là khí chất độc nhất vô nhị của cô. Một cô gái nhỏ hơn hai mươi tuổi với ngoại hình xuất chúng, có thể sở hữu phong thái đặc biệt như thế, quả thực là lần đầu tiên anh ta gặp.

Diệp Tiểu Nhu kể: “Hôm ấy tôi ngồi xổm ở cửa, làm thần giữ cửa giống lão Mã.”

Bác sĩ Hứa nhớ lại, nghĩ thầm mẹ nó, đây không phải lao động

nhập cư ngày đó sao? Thế nào mà vài ngày không gặp, Dương Viêm đã thầu dự án giúp người ta thay đổi lớn như vậy rồi?

“À, cô là người đánh lén ông chủ Dương, làm vết thương của anh ấy rách ra tiếp đúng không?”

Diệp Tiểu Nhu: “…”

Mặc dù thời gian kia Dương Viêm bị thương, nhưng anh chưa từng tỏ ra mình bị thương, hằng ngày vẫn mặc áo sơ mi sạch sẽ gọn gàng, làm việc bình thường, lái xe bình thường, nên chẳng mấy chốc mọi người cũng không chú ý tới chuyện này nữa. Nhưng vừa nghe bác sĩ Hứa nói thế, Diệp Tiểu Nhu bỗng phát hiện, thật ra ngày đó cô đánh không hề nhẹ. Nếu đổi thành người khác, chắc chắn sẽ kéo cô đến bệnh viện, đòi cô trả mấy chục nghìn tiền thuốc men và phí bồi thường trong thời gian không thể làm việc.

“Thật sự không ngờ luôn, một cô gái nhỏ yếu đuối như cô còn có thể đánh ông chủ Dương tới mức vậy.” Bác sĩ Hứa chắc là người lắm lời, anh ta vừa đổi thuốc cho Diệp Tiểu Nhu vừa lảm nhảm không ngớt: “Nhưng vốn dĩ vết thương của anh ấy cũng không nhẹ, tôi vừa nhìn đã biết do vũ khí sắc nhọn gây nên, còn rất sâu nữa. Tôi đã khâu cho anh ấy mấy mũi, anh ấy thì hay rồi, không đợi tôi đến đã tự mình cắt chỉ. Cũng không biết có làm theo dặn dò của tôi mà bôi thuốc không đây? Tuy anh ấy là một người đàn ông trưởng thành không sợ để lại sẹo, nhưng không để lại sẹo vẫn tốt hơn để lại sẹo đúng không?”

“Tôi còn tưởng… không nghiêm trọng lắm.” Diệp Tiểu Nhu nghe vậy, cảm giác không thoải mái ngày càng trĩu nặng trong lòng hơn: “Anh bảo vết thương của anh ấy do vũ khí sắc nhọn gây ra, nên anh ấy đã bị người khác dùng vũ khí sắc nhọn tấn công, phải không?”

“Chắc vậy, nhưng tôi cũng không dám hỏi nguyên nhân, đây là

chuyện cá nhân của ông chủ Dương, có hỏi anh ấy cũng không kể đâu." Bác sĩ Hứa đổi thuốc cho cô xong, lúc đứng dậy thu dọn nói: "Nhưng cô đúng là người to gan nhất tôi từng thấy, đánh anh ấy bị thương như thế mà vẫn bình yên vô sự, lần đầu tôi gặp luôn đó." Dứt lời, anh ta đè thấp giọng ẩn ý nhắc Diệp Tiểu Nhu: "Fan não tàn của ông chủ Dương cũng không ít, nếu chuyện này lộ ra, cô nên cẩn thận nhé."

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

"Chuyện này thì tôi không sợ." Diệp Tiểu Nhu cười nhẹ: "Ai muốn tới thì cứ để họ tới, tôi không yếu như vậy."

Cô có thể thừa nhận ngày đó lợi dụng bóng tối để "đánh úp" Dương Viêm là lỗi của mình, nhưng nếu người ngoài lấy chuyện này nhằm chỉ trích cô, vậy chắc chắn cô sẽ không nhượng bộ. Dù sao đây cũng là việc giữa cô và Dương Viêm, không liên quan tới người khác.

Trên đường sang Cục Cảnh sát, Tiêu Ngũ lái xe, Dương Viêm và Diệp Tiểu Nhu ngồi ở ghế sau.

Diệp Tiểu Nhu ngồi thẳng tắp, trong đầu không ngừng nghĩ về lời bác sĩ Hứa nói, cô không nhịn được mà nghiêng đầu nhìn Dương Viêm. Từ trước đến nay, Dương Viêm không hề thích đến Cục Cảnh sát, anh nhàm chán quan sát cảnh ngoài cửa sổ, dường như cảm nhận được ánh mắt của Diệp Tiểu Nhu, anh quay đầu nhìn cô.

Diệp Tiểu Nhu lập tức quay đầu lại, ngồi thẳng lưng lên.

"Đúng rồi, Tiểu Nhu, cô ăn sáng chưa?" Tiêu Ngũ chợt hỏi: "Muốn đi ăn sáng trước không?"

"Tôi ăn rồi." Diệp Tiểu Nhu nhỏ giọng đáp: "Buổi sáng ăn cháo ngon lắm."

“Vậy ư?” Tiêu Ngũ nói: “Trước cửa Cục Cảnh sát có một tiệm cháo ăn cũng rất ngon, nếu cô thích, lần sau dẫn cô qua nếm thử nhé.”

Mới nói xong, Tiêu Ngũ lập tức cảm giác có một ánh mắt lạnh lẽo phía sau, anh ta nhìn gương chiếu hậu, Dương Viêm đang ngắm cảnh ngoài cửa sổ, Diệp Tiểu Nhu cúi đầu xem điện thoại, không ai nhìn anh ta sao? Do anh ta quá nhạy cảm rồi à?

Tới Cục Cảnh sát, Tiêu Ngũ vừa dừng xe, Dương Viêm đã xuống xe trước.

Trước ánh mắt kinh ngạc của Tiêu Ngũ, anh vòng sang bên kia, mở cửa xe cho Diệp Tiểu Nhu.

Tiêu Ngũ xuống xe trong khó hiểu, thấy Dương Viêm không vội để Diệp Tiểu Nhu xuống xe, anh chỉ khom người đỡ cửa xe, cúi đầu nói gì đó với cô.

Nhìn từ xa, người đàn ông đỡ cửa xe, tư thế khom người cúi đầu trông như đang che chở cô gái trong xe, thân hình cao lớn kia tạo thành một hàng rào bảo vệ, ngăn cách tất cả lại bên ngoài.

Góc nghiêng của anh điềm tĩnh mà điển trai, không người nào nghe được anh nói gì với Diệp Tiểu Nhu.

Tiêu Ngũ đứng nhìn từ xa, lấy một điếu thuốc ra châm lửa.

Chưa đầy hai hơi thuốc, Diệp Tiểu Nhu đã rời xe, đi bên cạnh Dương Viêm.

Thực chất, Dương Viêm chỉ nói với cô hai câu.

Câu đầu tiên: “Còn căng thẳng không?”

Diệp Tiểu Nhu lắc đầu: “Không, sẽ không đâu.”

Dương Viêm gật đầu, nói câu thứ hai: “Cô có thể thoát khỏi trạng thái chuẩn bị chiến đấu bất cứ lúc nào. Chỉ cần tôi còn ở đây, sẽ không ai làm gì được cô.”

Lúc Dương Viêm thẳng lưng định đi, Diệp Tiểu Nhu bỗng bắt lấy tay áo anh, Dương Viêm quay đầu nhìn: “Sao thế?”

Diệp Tiểu Nhu vội rút tay về, lắc đầu: “Không có gì, chỉ muốn nói với anh, từ trước tới nay tôi chưa từng sợ.”

Dương Viêm gật đầu: “Ừ, vậy đi thôi.”

Thật ra bóng ma tâm lý của cô với Cục Cảnh sát đã giảm đi nhiều, từ sau khi tới đây cùng Dương Viêm, cô cũng không sợ nữa.

Vụ án Trần Giai Vỹ và vụ án Thẩm Trạch khác hẳn nhau. Vụ án Thẩm Trạch dính dáng đến nhiều án mạng, rắc rối chồng chéo, thời gian cũng tương đối dài. Còn vụ án Trần Giai Vỹ đơn giản hơn, theo đánh giá của người ngoài, đây chẳng qua chỉ là một kẻ tâm thần phân liệt bắt cóc một cô gái, còn muốn tiến hành livestream hành hạ nạn nhân tới chết trước mặt nhiều người. Quan trọng nhất, cuối cùng nghi phạm đã bị cảnh sát bắt, không thực hiện được livestream, nên trong mắt họ, vụ án này cũng chẳng lớn gì mấy.

Nhưng chỉ có người thực sự tham gia điều tra vụ án này mới biết mức độ phức tạp của nó, không thể dùng đôi ba câu là có thể rõ ràng.

Điều đáng buồn là nạn nhân Triệu Hy Văn. Mặc dù cứu được rồi, nhưng cô ấy đã phải chịu không ít tra tấn, dẫn tới tình trạng tinh thần không hề lạc quan.

“Trên người cô ấy có dấu vết bị đánh đập, còn suy dinh dưỡng, có lẽ mấy ngày mất tích không được ăn uống.”

“Bọn bắt cóc không chỉ hành hạ cô ấy về thể xác mà còn đày đọa về tinh thần. Vào thời điểm được cứu, ý thức cô ấy cũng không còn tỉnh táo.”

Sau khi nghe tổng kết tình hình vụ án, Tiêu Ngũ nói: “Theo như chúng tôi được biết, chính nhân cách phụ của Trần Giai Vỹ đã thực hiện vụ bắt cóc này. Bọn tôi phân tích hành vi phạm tội của hắn, hắn thông qua livestream để thu tiền thưởng và thỏa mãn kh0ái cảm trên tinh thần. Căn cứ vào việc điều tra hiện trường, chắc hẳn một mình hắn đã lên kế hoạch và thực hiện.”

“Bọn tôi cũng phân tích quỹ đạo hành vi của Trần Giai Vỹ, phát hiện hắn bắt đầu chuẩn bị dụng cụ bắt cóc từ bảy ngày trước, còn mua lượng lớn thùng. Hắn lợi dụng việc hàng xóm trên lầu nhà nạn nhân chuyển đi nhằm đánh lừa mọi người, hắn trà trộn vào nhân viên của công ty chuyển nhà để đưa nạn nhân hôn mê ra ngoài, sau đó nhiều lần đón taxi tới lui hai nơi. Mặt khác, bọn tôi cũng phát hiện địa chỉ web đen đã bị xóa trên máy tính trong căn trọ của hắn.”

Dương Viêm hỏi: “Có đầy đủ chứng cứ chứng minh không có đồng phạm không?”

“Dựa vào kết quả điều tra trước mắt thì...”

“Hôm qua, khi Trần Giai Vỹ ở Cục Cảnh sát, anh còn nhớ hắn nói gì không?”

Mọi người nhìn nhau.

Tiêu Ngũ trầm giọng trả lời: “Hắn bảo, dù hắn không thể rời khỏi Cục Cảnh sát, vẫn sẽ có người thay hắn hoàn thành livestream. Tôi suy đoán, có lẽ người hắn nói chính là tên treo

thưởng dưới bản xem trước livestream trên web đen kia. Chắc hẳn kẻ này vẫn luôn chờ Trần Giai Vỹ thực hiện livestream. Nhưng khi khám nghiệm hiện trường, ngoại trừ Trần Giai Vỹ, chúng tôi không phát hiện dấu vết tồn tại của người khác."

"Triệu Hy Văn có thể nói không?"

"Cũng có thể, nhưng... hình như cô ấy bị rối loạn sau chấn thương, không còn nhớ mình là ai."

"Không phải cô ấy không nhớ mình là ai." Diệp Tiểu Nhu ngồi cạnh Dương Viêm bỗng lên tiếng: "Cô ấy nghĩ mình là người khác, đúng không?"

Một cảnh sát nữ kinh ngạc nhìn cô: "Cô, sao cô biết?"

Tiêu Ngũ hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Cảnh sát nữ trả lời: "Là như vậy, Đội trưởng Tiêu, tôi vừa nhận được tin từ đồng nghiệp bên bệnh viện, còn chưa kịp báo cáo. Sau khi Triệu Hy Văn tỉnh lại, vẫn luôn nhấn mạnh bản thân... bản thân tên Dương Tuyết Phi."

"Gì cơ?!" Ai nấy đều kinh hãi không thôi.

"Tại sao, sao cô ấy lại nói mình là Dương Tuyết Phi?"

"Chúng ta đã điều tra, Triệu Hy Văn và Trần Giai Vỹ không có quan hệ gì cả, cũng chưa từng gặp mặt mà..."

"Không phải Dương Tuyết Phi là bạn gái do Trần Giai Vỹ phân liệt ra sao? Chẳng lẽ Triệu Hy Văn cũng vậy?"

Tiêu Ngũ phức tạp nhìn về phía Diệp Tiểu Nhu.

Diệp Tiểu Nhu vẫn rất bình tĩnh: "Khi nhân cách phụ của Trần

Giai Vỹ khống chế tôi, hắn đã nói một câu bên tai tôi, là..."

- Cô thật sự thích hợp hơn cô ấy.

"Lúc điều tra án mất tích của Triệu Hy Văn, không biết mọi người có nhận ra không, tất cả khía cạnh của Triệu Hy Văn đều có phần tương tự 'Dương Tuyết Phi'." Diệp Tiểu Nhu điềm tĩnh nói: "Cũng không phải Trần Giai Vỹ lựa chọn Triệu Hy Văn, mà hắn đang lựa chọn một người phù hợp với bạn gái trong ảo tưởng của nhân cách chính "Trần Giai Vỹ". Cũng đồng nghĩa, hắn muốn biến Triệu Hy Văn thành 'Dương Tuyết Phi' thực sự."

"Nhưng hắn muốn giết Dương Tuyết Phi mà, tại sao hắn lại muốn giết bạn gái của mình chứ?" Cảnh sát nữ hỏi.

"Hắn mà cô nói, là nhân cách chính hay nhân cách phụ của Trần Giai Vỹ? Nếu là nhân cách chính của Trần Giai Vỹ, tất nhiên cậu ta sẽ không làm chuyện này. Còn về hắn, nhân cách phụ của Trần Giai Vỹ, cũng là người thực hiện hành vi phạm tội thực sự, thì hắn sẽ làm. Hắn không chỉ muốn giết Dương Tuyết Phi, còn muốn hoàn toàn loại bỏ Trần Giai Vỹ khỏi cơ thể."

Có lẽ vụ án do bệnh nhân tâm thần gây nên không thuộc sở trường của họ, nhóm cảnh sát nghe mà vẻ mặt mơ màng.

Diệp Tiểu Nhu đứng dậy cầm bút, viết lên bảng, lần lượt là Trần Giai Vỹ A, Trần Giai Vỹ B, Dương Tuyết Phi C, Triệu Hy Văn.

"A là nhân cách chính của Trần Giai Vỹ, B là nhân cách phụ, Dương Tuyết Phi là nhân cách thứ ba xuất phát từ chứng hoang tưởng. Trước hết, mong mọi người hiểu rõ, các nhân cách khác nhau của bệnh nhân rối loạn đa nhân cách sẽ có đặc điểm tính cách riêng biệt, chúng ta có thể coi họ thành nhiều người khác nhau. Nghi phạm B, người làm loạn trong Cục Cảnh sát ngày ấy, vốn chỉ là nhân cách phụ, nhưng vào ngày nọ, hắn không cam lòng chỉ làm một nhân cách phụ nữa, hắn muốn chiếm toàn bộ

cơ thể. Đồng nghĩa rằng hắn phải loại bỏ cả A lẫn C cùng lúc. C là bạn gái của A, C luôn theo phe A, B bèn nghĩ ra một biện pháp. Hắn tìm một Triệu Hy Văn giống nhân cách C, lợi dụng thuốc hướng thần* và bạo hành tinh thần, khiến Triệu Hy Văn tạm quên đi nhân cách của bản thân, tưởng mình là C. Kế tiếp, B nhân cơ hội làm trò trước mặt mọi người, hành hạ Dương Tuyết Phi tới chết, quá trình tra tấn mất mạng này sẽ được livestream trước sự chứng kiến của công chúng. A không thể không biết chuyện, huống hồ với tính cách của A, một khi biết được C bị loại bỏ hoàn toàn, ý chí của cậu ta sẽ chìm trong tuyệt vọng. Và cứ thế, B sẽ hoàn toàn đạt được mục đích, trở thành Trần Giai Vỹ thực sự."

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

*Thuốc hướng thần: Chứa dược chất k1ch thích hoặc ức chế thần kinh gây nên tình trạng ảo giác. Nếu lạm dụng có thể dẫn tới tình trạng nghiện đối với người dùng.

"Nhưng tại sao hắn không thẳng tay loại bỏ nhân cách Dương Tuyết Phi?"

"Vì Dương Tuyết Phi nhận ra hắn muốn giết mình, cô ấy đã nhanh chóng trốn đi. Từ khi cô ấy biết một nhân cách khác muốn loại bỏ mình thì chưa từng xuất hiện. Đây cũng là lý do nhân cách chính của Trần Giai Vỹ cứ nghĩ bạn gái mình bị hại nên không ngừng xin giúp đỡ."

Hóa ra là thế...

Cứ như vậy, họ xâu chuỗi tất cả các manh mối, vụ án cũng được sáng tỏ.

Thực chất cũng không phức tạp lắm, nói trắng ra, cũng chỉ là một bệnh nhân đa nhân cách vì muốn thỏa mãn d*c vọng của mình mà thực hiện một vụ bắt cóc dã man.

“Vậy Triệu Hy Văn, cô ấy... còn có thể nhớ ra mình là ai không?”

Diệp Tiểu Nhu trả lời: “Trí nhớ của con người sẽ tạm thời bị xáo trộn, nhưng sẽ không biến mất, những chuyện không nhớ rõ cũng chỉ bị che giấu sâu trong tiềm thức thôi. Điều trị một thời gian, chắc hẳn không lâu sau Triệu Hy Văn sẽ khôi phục lại bình thường.”

Nhưng cô không nói một chuyện, dù Triệu Hy Văn bình phục, bóng ma tâm lý cũng sẽ không biến mất. Khả năng cao nó còn có thể theo cô ấy suốt cả đời, nên cô ấy cần kiên nhẫn điều trị tâm lý thời gian dài. Đối với bản thân cô ấy và người nhà, việc này là một thử thách cần nhiều thời gian.

“Còn một vấn đề nữa, tại sao khi Trần Giai Vỹ bắt cóc con tin lại muốn gặp Thẩm Trạch? Rốt cuộc vụ án này có liên quan đến Thẩm Trạch không? Khi chúng tôi thẩm vấn, nhân cách chính của Trần Giai Vỹ vẫn tỏ vẻ mình không biết gì, cứ nghĩ Thẩm Trạch đã sát hại bạn gái của mình. Vậy tại sao khi thấy Thẩm Trạch, nhân cách phụ kia lại đột nhiên nổi điên?”

Diệp Tiểu Nhu nhìn thoáng qua Dương Viêm, Dương Viêm như cảm nhận được ánh mắt của cô, lên tiếng: “Sau khi Dương Tuyết Phi biến mất không rõ nguyên do, trong tiềm thức Trần Giai Vỹ, vì muốn chứng tỏ Dương Tuyết Phi thật sự tồn tại, cậu ta đành dùng một cách thức cực đoan để chứng minh Dương Tuyết Phi đã chết. Cậu ta dùng tới cách này cũng vì đã chịu ảnh hưởng từ nhân cách phụ. Còn nhân cách phụ của cậu ta cũng lợi dụng điểm này, dựa theo suy nghĩ của nhân cách chính, tạo ra một hình mẫu không phải Thẩm Trạch mà lại tương đương với Thẩm Trạch. Do đó đối với nghi phạm, Thẩm Trạch chính là một hình mẫu, hắn muốn tận mắt nhìn xem hình mẫu này thế nào.”

“Ngay khi thấy Thẩm Trạch, rõ ràng hắn đã thất vọng.” Diệp

Tiểu Nhu thản nhiên cười, mang theo vài phần châm chọc: “Vì hắn phát hiện, kẻ mà hắn tự cho là ác quỷ cao cấp nhất đã trở thành một tên phế vật. Từ đó, vọng tưởng muốn trở thành một Thẩm Trạch mới của hắn đã hoàn toàn tan biến, nên hắn mới phát điên.”

Đây cũng là lý do nhân cách phụ của Trần Giai Vỹ dùng “SZ” làm biệt danh của mình như một vật biểu tượng.

Bởi vì sự xuất hiện của Thẩm Trạch đã vừa vặn “chiếu sáng” cho con đường hắn muốn đi.

Một con đường phạm tội đầy u tối.

“Mọi người có thể xem việc này như một loạt suy nghĩ bất thường do một kẻ điên ảo tưởng nên.”

Quả thực đây không phải lý luận mà người bình thường có thể nghĩ ra... Thảo nào kẻ điên lại là kẻ điên, người bình thường không thể hiểu nổi.

Đoán chừng Thẩm Trạch cũng không ngờ, hắn sẽ trở thành hình mẫu tội phạm của một bệnh nhân tâm thần phân liệt.

“Trần Giai Vỹ” không phải Thẩm Trạch, cũng không muốn trở thành Thẩm Trạch, chỉ có điều, bản chất của loài người luôn hướng về kẻ mạnh, tội phạm cũng vậy. Với Trần Giai Vỹ hèn nhát, cậu ta sẽ xuất hiện nhân cách phụ mạnh hơn.

Trong mắt “Trần Giai Vỹ”, Thẩm Trạch cũng là một tên tội phạm mạnh hơn. Đây cũng là nguyên nhân nhiều kẻ sát nhân hàng loạt trong lịch sử có vô số fan một cách khó hiểu, tâm lý kỳ lạ của đám người hâm mộ đó, người bình thường khó lòng hiểu được.

Một thành viên chưa gặp Diệp Tiểu Nhu hỏi: “Cô là chuyên gia

Tâm thần học sao? Hay là bác sĩ tâm lý?"

"Không phải." Diệp Tiểu Nhu dừng một chút, bình thản trả lời: "Nhưng tôi là người từng được chuyên gia Tâm thần học điều trị, cũng đã gặp nhiều kẻ điên, tất nhiên cũng hiểu biết một ít. Tôi không có trình độ chuyên môn, nhưng có giấy chứng nhận không mắc chướng ngại về tinh thần, cô muốn xem không?"

Khi cô nói, trên mặt không hề lộ ra chút tự ti hoặc xấu hổ nào, cô chỉ thẳng thắn điềm tĩnh, cộng thêm dung mạo xinh đẹp hòa với khí chất thiếu niên công minh, vẻ bộc trực mộc mạc này đã khiến cô trở nên vô cùng rực rỡ.

Người hỏi câu kia lập tức bị bảy tám bàn chân không biết của ai tấn công dưới bàn, chỉ đành đỏ mặt chịu đau.

Thậm chí còn bị lãnh đạo cấp trên trừng mắt nhìn.

Nói giỡn chứ, mặc dù Dương Viêm là chuyên gia tư vấn luôn xa cách không với tới, chỉ mỗi Tiêu Ngũ và Cục trưởng Châu mới có thể gặp mặt, nhưng Diệp Tiểu Nhu cũng là nữ thần mới của toàn bộ đồng chí nam trong Đội Cảnh sát hình sự bọn họ đấy!

Chưa kể, cô còn giúp họ điều tra hai vụ án mạng nghiêm trọng mà họ đã phải vò đầu bứt tai không biết bao nhiêu đêm vẫn không thể nghĩ ra. Và điều mấu chốt, cô còn trẻ như vậy, bình dị gần gũi như thế (so với ông chủ Dương), quan trọng nhất là cô còn độc thân đó.

Cho nên khi vừa chấm dứt cuộc họp, Tiêu Ngũ định đứng dậy nói chuyện với Diệp Tiểu Nhu, đã thấy Diệp Tiểu Nhu bị vây quanh.

Tiêu Ngũ: "?"

"Ừ thì, em gái Tiểu Nhu ơi, hoa lần trước chúng tôi tặng cô, cô

thích không?"

"Em gái cái đầu anh, ai là em gái anh, phải gọi cô Diệp!"

"Cô Diệp, chắc cô còn chưa ăn cơm trưa nhỉ, cô muốn đến nhà ăn của Cục Cảnh sát chúng tôi ăn thử không?"

Diệp Tiểu Nhu không để ý tới ai, cô nhìn quanh, một cảnh sát nữ nói: "Chắc anh Dương được lãnh đạo Cục Cảnh sát tỉnh của bọn tôi mời uống trà rồi."

Diệp Tiểu Nhu sững người, Dương Viêm đi rồi? Sao không nói với cô tiếng nào?

Thấy Diệp Tiểu Nhu bị một đám đàn ông cao lớn vây quanh, Tiêu Ngũ định hét lớn một tiếng thì Cục trưởng Châu đã bước tới từ sau. Nhìn Cục trưởng Châu đến, mọi người lập tức giải tán.

Cục trưởng Châu mời Diệp Tiểu Nhu sang phòng làm việc.

Dương Viêm mới đối phó xong một vị lãnh đạo, nhìn lại, đã không thấy Diệp Tiểu Nhu đâu, anh bèn xoay người đi đến hành lang.

"Tiêu Ngũ!"

Tiêu Ngũ vừa nghe, thầm nói hỏng bét, Dương Viêm chưa từng gọi tên anh ta lớn tiếng như thế, cũng vì đã động vào tâm can của anh sao?

"Người đâu?"

Tiêu Ngũ vội giải thích: "Ở phòng làm việc của Cục trưởng Châu, anh hãy nghe tôi nói, Cục trưởng Châu ông ấy không..."

Dương Viêm im lặng, sầm mặt xoay người tiến về phía phòng làm việc của Cục trưởng Châu, Tiêu Ngũ hấp tấp đuổi theo: "Anh, cái người này, gấp gì chứ, cũng đâu có cướp người của anh, Cục trưởng Châu ông ấy chỉ..."

Dương Viêm đột ngột xoay người, duỗi tay ra, dùng sức ấn Tiêu Ngũ lên vách tường.

Tiêu Ngũ trở tay không kịp, phịch một tiếng đụng vào tường, ngạc nhiên nhìn anh: "Dương Viêm, anh..."

Chỉ lần này, Tiêu Ngũ biết Dương Viêm không nói đùa.

Anh thật sự tức giận.

Đây là lần đầu tiên, Tiêu Ngũ chứng kiến một mặt thô bạo như vậy của người đàn ông này.

Chương 41

Tiêu Ngũ không nghĩ chuyện này sẽ khiến Dương Viêm phản ứng lớn như vậy, anh ta hơi khó hiểu.

Nhưng điều bất ngờ là động tác tấn công của Dương Viêm lại vượt khỏi dự kiến của anh ta. Tiêu Ngũ chưa từng thấy anh ra tay, nhưng khi bản thân bị anh áp chế, anh ta cứ cảm giác như không thể thoát được.

Dù hai người chưa từng đánh nhau, Tiêu Ngũ vẫn hiểu rõ, sức lực vừa rồi cũng đủ khiến một người bình thường đau tới mức run lẩy bẩy.

“Anh nhớ kỹ, lời này tôi chỉ nói một lần.” Dương Viêm nhìn vào mắt anh ta, ánh mắt lạnh băng giống hệt lúc anh nhìn tội phạm: “Tôi mặc kệ nguyên nhân là gì, nhưng nếu đã đưa đến chỗ tôi, các anh đừng hòng tơ tưởng tới cô ấy.”

Tiêu Ngũ sửng sốt, trong lòng bỗng dâng lên một cơn nóng giận khó tả: “Dương Viêm, anh đang nói gì thế?”

“Dạo trước không phải anh dẫn cô ấy tới chỗ tôi sao?”

Dương Viêm buông vai anh ta ra, sức mạnh áp đảo kia biến mất, nhưng anh gằn giọng nói từng tiếng vẫn khiến Tiêu Ngũ khó thở: “Nếu không vì quá khứ của cô ấy, anh sẽ vội vã muốn vứt bỏ ‘củ khoai lang phỏng tay’ như vậy sao? Thế nào, hiện tại vụ án được giải quyết rồi, mới nhận ra mình nhặt được báu vật à?”

Tiêu Ngũ vô thức muốn phản bác, nhưng anh ta chỉ run run môi, trong cổ họng như bị vật gì đó chặn lại, không thốt nên nổi chữ nào.

Bởi lẽ Dương Viêm nói đúng.

Ngay từ đầu anh ta đã có thành kiến không thể chối cãi với Diệp Tiểu Nhu, vì quá khứ của cô mà mặc định cô là một cô gái ngỗ nghịch, bốc đồng, lắm tài nhiều tật. Vì vậy sau khi nhận được yêu cầu của Thiệu Lương Vỹ, anh ta mới có thể thở phào nhẹ nhõm, ngựa không dừng vó đưa người qua chỗ Dương Viêm. Anh ta sợ cô gây phiền phức cho mình, sau đó theo dõi sát sao nhất cử nhất động của cô.

Trước đây xem cô như 'củ khoai lang phỏng tay' là thật, nhưng hiện tại, anh ta hoàn toàn thay đổi cũng là thật. Trong lòng có cảm giác không nói nên lời, không biết đang hối hận hay không cam lòng, cũng là thật.

Thế nên anh ta không thể phản bác.

...

Khi Diệp Tiểu Nhu rời phòng làm việc của Cục trưởng Châu, trùng hợp Dương Viêm gọi điện thoại tới, cô bắt máy: "Alo, sếp?"

Cô còn chưa kịp phản ứng, Dương Viêm đã bảo: "Xuống lầu, tôi chờ cô trên xe."

Diệp Tiểu Nhu ồ một tiếng: "Tôi không cần chào Đội trưởng Tiêu sao?"

"Không."

Nếu anh đã nói thế, Diệp Tiểu Nhu cũng làm theo. Cô cho rằng anh tìm mình có việc gấp, bèn nhanh chân xuống lầu bước

thẳng tới xe Dương Viêm. Trên đường chạm mặt Tiêu Ngũ, cô cũng chỉ vội vàng phất phất tay với anh ta.

Dương Viêm đứng trước cửa xe, thấy cô thì mở cửa ghế phụ, Diệp Tiểu Nhu vào xe, anh đóng sầm cửa, rồi im lặng ngồi lên ghế lái.

Tiêu Ngũ vào phòng làm việc của Cục trưởng Châu, ông ấy đang thu dọn trà cụ*.

*Trà cụ: đồ uống trà.

“Cục trưởng Châu, mới uống trà với Tiểu Nhu xong sao?”

Cục trưởng Châu trả lời: “Không uống, cô gái nhỏ mà, không phải chỉ thích trà sữa nước ngọt gì đó thôi à? Qua đây, vừa pha đấy, hời cho thằng nhóc cậu rồi.”

Tiêu Ngũ cầm ly trà uống một ngụm, định lên tiếng, Cục trưởng Châu cười lắc đầu: “Thằng nhóc này, vẫn hấp ta hấp tấp, thế nào? Chuyện này quan trọng với cậu lắm à?”

Tiêu Ngũ xấu hổ gãi đầu: “Tôi chỉ nghĩ, án oan lần trước ảnh hưởng quá lớn đến cô ấy. Một cô gái nhỏ mới đôi mươi mà phải chịu khổ trong tù, uổng phí hơn nửa năm, ra tù rồi còn bị người khác xem thường, thật sự bất công với cô ấy.”

Vài lời này, thật ra vừa rồi anh ta đã giải thích với Dương Viêm.

Anh ta nói Cục trưởng Châu và mình không có ý gì khác, chỉ muốn hỗ trợ và bồi thường cho Diệp Tiểu Nhu. Dù sao thì, hơn nửa năm sống trong tù đối với cuộc đời của Diệp Tiểu Nhu, mặc dù đã xóa tiền án, vẫn không tránh được người ngu ngốc hiểu lầm như anh ta - Tuy biết rõ cô không phạm tội, người khác cũng sẽ nghĩ cô là người từng ngồi tù. Đôi khi tư tưởng của nhiều người là vậy, thà coi quan điểm sai lầm của mình thành

sự thật, cũng không sẵn lòng tìm tòi nghiên cứu khuất tất đằng sau.

Nhưng lời Dương Viêm nói đã vả mạnh vào mặt anh ta.

“Đó chỉ là anh nghĩ thôi.” Dương Viêm thản nhiên bảo: “Lần trước khi cô ấy vừa ra tù, sao anh không nghĩ đến việc bồi thường cho cô ấy? Hiện tại lại bắt đầu đánh mã hậu pháo*, chính anh đưa người tới chỗ tôi, hối hận cũng là anh, muốn đền bù cho cô ấy cũng là anh. Tiêu Ngũ, anh quản quá nhiều rồi. Cuộc đời của cô ấy không cần bất luận một ai lên kế hoạch đâu. Anh có thể giao cô ấy cho bên tôi, cũng vì tự bản thân cô ấy lựa chọn, bằng không, anh cho là anh có thể ép buộc cô ấy sao?”

*Mã hậu pháo: thuật ngữ cờ tướng, chỉ sự muộn màng.

“Về sau chuyện của cô ấy, anh nên hạn chế nhúng tay vào đi.” Đây là câu cuối cùng Dương Viêm nói với anh ta hôm nay: “Cô ấy đã bị trói buộc quá lâu, nên trả lại tự do cho cô ấy.”

Cảm giác của Tiêu Ngũ ngay lúc ấy... Chỉ có thể nói là phức tạp chồng chất.

Dương Viêm nói đúng, anh ta hơi hối hận thật, nhưng anh ta rất mơ hồ, thậm chí anh ta còn không biết rốt cuộc mình đang hối hận vì điều gì. Anh ta chỉ cảm thấy áy náy lẫn khó chịu không thể tả, khiến anh ta muốn giúp cô gái kia chút ít, nhưng rồi chẳng biết nên làm gì.

Thấy anh ta bần thần, Cục trưởng Châu huơ tay gọi hồn của anh ta về: “Muốn gì đây? Thằng nhóc cậu, vừa giải quyết được vụ án mà đã bứt rứt cả ngày.”

Tiêu Ngũ trả lời: “Nhờ có nhóm Dương Viêm hỗ trợ vụ án này, mới có thể thuận lợi như vậy.”

Cục trưởng Châu gật đầu, thâm thúy nhìn anh ta: “Nên cậu cũng thấy đấy, với IQ của cô nhóc, cậu nghĩ vụ án nhỏ như vậy mà có thể khiến cô ấy vào tù nửa năm, thế cô ấy rất ngu ngốc sao? Vụ án phức tạp cũng có thể phá, nhưng vụ án nhỏ lại không giúp bản thân thoát được à?”

Tiêu Ngũ sửng sốt.

Thật ra anh ta đã sớm nghĩ tới vấn đề này, nhưng chưa từng suy xét kỹ, vì anh ta thật sự không rõ, tại sao Diệp Tiểu Nhu lại để mình dính vào vụ án đả thương người khác, còn bị kết án.

“Chẳng lẽ, vụ án năm đó còn uẩn khúc khác? Nhưng rốt cuộc điều gì đã khiến cô chấp nhận vào tù?”

Cục trưởng Châu chậm rãi uống ngụm trà, đáp: “Việc này, phải hỏi thầy cậu.”

“Thầy tôi?”

“Vụ án năm đó, chính tay ông ấy xử lý, cậu tìm ông ấy hỏi thì hơn. Tôi không nhiều lời nữa, có một số chi tiết tôi cũng không rõ.” Cục trưởng Châu nói: “Còn chuyện bồi thường, cô nhóc đã tỏ vẻ là mình tự nguyện hết, cô ấy cũng không cần đền bù. Chuyện này đã có người chứng thực từ lúc cô ấy chưa ra tù rồi, nhưng cô ấy nhất quyết không cần, thậm chí lời xin lỗi từ đương sự cũng không nốt, chỉ một mình dọn đồ rời đi.”

Tiêu Ngũ nhíu mày: “Nhưng đây đâu phải quá khứ tốt đẹp gì, cô ấy còn trẻ, đường về sau còn dài, cô ấy cũng còn vô số lựa chọn...”

“Việc này phải để cậu khuyên thôi, tôi không hiểu đám trẻ tuổi mấy đứa.” Cục trưởng Châu lắc đầu, tỏ vẻ bất lực: “À, vụ án Trần Giai Vỹ, chắc hẳn cậu ta sẽ bị đưa vào bệnh viện tâm thần. Tôi nghe kể, cô nhóc kia còn từng ở bệnh viện tâm thần một thời

gian, chẳng lẽ cô ấy cũng cố ý để mình bị xem thành bệnh nhân tâm thần sao?" Cục trưởng Châu nghĩ mãi không ra: "Dựa vào IQ lẫn quan niệm sống của cô ấy, sao có thể dính líu tới kẻ điên được, cậu nói đúng không?"

Tiêu Ngũ nhíu mày, trong lòng cũng nảy sinh hoài nghi.

Anh ta nhớ tới lời Dương Viêm nói với mình ban nãy, với năng lực của Diệp Tiểu Nhu, chỉ có tự cô muốn làm, chứ cô sẽ không chịu uy hiếp hay ép buộc của bất cứ ai cả. Thế nên từ đầu tới cuối, tất cả mọi việc họ không nghĩ ra, có lẽ đều do chính cô lựa chọn.

Diệp Tiểu Nhu à Diệp Tiểu Nhu, cuối cùng trên người cô còn bao nhiêu bí mật mà bọn tôi không biết đây? Tôi... rốt cuộc tôi nên giúp cô thế nào đây?

...

"Sếp, đây không phải đường về công ty." Diệp Tiểu Nhu nhắc nhở.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Vừa rồi đã cô nhận ra sắc mặt Dương Viêm khác thường, người đàn ông này luôn không để lộ vui buồn, nên chuyện có thể khiến anh thể hiện cảm xúc lên mặt, nhất định không phải việc nhỏ.

"Ừ, tôi biết." Dương Viêm nói.

"Bây giờ chúng ta đi đâu?"

"Cô đoán xem." Phía trước đèn đỏ, Dương Viêm giẫm phanh xe, một tay nắm vô-lăng, anh nghiêng đầu nhìn Diệp Tiểu Nhu, như bông đùa: "Cô có nghĩ tôi sẽ tìm chợ đen nào rồi bán cô đi

không?”

Diệp Tiểu Nhu hít nhẹ một hơi: “Bây giờ vẫn còn chợ đen buôn bán người công khai như vậy sao?”

Dương Viêm quay đầu nhìn về phía trước, không kìm được mà nhếch khóe miệng: “Não của cô khác người thật đấy.”

Người bình thường trả lời câu hỏi này sẽ kiểu như “Anh định bán tôi à”, nhiều cô gái nhỏ còn tranh thủ làm nũng. Ấy mà cô gái này, chuyện cô băn khoăn bây giờ chỉ là chợ đen buôn bán người vẫn tồn tại sao.

Hơn nữa cô không hề nói giỡn, cô rất nghiêm túc suy nghĩ về vấn đề này.

Điều thứ hai cô nghĩ tới là, làm cách nào để hốt trọn ổ chợ đêm kia.

Quả nhiên.

“Nếu có chỗ đó thật, tôi rất muốn tới xem.” Diệp Tiểu Nhu vừa suy nghĩ vừa nói: “Thông thường với mấy hội nhỏ, một mình tôi có thể đánh sáu bảy người. Nếu muốn đi thật, tôi có thể dẫn anh em Giang Thạc và Giang Triều theo, ba người bọn tôi sẽ một lưới bắt hết, rồi trở về nói cảnh sát phát cờ thưởng cho công ty, xem như đã lập công lớn.”

“Cô đã lập công lớn rồi.” Dương Viêm hơi dừng lại, chợt hỏi: “Sao không tính cả tôi, bốn người?”

Diệp Tiểu Nhu ấp úng một chốc, chưa hề trả lời, Dương Viêm cũng biết cô đang nghĩ gì, liếc nhìn cô: “Cô cảm thấy tôi không đủ sức, sẽ ngáng chân ba người?”

“Tất nhiên không phải rồi, tôi nào nghĩ vậy.” Nhưng cô đã tưởng

tượng một cảnh thế này, nếu quả thực bốn người họ hợp thành một đội, anh em Giang Triều Giang Thạc chắc sẽ giống hai hiệp sĩ canh chừng bên người ông chủ họ, vậy còn đánh đấm gì nữa.

Dương Viêm nói: "Đồ chơi vô dụng như cờ thưởng thì thôi miễn, cô muốn phần thưởng gì, tôi cho cô."

"Gì cũng được à?"

"Đương nhiên." Dương Viêm nói: "Người khác không cho được, tôi cho được."

Nếu đổi thành người khác nói thế, có lẽ sẽ bị bảo là khoác lác. Nhưng nếu xuất phát từ miệng anh thì không ai không dám tin, vì Diệp Tiểu Nhu đã sớm biết về mức độ hào phóng của anh. Cô không hề nghi ngờ, bất luận cô lên tiếng muốn thứ gì, người đàn ông này sẽ dứt khoát cho cô, chỉ cần anh có.

Nhưng cô suy nghĩ hồi lâu, phát hiện mình thật sự không muốn gì.

Thật ra mong muốn của cô ít lắm, có thể nói là ít đến mức khó tin. Mấy chuyện bình thường như lấp đầy bụng, ngủ ngon một giấc, đối với cô cũng đã rất xa xỉ. Cô chưa từng nghĩ mình còn muốn gì khác, thứ mà phụ nữ thời nay thích, cô cũng không hứng thú.

"Bây giờ chúng ta đi đâu?" Cô hỏi.

"Cô muốn đi đâu?" Dường như anh vẫn chưa biết sẽ dẫn cô đi đâu. Diệp Tiểu Nhu quan sát một lát lâu cũng không biết anh muốn lái xe đến đâu, như đang đi dạo không mục đích.

Diệp Tiểu Nhu nói: "Chợ đen anh vừa nhắc..."

"Không có thật." Dương Viêm hơi bất đắc dĩ: "Ít nhất không tồn

tại ở thành phố C, đừng nghĩ nữa, dù có thật thì với sức của chúng ta, cũng không bắt được trong thời gian ngắn đâu."

Diệp Tiểu Nhu đăm chiêu gật đầu.

Anh không nói, cô cũng không hỏi, ngồi yên trên ghế phụ ngắm cảnh ngoài cửa.

Tóm lại sẽ không bán cô, nếu thật sự muốn kiếm số tiền đó, anh cũng sẽ không lựa chọn cách ngu ngốc như vậy.

"Thành phố này phát triển nhanh quá..." Nhìn nhà cao tầng và đường phố không ngừng lướt qua, Diệp Tiểu Nhu lẩm bẩm: "Hình như tôi chưa từng quan sát kỹ..."

Kể cả vào giai đoạn tự do nhất, cô cũng chưa từng vô lo vô nghĩ ngồi xuống cẩn thận ngắm nhìn thành phố. Thứ cô thấy, là muôn hình vạn trạng dạng người trong thành phố, và vô số bức tường khép kín.

Dương Viêm bỗng nói: "Chúng ta chơi một trò đi."

Diệp Tiểu Nhu ừ một tiếng, bình thản hỏi: "Trò gì?"

"Ký ức thành phố."

"Ồ?"

Dương Viêm giải thích: "Tôi đưa cô tới mười khu phố, hãy ghi nhớ đặc điểm của chúng, sau đó trả lời mười câu hỏi của tôi."

Đây không phải trò chơi, mà đang đánh đố cô nhỉ? Nhưng "trò chơi" này đã khơi dậy hào hứng trong cô, tim cô đập nhanh hai nhịp, Diệp Tiểu Nhu cười: "Câu hỏi kiểu như trên khu phố này có tổng cộng mấy thùng rác gì đó sao?"

“Có lẽ vậy.”

“Được thôi.” Diệp Tiểu Nhu gật đầu, dừng một chút, tò mò hỏi: “Nếu đáp đúng hết, tôi được thưởng gì không?”

“Hiển nhiên có, đúng một câu, cô sẽ được nhận một phần thưởng.”

Diệp Tiểu Nhu xoa tay ngồi thẳng lưng: “Được, chúng ta bắt đầu đi.”

Mười khu phố trong một thành phố lớn, muốn đi hết cũng không dễ. Bộ não của người bình thường cùng lắm chỉ có thể nhớ kỹ dọc đường có mấy đèn xanh đèn đỏ, giẫm phanh xe mấy lần, hoặc có tổng cộng bao nhiêu cửa hàng tiện lợi quán cà phê gì đó. Nhưng cô biết chắc chắn câu hỏi của Dương Viêm sẽ không đơn giản như thế, hơn nữa nhất định sẽ rất lắt léo. Thậm chí cô còn nghi ngờ, có thể anh sẽ hỏi câu khiến người ta phát điên, ví dụ như ở khu phố này có bao nhiêu đứa trẻ đang tung tăng trên đường.

Nếu đây là một trò chơi thì quả thực là trò chơi thích hợp với cô nhất.

Sau khi băng qua ba đèn xanh đèn đỏ, gặp hai lần kẹt xe cục bộ, họ đã đi hết khu phố đầu tiên, Diệp Tiểu Nhu nhướn mày nhìn Dương Viêm.

Dương Viêm nói: “Đừng nóng vội, đi hết rồi từ từ chơi.”

... Quả nhiên, phần thưởng của đồng chí này không dễ lấy như vậy.

Dù ai có thể nhớ kỹ trên khu phố nào có đặc điểm gì, thì sau khi đi hết hai ba khu phố cũng sẽ rơi vào trạng thái mờ mịt mông lung. Với tốc độ lái xe, bộ não của người thường không thể nhớ

kỹ nhiều thông tin rời rạc như thế, trừ phi dùng máy ảnh chụp từng chỗ hoặc dùng bút ghi chép. Nhưng trong trò chơi của họ, không có dụng cụ gì có thể dùng, tất cả chỉ dựa vào đôi mắt làm việc liên tục của cô, và bộ não hoạt động nhanh chóng.

Quả nhiên Dương Viêm đã đi một mạch hết mười khu phố, bao gồm bốn khu phố trong nội thành, bốn phố nhỏ và hai con đường nhỏ dài vài trăm mét.

Đợi tới khi anh dừng xe, Diệp Tiểu Nhu chớp chớp mắt.

“Câu hỏi đầu tiên.” Anh bỗng lên tiếng.

Diệp Tiểu Nhu lập tức nhìn anh, vẻ mặt hơi căng thẳng: “Mời.”

Trong đầu cô đã tưởng tượng ra mười mấy hai mươi câu hỏi gây khó dễ.

Dương Viêm nói: “Trong những con phố qua, nhà hàng nào có thể k1ch thích khẩu vị của cô nhất?”

Diệp Tiểu Nhu sửng sốt.

“Chỉ như vậy?”

“Thường thì câu hỏi đầu tiên sẽ đơn giản nhất.” Dương Viêm nhìn cô, khẽ cười: “Nên câu hỏi đơn giản như thế, cô cũng không trả lời được ư?”

“Ai nói tôi không trả lời được?” Diệp Tiểu Nhu bắt đầu nói theo trí nhớ: “Tính từ khu phố đầu tiên nơi chúng ta bắt đầu, đường bên trái có bốn quán pizza, hai phố ẩm thực, chín quán cà phê, ba tiệm mì kéo tay, mười ba nhà hàng Tây. Nhà đầu tiên bên trái là tiệm mì kéo tay, nhà thứ hai là nhà hàng ẩm thực Nhật Bản, lần lượt kế đó là...”

Cô liệt kê tất cả nhà hàng ở hai bên đường của ba khu phố, rồi cô nhắm mắt, trong đầu hồi tưởng từng khung cảnh lẻ tẻ vụn vặt: "Tôi còn nhớ rõ tên nữa, cửa hàng đầu tiên là Pizza Jamo*, cửa hàng thứ hai là nhà hàng Tây VINO, tầng trên của nhà hàng Tây là một cửa hàng KFC..."

*Pizza Jamo: chuỗi nhà hàng pizza thương hiệu địa phương ở Trung Quốc.

Dương Viêm vẫn mỉm cười ngắm cô, nhưng khi cô chuẩn bị kết thúc, niềm vui trong mắt anh dần mất đi.

"Đủ rồi." Lúc cô sắp nói xong, anh ngắt lời cô.

Diệp Tiểu Nhu mờ mịt nhìn anh: "Tôi nói sai chỗ nào rồi à?"

Bấy giờ đã gần hoàng hôn.

Xe dừng trên điểm đậu xe ven đường, bao âm thanh xe chạy trên đường bị ngăn cách bên ngoài, trong xe chỉ còn mỗi tiếng hít thở nhẹ của hai người.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Đôi mắt cô vừa bình tĩnh vừa sâu thẳm.

Chính đôi mắt xinh đẹp trong trẻo này, vào thời gian chưa đầy một giờ qua, đã thu nhận mọi thông tin rải rác suốt mười khu phố, rồi vô vàn thông tin ấy được tổng hợp thành dữ liệu và truyền lên não, chúng lập tức được giữ lại trong tầng ý thức khổng lồ của cô. Nếu dựa theo lý thuyết cấp độ ý thức của Tiến sĩ Sigmund Freud*, tiềm thức là một thế giới huyền bí rộng lớn, vậy trong thế giới tiềm thức của cô, chắc chắn sẽ chứa một số lượng lớn biết bao điều kỳ diệu.

*Tiến sĩ Sigmund Freud (1856-1939), người phát minh ra phân

tâm học.

Tựa như một cỗ máy có thể lưu trữ dữ liệu hiệu quả, và tiến hành phân tích số liệu tỉ mỉ.

Tuy nhiên, tất cả thông tin này đều cất chứa tình cảm đặc biệt của cô, niềm vui nỗi buồn của cô. Thế nên, mặc dù cô vừa có trí nhớ siêu phàm vừa thông minh tới vậy, nhưng cô vẫn dạt dào cảm xúc, khác hẳn những kẻ thờ ơ như máy móc.

“Không, cô không nói gì sai, đều đúng hết.” Dương Viêm nhìn ánh mắt ngơ ngác của cô, giọng dần trầm xuống: “Tôi sai rồi.”

Diệp Tiểu Nhu nói: “Hả?”

Cô hơi khó hiểu, đến khi thấy anh đưa tay qua, Diệp Tiểu Nhu lập tức cứng người như một bức tượng, trơ mắt nhìn tay anh dừng bên tai mình.

Ngón tay người đàn ông vuốt nhẹ tóc bên tai cô, như thể muốn vén từng sợi tóc đang che gò má cô ra sau tai. Động tác của anh dịu dàng đến nỗi ngay cả không khí cũng không thể nhận ra.

Nhưng trong thoáng chốc ấy.

Lòng phòng bị mạnh mẽ theo bản năng vẫn chiến thắng tất cả, cô nhanh chóng giơ tay lên, dùng sức nắm lấy tay anh.

Dương Viêm không hề bất ngờ trước phản ứng của cô, cứ mặc cô cầm lấy tay mình.

Lần trước ở Cục Cảnh sát, vào thời điểm anh bế cô, đó là khi cô yếu đuối và không có khả năng tự vệ nhất, nên cô không kháng cự. Còn giờ khắc này, lòng phòng bị vô thức của cô đã được phát huy hoàn toàn trong trạng thái bình thường.

Diệp Tiểu Nhu mím chặt môi, thậm chí cô có thể cảm nhận được cơ mặt hai bên gần như căng cứng lại, bởi vì cô đang căng thẳng nghiến răng.

Anh không hề nghi ngờ, nếu không phải anh đang ngồi trước mặt cô, nếu không phải lúc cô đang ngơ ngác nhìn, mà nếu anh bất chợt đánh lén cô từ phía sau, vậy ắt hẳn ngón tay anh sẽ bị cô thô bạo bẻ gãy.

Tại nơi bao quanh bởi bốn bức tường cao, giữa đám tù nhân nữ phạm tội, cô chỉ đành dựa vào cơ thể vốn không mạnh mẽ của mình, cộng thêm ý chí nghị lực, lẫn khả năng phòng bị kiên cường để chống chọi qua từng đợt tấn công bất ngờ. Trong mắt người thường, đấy chỉ là một ngày bình thản, nhưng trong mắt cô, nhất định là sống một ngày bằng một năm.

Tính như vậy, trong thời gian nửa năm ấy, đối với cô sẽ là bao lâu đây?

Cô quá trẻ, cô quá đẹp, ở bất cứ nơi đâu cũng sẽ kéo theo biết bao ánh mắt ghen ghét, và trong ánh mắt này, có lẽ còn ẩn chứa một mong muốn hủy diệt sâu xa hơn.

Nhà tù, là nơi giam giữ bộ mặt tội ác của nhân tính.

Song, cô là điều lương thiện bị vây hãm giữa cái ác.

“Cô vẫn chưa trả lời câu hỏi đầu tiên.”

Như chưa hề có chuyện gì, anh rút lại bàn tay mà cô đã buông ra, nhưng Diệp Tiểu Nhu vẫn không thể phớt lờ dấu vết do đầu ngón tay cô để lại trên bàn tay anh. Cô không có khả năng không dùng lực, cô đã sớm quen với cách bung sức mạnh phòng thủ của mình, dù thấy người trước mắt là anh, cô cũng không tài nào khống chế được bản thân.

Cô biết, từ lâu mình đã đánh mất khả năng thân thiết với người ngoài.

Thế nên, dẫu người đó có lòng tốt, cô cũng sẽ lẳng lặng trốn tránh.

Nhưng khoảnh khắc Dương Viêm rút tay về, tim cô chợt nhói đau như bị đâm một nhát, cảm giác này khiến cô vừa hết sức khó chịu vừa chán nản hụt hẫng.

"... Nhà hàng sushi trên khu phố ban nãy."

Giọng cô nhỏ xíu.

"Sao cơ?"

"Tôi nói, bây giờ tôi muốn ăn ở nhà hàng sushi vừa đi ngang qua kia."

"Được, chúng ta sẽ tới đó ngay."

Diệp Tiểu Nhu đoán anh sẽ đưa mình đến nhà hàng mình muốn ăn, nhưng không ngờ anh sẽ đưa cô tới vào lúc này. Mãi đến khi hai người yên vị trong nhà hàng, Diệp Tiểu Nhu mới không nhịn được mà hỏi: "Vậy còn câu thứ hai? Anh mới hỏi tôi một câu."

"Gấp gì chứ." Dương Viêm chậm rãi rót trà đặt trước mặt cô: "Ăn trước đã."

Diệp Tiểu Nhu nhìn thực đơn tới hoa cả mắt, có phần khó xử.

"Không phải muốn ăn sushi sao?" Dương Viêm hỏi.

Diệp Tiểu Nhu cúi đầu xem thực đơn, mỉm cười: "Nếu tôi nói tôi chưa từng ăn đồ Nhật Bản, anh có tin không?"

Dương Viêm ngẩn người.

“Vì chưa từng ăn nên mới muốn nếm thử. Tôi thừa nhận, câu trả lời đầu tiên của tôi không chính xác hoàn toàn, nhà hàng này không k1ch thích khẩu vị của tôi. Chỉ vì tôi chưa bao giờ nếm thử nên muốn thỏa mãn tò mò thôi.” Diệp Tiểu Nhu ngẩng đầu, đôi mắt vẫn trong veo xinh đẹp: “Nếu tôi gọi tất cả các món trong thực đơn, liệu anh có ném tôi đi không?”

“Cô đoán xem?”

Diệp Tiểu Nhu định đáp lại, Dương Viêm đã nói với nhân viên phục vụ đứng kế bên đang chuẩn bị bát đ ĩa cho họ: “Lên tất cả các món trong thực đơn, ngoại trừ rượu, mang hết lên.”

“Ấy ấy không không, anh ấy giỡn thôi, chúng tôi không ăn nhiều vậy đâu.” Diệp Tiểu Nhu vội tới mức xém đã nói lắp: “Chỉ cần hai món nổi tiếng nhất là được, cảm ơn.”

Nhân viên cười cầm thực đơn đi, Diệp Tiểu Nhu còn bắt gặp mấy phục vụ nữ cách đấy không xa đang nhìn cả hai thì thầm gì đó. Nhưng ánh mắt của họ chỉ hướng về Dương Viêm, vì thế Diệp Tiểu Nhu cũng nhìn anh.

Quả thực, dẫu ở bất cứ đâu, gương mặt điển trai trẻ trung của Dương Viêm cũng đủ để hấp dẫn mọi ánh nhìn của phái nữ, quyến rũ nhất chính là khí chất nam tính độc đáo toát lên từ trong cốt cách của anh.

Từ lần đầu tiên gặp mặt tới bây giờ, Diệp Tiểu Nhu thấy nhiều nhất là cảnh anh ngồi sau bàn làm việc, vẻ mặt anh thản nhiên xa cách, hệt như doanh nhân giấu mặt chỉ đạo toàn cuộc. Hoặc khi ở hiện trường vụ án hay trong Cục Cảnh sát, trông anh trầm tĩnh đầy tập trung, giống một chuyên gia tội phạm giúp cảnh sát truy tìm hung thủ. Chỉ có một lần nhóm nhỏ của công ty tụ

tập, anh uống say, ngồi ở cửa nhà hàng, nhìn hơi bướng bỉnh có phần lạnh nhạt.

Dáng điệu nào cũng là anh, mặt nào cũng thực sự là anh.

Con người có nhiều mặt, đối diện với từng người khác nhau thì sẽ bộc lộ tính cách và cảm xúc riêng biệt, thông thường bộ mặt chân thật nhất sẽ được thể hiện trong các mối quan hệ thân thiết.

Nói vậy, có phải cô đã chứng kiến một mặt không ai biết của Dương Viêm không?

Diệp Tiểu Nhu trầm tư cầm điện thoại gửi một tin nhắn vào nhóm biệt đội tin đồn của công ty: Mọi người, có ai từng thấy bộ dạng say khướt của sếp chưa?

Lão Mã: Chếnh choáng thì từng thấy, say khướt thì chưa. Sếp thuộc kiểu người dù uống say cũng có thể giữ vững lý trí, nói chính xác, cậu ấy biết tửu lượng của mình thế nào.

Giang Thạc: Sếp không có khả năng uống say.

Giang Triều: Sếp không có khả năng uống say khướt, tới tám mươi tuổi cũng không thể.

Diêm Tiêu Tiêu: Tiểu Nhu, em hỏi điều này làm chi? Em muốn chuốc rượu sếp rồi làm chuyện xấu gì sao?

Lâm Linh: Tôi cảm thấy suy nghĩ này hơi nguy hiểm.

Lão Mã: Rất nguy hiểm, quá nguy hiểm.

Giang Thạc:... Cô không dám làm vậy đâu nhỉ.

Giang Triều: Mặc dù suy nghĩ này nguy hiểm thật, nhưng tôi

ủng hộ cô, tôi có thể cung cấp rượu mạnh nhất cho cô!

Giang Thạc: Lính Diệp, cô tính làm gì sếp? Tôi khuyên cô tốt nhất nên hiểu rõ...

Diệp Tiểu Nhu: Cảm ơn, tôi không nghĩ gì khác, tôi vẫn muốn sống tốt.

Khi Diệp Tiểu Nhu đang đọc tin nhắn hỗn loạn trong nhóm chat, Dương Viêm ngồi đối diện chợt hỏi: “Hôm nay có chủ đề gì mà không thể bàn trong nhóm công việc à?”

Chương 42

Ngón tay đang gõ chữ của Diệp Tiểu Nhu cứng đờ, cô ngẩng phắt đầu, nghiêm túc phủ nhận: “Không, không có, tôi không hề tán gẫu với họ.”

Vừa dứt lời cô đã hối hận ngay, không phải câu này đang giấu đầu lòi đuôi sao?

“Ngoại trừ tán gẫu với họ, còn ai khác có thể khiến cô luống cuống tay chân trả lời tin nhắn như vậy à?” Dương Viêm nhìn môi cô: “Sau khi cô nhếch khóe miệng thì chưa từng hạ xuống.”

... Đúng là một tí luống cuống cũng không bỏ sót, người đàn ông đáng sợ.

Có lẽ mỗi lần họ cà khịa Dương Viêm trong nhóm chat, anh đều biết hết, Diệp Tiểu Nhu thầm nghĩ, dù sao người này chỉ cần liếc nhìn biểu cảm của bạn là biết tỏng trong đầu bạn đang có suy nghĩ xấu xa gì.

Quả thực là khắc tinh trời sinh của tội phạm.

Diệp Tiểu Nhu bĩu môi.

Dương Viêm như cười như không nhìn cô, Diệp Tiểu Nhu lập tức hiểu ánh mắt này - Cô nghĩ cô có thể giỏi hơn tôi bao nhiêu đây?

Diệp Tiểu Nhu: “...”

Quả thực, cô của hiện tại, về cơ bản có thể dễ dàng nhìn thấu lời nói dối của người khác, nhất là mấy lời nói dối vụng về. Trừ phi là người thông thạo tâm lý hành vi như Dương Viêm, nếu không thì thật sự rất khó qua mắt cô.

Hơn nữa, cô phát hiện cô cũng không hề thích hợp nói dối người bên cạnh, ngay cả chính cô cũng tự đỏ mặt khi nghe lời nói dối giấu đầu hở đuôi này.

Xem ra IQ của cô chỉ thực sự hoạt động khi đối mặt với kẻ xấu, Diệp Tiểu Nhu nghĩ ngợi trong sầu lo.

Nhân viên dọn món lên, Diệp Tiểu Nhu không yên lòng, gắp một miếng chuẩn bị ăn, nhưng còn chưa bỏ vào miệng, tay cô đã bị Dương Viêm giữ lại.

“Không nên ăn như vậy.” Dương Viêm nắm tay cô, bỏ miếng sushi cá hồi cô vừa gắp xuống, anh lấy mù tạc và gia vị, sau khi pha xong, anh cầm đôi đũa trong tay cô, gắp một miếng sushi đưa tới miệng cô.

Diệp Tiểu Nhu giật mình, mở miệng, cẩn thận ăn miếng sushi anh đút cho.

Trừ lúc cần thiết, cô rất hiếm khi nói dối, đây đúng là lần đầu tiên cô nếm thử đồ ăn Nhật Bản, bởi cô gần như chưa từng ăn đồ sống.

Hương vị... hương vị này, nên nói thế nào đây...

Nuốt xong cô hồi tưởng về mùi vị, chợt phát hiện mình hoàn toàn không nếm ra được gì, tất cả sự chú ý cô của đã dồn vào ánh mắt thấp thoáng niềm vui của Dương Viêm.

Bởi lẽ khi cô vừa ăn, ngón tay anh không biết đang vô tình hay

cố ý, đã nhẹ nhàng lướt qua gò má cô.

Lần này, cô cũng không có phản xạ bắt lấy tay anh, do trong miệng cô còn ngậm đồ ăn anh đút, tâm trí cô thì hoàn toàn trống rỗng, ngay cả lòng phòng bị chưa bao giờ buông lỏng cũng mất tác dụng.

Đây là phúc lợi của nhân viên mới sao? Được ăn đồ chính tay sếp đút?

Có thể hỏi chuyện này trong nhóm chat không?

“Thế nào?” Anh hỏi.

“... Cũng được.”

Dương Viêm híp mắt, hỏi: “Vậy à? Không thấy cay sao?”

Diệp Tiểu Nhu cúi đầu nhớ lại hương vị, sực tỉnh, che kín miệng: “Cay! Cay quá!”

“Lỡ tay chấm hơi nhiều mù tạc.”

Nhưng tại sao cô lại cảm giác như anh đang cố ý bắt nạt cô nhỉ?

Dương Viêm đưa ly nước qua, Diệp Tiểu Nhu vội nhận lấy uống một ngụm, vừa nuốt xuống bụng, cô chợt nghe Dương Viêm nói: “Câu hỏi thứ hai.”

Diệp Tiểu Nhu nhướn mày, tỏ vẻ mời anh ra đề.

“Dọc đường ở khu phố thứ ba, tôi đã nghiêng đầu nhìn cô mấy lần?”

Diệp Tiểu Nhu suýt đã phun ra một ngụm nước.

Câu hỏi gì đây? Anh hỏi gì thế? Rốt cuộc anh muốn làm gì?!

Dương Viêm nâng tay lên, nhìn đồng hồ: “Cho cô một phút trả lời câu hỏi này.”

“Ồ, vừa rồi tôi đã nói với cô chưa? Trò chơi này, ngoài phần thưởng thì còn có phạt nữa, nếu trả lời sai...”

Trả lời sai sẽ bị phạt?

Diệp Tiểu Nhu sợ ngây người: “Nhưng ban đầu anh không hề nói quy tắc trò chơi.”

“Tại cô không chờ tôi nói xong đã vội vã bắt đầu rồi.”

Hình như đúng vậy thật, Diệp Tiểu Nhu đành câm nín.

Khi nãy anh hỏi dọc theo khu phố thứ ba anh đã nhìn cô mấy lần? Câu hỏi kỳ lạ gì đây? Cô chỉ tập trung ghi nhớ mọi thông tin có thể nằm trong câu hỏi về khu phố kia, nào có thời gian chú ý tới anh ở kế bên chứ?

Hơn nữa anh vẫn luôn lái xe, theo lý thì không nên phân tâm nhìn cô mới đúng.

“Cô còn hai mươi giây để suy nghĩ.”

Cô đặt hết mọi chú ý lên khu phố, không hề nhìn về phía anh dù chỉ một lần, nên chắc anh cũng...

Dương Viêm dùng ngón tay gõ nhẹ mặt bàn: “Mười giây.”

Đây là thủ đoạn anh hay sử dụng để gia tăng nỗi lo lắng của đối phương.

Tuy biết rõ điều này, nhưng Diệp Tiểu Nhu vẫn trở nên bồn

chồn với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường.

“Năm giây.”

Diệp Tiểu Nhu đáp: “Không lần nào.”

Dương Viêm nheo mắt: “Cô nói gì?”

“Tôi nói, không lần nào.” Diệp Tiểu Nhu tỏ vẻ bình tĩnh: “Anh vẫn luôn tập trung lái xe, tôi chỉ tập trung ghi nhớ, chúng ta không ai nhìn ai, nên đáp án là không lần nào.”

“Cho cô một cơ hội nữa.”

Diệp Tiểu Nhu chớp chớp mắt: “... Một lần?”

Chỉ cần nhìn thái độ không hề thay đổi của Dương Viêm, cô cũng biết mình lại nói sai rồi, đúng hơn là đã đoán sai.

Cô hiếm khi dùng cách đoán để trả lời câu hỏi, quả nhiên vận may không tốt.

“Chúng ta có thể thương lượng một tí được không? Đừng phạt tôi ăn mù tạc.” Diệp Tiểu Nhu thử thăm dò: “Thứ gì khác cũng được, chứ món này tôi thật sự không...”

“Việc này không tới phiên cô quyết định.”

Dương Viêm đặt bát mì ramen vừa được bưng lên tới trước mặt cô: “Ăn món này đi, đồ sống không thích hợp với cô.”

“Vậy phạt...”

“Ghi nợ trước.”

Đôi lúc, đôi lúc lùi lại sẽ khiến người ta lo lắng nhiều hơn, bởi vì

từng phút từng giây trong quá trình ấy, bạn sẽ luôn thấp thỏm bồn chồn không biết mình sẽ bị phạt ra sao, nhất là khi đối mặt với một người đàn ông khó nhìn thấu thế này.

Vậy nên Diệp Tiểu Nhu đã ăn bữa này trong tâm trạng bứt rứt không yên.

“Anh nghĩ, Trần Giai Vỹ đã một mình gây án thật sao? Tôi đang nói tới nhân cách phụ của Trần Giai Vỹ.” Cũng không biết trong đầu cô nghĩ gì, vô thức liên tưởng tới vụ án kia: “Tôi vẫn thấy cứ như chúng ta đã bỏ sót điều nào đó. Ví dụ như lúc ở Cục Cảnh sát, hắn không hề lo lắng nếu không thể hoàn thành livestream, nên ắt hẳn hắn phải có một đồng phạm mới đúng. Nếu đúng như lời Tiêu Ngũ nói, đồng phạm là người treo thưởng dưới bản thông báo livestream, vậy những kẻ... những kẻ treo thưởng muốn theo dõi cảnh hành hạ đến chết dưới video thông báo livestream đó, chẳng lẽ không được xem như hung thủ à?”

“Nếu nghĩ như thế thì cần phải bắt nhiều người lắm.” Dương Viêm thản nhiên nói: “Trên internet không có hệ thống pháp luật kiện toàn đâu. Vì tội ác không thể thực hiện ngoài đời, nên internet đã trở thành một trong những nơi thể hiện tội ác.”

Đúng vậy, đôi khi ác ý trên mạng còn khiến người khác tổn thương hơn, nhưng không thể lập tức trừng trị những hành vi làm tổn thương người khác đó như ngoài đời. Họ chưa từng nghĩ mấy lời lanh mồm lanh miệng nhất thời của mình sẽ làm người khác đau khổ tới cỡ nào.

Giờ đây khi đã biết được rất nhiều thông tin xã hội, cô mới nhận ra, hóa ra nơi làm tổn thương người khác, không nhất thiết chỉ có ở ngoài đời.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Mà lũ lượn lờ trong các căn cứ tội phạm trên web đen kia, hiển

nhiên chúng sẽ gây hại cho người vô tội.

Diệp Tiểu Nhu định lên tiếng, đã bị anh ngắt lời: “Được rồi. Đối với chúng ta, vụ án này đã kết thúc. Kế tiếp là phần việc của cảnh sát.”

Diệp Tiểu Nhu gật gù, rồi cúi đầu cắn một miếng, chợt nhận ra gì đó... Vậy nên người này mới dẫn cô ra ngoài chơi sao? Vì họ vừa hoàn thành xong một công việc?

Cô bèn thử hỏi thêm một câu: “Trần Giai Vỹ sẽ bị cưỡng chế đưa vào bệnh viện tâm thần để làm giám định tâm thần sao?”

Hỏi xong, cô thấy Dương Viêm hơi nhíu mày, rõ ràng hiện tại anh không muốn nghe về chủ đề này.

“Ừ, có lẽ vậy, bất luận ngồi tù hay vào bệnh viện, hắn đáng phải nhận hết.”

Diệp Tiểu Nhu gật đầu, nghĩ thầm không thể tiếp tục chủ đề này, bằng không thì, xem chừng lòng kiên nhẫn lớn mạnh của anh sẽ bị cô bào mòn mất.

Nhưng chẳng mấy chốc, chuyện khiến anh khó chịu lại kéo tới, điện thoại của anh bắt đầu rung lên. Một dãy số điện thoại không tên hiển thị trên màn hình, nhưng rõ ràng anh biết chủ nhân của số này, chỉ cần nhìn sắc mặt anh là hiểu, anh không ưa đối phương mấy.

Nhưng cũng không thể không nhận điện thoại.

“Tôi ra ngoài nghe điện thoại.”

“Vâng.” Diệp Tiểu Nhu gật đầu.

Dương Viêm cầm điện thoại ra ngoài nhà hàng, Diệp Tiểu Nhu

thấy sắc mặt anh có phần nghiêm trọng, chắc hẳn là chuyện công việc.

Đúng lúc này, một nhân viên nữ tới dọn đ ĩa trống trên bàn chợt mỉm cười nói với Diệp Tiểu Nhu: “Quý cô này, cô và bạn trai cô đúng là cặp tình nhân xứng đôi nhất tôi từng gặp, nhiều khách trong nhà hàng cứ nhìn hai người mãi.”

Diệp Tiểu Nhu hơi ngẩn ra, vội vàng nói: “Không, chúng tôi còn chưa...”

Nhân viên cười: “Vậy sao? Còn chưa xác nhận quan hệ ư? Vậy cô phải cố lên nhé, hai người đẹp đôi lắm.”

Ơ, không phải là không phải, sao phải chêm vào “còn chưa” nữa?

Cô nhớ tới ban nãy khi Dương Viêm đút đồ ăn cho cô, hình như cảm nhận được không ít ánh nhìn đến từ bốn phía. Có lẽ trong mắt người khác, trông bọn họ có vẻ thân mật... chăng? Nhưng sao lại cảm thấy xứng đôi nhỉ?

Cô nghĩ về mình, ngoại trừ ngoại hình hơi dễ nhìn, ưu điểm duy nhất trên người cô là nghị lực phi thường trong việc truy bắt tội phạm, nhưng đây có thể xem như ưu điểm thật sao?

Cô chợt nhớ tới lời Cục trưởng Châu nói với mình sáng nay.

“Nếu lão Thiệu không bảo Tiêu Ngũ đưa cô đến chỗ ông chủ Dương, cô còn có thể dùng cách của mình để nghĩ biện pháp phá án sao?”

Và câu trả lời của cô là, nếu không phải ở công ty, cô sẽ không thể biết được tình hình vụ án, tất nhiên cũng không có cách phá án.

“Lúc trước đương sự trong vụ án kia tỉnh lại sau nửa năm hôn

mê, chuyện đầu tiên là tới Cục Cảnh sát báo án, nói vụ án của cậu ấy đã bắt sai người, nhờ đó mới giúp cô thoát khỏi cảnh tù oan, Với thiên phú phá án của cô, tại sao lại không tự biện hộ cho bản thân?" Cục trưởng Châu hỏi cô câu này, có lẽ là vấn đề mà nhiều người khác muốn biết: "Nếu người này không tỉnh lại, cô vẫn phải ngồi tù đủ một năm đấy. Cô mới hơn hai mươi tuổi thôi, tại sao muốn đẩy bản thân vào hoàn cảnh như vậy?"

"Làm sai ắt phải bị trừng phạt, việc này cũng không tốt đẹp gì để nói."

Cô không muốn đề cập thêm về chủ đề này, nên bất luận Cục trưởng Châu bảo gì, cô cũng từ chối.

Buồn cười hơn, cuối cùng Cục trưởng Châu đã hỏi cô, nếu có cơ hội, cô có thể chọn làm một cảnh sát không?

Cô đáp không, cô sẽ không.

Dẫu cô thích phá án, dẫu cô luôn hứng thú với việc truy đuổi tội ác trong xã hội, nhưng cô chưa từng nghĩ về chuyện muốn trở thành một cảnh sát.

Bởi vì nghề đó không thích hợp với cô.

Tựa như cô đã mặc định, Dương Viêm không thích hợp làm một cảnh sát.

So với cảnh sát, anh càng thích hợp làm một doanh nhân hơn, một doanh nhân đứng về phía chính nghĩa.

Một doanh nhân như vậy, sẽ dễ dàng làm nhiều chuyện mà người thường không thể, thế nên chắc chắn anh đã thực hiện vô số việc để bảo vệ thành phố này... Hệt như vị anh hùng không tên tuổi trong phim điện ảnh hay truyền hình.

Nhưng anh khác những anh hùng đó, Dương Viêm còn có thể nhận được thù lao xứng đáng, chưa bao giờ đối xử tệ với chính mình, đây cũng là điểm khiến cô khâm phục nhất. Phải biết rằng, bao gian khổ mà cảnh sát trải qua không phải thứ mà người bình thường có thể chịu được, hiển nhiên Dương Viêm không hề thích làm khổ bản thân.

“Nghĩ gì thế?”

Diệp Tiểu Nhu ngước lên, thấy Dương Viêm đang đứng cạnh cúi đầu nhìn mình.

Ánh mắt thân thiết dịu dàng đầy bao dung này, khiến con tim cô bỗng nóng lên.

“Nghĩ xem anh sẽ phạt tôi thế nào.” Cô cố ý nói: “Chắc không quá nặng đâu nhỉ?”

Dương Viêm cười nhẹ: “Đi thôi.”

Họ ăn trong một trung tâm thương mại, họ đã rời nhà hàng, bên ngoài có không ít người nên một số chỗ còn đang xếp hàng. Lúc lướt qua một cửa hàng bán món tráng miệng, Diệp Tiểu Nhu đã nhìn nhiều hơn một lần.

Vì lần nhìn thêm này, Dương Viêm đã giữ chặt cánh tay cô, hỏi: “Muốn ăn ư?”

“Hả? Gì cơ?”

Cô nhìn theo mắt anh, ngây người: “Kem? Anh hỏi tôi có muốn ăn kem không à?”

“Thế nào, câu hỏi này rất kỳ lạ sao?”

“Còn kỳ lạ hơn câu đầu tiên anh hỏi tôi nữa.” Diệp Tiểu Nhu

nghiêng đầu: “Sếp, hôm nay anh cứ là lạ, có phần...”

“Có phần gì?”

“Có phần không giống sếp.”

Dương Viêm khẽ híp mắt, thấy cô đang nghiêng đầu khó hiểu nhìn mình, anh không kìm được mà thấy buồn cười: “Vậy tôi nên giống thế nào đây?”

Không biết bộ não nhỏ của cô đang nghĩ gì, gò má cô lại đỏ ửng, màu đỏ này còn lan tới tai cô nữa.

Không sai, trong đầu cô đang nhớ tới lời mà nhân viên của nhà hàng nói khi nãy, cô ấy bảo họ giống người yêu, còn khen rất xứng đôi.

Nhìn xung quanh, những người đang giúp các cô gái đi mua kem, nếu không phải bạn thân thì sẽ là bạn trai.

Nhưng cô và Dương Viêm có quan hệ cấp trên cấp dưới, quan hệ nhân viên và sếp, cũng có thể xem như quan hệ cộng tác...

Anh mặc áo sơmi quần tây gọn gàng sạch sẽ, giống hệt một người thành công trẻ tuổi tuấn tú, đứng trước cửa hàng kem trong trung tâm thương mại, quả thực hơi không thích hợp.

Cũng không biết cửa hàng kem kia có hấp dẫn thật không, bỗng dưng bên cạnh xuất hiện thêm rất nhiều người. Khi Diệp Tiểu Nhu tránh một cô bé đang cầm bóng bay, cô bất cẩn bị người khác đụng phải, cô lập tức cảm nhận được người đàn ông bên cạnh nắm cánh tay cô. Diệp Tiểu Nhu còn chưa kịp phản ứng, đã bị anh dùng sức kéo qua.

Diệp Tiểu Nhu trở tay không kịp đụng vào ngực anh, một bàn tay anh còn đang nắm cánh tay cô, Diệp Tiểu Nhu định nhích xa

một chút, đã bị anh ôm chặt vào lòng.

“Đừng cử động.”

Diệp Tiểu Nhu kinh ngạc ngẩng đầu, muốn xem anh có chuyện gì sao. Có lẽ do chiều cao của cô, cách gần như vậy nhưng lại chỉ có thể nhìn tới cằm anh: “Sao thế?”

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

“Hơi bất thường.” Dương Viêm nắm bả vai cô đứng yên, vẻ mặt dần trở nên nghiêm trọng.

Diệp Tiểu Nhu lập tức nhận ra chút khác thường này.

Quả thực, cứ như đang xảy ra việc gì đó bất thường.

Cô nhìn bốn phía, cũng không phát hiện nơi khác thường nào, nhưng trong không khí vốn tràn ngập mùi thơm của đồ tráng miệng, dường như đang lẫn vào một mùi hương kỳ lạ.

“Sếp, anh nhìn cô gái kia, hình như cô ấy không thấy con mình.”

Giữa biển người ở trung tâm thương mại, khi bạn thấy một người phụ nữ trung niên cầm bình nước trong tay, trên vai khoác ba lô và mũ của trẻ em, lo lắng quan sát xung quanh với sắc mặt đầy lo lắng, vậy chỉ còn một khả năng, cô ấy đã lạc mất con mình.

Diệp Tiểu Nhu nheo mắt, trong đầu lập tức nhớ lại những người vừa đi ngang qua: “... Có lẽ tôi đã bắt gặp đứa trẻ kia, cậu bé bước về phía thang máy, để tôi qua xem thử coi đúng không.”

Diệp Tiểu Nhu muốn thoát khỏi tay Dương Viêm để tìm người, nhưng cô vừa cử động, đã bị Dương Viêm dùng sức giữ chặt hơn.

Anh gần như ôm cô vào lòng, không cho phép cô động đậy.

“Trước tiên đừng nhúc nhích.” Anh nhẹ giọng quát.

Diệp Tiểu Nhu kinh ngạc nhìn anh, nhận ra chuyện anh chú ý hoàn toàn khác cô, chẳng lẽ cô đã sai rồi, anh không để ý đến việc đứa trẻ đi lạc à?

Cô cứ nghĩ anh chú ý tới bố mẹ đã lạc mất con mình, nhưng ngay sau đó, cô phát hiện không phải.

Cô nhìn theo mắt anh, đó là tầng phía trên bọn họ, cũng là tầng cao nhất – tầng tám của trung tâm thương mại.

Khi cô thấy rõ anh đang nhìn gì, chợt mở to hai mắt: “Chẳng lẽ cô ấy muốn...”

“Không còn kịp rồi.”

Ngay khi anh vừa dứt lời, từ lan can cạnh thang máy trên tầng tám đã vọng tới từng tiếng la hét hoảng loạn:

“Có người nhảy lầu!!”

Ầm một tiếng.

Mọi người bất lực nhìn người phụ nữ nhảy từ lan can xuống sàn nhà ở tầng một, máu bắn tung tóe ngay tức thì.

Khoảng cách tám tầng, tử vong tại chỗ.

Toàn bộ trung tâm thương mại lặng ngắt như tờ.

Đó là bầu không khí yên tĩnh đầy chết chóc.

Bầu không khí yên tĩnh này chỉ kéo dài chưa đầy ba giây, tức khắc, cả trung tâm thương mại bùng nổ trong khủng hoảng.

...

Có người tận mắt thấy óc cô gái vỡ nát trộn lẫn với máu tươi.

Tiếng hét kinh hãi ngày một lớn hơn, tất cả mọi người hoảng sợ tản ra bốn phía. Có người mau chóng chạy đến thang máy, có người muốn rời khỏi nơi này, những ai đứng gần nạn nhân ở tầng một đều thét chói tai lao ra cửa. Có người lạc mất con mình trong lúc chạy đi, có kẻ cầm điện thoại điên cuồng chụp ảnh nạn nhân, có người gọi 110 và 120 báo cảnh sát, có người la to kêu bảo vệ đến.

Lấy nạn nhân nhảy lầu làm trung tâm, khu vực rộng lớn xung quanh đã rơi vào bầu không khí chết chóc, không một người sống nào còn ở lại đó.

Tại sao lại như vậy...

Trong trung tâm thương mại sầm uất, giữa tiếng nói cười xung quanh, trước mặt biết bao người, tại sao có thể nhảy lầu mà không có bất kỳ dấu hiệu cảnh báo nào vậy? Nơi này còn có rất nhiều trẻ nhỏ nữa!

Đây ắt hẳn sẽ là câu hỏi hiện lên trong tâm trí mỗi người khi chứng kiến cảnh tượng này.

Đúng giờ tan tầm, suốt tám tầng của trung tâm thương mại lớn, ở đây đâu chỉ có mấy trăm người!

Nạn nhân tử vong tại chỗ, máu bắn khắp nơi. Có vài nữ sinh trung học trùng hợp bước ngang qua nơi gần với hiện trường nhất, họ la hét tầm hai ba phút mới đỡ nhau thất tha thất thểu chạy đi, có hai người vẫn đang bối rối té ngã trên mặt đất, được

người khác đỡ đứng lên, hiển nhiên họ đã bị dọa đến choáng váng.

Diệp Tiểu Nhu cảm giác tay mình đang được Dương Viêm cầm, khi mọi người chạy xuống lầu, từ đầu đến cuối Dương Viêm vẫn giữ tay cô, sức mạnh kia gần như khiến cô thấy đau đớn.

Cả thang cuốn lẫn thang máy đều kẹt cứng người, Diệp Tiểu Nhu nhìn lại, người mẹ lạc mất con kia đã tìm thấy con mình, bà ấy ôm chặt đứa nhỏ vào lòng. Nhưng với mức độ hỗn loạn lúc này, chắc chắn sẽ có nhiều hơn một đứa trẻ bị lạc.

Không một ai ngờ rằng, trong trung tâm thương mại nhộn nhịp sẽ xảy ra chuyện thế này, nhân viên quản lý trung tâm thương mại cũng trở tay không kịp, đám đông rối loạn hồi lâu, tới tận khi có tiếng trấn an mọi người phát ra từ hệ thống âm thanh thông báo khẩn cấp.

“Xin quý khách đừng hoảng sợ, hãy làm theo hướng dẫn của bảo vệ rời khỏi trung tâm thương mại một cách trật tự. Xin quý khách đừng hoảng sợ, hãy duy trì trật tự khi rời khỏi trung tâm thương mại...”

Mặc dù như vậy, đám đông vẫn rất hỗn loạn, không ai để ý tới hướng dẫn của nhân viên bảo vệ. Ai nấy đều cuống cuồng muốn rời khỏi trung tâm thương mại nồng nặc mùi máu này, đương nhiên cũng có một số ít kẻ tới gần chụp ảnh nạn nhân bất chấp bảo vệ can ngăn.

Khó tránh khỏi việc xảy ra sự cố giẫm đạp hay chuyện bất trắc, thang cuốn đã ngừng, mọi người đành nhanh chân chạy xuống lầu. Dương Viêm vẫn nắm chặt tay Diệp Tiểu Nhu, anh không vội xuống lầu, chỉ kéo cô vào hành lang bên cạnh, nhìn nạn nhân phía dưới.

“Là tự sát sao?” Diệp Tiểu Nhu hỏi, cô biết rõ anh là người đầu

tiên nhận thấy sắp có chuyện.

“Phải” Dương Viêm dứt khoát trả lời: “Khi cô ấy trèo lên lan can, đã có người muốn tới ngăn cản. Nhưng cô ấy không hề để ý, nhảy thẳng qua lan can ngay, lúc đó không có ai bên cạnh cô ấy.”

“Nhưng người tự sát sẽ không chọn nơi này.” Diệp Tiểu Nhu cố dằn xuống nỗi hoảng loạn trong lòng, nhìn qua những người còn ở tầng một không chạy đi, cô bình tĩnh nói: “Thời gian không đúng, địa điểm cũng không đúng, không nên như vậy.”

Vì thế, chắc chắn đây không phải hành vi tự sát đơn thuần.

Chẳng mấy chốc, rốt cuộc đồn cảnh sát gần đây cũng tới phong tỏa hiện trường.

May thay sự cố giẫm đạp ở hiện trường không quá nghiêm trọng, vẫn còn nhiều người giữ được bình tĩnh, không chạy trốn ngay. Thay vào đó, đợi sau khi dòng người sợ hãi đầu tiên ra khỏi trung tâm thương mại, họ mới lần lượt rời đi, tới cuối còn có người tò mò quan sát, cầm điện thoại chụp hiện trường dưới lầu.

Dương Viêm và Diệp Tiểu Nhu theo sau dòng người cuối cùng, bọn họ cũng đi tới tầng một, đứng từ xa nhìn cô gái nhảy lầu tử tự kia.

Trông cô ấy vẫn còn trẻ, tầm hai mươi lăm đến ba mươi tuổi, tóc dài, ăn mặc chỉnh tề, có vẻ tóc đã được chăm sóc cẩn thận. Nếu không nhảy lầu, có lẽ cô ấy không khác gì những cô gái dạo quanh trong trung tâm thương mại.

Nhưng hiện giờ, mặt cô ấy úp xuống, hai chân gãy xương, não trộn lẫn với máu, diện mạo khuôn mặt đã máu thịt bầy nhầy.

Bề ngoài sửa soạn tỉ mỉ cũng đã mất đi vẻ gọn gàng vốn có giữa

vũng máu. Diệp Tiểu Nhu để ý, bên cạnh cô ấy không có túi hoặc đồ gì khác, ngoại trừ ăn mặc tươm tất, cô ấy cũng không đeo trang sức. Do đó, ắt hẳn cô ấy không hề bất chợt nghĩ quẩn khi đi dạo phố, mà đã lên kế hoạch chấm dứt sinh mệnh của mình ở đây.

Rốt cuộc phải tuyệt vọng đến mức nào, mới có thể khiến một người phụ nữ lựa chọn cách tự sát đầy bi thảm tại nơi đông người thế này?

Chương 43

Chẳng mấy chốc, họ đã thấy người của Đội Cảnh sát hình sự chạy đến, Đội Trinh sát kỹ thuật và pháp y tiếp quản thi thể tại hiện trường.

“Đi thôi.” Dương Viêm xoay người kéo cô ra ngoài.

“Này...” Diệp Tiểu Nhu định nói gì đó, Dương Viêm đã mau chóng lôi cô đi.

Suốt dọc đường anh chưa từng buông tay cô, từ lúc bắt đầu xảy ra chuyện, anh không hề thả lỏng lực tay, thậm chí Diệp Tiểu Nhu còn cảm thấy hơi đau.

Đây là biểu hiện mà chỉ người bất an hoặc căng thẳng mới có.

Nhưng những cảm xúc xúc động như bất an hay căng thẳng sợ hãi này, tại sao lại xuất hiện trên người anh?

Đến khi vào xe rồi, Dương Viêm mới buông tay cô ra, Diệp Tiểu Nhu cúi đầu nhìn, quả nhiên tay mình đã bị nắm chặt tới mức đỏ lên.

Mấy xe cảnh sát và xe bên truyền thông đậu bên ngoài, Diệp Tiểu Nhu thấy phóng viên vác máy chụp ảnh điên cuồng muốn xông vào trong, quả nhiên các công ty truyền thông sẽ không sẽ bỏ qua cơ hội này.

Dọc đường đi Diệp Tiểu Nhu thấy điện thoại của Dương Viêm

vang lên ba lần, nhưng anh không nhận, cũng không nói gì.

Khi về tới khu dân cư, anh dừng xe, Diệp Tiểu Nhu thấy tòa nhà công ty vẫn sáng đèn.

“Họ chưa tan làm à?” Diệp Tiểu Nhu mở cửa xe: “Vẫn đang tăng ca sao?”

Cô định bước tới bên kia, lại phát hiện công ty đã đóng cửa, thật ra đã không còn ai, nhưng đèn vẫn mở.

Cô chợt nhận ra điều gì đó, bỗng quay đầu lại.

Dương Viêm đóng cửa xe, lẳng lặng đứng đó nhìn cô.

Dưới ánh đèn đêm, bóng dáng anh cao ráo mà trầm lặng.

“Không ai tăng ca cả.” Anh nói.

Không ai tăng ca, đèn lại sáng, vài buổi tối gần đây đều vậy.

Nói cách khác, dẫu có người tăng ca không, đèn trong tòa nhà công ty vẫn sẽ được bật, tới tận sáng sớm có người đi làm mới thôi. Nhưng theo cô biết, trước đây mỗi khi họ ra về, Diêm Tiêu Tiêu sẽ luôn kiểm tra tất cả công tắc xem đã tắt chưa, mãi đến buổi tối mấy ngày trước...

Thế nên đèn này... được mở cho cô.

Nhưng tại sao?

Diệp Tiểu Nhu mím chặt môi, cô không biết cơ thể mình đang run nhẹ, mắt dần mờ đi vì ngấn lệ. Dưới bầu trời đêm, đôi mắt cô lấp lánh như chứa hàng ngàn vì sao nhỏ.

Trong lúc ngẩn ngơ, cô thấy Dương Viêm nhẹ nhàng mỉm cười

với mình.

Ánh mắt kia như đang nói, chỉ cần có anh ở đây, anh sẽ giúp cô giải quyết những chuyện này.

Đây là lần đầu tiên, lòng phòng bị mạnh mẽ của cô hoàn toàn sụp đổ, đôi mắt cô ươn ướt.

Rõ ràng chỉ mới quen biết không lâu, cô cũng biết người đàn ông này vẫn luôn che chở người của mình. Nhưng cô không hề ngờ rằng, mình sẽ có thể giống những người khác trong công ty, được anh quan tâm như thế.

Khó trách, từ lần đầu tiên gặp anh, cô đã thấy nguy hiểm, vì cô đã sớm cảm nhận được, cơ chế phòng vệ mà cô cứ nghĩ rất kiên cố, sẽ trở nên mong manh dễ vỡ như trẻ con khi ở trước mặt anh. Anh có thể tường tận tất cả sự yếu ớt lẫn nỗi bất lực của cô.

Đôi mắt anh vẫn thâm thúy mà trầm tĩnh, nhưng sâu trong đấy, dường như đang dâng lên một loại cảm xúc khó lòng hiểu được. Anh cứ lẳng lặng ngắm cô như vậy.

“Sếp... Cảm ơn anh.” Vừa lên tiếng, cô đã phát hiện giọng mình hơi nghẹn ngào, điều đáng giận là cô không thể kìm nổi tiếng nức nở ấy.

Cũng không biết vì lẽ gì, vào khoảnh khắc thấy tòa nhà công ty còn sáng đèn giữa màn đêm, cô lại muốn khóc như thế.

Như một đứa trẻ không tìm được chốn về, một mình lang thang khắp nơi, bơ vơ không nơi nương tựa.

Thế nhưng bỗng có một ngày, đứa trẻ thấy một ngọn đèn sáng ngời ở phương xa - một ngọn đèn vì bé mà sáng.

A...

Cảm giác này... nên hình dung thế nào đây?

Trong thoáng chốc, trái tim cô như thắt lại, vừa nóng bỏng, vừa chua xót.

“Vốn muốn dẫn cô ra ngoài giải sầu một chút.” Anh đưa tay vuốt nhẹ tóc cô, rất lịch thiệp, chỉ chạm một xíu rồi lập tức rời đi, giọng điệu anh hơi bất đắc dĩ: “Nếu sớm biết sẽ xảy ra chuyện thì đã không để cô chọn chỗ, vừa không hợp khẩu vị của cô, còn bị dọa nữa...”

Diệp Tiểu Nhu bĩu môi: “Còn không phải nên trách anh sao? Cứ hỏi mấy câu nằm ngoài tầm hiểu biết của tôi.”

Anh hơi ngẩn người, vẻ mặt bỗng trở nên nghiêm túc: “Không biết món ngon nào có thể hiểu đây?”

“Mà câu hỏi đầu tiên đơn giản như vậy, cô lại bảo không nằm trong tầm hiểu biết của cô ư?”

Diệp Tiểu Nhu định trả lời mình không hiểu, đã bị ngón tay anh chạm lên mũi.

“Không được nghiêng đầu.” Anh giữ mặt cô, buộc cô phải nhìn mình: “Nhìn vào mắt tôi trả lời lại lần nữa. Diệp Tiểu Nhu, trên khu phố ấy, tôi đã nhìn cô mấy lần?”

Diệp Tiểu Nhu nói: “... Ba lần? Bốn lần? Năm sáu bảy tám lần?”

Dương Viêm bị cô chọc tức đến mức bật cười: “Cô đang giả ngu, hay không biết thật vậy?”

“Không một giây nào mà tôi không nhìn cô.” Anh gằn từng chữ: “Ánh mắt tôi vẫn luôn dừng trên người cô, cô tin không? Ngay cả việc cô chớp mắt mấy lần tôi cũng biết rõ đấy.”

Diệp Tiểu Nhu bỗng mở to mắt, hoài nghi nhìn anh.

Dương Viêm nhìn sang chỗ khác, khẽ hắng giọng: "Làm sếp, quan tâm nhân viên của mình là chuyện đương nhiên mà? Cô kinh ngạc gì chứ?"

"... Tôi không có bằng lái, anh không thể gạt tôi đâu." Diệp Tiểu Nhu nghi ngờ nhìn anh: "Tôi đã giao mạng nhỏ của mình vào tay anh, tại sao anh có thể chỉ lo nhìn tôi mà không cẩn thận lái xe thế?"

"Ai nói với cô, lái xe thì không thể nhìn người kế bên?" Dương Viêm tiếp tục bị cô chọc tức tới mức phải phì cười: "Là ai nói với cô, chỉ có thể dùng mắt khi muốn nhìn một người?"

Muốn nhìn một người, không chỉ nhìn bằng mắt.

Điều mà mắt thường muốn thấy chỉ là những suy nghĩ trong nội tâm được bộc lộ ra ngoài. Còn dùng con tim để chăm chú nhìn, mới là điều quý báu được cất giữ sâu tận đáy lòng. Bất cứ lúc nào, bất kể nơi đâu, bất luận mắt đang nhìn gì, thì bóng hình người ấy vẫn sẽ quanh quẩn trong tâm trí không thể gạt đi được.

Rốt cuộc là bắt đầu từ khi nào, anh vừa gặp mà đã vương vấn không thôi, ai có thể nói rõ việc này đây?

Diệp Tiểu Nhu định lên tiếng, Dương Viêm bỗng nắm vai cô, đẩy cô tới sau xe.

Cô nhanh chóng nhận ra gì đó, nương theo mắt anh nhìn về phía tòa nhà công ty, quả nhiên đã thấy một chiếc xe đang dừng ở đó một lúc.

Cô chưa từng thấy chiếc xe kia, cũng không nhìn rõ người trên xe: "Là ai? Anh biết không?"

“Không biết.” Dương Viêm khựng lại một nhịp, hơi trầm tư hỏi: “Lần trước cô nói mình thấy có người đứng ngoài cửa vào buổi tối đúng không?”

“Ừ, chẳng lẽ cùng một người? Nếu đúng thì tại sao lại tới vào ban đêm?”

Lần trước khi họ trở về sau buổi liên hoan, Diệp Tiểu Nhu đã bắt gặp một người đứng trước cửa công ty. Nhưng vào ban đêm, trong công ty cũng không có ai, vậy người nọ đang nhìn gì?

Chiếc xe kia chỉ dừng khoảng một phút rồi rời đi.

“Không sao đâu, tôi sẽ điều tra.” Dương Viêm nói: “Về ngủ trước đi, chuyện khác ngày mai hẵng bàn.”

Diệp Tiểu Nhu cúi đầu, không biết anh đã cầm tay mình từ khi nào, anh bảo cô về nhà ngủ, nhưng không buông tay ra, ý gì đây?

“Diệp Tiểu Nhu.”

“Hả?” Diệp Tiểu Nhu ngẩng đầu.

Dương Viêm nói: “Ngủ trên giường, nghe thấy chưa?”

Diệp Tiểu Nhu gật đầu: “Rõ, sếp, nghe lời anh.”

Dương Viêm nâng tay lên.

Phàm là người dễ căng thẳng luôn đề phòng xung quanh, đều sẽ né tránh theo bản năng, hoặc sẽ đưa tay vào thế bảo vệ mình. Nhưng Diệp Tiểu Nhu thì khác, cô chỉ mở to cặp mắt đen láy xinh đẹp kia, quan sát theo từng động tác của đối phương. Thoạt trông không phòng bị gì, nhưng thực chất, mỗi một cơ

bắp khắp cơ thể sẽ được cô khởi động, rục rịch, để chuẩn bị đánh nhau với người trước mắt bất cứ lúc nào.

Dương Viêm dừng tay giữa không trung một chốc, sau đó trước ánh mắt ngơ ngác của Diệp Tiểu Nhu, anh xoa nhẹ đầu cô: “Tốt đấy, có tiến bộ.”

Diệp Tiểu Nhu chớp mắt, nhìn bàn tay mới xoa đầu mình mà anh vừa hạ xuống kia.

“Tôi là người tốt sao?” Anh chợt hỏi.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Đây thật sự là một câu hỏi không đầu không đuôi, nhưng Diệp Tiểu Nhu vẫn ngoan ngoãn trả lời: “Phải.”

“Chắc chứ?”

“Không thể chắc hơn.” Diệp Tiểu Nhu đáp.

Nếu giống trước đây, cô sẽ không nói như vậy, vì cô đã nhiều lần chứng kiến hai bộ mặt trong bản chất con người. Trong mắt cô, chưa từng có lương thiện tuyệt đối, cũng không có tội ác tuyệt đối, đa số mọi người sẽ dao động ở mức trung gian.

Nhưng không biết tại sao, cô chỉ khẳng định một điều: Dẫu có hai mặt thì anh cũng sẽ không nghiêng về mặt tối tăm kia.

Dương Viêm gật đầu: “Vậy thì, trước kết luận chắc nịch này, cứ duy trì trạng thái sẵn sàng chiến đấu của cô nhé. Ngoại trừ người cô tin tưởng trăm phần trăm, dù chỉ có 0.01% không xác định, cô cũng không được lơi lỏng.”

Khi lên lầu, cô biết Dương Viêm vẫn luôn nhìn cô, tới tận khi cô vào căn hộ.

Cô đến trước cửa sổ, thấy anh còn đứng dưới lầu, như thể anh biết cô sẽ tới nhìn nên vẫn đứng đó chờ cô.

Diệp Tiểu Nhu thấy anh mỉm cười với mình, hai tay cô vô thức nắm chặt rèm cửa.

Xa xa, tòa nhà nhỏ của công ty vẫn sáng đèn, còn cô cứ dõi theo xe anh rời đi.

Nửa đêm, Diệp Tiểu Nhu nằm trên giường, trong đầu chỉ xoay quanh cảnh Dương Viêm đứng cạnh xe, từng cử chỉ biểu cảm của anh khi anh nói chuyện với cô.

Bỗng dưng có một dòng nước ấm dâng lên trong lòng cô.

Cô không biết cảm giác này thể hiện điều gì, chẳng qua… nó rất ấm áp, tới mức khiến người ta không thể kháng cự.

Nếu đổi thành một cô gái trẻ tuổi yếu ớt khác, e rằng đã sớm chìm vào nỗi dịu dàng này. Nhưng lý trí đã mách bảo cô, Dương Viêm chỉ quan tâm cô như quan tâm mọi người trong công ty thôi, anh xem cô là người một nhà.

Được sếp che chở như vậy, ắt hẳn là việc may mắn nhất mà cô gặp được kể từ nhỏ tới lớn.

Có bạn bè, có đồng nghiệp, có công việc yêu thích, có người công nhận cô.

Nếu trí nhớ siêu phàm là một điều tốt, vậy hãy để ký ức đêm nay vĩnh viễn khắc sâu trong tâm trí cô...

...

Quả nhiên, việc có người tự sát trước mặt mọi người trong trung

tâm thương mại Golden Mile* đã leo lên top hot search của tất cả các nền tảng truyền thông. Cho dù làm thế nào cũng không thể đè chuyện này xuống được, vì hôm ấy, trong trung tâm thương mại không chỉ có hàng trăm, mà thậm chí còn tới hàng nghìn người. Trung tâm mua sắm gồm tám tầng, tầng nào cũng có vô số người chứng kiến cô gái kia nhảy từ tầng tám xuống tự sát. Bấy giờ Diệp Tiểu Nhu và Dương Viêm đang ở tầng bảy, phía đối diện ở tầng trên là vị trí của cô gái kia.

*Trung tâm thương tại Golden Mile: Dự án Jinyu Plaza nằm ở phía Tây của Đường Lumo ở trung tâm Thung lũng Quang học (Khu phát triển công nghệ cao Hồ Đông Vũ Hán).

Cũng do có vô vàn người chứng kiến, thế nên, tuy vụ tự sát này gây chấn động, nhưng chủ đề bàn tán phổ biến nhất cùng lắm chỉ là người trẻ tuổi chịu áp lực quá lớn, phải tự tử vì trầm cảm thôi. Nhiều người đã tìm ra thông tin của nạn nhân, nghe nói cô gái tự tử kia chỉ mới hai mươi lăm tuổi, trước đây từng bị bắt nạt ở chỗ làm, nên hành động tự sát của cô ấy cũng trở thành "việc có thể hiểu".

Bên cạnh người nhà nạn nhân phải chịu đau khổ, cảnh tượng kia cũng đã để lại bóng ma tâm lý không nhỏ cho nhiều người sau khi họ tận mắt thấy, nhất là những người ở tầng một, khá gần với vị trí nạn nhân ngã xuống.

Chuyện này chỉ xôn xao trên mạng hai ba ngày, chẳng bao lâu sau, độ nóng đã bị tin tức xã hội khác thay thế.

Diệp Tiểu Nhu nhận được điện thoại của Tiêu Ngũ, anh ta hỏi cô muốn tới thăm Thiệu Lương Vỹ cùng anh ta không.

Diệp Tiểu Nhu im lặng một lúc, đồng ý.

Tiêu Ngũ thở phào nhẹ nhõm, thật ra anh ta biết có lẽ Diệp Tiểu Nhu không muốn gặp Thiệu Lương Vỹ, lần trước khi nhắc

chuyện này với cô, anh ta đã cảm nhận được.

Cục trưởng Châu kể, vụ án Diệp Tiểu Nhu vào tù trước đây có liên quan đến Thiệu Lương Vỹ, nhưng kết quả cuối cùng chẳng tốt gì. Thế nên, anh ta không biết liệu Diệp Tiểu Nhu có hận Thiệu Lương Vỹ không, dù sao một cô gái đang ở độ tuổi đẹp nhất… lại phải oan ức chịu khổ trong tù hơn nửa năm.

Thầy anh ta, Thiệu Lương Vỹ, nếu ông ấy muốn thì hoàn toàn có thể giúp Diệp Tiểu Nhu thoát tội, đằng nào cô cũng vô tội. Nhưng vào năm ấy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Anh ta không lật lại vụ án, vì biết chắc đó chỉ là một vụ án nhỏ đơn giản, nhưng điểm mấu chốt tuyệt đối không nằm ở vụ án. Người biết rõ chân tướng chỉ có hai người Diệp Tiểu Nhu và thầy anh ta, nếu không sau khi biết Diệp Tiểu Nhu ra tù, thầy anh ta cũng sẽ không lo lắng sốt ruột nhờ anh ta đi tìm Diệp Tiểu Nhu.

Hẹn ngày xong, Tiêu Ngũ tới công ty từ sớm.

Diệp Tiểu Nhu và lão Mã đang tiếp một khách hàng, Tiêu Ngũ bèn lên tầng hai, cửa phòng làm việc của Dương Viêm đang mở.

Tiêu Ngũ thấy anh ngồi sau bàn làm việc, một tay chống cằm, anh trầm ngâm chăm chú xem màn hình trước mặt. Vốn tưởng anh đang suy nghĩ việc quan trọng gì, kết quả anh ta vừa bước vào, đã nghe được âm thanh truyền tới từ trong màn hình.

Là tiếng Diệp Tiểu Nhu và lão Mã tiếp khách dưới lầu.

Anh đang xem camera giám sát của tầng dưới? Rảnh rỗi vậy sao?

Tiêu Ngũ thấy anh tập trung xem nên không gõ cửa, anh ta biết dù mình không gõ cửa thì Dương Viêm cũng biết có người đến đây.

Nhưng Dương Viêm hoàn toàn mặc kệ anh ta, vẫn chuyên chú nhìn màn hình.

Khách hàng là ông chủ của một công ty nhỏ, một năm trước cưới cô vợ kém mình mười mấy tuổi. Ông ta tới đây với mục đích: Nghi ngờ vợ mình gả cho mình chỉ để hưởng tài sản của ông ta sau khi ông ta chết. Dạo này ông ta biết được vợ yêu nhỏ hơn mình mười mấy tuổi đã sớm lấy chồng sinh con ở quê, hơn nữa còn mua rất nhiều bảo hiểm dưới danh nghĩa để chăm sóc ông ta. Nhưng trong tay ông ta không giữ chứng cứ về việc vợ ông ta có chồng con bên ngoài, cũng không tìm ra bằng chứng vợ muốn giết mình, ông ta đành theo lời giới thiệu của người khác nhờ đến nơi này.

Đối với Dương Viêm, vụ này hoàn toàn không cần anh phải nhúng tay, vậy anh xem cẩn thận để làm gì?

Tiêu Ngũ ngồi trên ghế quan sát hồi lâu, mới nhận ra anh không hề để tâm đ ến vụ án, mà đang nhìn người nào đó trong camera giám sát.

Nói chính xác, anh đang ngắm Diệp Tiểu Nhu, chú ý Diệp Tiểu Nhu.

“Có việc sao?” Rốt cuộc Dương Viêm cũng ngước mắt nhìn anh ta.

Tiêu Ngũ đã sớm quen với vẻ lười nhác lạnh nhạt này của anh, hỏi: “Anh đang xem gì thế? Tập trung quá chừng, người này có gì bất thường sao?”

“Nếu hôm nay anh không đến đây để dẫn cô ấy đi, vậy không có gì bất thường cả.”

Tiêu Ngũ hỏi vòng vo, Dương Viêm lại dứt khoát nhanh chóng

trả lời, hiển nhiên không có tâm trạng nói nhảm với anh ta, Tiêu Ngũ hiểu rõ, bảo: “Tôi và Tiểu Nhu đã hẹn từ trước, đã hẹn từ nửa tháng trước rồi.”

Dừng một chút, Tiêu Ngũ tiếp tục: “Tôi nói này anh Viêm, không phải anh… quá quan tâm Tiểu Nhu rồi sao?”

Anh ta là người bộc trực, hiếm ít khi nói quanh co như thế, nên vừa dứt lời, chính anh ta cũng cảm thấy rất lúng túng, vỗ bàn: “Tôi hỏi thẳng vậy, có phải anh, có ý gì khác với Tiểu Nhu không?”

Trong mắt Dương Viêm thoáng hiện lên cảm xúc khó hiểu: “Đúng thì sao? Người trong công ty tôi, có người nào mà tôi không quan tâm à?”

Tiêu Ngũ hé miệng, nhưng chẳng nói nổi lời nào.

Ừ nhỉ, nếu đúng thì sao? Từ lần Dương Viêm cảnh cáo anh ta, thật ra trong lòng anh ta cũng hiểu rõ, quả thực Dương Viêm là một người bao che cho người của mình. Nhưng anh ta nghĩ, cách Dương Viêm đối xử với Diệp Tiểu Nhu tuyệt đối không chỉ đơn giản là che chở người một nhà. Mỗi khi anh nhìn Diệp Tiểu Nhu, trong mắt luôn để lộ một nỗi niềm khó tả. Đối với một người đàn ông, ắt hẳn đó là mong muốn bảo vệ.

Có lẽ, từ lần đầu gặp Diệp Tiểu Nhu, Dương Viêm đã biết cô thuộc kiểu người gì, còn anh ta thì sao?

Hiểu lầm của anh ta về Diệp Tiểu Nhu, cũng bắt đầu từ cái nhìn đầu tiên.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

“Tôi chỉ xem Tiểu Nhu như em gái thôi.” Tiêu Ngũ nói: “Lúc mới tìm được cô ấy, đúng là tôi… đã nghĩ cô ấy thật phiền phức. Tôi

không thể chăm sóc cô ấy, nên mới đưa cô ấy tới chỗ anh..."

"Nhưng anh không ngờ rằng, cô ấy không những không phiền phức, mà còn là một người hoàn toàn không cần anh chăm sóc, cô ấy đủ bản lĩnh để tự bảo vệ bản thân. Cô ấy thông minh, tử tế, đáng yêu, chưa từng gây rắc rối cho anh, còn giúp anh phá vụ án phức tạp. Thế nên, lúc này anh mới nhận ra người anh tìm được không phải phiền toái, mà là một báu vật." Dương Viêm nặng nề nhìn anh ta: "Tôi thật sự nên cảm ơn anh vì đã đưa một báu vật như vậy đến bên tôi."

Tiêu Ngũ nghe anh nói mà lẫn lộn cảm xúc, anh ta đứng dậy: "Chắc họ sắp xong rồi, tôi xuống chờ cô ấy đây."

Vừa đứng lên, anh ta sực nhớ ra, vỗ đầu: "À, tôi còn muốn hỏi anh một việc, suýt quên mất."

"Chuyện trung tâm thương mại Golden Mile?"

"Ừ, ngày đó tôi xem camera giám sát ở trung tâm mua sắm, thấy anh và Tiểu Nhu cũng ở đó. Chuyện tự sát kia, anh có ý kiến gì không?"

"Không." Dương Viêm thản nhiên trả lời: "Các anh đã thấy hết những gì các anh nên thấy rồi, hoàn toàn là tự sát."

Đúng thế, theo camera anh ninh hôm ấy, đây thật sự là một vụ tự sát không thể nghi ngờ, cuối cùng cảnh sát đã nhận định như vậy. Nhưng khi thấy Dương Viêm và Diệp Tiểu Nhu ở đó, Tiêu Ngũ lại hoảng sợ, bèn hỏi xem họ có... cái nhìn khác không.

"Vậy hai người đến trung tâm thương mại làm gì?"

"Hẹn hò bình thường, có vấn đề gì sao?"

"... Không, tôi chỉ tò mò hỏi một tí thôi."

Hẹn hò, hẹn hò bình thường... Mấy từ này xuất phát từ miệng Dương Viêm, quả thực đã khiến Tiêu Ngũ hơi khó tin.

Lúc anh ta tới cửa, Dương Viêm chợt lên tiếng gọi anh ta: "Tiêu Ngũ."

Tiêu Ngũ quay đầu nhìn.

"Không có gì, chỉ muốn nói với anh, việc anh đưa cô ấy tới chỗ tôi, rất đúng." Dương Viêm bình thản bảo: "Ở chỗ tôi, cô ấy sẽ được phát huy nhiều giá trị lớn hơn nữa."

Tiêu Ngũ gật đầu: "... Đã biết."

Nếu chỉ vậy thật thì tốt, Tiêu Ngũ nghĩ thầm, tốt nhất đừng có ý đồ gì khác với cô đấy...

Diệp Tiểu Nhu rời phòng họp, vừa khéo thấy Tiêu Ngũ xuống lầu, cô thấy sắc mặt Tiêu Ngũ không tốt lắm, hỏi: "Sao vậy? Cãi nhau với sếp bọn tôi à?"

Tiêu Ngũ nói: "Cãi nhau? Tôi nào dám."

Diệp Tiểu Nhu gật đầu: "Cũng đúng, anh cãi không lại anh ấy đâu."

Tiêu Ngũ: "... Sao cô biết tôi cãi không lại?"

"Người mà ngay cả tôi cũng không cãi nổi, anh có thể cãi thắng sao?" Diệp Tiểu Nhu cười ẩn ý nhìn anh ta: "Muốn cãi thử một trận với tôi xem ai thắng không? Phó đội trưởng Tiêu, tôi chưa từng chịu thua đâu."

Tiêu Ngũ nói: "... Tôi nhận thua."

Diêm Tiêu Tiêu bước tới trêu ghẹo: “Ái chà chà, kiêu ngạo như Phó đội trưởng Tiêu mà cũng có lúc nhận thua sao? Đúng là làm tôi mở mang tầm mắt rồi.”

“Đi sớm về sớm nhé Tiểu Nhu, sếp nói mời chúng ta ăn cơm tối đó, phải tranh thủ bắt chẹt cậu ấy mới được.”

Lão Mã bảo: “Không biết tại sao gần đây tâm trạng sếp tốt cực, không có việc gì sếp cũng mời chúng ta ăn tiệc lớn, chắc lại giải quyết được một vụ làm ăn lớn bên ngoài rồi.”

Nhìn Diệp Tiểu Nhu lên xe Tiêu Ngũ, lão Mã vừa xoay người đã thấy Dương Viêm đứng ở tầng hai, sắc mặt anh nặng nề.

“Lão Mã, anh lên đây, tôi có việc giao cho anh.”

...

Trên đường, Diệp Tiểu Nhu mới biết Tiêu Ngũ đã không gặp Thiệu Lương Vỹ hơn nửa năm. Vì lúc ấy, tức là thời điểm cô vừa vào tù, Thiệu Lương Vỹ đã nghỉ hưu, ông chuyển về nhà cũ ở quê, là một trấn nhỏ thuộc thành phố C, cách nội thành gần hai giờ đi xe. Cũng trùng hợp thay, nửa năm nay Tiêu Ngũ lại rất bận rộn, không dư dả thời gian tới thăm.

Suốt dọc đường Diệp Tiểu Nhu không hề lên tiếng, Tiêu Ngũ muốn tìm chuyện để nói, nhưng không biết nên nói gì.

“Tiểu Nhu, hỏi cô một việc.”

Diệp Tiểu Nhu tựa vào cửa kính xe, lười biếng đáp: “Anh hỏi đi.”

“Nếu... Tôi nói nếu trước đây tôi không đưa cô tới chỗ Dương Viêm, vậy cô sẽ đến nơi nào?”

Vấn đề này đã khiến anh ta trăn trở nhiều đêm.

Anh ta đã suy nghĩ không biết bao nhiêu lần, việc anh ta giao Diệp Tiểu Nhu cho bên Dương Viêm, là đúng hay sai? Gần đây nỗi băn khoăn này ngày càng nghiêm trọng hơn... Nhất là sau khi anh ta thấy sự chuyển biến trong thái độ của Dương Viêm đối với Diệp Tiểu Nhu.

Một quyết định đúng hay sai, đôi khi không phải dựa vào một hai việc là có thể nhận ra, mà phải xem ảnh hưởng lâu dài.

"Thì ra anh vẫn đang băn khoăn vấn đề này sao." Diệp Tiểu Nhu như đã sớm đoán được anh ta sẽ hỏi vậy, cô khẽ cười: "Dạo trước khi đưa tôi đi, rõ ràng Phó đội trưởng Tiêu không hề chần chừ, hiện tại sao lại đột nhiên rối rắm rồi, không giống anh tí nào."

"..." Nghe thế, Tiêu Ngũ hơi mất tự nhiên: "Nhiều lúc, tôi thấy cô... vất vả quá, mà công việc của bên Dương Viêm, đôi khi còn có thể dính vào một số nguy hiểm không thể lường trước, như vụ án cô tham gia vừa rồi đấy. Dù là cảnh sát bọn tôi, cũng không chắc lần nào cũng có thể trở về an toàn, một cô gái như cô..."

"Tôi có phải một cô gái bình thường đâu." Diệp Tiểu Nhu ngắt lời anh ta, khẽ nói: "Anh cũng biết quá khứ của tôi rồi đó, từ khi tốt nghiệp trung học tôi đã bắt đầu bước chân vào xã hội. Đúng, em gái nhỏ trong mắt các anh là tôi ấy, từng đánh nhau ở quán bar sau phố, từng uống rượu, từng bị tẩn, từng vào đồn cảnh sát, từng ở bệnh viện tâm thần, cũng từng ngồi tù hơn nửa năm. Người như tôi, anh nghĩ nên đến chỗ nào mới là lựa chọn tốt đây?"

"Đừng nói mình như thế chứ." Tiêu Ngũ hạ giọng bảo: "Cô là một đứa trẻ ngoan, vẫn luôn vậy."

Diệp Tiểu Nhu cười cười, một lát sau, cô chợt nói: "Tuy không biết tương lai sẽ ra sao, nhưng trước mắt, tôi cảm thấy anh đã

làm đúng."

"Phục vụ vì dân, giúp các anh bắt tội phạm, chí ít so với việc chuyển gạch ở công trường thì tốt hơn hẳn."

"Vậy cô không muốn làm chuyện gì khác sao? Ví dụ như đi học tiếp, với trí thông minh của cô, chắc chắn có thể vào một trường tốt..."

"Nếu tôi muốn, tôi có thể làm nhiều chuyện lắm." Diệp Tiểu Nhu thản nhiên nói: "Nên anh không cần lo lắng cho tôi đâu, tôi tự biết phải làm gì."

Tiêu Ngũ thở dài, không nhiều lời nữa.

Vốn dĩ Thiệu Lương Vỹ có một căn hộ tốt trong thành phố, nhưng sau khi ly hôn đã để cho vợ cũ, còn ông chuyển về nhà cũ ở quê. Qua nửa giờ lái xe, bọn họ đã tới nơi.

Trước khi ghé thăm, Tiêu Ngũ cũng không báo cho Thiệu Lương Vỹ. Lần trước anh ta đã đánh tiếng, nhưng Thiệu Lương Vỹ từ chối, bảo anh ta cứ bận việc của mình, không cần lo cho ông. Thế nên kỳ này anh ta dẫn Diệp Tiểu Nhu tới, cũng vì muốn tặng ông lão một niềm vui bất ngờ.

Nhà cũ của Thiệu Lương Vỹ ở quê là một căn nhà nhỏ hai tầng, có một khoảng sân nhỏ, Tiêu Ngũ bưng một đống đồ từ cốp ra, chỉ để Diệp Tiểu Nhu bê một thùng sữa.

Sau khi ấn chuông cửa hai ba phút, giọng Thiệu Lương Vỹ truyền ra từ chuông cửa liên lạc: "Ai vậy?"

"Tiểu Ngũ đây thầy, em đến thăm thầy."

"Tiểu Ngũ? Sao trò lại tới đây?"

“Thầy ra nhìn xem.”

Không biết tại sao bên Thiệu Lương Vỹ lại im lặng một lúc, rồi ông mới nói: “Chìa khóa nằm dưới chậu hoa thứ tư cạnh cửa, tự vào đi.”

Tiêu Ngũ không nghĩ nhiều, đi lấy chìa khóa, Diệp Tiểu Nhu giữ cánh tay anh ta, nói: “Tôi thấy hơi bất thường...”

“Sao thế?” Tiêu Ngũ khó hiểu.

Diệp Tiểu Nhu trả lời: “Với tính cảnh giác của ông ấy, sao có thể để chìa khóa ở cửa chứ, bản thân cũng không ra mở cửa.”

Lòng cô dâng lên một dự cảm rất xấu.

Sắc mặt Tiêu Ngũ trở nên nghiêm trọng: “Trước khi về hưu thầy vẫn thích sai bảo tôi, từ nhỏ đến lớn luôn vậy. Ở nhà ông ấy cũng lười lắm, nên tôi không nghĩ nhiều, nhưng nghe cô nói thế... Hình như có chỗ nào không đúng thật.”

Chương 44

Tiêu Ngũ lập tức bỏ đồ xuống, cầm chìa khóa mở cửa.

Cửa và khóa đều thuộc kiểu cũ, rất dễ mở ra từ bên ngoài. Hai người vừa nhìn một vòng thì lập tức biết không ai chăm sóc hoa cỏ trong sân từ lâu, chúng đã bắt đầu úa tàn.

“Trước nay thầy vẫn rất nâng niu những hoa cỏ này.”

Tiêu Ngũ nói xong, nhanh chân bước đến mở cửa vào nhà.

Diệp Tiểu Nhu theo sau, thấy Tiêu Ngũ đứng sững người.

Thiệu Lương Vỹ ngồi trên xe lăn, trên đùi đắp chăn lông. Khi ông thấy Tiêu Ngũ, trên mặt không để lộ biểu cảm gì, nhưng khi nhìn Diệp Tiểu Nhu đằng sau, ông cũng ngây ngẩn cả người.

“Tiểu Nhu, cháu...” Ông gọi tên Diệp Tiểu Nhu, không nói nên lời.

Tiêu Ngũ ném đồ trong tay xuống: “Thầy, thầy làm sao vậy?!”

“... Không có gì, chỉ té ngã thôi, cũng lớn tuổi rồi, đừng ngạc nhiên.” Không biết vì sao Thiệu Lương Vỹ rất lúng túng, ông luống cuống nhìn Diệp Tiểu Nhu: “Ừ... Tiểu Nhu, sao cháu lại tới đây? Cũng không báo chú một tiếng, làm chú bối rối quá...”

“Tại sao bị ngã mà không nói cho em biết? Rồi thầy cứ một mình ở đây như thế sao?!” Tiêu Ngũ vừa kinh ngạc vừa đau lòng, quỳ

gối trước mặt Thiệu Lương Vỹ, muốn xem chân của ông.

Thiệu Lương Vỹ không để anh ta chạm vào mình: "Được rồi được rồi, trò xem gì chứ, trò cũng đâu phải bác sĩ. Dẫn Tiểu Nhu đến đây cũng không nói với tôi tiếng nào, thật tình, trò không biết gì cả!"

Diệp Tiểu Nhu nhìn hai người gào đến gào đi, không hề lên tiếng.

Hai người này đúng là thầy trò mà, bản lĩnh mắng người cũng được đúc từ một khuôn ra.

Cả hai gào thét nhau xong, Thiệu Lương Vỹ quát lớn sai Tiêu Ngũ dọn dẹp nhà cửa và rót trà cho mình, Tiêu Ngũ mang đồ vào phòng rồi hậm hực quét dọn.

Trong nhà chỉ còn Diệp Tiểu Nhu và Thiệu Lương Vỹ, Diệp Tiểu Nhu quan sát ông từ trên xuống dưới. Thiệu Lương Vỹ đã sắp sáu mươi, tóc trắng hơn phân nửa, cũng không còn toát lên khí thế khi làm cảnh sát.

"Tiểu Nhu, cháu ngồi đi, ngồi đi, ghế sạch lắm."

Trên mặt Diệp Tiểu Nhu không có biểu cảm gì, cô đến trước mặt ông: "Đã xảy ra chuyện gì với chân chú?"

Thiệu Lương Vỹ trả lời: "Bị ngã, sau khi về hưu tay chân cũng thoái hóa theo."

Diệp Tiểu Nhu cắn môi, cúi người xốc chăn lông trên đầu gối ông lên.

Một bên chân quấn đầy băng vải, ống quần còn lại trống không.

Sắc mặt Diệp Tiểu Nhu lập tức trắng bệch.

"... Tại sao lại như thế? Nửa năm trước chú vẫn tốt mà." Diệp Tiểu Nhu ngẩng đầu, rưng rưng nước mắt: "Khó trách chú chỉ gửi tin cho cháu, trước giờ không hề tới nhà giam thăm cháu, cháu còn cho rằng chú không muốn quản cháu..." Cô nuốt lời còn lại xuống, gặng hỏi ông: "Rốt cuộc chú đã gặp chuyện gì?"

Thiệu Lương Vỹ định lên tiếng, đã bị giọng nói run rẩy của cô ngắt lời: "Đừng lừa cháu, chú biết cháu có thể nhìn ra chú có nói dối không mà."

Thiệu Lương Vỹ thở dài: "Tai nạn xe, vì giữ mạng nên cắt bỏ một chân."

Diệp Tiểu Nhu sững sờ.

"Chú biết có nói dối thế nào cũng không thoát được mắt cháu, nên nửa năm nay vẫn không đến thăm cháu. Dù biết cháu ra tù, cũng đành để Tiểu Ngũ tới đón cháu, chú không muốn để cháu thấy tình trạng này của chú, sợ cháu không vui." Trên gương mặt già nua của Thiệu Lương Vỹ vẫn mang theo nét cười như mọi khi, như thể đối với ông việc mất đi một chân cũng không to tát mấy: "Tứ chi của chú còn ba cái mà, cũng quen sinh hoạt như vậy rồi, không vấn đề gì đâu, vẫn tốt lắm, cháu thì sao? Chú nghe kể cháu làm việc rất tốt ở công ty của Dương Viêm, còn giúp phá hai vụ án lớn."

Thiệu Lương Vỹ thấy sắc mặt cô ngày càng tái nhợt, chợt nhận ra, vội vàng giơ tay ra bắt tay cô: "Tiểu Nhu, Tiểu Nhu, đừng nghĩ nữa, nghe lời chú, đừng nghĩ tới chuyện trước kia..."

Môi Diệp Tiểu Nhu không ngừng run rẩy, cô lắc lắc đầu, lui về phía sau hai bước, né tránh cánh tay Thiệu Lương Vỹ đang duỗi ra.

Vào khoảnh khắc rơi lệ, cô bỗng bật cười, vừa mờ mịt lại đau

đớn: “Lúc trước... là chú đã nhặt cháu bên đường, chính chú cũng đưa cháu đến chỗ gia đình kia, hiện giờ bọn họ người chết, người đổ bệnh, tới bây giờ bà ấy vẫn đang ở trong bệnh viện tâm thần. Còn chú và bố Văn đều gặp tai nạn xe. Chú nói xem, rốt cuộc những chuyện này là sao? Chẳng lẽ cháu sai thật rồi? Chú Thiệu, là cháu hại mọi người ra nông nỗi như vậy ư? Cháu thật sự không nên... Cháu không nên trốn khỏi đó, đúng không?”

“Không phải, Tiểu Nhu, cháu nghe chú nói này, việc này không liên quan đến cháu. Văn Cảnh Chi* gặp tai nạn xe ngoài ý muốn, còn chú thì không biết lượng sức mình, cứ một mực phải đi bắt một tên tội phạm bỏ trốn nên mới bất cẩn... Những thứ này không hề liên quan tới cháu!”

*Theo raw là Ngụy Đường, nhưng vì phần ngoại truyện tác giả đã đổi sang Văn Cảnh Chi nên bên Allin xin phép đổi theo để phù hợp với cốt truyện.

Diệp Tiểu Nhu khóc ngày càng nức nở, nước mắt lớn nước mắt nhỏ rơi xuống, dường như cô muốn trút hết nỗi đau đã đè nặng trong lòng nhiều năm qua, hai tay dùng sức kéo tóc mình: “Nhưng nếu không tại cháu, bố Văn sẽ không chết! Dì cũng sẽ không đổ bệnh phải vào bệnh viện, suy cho cùng vẫn là lỗi của cháu! Cháu không nên trốn khỏi nơi đó, cháu nên chết ở đó, nửa năm ngục tù sao có thể đủ, cháu nên bị nhốt tới chết!!”

Nghe động tĩnh, Tiêu Ngũ chạy đến đỡ lấy Diệp Tiểu Nhu đang suy sụp. Tuy anh ta không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng nghe thấy tiếng khóc tuyệt vọng của cô, anh ta cũng có thể đoán được vài phần: “Diệp Tiểu Nhu, cô bình tĩnh một chút, đừng ngu ngốc, cô không nghe thầy tôi nói sao? Những việc này không hề liên quan đến cô...”

Diệp Tiểu Nhu đẩy anh ta ra, hét vào mặt anh ta: “Anh thì biết gì chứ!”

Tiêu Ngũ sững người.

Từ trước tới nay anh ta chưa từng thấy Diệp Tiểu Nhu sụp đổ như vậy, từ lần đầu tiên gặp cô, ngay cả vào lúc nhếch nhác nhất, trông cô vẫn rất sáng láng, tựa như chuyện tày trời nào cô cũng có thể tự giải quyết bằng chính đôi tay mình. Nhìn cô bất lực và gục ngã thế này, anh ta cảm thấy cô giống một cô gái nhỏ chằng chịt sẹo trên người, cực kỳ yếu đuối. Trong khoảnh khắc ấy, anh ta không biết nên làm gì, luống cuống chân tay nhìn Thiệu Lương Vỹ.

Thiệu Lương Vỹ ngồi trên xe lăn không thể cử động, cũng lo lắng đến đỏ mắt.

“Tiểu Nhu, cháu nghe chú nói, cháu là đứa bé ngoan, cháu chưa từng tổn thương ai hết, đừng nghĩ tới chuyện trước kia nữa, được không?”

Diệp Tiểu Nhu hít sâu mấy hơi, không nói nổi một lời, gật đầu, cô lau nước mắt trên mặt, nói với Tiêu Ngũ: “Chăm sóc thầy anh cho tốt, tôi ra ngoài bình tâm một chút, yên tâm, không cần lo cho tôi.”

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Dứt lời, cô lập tức xoay người rời khỏi nhà.

“Tiểu Nhu! Cháu đợi chút!” Thiệu Lương Vỹ đẩy xe lăn muốn đuổi theo, suýt đã ngã xuống đất, Tiêu Ngũ vội vàng đỡ lấy ông: “Thầy, thầy đừng kích động, thầy bị cao huyết áp, tuyệt đối đừng kích động.”

Thiệu Lương Vỹ đẩy anh ta ra: “Không cần lo cho tôi, trò tìm Tiểu Nhu đi, đừng để con bé làm chuyện ngu ngốc.”

Tiêu Ngũ đành phải đuổi theo, nhưng Diệp Tiểu Nhu đã sớm

mất tăm, đầu anh ta ướt đẫm mồ hôi. Anh ta tìm một vòng rồi chạy về, sợ Thiệu Lương Vỹ xảy ra chuyện, cũng may ông cụ vẫn êm đẹp chờ ở đó.

Thấy anh ta không dẫn Diệp Tiểu Nhu về, Thiệu Lương Vỹ thở dài, ông biết, với năng lực của Tiêu Ngũ, vốn dĩ không thể đưa cô bé kia về được.

“Thầy, thầy có thể kể em nghe năm đó cuối cùng đã xảy ra chuyện gì không? Tại sao Tiểu Nhu muốn vào tù, tại sao lại tự nhốt mình trong bệnh viện tâm thần? Những chuyện này thầy biết hết đúng không?”

Thiệu Lương Vỹ lắc đầu, thở dài: “Chuyện này, không phải tôi không muốn nói, mà nó liên quan đến rất nhiều việc riêng của Tiểu Nhu. Tôi đã đồng ý với con bé sẽ giữ bí mật, tôi không thể kể trò nghe đâu. Nhưng tôi có thể nói cho trò biết, từ nhỏ đến lớn Tiểu Nhu vẫn luôn là một đứa trẻ ngoan ngoãn tốt bụng. Việc vào tù trước đây, hoàn toàn không phải lỗi của con bé, vốn dĩ tôi đã có cách tìm được bằng chứng giúp con bé thoát tội. Nhưng con bé... nhất quyết không muốn tôi nhúng tay vào, cuối cùng vẫn tự đưa mình vào tù...”

Tự đưa mình... vào tù?

Tiêu Ngũ kinh ngạc.

Anh ta chưa từng nghĩ tới khả năng này, anh ta luôn cảm thấy, lúc trước bởi vì nạn nhân vẫn hôn mê nên không thể làm nhân chứng. Nhưng vừa nghĩ lại, với IQ của Diệp Tiểu Nhu, sao có thể khiến bản thân rơi vào tình cảnh như vậy?

Chính cô, chính cô đã tự đưa mình vào tù.

Rốt cuộc cô đã trải qua điều gì mới có thể làm một chuyện khó tin tới thế?

Đúng lúc này điện thoại của Tiêu Ngũ vang lên, Thiệu Lương Vỹ nghe tiếng chuông, biết Đội Cảnh sát hình sự có việc gọi anh ta. Ông bảo: “Mau trở về xử lý đi.”

“Nhưng Tiểu Nhu, cô ấy…”

Thiệu Lương Vỹ nói: “Để Dương Viêm đến giải quyết. Có lẽ lúc này, cũng chỉ mỗi cậu ấy mới có thể tìm được Tiểu Nhu…”

Ông vừa dứt lời, trên màn hình điện thoại Tiêu Ngũ đã hiển thị tên Dương Viêm.

Tiêu Ngũ bắt máy, Dương Viêm hỏi ngay: “Xảy ra chuyện gì?”

“… Sao anh biết nhanh vậy?”

“Hai người không ở cùng nhau, cô ấy đi đâu rồi?”

Ba phút sau, Tiêu Ngũ đã biết, Dương Viêm không chỉ hay tin nhanh, mà đến cũng rất nhanh. Bên này anh ta còn chưa cúp điện thoại, bóng dáng Dương Viêm đã xuất hiện ở cửa.

Một tay anh vẫn cầm điện thoại chưa ngừng cuộc gọi và chìa khóa xe, áo sơmi được mở ra hai nút. Tuy không nhìn ra vẻ sốt ruột trên mặt anh, nhưng toàn thân anh như thể đang chìm trong nỗi lo sợ và khủng hoảng. Bàn tay đang cầm điện thoại kia, thậm chí có thể thấy rõ gân xanh nổi lên trên mu bàn tay.

Tiêu Ngũ định lên tiếng, Dương Viêm đã vòng qua anh ta, bước thẳng đến trước mặt Thiệu Lương Vỹ: “Lời Tiêu Ngũ vừa nói, tôi có chỗ chưa hiểu, phiền ông giải thích một chút.”

“Tại sao lại bảo nhiều khả năng Tiểu Nhu sẽ gây ra chuyện xúc động, chuyện xúc động mà mọi người nói, là chỉ điều gì?”

“... Tôi không biết.” Thiệu Lương Vỹ nghẹn ngào trả lời: “Tất cả những việc tự tổn thương bản thân mà cậu có thể nghĩ đến, đều có khả năng... Vụ án khiến con bé vào tù, chính con bé đã tự trừng phạt bản thân. Chuyện tôi gặp tai nạn xe có thể sẽ khiến con bé nhớ tới ký ức đau buồn, trước kia bố nuôi của con bé đã qua đời trong tai nạn giao thông, hơn nữa còn chết trước mặt con bé...”

Nghe tới đây, sắc mặt Dương Viêm càng thêm khó coi: “Làm sao ông biết, cô ấy là người mắc chứng Hyperthymesia*?”

*Hyperthymesia: còn được gọi là Trí nhớ siêu phàm (HSAM). Những người mắc chứng này có trí nhớ gần như hoàn hảo và có khả năng nhớ mọi chi tiết trong cuộc sống của họ. Đối với nhiều người, khả năng này bắt đầu từ thời thơ ấu hoặc thanh thiếu niên.

Tiêu Ngũ mù mờ hỏi: “Là sao, người mắc Hyperthymesia là gì?”

Thiệu Lương Vỹ nheo mắt nhìn Dương Viêm: “Trên đời không quá ba người biết chuyện này, sao cậu biết?”

“Tôi đã tìm ra bác sĩ từng điều trị cho cô ấy.” Đôi mắt sâu không thấy đáy của Dương Viêm dường như đang ẩn chứa một cảm xúc nặng nề, giọng anh hơi khàn: “Tôi đã xem những video được ghi lại trong quá trình điều trị của cô ấy...”

“Những video ấy vẫn còn sao? Tôi cứ nghĩ chúng đã bị tiêu hủy từ lâu.” Mắt Thiệu Lương Vỹ lóe lên: “Cậu xem hết rồi sao, Dương Viêm?”

“Đúng.” Trước ánh mắt nặng nề của Thiệu Lương Vỹ, Dương Viêm không hề tránh né: “Nhưng tôi đảm bảo, ngoài tôi ra, không một ai khác xem được.”

Tiêu Ngũ túm lấy Dương Viêm: “Rốt cuộc hai người đang nói gì

thế, có thể giải thích với tôi một chút không? Người mắc Hyperthymesia là sao, video gì, cuối cùng chuyện này dính dáng gì tới Diệp Tiểu Nhu?"

Thiệu Lương Vỹ thở dài: "Trí nhớ của mỗi người trong chúng ta đều có hạn, khi não chúng ta ý thức được trí nhớ quá tải, sẽ tự động quên đi một số chuyện không quan trọng."

Tiêu Ngũ mờ mịt gật đầu: "Đúng vậy."

Thiệu Lương Vỹ nói: "Nhưng người mắc Hyperthymesia, không có khả năng quên."

"Không có khả năng quên... là ý gì?" Tiêu Ngũ nhíu mày: "Chẳng lẽ trí nhớ tốt không phải là chuyện tốt sao?"

"Bình thường trí nhớ tốt đương nhiên là một chuyện tốt, nhưng người mắc Hyperthymesia thì khác." Giọng nói bình tĩnh của Dương Viêm lộ ra vẻ lạnh lẽo: "Đây là một hội chứng bất thường cực kỳ hiếm gặp trong Y học. Từ khi bắt đầu có trí nhớ, mỗi một chuyện đã xảy ra, dẫu tốt hay xấu, dẫu đau đớn thế nào, dẫu rất muốn quên đi, cô ấy cũng không tài nào quên nổi. Chưa dừng ở đó, càng là những trải nghiệm cá nhân, cô ấy càng có thể nhớ chính xác đến từng chi tiết, từng khoảnh khắc. Nếu đổi thành anh, ngày nào cũng có thể nhớ rõ chuyện khiến anh đau khổ cả đời tới từng mili giây, anh còn cảm thấy trí nhớ tốt là một chuyện tốt không?"

Đồng nghĩa rằng, ngoài kỷ niệm vui vẻ ra, bất cứ ký ức nào đau khổ, khó chịu, căm phẫn, hay liều chết muốn quên đi, cũng sẽ luôn tồn tại trong não cô và cô không thể quên được.

Có lẽ vào mỗi lần vui vẻ hiếm hoi, cô sẽ luôn tự trừng phạt mình bằng cách khiến bản thân nhớ tới chuyện đau khổ.

Tiêu Ngũ nghe Dương Viêm giải thích xong, sắc mặt anh ta

cũng thay đổi.

... Nếu có người có thể chịu đựng lượng ký ức quá tải như vậy, liệu người đó còn có thể trở thành một người hạnh phúc không?

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Chí ít thì anh ta không thể, chỉ cần chạm đến chuyện đau lòng, anh ta sẽ cố gắng quên đi, cố gắng không hồi tưởng, lâu ngày cũng trở nên nhạt nhòa.

Nhưng một người vẫn luôn sống từng ngày với lượng ký ức hơn hai mươi năm in sâu trong tâm trí, ngay cả chuyện đã xảy ra từ mười năm trước cũng vẫn nhớ rõ như mới xảy ra hôm qua... Đây là một chuyện đáng sợ đến mức nào đây?

Một người chỉ cần hơi yếu đuối thôi cũng sẽ bị trí nhớ quá tải đó bức tới phát điên.

Dù sao, khả năng chịu đựng của con người cũng có giới hạn!

Thử nghĩ xem, nếu hôm qua bạn đã gặp một chuyện khó lòng chịu nổi, có lẽ một năm sau, hai năm sau, nếu không đủ thì mười năm sau, một ngày nào đó bạn sẽ quên đi.

Nhưng đổi với một kiểu người, chuyện ấy vĩnh viễn như mới xảy ra hôm qua, thậm chí còn như mới xảy ra vào một giây trước.

Thiệu Lương Vỹ thở dài, cuối cùng vẫn tiết lộ bí mật đã cất giấu nhiều năm: “Tám năm trước, Văn Cảnh Chi bố nuôi của Tiểu Nhu chết trước mặt con bé. Trùng hợp con bé đang học trung học, với thành tích học tập của con bé, vốn nên được cử đi du học. IQ của con bé cao như thế, chỉ có nơi con bé sẵn lòng đi thôi, chứ không có nơi con bé không đi được. Nhưng bắt đầu từ ngày ấy, con bé chưa từng được ngon giấc dù chỉ một đêm, mẹ nuôi

con bé cũng không chịu được đả kích mà mắc bệnh trầm cảm."

Tim Tiêu Ngũ ngày càng quặn đau, sau khi trưởng thành anh ta chưa từng rơi một giọt nước mắt, giờ phút này lại đỏ mắt: "Thế nên Tiểu Nhu cô ấy... vì mẹ nuôi nên mới vào bệnh viện tâm thần?"

Thiệu Lương Vỹ kể: "Là bị người phụ nữ đó ảnh hưởng, nhưng nguyên nhân lớn nhất, vẫn do con bé không chịu tha thứ cho bản thân. Lúc tôi tới thăm con bé, đã mười buổi tối con bé không chợp mắt, ngoại trừ cách đưa đến bệnh viện cưỡng ép ngủ, chỉ sợ cuộc đời của con bé đã kết thúc trong ký ức về ngày hôm ấy rồi." Thiệu Lương Vỹ nói xong, Dương Viêm xoay người bước ra ngoài, Tiêu Ngũ gọi anh lại: "Anh muốn đi đâu tìm cô ấy?"

"Lo xử lý chuyện của anh đi, tôi sẽ tìm được cô ấy."

Dương Viêm không quay đầu.

"Từ khi anh đưa cô ấy tới bên tôi, tất cả việc của cô ấy, cứ để tôi cáng đáng hết."

Sắc mặt Tiêu Ngũ hơi thay đổi, nhưng cuối cùng anh ta vẫn không đuổi theo.

Ban nãy anh ta đuổi theo Diệp Tiểu Nhu cũng không tìm thấy cô, chỉ e rằng đấy cũng là cơ hội duy nhất của anh ta, nhưng cuối cùng, anh ta vẫn không thể...

Tiêu Ngũ thở dài.

Trong điện thoại, là giải thích về người mắc Hyperthymesia anh ta vừa tra được.

Hyperthymesia thuộc nhánh trí nhớ không chọn lọc, biểu hiện

lâm sàng là não có được hệ thống ghi nhớ tự động. Những người mắc Hyperthymesia sẽ lưu trữ ký ức dài hạn bằng cách sử dụng thùy trán trái (thường để xử lý ngôn ngữ) và vùng não sau (thường để lưu trữ bộ nhớ hình ảnh). Tất cả những điều này dường như đều xảy ra trong tiềm thức. Những người mắc Hyperthymesia không có khả năng quên đi, họ có thể nhớ chuyện quá khứ của bản thân vô cùng rõ ràng, có thể nhớ cụ thể đến từng chi tiết.

Diệp Tiểu Nhu vừa có trí nhớ siêu phàm, vừa có IQ cao, vậy những sầu não mà lượng ký ức quá tải do năng lực thần kỳ trong mắt người ngoài này mang tới, cô đã phải dùng bao nhiêu sức lực mới có thể gồng gánh được chúng đây?

Anh ta không biết video điều trị của Diệp Tiểu Nhu mà Dương Viêm đã xem là gì, nhưng anh ta biết, đó nhất định không phải những thứ người thường có thể chịu nổi.

Dù sao trước đấy, cô vẫn luôn là một đứa trẻ không có ai để dựa vào.

...

Lúc Lâm Linh nhận điện thoại của Dương Viêm, cô ấy đang cúi đầu ăn cơm trưa, Diêm Tiêu Tiêu ngồi bên cạnh. Vừa thấy thông báo cuộc gọi của Dương Viêm, cô ấy lập tức buông đũa ngồi thẳng lưng, chỉ khi có việc gấp Dương Viêm mới gọi điện thoại cho cô ấy, bình thường anh luôn liên hệ qua tin nhắn.

“Sếp, có gì sai bảo ạ?”

“Định vị vị trí của Diệp Tiểu Nhu, ngay bây giờ.”

Lâm Linh không hỏi nhiều, lập tức ném đũa trong tay chạy vào phòng làm việc của cô ấy.

Năm phút sau, Lâm Linh nói với điện thoại: “Đã định vị được, sếp, sẽ gửi vị trí cho anh ngay.” Cô ấy vẫn không nhịn được mà hỏi một câu: “Sếp, Tiểu Nhu không gặp nguy hiểm gì chứ?”

“Có tôi ở đây, có thể có nguy hiểm gì?”

Giọng Dương Viêm vẫn bình tĩnh như mọi khi, nhưng Lâm Linh vẫn nghe ra vài phần nặng nề khó tả.

Cảm xúc sợ hãi này, cô ấy chưa từng cảm nhận được trên người Dương Viêm.

Diêm Tiêu Tiêu đẩy cửa vào hỏi: “Sao vậy? Tiểu Nhu xảy ra chuyện gì à?”

Lâm Linh nói: “Nghe giọng sếp, hình như có chuyện rồi, chúng ta cần tới hỗ trợ không?”

Diêm Tiêu Tiêu bảo: “Sếp không gọi chúng ta đi, đã nói một mình cậu ấy có thể xử lý. Nếu cần chúng ta, cậu ấy sẽ báo cho chúng ta biết, đừng lo.”

Lâm Linh gật đầu: “Chị Tiêu Tiêu, chị có cảm thấy sếp có ý với Tiểu Nhu...”

Diêm Tiêu Tiêu cười: “Người chậm tiêu như em cũng đã nhìn ra, em cảm thấy tụi chị không nhận ra sao?”

“Đúng đúng, từ trước tới nay em chưa từng thấy sếp quan tâm ai tới thế. Trước kia một tháng cũng chẳng thấy anh ấy được mấy lần, nhưng sau khi Tiểu Nhu tới, hầu như ngày nào sếp cũng có mặt. Anh ấy có bao giờ quan tâm khách hàng quan trọng như vậy đâu.”

“Không phải vô duyên vô cớ quan tâm.” Diêm Tiêu Tiêu nói đầy ẩn ý: “Có lẽ quan hệ giữa sếp và Tiểu Nhu còn sâu hơn chúng ta

nghĩ nhiều."

Lâm Linh đăm chiêu gật đầu, dù sao đối với bọn họ, hai người kia rất thần bí. Dù làm việc ở công ty lâu như vậy, từ đầu đến cuối bọn họ vẫn không đoán ra tâm tư của Dương Viêm.

Đến tận khi Diệp Tiểu Nhu xuất hiện, im hơi lặng tiếng xuất hiện như một biến số. Điểm tốt là, đối với Dương Viêm, biến số đầy ắp bí mật này dường như đã khiến anh dần dà thay đổi thành người khác.

Lâm Linh nhíu mày: "Vậy chị cảm thấy Tiểu Nhu thì sao? Cô ấy có ý với sếp không..."

Diêm Tiêu Tiêu lắc đầu: "Việc này có thể hơi khó khăn, bí mật trên người Tiểu Nhu tuyệt đối không ít hơn sếp chúng ta. Nhìn bên ngoài thì cô ấy giống một đóa hoa nhỏ mong manh dễ bị bắt nạt, nhưng thực chất cô ấy mang gai nhọn khắp người. Ngay lần đầu tới gần cô ấy, sếp chúng ta đã bị đánh cho tay đẫm máu. Lòng phòng bị của cô ấy quá mạnh mẽ, mạnh đến mức đáng sợ, nếu sếp thực sự muốn tới gần cô ấy, phỏng chừng cần mưa dầm thấm lâu rồi. Việc này phải xem sếp có đủ sức và kiên định không nữa."

Với tình hình hiện tại, nếu ngay cả Dương Viêm cũng không đủ, vậy quả thực họ cũng không biết rốt cuộc mẫu đàn ông nào mới có thể tiếp cận cô gái như Diệp Tiểu Nhu.

Chương 45

Ba giờ chiều, thời điểm đồn cảnh sát phường nhận được tin báo, họ còn tưởng đây là một vụ án tranh cãi bạo lực gia đình đơn giản thôi, nên chỉ phái hai cảnh sát qua hòa giải. Nhưng tới nơi mới phát hiện, hiện trường hỗn loạn, trong ngõ nhỏ có người hô to xin cảnh sát giúp đỡ, còn cả tiếng kêu sợ hãi của phụ nữ. Hai cảnh sát lập tức vừa gọi tiếp viện vừa cầm dùi cui chạy tới, kết quả mới chạy đến đã trợn tròn mắt.

Một người phụ nữ bị thương trên mặt đang ôm một đứa trẻ, còn đứa trẻ đang sợ hãi tránh ở một bên, ba người đàn ông trông như lưu manh đang đánh một cô gái trẻ!

Nhìn kỹ lại, ngược rồi!! Là cô gái trẻ kia đang hành hung ba người đàn ông!

“Cảnh sát đây! Tất cả dừng tay!” Một cảnh sát quát lớn.

Không phải ba người đàn ông nên dừng tay, mà là cô gái trẻ kia mới đúng. Cô đang cầm một cây gậy, tay đầy máu, khi cảnh sát hô to, cô mới dùng một tư thế rất linh hoạt để quật một người đàn ông cao gầy ngã xuống đất. Cô mau chóng đứng dậy, vung tay đánh một gậy vào bụng người đàn ông khác đang định tiến lên bắt cô. Thấy cây gậy bị đánh gãy, cô tiện tay ném đi, đạp một cước, đá người nọ ra xa hai mét.

“Dừng tay!” Hai cảnh sát vừa gọi vừa kéo người, nhưng còn chưa đụng tới cô, đã bị cô đẩy ra.

Người đàn ông bầm dập mặt mũi té trên mặt đất la lên: “Cảnh sát, đồng chí cảnh sát, mau bắt người phụ nữ này lại. Hai người xem cô ta đánh chúng tôi ra nông nỗi thế này rồi!”

“Đừng nghe hắn nói bậy! Đồng chí cảnh sát, là chúng muốn cướp con tôi, cô gái này đang giúp chúng tôi!” Người phụ nữ ôm con la to: “Chúng mới là người xấu! Là bọn buôn lậu, đồng chí cảnh sát hãy nhanh bắt chúng!”

Cảnh sát lấy còng tay ra: “Yên tâm, không ai thoát được, bắt tất cả về đồn!”

Ba người đàn ông bị đánh không nhẹ, có lẽ một người bị đánh đến mức nội thương, vừa đứng dậy đã nôn ra một ngụm máu. Còn cô gái kia, tóc tai rối bù, hai tay mới cầm gậy bị trầy xước, cổ áo cũng bị rách một ít, trông hơi nhếch nhác. Nhưng cô vẫn đứng thẳng người, như thể không hề cảm thấy đau đớn. Cô không nói một lời, hờ hững nhìn cảnh sát, chậm rãi chìa hai tay đầm đìa máu ra cho họ.

Cảnh sát định móc còng tay, rồi nghĩ thầm không đúng, cô gái này hành hiệp trượng nghĩa, cần gì còng tay chứ, bèn xua tay chặn lại: “Đi theo chúng tôi là được, cô gái nhỏ, chúng tôi sẽ không còng tay người không phạm pháp.”

Nhưng vẫn phải về đồn cảnh sát, cả người phụ nữ ôm đứa trẻ cũng lên xe cảnh sát đến hỗ trợ.

Sau khi lên xe đứa trẻ vẫn luôn khóc, mẹ nó vừa dỗ con vừa giải thích với cảnh sát. Hóa ra người đàn ông bị đánh vô cùng tàn nhẫn kia là chồng trước của bà ấy, ngày thường hắn hết ăn rồi nằm, hành xử ngang ngược. Tòa án phán đứa trẻ cho mẹ, nhưng chồng cũ này không chỉ không cấp phí nuôi dưỡng, còn dẫn anh em của mình đến nhà bà ấy cướp con lại. Lúc bước lên ngăn cản, bà ấy bị ba đàn ông túm tóc kéo ra cửa đánh, chúng suýt đã đập đầu bà ấy vào tường. May sao một cô gái đi qua nghe thấy tiếng

kêu cứu của bà ấy, cô xoay người cầm cây gậy ven đường chạy tới cứu bà ấy.

Người phụ nữ kia khóc nói lúc ấy mình sắp bị chồng trước ấn đầu đập vào tường rồi, muộn thêm chút nữa thì đã bị đánh chết.

Vốn dĩ bà ấy còn hơi tuyệt vọng vì cô gái kia chỉ là một phụ nữ yếu đuối tay trói gà không chặt, nhưng bất ngờ thay, cô lại đánh nhau rất giỏi. Ba tên lưu manh cũng không phải đối thủ của cô, dù tay cô bị đinh trên gậy cắt qua, cô vẫn dứt khoát tẩn bọn chúng một trận tơi bời. Bà ấy đã sống bốn mươi năm, quả thực đây là lần đầu tiên chứng kiến hành động tàn nhẫn không muốn sống như thế.

Nghe kể vậy, mấy cảnh sát cảm thấy rất nể cô gái này.

Đừng nói một cô gái, ngay cả một người đàn ông trưởng thành trên đường, thấy ba người xăm trổ cao lớn cũng chưa chắc sẽ dám đứng ra cứu người.

Trong xã hội, đa số phụ nữ sẽ thuộc bên yếu thế, đối mặt với bạo lực gia đình và hành vi trái pháp luật, họ khó lòng bảo vệ nổi bản thân. Còn cô gái này thoạt nhìn cũng chỉ mới hai mươi tuổi đầu, trông yếu đuối, không ngờ rằng cô không chỉ đủ năng lực bảo vệ bản thân, mà còn có thể giúp đỡ phụ nữ trẻ em bị ức hiếp, đúng là dũng cảm hiếm có.

Trái lại ba kẻ cướp người kia, sau khi xuống xe cảnh sát, chúng lập tức quỳ rạp trên mặt đất kêu gào mình bị thương nặng, đòi cảnh sát đưa đến bệnh viện. Cảnh sát lôi chúng lên, một người trong đó vẫn bị còng tay, nhưng lại giãy khỏi tay cảnh sát xông về phía người phụ nữ kia, tức giận mắng: “Con đ ĩ khốn nạn, hôm nay ông đây không muốn sống nữa cũng phải giết mày!”

Nhưng hắn còn chưa kịp lao tới, đã bị Diệp Tiểu Nhu đạp vào bụng dưới, người đàn ông cao một mét tám ôm ngay bộ phận

yếu ớt nhất của mình té lăn ra đất kêu r3n.

“Tự vệ.” Diệp Tiểu Nhu dang tay ra, tỏ vẻ mình sẽ không động thủ nữa: “Tôi không phạm pháp chứ, đồng chí cảnh sát?”

Đâu chỉ không phạm pháp, ở đồn công an mà hắn còn đẩy cảnh sát ra muốn đánh người, đúng là muốn lật trời rồi. Hai cảnh sát mạnh bạo kéo hắn từ mặt đất dậy, một người quát: “Thành thật chút cho tôi!”

Người phụ nữ bị bạo lực gia đình ôm con khóc sướt mướt, tố cáo với cảnh sát mình bị chồng trước quấy rối suốt một năm qua, Diệp Tiểu Nhu được dẫn qua một bên lấy khẩu cung.

Một cảnh sát trẻ tuổi đưa cho cô hộp y tế: “Vết thương của cô cần nhanh chóng tới bệnh viện, đừng để nhiễm trùng.”

“Cảm ơn.” Diệp Tiểu Nhu nhận lấy, cầm thuốc sát trùng mở nắp đổ lên mu bàn tay. Cảnh sát chỉ nhìn thôi cũng thấy đau thay cô, nhưng dường như cô hoàn toàn không cảm thấy đau, trên mặt chỉ lộ ra vẻ mệt mỏi.

Cảnh sát ngỏ ý giúp cô xử lý vết thương, nhưng cô lắc đầu, không muốn người khác đến gần, cảnh sát cũng thôi.

Thực ra mọi chuyện rất rõ ràng, hàng xóm đã làm chứng, gần đó cũng có người cầm điện thoại quay lại hết mọi chuyện. Quả thực Diệp Tiểu Nhu đã giúp đỡ hai mẹ con thoát khỏi lưu manh, ra tay đánh chúng cũng vì tự vệ.

Nếu không có cô thì không biết hai mẹ con kia sẽ bị ba tên côn đồ làm gì nữa.

Lúc hai mẹ con dắt tay nhau tới cảm ơn, cô đang ngồi trên chiếc ghế bên ngoài, cúi đầu, ngơ ngác nhìn bàn tay vẫn đang chảy máu của mình.

“Ôi cô gái, tôi dẫn cô đến bệnh viện băng bó nhé? Cứ để vậy không ổn đâu...”

Thấy Diệp Tiểu Nhu không phản ứng, người phụ nữ hơi lo lắng: “Cô gái, cô tỉnh táo lại đi, khó chịu lắm đúng không? Tôi đưa cô đến bệnh viện được không?

Bên tai tràn ngập âm thanh ồn ào, tiếng người phụ nữ quan tâm hỏi han, tiếng đứa trẻ khóc, tiếng cảnh sát quát mắng mấy tên lưu manh, và cả...

“Đúng, bây giờ cô ấy đang ở đâu?”

“Xin hỏi anh là gì của cô ấy?”

“Người giám hộ.”

Một giọng nói trầm thấp thân quen lọt vào tai cô.

“Tôi là người giám hộ của cô ấy.”

Khi Dương Viêm thấy Diệp Tiểu Nhu, cô vẫn ngồi đó như người mất hồn, trong mắt không có hề có ánh sáng, mặc cho người phụ nữ trước mặt khuyên nhủ thế nào, cô cũng không phản ứng gì.

“Để tôi.”

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Người phụ nữ nghe giọng anh, rồi nhìn Diệp Tiểu Nhu, bà ấy biết anh là người đến đón cô gái này, cuối cùng cũng yên lòng, lẳng lặng dắt con tránh đi.

Một bóng người phủ xuống, Diệp Tiểu Nhu hơi ngẩn ra.

Dường như đôi mắt cô đã lấy lại tia sáng, con ngươi dần có tiêu cự.

Người đàn ông cúi người xuống trước mặt cô, nhẹ giọng gọi tên cô.

"... Dương Viêm?"

"Tôi đây." Anh duỗi tay đến trước mặt cô: "Đưa tay cho tôi, tôi dẫn cô về nhà."

Diệp Tiểu Nhu cúi đầu nhìn bàn tay đang giơ lên của mình.

Máu vẫn đang chảy từ vết thương ra, nhuộm đỏ từ bàn tay trắng nõn lên tới cổ tay cô. Thấy thế, Dương Viêm nhíu mày, lấy băng vải từ hộp y tế mà cảnh sát đã đặt bên cạnh, xử lý vết thương giúp cô.

Diệp Tiểu Nhu như không cảm thấy đau đớn, cứ để anh sát trùng vết thương cho mình, cô lẳng lặng nhìn anh, hỏi: "Anh vừa nói... anh là gì của tôi?"

Dương Viêm dừng động tác một lúc, bình tĩnh đáp: "Người giám hộ, sao thế?"

Diệp Tiểu Nhu nhếch khóe miệng, có vẻ định cười, nhưng biểu cảm trên mặt cô còn khó coi hơn cả khóc, giọng cô cũng khàn như muốn rỉ máu: "Người giám hộ? Không, tôi không có người giám hộ... Tôi cũng không có người thân."

"Ai nói cô không có." Dương Viêm cúi đầu, xem vết thương trong lòng bàn tay cô, sát trùng xong, anh lấy băng vải cẩn thận quấn lại: "Tất cả mọi người trong công ty Mặc Phi đều là người thân của cô, tôi là người đứng đầu công ty, nên tôi là người giám hộ của cô."

“... Tại sao?”

Dương Viêm trả lời: “Chuyện này tôi nói là được, không có tại sao.”

Sao lại có người nói lời cương quyết tới thế bằng chất giọng dịu dàng như vậy?

Nhưng anh là Dương Viêm mà, ngoài anh ra, nào ai có thể nói vậy trước mặt cô đâu?

Diệp Tiểu Nhu hơi hé miệng, nhưng trong đầu không nghĩ ra lý do gì để phản bác anh, đành để mặc anh cẩn thận băng bó vết thương cho mình, sau đó cô được anh đỡ đứng dậy.

“Tôi không đánh thua.” Cô bỗng lên tiếng.

“Tôi biết, cô thắng.”

“Tôi không phạm tội, tiền án của tôi đã được xóa từ lâu.” Giọng cô từ từ trở nên nghẹn ngào: “Lần này... Tôi phòng vệ chính đáng.”

“Phải, cô không phạm tội.” Giọng anh ôn hòa: “Từ trước tới nay cô vẫn luôn là một đứa trẻ ngoan.”

Từ trước tới nay cô vẫn luôn là một đứa trẻ ngoan.

Thiệu Lương Vỹ cũng từng nói như thế, ông ấy nói từ trước tới nay cô vẫn luôn là một đứa trẻ ngoan.

Diệp Tiểu Nhu khó chịu th ở dốc: “Vậy tại sao bọn họ...”

Cổ họng cô như nghẹn lại, chỉ còn mỗi tiếng nức nở khổ sở, cuối cùng cô vẫn không nói nên lời.

Dương Viêm nhẹ nhàng xoa tóc cô: “Được rồi, không sao cả.”

Diệp Tiểu Nhu cúi đầu, bàn tay người đàn ông ấm áp đầy bao dung, cảm giác an toàn này vỗ về cô, khiến cả người cô hoàn toàn thả lỏng.

Bên cảnh sát ghi lại thông tin liên hệ mà Dương Viêm cung cấp, để anh dẫn Diệp Tiểu Nhu đi. Trước khi đi, hai vị cảnh sát tới hiện trường kia đã ra tiễn, Dương Viêm đưa Diệp Tiểu Nhu lên xe, rồi đứng trước xe nói với họ hai câu.

“Không có chuyện gì, ba tên lưu manh kia cũng phạm tội nhiều lần, cô gái nhỏ dũng cảm giúp đỡ người khác, chúng tôi sẽ suy nghĩ xem nên khen ngợi cô ấy thế nào.”

“Không cần, cô ấy không cần những thứ này.”

“Cũng đúng, để bên truyền thông nhàm chán khỏi tìm tới cô ấy. Nói gì thì nói, cô gái này đánh nhau rất giỏi, nhưng đúng là không chú ý bảo vệ bản thân. Về sau bạn trai như anh nên khuyên bảo cô ấy, lúc bảo vệ người khác cũng cần bảo vệ mình, cẩn thận đừng để bị thương.”

Dương Viêm nghe hai từ “bạn trai” này, sắc mặt hơi thay đổi, anh gật đầu: “Tôi sẽ chú ý, cảm ơn các anh.”

Diệp Tiểu Nhu ngồi ghế phụ, thấy anh lên xe, nét cười còn đọng trên mặt anh, cô hỏi: “Có chuyện gì vui à?”

Dương Viêm đáp: “Vì cô làm chuyện tốt, được khen ngợi, đây không phải chuyện vui sao?”

Diệp Tiểu Nhu nói: “Tôi chỉ thuận tay giúp đỡ thôi...”

“À, sao anh tìm được tôi vậy?”

“Chỉ cần điện thoại trên người cô có tín hiệu, ở đâu cũng có thể tìm ra.”

“Sao anh biết tôi...”

“Tiêu Ngũ.”

Diệp Tiểu Nhu im lặng một lúc, hỏi: “Chuyện chú Thiệu gặp tai nạn xe, anh biết không?”

“Biết, trước đây lúc ông ấy nhập viện, tôi đã hỗ trợ liên hệ chuyên gia, nhưng khi đó chân ông ấy thật sự không thể cứu được rồi. Chuyên gia cũng bất lực.” Dương Viêm nhìn vào mắt cô: “Tôi không biết cô và ông ấy có quan hệ tốt, nên vẫn không kể cô chuyện này, lỗi tôi.”

Diệp Tiểu Nhu nói: “Không, cũng tại tôi cứ nghĩ sau khi về hưu chú ấy sống rất tốt, nên không muốn đến quấy rầy chú ấy, do tôi sai.”

“Thôi, cô mệt rồi.” Dương Viêm vươn tay, dùng ngón cái xoa nhẹ gò má cô: “Nghỉ ngơi một lát, đừng nói nữa.”

Khi ngón tay anh chạm vào mặt cô, cô không hề nhúc nhích, cơ thể cũng không cứng ngắc như lúc trước, cô nhẹ nhàng nhắm mắt.

Trong xe chỉ còn tiếng hít thở của hai người, thậm chí cô còn có thể ngửi thấy mùi hương nhẹ trên người đàn ông bên cạnh, giữa mùi thơm quyến rũ điềm tĩnh khiến người khác yên lòng kia, cô mau chóng chìm vào giấc ngủ.

Nhưng cô ngủ không ngon.

Giữa cơn mộng mị, cô đang ở trong ngôi nhà mà cô đã có nhiều

hồi ức hạnh phúc trong sáu năm ấy. Người phụ nữ quen thuộc phát điên đập nát hết mọi thứ bà ấy có thể chạm đến, trong nhà hỗn loạn, cửa khóa. Dù bên ngoài nghe thấy tiếng thét chói tai của bà ấy, họ cũng không thể tới gần.

Người phụ nữ cào rách da cô, cô bị bà ấy đẩy mạnh vào tường, cơn đau quằn quại và âm thanh bén nhọn khiến cô dần trở nên chết lặng, mọi chống đỡ cũng biến thành bị động chịu đựng.

Rồi khung cảnh trong trí nhớ chuyển tới phòng bệnh trong bệnh viện tâm thần.

Người phụ nữ bị trói chặt trên giường, bà ấy giàn giụa nước mắt, không ngừng nhìn cô cầu xin cô thả mình ra.

Nhưng khi cô không đành lòng cởi dây trói, đôi tay thân thương kia lại bóp cổ cô, lực mạnh tới mức cứ như không bóp ch ết cô thì thề không bỏ qua, đẩy cô vào nỗi đau khổ tột cùng, khiến cô ngạt thở không chịu thấu.

Một khắc kia, cô thấy rõ từng giọt lệ trong mắt người phụ nữ rơi xuống mặt mình.

Hối hận, đau khổ, căm thù, sung sướng, điên cuồng.

Bạn sẽ không bao giờ biết được, khi một bệnh nhân tâm thần bị k1ch thích, điều gì sẽ xảy ra với bộ não của họ.

Giết con có thể trở nên vui vẻ sao?

- Không thể.

Vậy làm thế nào mới có thể giúp dì trở lại bình thường?

- Vĩnh viễn cũng không thể.

Rốt cuộc con phải làm gì mới có thể giúp dì thoải mái hơn đây?

- Con chưa thể chết được, con phải trông coi dì, đến tận ngày dì tỉnh lại, cho nên, con vẫn chưa thể chết được...

“Tiểu Nhu, tỉnh lại.”

Có người đang gọi tên cô, vỗ nhẹ vai cô: “Diệp Tiểu Nhu, nghe thấy tôi nói không?”

Giữa cơn mơ màng, cô nghe được có người đang thở gấp đau đớn, cô mở mắt, mới phát hiện mình đã nức nở trong lúc ngủ mơ.

Dương Viêm ôm nửa người trên của cô vào trong ngực, cũng không biết đã về đến căn hộ của cô từ khi nào. Giờ Dương Viêm đang ôm vai cô, trong đôi mắt sâu thẳm phản chiếu gương mặt tái nhợt của cô.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Diệp Tiểu Nhu che đầu rời khỏi lòng anh: “... Anh thôi miên tôi sao?”

“Không, không được cô đồng ý, sao tôi có thể làm chứ, cô chỉ nằm mơ thôi.”

Diệp Tiểu Nhu sờ sờ mặt mình, quả nhiên đã chạm trúng nước mắt, còn khăn tay trong tay Dương Viêm thì ướt đẫm. Hóa ra lúc cô chìm trong ác mộng, Dương Viêm vẫn luôn ôm cô, giúp cô lau nước mắt không ngừng chảy ra, còn gọi cô để cô thoát khỏi giấc mơ.

“Nếu có một ngày anh muốn thôi miên tôi, chắc chắn tôi sẽ không chống cự nổi.” Diệp Tiểu Nhu che mặt, cười khổ: “Trước giờ tôi chưa từng nghĩ mình lại yếu đuối như vậy.”

“Ai rồi cũng có lúc mệt mỏi thôi, trước đây cô đã nói thế với tôi đấy.” Anh bảo: “Ngay cả tôi, lúc mệt mỏi cũng sẽ dễ dàng bị người khác thừa dịp mệt mỏi mà lợi dụng, không ai là mạnh mẽ mãi.”

Trong nhà chỉ mở một ngọn đèn lập lòe, nhưng thế giới mờ ảo u tối này lại khiến cô yên lòng hơn, nhất là khi tỉnh dậy, cô phát hiện người đàn ông này vẫn còn bên cạnh cô.

Nếu vẫn như trước đây, chỉ mỗi mình cô trong căn hộ tối như mực, có lẽ cô sẽ sụp đổ nữa mất.

“Tắm rửa đi, sau đó lên giường ngủ một giấc thật ngon.”

Diệp Tiểu Nhu lắc đầu: “Tôi không muốn ngủ tiếp.”

Dương Viêm im lặng một lúc, nói: “Tôi sẽ ở cùng cô. Nếu cô đồng ý, tôi có thể giúp cô ngủ một giấc mà không mơ. Cô biết mà, nhà thôi miên có năng lực này.”

“Nhưng điều kiện tiên quyết là, cô thực sự cần.” Dương Viêm trấn an cô: “Nhưng cô yên tâm, trước khi cô đồng ý, tôi sẽ không sử dụng thôi miên để xem trộm tiềm thức của cô.”

Khi nhà thôi miên sử dụng liệu pháp thôi miên, trước khi bắt đầu, họ sẽ luôn có một đoạn đối thoại rất dài với người bị thôi miên, để hiểu về trạng thái tâm lý và cơ chế phòng ngự của bệnh nhân. Đồng thời, người bị thôi miên cũng phải đặt niềm tin hết mức vào nhà thôi miên, mới có thể khiến lần thôi miên này hoàn thành thuận lợi. Nói cách khác, những bí mật trong thế giới tiềm thức của người bị thôi miên sẽ hoàn toàn phơi bày trước mặt nhà thôi miên.

Dương Viêm nhìn cô, hỏi: “Cô tin tôi không?”

Diệp Tiểu Nhu ngẩn người.

Đối với cô, để nói tin một người là một chuyện vô cùng khó khăn, vì từ nhỏ đến lớn điều cô nghe được nhiều nhất chính là lời nói dối, cô cũng đã chứng kiến mặt tối tăm nhất của nhân tính. Trừ phi để bảo vệ mình, cô sẽ không vô duyên vô cớ làm hại bất cứ ai, nhưng cô vẫn duy trì lòng phòng bị với tất cả mọi người, ngay cả người trong công ty cũng không ngoại lệ.

Diệp Tiểu Nhu nhìn vào mắt anh.

Đôi mắt quen thuộc kia vẫn điềm tĩnh không nhận ra cảm xúc gì, tựa như tất cả mọi tiêu cực đều được dễ dàng xoa dịu trong thế giới ý thức mạnh mẽ của anh.

Nhưng trông anh rất dịu dàng, dịu dàng khiến người khác khó lòng từ chối.

Tại sao lại đối xử tốt với tôi như thế? Cô nghĩ.

Cô chỉ là một nhân vật nhỏ bé không đáng kể, một người không bình thường thôi. Đôi khi, thậm chí cô còn nghĩ mình không xứng đáng để nhận bất cứ lòng tốt của ai.

Cô không thể có được hệ thống ký ức như người bình thường, không thể quên đi nỗi đau khắc sâu trong lòng, cũng không thể chạm tới hạnh phúc.

Một người không hạnh phúc, sao có thể giúp người khác hạnh phúc đây?

Nhưng cô vẫn muốn sống.

Dẫu mãi mãi chỉ có thể chìm trong những ký ức tối tăm đó, cô vẫn sẽ bám chặt vào tia sáng mỏng manh ấy, liều mạng sống sót.

Còn sống, mới có thể chuộc tội, mới có thể giải thoát.

Đi tìm một phần vạn hy vọng kia.

Giờ khắc này, cô vẫn không nhịn được mà nhận thiện ý của anh.

Có lẽ đối với Dương Viêm, cô của hiện giờ chỉ giống những nạn nhân từng được anh cứu vớt, một trong hàng trăm nghìn người cần giúp đỡ.

Nhưng vậy thì sao?

Cũng sẽ có lúc cô không chống đỡ nổi.

Để cô ích kỷ một chút thì đã sao?

“Tôi tin anh...” Cô gật đầu.

Cuối cùng, trong đôi mắt bình tĩnh thâm thúy của anh cũng ánh lên niềm vui: “Ngoan.”

Đợi cô ăn hết cháo anh đưa, tắm gội xong nằm trên giường, Dương Viêm vẫn luôn bên cạnh yên lặng nhìn cô, đến tận khi cô nhắm mắt.

“Cô phải nhớ kỹ, từ giờ trở đi, tôi là người mà cô tin tưởng.”

Anh đặt tay lên trán cô, ngón tay vuốt nhẹ sợi tóc trên trán cô.

“Cho dù cô đã nhắm mắt, đã chìm sâu vào giấc ngủ, tôi vẫn ở bên cạnh bảo vệ cô, sẽ không bao giờ để cô bị tổn thương chút nào... Thế nên, bây giờ cô hãy thả lỏng bản thân nhé.”

Diệp Tiểu Nhu khẽ nhắm mắt.

Mùi hương đặc biệt thuộc về anh quanh quẩn khắp nơi, khiến cô vô cùng yên tâm, tựa như thế gian này chỉ còn mỗi hai người họ.

“Bắt đầu từ cơ thể, cô sẽ cảm nhận được sự thoải mái khó tả, cảm giác như mình đã trở về khoảng thời gian vô tư vô lo nhất. Bấy giờ, cô vẫn là một đứa trẻ sơ sinh, không hề biết gì, nên trong bộ não nhỏ bé của cô, chưa từng thấy phiền não, chỉ tận hưởng niềm vui đơn thuần nhất...”

Cô dần nhoẻn miệng cười nhẹ.

Rốt cuộc hàng mi của cô cũng ngừng run rẩy, Dương Viêm cầm tay cô, dịu dàng đặt một nụ hôn lên trán cô.

Nụ hôn này, không liên quan đến h@m muốn, cũng không liên quan đến tình yêu.

Chỉ là niềm yêu thương chân thành nhất dành cho cô gái này.

Anh không nhân cơ hội này để xem trộm bí mật được che giấu trong lòng cô, cũng không trò chuyện với tiềm thức của cô. Nếu được, anh thầm mong cô có thể ngủ một giấc ngon lành, kể cả khi nằm mơ, giấc mộng kia cũng chỉ có kỷ niệm khiến cô vui vẻ nhất.

Nhưng cô chỉ tiến vào giấc ngủ tầm hơn một giờ thì đã tỉnh dậy.

Dương Viêm vẫn ngồi bên giường, giống hệt trước khi cô ngủ, một tay anh nắm tay cô, tay còn lại đặt lên mép giường, anh cụp mắt nhìn cô.

“... Anh không buồn ngủ à?”

“Còn chưa tới lúc tôi buồn ngủ, cô ngủ thêm đi.” Anh đưa tay nhẹ nhàng che mắt cô, lông mi của Diệp Tiểu Nhu run run trong lòng bàn tay anh, cô lại nhắm mắt.

Lần này, giấc ngủ của cô duy trì lâu hơn, khoảng hai ba giờ sẽ tỉnh một lần.

Dương Viêm vẫn ngồi cạnh cô, cô đã đổi từ nằm thẳng sang nằm nghiêng, vừa vặn quay về phía anh. Còn anh, cuối cùng cũng lộ ra vẻ lười nhác, dựa nửa người trên vào bên giường.

Đôi mắt kia vẫn ngắm cô.

Thấy cô tỉnh giấc, anh nhếch môi, trong mắt ánh lên niềm vui: "Ngủ ngon lắm, đúng không?"

"Ừ... Mơ thấy hồi nhỏ, hồi còn bé xíu."

"Người thường không có trí nhớ trước ba tuổi, nhưng chắc cô có thể nhớ một chút nhỉ." Dương Viêm vươn tay, gõ nhẹ chóp mũi cô: "Tốt lắm, lần này, không cần tỉnh dậy nhanh như vậy đâu. Tỉnh ngủ sẽ đưa cô đi ăn, chúng ta đổi nhà hàng khác nhé?"

"Không cần." Diệp Tiểu Nhu nhắm mắt, nỉ non nói: "Không đổi, vẫn chọn nơi đó, tôi thích chỗ đó."

"Được, vậy nghe theo cô."

Chẳng mấy chốc, cô đã tiếp tục chìm vào giấc ngủ yên ổn chưa từng có.

Chương 46

Tầm bảy giờ sáng, người dân thành phố C thức dậy khá sớm, ai nấy đều lướt tới cùng một video trên mạng.

Nói chính xác, là cùng một chuyện, chỉ khác góc quay video.

Trong video là một khu quảng trường của trung tâm thành phố. Khoảng sáu giờ sáng, ở nơi đó sẽ có một số người cao tuổi ra tập thể dục hoặc dắt chó đi dạo, nhiều người trẻ tuổi cũng lựa chọn thời điểm này để ăn sáng hay chạy bộ. Tại quảng trường trung tâm không ít người, bầu không khí hài hòa, đâu đâu cũng ngập tràn tiếng chim mùi hoa.

Có người lớn dẫn con ăn sáng, sau đó đưa con đến trường. Có hai mẹ con nọ, vừa lúc muốn đến quán ăn vặt phía sau quảng trường, người mẹ nắm tay đứa trẻ tới quảng trường, đứa trẻ đeo balo nhỏ, vui vẻ nhìn quanh.

Đột nhiên, bé trai kéo tay mẹ nó, nói: “Mẹ, mẹ xem kìa, chú kia giống hệt bố lúc uống say, trong tay chú ấy vẫn cầm chai rượu đó.”

Người mẹ nhìn theo hướng cậu bé chỉ, thấy một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi đang đi loạng choạng, anh ta giống hệt đã say rượu, trong tay cầm một chai rượu tây rất lớn.

Kỳ lạ thật, mới sáng ra mà đã uống rượu ư? Còn chạy đến quảng trường uống nữa? Không phải uống cả đêm rồi gặp vấn đề gì đó chứ?

Hai mẹ con và người đàn ông "uống rượu" kia đi cùng hướng, khi người mẹ liếc người kỳ lạ kia, không nhịn được mà nhìn người nọ nhiều thêm vài lần, bé trai cũng tò mò nhìn theo, kéo tay mẹ nó chạy đến gần.

Thế nhưng lúc đi tới, họ lập tức phát hiện bất thường.

Họ thấy người đàn ông tới một cây lớn thì dừng bước, anh ta giơ bình rượu trong tay lên ngửa đầu uống mấy ngụm, sau đó đổ toàn bộ chỗ rượu còn lại xuống người mình.

Anh ta uống đến mức xuất hiện vấn đề rồi sao? Đổ rượu lên người trước mặt mọi người, đây không phải chuyện người bình thường sẽ làm.

Người mẹ vội vàng kéo đứa con định đổi sang đường khác, không muốn con nhìn kẻ điên say rượu kia thêm. Không riêng gì họ, không ít người qua đường cũng nhìn người đàn ông kỳ lạ kia mấy lần.

Về sau, lúc người mẹ được phóng viên phỏng vấn, bà sợ hãi nói, may mắn khi ấy mình đã cảm thấy khác thường nên nhanh chóng kéo con đi, nếu không khó mà tưởng tượng được hậu quả!

Bấy giờ, một ông cụ tập thể dục buổi sáng cũng nhận ra khác thường. Mỗi ngày ông cụ luôn tới đây tập thể dục buổi sáng, dần dà ông cụ cũng quan tâm đ ến việc bảo vệ sự xanh hóa của quảng trường, mỗi khi thấy ai vứt rác lung tung, ông cụ sẽ tiến lên khuyên một câu. Thế nên, khi thấy có người cầm rượu vừa uống vừa đổ lên người, hơn nữa còn đổ ra đầy đất, sao ông ấy chịu nổi? Ông ấy bèn chạy chậm qua, quát to ngăn cản, lúc đó người đàn ông kia đã đổ hết một bình lớn chất lỏng lên người mình, ông cụ chạy đến gần mới ngửi được mùi hăng mũi, lập tức sửng sốt.

Đây đâu phải mùi rượu, rõ ràng là mùi xăng!

Trong lòng ông cụ giật thót, ông ấy nghĩ đến một khả năng, bị dọa đến mức giọng run rẩy: "Này! Chàng trai, cậu muốn làm gì! Cậu đừng nghĩ quẩn!"

Người đàn ông không để ý tới ông ấy, dường như không nghe thấy, chỉ làm tiếp việc của mình.

Thấy người đàn ông lấy diêm và bật lửa trong túi ra, ông cụ nhận thấy bất thường, tức khắc gào to kêu tất cả mọi người chạy nhanh.

"Người này muốn tự thiêu! Mau gọi lính cứu hỏa!"

Ngay khi ông ấy hô lên tiếng thứ hai, người đàn ông đã đặt diêm trong tay lên ngực, châm lửa tự thiêu.

Ước chừng khắp quảng trường có hơn trăm người, tất cả đều chứng kiến một ngọn lửa hình người, không hề ngờ rằng đấy là một người bốc cháy đang gào thét điên cuồng chạy về phía đám đông tập thể dục buổi sáng.

Cảnh tượng này quá đáng sợ, tiếng hét chói tai sợ hãi lần lượt ập tới từ bốn phía, tất cả mọi người chạy tản ra, sợ lửa lan lên người.

Trên quảng trường, chỉ cần là người dẫn con theo đều tái mặt che mắt con, có nhiều người trên đường thấy cảnh đó cũng nhao nhao dừng xe, khó tin nhìn vào bóng người giữa ngọn lửa trên quảng trường.

Quả thực vô cùng khó tin, bây giờ mà vẫn còn xảy ra loại chuyện này!

Người cách xa hơn chút vừa lùi về sau vừa lấy điện thoại ra quay

chụp, tới tận hơn mười giây sau mới có người tỉnh táo lại, gọi điện báo cảnh sát và cứu hỏa, còn có người gọi 120.

Ngọn lửa hừng hực đã hoàn toàn bao trùm người đàn ông, âm thanh la hét điên cuồng của anh ta chợt im bặt, anh ta té nhào trên mặt đất, rốt cuộc không còn giống hình dạng con người nữa.

Nhưng khi xe cứu hỏa, xe cảnh sát và xe cấp cứu tới nơi, người đàn ông đã bị thiêu thành một thi thể cháy sém.

Ngoại trừ vụ tự thiêu xảy ra do một tổ chức kh ủng bố nào đó từ nhiều năm trước, đã rất lâu rồi trên cả nước không xuất hiện vụ tự thiêu ở chốn công cộng và những nơi tụ tập đông người như quảng trường nữa. Thêm nữa, hiện giờ internet phát triển, tin tức xã hội nào cũng có thể lan truyền rất nhanh qua mạng, ai nấy đều có điện thoại di động có thể quay lại sự việc. Thế nên trước khi truyền thông đánh hơi được, chuyện này đã gây xôn xao trên mạng.

Chẳng mấy chốc, không chỉ thành phố C, vụ tự thiêu đã lan ra khắp cả nước, phát tán trong điện thoại của từng người dân.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Chỉ vỏn vẹn trong một buổi sáng, “video tự thiêu” từ nhiều góc quay khác nhau đã truyền khắp cả nước.

Người của công ty Mặc Phi mới rời giường cũng đã thấy video này.

Diệp Tiểu Nhu cứ nghĩ, sau khi thức trắng cả đêm Dương Viêm sẽ rất uể oải, nhưng vừa tỉnh giấc, cô phát hiện anh đã thay quần áo, gọn gàng tươm tất ngồi trên sô pha, sắc mặt không hề mệt mỏi.

“Anh… không ngủ cả đêm sao?”

“Có chợp mắt trên sô pha một lúc.”

Biểu cảm trên mặt Diệp Tiểu Nhu hơi thay đổi, hôm qua cô chỉ cho rằng anh sẽ ở đến lúc mình ngủ thôi, dù sao không có nhà thôi miên nào lại ở bên cạnh bệnh nhân suốt đêm sau khi bệnh nhân chìm vào giấc ngủ.

Nhưng Dương Viêm thật sự đã ở cạnh cô cả đêm, chỉ cần cô tỉnh dậy, luôn có thể nghe được tiếng anh trấn an mình.

Cô ngủ rất ngon, thậm chí còn không phát hiện người đàn ông này vẫn trông coi mình, mà anh lại thức trắng đêm.

“Vậy không tốt cho sức khỏe anh đâu.” Diệp Tiểu Nhu nói.

Dương Viêm ngừng xem tin tức trên điện thoại, anh ngẩng đầu nhìn, khi thấy Diệp Tiểu Nhu thì hơi sửng sốt.

Đêm qua không nhìn rõ, hóa ra cô mặc váy ngủ mới trắng tinh, mái tóc nâu sẫm tự nhiên xõa tung tôn lên gương mặt vốn đã tinh xảo của cô, khiến cô càng thêm xinh đẹp. Tay cô vẫn quấn băng, dưới làn váy là đôi chân nhỏ đang mang dép lông, hiển nhiên cô ngủ rất ngon, gò má còn hơi tái nhợt hôm qua, nay đã trở nên hồng hào.

Cô cứ lẳng lặng yên tĩnh đứng đó, hoàn toàn không còn vẻ sắc bén và lạnh lùng tàn nhẫn khi đối mặt với tội phạm. Cô của bây giờ, thoạt trông giống hệt một cô Công chúa nhỏ có xuất thân tốt, tướng mạo yêu kiều thùy mị.

Ắt hẳn cô không biết, váy ngủ kia, cả dép lông dưới chân cô, đều do anh chọn.

Đúng vậy, đương nhiên Diệp Tiểu Nhu không biết.

Anh chưa từng nhắc tới việc anh đã chọn mua suốt hai giờ, nhiều hơn hẳn thời gian anh mua đồ trên mạng trong một năm qua.

Diệp Tiểu Nhu thấy ngón tay vốn đang thả lỏng đặt trên đầu gối của Dương Viêm bỗng gập lại, dựa theo Tâm lý học, động tác này thể hiện...

Diệp Tiểu Nhu nghiêng đầu.

Căng thẳng? Lo lắng? Hơn nữa còn hơi kiềm chế?

“Anh muốn vào phòng ngủ một lát không... Tôi trải mền gối cho anh.”

“Không cần, tôi nghỉ ngơi hai giờ cũng đủ rồi, giữa trưa sẽ ngủ tiếp.”

Diệp Tiểu Nhu để ý điện thoại anh vẫn vang lên không ngừng, hỏi: “Có việc tìm anh sao?”

“Không vội, dẫn cô đi ăn sáng trước, chuẩn bị đi.”

Lúc vào nhà vệ sinh, Diệp Tiểu Nhu nghe thấy Dương Viêm ra ban công nhận điện thoại. Có lẽ vì sợ cô nghe được, anh đã hạ thấp giọng, chắc hẳn có chuyện gấp, cô bèn tăng nhanh tốc độ, dùng năm phút đồng hồ để vệ sinh cá nhân.

Cần vài ngày vết thương trên tay Diệp Tiểu Nhu mới có thể lành. Lúc cầm lược chải tóc tết toàn bộ ra sau đầu, cô nói thầm: “Mình nên cắt tóc ngắn, không cần ngày nào cũng phải lãng phí thời gian chỉnh tóc.”

Tóc cô dài rất nhanh, bốn năm tháng trước vẫn ngắn, hiện tại đã sắp tới thắt lưng, tóc còn bồng bềnh tự nhiên, nên phải tốn

nhiều thời gian để tết thành ba bím rồi buộc lại phía sau mới có thể gọn gàng hơn. Lúc cô đang chiến đấu hăng hái với mái tóc, Dương Viêm trầm ngâm quan sát kỹ thuật tết tóc của cô một chốc, rồi anh tới sau lưng cô, cầm lấy tóc trong tay cô.

"Để tôi."

Diệp Tiểu Nhu khó tin nhìn anh: "Anh còn biết tết tóc ư?"

Dương Viêm cụp mắt chăm chú nhìn tóc cô, ngón tay thon dài luồn qua từng sợi tóc, động tác thành thạo khiến cô là phụ nữ mà còn thấy tự ti, nhưng anh chỉ nói: "Ba phút trước vẫn chưa biết."

Nói cách khác, anh dùng ba phút quan sát động tác tết tóc của Diệp Tiểu Nhu, rồi cứ học được thôi.

Khi tay anh lướt qua tóc cô, lơ đãng cọ vào cổ cô, Diệp Tiểu Nhu khẽ run lên. Cô quá mẫn cảm, đây cũng là lý do khiến cô không muốn cắt tóc trong một khoảng thời gian dài, cô không thích người lạ đụng vào mình, rất bài xích. Vậy nên, khi một người lạ chạm vào cô, cô luôn vô thức né tránh, thậm chí còn phải kiềm chế để không tấn công họ. Lúc ra tù, chính cô cũng tự lấy kéo cắt tóc.

Nhưng anh rất nghiêm túc, tựa như đang làm một công việc phải hoàn thành trọn vẹn đầy đủ.

Diệp Tiểu Nhu nhìn vẻ mặt tập trung của anh, trong đầu nhớ tới lần đầu tiên thấy anh.

Bấy giờ, cô không biết tại sao, ấn tượng đầu tiên về người đàn ông này là, anh vô cùng nguy hiểm.

Hiện tại ngẫm lại, đó là vì cô nhận ra người đàn ông này có nghị lực, rất sáng suốt và lý trí đáng kinh ngạc. Ắt hẳn số lượng tội ác

mà anh đã chứng kiến còn nhiều hơn hẳn cô. Vậy nên, lần đầu tiên gặp anh, cô đã biết người này không giống bình thường, cũng không rõ anh là thiện hay ác - Suy cho cùng, người đã từng nhìn đăm đăm xuống vực thẳm, không ai biết được, liệu người ấy có thể bị vực sâu hấp dẫn mà chìm sâu vào hay không.

May mắn, họ không thuộc hai phe đối địch nhau.

“Tôi đã báo bình an với Tiêu Ngũ và thầy anh ta.” Anh chợt nói.

Diệp Tiểu Nhu gật đầu, thở dài: “Cũng tại tôi hồ đồ quá, tôi sẽ tới thăm chú Thiệu sau.”

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

“Tay còn đau không?”

“Tốt hơn nhiều rồi.” Diệp Tiểu Nhu định thần, thấy anh đã giúp mình chải đầu xong. Nếu kiểu tóc này tết không tốt thì sẽ rất quê mùa, nhưng anh tết nhìn còn đẹp hơn hẳn cô làm, ngay cả tóc gãy bên tai cô cũng được chải gọn gàng.

“Tại sao không đi mua những thứ mình thích?”

“Tôi không thích dạo phố.”

“Cô có thể mua trên mạng giống nhóm Lâm Linh.”

“Hôm nào tôi sẽ thử một chút.”

Cô vẫn chưa động đến tiền trong thẻ ngân hàng.

Dương Viêm cầm điện thoại đang vang lên, tắt máy.

Diệp Tiểu Nhu nói: “Nếu anh có việc gấp thì cứ đi trước, không cần lo cho tôi, tôi sẽ đi làm đúng giờ.”

“Không có việc gì gấp.” Dương Viêm thản nhiên đáp: “Nếu có tôi sẽ nói cho cô.”

Diệp Tiểu Nhu biết có chuyện gì đó thật, bằng không điện thoại của anh sẽ không vang lên âm báo tin nhắn liên tục. Sau khi nhận ra điều này, cô nhanh chóng chuẩn bị mọi thứ, rời căn hộ cùng anh.

Khi ra ngoài, hai người tình cờ chạm mặt một hàng xóm đã gặp vài lần trong thang máy, cô gái thân thiết mỉm cười với Diệp Tiểu Nhu: “Lần trước cảm ơn cô đã phụ tôi cầm đồ, cô gái nhỏ, đây là bạn trai cô sao? Trông xứng đôi quá.”

Tuy dạo trước cô đã từng gặp việc giống vậy, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên Dương Viêm có mặt. Có người nói họ là người yêu, hơn nữa còn khen rất xứng đôi, mà da mặt Diệp Tiểu Nhu lúc dày lúc mỏng, giờ đã hoàn toàn sụp đổ, cô đỏ bừng mặt.

Cô bỗng nhận ra, cô mới ở chung phòng với một người đàn ông suốt một đêm...

Rõ ràng chuyện rất bình thường, quan hệ của họ hoàn toàn thuần khiết, là quan hệ cấp trên cấp dưới, là đồng nghiệp, cũng là cộng tác. Thế nên, dù họ giúp đỡ nhau, cũng là chuyện bình thường mới phải...

Nếu cô không gặp chuyện bất trắc, sao anh có thể trì hoãn thời gian của mình để ở cạnh cô cả đêm chứ?

Nhưng tại sao bỗng nhiên cô lại cảm thấy... mất tự nhiên thế?

Có lẽ vì được hàng xóm nhắc nhở, cô mới nhận ra, trai đơn gái chiếc ở chung một phòng, không phải người yêu thì chẳng lẽ lại là tình nhân?

Việc này quả thực sẽ khiến người khác hiểu lầm.

“Không cần cảm ơn, anh ấy không phải, không phải người y…”

Còn chưa nói xong, thang máy đã mở, cô hàng xóm bước ra ngoài, chỉ còn Diệp Tiểu Nhu đỏ mặt và Dương Viêm đứng trong thang máy. Thấy thang máy sắp đóng cửa, Dương Viêm tiến lên một bước, ấn mở thang máy.

Khi đứng ở cửa thang máy, anh nghiêng đầu nhìn Diệp Tiểu Nhu.

Diệp Tiểu Nhu nhìn vào mắt anh, phát hiện mắt anh ánh lên niềm vui.

Diệp Tiểu Nhu tỏ vẻ bình tĩnh bước ra, lại không nhịn được mà ngẩng đầu nhìn anh, phát hiện anh đã quay về nét mặt bình tĩnh lạnh nhạt như ngày thường, không nhìn ra cảm xúc nào, cứ như niềm vui vừa rồi chỉ là ảo giác của cô.

Diệp Tiểu Nhu hít sâu một hơi, vỗ nhẹ vị trí trái tim của mình.

Cô thấy mình nghĩ nhiều rồi, đổi thành một người khác cần giúp đỡ, anh vẫn sẽ chăm sóc thôi. Huống chi, khoảng cách giữa họ đã gần như vậy, loại ăn ý tự nhiên này khiến cô luôn yên tâm, không còn lạ lẫm và xa cách giống trước đây.

“Sếp.”

“Ừ?” Dương Viêm cụp mắt nhìn cô.

Diệp Tiểu Nhu cười vui vẻ: “Bỗng dưng tâm trạng tôi tốt lắm, cảm ơn anh đêm qua đã chăm sóc tôi.”

“Ừ, không cần cảm ơn, nên vậy.”

“Về sau nếu sếp có việc gì cần tôi, dù nước sôi lửa bỏng tôi cũng không chối từ, dẫu lên núi đao xuống biển lửa, tôi cũng...”

Cô còn chưa dứt lời, anh đã lạnh lùng cắt ngang: “Tôi không cần cô phải lên núi đao, cũng không cần cô phải xuống biển lửa.”

“Tại sao? Tôi cũng có thể không tiếc cả mạng sống để giúp anh mà.”

“... Diệp Tiểu Nhu.”

“Vâng?”

“Bây giờ cô ngoan ngoãn im miệng, theo tôi đi ăn sáng.”

“Vâng sếp.”

Nhìn cô sôi nổi tung tăng đi dưới ánh mặt trời, so với bộ dạng tái nhợt u ám ngồi trên ghế ở đồn cảnh sát hôm qua, cứ như hai người khác nhau.

Tựa như hai thái cực.

Bởi vì từng trải qua quá khứ cực đoan, thế nên, bất luận hoàn cảnh khắc nghiệt hay thậm chí đáng sợ cỡ nào, cô cũng sẽ thích nghi trong thời gian ngắn nhất.

Nhưng một ngày nào đó, cô sẽ hiểu rõ, những năm tháng tối tăm của cô, đã sớm kết thúc rồi.

Trong tương lai, sẽ có người hết lòng hết dạ tạo nên một thế giới yên bình cho cô, cô sẽ không bao giờ phải làm một đứa trẻ lang bạt khắp nơi tự mình gánh chịu cực khổ nữa.

...

“Đã xem chưa? Video sáng nay ấy!”

“Xem rồi, không phải đã lan truyền khắp nơi rồi hả? Đáng sợ lắm, sao bây giờ vẫn còn loại chuyện này, quá kinh khủng!”

“Đúng vậy, nhảy lầu còn đỡ hơn chết kiểu này, tự thiêu như vậy, đúng là tên điên!”

Phố lớn ngõ nhỏ, gần như mỗi người xem video kia đều sẽ bày tỏ nỗi kinh sợ của mình.

Cũng có một số người, như nghe được chuyện cười, xem sự việc kinh hoàng đó là chủ đề bàn tán trong bữa cơm. Còn có người không tin, xem video rồi vẫn nghĩ là giả, nghĩ có người ghép video để nổi tiếng.

“Nghe nói chưa? Trong tháng này, đây đã là vụ thứ ba tự sát trước mặt mọi người rồi!”

Chương 47

Khi ăn, Dương Viêm cũng không cho Diệp Tiểu Nhu xem điện thoại.

Họ vẫn vào phòng riêng nhỏ như lần trước, Diệp Tiểu Nhu im lặng ăn cháo, còn Dương Viêm chỉ ăn mấy miếng đã cầm điện thoại bắt đầu trả lời tin nhắn.

Nhìn anh tập trung xem điện thoại, Diệp Tiểu Nhu cũng hơi ngứa tay, tranh thủ anh không chú ý định lấy điện thoại ra đọc tin. Dương Viêm còn chưa ngước mắt nhìn, đã cảm nhận được cô đang làm gì, anh cũng không ngẩng đầu, nói: "Ăn trước đi, khi ăn không được dùng điện thoại."

"Nhưng sếp ơi, anh..."

"Sếp đang làm việc." Dương Viêm nhìn cô: "Lúc này cũng không có việc gì cần cô xử lý."

"Sao anh biết không có? Tôi nghe thấy âm thanh thông báo WeChat của tôi."

"Họ sẽ không thảo luận công việc sớm thế đâu, chắc mọi người đang hóng hớt về tôi trong nhóm tin đồn kia nhỉ?"

Diệp Tiểu Nhu ngậm miệng ngay, biết điều cúi đầu ăn cháo.

Kỳ lạ thật, đang êm đẹp mà không cho cô xem điện thoại, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì không muốn để cô biết sao?

Dương Viêm nhìn cô một lát, rồi tiếp tục cúi đầu xem điện thoại.

Là video kia.

Chỉ trong vòng vài giờ nó đã được vô số người chuyển tiếp, bình luận, thậm chí là like.

Hơn mười video với góc quay khác nhau, được lan truyền tới hàng trăm hàng ngàn điện thoại. Gần như bên dưới mỗi video, đều tràn ngập những bình luận khó tin. Chưa dừng ở đó, mỗi một video đều được mau chóng chuyển tiếp, dù cảnh sát đã cố gắng ngăn chặn, cũng cần rất nhiều thời gian để khống chế tốc độ phát tán.

Vô số người đang nghi ngờ, chuyện này là thật sao?

Nếu là thật, vậy tột cùng chuyện gì đã khiến người kia lựa chọn cách đáng sợ như thế, tự thiêu thành một cái xác khô trước mắt bao người?

Nhưng nhiều người vẫn không biết, đây đã là vụ tự sát thứ ba trước mặt mọi người trong tháng. Mà không lâu nữa, sẽ có người nhận thấy, rồi liên kết ba vụ tự sát với hình thức khác nhau này lại với nhau.

Trong đó, vụ tự tử thứ hai là vụ nhảy lầu mà Dương Viêm và Diệp Tiểu Nhu đã chứng kiến trong trung tâm thương mại.

Cũng ngay giữa đám đông, vào lúc người lớn trẻ em đang vui vẻ, nạn nhân đã tự kết liễu đời mình trước mặt mọi người mà không hề có dấu hiệu nào.

Cơm nước xong xuôi, Diệp Tiểu Nhu lấy điện thoại ra, thứ đầu tiên cô thấy là cuộc gọi từ Tiêu Ngũ và mấy tin nhắn.

Chủ yếu là mấy lời quan tâm sợ cô gặp chuyện, trong đó có một tin nhắn do Thiệu Lương Vỹ gửi tới:

“Tiểu Nhu, chú là chú Thiệu, còn nhớ trước kia cháu đã từng đồng ý với chú điều gì không? Phải chăm sóc mình thật tốt, biết chưa?”

Diệp Tiểu Nhu thở dài.

Thật ra cô đã sớm nói với họ, cô sẽ không làm chuyện gì ngu ngốc, chuyện tổn thương chính mình là việc cô chỉ làm khi yếu đuối nhất, hay thi thoảng cô cảm thấy bất lực nhất thôi.

Nhưng nay đã khác xưa.

Thời gian hơn nửa năm trong tù đã mài giũa tất cả các góc cạnh của cô, cô đã trở nên thản nhiên với mọi thứ từ lâu, thậm chí đã chết lặng với hết thảy. Nhưng mãi tới bây giờ cô mới phát hiện, cô cũng không thật sự bình thản. Khi thấy người dân vô tội bị cái ác trong thế giới tăm tối hãm hại, khi thấy người bên cạnh bị tổn thương, cô bỗng nhiên tìm được mục đích sống.

Nếu cô thật sự không biết làm thế nào với sinh mệnh của mình, vậy tại sao lại không giúp đỡ những người muốn sống kia chứ?

Mạnh, cũng không phải lý do để tổn thương kẻ yếu.

Bảo vệ kẻ yếu, mới là bản chất mà kẻ mạnh nên có.

Cô không nghĩ mình là kẻ mạnh, nhưng cô hiểu rõ, trên đời này còn nhiều người yếu đuối bất lực hơn cả cô.

Thế nên khi gặp được Tiêu Ngũ, cô mới có thể dứt khoát đi theo anh ta. Bởi lẽ cô vừa nhìn đã biết, Tiêu Ngũ đại diện cho mặt chính nghĩa nhất của thế gian, anh ta sẽ giúp cô tìm thấy ý nghĩa cuộc sống của mình.

Thay vì lãng phí phần đời còn lại, được chăng hay chớ*, chi bằng hãy dùng sinh mệnh không quan trọng này để làm vài chuyện đúng đắn đi.

*Được chăng hay chớ: ví thái độ thiếu trách nhiệm, không cố gắng, kết quả ra sao cũng được.

Đôi khi cứu rỗi người khác, cũng để cứu vớt chính mình.

Cô trả lời Tiêu Ngũ một câu: “Giúp tôi nói với chú Thiệu, tôi vẫn ổn, tôi sẽ chăm sóc bản thân thật tốt. Để chú ấy yên tâm, qua mấy ngày nữa tôi sẽ tới thăm chú ấy.”

Rồi cô mở WeChat ra, vào nhóm công việc, thấy video Lâm Linh gửi trong nhóm chat.

Cô càng xem càng kinh ngạc, đến cuối cùng còn nhăn mặt nhíu mày.

Thảo nào ban nãy Dương Viêm không cho cô đụng tới điện thoại, hóa ra anh không muốn cô ăn mất ngon, anh biết chắc chắn cô sẽ chú ý chuyện này.

Thảo nào suốt dọc đường, cô thấy rất nhiều người tụ tập bàn tán gì đó trong điện thoại, xem chừng chuyện này đã lan truyền khắp nơi, nhất là ở thành phố C nơi xảy ra sự việc.

Nói chuyện điện thoại xong, Dương Viêm trở về, thấy vẻ mặt nặng nề của cô: “Thấy rồi?”

Diệp Tiểu Nhu gật đầu: “Cảm ơn anh đã giúp tôi ngủ một giấc ngon lành, ăn một bữa sáng yên ổn.”

“Đây là vụ tự sát thứ ba sao? Còn vụ mà chúng ta chứng kiến, là thứ mấy?”

“Vụ thứ hai, vụ thứ nhất không nằm ở thành phố C, mà ở thành phố khác: Một cô gái dẫn con trai khuyết tật của mình đến ga tàu điện ngầm, rồi nằm trên đường ray, nhưng cuối cùng cô ấy đẩy con ra, bản thân thì mất mạng.” Dương Viêm dừng một chút, nói: “Cô gái kia đã đón xe từ thành phố C tới.”

Trong một tháng, người cùng một thành phố, ba vụ tự sát bất thường, chắc chắn đã khiến Cục Cảnh sát thành phố chú trọng.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

“Việc này không bình thường.” Diệp Tiểu Nhu nói.

“Nếu bình thường thì chúng ta đã không nhận vụ án này rồi.”

Diệp Tiểu Nhu hơi kinh ngạc: “Nhận nhanh như vậy sao?”

Dương Viêm nhìn ra ngoài cửa sổ, trên mặt không thể hiện thái độ gì: “Chuyện này, không có người ủy thác thì cũng phải nhận.”

Nghe thấy câu này, Diệp Tiểu Nhu sững sờ.

Một câu bình tĩnh của anh, đồng nghĩa rằng từ giờ trở đi, bọn họ sắp dấn thân vào một việc đòi hỏi vô số thời gian và sức lực. Có lẽ cuối cùng chẳng đi đến đâu, có lẽ không được báo đáp gì, có lẽ kết quả cũng không như kỳ vọng, có lẽ còn bị người khác quở trách, thậm chí có lẽ bọn họ sẽ bị thương bởi chuyện này.

Nhưng một câu của Dương Viêm cũng có nghĩa, dẫu hậu quả thế nào, bọn họ vẫn sẽ điều tra tới cùng mà không cần thù lao gì cả.

“Là do thôi miên sao?”

Nếu ba vụ tự sát này thật sự có liên quan với nhau mà không

phải trùng hợp, vậy có lẽ suy nghĩ đầu tiên của rất nhiều người sẽ là những nạn nhân này bị thôi miên nên mới tự sát.

Mà điểm này, đáng lẽ Dương Viêm có thể nhận ra.

Nhưng Dương Viêm chỉ nhìn cô lắc đầu: "Trước mắt manh mối vẫn quá ít, tôi không dám chắc, nhưng..."

"Nhưng?"

"Nếu quả thực thôi miên có thể khiến một người dễ dàng tìm đến cái chết như thế, vậy nhà thôi miên đã sớm trở thành sát thủ đứng đầu trong ngành." Anh thản nhiên nói.

Diệp Tiểu Nhu gật đầu.

Chính xác, nếu nhà thôi miên có thể làm được việc này thật, vậy trên thế giới sẽ không xuất hiện nhiều án mạng công khai và bí mật như thế. Theo họ được biết, chuyện tự sát giống vậy rất hiếm, càng đừng nói chỉ trong hai tháng ngắn ngủn đã gặp tận ba vụ. Ba người này, rõ ràng chỉ là dân thường trong xã hội, họ có bao nhiêu lý do để khiến một nhà thôi miên có kỹ năng cao siêu đáng kinh ngạc ra tay chứ?

Nếu thật sự có nhà thôi miên có thể gây ra chuyện này, ắt hẳn hắn sẽ không để khả năng của mình được biết tới rộng rãi như vậy. Bằng không, hắn sẽ không dễ dàng làm được việc này nữa.

Quả thực ám thị tâm lý trong thời gian dài sẽ khiến người khác sinh ra đủ cảm xúc tiêu cực, dẫn tới khả năng tự tử. Nhưng ba vụ án này vẫn tồn tại rất nhiều điểm đáng ngờ, rõ ràng không thể kết luận đơn giản.

...

"Chúng ta mới nhận được ủy thác từ rất nhiều người." Diêm

Tiêu Tiêu bảo: “Có một công ty truyền thông muốn mua quyền được biết về vụ án từ chúng ta, nói cách khác, khi chúng ta điều tra ra chân tướng của sự việc, dù chân tướng là gì, bọn họ cũng muốn là người đầu tiên nhận được tin.”

“Bên Đội Cảnh sát hình sự cũng gọi tới.” Lão Mã nói: “Tội nghiệp Phó đội trưởng Tiêu của chúng ta, vừa mới phá xong một vụ án, lại kéo tới một vụ khác giúp cậu ta nâng cao thành tích rồi.”

Lâm Linh nói: “Dựa vào hồ sơ, ba nạn nhân đều có lý do tự sát. Người đầu tiên bị chồng vứt bỏ, không đủ sức nuôi nấng con trai khuyết tật. Người thứ hai bị bắt nạt lúc đi học, khi đi làm gặp lại kẻ bắt nạt mình, kẻ đó còn sắp được thăng chức, về sau cô ấy tiếp tục bị bắt nạt ở chỗ làm, cô ấy không thể chịu nổi. Người thứ ba, nghe kể do trong nhà xảy ra hỏa hoạn, chỉ một mình anh ta không ở nhà, người thân thiệt mạng hết trong đám cháy, nên anh ta mới chọn hình thức tự sát là tự thiêu.”

“Hơn nữa với từng ấy nhân chứng, đương nhiên sẽ được xác định là tự sát.”

“Ba vụ tự sát này đã gây chấn động cả nước, hiện giờ trên mạng thậm chí còn có người chế nhạo chuyện này, nói thành phố C của chúng ta là thành phố tự tử, ở lâu dễ mắc bệnh trầm cảm. Còn có người tổ chức đủ kiểu bầu chọn, nào là chọn ra nạn nhân đau khổ nhất trong ba cách tự sát, chuyện gì sẽ làm bạn muốn tự sát, nếu bạn muốn tự sát có chọn thành phố C không, có phải ba vụ tự sát này do ma xui quỷ khiến không... Bình luận kỳ lạ gì cũng có, sau này chắc chắn sẽ ngày càng nhiều hơn.”

“Còn có người suy luận bảo chắc chắn việc này có một nhà thôi miên giỏi đứng sau, lựa chọn thành phố C để biểu diễn kỹ thuật thôi miên cao siêu của hắn. Họ còn yêu cầu cảnh sát nhanh chóng bắt tất cả nhà thôi miên ở thành phố C lại.” Lão Mã nói đầy ẩn ý: “Mấu chốt là, bên cảnh sát đã thật sự dự định điều tra theo hướng này, họ xem xét hết mọi nhà thôi miên trị liệu có

trình độ trong thành phố một lần. Kể cả máy tính, điện thoại di động, quan hệ gia đình của các nhà thôi miên, họ cũng sẽ điều tra cặn kẽ. Đoán chừng, không lâu nữa sẽ có kết quả."

Diệp Tiểu Nhu liếc nhìn Dương Viêm, Dương Viêm từ chối cho ý kiến.

Đây cũng là một hướng suy luận, nếu có một nhà thôi miên nhúng tay vào thật, vậy chắc chắn đối phương rất khó đối phó.

Cô từng tận mắt thấy thuật thôi miên của Dương Viêm, nếu suy luận này đúng, vậy Dương Viêm cũng thuộc diện bị tình nghi. Nhưng cho tới nay, ngoại trừ cô, ắt hẳn vẫn chưa ai biết được bí mật này.

"Hai vụ án trước cảnh sát đã thông báo, đúng là tự sát. Nhưng tính thêm vụ thứ ba thì thật sự rất khác thường."

"Nếu không cho mọi người một lời giải thích về chuyện này, e rằng kỳ thi sang năm bọn nhỏ cũng không dám đến thành phố C của chúng ta."

Mọi người đều đưa ra ý kiến của mình, Dương Viêm ngồi ở đầu phòng họp, lẳng lặng lắng nghe. Người cũng im lặng không nói lời nào còn có Diệp Tiểu Nhu, cô đang xem hồ sơ của ba vụ tự sát mà Lâm Linh in ra đưa cô.

Lâm Linh nói: "Ba người tự sát này, ít nhất thì bên ngoài không có liên hệ gì với nhau. Tôi mới điều tra thông tin của họ, từ chỗ làm đến địa chỉ gia đình đều cho thấy, giữa bọn họ thật sự không có mối liên hệ nào."

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Giang Thạc nói: "Nhưng di thư họ lại rất thú vị."

Di thư? Mọi người đổ dồn ánh mắt về phía anh ta.

“Chuyện di thư, cho đến nay mới chỉ công khai di thư của nạn nhân thứ hai. Vì nếu nạn nhân đầu tiên có di thư, chắc hẳn đang nằm trong tay người nhà cô ấy, mà người nhà của cô ấy thì không công khai. Còn di thư của nạn nhân thứ hai được đặt trong túi của cô ấy, bên trên chỉ viết một câu.”

Giang Thạc quan sát phản ứng của mọi người, hỏi: “Có ai muốn đoán xem cô ấy viết gì không?”

Giang Triều, người đang ở bên ngoài dự cuộc họp qua video, trả lời: “Em đoán, xin đừng để tôi đầu thai làm người ở kiếp sau.”

Diêm Tiêu Tiêu nói: “Tôi đoán, chắc viết tên người bắt nạt cô ấy, sau đó để mọi người lên án đối phương.”

Giang Thạc lắc đầu.

Diệp Tiểu Nhu vốn đang im lặng chợt lên tiếng.

“Tôi không sai, là xã hội này sai.” Diệp Tiểu Nhu nói: “Có lẽ là mấy lời như vậy, trên mạng cũng có nhiều câu tương tự thế.”

Giang Thạc giật mình nhìn cô: “Sao cô biết? Việc này chưa được công bố mà.”

“Tôi đoán.” Vẻ mặt Diệp Tiểu Nhu cực kỳ bình tĩnh: “Cô ấy chọn cách nhảy lầu trước mặt mọi người ở trung tâm thương mại để chấm dứt sinh mệnh của mình, không đơn giản chỉ vì muốn tự sát.”

“Một phụ nữ, bình sinh để tâm nhất chính là ngoại hình và hình tượng của mình, nhảy lầu tự sát sẽ hoàn toàn hủy hoại bề ngoài lẫn thân hình mà bản thân quý trọng nhất. Cô ấy để mọi người thấy cơ thể bị tàn phá của mình sau khi chết, chắc chắn không

chỉ nhắm vào một thủ phạm cụ thể."

"Thế nên thứ cô ấy lên án, ắt không phải người nào đó, mà là chính xã hội này."

Diệp Tiểu Nhu nói xong, ai nấy đều im lặng.

Cô gái trẻ ấy, có lẽ yếu đuối cả đời, bị người khác bắt nạt cũng không dám lên tiếng, lại không có năng lực và sức mạnh để phản kháng kẻ bắt nạt cô ấy. Cho tới cuối cùng, cô ấy đành chọn cách đau thương như vậy, từ giã cõi đời tàn khốc trong mắt cô ấy. Chẳng phải cô ấy đang dùng chính mạng sống của mình, thực hiện lần đấu tranh cuối cùng vào giây phút cuối đời sao?

Giang Thạc gật đầu: "Không sai, đây là lời cuối cùng cô ấy để lại. Sở dĩ lá thư tuyệt mệnh này chưa được công khai, bởi vì việc cô ấy tự sát trước mặt mọi người đã ảnh hưởng nặng nề tới xã hội. Cảnh sát không mong có người học theo cô ấy tự sát nữa. Còn lời này, nếu để những người thất vọng với cuộc sống thấy, nói không chừng sẽ tăng thêm uất ức. Vì thế ở vụ tự sát thứ ba sáng nay, có người đoán, chắc hẳn nạn nhân cũng bị hai vụ tự sát trước ảnh hưởng."

"Nếu là thật, vậy vẫn có khả năng sẽ xuất hiện thêm người muốn tự sát."

Diệp Tiểu Nhu nhìn về phía Dương Viêm.

Thật ra cô hơi lo cho tình trạng của anh, đêm qua anh chỉ ngủ có hai giờ.

Nhưng may thay anh vẫn bình thường, không thấy mệt mỏi nhiều. Khi Diệp Tiểu Nhu nhìn anh, anh cũng nhìn sang.

Một ánh mắt rõ ràng không thể hiện cảm xúc gì, lại khiến tim cô lỡ nhịp, tựa như đã cảm nhận được hàm ý mà anh đã gửi tới: Tôi

rất tốt, không cần lo.

“Từ giờ trở đi, nhận tất cả ủy thác liên quan đến chuyện này.” Dương Viêm bình tĩnh lên tiếng: “Không thu phí, cũng không cần hợp tác với bên truyền thông. Nếu điều tra ra kết quả, phải kịp thời báo cho cảnh sát. Vụ án này, chúng ta nhận.”

Nói cách khác, đây là một vụ án xã hội mà họ sẽ điều tra tới cùng bằng bất cứ giá nào, và họ cũng không cần báo đáp gì.

Hơn nữa, đây tuyệt đối không phải lần đầu tiên, Diệp Tiểu Nhu nghĩ, chắc chắn bọn họ đã từng điều tra nhiều vụ án xã hội khác, và cũng báo cho cảnh sát hoặc giới truyền thông. Họ cũng không oán hận một câu nào, dù sao lợi ích từ những vụ bình thường mà họ điều tra cũng đủ để họ nhận được phần thưởng xứng đáng.

Đương nhiên, trong tay bọn họ còn rất nhiều vụ khác, nên Diệp Tiểu Nhu đã gặp được mấy đồng nghiệp mà trước giờ chưa từng thấy, họ là nhân viên bên ngoài bình thường không làm việc ở công ty. Sau khi đến, họ lập tức vào văn phòng của Dương Viêm, sau khi họp xong, phần lớn đều rời đi để làm việc của mình, có hai người ở lại tiếp đón những khách hàng khác.

Hai người một nam một nữ, một người nghe bảo là đối tác của một công ty luật, đồng thời cũng là một luật sư vàng, tên Trần Thắng. Còn người kia là người phụ trách của một công ty kinh doanh, một cô gái xinh đẹp, tên Mục Vũ.

Trần Thắng đã sớm biết chuyện của Diệp Tiểu Nhu, lúc chào hỏi cô, anh ấy không hề keo kiệt mà bày tỏ lòng kính nể của mình. Còn Mục Vũ, dường như nhìn cô có phần không vừa mắt, sau khi đánh giá cô mấy lần thì cô ấy vào phòng họp nhỏ, cũng không chào hỏi một tiếng.

Diêm Tiêu Tiêu kể Diệp Tiểu Nhu nghe: “Hồi đó Mục Vũ từng tỏ

tình với sếp, nên sau khi biết sếp đặc biệt quan tâm em thì trong lòng không thoải mái. Nhưng em đừng lo, cô ấy không xấu, sẽ thông suốt nhanh thôi."

"Em cần gì phải lo chứ, em không hề lo tí nào." Diệp Tiểu Nhu nhún vai: "Sếp quan tâm em là chuyện của sếp, em cũng đâu ép anh ấy."

Nói thì nói vậy, nhưng cô vẫn thản nhiên quan sát Mục Vũ, cũng biết nguyên nhân Dương Viêm từ chối cô ấy.

Ắt hẳn, vì vừa nhìn thoáng qua đã có thể biết hết tâm tư, thế nên đối với Dương Viêm, cô ấy không đủ hấp dẫn.

Vậy trong mắt anh, mẫu con gái nào mới đủ hấp dẫn đây?

"Chắc không phải như mình đâu nhỉ..." Diệp Tiểu Nhu cúi đầu nhìn nhìn mình, lẩm bẩm: "Quan tâm đặc biệt... quan tâm đặc biệt thì sao chứ?"

Chẳng phải cô cũng vậy... cũng đặc biệt quan tâm anh sao?

Chương 48

Thật ra, muốn điều tra chuyện này cũng không đơn giản.

Vì nạn nhân của ba vụ tự sát đều có lý do tự sát của riêng mình. Họ không quen biết nhau, cũng không giao du gì, ngoại trừ việc tự sát trước mặt mọi người trong vòng hai tháng qua, thì không hề có điểm chung.

Thế nên không ai biết được rốt cuộc đây có phải là trùng hợp không.

Không hề nói quá, có lẽ trên thế giới này lượng người tự tử hằng ngày sẽ đạt đến con số khiến người khác giật mình. Trong mỗi thành phố, có lẽ đã từng xảy ra vài vụ tự sát trong cùng một tháng, nhưng không ngờ trong tháng này ở thành phố C, lại xảy ra chuyện tự sát ảnh hưởng lớn đến vậy. Ngay cả người không có thuyết âm mưu gì, cũng sẽ nghi ngờ cuối cùng chuyện này là sao.

Chẳng lẽ áp lực cuộc sống của mọi người quá lớn, chẳng lẽ xã hội này thật sự bàng quan? Ngay cả cơ hội cầu cứu, những người đáng thương đó cũng không có?

Việc bọn họ phải làm, là tìm được điểm tương đồng giữa ba vụ tự sát.

Cảnh sát điều tra cũng gặp vô vàn khó khăn. Nạn nhân tự sát trước mắt nhiều người, không có chứng cứ gì chứng tỏ là án mạng, có lẽ cuối cùng cũng đành xác định là án tự sát. Nhưng

Tiêu Ngũ vẫn tới đúng giờ ngay sau khi họ họp xong không lâu.

Lúc anh ta tới, còn cầm theo một ít bánh ngọt và bánh kem tinh xảo để cho Diệp Tiểu Nhu.

“Tặng cô này, không biết cô thích ăn gì, nên mua mỗi thứ một chút.”

“Cảm ơn, phiền anh rồi.” Diệp Tiểu Nhu nhận đồ, hỏi: “Chú Thiệu, chú ấy... khỏe không?”

Tiêu Ngũ gật đầu: “Thầy không sao, tôi đã sắp xếp để đón thầy đến một ký túc xá trong thành phố, nơi đó gần chỗ tôi ở. Người nhà tôi cũng thân thiết với thầy, có thể thuận tiện chăm sóc thầy. Cô yên tâm, thầy là một ông lão khoẻ mạnh, hơn nữa tâm tính vẫn ổn định.”

Diệp Tiểu Nhu yên lòng phần nào: “Không phải chú ấy không đồng ý chuyển về đây sao?”

Cô biết Thiệu Lương Vỹ là một người cố chấp, ông lựa chọn chuyển về nhà cũ vì không muốn ai thấy tình trạng chật vật của mình, đồng thời cũng không muốn gây phiền toái cho người khác.

“Đây cũng là lần đầu tiên cô đoán sai đó.” Tiêu Ngũ cười, bông đùa: “Lúc ấy thầy đã dứt khoát đồng ý, cô biết tại sao không?”

Hai mắt Diệp Tiểu Nhu hơi lóe lên.

Tiêu Ngũ nói vậy, lý do này rõ ràng chính là vì cô, Thiệu Lương Vỹ chuyển tới đây, cũng có nghĩa sẽ ở gần cô hơn.

Qua hơn nửa năm, cô vẫn không đợi được ông đến thăm mình, vốn dĩ còn nghĩ ông sống rất tốt nên mới không để ý tới cô. Nhưng không ngờ... đúng là số mệnh trêu ngươi.

“Tuy tôi không rõ quan hệ giữa hai người, nhưng tôi có thể nhìn ra, thầy tôi rất nhớ mong cô, cũng lo cho cô lắm. Vốn dĩ thầy không muốn để cô thấy cảnh thầy ngồi xe lăn, nên mới không gặp cô. Nhưng cứ cách vài ngày thầy sẽ hỏi tôi tình hình của cô, hiện tại thầy chọn chuyển về, nguyên nhân lớn nhất cũng vì cô đấy.”

Diệp Tiểu Nhu thầm thở dài.

Ông cụ cố chấp này, không biết đến khi nào mới có thể hiểu ra, sở dĩ cô không tới tìm ông, cũng vì không muốn liên lụy đến ông.

“Tôi hiểu rồi, tôi sẽ thường xuyên đến thăm chú ấy.”

Hai người đang nói, lão Mã chợt bước tới, vừa vặn đứng giữa Tiêu Ngũ và Diệp Tiểu Nhu, ba người tạo thành một vòng tròn đứng nhìn nhau. Tiêu Ngũ khó hiểu nhìn lão Mã, hỏi: “Ông làm gì vậy, lão Mã?”

“Không có gì, muốn tán gẫu với hai người ấy mà, được không?” Lão Mã cười tủm tỉm nhìn anh ta: “Gần đây có vẻ cậu rất thân thiết với Tiểu Nhu nhà chúng tôi đó, Phó đội trưởng Tiêu.”

Tiêu Ngũ nhướn mày: “Thế nào, không thể sao?”

Đương nhiên là không thể.

Lão Mã nheo mắt: “Cậu cũng biết công ty chúng tôi độc đoán mà, báu vật đã đưa đến cửa, chúng tôi tuyệt đối không trả lại đâu.”

“Tôi đổi ý không được ư?”

“Chắc chắn không được.” Lão Mã bắt đầu xắn tay áo: “Cậu nghĩ

một mình cậu có cửa thắng chúng tôi sao?"

Thấy lão Mã xắn tay áo, chuẩn bị muốn đánh nhau, Giang Thạc chống một tay xuống bàn, phi người nhảy tới bên cạnh hai người, anh ta nhìn đăm đăm vào Tiêu Ngũ cũng đã bắt đầu xắn tay áo.

Tiêu Ngũ bị anh ta chọc giận đến mức bật cười: "Mấy người đó, ai cũng cho rằng tôi có ý đồ với cô ấy hả?"

Lão Mã nói: "Cậu không có à? Tốt nhất là không có, có cũng vô dụng thôi."

Xem ba người cứ nhìn đối phương như hổ rình mồi cũng không biết muốn làm gì, Diệp Tiểu Nhu xoay người định lên lầu, nhưng vừa ngẩng đầu, cô đã thấy Dương Viêm dựa vào cửa văn phòng quan sát bọn họ.

Diệp Tiểu Nhu giơ bánh kem lên cho anh xem.

Dương Viêm liếc nhìn Tiêu Ngũ, gật đầu nhẹ.

Không biết có phải ảo giác không, Diệp Tiểu Nhu luôn cảm thấy động tác gật đầu này của anh, cứ như đang miễn cưỡng nể mặt Tiêu Ngũ. Diệp Tiểu Nhu xách bánh kem lên lầu, mới đặt xuống mở bánh kem ra, Tiêu Ngũ đã chạy lên.

Vừa bước vào anh ta lập tức thở phào nhẹ nhõm, một lão Mã với cái mồm lợi hại, một Giang Thạc có nắm đấm rất cứng, anh ta không muốn dây dưa với họ đâu.

Tiêu Ngũ đóng cửa xoay người, thấy Diệp Tiểu Nhu đặt một miếng bánh kem vào đ ĩa, còn Dương Viêm ngồi trên ghế, một tay chống cằm, anh lẳng lặng chăm chú nhìn cô.

Tuy nói có bánh kem, nhưng mùi hương ngọt ngào trong không

khí này... Dù thế nào cũng không giống như đang xuất phát từ bánh kem lắm.

Hình như anh ta tới hơi không đúng lúc nhỉ?

Tiêu Ngũ hắng giọng.

“Bị cảm thì tới bệnh viện.” Dương Viêm không thèm ngước mắt: “Chỗ tôi không có bác sĩ.”

“...” Tiêu Ngũ kéo ghế ra ngồi xuống, hỏi: “Hai người thấy vụ tự sát lần này thế nào?”

Diệp Tiểu Nhu xiên một miếng bánh kem bỏ vào miệng, vị ngọt của bánh kem khiến vẻ mặt cô dịu dàng hơn, cô nói chuyện với Tiêu Ngũ cũng nhẹ nhàng hơn: “Bọn tôi mới họp về việc này đây... Trước mắt còn chưa có manh mối gì, bên anh tra được gì chưa?”

“Vốn vụ án này không thuộc phạm vi quản lý của chúng tôi, nhưng chuyện tự thiêu trên quảng trường đã khiến lãnh đạo cấp cao sợ hãi. Dù sao trong vài thập niên qua, cách chết kinh hoàng như vậy cũng không có mấy lần, lần gây chấn động trước đây là vì bị một tổ chức kh ủng bố nào đó tẩy não. Nhưng chuyện lần này chắc hẳn không dính dáng gì tới tổ chức kia... Thế nên, để cho nhân dân cả nước một lời giải thích về chuyện lần này, vẫn cần Đội Cảnh sát bọn tôi điều tra rõ. Tôi vừa nhận được tin, thoạt nhìn ba vụ tự sát này không có liên hệ gì, nhưng thật ra lại có một chi tiết quan trọng, vẫn chưa được công bố.”

Diệp Tiểu Nhu ngồi xuống, vừa ăn từng miếng bánh kem vừa nghe anh ta nói: “Nạn nhân đầu tiên tên Lý Thế Cầm, 35 tuổi, có một người con trai khuyết tật. Người ngoài nghĩ nguyên nhân cô ấy tự sát là vì chồng thiếu nợ và ngoại tình thời gian dài, con trai lại khuyết tật, cô ấy không chịu nổi gánh nặng nên mới tự sát. Nhưng trên thực tế, con trai cô ấy đã được nhận viện trợ xã

hội, sau khi ly hôn chồng cũ của cô ấy cũng đã tới vùng khác làm công trả nợ. Nạn nhân thứ hai tên Từ Viện Viện, mới 25 tuổi, đã tốt nghiệp hai năm. Cô ấy vào làm ở một công ty thì bị bắt nạt, người bắt nạt cô ấy lại là bạn học trung học từng bắt nạt cô ấy. Bên ngoài đồn cô ấy không chịu nổi việc bị bắt nạt nên mới lựa chọn tự sát. Nhưng thật ra, sau khi nghe cô ấy báo cáo và tìm hiểu rõ ràng tình hình, cấp trên của cô ấy đã sa thải nhân viên bắt nạt cô ấy."

"Nạn nhân thứ ba, tức là người đã tự thiêu sáng nay, tên Hồng Bân, 33 tuổi. Con nhỏ nghịch lửa ở nhà gây hỏa hoạn, ngoại trừ anh ta thì một nhà ba người đều mất mạng trong lửa lớn. Có người nói vì vậy mà anh ta tự sát, nhưng thực chất, sau khi nhận được một khoản phí bảo hiểm, anh ta đã kết hôn với một cô gái khác."

Dần dần, bánh kem trong miệng Diệp Tiểu Nhu đã mất đi hương vị, vẻ dịu dàng trên mặt cô cũng biến mất.

"Vậy nên, lý do tự sát chính đáng của bọn họ, thật ra không hề tồn tại." Cô nói: "Vì bọn họ vốn nên có một cuộc đời mới, nhưng ở trên bước ngoặt cuộc đời, lại lựa chọn tự sát."

"Đúng vậy, nếu chỉ có một vụ tự sát kỳ lạ thì sẽ không có ảnh hưởng lớn tới thế, nhưng trong một tháng đã xảy ra tận ba vụ. Hơn nữa, một người đến nhà ga đông đúc, một người ở trung tâm thương mại vào giờ ăn, một người ở quảng trường lúc sáng sớm. Dù nhìn kiểu gì, việc này cũng rất bất thường." Tiêu Ngũ thản nhiên nói: "Vì không muốn ảnh hưởng tới người dân quá nhiều, nên bọn tôi không để truyền thông công bố những chi tiết này, nhưng cũng không giấu lâu được đâu. Hiện tại ý của lãnh đạo là muốn bọn tôi thành lập tổ chuyên án, bí mật điều tra, đồng thời cũng nhờ công ty mọi người giúp đỡ, mau chóng cho người dân một đáp án. À, còn phải cố hết sức tránh những vụ tự tử tương tự xảy ra nữa."

Huy động lực lượng điều tra có thể sẽ gây tác động lớn tới xã hội, cho nên bí mật điều tra mới có thể giảm thiểu tác động đến mức nhỏ nhất. Hiện giờ, ba vụ tự sát liên hoàn này đã chiếm hết tiêu đề trên các phương tiện truyền thông khắp cả nước, do đó điều tra ra nguyên nhân là chuyện rất cấp bách.

“Đây là thông tin về ba nạn nhân.” Tiêu Ngũ chỉ vào hồ sơ đặt trên bàn: “Trước mắt, không có bằng chứng nào cho việc gọi là giết người bằng thôi miên. Những nhà thôi miên trị liệu đã bị báo cáo cũng không có liên hệ gì với các nạn nhân. Trong khoảng thời gian ngắn, bọn tôi chỉ có thể điều tra được bấy nhiêu. Nếu có việc gì cần, bọn tôi sẽ toàn lực phối hợp, ông chủ Dương, anh xem...”

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

“Sếp đã dặn, dù không ai ủy thác chuyện này thì chúng tôi vẫn sẽ điều tra đến cùng.” Diệp Tiểu Nhu nói.

Tiêu Ngũ thở phào nhẹ nhõm.

Đây là lần anh ta nhờ Dương Viêm giúp đỡ thuận lợi nhất. Trước kia, cho dù Dương Viêm đã nhận ủy thác thì vẫn phải tốn chút công sức và thời gian, chủ yếu vì anh ta không giỏi ăn nói. Chưa cần tới Dương Viêm, nơi này bóc bừa một người cũng có thể khiến anh ta sặc chết.

Ắt hẳn vì nhờ có Diệp Tiểu Nhu.

Lão Mã nói đúng, người anh ta đưa tới, không chỉ là một báu vật hiếm có, mà còn là một vị cứu tinh.

Tiêu Ngũ nhìn Diệp Tiểu Nhu đang nghiêm túc xem hồ sơ vụ án, trên mặt anh ta dần hiện lên nét cười.

“Cạch” một tiếng, thứ gì đó mới rơi xuống bàn, phá vỡ bầu

không khí yên lặng. Diệp Tiểu Nhu và Tiêu Ngũ quay đầu nhìn, thấy Dương Viêm đang cầm cây bút rơi trên bàn lên như chưa từng xảy ra việc gì.

“Đã khám nghiệm thi thể tự thiêu kia chưa?”

Tiêu Ngũ đáp: “Đã sắp đốt thành tro rồi, điều tra cũng chẳng ra được gì.”

“Có lẽ, anh ta cũng không muốn tự sát.” Diệp Tiểu Nhu bỗng nói: “Tôi đã xem video tự thiêu của anh ta ở góc quay khác. Khi anh ta vào quảng trường, cơ thể còn hơi lảo đảo, thoạt nhìn như trạng thái tinh thần không tỉnh táo lắm.”

“Có người kể là uống say, tác dụng của cồn.”

“Chưa chắc.” Dương Viêm bình thản nói: “Có một loại chất gây ảo giác sẽ khiến con người mất tỉnh táo, sinh ra ảo giác, từ đó dẫn tới ý định tự sát.”

Tiêu Ngũ nhíu mày, anh ta cũng đã xem những video đó. Điểm này thật ra cũng có nhiều khả năng.

“Không điều tra được gì từ thi thể, xem chừng chúng ta vẫn phải tập trung điều tra người này... Đáng tiếc, sau khi xác định là tự sát, thi thể của hai nạn nhân trước đã được hoả táng, không thể tiến hành khám nghiệm tử thi. Còn manh mối nào khác không?”

Diệp Tiểu Nhu dừng một chút, nói hai từ: “Di thư.”

Tiêu Ngũ gật đầu: “Phải, chúng tôi cũng đã xem xét vấn đề này. Nếu nạn nhân thứ nhất có di thư, ắt hẳn sẽ ở chỗ đứa con, nhưng hiện giờ đứa con bị k1ch thích quá lớn, không chịu nói chuyện với bất cứ ai. Di thư của nạn nhân thứ hai chắc mọi người biết rồi. Còn người thứ ba, cho dù có, cũng đã bị đốt đến

ngay cả bụi cũng không còn."

Diệp Tiểu Nhu gật đầu: "Vậy hãy bắt đầu điều tra từ nạn nhân đầu tiên."

Hiển nhiên hoàn cảnh gia đình của nạn nhân đầu tiên không tốt lắm, con mới sáu tuổi, khuyết tật bẩm sinh, hai chân không thể đứng thẳng tự nhiên. Việc này cũng khiến cậu bé không thể học tập và chơi đùa như những đứa trẻ cùng tuổi bình thường khác, lâu ngày có một chút khuynh hướng tự kỷ.

Càng họa vô đơn chí là, cậu bé tận mắt chứng kiến cái chết của mẹ.

Họ đã xem đoạn video quay nạn nhân đầu tiên tự sát từ camera ở ga tàu điện ngầm.

Trong camera, bấy giờ ga tàu điện ngầm rất đông người, Lý Thế Cầm đang bế cậu con trai gầy gò. Khi tàu điện ngầm gần đến, cô ấy bế con trai bước tới rìa, đã có người phát hiện bất thường, định tiến lên ngăn cản. Nhưng vào giây phút cuối cùng, Lý Thế Cầm đột nhiên đẩy con trai ra, rồi nhảy xuống khi tàu điện ngầm chạy đến.

Hiện trường lập tức trở nên hỗn loạn, con trai sáu tuổi của Lý Thế Cầm té trên mặt đất, khó khăn bò đến chỗ mẹ vừa nhảy xuống, cuối cùng được người khác bế khỏi hiện trường.

Bây giờ đứa con đang được điều trị ở bệnh viện, tâm lý cậu bé bị tổn thương nặng nề. Trong khoảng thời gian ngắn, cậu bé vẫn chưa thể giao tiếp bình thường với người khác.

Khi Diệp Tiểu Nhu và Dương Viêm tới bệnh viện, một nhà cố vấn tâm lý trẻ em đang rời khỏi phòng bệnh.

"Tôi không khuyến khích hai người gặp Đồng Đồng vào lúc này,

cậu bé rất bài xích người lạ. Hơn nữa, từ khi xảy ra chuyện tới nay, cậu bé không nói một câu nào. Lúc ăn cơm, người khác phải đút tới cậu bé mới chịu hé miệng, đói bụng cũng không nói." Chuyên gia tâm lý trẻ em kể: "Dạo trước tôi hướng dẫn cậu bé chơi trò chơi trên cát*, phát hiện cậu bé cực kỳ dựa dẫm vào mẹ. Ngoại trừ việc đó, cậu bé không hề quan tâm thế giới bên ngoài, có lẽ khuyết tật bẩm sinh đã ảnh hưởng tới tâm lý của cậu bé. Chắc hẳn cậu bé đã phải chịu rất nhiều ánh mắt xem thường, thậm chí lần này còn chứng kiến mẹ mình tự sát..."

*Trò chơi trên cát: một kỹ thuật trong các hình thức trò chơi trị liệu (play therapy) – một hình thức tâm lý trị liệu cho trẻ em, trẻ vị thành niên, cá nhân người lớn hoặc cả gia đình.

Diệp Tiểu Nhu nhìn Dương Viêm, nói: "Để tôi thử xem."

Hai người có thể sẽ khiến đứa trẻ cảm thấy sợ hãi hơn, còn có thể làm cậu bé xuất hiện phản ứng căng thẳng mãnh liệt.

Dương Viêm gật đầu, nhìn cô bước vào phòng bệnh.

Chứng kiến người thân nhất tự sát trước mặt mình, ngay cả người trưởng thành cũng sẽ sụp đổ, huống chi là trẻ con.

Tổn thương lớn như vậy, có thể gây ra chứng rối loạn căng thẳng sau chấn thương nghiêm trọng, nhất là khi trẻ con vẫn chưa học cách kiểm soát cảm xúc, chúng không thể chịu đựng được nỗi đau, chứng rối loạn căng thẳng đột ngột này sẽ càng nặng hơn.

Khi Diệp Tiểu Nhu vào, cậu bé đang ngồi trên xe lăn, cúi đầu chơi ô tô đồ chơi trong tay, có vẻ không hề quan tâm Diệp Tiểu Nhu. Nhưng Diệp Tiểu Nhu vẫn nhận ra, lúc cô tới gần, tay chân cậu bé đã run nhẹ.

Diệp Tiểu Nhu mất tầm nửa giờ, chờ cậu bé thích nghi với việc trong phòng có thêm một người.

Quá trình này kéo dài trong đau buồn, đối mặt với một đứa trẻ khuyết tật có tổn thương tâm lý nghiêm trọng, Diệp Tiểu Nhu gần như đã dùng hết kiên nhẫn.

Khi cô để một chú gấu bông vào lòng cậu bé, cậu bé đã thực hiện một hành động khiến lòng cô chùng xuống.

Cậu bé ngắm nghía hai chân gấu nhỏ, rồi bẻ chúng vặn vẹo.

Cô từng gặp nhiều trẻ em mắc chướng ngại tâm lý nghiêm trọng, tất nhiên sẽ hiểu được hành động này của cậu bé thể hiện điều gì.

Cô muốn lấy lại gấu bông, cậu bé hung ác nhìn cô, sau đó cậu bé dùng một tay giữ chặt gấu bông, còn tay kia tát mạnh vào nó.

Diệp Tiểu Nhu bắt được tay cậu bé, ôm cậu bé vào lòng, cậu bé vẫn đang liều mạng vùng vẫy, trong cổ họng phát ra tiếng thét chói tai như bị thương. Diệp Tiểu Nhu ôm cậu bé chặt hơn, không để cậu bé tổn thương bản thân.

Từ từ, cậu bé bình tĩnh lại, nằm bất động trong lòng cô.

Diệp Tiểu Nhu nhẹ nhàng vuốt v e đầu cậu bé.

“Mẹ đã xin lỗi em, đúng không?”

cậu bé run rẩy, không đáp lại.

“Cô ấy xin lỗi vì đưa em đến cuộc đời này, khiến em phải chịu những thứ không nên chịu. Cô ấy biết em không thích thế giới này, không thích những bạn nhỏ nhìn em bằng ánh mắt khác thường. Thế nên, cô ấy nói với em cô ấy rất hối hận, đúng không?”

Cậu bé bật ra tiếng nức nở khổ sở, rơi lệ.

“Cô ấy vốn muốn mang em đi cùng.” Diệp Tiểu Nhu khẽ thở dài: “Nhưng Đồng Đồng ơi, trên thế giới này ấy, không chỉ có người thường mới có quyền được sống đâu, vẫn còn hằng hà sa số bạn nhỏ đặc biệt giống em. Các bạn ấy giống em, đều bị cướp đi thứ gì đó, các em cũng có quyền được sống hạnh phúc trên đời. Thêm nữa, em cũng giống các bạn, được ban cho một điều mà người thường không có, em biết là gì không?”

“Là... gì?”

“Là nhiều khả năng hơn trong tương lai, em sẽ có một đôi cánh nhỏ vô hình đấy.” Diệp Tiểu Nhu cười: “Có lẽ một ngày nào ấy em sẽ phát hiện, bộ não nhỏ của em còn thông minh hơn những bạn nhỏ khác, hoặc hai tay của em có thể tạo ra những thứ mà họ không thể. Nhưng trước lúc đó, em phải tìm kiếm, xem ông trời đã tặng em món quà gì. Mẹ của em, chắc chắn cũng nghĩ như vậy, cô ấy nhất định sẽ dõi theo em ở thế giới bên kia, tới tận ngày em chạm tới tương lai.”

Nhìn Đồng Đồng nằm trong lòng Diệp Tiểu Nhu gào khóc, chuyên gia tâm lý trẻ em rất ngạc nhiên. Từ lúc đưa cậu bé đến bệnh viện, hay phải nói, từ khoảnh khắc cậu bé tận mắt thấy mẹ mình tự sát, cậu bé vẫn chưa rơi một giọt nước mắt nào. Đây là một chuyện rất tồi tệ, nếu tâm trạng đau thương không được giải tỏa, sẽ tạo thành tổn thương tâm lý ngày càng nghiêm trọng.

Cô gái này, lại có thể khiến Đồng Đồng không phản ứng với người ngoài bật khóc, rốt cuộc cô đã làm thế nào?

Diệp Tiểu Nhu cứ để cậu bé khóc trong lòng mình hồi lâu, mãi tới khi cậu bé từ từ bình tâm lại.

Rời khỏi phòng bệnh, sắc mặt Diệp Tiểu Nhu hơi mệt mỏi,

nhưng khi cô thấy Dương Viêm vẫn đứng chờ ở cửa, vẻ ủ rũ trên mặt cô lập tức biến mất.

Dương Viêm đứng dậy, nói: “Cô làm tốt lắm.”

Ở ngoài cửa không nghe được cô nói gì với cậu bé, nhưng dựa vào phản ứng của cậu bé, rõ ràng cô đã làm rất tốt.

Diệp Tiểu Nhu miễn cưỡng nở nụ cười.

“Ắt hẳn, mẹ Đồng Đồng vốn muốn dẫn con rời khỏi thế gian này cùng mình, nhưng thời khắc mấu chốt cô ấy đã hối hận, cô ấy chọn để con được sống, rồi tự giải thoát cho chính mình. Tôi nghĩ có lẽ cô ấy bị tác động bởi người khác, từ đó sinh ra suy nghĩ việc mình đưa Đồng Đồng đến cuộc đời là sai lầm, hơn nữa bản thân Đồng Đồng cũng mắc chướng ngại tâm lý nhẹ. Cô ấy lo lắng sau khi Đồng Đồng lớn lên sẽ ngày càng khó khăn, cho nên mới đưa ra quyết định kia.”

Hai người ngồi trên ghế bên ngoài bệnh viện, Diệp Tiểu Nhu nhìn bãi cỏ trước mặt, nói: “Lúc gặp cậu bé tôi đã biết, mẹ cậu bé rất thương cậu bé, một người mẹ yêu con mình, lại quyết định làm chuyện tàn nhẫn như vậy. Nguyên nhân chỉ có một, cô ấy không muốn con phải sống trong đau khổ, nhưng tới giây phút cuối cùng cô ấy đã hối hận. Chắc chắn cô ấy chợt nhận ra, số phận của con không nên do một mình cô ấy quyết định, nhưng cô ấy vẫn lựa chọn kết liễu bản thân, tôi không hiểu điều này.”

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Diệp Tiểu Nhu nâng tay trái vẫn đang nắm lên, để anh xem món đồ trong tay: “Trước khi tôi đi, Đồng Đồng đã đưa tôi. Lúc cậu bé cho tôi, còn nói với tôi từ ‘mẹ’, tôi nghĩ, có lẽ đây là vật mà mẹ cậu bé đã để lại cho cậu bé trước khi chết.”

Là một viên kẹo, thoạt nhìn không đặc biệt gì, là kẹo trái cây có

thể thấy ở bất cứ đâu.

Dương Viêm cầm viên kẹo, đặt dưới ánh mặt trời quan sát một lát, hỏi: “Nếu bắt buộc phải chết thì sao?”

“Ý anh là, vì mẹ Đồng Đồng cho rằng cái chết là chuyện cần thiết, thế nên cô ấy muốn lấy cái chết để đổi lấy điều gì đó? Hoặc để chuộc tội sao?”

Ánh mắt Dương Viêm hơi lóe lên.

Nếu người khác nghe thấy anh hỏi vậy, phần lớn chỉ hoài nghi. Nếu nhận được viên kẹo trong tay Đồng Đồng, cùng lắm họ chỉ nghĩ cậu bé đang bày tỏ lòng biết ơn. Còn Diệp Tiểu Nhu, luôn có thể sắp xếp lại một loạt thông tin tìm được trong thời gian ngắn nhất, rồi đưa ra kết luận khó tin nhất nhưng cũng gần chân tướng nhất.

“Cũng chỉ có con cái mới có thể khiến một người mẹ đang tuyệt vọng kiên trì sống sót. Mà có thể khiến một người mẹ quyết tâm tìm đến cái chết, cũng chỉ có con cái.”

“Vậy nên, chắc chắn đã có kẻ lợi dụng nhược điểm này của người mẹ, dẫn dắt cô ấy tự sát ở nơi đông người.”

“Còn nhớ rõ cô gái tự sát chúng ta thấy ở trung tâm thương mại hôm đó không?”

Diệp Tiểu Nhu nhắm mắt bắt đầu hồi tưởng.

Vào thời khắc cảm xúc càng dao động, trí nhớ của cô càng có thể trở nên rõ rệt hơn. Cô nhớ rất rõ, lúc ấy Dương Viêm nắm chặt vai cô, để cô cảm nhận được sắp có chuyện xảy ra, ngay sau đó cô ngẩng đầu, thấy một cô gái trèo qua lan can, nhảy xuống.

Từ tầng tám rơi xuống tầng một, cũng chỉ vỏn vẹn trong vài

giây.

Chỉ vài giây ngắn ngủn ấy, đã được mổ xẻ thành vô số khoảnh khắc chính xác đến từng mili giây trong bộ não của cô.

“Khi nhảy xuống, cô ấy đang nở nụ cười.” Diệp Tiểu Nhu mở choàng mắt, kinh ngạc nói: “Cô ấy nghĩ tìm đến cái chết là một chuyện vui.”

Cho dù với người một lòng muốn nhảy lầu, vào lúc nhảy xuống, trong quá trình cận kề cái chết, họ sẽ luôn sợ hãi đầy hối hận. Nhưng cô ấy lại cảm thấy chết là chuyện hạnh phúc, việc này thật sự rất khó tin.

“Nạn nhân thứ ba.” Dương Viêm hỏi: “Trong video, phản ứng của anh ta trước khi chết, còn nhớ rõ không?”

Diệp Tiểu Nhu nói: “Trước đó anh bảo là ảnh hưởng của chất gây ảo giác, có thể khiến nạn nhân lú lẫn, không thể đi đứng bình thường... Có lẽ do thuốc hướng thần, tôi hiểu.”

Cô đứng dậy, phân tích: “Nếu chuyện ba nạn nhân tự sát vì có người xúi giục là thật, vậy ba bọn họ, chắc hẳn đã bị kẻ nào đó, hoặc tổ chức nào đó thao túng tâm lý hay thậm chí là tinh thần, khiến họ nghĩ tự tử là chuyện bắt buộc phải làm. Thế nên khi tự sát, họ mới không chừa lại cho mình một con đường sống.” Ngoại lệ duy nhất là Lý Thế Cầm lựa chọn để con mình sống tiếp, ắt hẳn vào giây phút cuối đời, cô ấy không nỡ để cậu bé hứng chịu nỗi đau khôn xiết của cái chết.

Cô nhìn người đàn ông trước mắt, áo sơmi đen, quần dài đen, anh nhàn nhã ngồi trên ghế dài, giống hệt vị bác sĩ trẻ tuổi anh tuấn vừa tan làm.

Hơn nữa còn là bác sĩ khoa Tâm lý.

Cô chợt nghĩ: “Chẳng lẽ là thôi miên thật sao?”

“Nếu là thôi miên, vậy một giây trước khi tự sát Lý Thế Cầm đẩy con ra kia, đã chứng tỏ cô ấy thoát khỏi trạng thái thôi miên rồi. Chính cô ấy cũng sẽ ngừng lại hành động tự sát, nên tôi nghiêng về khả năng thao túng tâm lý hoặc tinh thần hơn, có thể còn có sự tham gia của loại thuốc nào đó.”

“Vì thế…” Diệp Tiểu Nhu định suy luận tiếp, bỗng thấy Dương Viêm ra hiệu.

Anh úp tay lại, hạ xuống nhẹ, ý bảo cô có biến.

“Sao vậy?”

“Có người đang theo dõi chúng ta.”

Hai người nhìn nhau, Dương Viêm ngồi trên ghế, Diệp Tiểu Nhu đứng trước mặt anh, cho nên cô không thể nhìn xung quanh: “Ai vậy?”

“Người cô bảo đến cửa công ty vào nửa đêm, tôi đã điều tra, hắn không phải người sống ở khu dân cư. Hắn còn che mặt, xem camera cũng không thấy rõ ngoại hình.” Dương Viêm bình tĩnh nói: “Có hai người theo dõi chúng ta ở hai hướng khác nhau, một người ở hướng Bắc, một người ngồi trên xe ngay cửa bệnh viện. Có lẽ là đồng bọn.”

“Nếu vì chúng ta đang điều tra vụ án này, vậy chắc hẳn không phải người đến công ty lúc trước.” Diệp Tiểu Nhu nhìn khu phòng bệnh: “Có thể Đồng Đồng sẽ gặp nguy hiểm.”

Nếu người theo dõi họ vì họ đang điều tra vụ án tự sát liên hoàn, có khả năng sẽ làm hại Đồng Đồng, Đồng Đồng biết một số chuyện về việc mẹ cậu bé tự sát.

“Tôi sẽ bảo Tiêu Ngũ cử người tới canh chừng.”

“Vậy còn hai người đi theo chúng ta?” Diệp Tiểu Nhu siết chặt tay, hỏi: “Hay tôi vật ngã một người trong đó, buộc hắn khai ra kẻ sai khiến phía sau?”

“Cô tự tin có thể vật ngã họ tới thế ư?” Dương Viêm nheo mắt, nhìn cô gái như chẳng sợ bất cứ điều gì trước mặt: “Nếu đối phương có vũ khí thì sao? Nếu họ đánh nhau giỏi hơn cô thì sao? Nếu họ khống chế cô để uy hiếp tôi thì sao?”

Diệp Tiểu Nhu vốn chỉ giỡn, dĩ nhiên cô sẽ không làm chuyện xúc động thiếu suy nghĩ như vậy, nhưng biểu cảm của Dương Viêm lại khá nghiêm túc.

“... Tôi đùa thôi.”

“Có thể đùa, nhưng không được lấy an toàn của bản thân ra đùa.”

Dương Viêm vươn tay, vỗ vỗ vị trí bên cạnh: “Qua đây.”

Diệp Tiểu Nhu ngoan ngoãn ngồi bên cạnh anh.

“Hiện tại không ai biết rốt cuộc vì sao họ lại theo dõi chúng ta, có thể vì cô, có thể vì tôi, cũng có thể vì Đồng Đồng.” Dương Viêm nhìn phía trước, trên mặt không tỏ thái độ gì, nhưng Diệp Tiểu Nhu vẫn hiểu lời anh nói, rõ ràng có hàm ý khác.

Một cảm giác nguy hiểm không thể giải thích được.

“Cảm giác bị theo dõi này, khó chịu lắm, đúng không?” Anh thản nhiên hỏi.

Diệp Tiểu Nhu gật đầu: “Đúng, tôi cũng rất ghét... cảm giác này.”

Cô còn chưa dứt lời, đã thấy trong chiếc xe có rèm che mà Dương Viêm nói, cửa kính sau vốn đang mở đột nhiên đóng lại, vì có một chiếc xe moto đã đỗ cạnh xe, người đàn ông đội mũ bảo hiểm gõ cửa kính sau của xe có rèm.

Cùng lúc đó, về phần "người qua đường" đang quan sát cả hai, bên cạnh hắn cũng xuất hiện một người đội mũ lưỡi trai. Bóng dáng cao lớn quen thuộc, anh ta duỗi tay lôi "người qua đường" đến phía sau tòa nhà bệnh viện, thoáng đã không còn thấy ai nữa.

Rồi cô nhìn người lái xe moto kia, anh ta đã xuống xe, kéo cửa xe có rèm ra chui vào...

"Là... Giang Triều và Giang Thạc?" Diệp Tiểu Nhu lập tức nhận ra.

Người đàn ông lái xe moto là Giang Triều, người đội mũ lưỡi trai kéo người đi là Giang Thạc.

"Anh không cho tôi đi qua, là vì đã có hai anh em họ?"

"Đó không phải chuyện cô cần làm." Dương Viêm nâng tay lên, Diệp Tiểu Nhu híp mắt, bàn tay của anh nhẹ nhàng dừng trên đỉnh đầu cô, xoa tóc cô.

"Bớt dùng vũ lực, động não nhiều hơn, đây mới là chuyện cô cần làm."

Đợi đến khi bàn tay kia rời khỏi đỉnh đầu mình, Diệp Tiểu Nhu hơi hoảng hốt.

Cô bỗng phát hiện, dường như cô đã quen với sự tiếp xúc của người đàn ông này.

Thậm chí còn... sinh ra xúc động muốn gần gũi nhiều hơn.

Thế nên đây là xúc động tuổi dậy thì sao? Vậy xúc động này... tới cũng quá muộn rồi.

Rõ ràng cô đã hơn hai mươi tuổi, sao còn giống cô gái nhỏ thế?

Trùng hợp thay, một đôi học sinh một nam một nữ giống người yêu đi ngang qua, nam sinh ôm vai nữ sinh, giơ tay xoa tóc cô gái, cô gái bật cười giòn tan, làm nũng cọ cọ trong lòng chàng trai.

“Học sinh thời nay... yêu sớm vậy sao?”

“Thế nào, cô chưa từng à?”

“Chưa từng, lúc đi học tôi chỉ tập trung học, nào nghĩ đến chuyện kiểu vậy...”

“Chuyện kiểu nào?” Dương Viêm nhìn qua, Diệp Tiểu Nhu chạm phải ánh mắt sâu thẳm của anh, tim chợt hẫng nhịp.

“... Cũng không biết Giang Triều và Giang Thạc hỏi được gì không, nhỡ đâu đối phương mang theo vũ khí thì sao? Nhỡ đâu họ khống chế hai người đó để uy hiếp chúng ta thì sao?”

“Tí chuyện ấy làm cũng không xong thì đúng là phí công bồi dưỡng họ nhiều năm rồi.”

Dương Viêm đứng lên: “Đi thôi.”

Diệp Tiểu Nhu theo sau, cô nhìn bóng lưng của anh, trông anh như đang tản bộ giữa vườn hoa của mình, không e ngại bất kỳ uy hiếp nào.

Người này và kiểu người động một chút là phòng thủ quá mức như cô, quả thực là hai thái cực khác nhau.

Không sợ hãi bất cứ điều gì, là dũng khí mà cô muốn có được biết bao.

Mà trên người người đàn ông này, dũng khí này dường như rất bình thường, tựa như đây là đức tính đặc biệt mà anh đã sở hữu từ khi sinh ra.

Ở cạnh anh, lần đầu tiên cô cảm nhận được, hóa ra có một ngày cô cũng có thể ung dung đối mặt với những tội ác kinh hoàng, và không bao giờ phải sợ hãi bóng tối nữa.

Bởi lẽ có một thế lực còn mạnh hơn cả bóng tối, đang ở ngay bên cô.

Chương 49

Sự thật chứng minh, anh em Giang Triều Giang Thạc rất có năng lực.

Diệp Tiểu Nhu và Dương Viêm vừa lên xe, chưa tới mười phút, bọn họ đã lần lượt vào ghế sau ngồi.

“Báo cáo sếp, người tôi vừa tóm là một tên phóng viên ngu ngốc.” Giang Triều lên tiếng trước: “Vốn hôm nay anh ta tới theo dõi đứa trẻ kia, muốn đào chút tin tức từ vụ án tự tử, rồi thấy hai người thì anh ta nghĩ là cảnh sát, bèn đi theo hai người, xem thử có thể kiếm thêm tin tức gì không. Tôi đã xem thẻ nhà báo của anh ta, sẽ điều tra lại, chắc không có vấn đề gì.” Dứt lời, anh ta cà lơ phất phơ cười: “Phóng viên mà ngay cả sếp cũng không biết, có thể giỏi đến đâu chứ.”

Hằng năm bên Mặc Phi đều hợp tác với các cơ quan truyền thông lớn, người thực sự quen biết Dương Viêm, nếu không thuộc tốp đầu thì cũng đã lăn lộn nhiều năm.

Lúc Giang Triều nói, Giang Thạc đang lau máu trên tay, Giang Triều sửng sốt: “Anh bị thương? Ai vậy? Có thể đánh anh chảy máu luôn ư.”

“... Là máu của tên kia.” Giang Thạc tức giận nói: “Còn chưa hỏi xong một câu thì đã muốn chạy, mẹ nó còn muốn đánh anh, kết quả hắn rớt một cái răng, chắc đang ở bên nha khoa.”

Giang Triều hỏi: “Mẹ nó mấy người này là ai vậy, sao không biết

điều gì cả?”

Giang Thạc nói: “Là người trong ngành, được người khác thuê tới theo dõi. Trong điện thoại còn lưu một số ảnh chụp của sếp và Tiểu Nhu ở cạnh nhau, hơn nữa...”

“Hơn nữa?” Dương Viêm hỏi.

“Có lẽ đã cố ý canh góc chụp, nhìn cả hai... ừm rất thân mật.”

Diệp Tiểu Nhu: “Anh nói gì?”

Dương Viêm hỏi: “Khai ra là ai chưa?”

“Đánh chết cũng không nói, đây là quy định trong ngành của bọn họ. Nhưng tôi biết anh ta thuộc công ty nào rồi, cho tôi hai ngày, tôi có thể điều tra ra.”

Diệp Tiểu Nhu nhìn Dương Viêm, rồi ngó hai anh em, khó hiểu: “Tôi và sếp có thể thân mật thế nào chứ? Sao anh ta chụp được?”

Giang Triều và Giang Thạc không nói gì, chỉ nhìn vào gáy cô.

Thân mật thế nào à?

Rõ ràng đứng cạnh nhau nhưng không hề nắm tay, cũng không đi sát nhau, so với mấy đôi tình nhân ôm ấp ngoài kia, thậm chí họ còn không có một chút hành vi thân mật nào. Nhưng ai cũng có thể nhìn ra, khi cả hai đứng chung, cảm giác hoàn toàn không giống với khi họ đứng với người khác.

Bầu không khí giữa cả hai, muốn chen vào cũng khó. Bức ảnh mà Giang Thạc thấy trong điện thoại của tên nhãi phóng viên, là ảnh Dương Viêm cúi đầu nhìn Diệp Tiểu Nhu. Anh ta còn nghi ngờ tên kia là nhiếp ảnh gia, quả thực ảnh chụp giống hệt trong phim thần tượng, nhìn cỡ nào thì quan hệ giữa cả hai

cũng không bình thường.

Hai người này, chẳng lẽ còn chưa nhận ra?

Đúng là có khả năng, có câu nói sao nhỉ? Người có IQ cao thế nào, một khi rơi vào lưới tình thì cũng có thể biến thành kẻ ngốc. Bọn họ cảm thấy trong việc này, Diệp Tiểu Nhu giống một kẻ ngốc thật.

“Sếp, bọn tôi bận việc tiếp đây.”

Giang Triều kéo Giang Thạc xuống xe, hai anh em vừa đi vừa nói: “Sao em cứ cảm giác như sếp và Tiểu Nhu có gì đó...”

Giang Thạc: “Là gì?”

“Đừng giả ngu với em, anh không thấy ánh mắt của sếp khi nhìn Tiểu Nhu sao? Em không miêu tả được, nói sao nhỉ? Đúng rồi, là ánh mắt có thể chắn đạn thay cô ấy bất cứ lúc nào, đây chính là tình yêu rồi còn gì?”

“Có lẽ sếp xem Tiểu Nhu như em gái thôi.”

“Hay mình cá cược đi anh.” Giang Triều cười xấu xa: “Anh theo đuổi Tiểu Nhu thử? Coi sếp có đày anh tới biên cương nhặt than đá không?”

“Sao em không theo đuổi?!”

“Anh nghĩ ngốc nghếch như em, xứng sao?!”

“Vậy chắc anh xứng?”

Giang Triều và Giang Thạc nhìn nhau, thở dài, được rồi, chẳng ai xứng hết. Muốn tỏ tình cũng sợ người ta chê mình là heo ngốc, ngay cả chơi game cũng không thắng nổi người ta.

Trong xe, Diệp Tiểu Nhu nhìn góc nghiêng của Dương Viêm. Cô suy nghĩ hồi lâu, cũng không nhớ nổi mình và Dương Viêm có hành động thân mật gì, chẳng lẽ do vừa rồi anh sờ đầu cô?

“Sao thế?” Dương Viêm hỏi.

“Không có gì, tôi chỉ nghĩ, không biết fan của anh có đang theo dõi chúng ta không.” Diệp Tiểu Nhu chợt rùng mình: “Nếu vậy, ngày nào tôi cũng đi theo anh, sẽ không bị fan cuồng của anh nhắm tới chứ?”

“Cô sợ?”

“Thật ra cũng không sợ gì, nhưng ngại người khác hiểu lầm thôi.”

“Hiểu lầm gì?”

Diệp Tiểu Nhu vốn chỉ thuận miệng nói đùa, không nghĩ anh lại hỏi nghiêm túc như vậy. Cô nhìn vào mắt anh, tâm trí bỗng trống rỗng.

Đúng vậy, hiểu lầm gì?

Cô và Dương Viêm...

Giữa cô và Dương Viêm có gì để hiểu lầm? Mà giữa họ lại có gì không nên bị hiểu lầm đây?

“Không có gì, tôi nghĩ nhiều rồi.”

Sao cô cứ cảm thấy gần đây IQ của mình bị giảm nhỉ?

...

Từ Viện Viện là người thứ hai tự sát, tức là người nhảy lầu tự sát trước mặt mọi người ở trung tâm thương mại, bố mẹ của cô ấy đã ly hôn lúc cô ấy còn nhỏ, giờ họ đã tái hôn với người khác. Sau khi chuyện tự sát xảy ra, ngày thứ ba bố mẹ cô ấy mới chậm chạp tới thành phố C nhận thi thể, hơn nữa chưa được mấy ngày đã vội vàng hỏa táng thi thể của Từ Viện Viện.

Nhưng vì cảnh sát chỉ nghĩ đây là một vụ tự sát ở nơi công cộng, cũng không liên kết mấy vụ tự tử lại với nhau để điều tra, thế nên họ đã không yêu cầu làm khám nghiệm tử thi.

Bọn họ đành bắt đầu điều tra từ nơi ở của Từ Viện Viện.

Nhưng chẳng một ai ngờ rằng, trong căn trọ của cô ấy hoàn toàn trống không.

Hàng xóm kể: "Con bé đáng thương lắm, bố mẹ con bé đến chuyển hết đồ bên trong đi. Thứ nào vứt được thì vứt, bán được thì bán, còn một đống đồng nát cũng ném hết, ngay cả đồ kỷ niệm của con bé cũng không để lại. Nhưng đáng giận nhất là mẹ con bé, lúc tới còn dẫn theo cô con gái khác, muốn lấy món gì thì lấy món nấy. Hầy, cặp bố mẹ này, thật sự không xứng làm bố mẹ mà. Nghe nói bây giờ họ còn tìm đến truyền thông muốn công bố tên công ty Viện Viện làm lúc trước, đòi bên công ty đền bù một khoản lớn nữa."

"Về sau tôi nghe kể, vì muốn xoa dịu dư luận nên công ty kia đã cho bố mẹ của Viện Viện một triệu tệ. Lúc này họ mới vừa lòng dẫn con riêng của mình về. Nghiệp chướng quá, người cũng đã chết mà còn muốn kiếm tiền từ cái chết của con bé."

Theo như chuyện này thì lý do thực sự khiến Từ Viện Viện tự sát, không chỉ vì bị bạo lực học đường và bắt nạt chỗ làm, mà còn có thể đến từ chính sự lạnh lùng của gia đình.

Về phần vụ tự thiêu thứ ba khiến người khác khó tin nhất.

Tuy cả nhà vợ cũ chết trong hỏa hoạn, nhưng người này vốn đã ngoại tình từ trước. Vợ cũ và con cái qua đời, anh ta chỉ đau khổ mấy ngày rồi lập tức tính toán kết hôn với cô gái khác. Họ điều tra các mối quan hệ cá nhân xung quanh anh ta, quả thực ai cũng từng chửi bới anh ta. Nhà máy nơi anh ta làm cũng đuổi việc anh ta vì vấn đề đạo đức, nhưng kẻ vô lương tâm này chưa từng để ý chuyện đó. Vậy nên, trước mắt lý do tự sát của anh ta vẫn khiến họ hoang mang.

Không lâu sau, Tiêu Ngũ tiếp tục mang đến một tin xấu.

Trên thực tế, chuyện tự sát liên hoàn này, không chỉ có ba vụ mà họ đã biết.

Trước vụ tự thiêu, trong một trấn nhỏ gần thành phố C, có một học sinh trung học mười bốn tuổi đã tự sát trước mặt mọi người*. Bị thầy giáo dùng lời lẽ k1ch thích một chút, nạn nhân đã chạy tới giếng bỏ hoang đã lâu ở phía sau dãy nhà dạy học rồi nhảy xuống. Sau khi đồn cảnh sát nhận được báo án, họ đã tìm suốt hai ngày mới thấy thi thể cậu bé. Dựa theo tin tức, trên người cậu bé không có vết thương bên ngoài, cũng không xuất hiện dấu vết giãy giụa, bước đầu kết luận tử vong do tự sát.

*Nguyên văn tác giả: 也有人一个当众自杀的事件，有一个年仅十四岁的高中生.

Ở công ty.

Lâm Linh nói: “Hiện giờ trên mạng đã tràn ngập chuyện tự sát liên hoàn. Người dân cả nước đều biết thành phố C xảy ra nhiều vụ tự sát khó tin, đã thế còn liên quan đến chuyện tự thiêu nghiêm trọng ở quảng trường và trẻ vị thành niên tự sát. Lãnh đạo đã hạ lệnh thành lập tổ chuyên án, chú trọng điều tra mối liên hệ giữa các vụ tự sát, trước mắt chuyện này muốn đè cũng không đè nổi.”

Lão Mã nói: “Đáng sợ nhất là, hiện tại đã có người bắt đầu làm theo, chỉ riêng Cục Cảnh sát thôi đã nhận được nhiều tin báo về việc có người tuyên bố tự tử trên mạng. Khó chịu hơn là họ còn ngồi máy bay tới thành phố C để tự sát, mẹ nó đây không phải thêm phiền sao?!”

Giang Thạc nói: “Toàn nội thành, ngay cả các thôn trấn lân cận cũng đã bắt đầu tuần tra đường phố, một ngày hai mươi bốn giờ luân phiên, sợ có người nhảy lầu nhảy hồ không rõ nguyên do.”

Diệp Tiểu Nhu đẩy mạnh cửa phòng làm việc ra, nói với Giang Thạc: “Lái moto chở tôi đến huyện Lâm, tôi phải mau chóng tới xem thi thể của cậu bé kia, muộn chút nữa có thể sẽ không xem được mất.”

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Mấy vụ án trước, không khám nghiệm tử thi đã vội vàng hoả táng, cho nên có khả năng vẫn còn dấu vết hay manh mối sót lại trên thi thể nhưng không ai kịp xem.

Dù bên thành phố đã hạ lệnh, người của huyện kia cũng có thể không nghe, không chừng còn thẳng tay hỏa táng thi thể của cậu bé.

Giang Thạc không hỏi nhiều, cầm chìa khóa xe: “Được, đi thôi.”

Diêm Tiêu Tiêu kinh ngạc hỏi: “Không đi cùng sếp sao?”

Từ sau vụ án của Thẩm Trạch với Trần Giai Vỹ, ai nấy cũng ngầm thừa nhận Diệp Tiểu Nhu và Dương Viêm là một đôi cộng tác. Trong mắt họ, đây đã là đôi ăn ý nhất công ty, giờ bỗng đổi thành Giang Thạc, mọi người không quen.

Không biết vì sao vừa nghe vậy, Diệp Tiểu Nhu hơi mất tự

nhiên: “Hôm nay sếp không tới, chắc bận chuyện khác.”

Giang Thạc tìm cho cô một chiếc mũ bảo hiểm, là của đàn ông, Giang Triều đã vứt nó lại. Diệp Tiểu Nhu đội hơi rộng, đầu bị che kín mít.

Khó khăn lắm mới đội được, cô vừa cất bước, mũ bảo hiểm lập tức hơi lệch, che hết mắt cô, Diệp Tiểu Nhu cuống quýt đỡ mũ.

Lão Mã chụp ảnh cô, lưu lại vẻ ngốc nghếch có phần đáng yêu của cô, rồi gửi vào nhóm chat.

Không sai, là nhóm công việc có Dương Viêm.

Sau đó ông ta giả vờ giả vịt nói, ấy ấy mình gửi nhầm nhóm, không thể thu hồi.

Cuối cùng Diệp Tiểu Nhu cũng được ngồi lên con moto đẹp đẽ trong mộng, tiếc rằng cô chỉ có thể ngồi phía sau, không thể chạm vào tay lái.

Giang Thạc hỏi cô: “Gửi vị trí cho tôi, để tôi định vị.”

Diệp Tiểu Nhu nói: “Không cần, tôi chỉ đường cho anh, tôi biết chỗ.”

“Nơi này cách huyện Lâm ít nhất phải hơn ba mươi cây số, cô chắc chắn cô biết đường? Đường bên đó vòng vèo lắm.”

“Yên tâm, tôi đã nhớ kỹ bản đồ trong đầu rồi.”

Rõ ràng Giang Thạc không tin mấy, nhưng cũng không yêu cầu cô gửi định vị nữa: “Ngồi cẩn thận.”

Diệp Tiểu Nhu giữ chặt quần áo Giang Thạc, mũ bảo hiểm quá lớn khiến cô không thấy rõ đường phía trước.

“Thế nào?” Trong tiếng gầm rú của moto, Giang Thạc hỏi cô: “Vui không?”

“Không vui gì hết!!” Diệp Tiểu Nhu lớn tiếng trả lời.

Giang Thạc hoàn toàn cho là cô đang mạnh miệng thôi.

Nhưng chẳng mấy chốc anh ta đã phát hiện, khi Diệp Tiểu Nhu nói mình nhớ kỹ bản đồ, là cô nhớ kỹ thật. Không chỉ hướng dẫn đúng đường tới huyện Lâm, cô còn thuận lợi giúp anh ta tránh được con đường tắc nghẽn nhất, và bằng tốc độ nhanh nhất cũng như trong thời gian ngắn nhất, hai người đã đến đích - lối vào huyện Lâm.

Tháo mũ bảo hiểm xuống, Giang Thạc khó tin nhìn Diệp Tiểu Nhu: “Cô ghi nhớ bản đồ trong đầu thật ư?”

“Sao vậy?”

“... Tôi còn tưởng chỉ có sếp mới có năng lực thần kỳ như vậy.”

Diệp Tiểu Nhu hơi khựng lại, thản nhiên nói: “Không có gì là thần kỳ cả, trí nhớ quá tốt... nhiều khi cũng không tốt lắm đâu.”

“Diệp Tiểu Nhu, cô biết việc gì gọi là khoe ngầm không?” Giang Thạc tỏ vẻ cạn lời: “Buổi sáng ăn gì, vừa quay đầu tôi đã quên.”

“Vậy cũng rất tốt mà.” Diệp Tiểu Nhu ném mũ bảo hiểm vào lòng anh ta: “Đi nhanh thôi hiệp sĩ Giang, để chị gái dẫn cậu đi đánh quái thú nhỏ.”

Giang Thạc: “Ông đây lớn hơn cô ba tuổi đó!”

...

Khi vào huyện Lâm với Giang Thạc, rốt cuộc Diệp Tiểu Nhu cũng nhận ra vừa rồi lúc họ nhắc tới Dương Viêm, tại sao cô lại cảm thấy mất tự nhiên.

Bởi lẽ cô đã quen có Dương Viêm bên cạnh.

Mỗi khi cô trình bày quan điểm, Dương Viêm sẽ luôn chỉ ra chỗ sai của cô, rồi hướng dẫn cô tìm được chân tướng của sự việc, cuối cùng logic của họ sẽ trở nên giống nhau.

Nhưng Giang Thạc thì khác, cứ như suy nghĩ của cô và Giang Thạc không bao giờ khớp với nhau vậy. Ngày thường cả hai có thể cãi nhau ầm ĩ hay đùa giỡn, nhưng vào lúc điều tra vụ án chung, việc này sẽ mang tới nhiều bất lợi.

“Thật sự muốn đến xem thi thể sao?” Giang Thạc hỏi cô: “Chậm nhất là chiều mai, Cục Cảnh sát thành phố sẽ phái pháp y đến đây.”

“Anh không phát hiện thi thể của các nạn nhân tự sát trước đều bị hỏa táng rất nhanh sao?” Diệp Tiểu Nhu nói: “Thông thường, người nhà mình vô duyên vô cớ tự sát, chuyện đầu tiên là muốn biết rõ lý do người đó tự sát, chứ không phải vội vã hỏa táng thi thể đúng không?”

Huyện Lâm không phải một huyện thành quá lớn, phát triển tương đối chậm so với một số huyện khác của thành phố C. Trên đường đi cũng có thể thấy, nơi này chỉ lác đác một ít nhà cao tầng, phần lớn vẫn là nhà lầu cũ và nhà trệt.

Cậu bé đã mất tên Hầu Dương.

Lâm Linh chia sẻ địa chỉ cho họ, khi Diệp Tiểu Nhu và Giang Thạc chạy tới nhà Hầu Dương, người gần đó nói thi thể của Hầu Dương đã bị bố mẹ cậu bé khiêng đến cổng trường.

Giang Thạc hỏi: “Tại sao lại đưa đến cổng trường?”

“Còn có thể tại sao nữa.” Diệp Tiểu Nhu lạnh lùng đáp: “Tiếp tục là một đôi bố mẹ vội vã đòi bồi thường thôi.”

Giang Thạc hiểu ngay, chắc chắn bố mẹ cậu bé đã đổ hết nguyên do con mình tự sát lên đầu nhà trường và thầy giáo phê bình con mình. Họ đưa thi thể của con đến cổng trường đòi giải thích, nói trắng ra là tìm trường học đòi bồi thường.

Giống mấy vụ tự sát trước, lý do bề ngoài cũng không phải lý do thực sự.

“Đi, đến trường học.”

Khi cả hai gấp rút chạy tới cổng trường, đúng lúc mọi chuyện đã tới nước không thể cứu vãn.

Từ xa họ đã nghe thấy giọng người trung niên khóc trời gọi đất, còn có vô số người oán trách, chửi rủa, khuyên can và tiếng trẻ con khóc, ít nhất có trên trăm người tụ tập tại cổng và sân trường trung học cơ sở. Càng bất ổn hơn, bây giờ vừa vặn đã tới thời gian học buổi chiều, rất nhiều học sinh bị chặn ở cổng trường không thể vào. Xe cảnh sát đã đến, nhưng lực lượng cảnh sát của đồn cảnh sát cũng không thể khống chế mọi việc.

Do cảnh sát không dám mạnh tay cướp thi thể của cậu bé từ tay bố mẹ cậu bé. Dù cảnh sát làm vậy, phụ huynh của học sinh khác cũng không cho phép. Vì khi họ thấy bố mẹ mất đi con cái, rồi nhìn thi thể cậu bé, phản ứng đầu tiên của họ đương nhiên sẽ là đồng cảm và tức giận.

Phóng viên của đài truyền hình cũng vội vàng chạy đến, khung cảnh hết sức hỗn loạn.

Nhìn tình hình trước mắt, Diệp Tiểu Nhu không biết mình nên

căm phẫn hay bi ai.

“Tại sao lại có thể như vậy?” Ngay cả Giang Thạc đã trải qua không ít chuyện cũng hơi sững sờ: “Cậu bé chết nhiều ngày rồi, dưới thời tiết thế này, họ còn để thi thể cậu bé dưới ánh mặt trời gay gắt sao? Họ không biết đau lòng ư?”

“Trên đời này, không phải bố mẹ nào cũng xứng làm bố mẹ.” Diệp Tiểu Nhu bình thản nói: “Thế giới vốn dĩ là vậy đấy, luôn tồn tại hai mặt âm dương. Anh thấy nhiều điều tốt đẹp, nhưng ở một góc khuất mà anh không hay, còn có biết bao thứ đen tối không biết khi nào sẽ xuất hiện, cũng không ngạc nhiên gì.”

Tuy lời này nghe hơi lạnh lùng.

Nhưng khi nhìn một bên mặt xinh đẹp của Diệp Tiểu Nhu, dường như Giang Thạc có thể cảm nhận được ngọn lửa đang bừng cháy trong nội tâm cô.

Nội tâm sôi sục ấy trái ngược hẳn với vẻ ngoài lạnh nhạt của cô, hai cảm xúc va chạm nhau, khiến ánh mắt cô phủ kín một làn sương mù sâu thẳm.

“Chúng ta nên làm gì đây?” Giang Thạc nói: “Chắc chắn không thể xem thi thể rồi, lúc này không ai tiếp cận được.”

Diệp Tiểu Nhu mím môi: “Anh ở đây chờ tôi một chút, không cần đi theo.”

Giang Thạc đành dừng chân, nhìn cô bước về phía một nhóm học sinh đang ngơ ngác.

Trong điện thoại vang lên âm thanh thông báo, Giang Thạc liếc nhìn, là nhóm công việc, lão Mã nhắc anh ta báo cáo tình hình ở đó.

Giang Thạc gửi video qua, kể một vài chuyện đang xảy ra.

Lão Mã: “Cậu bé này, khi còn sống phỏng chừng chịu khổ không ít, đã chết còn bị đày đọa như vậy, quá đáng thương rồi.”

Diêm Tiêu Tiêu: “Nhớ chú ý Tiểu Nhu, đừng để cô ấy làm chuyện nguy hiểm.”

Họ biết rõ, với đầu óc của Diệp Tiểu Nhu, cô sẽ không làm chuyện bốc đồng gì. Nhưng nếu thật sự tới một mức độ nào đó, chỉ sợ rằng cô sẽ vì lòng tốt của mình mà gây ra nguy hiểm.

Một lát sau, Dương Viêm nhắn bốn từ: “Chú ý an toàn.”

Diệp Tiểu Nhu đến bên cạnh một cô gái nhỏ đang khóc, đưa cho cô bé một chiếc khăn tay.

Cô gái nhỏ định từ chối, nhưng khi thấy là chị gái xinh đẹp thì lập tức nhận lấy.

“Đó là bạn học của em sao?”

Cô gái nhỏ gật đầu: “Thầy giáo cho lớp em nghỉ học một buổi chiều, nhưng Tiểu Hầu đáng thương quá, thi thể cậu ấy bốc mùi rồi.” Dứt lời, cô bé lại khóc lớn: “Một người đang yên đang lành, sao lại chết chứ, sao lại để thi thể ra nông nỗi vậy chứ?”

Tiểu Hầu là Hầu Dương, đứa trẻ đã tự sát.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Diệp Tiểu Nhu kéo cô bé sang một bên: “Đừng khóc, em gái, em kể chị nghe, trước khi tự sát, Tiểu Hầu có từng nhờ tụi em giúp đỡ hay nói gì khác không?”

“Chị, chị là cảnh sát sao?”

Diệp Tiểu Nhu thở dài một tiếng, cười trấn an cô bé: “Chị là điệp viên cảnh sát phái tới đó.”

Cô bé hơi sửng sốt: “Thật ư?!”

Thấy Diệp Tiểu Nhu nói chuyện với cô bé, Giang Thạc bèn đứng chờ tiếp.

Chẳng mấy chốc, tất cả lãnh đạo nhà trường đã chạy tới cổng trường, cuối cùng cũng khuyên được cặp bố mẹ đang khóc kia rời đi, trước cổng trường khôi phục yên tĩnh. Thầy cô lục tục dẫn học sinh về lớp. Lúc vào trường, cô bé vẫn quay đầu, lưu luyến không rời nhìn Diệp Tiểu Nhu.

Diệp Tiểu Nhu nhíu mày nhìn chiếc xe đang lái đi xa.

Giang Thạc hỏi Diệp Tiểu Nhu: “Có manh mối gì không?”

Sắc mặt Diệp Tiểu Nhu không tốt lắm: “Cái chết của cậu bé không hề liên quan đến thầy giáo. Cậu bé thường xuyên nghịch ngợm, đã quen bị mắng, thầy cô cũng không làm khó cậu bé, cùng lắm chỉ dạy dỗ đôi câu. Lý do cậu bé tự sát, vẫn xuất phát từ gia đình cậu bé.”

“Cô muốn nói liên quan đến bố mẹ cậu bé sao?”

Diệp Tiểu Nhu gật đầu: “Cậu bé phải chịu bạo lực ngôn từ từ bố mẹ trong thời gian dài, khiến tính cách trở nên cực đoan. Tôi nghĩ, ắt hẳn mấy ngày gần đây ở nhà cậu bé cũng bị bố mẹ trách mắng, hoặc có thể phải chịu một ít bạo hành gia đình, nên cuối cùng cậu bé mới tự sát... Nhưng vẫn cần điều tra nguyên nhân cụ thể lại.” Giọng Diệp Tiểu Nhu trầm xuống: “Nếu bọn họ không cho pháp y khám nghiệm thi thể, vậy chắc chắn có vấn đề.”

Bạo hành gia đình sẽ để lại nhiều vết thương cũ trên cơ thể, điểm này pháp y vừa nhìn đã có thể đoán được.

“Vậy thi thể của cậu bé...”

Diệp Tiểu Nhu nói: “Tạm thời không vội, trước khi nhận được tiền bồi thường, họ sẽ không hỏa táng thi thể của cậu bé. Nhưng có một chỗ, tôi cần tới xem.”

Giang Thạc: “Chỗ nào?”

Diệp Tiểu Nhu nhìn anh ta, trông cô có phần khó đoán.

“Sao thế?” Giang Thạc nhìn nhìn bản thân: “Sao cô nhìn tôi với ánh mắt kỳ lạ vậy?”

Diệp Tiểu Nhu thở dài: “Tự dưng tôi hơi nhớ sếp chúng ta.”

Giang Thạc đẩy moto đi cùng cô hồi lâu mới hiểu ra cô có ý gì, anh ta xụ mặt: “Diệp Tiểu Nhu, vừa rồi cô bảo nhớ sếp là đang chê IQ tôi thấp đúng không?!”

“Anh nghĩ nhiều rồi.”

“Tôi nghi ngờ ý cô đúng là vậy đó!”

“Anh nghĩ nhiều thật mà!” Diệp Tiểu Nhu nghiêm trang phản bác: “Tôi nói nhớ anh ấy chỉ đơn thuần là nhớ thôi, không liên quan đến IQ của anh đâu.”

Cô vốn chỉ muốn đùa Giang Thạc, nhưng cô vừa nói xong, trong lòng bỗng dâng lên cảm xúc khác thường.

Cô thật sự đã quen có Dương Viêm bên cạnh, đã quen với việc mỗi khi mình đưa ra ý kiến, anh sẽ giúp cô phân tích cặn kẽ suy nghĩ của cô, hơn nữa anh luôn dẫn dắt cô tìm được manh mối.

Thế nên nói nhớ anh, không phải nói đùa, quả thực cô đã quen với sự tồn tại của anh.

Diệp Tiểu Nhu lấy điện thoại ra xem, ngoại trừ bốn từ Dương Viêm gửi vào nhóm chat thì không còn tin nhắn nào khác.

Diệp Tiểu Nhu thoáng mất tập trung.

“Này. Cẩn thận!” Giang Thạc giữ chặt cô: “Cô sao vậy, đi đường cũng không nhìn.”

Diệp Tiểu Nhu cúi đầu, thấy một vũng nước bên chân.

“Hôm nay cô sao thế? Cứ lơ đãng, con người thông minh nhanh nhẹn bình thường đâu rồi?” Giang Thạc nhíu mày nhìn cô: “Đừng nói với tôi là tôi kéo IQ của cô xuống đấy, tôi không gánh nổi cái nồi này đâu.”

Gánh nồi thì phải cũng do sếp gánh mới đúng.

Diệp Tiểu Nhu nghĩ thầm, ai bảo Dương Viêm quấy rầy suy nghĩ bình thường của cô chứ?

Khi hai người đến nơi, Giang Thạc mới hiểu cô muốn xem gì.

“Cô điên rồi?!”

Diệp Tiểu Nhu ngước mắt nhìn anh ta: “Anh thấy tôi giống người điên sao?”

“... Ý tôi là, nơi này mới có người chết, còn sâu nữa, lỡ xuống dưới gặp nguy hiểm thì sao?”

“Tôi muốn xem hiện trường trước thôi, cũng đâu phải tự tìm đường chết như cậu bé kia.” Diệp Tiểu Nhu dừng một chút: “Nơi

này thiếu một thứ quan trọng, anh biết là gì không?"

"Là?"

"Tôi tìm nửa ngày, cũng không thấy dấu chân của cậu bé mười bốn tuổi quanh đây." Diệp Tiểu Nhu phân tích: "Một cậu bé, dù chân có lớn, cũng không thể lớn hơn người trưởng thành. Cậu bé không mập, cùng lắm chỉ tầm ba mươi lăm bốn mươi ký, hơn năm mươi ký cũng không thể lọt được miệng giếng."

Giang Thạc ngây người, anh ta quan sát xung quanh. Gần đây toàn ruộng đất, nên có thể nhìn rõ nhiều dấu chân khác nhau, quả thực thoạt nhìn chỉ thấy dấu chân của người lớn.

"Ắt hẳn bố mẹ và các thầy cô đã nghiêm cấm trẻ con tới nơi này, vì quá xa, cũng quá nguy hiểm, rất dễ trượt chân ngã xuống. Chắc chắn bình thường bọn nhỏ sẽ không tới đây chơi. Huống chi miệng giếng cũng khuất tầm nhìn, anh nghĩ Hầu Dương sẽ đặc biệt chạy đến nơi này tự tử sao?" Diệp Tiểu Nhu cười khẩy: "Cứ thế mà kết luận con tự sát, cho rằng ai cũng ngốc hết à?"

"Vậy nên... cậu bé không hề chạy tới nơi này tự sát?" Giang Thạc hít sâu: "Chẳng lẽ là giết người?"

"Đừng vội kết luận."

Diệp Tiểu Nhu đứng kế bên miệng giếng đã sớm hoang tàn kia, nhìn xuống.

Giếng cạn này đã bỏ hoang ít nhất từ năm năm trở lên, dựa vào nhiều thứ linh tinh bên ngoài, có thể thấy vốn dĩ miệng giếng đã được người khác dùng đồ che đi. Thêm nữa, đối với chiều cao của người trưởng thành, giếng cũng không quá sâu. Nếu người trưởng thành muốn tự sát, tuyệt đối sẽ không chọn nơi này, vì khi nhảy xuống cùng lắm họ cũng chỉ gãy chân.

Giang Thạc nhìn sơ qua: “Ở đây, lẽ ra không dễ ngã chết như vậy. Cậu bé ít nhất cũng cao tầm một mét bốn lăm, một nam sinh trung học cơ sở, muốn tự sát cũng sẽ không chọn nơi này.”

Có lẽ vì hiếm khi thấy IQ của anh ta online một lần, Diệp Tiểu Nhu vui mừng nhìn anh ta.

“Nhưng ít nhiều gì vẫn có khoảng cách, xuống bằng cách nào đây?”

Giang Thạc đang nghiên cứu, thì thấy Diệp Tiểu Nhu không biết tìm từ đâu ra một sợi dây thừng, anh ta hỏi: “... Cô lượm ở đâu vậy?”

“Mấy ngày trước họ đưa cậu bé lên, đã vứt dây thừng ở gần đây.”

“Hay để tôi xuống đi.” Giang Thạc nói.

Diệp Tiểu Nhu đánh giá anh ta từ trên xuống dưới, hỏi: “Anh thấy với vóc dáng to con của anh, có thể xuống sao?”

Giang Thạc: “...”

Cô nói không hề sai. Nhưng khi nhìn cô thành thạo buộc dây thừng quanh eo, Giang Thạc vẫn hơi lo lắng: “Nhỡ đâu phía dưới có gì đó...”

Thấy anh ta như thế, Diệp Tiểu Nhu bật cười: “Anh nói hưu nói vượn gì đấy? Chẳng lẽ phía dưới còn có yêu quái ăn thịt người à? Cho dù có, tôi cũng có thể xử lý được, cứ yên tâm.”

“Nhưng dù gì thì phía dưới cũng mới có người chết mà, hơn nữa...” Giang Thạc chưa nói xong, Diệp Tiểu Nhu đã nhanh chóng nhét dây thừng vào tay anh ta. Anh ta còn chưa nghĩ ra cô sẽ xuống dưới bằng cách nào, đã thấy cô xoay người, đạp lên giếng cạn, sau đó thả người nhảy xuống.

Giang Thạc sợ điếng người, suýt nữa hồn phi phách tán tại chỗ, anh ta đơ ra vài giây rồi mới gào to: “Diệp Tiểu Nhu!!”

Không lâu sau, bên dưới đã vọng lên tiếng Diệp Tiểu Nhu trầm giọng đáp lại: “Người vẫn sống, đừng kêu!”

Cô mở đèn pin của điện thoại lên, Giang Thạc cúi xuống thấy ánh sáng, rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Cô muốn hù chết tôi hả?” Giang Thạc tức giận nói: “Nếu cô xảy ra chuyện gì, tôi sợ mình sẽ bị bọn họ lột mất một lớp da đó!”

Diệp Tiểu Nhu: “Yên tâm đi! Không việc gì đâu!”

Anh ta nhìn mái tóc hơi rối trên đỉnh đầu Diệp Tiểu Nhu, không kìm được mà hỏi: “Diệp Tiểu Nhu, tại sao cô cứ cố chấp điều tra vụ án này vậy?”

Diệp Tiểu Nhu ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt lo lắng của Giang Thạc, tuy biết anh ta không thấy, cô vẫn nhoẻn miệng cười.

Đúng vậy, vì sao nhỉ?

Trong vụ án Thẩm Trạch, trong vụ án Trần Giai Vỹ, cũng có người hỏi cô vấn đề này.

Tại sao cứ nhất quyết điều tra các vụ án nguy hiểm này?

“Không có nguyên nhân.” Giọng nói tràn đầy năng lượng của cô vọng từ dưới lên: “Không có nhiều nguyên nhân như vậy. Tôi muốn chuyển gạch ở công trường thì chuyển gạch, muốn tra án thì tra án, muốn sống thì sống. Có một ngày tôi muốn chết, cũng không ai ngăn cản được tôi đâu!”

Câu cuối cùng, cô nói rất nhỏ, Giang Thạc bên trên không nghe

thấy.

Nhưng có một người vẫn nghe rõ ràng rành mạch.

Lời nói nghe vô cùng phóng khoáng nhưng chứa vài phần tự giễu kia, chỉ đúng một người, đã nghe rõ từng từ.

Khi nghe thấy tiếng bước chân sau lưng, Giang Thạc cảnh giác quay phắt đầu lại, nhưng khi nhìn rõ người phía sau là ai, anh ta lập tức mở to hai mắt.

Chương 50

Giang Thạc không hề ngờ rằng sẽ thấy sếp ở chỗ này, anh ta ngẩn người, nhất thời không nói nên lời. Dương Viêm cũng im lặng, chỉ dùng mắt hỏi anh ta, người đâu?

Đúng vậy... người đâu?

Việc này còn cần phải trả lời sao? Đương nhiên ở dưới đáy giếng rồi.

Giang Thạc không dám thở mạnh, chỉ chỉ giếng cạn sau lưng.

Dương Viêm nhìn giếng cạn sau lưng và dây thừng trong tay anh ta, lập tức sa sầm mặt.

Hai người chưa hề lên tiếng, hiển nhiên Diệp Tiểu Nhu không thể nghe thấy âm thanh bên trên.

Dương Viêm cúi đầu nhìn xuống dưới, Diệp Tiểu Nhu vẫn chưa nhận ra bên trên đã nhiều thêm một người, cô đang dồn hết tâm trí vào việc tìm manh mối.

Giang Thạc thầm tính toán, từ công ty tới đây, lái xe nhanh nhất cũng phải mất tầm một giờ, đường đến cũng khá khó đi, còn có thể gặp phải một số đường nhỏ ở nông thôn đang phơi lương thực, lái xe rất tốn thời gian.

Thế nên, ắt hẳn sau khi Dương Viêm thấy tin nhắn trong nhóm chat, anh đã lập tức lái xe tới.

Giang Thạc quan sát bốn phía, không thấy xe của Dương Viêm, anh ta bèn híp mắt nhìn ra xa nữa.

Anh ta chợt thấy một chiếc moto khá giống chiếc của mình, đang đỗ ngay bên cạnh xe mình.

Giang Thạc hơi ngạc nhiên.

Thảo nào!

Anh ta nhìn Dương Viêm, vị sếp này của họ diện sơmi quần tây quanh năm, hôm nay lại mặc quần áo thể thao giản dị, mang giày thể thao, chắc hẳn để tiện lái moto.

Giang Thạc nhìn một bên mặt đẹp trai lãnh đạm của anh, cảm thấy anh không còn quá giống vị sếp nghiêm túc điềm tĩnh như ngày thường nữa, mà lại toát lên vài phần khí chất thiếu niên trong trẻo lạnh nhạt hiếm có. Anh ta cẩn thận ngẫm lại, dường như càng xứng đôi với… Diệp Tiểu Nhu hơn?

Vốn dĩ Giang Thạc muốn gọi Diệp Tiểu Nhu, để cô mau chóng đi lên, nhưng Dương Viêm đã ra hiệu ngăn cản anh ta, Giang Thạc đành ngậm miệng, đứng yên lặng chờ một bên.

Anh ta vẫn không dám thở mạnh.

Bởi vì vẻ mặt của Dương Viêm, đang tập trung hết mức.

Anh ta đã làm việc với Dương Viêm tầm năm năm. Kể cả khi xử lý công việc khẩn cấp, người đàn ông này vẫn luôn ở trong trạng thái thoải mái, khiến người khác cảm thấy, cho dù anh không dồn hết sức làm thì cũng có thể giải quyết mọi thứ một cách hoàn hảo. Đây cũng là một trong những nguyên nhân bọn họ vô cùng trung thành với anh.

Bản chất của con người, luôn ngưỡng mộ kẻ mạnh.

Người càng mạnh mẽ, nhận thức càng cao, tất nhiên sẽ càng thêm kính trọng người mạnh hơn mình.

Vậy nên trong mắt người ngoài, lúc nào trên người Dương Viêm cũng toát lên khí chất lạnh lùng mà thoải mái, từ trước tới nay anh luôn thong thả ung dung làm việc.

Nhưng vào giờ khắc này, trông vẻ mặt của anh lại chuyên tâm tới thế, tựa như đang dồn hết sức của mình vào chuyện trước mắt... Không, nói chính xác hơn, anh đang đặt hết tất cả mọi chú ý lẫn sức lực của mình lên người cô gái ở dưới đáy giếng kia.

Một đầu dây thừng khác đã sớm được Dương Viêm nhận lấy, thậm chí Giang Thạc có thể thấy, anh đã dùng bao nhiêu sức để nắm sợi dây, anh giữ chặt đến mức có thể nhìn rõ gân xanh nổi trên tay.

Như thể, chỉ cần lỏng tay một chút thôi, anh sẽ mất liên lạc với cô.

Ngay lúc này đây, Giang Thạc mới thật sự nhận ra, quả thực Dương Viêm rất quan tâm cô gái này, hơn nữa còn là sự quan tâm trước giờ chưa từng có, toàn tâm toàn ý quan tâm.

Cảm xúc mãnh liệt đầy cháy bỏng ấy, được anh giấu hết dưới bề ngoài bình tĩnh thận trọng. Với vẻ mặt ung dung thản nhiên như vậy, khó trách toàn bộ người trong công ty đều ngầm hiểu trong lòng, vì họ đi theo Dương Viêm nhiều năm rồi, đã biết rõ tính cách và thói quen xử sự của anh từ lâu.

Nhưng ở khía cạnh này, Diệp Tiểu Nhu lại trái ngược hẳn với biểu hiện của cô khi phá án.

Cô không nhạy bén, thậm chí có khả năng vẫn chưa hề nhận ra,

người mà cô gọi là sếp đang để tâm tới nhất cử nhất động của cô như vậy.

“Giang Thạc.” Dưới đáy giếng, Diệp Tiểu Nhu bỗng gọi tên Giang Thạc.

Giang Thạc lập tức đáp: “Tôi đây! Muốn kéo cô lên sao?”

Diệp Tiểu Nhu không lên tiếng trả lời, Giang Thạc nhìn Dương Viêm, quả nhiên đã thấy sắc mặt anh trở nên căng thẳng, anh cũng nắm chặt dây thừng trong tay hơn.

Giang Thạc chợt hiểu ra lý do Dương Viêm không lên tiếng... Bởi lẽ anh biết, chỉ cần Diệp Tiểu Nhu nghe thấy giọng anh thì tất cả suy nghĩ của cô sẽ bị gián đoạn, sau đó cô sẽ sốt ruột leo lên.

Rõ ràng anh lo lắng cho an nguy của cô tới ngần ấy, nhưng vẫn giữ kín nỗi lo này, để cô làm chuyện cô muốn làm.

Dây thừng vừa chuyển động, Dương Viêm đứng phắt dậy, siết chặt dây thừng.

“Tôi lên đây, Giang Thạc.”

Cuối cùng Giang Thạc cũng thở phào nhẹ nhõm, anh ta hơi nóng lòng muốn xem biểu cảm của Diệp Tiểu Nhu khi cô thấy Dương Viêm.

Quả nhiên, còn chưa tới miệng giếng, Diệp Tiểu Nhu đã dừng động tác, chắc hẳn cô đang đạp lên phần dưới của miệng giếng. Cô cũng chưa thò đầu ra, chỉ nắm chặt dây thừng, ngây người tại chỗ.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

“Còn ngơ ngác gì nữa?” Dương Viêm nói: “Đi lên mau!”

Diệp Tiểu Nhu chần chờ một chút mới dùng sức đạp mạnh, trèo ra khỏi miệng giếng. Giang Thạc định đỡ cô, Diệp Tiểu Nhu từ chối: “Không cần, tôi tự làm được.”

“Anh... sao anh tới đây vậy, sếp?”

“Lạ lắm à?” Dương Viêm nhìn cô: “Tôi đã tham gia điều tra vụ án, có manh mối thì dĩ nhiên muốn đến xem rồi.”

Diệp Tiểu Nhu hơi tái mặt, cũng không biết ban nãy cô thấy gì, từ đầu Dương Viêm đã chú ý tới điều này, anh nhíu mày: “Sao vậy?”

Diệp Tiểu Nhu đáp: “Cậu bé không tự sát.”

Giang Thạc giật mình, ngay cả Dương Viêm cũng hơi bất ngờ, anh vừa nghe có manh mối đã chạy tới ngay, dĩ nhiên cũng không rõ rốt cuộc tình hình ở đây thế nào.

“Cô đã thấy gì?”

“Phía dưới có dấu vết vùng vẫy, chứng tỏ khi cậu bé ngã xuống vẫn chưa trút hơi thở cuối cùng. Hơn nữa, chắc mấy ngày trước đã có mưa ở đây, phía dưới ẩm ướt, đất không cứng lắm, cộng thêm độ sâu này, cho dù phần th@n dưới của cậu bé chạm đất trước, cũng sẽ không dẫn đến tử vong.” Diệp Tiểu Nhu lấy điện thoại ra, cho họ xem ảnh mà cô chụp bên dưới: “Do đó tôi nghi ngờ, có khả năng là cố gắng tự sát, cũng có thể là bị giết, nguyên nhân tử vong cuối cùng còn phải đợi khám nghiệm tử thi xong mới biết được. Nhưng dựa vào bằng chứng hiện có tại hiện trường, có thể xác định cậu bé vẫn còn sống lúc bị người khác đưa đến đây. Dù sao đứa trẻ ở độ tuổi này, dẫu có suy nghĩ cực đoan, ắt hẳn cũng sẽ không chọn chỗ như vậy... Vì điều này đồng nghĩa thi thể của cậu bé sẽ bị nhốt dưới đáy giếng rất lâu mới có thể được người khác phát hiện.”

Nếu trẻ vị thành niên thật sự có suy nghĩ muốn kết liễu bản thân, phần lớn sẽ chọn cách tự sát không gây đau đớn nhiều. Như lời Giang Thạc đã nói, một cậu bé đang học cấp hai, sao có thể chọn giếng cạn đáng sợ như vậy để chấm dứt sinh mệnh của mình chứ?

Huống hồ, cậu chỉ mới mười mấy tuổi, ngay cả lúc sống vui vẻ, cũng sẽ không chọn chỗ này để chơi đùa, thậm chí còn nhiều khả năng cậu hoàn toàn không biết nơi này có một giếng cạn như thế!

Giang Thạc hít sâu: "Nói cách khác, nếu có kẻ sát hại cậu bé, vậy lúc bị hung thủ ném xuống giếng, cậu bé vẫn chưa chết, thế cuối cùng chẳng phải cậu bé..."

Dưới đáy giếng tối tăm dơ bẩn, trơ mắt nhìn sinh mệnh của mình dần trôi đi.

Có lẽ bấy giờ cậu không thể kêu cứu nữa rồi, ngay cả khi kêu cứu thì tại nơi hoang vu này cũng không một ai tới cứu cậu.

Diệp Tiểu Nhu hít sâu một hơi, nói một câu khiến người khác lạnh run: "Tôi thấy vết cào của cậu bé, trên lớp bùn dưới đáy giếng có vết cào của cậu bé, vẫn còn dính máu."

Giang Thạc không thốt nên lời.

Diệp Tiểu Nhu mím môi, sắc mặt càng trắng bệch: "Chúng ta phải mau chóng đến xem thi thể của cậu bé."

Dương Viêm nói: "Tôi đã báo cảnh sát, không cần sốt ruột, họ sẽ không hỏa táng thi thể của cậu bé dễ dàng như vậy đâu."

Diệp Tiểu Nhu hơi cúi đầu.

Dương Viêm tiến lên hai bước tới trước mặt cô, đưa tay muốn chạm vào mặt cô: “Cô sao vậy?”

Diệp Tiểu Nhu lập tức lùi lại một chút.

Thái độ từ chối của cô rõ ràng như thế, sắc mặt Dương Viêm hơi thay đổi, anh rút tay về.

Giang Thạc gãi gãi đầu, tuy IQ của anh ta không bằng Diệp Tiểu Nhu, nhưng ở khía cạnh này anh ta vẫn nhạy hơn cô nhiều. Bây giờ anh ta đã nhận ra bầu không khí kỳ lạ giữa hai người, bèn nói: “Sếp này... tôi đến xem thi thể của cậu bé nhé, tránh việc bố mẹ cậu bé gấp rút đưa cậu bé đi trước khi cảnh sát tới.” Vừa nói xong, còn chưa đợi Dương Viêm trả lời, anh ta đã xoay người nhanh chân chạy về phía xe mình.

Diệp Tiểu Nhu liếc anh ta, lúc quay đầu lại thì phát hiện Dương Viêm không hề quan tâm Giang Thạc, anh đang bình tĩnh nhìn cô.

“Cô sao thế?” Anh hỏi.

Diệp Tiểu Nhu khẽ cúi đầu, vươn tay trái vẫn đang nắm lại ra, một vật gì đó rất quen mắt đang nằm giữa lòng bàn tay cô.

Vật ấy khiến biểu cảm của Dương Viêm thoáng thay đổi.

Giống hệt viên kẹo mà Đồng Đồng đã cho cô lúc trước.

“Dù không phải tự sát, thì những vụ nhìn bên ngoài như tự sát này cũng không tránh khỏi liên quan.” Giọng cô có phần nặng nề: “Chí ít hai vụ án này, chắc chắn có liên quan tới nhau.”

Một người nằm trên đường ray tự sát trước mặt mọi người, một người thì nghi ngờ bị giết, cả hai vụ đều xuất hiện viên kẹo này, tuyệt đối không phải trùng hợp.

Sắc trời dần tối.

Tuy ngôi trường cách đây không xa, nhưng nơi này vốn xa xôi, không ngoa khi nói rằng đây là một vùng núi hoang vắng, nhìn một vòng thì phần lớn chỉ thấy đồng ruộng và rừng cây, cách ngôi trường vài trăm mét. Thử nghĩ xem, một đứa trẻ học cấp hai, bị ném xuống đáy giếng lúc gần chết, vào giây phút cuối cùng trước khi chết kia, cậu đã phải tuyệt vọng đến mức nào đây?

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Chỉ cần là người có lòng đồng cảm mạnh mẽ, nghĩ một chút thôi cũng sẽ không nhịn được mà rơi nước mắt. Nhưng dẫu Diệp Tiểu Nhu đã tái mặt, lý trí vẫn giúp cô phân tích sự việc cực kỳ mạch lạc, cô đã giấu tất cả nỗi bi thương và căm phẫn sâu dưới đáy giếng, nơi cô ở một mình ban nãy.

Nhưng vừa rồi, lúc cô thấy mọi thứ dưới đó, không một ai hay đã có bao nhiêu sóng to gió lớn nổi lên trong lòng cô.

Và chính khoảnh khắc ấy, cô đã hạ quyết tâm mình phải tìm ra chân tướng, để cậu bé có thể yên nghỉ.

“Diệp Tiểu Nhu.”

Nghe thấy Dương Viêm gọi tên mình, Diệp Tiểu Nhu định thần lại: “Vâng?”

Bấy giờ cô mới phát hiện Dương Viêm vẫn luôn nhìn mình, anh khẽ nhíu mày: “Cô sao vậy? Không thoải mái à?”

Diệp Tiểu Nhu lắc đầu: “Không, tôi không sao, chúng ta đi thôi, tôi không muốn ở đây nữa.”

Dương Viêm gật đầu: “Được.”

Anh vươn tay về phía Diệp Tiểu Nhu, Diệp Tiểu Nhu hơi khó hiểu, nhìn tay anh mấy giây mới nhận ra, anh muốn cô nắm tay anh.

... Chắc chắn không phải thế đâu, Diệp Tiểu Nhu tỏ vẻ bình tĩnh phủ nhận suy nghĩ của mình. Nhưng lúc này da mặt cô lại trở nên mỏng bất thường, gò má đang tái nhợt của cô lập tức đỏ lên trông hết sức rõ ràng, ngay lỗ tai rất thính kia cũng chuyển sang màu y hệt.

“À đây.” Diệp Tiểu Nhu đặt vào tay anh chứng cứ vừa nhặt từ đáy giếng lên, là viên kẹo đang được cô dùng khăn tay bọc lại kia: “Ắt hẳn sẽ điều tra ra gì đó, nếu viên kẹo này và viên kẹo của Đồng Đồng thật sự không phải là trùng hợp...”

Dương Viêm nhìn viên kẹo cô đặt trong tay mình, bình tĩnh gật đầu: “Đi thôi.”

Nhìn Dương Viêm xoay người bước đi, Diệp Tiểu Nhu thầm thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra đúng là cô tưởng bở rồi, may sao cô đã nhanh trí! Không bị mất mặt!

Giờ phút này cô rất muốn khuyên bảo mấy cô gái nhỏ dễ rơi vào lưới tình: Khi một người đàn ông đưa tay ra với bạn, không phải lúc nào người ta cũng muốn nắm tay bạn đâu, có khả năng người ta muốn đồ gì đó của bạn thôi!

Nhưng rõ ràng lần này cô đã nghĩ quá xa, vì cô không hề nhận ra - cô cho rằng anh muốn đồ, nhưng cũng có thể, thực chất anh chỉ muốn nắm tay cô.

Cái đầu này của cô, từ đầu đã nghĩ đúng rồi, lại chuyển suy nghĩ

vừa xuất hiện chệch sang hướng khác.

Dương Viêm nhìn cô giả ngu, không nói gì.

“Xe... của anh đâu?” Diệp Tiểu Nhu ngây ngốc hỏi.

Nhìn chiếc moto trước mặt, Diệp Tiểu Nhu ngẩn người: “Hình như đây không phải xe Giang Thạc, rõ ràng tôi đã thấy anh ta đi rồi mà... Nó của ai vậy?”

Từ phía sau xe, Dương Viêm lấy một chiếc mũ bảo hiểm màu đỏ của nữ ra đưa cho cô.

Tim Diệp Tiểu Nhu chợt đập nhanh hơn: “Của ai thế? Tôi có thể đội sao? Xe này của anh sao, sếp? Sếp, anh còn có thể lái moto ư?!” Cuối cùng cô còn mở to mắt, giọng điệu cũng đầy kinh ngạc khó tin.

Dương Viêm nhếch khóe môi, không trả lời, anh đội chiếc mũ bảo hiểm màu đen khác, rồi nhấc chân lên xe.

Moto phát ra tiếng khởi động rìn rìn.

Đây là lần đầu tiên Diệp Tiểu Nhu thấy anh lái moto.

Trông anh tựa như một tay đua xe trẻ tuổi nhiệt huyết, còn quyến rũ hơn vẻ điềm tĩnh lạnh lùng thường ngày của anh mấy phần.

Quả thực... Quả thực vừa đẹp trai vừa ngầu đến mức khó hình dung!

Anh quay đầu nhìn Diệp Tiểu Nhu còn đang ngơ ngác đứng tại chỗ, mắt anh ánh lên niềm vui: “Lên xe.”

Diệp Tiểu Nhu vội vàng đội mũ bảo hiểm, có lẽ mũ bảo hiểm này

được chọn riêng cho cô, không chỉ nhỏ nhắn tinh xảo mà còn trông rất ngầu nữa, hệt như chiếc xe này, đúng là kiểu mà cô tha thiết mơ ước.

Tuy nhiên, khi chuẩn bị lên xe, cô lại chần chờ: "Nhưng tôi..."

"Sao vậy?"

Diệp Tiểu Nhu cúi đầu nhìn mình: "Trên người tôi bẩn lắm, vừa nãy ở dưới đáy giếng dính không ít nước bùn."

Thế nên, đây là nguyên nhân vừa rồi cô không để anh chạm vào?

"Không muốn điều tra án sao?" Giọng nói nặng nề của Dương Viêm truyền từ trong mũ ra: "Một mình Giang Thạc không ứng phó nổi đâu, mau lên đi."

Diệp Tiểu Nhu đành nhấc chân ngồi lên xe, nhưng vì sợ chạm vào anh, khiến bụi đất trên người làm dơ quần áo anh, nên động tác lên xe của cô có vẻ rất vụng về, cô định điều chỉnh một tí, một bên tay bỗng bị bắt lấy.

Dương Viêm cầm tay cô đặt lên eo mình.

Diệp Tiểu Nhu sững người, biểu cảm trên khuôn mặt dưới mũ bảo hiểm cũng cứng đờ.

"Ngồi đàng hoàng."

Khi anh rồ ga phóng xe đi, Diệp Tiểu Nhu nổi da gà toàn thân.

Gió lướt qua người, Diệp Tiểu Nhu dính sát vào người anh, hai tay vô thức ôm chặt eo anh.

Cô hít sâu một hơi.

Giữa từng làn gió, cô ngửi thấy mùi hương quen thuộc trên người anh.

Khí chất mạnh mẽ tự do, tràn ngập cảm giác an toàn ấy khiến người khác không nhịn được mà lún sâu vào hết lần này tới lần khác.

Chương 51

Lúc tới, cô ngồi xe Giang Thạc cũng phải mất hơn một giờ, nhưng dọc đường đi ngoại trừ thưởng thức phong cảnh, thi thoảng bị mũ bảo hiểm quá lớn che khuất tầm mắt, thì cô cũng không có cảm nhận đặc biệt gì.

Nhưng khi cô ngồi sau lưng Dương Viêm, trong lòng lại dâng lên một cảm xúc chưa từng có.

Phải nói là k1ch thích không gì sánh bằng.

Dù tốc độ nhanh, nhưng không hề khiến người ta thấy nguy hiểm, trái lại cô còn hưởng thụ cảm giác tự do thoải mái này, dọc đường cô cứ cười tủm tỉm mãi.

Nhưng đây chỉ là niềm vui chóng vánh, họ sắp phải đối mặt với vụ án cậu bé vị thành niên chết trong tuyệt vọng dưới đáy giếng tăm tối.

“Nói hươu nói vượn, lúc bọn tôi tìm được thằng bé, nó đã chết từ lâu rồi. Anh nghĩ chỉ trong thành phố mới có pháp y, còn chỗ bọn tôi thì không có sao? Bọn tôi đã sớm tìm người xem, đúng là thằng bé chết do tự sát.” Ở đồn công an trên trấn, một người họ hàng nào đó của cậu bé đang chỉ vào nhóm cảnh sát hình sự trong thành phố chửi ầm lên: “Thằng bé đã tự sát mà mấy người còn muốn làm khổ nó, không đời nào bọn tôi cho phép đâu!”

Bố mẹ cậu bé được gọi tới cũng khóc lóc ầm ĩ, sống chết ngăn cản không để họ điều tra.

“Con tôi đã chết thảm rồi, bị giáo viên của trường học hại chết, bây giờ còn bị mấy người l@m tình làm tội, mấy người có phải là con người không!!”

Rốt cuộc chính ai mới làm khổ đứa trẻ đã chết đây? Là ai kéo thi thể của cậu bé đến cổng trường đòi bồi thường dưới cái thời tiết này đây?

May sao nhóm cảnh sát thành phố cũng không hiền lành gì, họ giao cho đồn cảnh sát toàn bộ công việc giải quyết những người thân đó. Họ đến để điều tra vụ án, không phải đến cãi nhau với đám họ hàng này.

Thấy Diệp Tiểu Nhu và Dương Viêm đã tới, Giang Thạc nói với họ: “May mắn tôi đến nhanh một bước, bọn họ suýt đã hỏa táng thi thể của cậu bé, còn sống chết không cho khám nghiệm tử thi, chắc chắn có vấn đề.”

Diệp Tiểu Nhu bắt gặp một cảnh sát quen, nhanh chóng bước qua chỗ anh ta.

Trùng hợp cảnh sát kia đã tận mắt chứng kiến Diệp Tiểu Nhu khống chế Trần Giai Vỹ, thấy cô đến thì sáng mắt: “Cô Diệp, mọi người cũng đến đây à?”

“Là Tiêu Ngũ gọi các anh tới sao?”

“Đúng, Đội trưởng Tiêu nói có khả năng vụ án này không phải tự sát, nên cử chúng tôi dẫn pháp y đến đây.”

Diệp Tiểu Nhu liếc nhìn Dương Viêm.

Chỉ sợ anh đã sớm nghĩ tới việc này, cho nên mới bảo Tiêu Ngũ phái người qua giúp.

Lần nào anh cũng đưa ra kết luận nhanh hơn cô một bước, lần nào cũng chuẩn bị trước cho những tình huống bất ngờ.

Diệp Tiểu Nhu mỉm cười với cảnh sát kia: “Tôi nhớ anh, anh tên Phó Hổ, thuộc Đội Trọng án số hai.”

Phó Hổ cười tít mắt: “Phải phải phải, không ngờ cô vẫn nhớ tôi.”

Dẫu ở bất cứ đâu, hiển nhiên người thông minh nhất xinh đẹp nhất sẽ luôn được yêu thích nhất, bất luận là nam hay nữ. Sau khi trải qua vụ án Thẩm Trạch và Trần Giai Vỹ, tên của Diệp Tiểu Nhu đã sớm lan truyền khắp Cục Cảnh sát thành phố.

Diệp Tiểu Nhu vẫy tay với anh ta, Phó Hổ cúi đầu ghé tai qua.

Giang Thạc thấy Diệp Tiểu Nhu nói thầm với vị cảnh sát kia, lập tức nhìn Dương Viêm.

Quả nhiên Dương Viêm đang quan sát bên đó, nhưng rồi anh đã nói một câu khiến Giang Thạc xém nữa toát mồ hôi lạnh: “Nhìn tôi làm gì?”

Giang Thạc: “…”

Thì tôi thấy hai người đó dựa gần như vậy cũng hơi khó chịu rồi, còn sếp không tức giận sao?

Thế nên, thật ra sếp cũng không quá quan tâm Diệp Tiểu Nhu, đúng không?

Giang Thạc đăm chiêu.

Cảnh sát kia nghe Diệp Tiểu Nhu nói thầm xong, nhanh chân bước vào phòng, bảo đám họ hàng đang tranh chấp với cảnh sát: “Chúng tôi đã phát hiện di thư Hầu Dương để lại ở trường học.”

Bố Hầu Dương nghe xong, trên mặt tỏ ra khiếp sợ: “Không thể nào, lá thư đó đã bị bọn tôi đốt từ lâu rồi!”

Ông ta vừa dứt lời, trong phòng tức khắc trở nên lặng ngắt như tờ, một bầu không khí đầy chết chóc. Bà nội Hầu Dương vốn đang quỳ rạp khóc trời gọi đất lập tức tát bố Hầu Dương: “Mày nói bậy bạ gì đó!”

Phó Hổ kính nể nhìn Diệp Tiểu Nhu, thực ra họ không biết di thư gì, cũng không ngờ một câu của cô đã lừa đám họ hàng buột miệng nói sự thật, khiến cả đám hoàn toàn bị lộ tẩy.

“Con không nói dối, di thư của Dương Dương đã bị con và mẹ nó đốt lâu rồi, bọn họ làm giả!!”

Mẹ Hầu Dương cũng hùa theo: “Không sai, mấy người làm giả, rốt cuộc mấy người muốn làm gì?”

Thấy bên trong ầm ĩ, Giang Thạc mù mờ hỏi: “Vậy rốt cuộc cậu bé vẫn tự sát à? Nếu không sao lại có di thư chứ?”

“Dù có di thư, có kế hoạch tự sát, cũng không có nghĩa sẽ tự sát thành công.” Diệp Tiểu Nhu bình tĩnh nói: “Đừng quên, cậu bé chỉ mới mười mấy tuổi, dẫu tuyệt vọng cỡ nào, khi thật sự tự sát cũng sẽ sợ hãi. Thế nên, dù cậu bé thực hiện kế hoạch tự sát của mình thì cũng chưa chắc sẽ thành công. Chưa kể, nhiều trẻ vị thành niên tự sát chỉ vì muốn phản kháng bố mẹ thôi, chúng cũng không muốn chết thật.”

“Ý cô là, có người đã giết cậu bé sau khi cậu bé tự sát chưa thành?”

Một câu đã vạch trần một sự thật tàn nhẫn khó tả.

Giang Thạc nói xong thì trầm mặc, Diệp Tiểu Nhu thở dài.

Thật ra vụ án này cũng không quá phức tạp. Sau khi khống chế được đám họ hàng Hầu Dương, cuối cùng pháp y cũng tiến hành khám nghiệm tử thi của cậu bé, rồi nhanh chóng đưa ra kết quả.

Nguyên nhân tử vong của Hầu Dương không phải chết do nhảy giếng, trong dạ dày của cậu còn sót lại một ít thuốc trừ sâu pha loãng, trên người có dấu vết đánh đập vì bị bạo lực gia đình quanh năm.

Ở một vùng xa xôi, có một số bố mẹ không được học hành nhiều, lúc giáo dục con cái sẽ luôn cực đoan. Cách giáo dục càng cực đoan, sẽ càng phản tác dụng, không những không giúp con tốt hơn, mà còn khiến đứa bé trở nên hư hỏng.

Hầu Dương, học tập luôn đứng chót, trong mắt thầy giáo cũng là đứa trẻ nghịch ngợm nhất.

Chuyện nghịch ngợm nhất mà cậu đã làm, là đánh cược mạng sống của mình để phản kháng bố mẹ và nhà trường. Cậu cứ nghĩ mình thông minh mà pha loãng thuốc trừ sâu, nhưng cậu không biết, dù đã pha loãng thì thuốc trừ sâu vẫn là chất độc mạnh với thân thể của cậu.

“Nếu cứu kịp thời, có lẽ còn có một tia hy vọng.” Pháp y nói: “Nhưng cậu bé không được đưa đến bệnh viện cứu chữa, mà bị ném xuống giếng cạn, mất mạng trong nỗi giày vò tra tấn.”

Lá thư bị bố mẹ cậu thiêu hủy kia, là phản kháng, là hy vọng cuối cùng cậu dành cho mình.

Rốt cuộc ai đã ném cậu bé xuống đáy giếng đây?

Là bố mẹ muốn lợi dụng cái chết của cậu bé để lừa gạt trường học đòi bồi thường, hay... còn kẻ nào đó với mục đích khác?

Chắc chắn bố mẹ cậu biết chân tướng, vì họ đã dẫn người tìm thấy thi thể của Hầu Dương.

Nhưng trong phòng thẩm vấn, bố mẹ Hầu Dương cứ một mực khăng khăng con mình bị thầy giáo mắng nên mới nhảy giếng tự sát. Dù cảnh sát đã đưa ra chứng cứ thuốc trừ sâu mới là nguyên nhân tử vong, họ vẫn chết sống không tin. Trong mắt họ, đây chỉ là lý do thoái thác của pháp y và cảnh sát, là lừa gạt thôi.

“Con trai đáng thương của tôi, trước khi chết ngày nào thằng bé cũng nói mình bị bắt nạt ở trường học.” Mẹ Hầu Dương khóc lớn: “Thầy giáo của nó không phải người mà, lại có thể bức tử một đứa trẻ còn nhỏ như vậy!”

“Vậy tại sao mấy người không đến trường học giúp con mình trước khi nó xảy ra chuyện đi?!”

“Bọn tôi đâu đoán được đám giáo viên đó sẽ bức tử con trai tôi!”

“Vậy vết thương trên người Hầu Dương, mấy người giải thích thế nào?!”

“Tại thầy giáo hết, bọn tôi làm bố mẹ, chẳng lẽ còn nỡ đánh con mình sao?!”

“Bố mẹ hả, mấy người đã thật sự làm tròn trách nhiệm bảo vệ con mình chưa?”

“Anh nói gì vậy, bọn tôi còn có thể hại con mình sao!!”

Đối mặt với đám người lưu manh vô liêm sỉ như thế là chuyện khiến cảnh sát đau đầu nhất, dù đôi bố mẹ này khóc trời gọi đất, họ cũng lực bất tòng tâm.

Đến tận khi Phó Hổ tìm hàng xóm của họ đến đây, mới khiến họ

lỡ lời trong lúc bối rối.

Hóa ra, vì mê mạt chược đánh bạc nên bố mẹ Hầu Dương nợ nần chồng chất. Vào buổi tối cậu bé mất tích, hàng xóm của họ còn nghe được họ nói với chủ nợ, không lâu nữa họ sẽ nhận được một khoản tiền, tới khi ấy sẽ trả hết.

Chưa dừng ở đó, hàng xóm còn nói một tin khiến người khác hãi hùng hơn: Hầu Dương không phải con ruột của họ, mà là đứa bé họ dùng năm nghìn tệ mua từ tay bọn buôn người.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

“Lúc bị bế tới, Tiểu Hầu gầy giống hệt con khỉ nhỏ, bố mẹ nó bỏ tiền ra mua, chúng tôi cứ nghĩ họ sẽ nuôi dưỡng cẩn thận, nào ngờ họ không hề xem Tiểu Hầu như con mình. Mỗi ngày động một chút là đánh chửi, không đi học thì nhốt nó trong nhà không cho ra ngoài, có mấy lần thằng bé đói quá phải chạy qua nhà bọn tôi ăn chực. Thầy cô giáo cũng tốt lắm, thường xuyên tới cửa khuyên hai vị bố mẹ không phải người kia, đáng tiếc không khuyên nổi. Hầy, Hầu Dương thật sự là đứa trẻ đáng thương ăn cơm trăm nhà, thảo nào thằng bé sẽ nghĩ quẩn, quá khổ rồi. Thằng bé nhỏ như thế, sao có thể chịu nổi chứ?”

Khi nghe kể vậy, những cảnh sát có mặt, dù là một đám đàn ông mạnh mẽ, cũng đau lòng, không nhịn được mà rơm rớm nước mắt.

Nhất là lúc họ biết cậu bé vẫn chưa chết sau khi uống thuốc trừ sâu pha loãng, ở đáy giếng cậu bé phải chịu đựng giày vò hồi lâu, mới chết đi trong nỗi tuyệt vọng.

Còn bố mẹ Hầu Dương, lúc đưa con từ đáy giếng lên, lại không hề đề cập tới chuyện này.

Chứng tỏ, bọn họ biết khi ấy Hầu Dương vẫn còn sống.

Có người làm bố mẹ, sẽ hy sinh cả đời vì con mình, có kẻ làm bố mẹ, lại chẳng xứng với hai từ bố mẹ.

...

Trên đường trở về, Diệp Tiểu Nhu càng nghĩ càng thấy có chỗ không đúng.

Cô cảm giác vụ án này vẫn còn gì đó họ chưa phát hiện ra.

Giang Thạc đã sớm chạy xa, Diệp Tiểu Nhu đang chìm trong suy nghĩ, vô thức ôm lấy eo Dương Viêm, tựa cằm lên vai anh.

Cô nghiền ngẫm về vụ án theo thói quen, nhưng không hề nhận ra, mình đã chủ động dựa vào lưng Dương Viêm.

Khoảnh khắc cô nhận ra, là khi Dương Viêm dừng xe dưới cột đèn giao thông lúc sắp vào nội thành.

Sau khi chậm chạp lấy lại tinh thần, Diệp Tiểu Nhu lập tức cứng đờ người.

Nỗi xấu hổ lan từ chân tóc xuống tận lòng bàn chân cô.

Nếu giờ cô chợt buông ra, vậy sẽ càng thêm xấu hổ nhỉ? Thế nên phải lặng lẽ, bình tĩnh, từng li từng tí... Diệp Tiểu Nhu nhẹ nhàng di chuyển ngón tay mình, một ngón, hai ngón, sau đó chậm rãi rút cánh tay đang vòng quanh eo anh về. Khi cô đang từ từ tách khỏi lưng anh…

Đèn xanh đã sáng, Dương Viêm rồ ga, moto lao đi khiến cằm cô lại đập vào vai anh theo quán tính.

Anh đột nhiên tăng tốc độ.

Thậm chí còn nhanh hơn vừa rồi.

Gió mạnh ập vào cơ thể cả hai, tốc độ ngày một nhanh hơn, Diệp Tiểu Nhu ngày càng cảm nhận rõ độ ấm trên tấm lưng rắn chắc thẳng tắp của anh. Từ nơi tiếp xúc không một kẽ hở giữa hai người, nhiệt độ nóng rực này liên tiếp truyền sang người cô.

Dường như luồng nhiệt nóng bỏng đang lan ra toàn thân cô theo từng mạch máu, Diệp Tiểu Nhu không kìm được mà ôm anh chặt hơn, cố gắng hấp thụ luồng nhiệt nóng rực trên người anh.

Bọn họ không hề lên tiếng.

Song, tựa như hô hấp của cả hai đang hòa vào nhau giữa từng làn gió.

Cô bỗng cảm thấy vui lắm, niềm vui từ trong ra ngoài, từ ngoài vào trong.

Nếu có thể cứ kéo dài mãi như vậy thì tốt biết bao.

Nếu con đường này không có tận cùng thì tốt biết bao.

Nếu đoạn ký ức này có thể vĩnh viễn in sâu trong tâm trí cô thì tốt biết bao.

Nhưng rốt cuộc, con đường này cũng kết thúc.

Khi bọn họ tới điểm cuối, anh dừng xe, họ cũng tách ra.

Anh là ông chủ của công ty Mặc Phi, được vô số người tin tưởng và dựa vào, còn cô...

Chỉ là một tội phạm bị giam cầm trong nhà tù ký ức.

...

Diệp Tiểu Nhu vốn tưởng anh sẽ đưa mình về công ty, hoặc dưới tòa nhà cô ở, dù sao cũng cùng một chỗ.

Nhưng tới tận khi đi ngang qua khu vực kia, Dương Viêm vẫn không dừng xe.

Diệp Tiểu Nhu nhận ra, định hỏi anh, nhưng cô chỉ hé miệng, vẫn không lên tiếng, đằng nào cũng sẽ trở về thôi.

Cứ như vậy, Dương Viêm chở cô vòng qua hơn nửa nội thành, cuối cùng, anh dừng xe ở một khu biệt thự dưới chân núi.

"Ngủ rồi à?"

Diệp Tiểu Nhu vốn vẫn không nhúc nhích tựa lên lưng anh, nghe thấy câu này, cô lập tức ngồi thẳng lưng, rút cánh tay đang ôm chặt eo anh về: "... Cũng sắp ngủ rồi."

Dường như anh nở một nụ cười nhẹ.

Nhưng đó chẳng qua là một tiếng cười ngắn ngủi truyền từ trong mũ bảo hiểm màu đen ra thôi: "Thế em muốn ngủ một lúc không?"

"... Không cần."

Diệp Tiểu Nhu tháo mũ bảo hiểm xuống, chỉ muốn tìm kẽ hở để chui vào: "Sao chúng ta tới đây vậy? Chẳng lẽ có vụ án phải điều tra sao?"

Cô bắt đầu quan sát xung quanh.

Dương Viêm vẫy tay, một bảo vệ chạy tới, khom lưng với anh: "Anh Dương, anh tới rồi."

Dương Viêm ném chìa khóa xe cho anh ta, nói với Diệp Tiểu Nhu: “Đi thôi.”

Thay vì nói là biệt thự, nơi này càng giống một dinh thự nằm giữa cảnh quan tuyệt đẹp hơn.

Dưới bầu trời đêm, toàn bộ khu biệt thự dưới chân núi chìm trong bầu không khí vừa yên tĩnh vừa tươi mát của rừng rậm.

“Chúng ta đi đâu thế? Nơi này xảy ra chuyện gì sao?”

Dương Viêm im lặng, đi một lát rồi mới nói: “Trong đầu em toàn là vụ án à?”

“Nếu không thì còn gì nữa?”

Dương Viêm dừng bước, quay đầu nhìn cô.

Diệp Tiểu Nhu thầm căng thẳng.

Đôi mắt anh sâu thẳm tĩnh lặng như màn đêm lúc này: “Ngoại trừ làm việc, chẳng lẽ trong cuộc sống không có việc gì khác để làm ư?”

Câu này, xuất phát từ miệng anh thì đúng là hơi buồn cười, chắc hẳn không chỉ một người từng nói với anh như vậy. Một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, gần như ngày nào anh cũng làm việc, không ngừng nhận điện thoại, không ngừng trả lời tin nhắn, không ngừng mở họp, càng không thiếu việc lặt vặt. Còn những mặt khác của cuộc sống thì nhàm chán hơn bất cứ người bình thường nào. Thế nên khi anh nói câu này, nghe buồn cười đến mức nào chứ?

Nhưng cô gái trước mắt không thể giống anh, cô có thể làm việc, cũng phải có một cuộc sống bình thường.

Diệp Tiểu Nhu trầm mặc một lúc, hỏi: “Sếp, mấy lời này không phải anh nên tự nói với mình sao?”

“... Tôi chỉ có thể làm việc, em thì không.”

Thấy anh xoay người bước đi, Diệp Tiểu Nhu đuổi theo: “Dựa vào đâu chứ? Sếp cũng là người mà, sao chỉ có thể làm việc thôi?”

Dương Viêm đến trước một biệt thự ba tầng, nhập mật mã, mở cửa.

Diệp Tiểu Nhu lùi về sau hai bước.

Cô từng nghĩ chắc chắn nơi Dương Viêm ở sẽ không bình thường, nhưng không ngờ lại khác biệt như vậy. Dưới chân núi trong nội thành tấc đất tấc vàng, sở hữu một căn biệt thự sân vườn xinh đẹp như vậy, ắt hẳn là giấc mộng của tất cả mọi người đang làm việc ở thành phố lớn này.

Nói gì thì nói, tòa nhà công ty cũng là một căn biệt thự được sửa lại, có lẽ là một trong những bất động sản thuộc quyền sở hữu của Dương Viêm.

Vào sân, Diệp Tiểu Nhu mới phát hiện bên trong không im lặng như cô nghĩ. Trước cửa biệt thự, giữa bãi cỏ có nhóm người đang làm đồ nướng, đủ cả nam lẫn nữ, họ khoảng ba mươi đến năm mươi tuổi. Ai cũng đang thoải mái vừa tán gẫu vừa nướng đồ.

Nhưng nhìn thế nào cũng không giống người nhà của Dương Viêm, vì cô thấy vài chiếc xe đậu bên ngoài, mọi người vẫn đặt túi của mình trên ghế, do đó họ không phải người sống trong biệt thự sân vườn.

“A Viêm tới rồi à?” Khi một người phụ nữ tầm hơn ba mươi tuổi

đang nướng thịt thấy cả hai, cô ấy nhiệt tình vẫy tay với họ: "Dẫn bạn qua đây đi. Ái chà, còn là một cô gái xinh đẹp nữa cơ đấy."

Mọi người chào hỏi Dương Viêm, có thể nhận ra họ là bạn tốt, trong lúc nói chuyện ai nấy cũng thoải mái vui vẻ, không hề câu nệ.

"Quả thực hiếm khi A Viêm dẫn bạn bè đến. Nhanh, mau tới đây ngồi, thịt cũng nướng sắp xong rồi, hai người tới đúng lúc lắm."

"Xin chào cô gái nhỏ, cô tên gì?"

"Chào mọi người, tôi tên Diệp Tiểu Nhu, gọi tôi Tiểu Nhu là được." Thấy Dương Viêm kéo ghế cho cô, Diệp Tiểu Nhu chỉ có thể thoải mái thuận thế ngồi xuống, cô mỉm cười nhìn một vòng, mới phát hiện...

Cứ tưởng là bạn bè tụ tập thôi, nhưng lai lịch của mỗi người... hình như không hề đơn giản.

Đầu tiên, về người phụ nữ mặc đồ thể thao vừa chào hỏi kia, đó là người dẫn chương trình nổi tiếng của một đài truyền hình nào đó, tên Vu Lê Chi. Người đàn ông trung niên cười rộ gọi cô là cô gái nhỏ, nếu cô nhớ không lầm thì đây là Trần Minh - Chủ tịch của một công ty xe hơi. Người hào hoa phong nhã ngồi đối diện vừa cười chào cô, Diệp Tiểu Nhu đã thấy trên tạp chí, là một nhà văn viết truyện thiếu nhi nổi tiếng. Ba người còn lại, cô chỉ nhận ra một người là Giám đốc bệnh viện từng xuất hiện trên tiêu đề tin tức, hai người khác cô không biết, nhưng lai lịch chắc cũng không đơn giản.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Diệp Tiểu Nhu kinh ngạc nhìn Dương Viêm, Dương Viêm lấy đồ ăn và đưa khăn ướt lau tay cho cô: "Em nhận ra hết đúng

không? Không cần giới thiệu từng người cho em chứ?"

"Vậy đây là..."

"Tụ tập bạn bè bình thường, tổ chức tiệc nướng trong sân khá tiện, em muốn ăn gì?"

Tụ tập bạn bè bình thường? Anh nói thì nghe đơn giản lắm, nhưng nhóm bạn bè mặc trang phục giản dị, cười cười nói nói này, lai lịch của họ không đơn giản chút nào. Nếu cô đoán không sai, có lẽ những người này từng hợp tác với Dương Viêm, bởi vì khá hợp tính nên dần dà trở thành bạn bè. Tụ tập đơn giản cũng là một cách khiến quan hệ bền chặt hơn, nhưng cô không ngờ Dương Viêm sẽ dẫn cô đến một dịp như vậy. Những buổi tụ tập riêng tư thế này, đáng lẽ không phải nơi người ngoài có thể tùy ý tham gia.

Nhưng Dương Viêm nói không sai, đây chỉ là một buổi bạn bè hẹn nhau ăn uống thôi, họ không nhắc đến công việc, không đề cập tới chuyện làm ăn, cũng không tò mò về Diệp Tiểu Nhu. Họ tán gẫu chuyện trời đất, muốn nói gì cũng được, không hề kiêng dè, cũng không bài xích người lạ như Diệp Tiểu Nhu, mọi người rất thân thiết với cô.

Có thể hẹn các nhân vật nổi tiếng từ nhiều ngành nghề khác nhau lại, không phải ở tiệc rượu xa hoa rực rỡ, cũng không phải ở phòng riêng trong khách sạn năm sao, mà chỉ như một nhóm bạn bè bình thường nhất, tổ chức tiệc BBQ và nói chuyện thiên hạ trong sân vườn tràn ngập hương hoa, đây là chuyện người thường có thể làm được sao?

Vu Lê Chi đưa cho Diệp Tiểu Nhu một ít xiên thịt nướng, Dương Viêm nói: "Em ấy không thích ăn thịt heo và thịt dê."

Vu Lê Chi cười gật đầu: "Được, vậy cho cô chân gà và thịt bò xiên."

Diệp Tiểu Nhu ngạc nhiên hỏi Dương Viêm: “Sao anh biết tôi không thích ăn thịt heo và thịt dê?”

Dương Viêm trả lời: “Mấy lần dùng bữa không thấy em ăn.” Nói xong, anh đặt một ly nước chanh xuống trước mặt cô.

Anh giúp cô lấy bộ đồ ăn, lấy thức ăn, thậm chí cũng rất tự nhiên lấy nước trái cây, như thể đây là một việc nên làm. Diệp Tiểu Nhu biết anh tinh tế lịch thiệp, nhưng... dù sao cô cũng là nhân viên, còn anh là sếp. Dẫu cô không tiếp xúc nhiều với việc đối nhân xử thế, nhưng vẫn hiểu trên bàn ăn không có chuyện sếp chăm sóc nhân viên, lẽ ra cô phải là người bưng trà rót nước cho anh mới đúng.

Càng khiến cô bất ngờ hơn là, anh nhớ thói quen ăn uống của cô, nếu không quan sát kỹ... sao lại biết rõ như vậy chứ?

Nhưng buổi tụ tập riêng tư thế này, chắc cũng không cần để ý nhiều, Diệp Tiểu Nhu thầm nghĩ. Cô thuận miệng nói cảm ơn rồi bắt đầu ăn. Cô đói lắm, buổi sáng cô chỉ ăn một ít điểm tâm sau khi họp, tiếp đó phải chạy đi điều tra vụ án, mãi đến lúc này cô vẫn chưa ăn gì.

Cô nhanh chóng ăn hết hai cặp chân gà, hai xiên thịt bò, Dương Viêm lấy thêm một phần bắp vừa nướng xong rồi đưa cô. Lúc đang ăn, cô thấy Vu Lê Chi cứ cười tủm tỉm nhìn mình.

Diệp Tiểu Nhu: “Vu... Chị Vu?”

“Uầy, chị từng tuổi này rồi, không hợp làm chị Vu của em đâu.” Vu Lê Chi cười rộ, khác hẳn người dẫn chương trình nghiêm túc chuyên nghiệp trên TV.

“Đúng rồi, vụ án liên hoàn vào thời gian trước, là cậu phá đúng không, A Viêm?” Trần Minh bỗng hỏi: “Tôi còn nghĩ sao phá

nhanh vậy, chắc chắn Đội Cảnh sát hình sự đã nhờ cậu hỗ trợ nhỉ?"

"Ừ, tôi và Tiểu Nhu cùng phá vụ án đó."

Mọi người kinh ngạc nhìn Diệp Tiểu Nhu, Diệp Tiểu Nhu suýt sặc hạt bắp: "Không không, tôi chỉ là chân chạy vặt thôi."

Dương Viêm: "Có phải chân chạy vặt không, tôi không biết sao?"

Trần Minh cười: "Giỏi quá, quả nhiên bên cạnh A Viêm không một ai là người bình thường."

Vu Lê Chi nói: "Cô gái bình thường thì A Viêm của chúng ta có thể để mắt tới ư?"

Để, để mắt gì cơ?

Diệp Tiểu Nhu định mở miệng giải thích, Dương Viêm đã đưa một tờ khăn giấy qua, nói: "Lau cằm đi, dính nước sốt rồi."

"Ồ." Diệp Tiểu Nhu nhận khăn lau miệng.

Sau đó chủ đề này cứ trôi qua.

"Đúng rồi, vụ án tự tử ồn ào xôn xao gần đây, A Viêm, cậu có tham gia điều tra không?"

Dương Viêm gật đầu: "Trước mắt đang điều tra."

"Chuyện này rất nghiêm trọng với thành phố C của chúng ta, một người rồi một người tự sát, ai mà dám đến thành phố C học tập và mua nhà nữa chứ? Mới đây còn suýt lọt vào danh sách những thành phố căng thẳng nhất đấy."

"Đúng đúng, khoảng thời gian trước vụ án giết người hàng loạt

kia đã ầm ĩ khiến lòng người hoảng sợ rồi. Hầy, sao cứ cảm giác thế giới ngày càng rối loạn nhỉ?"

"Cứ làm tốt việc của mình, chuyện xã hội chỉ có thể giúp đỡ trong khả năng thôi."

"A Viêm, cậu không hổ danh là anh hùng giấu mặt ở thành phố C của chúng ta. Nhiều năm như thế, số lượng tội phạm mà cậu giúp Đội Cảnh sát hình sự bắt, không phải hàng trăm thì cũng phải hàng chục tên. Tôi còn nhớ năm ấy cậu đến biên giới truy vết một tổ chức buôn bán phụ nữ và trẻ em, thành công giải cứu mười mấy đứa trẻ đáng thương. Bên phía truyền thông chỉ muốn đào ra thông tin của cậu, nhưng cậu rất thông minh, không hề lộ mặt, đến tận bây giờ bọn họ vẫn không biết cậu chính là vị anh hùng thầm lặng kia."

"Còn việc khiến tôi bội phục hơn cả là, hai cảnh sát chống m@ túy ở tuyến đầu của cuộc chiến chống m@ túy năm ngoái, chính cậu đã đơn thương độc mã tới Vân Nam giải cứu họ, chuyện này vốn cũng không mấy người biết."

"Nói đi cũng phải nói lại, A Viêm không hợp làm cảnh sát thật. Dù sao, trên đời này luôn có một số chuyện không thích hợp dùng cái danh cảnh sát để giải quyết."

Diệp Tiểu Nhu không nhịn được mà nhìn Dương Viêm.

Cô biết Dương Viêm từng âm thầm thực hiện vô số chuyện, trong đó có nhiều việc không hề liên quan đến lợi ích, chỉ có chuyện anh muốn làm, không có chuyện không thể làm.

Nhưng cô cũng khó lòng tưởng tượng, anh đã từng vì thành phố này, thậm chí vì quốc gia này mà một mình cáng đáng nhiều việc như thế.

Nếu thời đại này có anh hùng, chắc chắn anh cũng xem như

một trong số đó.

Theo lời kể của họ, Dương Viêm không thể hiện thái độ gì, chỉ thản nhiên cười: “Đó là chuyện của quá khứ rồi, con người thì phải nhìn về phía trước.”

Anh hơi dừng lại, bỗng nghiêng đầu nhìn Diệp Tiểu Nhu.

Diệp Tiểu Nhu đang gặm bắp, chợt thấy tầm mắt của anh, cô mờ mịt nhìn anh.

Dương Viêm cầm một tờ khăn giấy, trước ánh mắt ngơ ngác của Diệp Tiểu Nhu, anh nhẹ nhàng lau khóe miệng cô: “Em lau chưa sạch.”

Những người còn lại mỉm cười nhìn cảnh này.

“Ồ...” Diệp Tiểu Nhu cúi đầu tập trung gặm bắp, đến khi gặm xong, cô mới phát hiện Dương Viêm đang uống rượu với họ.

Trong đầu cô bỗng xuất hiện cảnh công ty liên hoan lần trước, sau khi mọi người rời đi, Dương Viêm say rượu.

Nhưng nếu ở chỗ của anh, uống chút rượu cũng không sao, cô sẽ không cần đưa anh về.

Bọn họ cũng không ép ai uống, thấy thích thú thì bắt đầu đổi sang bia, chỉ có vị Chủ tịch kia ắt hẳn đã quen với tiệc rượu. Ban đầu ông ta vẫn ổn, về sau càng uống càng cao hứng, thoáng cái đã uống hết mấy chai bia, cuối cùng người khác phải khuyên thì ông ta mới chịu ngừng.

“Ừ nhỉ, ngày mai mọi người còn phải làm việc, không thể, không thể quá...” Trần Minh giơ ly lên: “Một ly rượu cuối cùng, để chúng tôi kính ông chủ Dương của chúng ta, và cô gái nhỏ bên cạnh cậu ấy luôn. Những việc mọi người làm để giúp đỡ thành

phố này, người khác không biết, nhưng chúng tôi biết rõ."

Một ly cuối cùng, ai nấy cũng uống, bao gồm cả Diệp Tiểu Nhu, tất cả cạn ly. Lúc này, bầu trời rơi xuống một giọt mưa.

Giọt mưa đến rất vừa vặn, tiệc cũng đã tàn, mọi người đều có tài xế chở tới. Chờ tài xế dìu tất cả lên xe xong, Vu Lê Chi đi cuối chợt nháy mắt với Diệp Tiểu Nhu: "Thời buổi này, gặp được sếp tốt không dễ đâu, nắm chắc nhé em gái."

Nắm chắc... Nắm chắc kiểu gì? Một vị sếp thông minh hơn cô, cao lớn hơn cô, giỏi giang hơn cô, cô phải nắm chắc thế nào đây?

Nhìn người cuối cùng rời đi, Diệp Tiểu Nhu thở phào nhẹ nhõm, chuẩn bị tới giúp anh thu dọn bàn ăn, từng hạt mưa lớn nhỏ cũng bắt đầu rơi xuống.

Xem ra những người này, không chỉ có lai lịch không đơn giản, mà còn cực kỳ may mắn nữa, người vừa đi thì đã đổ mưa lớn!

Chương 52

“Em vào trong mau.”

“Nhưng còn chưa dọn bàn...”

“Người giúp việc sẽ làm.”

Dương Viêm kéo Diệp Tiểu Nhu, nhanh chân dẫn cô vào biệt thự, vừa vào cửa, bên ngoài lập tức đổ mưa tầm tã.

“Kỳ lạ, mới nãy còn bình thường mà, sao giờ lại mưa lớn như vậy?”

Không may, cô đã chậm một bước, ướt hết người: “Cho nên đây là điểm khác nhau giữa người thường và người nổi tiếng ư? Ngay cả mưa họ cũng có thể tránh.”

Cô vừa dứt lời, thứ gì đó đã phủ lên đầu, Diệp Tiểu Nhu cầm xuống nhìn, là một chiếc khăn mặt trắng tinh mềm mại.

“Ai nói em là người thường?”

“Ý tôi là, làm người thường cũng không có gì không tốt.” Diệp Tiểu Nhu lấy khăn mặt lau nước mưa trên mặt và tóc, khi quay đầu thấy phòng khách lớn, cô tức khắc trở nên choáng ngợp.

So với lối trang trí đơn giản trong căn hộ cô đang ở, hiển nhiên chủ nhân đã để tâm đ ến việc thiết kế của biệt thự này hơn hẳn: Phòng khách tầm hai tới ba trăm mét; cầu thang xoắn ốc bằng

gỗ; lò sưởi âm tường kiểu Âu; dưới sô pha màu trắng ngà để tấm thảm trải sàn bắt mắt; đèn chùm phía trên đầu được làm từ hàng trăm viên pha lê xếp chồng lên nhau; rèm cửa sổ màu xanh rất dày; trên tường treo tranh sơn dầu, mang phong cách tương xứng với vườn hoa ngoài sân.

Từng vật dụng trong nhà, từng món đồ trang trí đều như một đám tác phẩm nghệ thuật.

Dương Viêm cởi áo khoác ra, áo phông màu đen bị mưa xối dính sát người, thoáng lộ ra đường cong cơ thể đẹp đẽ, tóc anh vừa dùng khăn lau nên hơi rối, gương mặt dưới mái tóc đen thoạt trông càng thêm trẻ hơn, cũng tôn lên vẻ điển trai.

Nếu nói choáng ngợp, điều thực sự khiến người khác choáng ngợp, ắt hẳn chính là Dương Viêm, người đang đứng ở đó.

Thấy cô đang quan sát mình, Dương Viêm nhanh chóng liếc xuống quần áo ướt đẫm nước mưa của cô, anh dừng một chút, nhìn sang nơi khác: “Em tắm nước ấm rồi thay đồ đi.”

Diệp Tiểu Nhu ngẩn người: “Nhưng tôi...”

“Trời mưa lớn lắm, đêm nay em hãy ở đây.” Dương Viêm xoay người bước lên cầu thang: “Trên lầu có rất nhiều phòng, em cứ tự nhiên.”

Diệp Tiểu Nhu quay đầu nhìn, quả thực mưa như trút nước.

Dương Viêm ngoảnh lại nhìn cô, Diệp Tiểu Nhu đành lên cầu thang với anh.

Thật ra nơi cô ở, trước đây cũng là căn hộ của Dương Viêm. Diêm Tiêu Tiêu từng kể, Dương Viêm sở hữu rất nhiều nhà ở thành phố C, nên không ai biết anh đang ở nơi nào, có lẽ căn biệt thự này cũng nằm trong một trong số đó. Nhưng dẫu tất cả đều

của Dương Viêm, cảm giác của cô khi ở bên căn hộ kia và ở trong biệt thự này là hoàn toàn khác biệt.

Bên kia gần như không có hơi thở cuộc sống của Dương Viêm, còn căn biệt thự này... ngóc ngách nào cũng có thể cảm nhận được dấu vết sinh hoạt của anh, đây mới là điểm khác biệt.

“Đúng rồi, hôm nay anh không uống say sao?”

Dương Viêm nhếch khóe môi, như muốn cười: “Yên tâm, dù tôi uống say, cũng sẽ không làm chuyện khiến em không thích.”

“À, tôi không có ý đó, ý tôi là, anh không cần chăm sóc tôi, tự tôi có thể.”

“Có thể gì? Có thể chăm sóc mình sao?”

“Đúng vậy.” Cô thuận miệng trả lời.

Trên cầu thang, Dương Viêm xoay người lại, Diệp Tiểu Nhu vừa vặn đứng cách anh đúng hai bước, hai người đối mặt, trông có vẻ rất gần nhau.

Nhưng anh quá cao, thế nên giữa hai người vẫn cách nhau một khoảng rõ ràng, Diệp Tiểu Nhu chỉ có thể ngẩng đầu nhìn anh.

Nhưng cho dù ở góc nhìn lên, trong mắt anh vẫn không hề mang tới cảm giác lạnh lùng từ trên cao nhìn xuống, trái lại tựa như đang ánh lên niềm vui.

“Thế à?” Dương Viêm cụp mắt nhìn cô: “Em nói tự chăm sóc, cũng chỉ để giữ cho mình sống sót thôi. Từ nhỏ đến lớn, em đã từng thật sự chăm sóc tốt cho bản thân chưa?”

Khi đứng trong phòng tắm, dòng nước ấm chảy xuống cơ thể lạnh băng, trong đầu Diệp Tiểu Nhu vẫn xoay quanh lời Dương

Viêm vừa nói với mình trên cầu thang.

Từ nhỏ đến lớn, em đã từng thật sự chăm sóc tốt cho bản thân chưa?

Đã từng rồi...

Hai năm ấy, ngày nào cô cũng cố hết sức chăm sóc bản thân, để mình thông minh hơn, dũng cảm hơn, hạnh phúc hơn, khiến người khác yêu thương hơn.

Chỉ trong nửa năm, cô đã học hết tất cả sách của ba năm trung học, chờ một ngày nào đó sẽ thi vào một trường đại học mà người người ngưỡng mộ. Để người từng chăm sóc cô... có thể không thất vọng về cô, mà sẽ rất vui vì đã nhận nuôi cô. Cô muốn chứng minh mình xuất sắc biết bao, có ưu điểm khiến người khác yêu thích, chỉ đáng tiếc... ông trời đã không cho cô cơ hội này.

Thế nên có chăm sóc bản thân hay không, cũng đâu quan trọng gì, đúng không?

Bất cứ ở nơi nào, cô cũng có thể sống sót, ngay cả ở nhà tù hay bệnh viện tâm thần đáng sợ trong mắt người khác, thậm chí tại công trường đơn sơ, tất cả những gì mà cô làm, chẳng qua là để bản thân sống sót thôi.

Tồn tại, cũng chỉ tồn tại.

Còn cuộc sống thì khác, cuộc sống nên muôn màu muôn vẻ, nhưng cuộc sống mà cô đã trải qua chỉ ngập trong tối tăm.

Dương Viêm nói đúng, mấy năm nay, quả thực cô không hề chăm sóc tốt cho bản thân.

Tắm rửa xong, cô quấn khăn tắm bước ra, thấy trên ghế trước

cửa phòng tắm đặt một tờ giấy, viết: quần áo ở trong tủ, đồ mới hết, em cứ tự nhiên.

Phòng ngủ này vừa nhìn đã biết được thiết kế tỉ mỉ, giường lớn êm ái màu trắng ngà, gối đầu và chăn mền sạch sẽ ngăn nắp, sàn gỗ trải tấm thảm mềm mại. Trong phòng chỉ mở ngọn đèn đầu giường, trên bàn đặt ly sữa đã được hâm nóng.

Cô mở tủ ra, có hơn mười bộ quần áo được sắp xếp gọn gàng đâu vào đấy, tất cả đều phù hợp với số đo của cô.

Diệp Tiểu Nhu chọn một chiếc váy ngủ rồi mặc vào.

Không có gì bất ngờ, những bộ đồ này giống hệt quần áo trong căn hộ của cô, đều do Dương Viêm mua cho cô.

Dường như lúc nào người đàn ông này cũng biết cô cần gì. Hơn nữa vào thời điểm cô cần giúp đỡ nhất, anh luôn là người đầu tiên xuất hiện bên cạnh cô, giải quyết tất cả những việc cô không giải quyết được.

Nếu trước kia Tiêu Ngũ không nhận lời gửi gắm của Thiệu Lương Vỹ, đưa cô đến công ty, vậy bây giờ cô sẽ thế nào đây?

Ắt hẳn vẫn rúc mình trong cái lán xập xệ nơi công trường, dưới thời tiết này, ngay cả nơi chắn gió che mưa cũng không có, chẳng khác gì chú chó hoang.

Lúc rời phòng, cô thấy Dương Viêm ngồi trên sô pha dưới lầu, một tay chống cằm, hình như anh đang suy nghĩ gì đó.

Trên bàn trước mặt anh là viên kẹo cô tìm được dưới giếng cạn.

Diệp Tiểu Nhu nhẹ chân nhẹ tay bước xuống.

“Anh nghĩ ra gì à?”

Tóc cô xõa tung đến ngang thắt lưng, cô mặc váy dài mềm mại màu trắng, đi xuống từng bậc thang một, bước chân nhẹ như mèo.

"... Không." Dương Viêm nhìn cô ngồi xuống sô pha trước mặt mình. Anh hỏi: "Uống sữa chưa?"

"Uống hết rồi." Diệp Tiểu Nhu cười cười, má cô ửng hồng, như có phần ngại ngùng: "Cảm ơn anh."

Bên ngoài vẫn mưa to không ngớt, trong phòng khách lớn thì tựa như một vùng trời riêng chỉ còn hai người.

Diệp Tiểu Nhu quan sát viên kẹo.

Đó vốn nên là món khiến trẻ con vui vẻ, nhưng giờ phút này lại như một thứ che giấu tội ác.

"Tôi đã gặp nhiều người tuyệt vọng đến mức muốn tự sát, những bệnh nhân trầm cảm nặng, rối loạn lưỡng cực. Dù dùng bao nhiêu thuốc cũng không thể khiến cảm giác trống rỗng trong tinh thần họ vơi bớt. Một bệnh nhân rối loạn trầm cảm nặng muốn tự sát từng nói với tôi, bên trong anh ta như đang bị một nỗi tuyệt vọng không cách nào hình dung khoét sạch, anh ta cảm thấy đau đớn tột cùng. Anh ta không biết tại sao nỗi tuyệt vọng này lại đến, như thể vô duyên vô cớ xông vào cơ thể anh ta. Tôi cứ nghĩ anh ta đã trải qua biến cố lớn trong cuộc sống, nhưng anh ta đã phủ nhận, gia đình anh ta hạnh phúc, công việc thuận lợi. Nhưng không rõ vì lẽ gì mà lại mắc căn bệnh chỉ có ở người gặp phải tổn thương nghiêm trọng."

Cô ôm gối ôm ngồi tựa vào sô pha, nhẹ giọng nói: "Từ đó tôi mới biết, hóa ra có một căn bệnh về tinh thần bào mòn hết sinh lực của một người mà không rõ nguyên do. Chúng không hề xuất hiện dấu hiệu gì, đẩy một người đang sống vui vẻ rơi xuống vực

sâu.”

“Có một cô gái trẻ dường như luôn mỉm cười, nụ cười của cô ấy rực rỡ vô cùng. Nhưng một ngày nọ, cô ấy đã nhảy lầu với nụ cười ấy trên môi. Khi được đưa vào bệnh viện tâm thần, cô ấy mới khóc kể rằng mình đã muốn chết từ lâu. Nụ cười bên ngoài không thể xoa dịu biết bao cô đơn và đau khổ trong nội tâm cô ấy, cô ấy muốn chết, mỗi lần phát bệnh chỉ muốn chết quách cho rồi, đó là người mắc chứng trầm cảm cười. Không một ai biết lúc họ ở một mình đã phải chịu đau khổ cỡ nào, khi chứng bệnh về tinh thần chuyển hóa lên thân thể, ngay cả cơ thể họ cũng sẽ sinh ra đau đớn không tài nào kiềm chế nổi. Nhưng người bên cạnh bọn họ không hề hiểu nỗi đau này, chỉ nghĩ một người đang yên ổn bỗng dưng nghĩ quẩn thôi. Đôi khi người bên cạnh lại chính là người đã làm gãy cọng rơm hy vọng cuối cùng trong cuộc đời họ.”

Cô cụp mắt, trong giọng nói dịu dàng lộ ra nỗi bi thương khó tả.

Vì khi những bệnh nhân ấy kể về căn bệnh mình mắc phải, tất cả mọi khổ sở của họ đã khắc sâu trong tâm trí cô, thế nên cô mới có thể gằn từng tiếng, thuật lại từng từ một.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Hai mắt Dương Viêm trở nên u tối.

“Em cảm thấy, nạn nhân lần này có liên quan đến bệnh trầm cảm sao?”

“Có lẽ, tôi nghĩ có khả năng.” Cô nhìn Dương Viêm: “Có một số người đã xuất hiện triệu chứng trầm cảm nhưng không tới khám bác sĩ. Có lẽ cuộc sống của họ đã đầy rẫy những điều xấu xí, có lẽ họ vốn không muốn điều trị. Tôi cảm giác những nạn nhân tự sát trước mặt mọi người lần này, như thể đang dùng cái chết của mình để lên án điều gì đó. Liệu họ muốn lên án người

từng tổn thương họ, lên án thế giới lạnh lùng này, hay lên án vận mệnh bất công đây? Họ không chọn âm thầm tự sát ở chỗ hẻo lánh, mà thực hiện tại nơi đông người như vậy, tôi nghĩ có lẽ... họ muốn tố cáo thứ gì đó, đúng lúc bị người sau lưng phóng đại vô hạn, dẫn tới việc ý định tự sát đã sinh sôi nảy nở trong đầu họ."

Dương Viêm hơi nhíu mày: "Chuyện lần này, còn ảnh hưởng lớn hơn cả vụ án của Thẩm Trạch."

Vụ Thẩm Trạch đã sớm trở nên mờ nhạt trong trí nhớ của mọi người, do hắn đã nhận tội đền tội, những nạn nhân trong tay hắn cũng có thể yên nghỉ. Đối với người dân, vụ án tên sát nhân Thẩm Trạch đã là chuyện của quá khứ.

Huống hồ, những vụ án mạng đáng sợ đó đều xảy ra ở nơi họ không thấy, trong tin tức cũng không tiết lộ hiện trường giết người.

Còn vụ án tự sát liên hoàn lại thực sự diễn ra ngay bên cạnh họ.

Thậm chí, có khả năng vẫn đang lặng lẽ xảy ra.

Trên mạng đã xuất hiện vô số bài xoay quanh chuyện tự sát, nhưng chủ đề phổ biến nhất lại không phải mấy vụ tự sát, mà là rất nhiều người thảo luận bản thân muốn tự sát thế nào.

Có người nói muốn nhảy xuống từ công trình cao nhất thành phố, có người bảo muốn trộm súng của cảnh sát rồi tự cho mình một viên đạn, có người kêu sẽ làm nổ tòa nhà thí nghiệm của trường học.

Nhưng cũng may cảnh sát đã nhanh chóng điều tra ra, mấy người tuyên bố muốn tự sát này đang lợi dụng nhiều địa chỉ IP để đăng những bình luận tự sát nhằm kích động tâm trạng bất an mọi người, vì vậy bên cảnh sát đã bắt mấy kẻ để răn đe.

Nhưng những bài thảo luận về vụ tự sát vẫn kéo tới như lũ bão không ngăn được, thậm chí còn xuất hiện lượng lớn "người nổi tiếng trên mạng" vì muốn cọ nhiệt độ của vụ tự sát mà bình luận những phát biểu đầy tiêu cực.

Điều này không chỉ gây ảnh hưởng xấu đến trẻ vị thành niên, mà còn tác động rất lớn tới toàn xã hội. Nặng nề hơn là, còn có thể khiến thành phố C chìm trong làn sương mù âm u.

Cũng may trong xã hội vẫn còn nhiều người nổi tiếng đã đăng bình luận tích cực, chỉ trích những bình luận tràn ngập năng lượng xấu kia. Dù sao con người có đúng một mạng thôi, bất kể gặp phải khó khăn gì, chỉ khi còn sống mới có thể tìm được hy vọng để giải quyết.

Diệp Tiểu Nhu nói: "Tôi có dự cảm rất xấu."

Cô nhìn viên kẹo trên bàn, ánh mắt trở nên lo lắng.

"Trước mắt xem ra, giữa những nạn nhân tự sát này không có liên hệ gì. Lý do họ tự sát cũng không giống nhau, nếu thật sự có người ở sau lưng nhúng tay vào, vậy đây là một tổ chức, một nhóm người, hay một cá nhân? Mục đích của họ là gì?"

"Thêm nữa, tại sao trên tay hai nạn nhân đều có loại kẹo này? Rốt cuộc nó có ý nghĩa gì?"

"Ầm!" Tiếng sấm cắt ngang suy nghĩ của Diệp Tiểu Nhu, cô hoảng sợ, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Khung cảnh bên ngoài, sấm sét tia chớp, giông tố khắp nơi, như một điềm báo rằng thành phố này sẽ rung chuyển không yên.

"Đừng sợ." Cô nghe thấy giọng nói bình tĩnh của người đàn ông: "Tôi ở đây, em đừng sợ."

Đúng vậy, cần gì phải sợ chứ?

Cô không hề yếu ớt, dẫu mưa gió bão bùng, dẫu đang ở đâu, dẫu đối mặt với tội ác thế nào, dẫu có cô đơn một mình không, từ đầu đến cuối cô cũng có thể ung dung gánh vác, sẽ không tiếc đánh cược tính mạng.

Nhưng quả thực người đàn ông này có năng lực ấy, chỉ cần một câu đã có thể khiến người khác yên lòng, còn dễ làm họ lạc vào chất giọng như thôi miên của anh.

Âm thanh bốn phía dần trở nên xa xăm như cách một lớp thủy tinh, bên tai cô chỉ còn tiếng nói nhỏ nhẹ chậm rãi của anh.

Anh đang nói với cô, cô không cần một mình đối mặt với mưa rền gió dữ.

Khi Diệp Tiểu Nhu mơ màng, cô bỗng lấy lại tỉnh táo.

“Anh... anh đang thôi miên tôi sao?”

“Không, tôi nói rồi, tôi sẽ không thôi miên em khi chưa được em cho phép.” Dương Viêm khẽ cười: “Hơn nữa, em cũng không phải người dễ bị thôi miên.”

“Thế tại sao tôi lại buồn ngủ vậy?” Cô xoa xoa mắt.

“Vì em đã kiệt sức.” Anh đáp.

Đúng vậy, hôm nay dường như đã xảy ra biết bao chuyện, ba vụ tự sát đột nhiên xuất hiện thêm một vụ. Lúc cô và Giang Thạc gấp rút chạy đến, đã chứng kiến một cảnh khiến người khác hết sức khó tin.

Nhưng khi cẩn thận ngẫm lại, chẳng phải đó là sự tầm thường

và hỗn loạn có thể gặp ở khắp mọi nơi trên thế giới sao?

Nếu không vì mấy năm nay internet bắt đầu phát triển, thì làm sao mọi người sinh sống dưới ánh sáng mặt trời có cơ hội thấy những chuyện xảy ra trong góc tối tăm của thế giới này chứ?

“Mệt mỏi thì ngủ đi.”

Khi bóng dáng cao lớn của người đàn ông phủ xuống, Diệp Tiểu Nhu định đứng dậy. Nhưng ngay giây tiếp theo, cô cảm thấy đỉnh đầu mình đã được bàn tay anh nhẹ nhàng đặt lên, khí chất điềm tĩnh như vỗ về người khác an tâm kia nhanh chóng bao quanh cô.

Cô nhắm mắt.

Nếu là anh... tôi cũng không để ý bị thôi miên.

“Ngủ đi, ở đây em rất an toàn.” Giọng anh như đang thở dài: “Sẽ không một ai tổn thương em, em sẽ cảm nhận được cảm giác an toàn tràn ngập khắp nơi. Việc em cần làm, là thả lỏng bản thân, thả lỏng tất cả các giác quan...”

Khi từ từ thả lỏng bản thân, cô cảm giác như mình đang rơi vào một vòng tay ấm áp đầy vững chãi.

Cảm giác thân quen này vô cùng dịu dàng, cô biết mình có thể hoàn toàn thư giãn, vì người này chẳng những không tổn thương cô, mà còn sẽ bảo vệ cô.

Cô không biết mình được bế lên lầu.

Khi Dương Viêm đặt cô lên giường, cô đã chìm sâu vào giấc ngủ.

Sau khi nhìn cô ngủ say, Dương Viêm xoay người rời phòng, xuống lầu cầm lấy điện thoại vẫn rung không ngừng.

“Sếp, trước mắt tôi theo dõi mấy vụ tự sát, phát hiện vẫn luôn có người điều tra tình trạng gia đình của họ. Đã thế còn có một chiếc xe theo dõi quay chụp liên tục, chắc hẳn muốn bán tin cho truyền thông và các nền tảng trực tuyến. Theo tình hình hiện tại, ắt hẳn đang có kẻ đứng sau muốn làm lớn chuyện, nhưng vẫn chưa biết mục đích là gì.”

“Nếu không xảy ra bất ngờ, ngày mai sẽ có truyền thông đưa tin về nguyên nhân của mấy vụ tự sát. Anh xem, chúng ta có cần liên lạc với cảnh sát, ngăn cản một chút trước khi mọi việc lan truyền không?”

“Không cần.” Dương Viêm trầm ngâm trả lời: “Cảnh sát cũng không có cách ngăn cản việc phát tán thông tin đâu. Nếu bây giờ tiến hành các biện pháp, chỉ sợ có thể sẽ dẫn đến kết quả tệ hơn.”

“Hiện nay toàn thành phố đã bắt đầu tăng cường tuần tra ở những vùng trọng điểm, nhưng nếu có người muốn tự sát thật thì cũng không thể làm gì. Hầy, đây cũng không giống một vụ án giết người, khó mà đề phòng cho được. Anh nói xem, rốt cuộc lý do gì đã khiến họ thà tìm đến cái chết cũng không muốn sống tốt đây? Gặp khó khăn thì xin xã hội giúp đỡ có phải tốt hơn không?”

Dương Viêm im lặng một lúc, thản nhiên trả lời: “Nếu có một ngày, cậu phát hiện chỉ mỗi cái chết mới có thể giải thoát tất cả mọi nỗi đau, vậy cậu sẽ chọn sống tiếp trong khổ sở, hay nhanh chóng tự kết liễu đời mình?”

Không đặt mình vào hoàn cảnh của người khác, làm sao có thể hiểu suy nghĩ của người trong cuộc?

“Việc này... Tôi phải nghĩ lại.”

“Không cần suy nghĩ, đây không phải vấn đề cậu có thể trả lời.” Anh nói: “Cậu không phải họ, không tới lượt cậu đưa ra lựa chọn tàn nhẫn như thế đâu.”

Cúp điện thoại, anh mở thông báo cuộc gọi nhỡ, tìm số của Tiêu Ngũ, gọi cho anh ta.

Vừa nhận điện thoại, Tiêu Ngũ đã hỏi liên tiếp: “Sao gọi nhiều lần vậy anh mà không nhận? Tôi nghe nói Tiểu Nhu tới điều tra vụ án tự tử của Hầu Dương, cô ấy vẫn ổn chứ?”

“Có tôi ở đây, em ấy có thể gặp chuyện gì?”

Tiêu Ngũ: “Ồ, anh cũng đi à, vậy tôi yên tâm rồi.”

Hình như anh ta đã quên mất tại sao mình lại gọi nhiều như thế, hỏi về Diệp Tiểu Nhu xong, anh ta im lặng một lúc rồi mới định thần lại: “Nhân tiện, bây giờ tôi còn đang tăng ca ở Cục, kết quả khám nghiệm tử thi sơ bộ của Hầu Dương đã có, đúng là chết do ngộ độc thuốc trừ sâu. Nhưng lúc cậu bé rơi xuống giếng vẫn chưa chết, vì thuốc trừ sâu đã pha loãng nên cậu bé vẫn cầm cự được một lát. Ở giai đoạn cuối cùng, ắt hẳn có kẻ phát hiện cậu bé uống thuốc trừ sâu, bèn ném cậu bé xuống ngụy tạo thành án nhảy giếng tự sát. Đứa trẻ đáng thương, chỉ sợ vào giây phút cuối đời, cậu bé vẫn đang khẩn cầu có người cứu mình ra.”

“Lúc cậu bé bị đưa đến giếng cạn, hoặc đang hôn mê, hoặc người dẫn cậu bé đi là người quen, thế nên mới không phát hiện dấu vết giãy giụa.”

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

“Trên người cậu bé có vô số vết thương cũ năm xưa. Chưa kể, bố mẹ cậu bé không chỉ bị tình nghi bạo lực gia đình, mà còn bị tình nghi dính líu đến mua bán trẻ em. Anh cảm thấy vụ án này, có khả năng không liên quan tới ba vụ tự sát trước mặt mọi

người kia không?"

Chuyện viên kẹo Diệp Tiểu Nhu tìm thấy trong giếng cạn cùng một loại với viên kẹo con trai Lý Thế Cầm tặng cô, Tiêu Ngũ vẫn chưa biết.

Manh mối này, nói hay không nói, tạm thời cũng không mang tới tác dụng cho cảnh sát.

"Chưa chắc." Dương Viêm hỏi: "Anh biết con trai của nạn nhân nằm trên đường ray kia không?"

"Biết, tên Đồng Đồng, sao thế?"

"Khi bọn tôi đến gặp cậu bé, cậu bé cho Tiểu Nhu một viên kẹo."

"Hả? Kẹo thì sao? Chắc quý cô ấy nên mới cho, trẻ con thường như thế mà."

"Trong giếng cạn của vụ Hầu Dương, cũng phát hiện viên kẹo cùng loại."

Tiêu Ngũ kinh ngạc: "Trong giếng cạn, cùng loại kẹo, việc này nói lên điều gì?"

"Tôi đã cho người điều tra, trong kẹo không có thêm gì khác, cũng không lưu lại dấu vết gì, nên giờ vẫn chưa rõ rốt cuộc điều này có ý nghĩa thế nào. Manh mối quá ít, hơn nữa... hai nạn nhân khác, một tự thiêu mình thành tro, một bị bố mẹ hoả táng, không tài nào biết được trên người họ còn manh mối gì không."

Anh nhìn cửa sổ bị mưa đêm tạt vào, hạ giọng bảo: "Tiêu Ngũ, mọi chuyện sẽ sớm thay đổi, anh nên cẩn thận chút."

"Tôi biết rồi, anh cũng vậy." Tiêu Ngũ nói: "Chăm sóc cho cô ấy thật tốt... cũng chăm sóc cho bản thân thật tốt. Vụ án này, e

rằng phải nhờ bên anh giúp đỡ nữa rồi."

"Ừ, anh không cần phải lo lắng về điều đó."

Tiêu Ngũ im lặng một chốc, như còn muốn nói thêm, nhưng cuối cùng anh ta cũng dằn xuống, chỉ thở dài: "Được, anh nghỉ sớm đi, tôi tăng ca tiếp đây."

"Ầm!" Một tiếng sấm vang lên, Dương Viêm như nhận ra điều gì, bỗng nhìn về phía lầu hai.

Diệp Tiểu Nhu ôm gối ôm trong lòng, đứng ở đó, sắc mặt cô tái nhợt.

Biểu cảm của Dương Viêm lập tức trở nên dịu dàng: "Sao thế? Tiếng sấm ồn quá, làm em mất ngủ à?"

Diệp Tiểu Nhu lắc đầu, nhìn Dương Viêm bước lên cầu thang, cô chợt nhẹ giọng nói: "Tôi mơ thấy..."

"Mơ thấy gì?"

"Tôi mơ thấy Đồng Đồng ở trong giếng cạn, ôm bụng than đau." Diệp Tiểu Nhu nhìn anh cười khổ: "Xem ra họ nói đúng rồi, tôi thực sự không hợp làm cảnh sát, tôi không thể xem xét mọi trường hợp chuyên nghiệp như họ."

"Em cảm thấy họ không có cảm xúc sao?" Anh bình thản nói: "Là người thì chắc chắn sẽ có thất tình lục dục, sẽ biết đồng cảm. Em nhìn bộ dạng tăng ca tra án của Tiêu Ngũ đi, có chỗ nào giống người bình thường không?"

Anh nâng tay lên, dường như muốn xoa tóc cô, Diệp Tiểu Nhu ngơ ngác nhìn anh, không né tránh cũng không kháng cự.

Khi tay anh khẽ vuốt đỉnh đầu cô, cô cụp mắt, lông mi run nhẹ,

giấu tất cả mọi tâm trạng sâu tận đáy mắt.

Tựa như một con thú nhỏ đã lưu lạc quá lâu, cuối cùng cũng hạ xuống hàng rào phòng bị giương nanh múa vuốt của mình, rồi trở nên hiền lành mà đầy tin tưởng đón nhận động tác vỗ về của người trước mắt.

Dương Viêm dừng tay một lúc, nhẹ nhàng lướt xuống vai cô.

Chỉ cần hơi dùng lực là có thể ôm cô vào lòng.

Nhưng cuối cùng, anh vẫn dừng tay giữa không trung, rồi rút về.

“Nếu muốn điều tra tiếp, chắc hẳn em sẽ còn thấy nhiều thứ không muốn thấy hơn, có thêm ký ức không đẹp, thậm chí còn có khả năng sẽ bị tổn thương.”

Giữa màn đêm chìm trong tiếng sét, giọng anh có vẻ cực kỳ êm ái: “Nếu bây giờ em muốn rời đi, tôi có thể cho em một cuộc sống vô tư vô lo như người thường, không vụ án tàn nhẫn, không cảnh sát, không tội phạm, không nạn nhân đáng thương. Em cũng sẽ không có những kỷ niệm tồi tệ này, có thể tận hưởng niềm vui. Tin tôi đi, tôi có năng lực cho em một cuộc sống như thế.”

Diệp Tiểu Nhu ngơ ngẩn nhìn anh.

Đúng vậy, người đàn ông này có năng lực đó, anh có thể giúp cảnh sát bắt tội phạm phải nhận hình phạt xứng đáng, cũng có thể giúp một người trải qua cuộc sống mà họ hằng mong ước.

Bất kể tiền tài, hạnh phúc hay hoài bão, anh cũng có năng lực cho họ, chỉ cần anh muốn.

Nếu đây là một cám dỗ, ắt hẳn sẽ không có mấy người khước từ

được.

Nhiều năm sau, mỗi khi nhớ tới việc này, Diệp Tiểu Nhu vẫn luôn mỉm cười.

Bởi lẽ về sau cô mới dần hiểu ra, vào khoảnh khắc ấy, anh đã dùng lời hứa chân thành đến mức nào để cô đưa ra lựa chọn này.

Thế nhưng, dẫu trôi qua bao lâu, cô vẫn chưa từng hối hận với quyết định của mình.

“Không.” Cô đáp: “Tôi muốn đồng hành cùng anh.”

Tôi không sợ đám tội phạm khủng khiếp, cũng không sợ phải chứng kiến nhiều tội ác trong bản chất của con người. Tôi muốn sát cánh cùng anh, trừng trị những kẻ anh muốn trừng trị, bảo vệ những điều anh muốn bảo vệ.

Chúng ta sẽ trở thành người cộng tác thích hợp nhất của nhau.

Dương Viêm cũng không bất ngờ với câu trả lời của cô, anh gật đầu: “Được, vậy chúng ta cứ tiến về phía trước thôi.”

Đồng nghĩa, họ sắp sửa phải tiếp tục đối mặt với những tội tác chưa biết trong góc tối đó.

...

Khi bố mẹ của Từ Viện Viện, Từ Trung và Chu Hương Mỹ, về nhà ăn trưa, lúc họ vừa đến hành lang đã phát hiện, hàng xóm bốn phía đều nhìn họ chỉ trỏ, hàng xóm bình thường có quan hệ tốt cũng không chào hỏi. Họ quay đầu nhìn, đã thấy con gái Từ Huyên Huyên vốn nên ăn cơm trưa ở trường học đang khóc lóc chạy về.

“Sao vậy con gái, ai bắt nạt con?”

“Ai cũng nói bố mẹ bức tử chị gái, không chỉ mặc kệ sống chết của chị ấy, còn ăn bánh bao máu* của chị ấy, họ mắng cả nhà chúng ta đều không phải người tốt hu hu hu...”

*Bánh bao máu: Ngày nay thường được dùng để châm biếm hành vi lợi dụng sự xui xẻo của người khác để trục lợi.

“Ai mẹ nó nói xằng bậy như thế?” Từ Trung tức giận: “Quá đáng lắm rồi, chúng ta mặc kệ sống chết của nó lúc nào chứ.”

Chu Hương Mỹ: “Đúng đúng, từ nhỏ đến lớn chúng ta có đối xử với nó tệ đâu, bản thân bị người ngoài hại chết, còn dám trách chúng ta làm bố mẹ không tốt hả?”

Ba người họ nói rất lớn tiếng. Chẳng mấy chốc, những lời này đã kéo vài hàng xóm tới, lầu hai còn có một người phụ nữ trung niên mở cửa sổ ra chửi ầm lên: “Tôi nhổ vào, các người còn mặt mũi nói mình là bố mẹ con bé sao? Lúc trung học đã không cho con bé tiền đóng học phí, đuổi con bé ra ngoài kiếm tiền, nó bị bắt nạt cũng phớt lờ. Khó khăn lắm con bé mới thi đỗ đại học thì sợ học phí đắt không cho nó học. Con bé khổ sở chịu đựng tới khi đi làm, hằng tháng vẫn gửi về cho gia đình hơn một nửa tiền lương. Hiện tại nó đã chết, các người không lấy lại công bằng cho con bé, còn dám chạy tới vét sạch những thứ trong nhà con bé. Các người nhìn xem, các người có còn là con người không?!”

Một bà cụ cũng bước tới chỉ vào hai người, nổi giận đùng đùng: “Chính đôi bố mẹ như các người đã bức tử con bé, nếu không tại sao đang sống yên lành lại đến trung tâm thương mại nhảy lầu chứ? Con bé đang nhảy cho các ngươi xem đấy! Các người thì hay rồi, không tự trách không nói, còn ăn bánh bao máu của con bé, đến công ty nó đòi bồi thường, các người xứng làm bố mẹ hả? Các người còn không bằng súc sinh nữa!”

Trước từng lời mắng chửi xối xả, hai người cảm thấy ngỡ ngàng,

cô con gái nhỏ bị dọa trốn sau lưng bố, còn khóc nức nở hơn.

“Nói hươu nói vượn, các người nghe mấy lời vớ vẩn này từ đâu vậy? Toàn bịa đặt hết thôi!”

“Các người tự xem đi, chuyện nhà các người bị tung lên mạng rồi kìa. Video hai người đến nhà Viện Viện vừa chuyển đồ vừa chửi con bé là tai họa đó, và cả chứng cứ các người đối xử với con bé từ nhỏ đến lớn ra sao cũng bị công bố rồi!”

Vừa nghe xong, cả hai gấp gáp cầm điện thoại tìm kiếm, quả nhiên đã thấy một chủ đề được đẩy lên top hot search:

- Từ Viện Viện, cô gái hai mươi tuổi tự sát trong trung tâm thương mại, lúc còn sống từng bị bố mẹ ngược đãi, sau khi chết còn bị ăn bánh bao máu.

Chưa dừng ở đó, phía dưới còn kèm theo video họ đến nhà Từ Viện Viện vừa chuyển đồ đáng giá của cô ấy để đi bán, vừa lải nhải mắng cô ấy không chịu kiếm nhiều tiền khi còn sống, chết rồi mà còn gây phiền toái cho họ. Họ không hề biết bấy giờ mình đã bị người khác quay lại, còn bị đăng lên mạng cho cả thiên hạ xem!

Khoảnh khắc ấy, sắc mặt hai người lúc xanh lúc trắng, Chu Hương Mỹ tức giận tới nỗi suýt ném cả điện thoại: “Nói bậy bạ, đúng là xằng bậy! Nếu không phải chúng ta nhận nuôi nó, con bé chết tiệt kia đã sớm không biết bị bán đến chỗ nào rồi. Chúng ta có khác gì ân nhân của nó đâu, nuôi nó lớn như thế, để nó bồi thường ít tiền thì có vấn đề gì hả?!”

Từ Trung vội vàng bịt miệng bà ta, kéo bà ta lên lầu, còn gọi to kêu con gái nhỏ vẫn đang khóc nhanh chóng về nhà.

Còn hàng xóm nghe xong cũng kinh ngạc mở to mắt.

Hóa ra cô gái đáng thương kia không phải con ruột của hai người, thảo nào họ đối xử với con gái nhỏ tốt như vậy, còn với con gái lớn thì luôn giày vò đủ đường!

Chương 53

Vụ án Từ Viện Viện tự sát trước mặt mọi người ở trung tâm thương mại đã đảo chiều trên mạng.

Mọi cơ sự xuất phát từ một vụ tự sát ồn ào ở trung tâm thương mại, có người tìm ra chuyện Từ Viện Viện từng bị bắt nạt ở trường học và chỗ làm, hơn nữa người bắt nạt cô còn cùng một người. Có người chụp được cảnh bố mẹ Từ Viện Viện gào khóc khi đến Cục Cảnh sát nhận thi thể con gái rồi tung lên mạng. Toàn bộ cư dân mạng lập tức dồn hết phẫn nộ vào kẻ bắt nạt Từ Viện Viện, công ty Từ Viện Viện cũng phải bồi thường cho bố mẹ cô ấy một khoản tiền, tới bây giờ kẻ bắt nạt cô ấy vẫn trốn trong nhà không dám ra ngoài.

Nhưng chưa được mấy ngày, trên mạng lại nổ ra một tin, là video bố mẹ của Từ Viện Viện, một bên đến căn trọ của con gái mới chết mang đồ đi bán lấy tiền, một bên mắng chửi cô ấy. Trái lại lãnh đạo công ty đối xử rất tốt với Từ Viện Viện khi cô ấy còn sống, họ đã sớm đuổi việc nhân viên bắt nạt cô ấy. Cùng lúc đó, tin tức Từ Viện Viện không phải con ruột của bố mẹ mà được nhận nuôi ở quê cũng bị lộ ra. Ngay khi tin này xuất hiện, tất cả mũi nhọn đều dồn về phía bố mẹ Từ Viện Viện, ngay cả hàng xóm trong khu nhà bọn họ cũng gia nhập vào nhóm người lên tiếng phê phán bố mẹ cô ấy.

Người thứ hai bị tung tin, là Hầu Dương.

Chuyện ban đầu là một cậu bé học lớp tám bị thầy giáo nhục mạ nên nhất thời nghĩ quẩn tự sát, thầy giáo kia lập tức trở thành

đối tượng công kích của cư dân mạng. Thầy giáo cũng bị trường học đuổi việc, hơn nữa còn đăng bài thanh minh mình chỉ là một thầy giáo dạy học bình thường, không bạo lực ngôn từ với cậu bé, nhưng vẫn bị chửi rủa không ngừng. Đến tận khi có một tin tức được truyền thông tiết lộ leo lên top hot search, tuyên bố đứa trẻ không tự sát vì bị thầy giáo sỉ nhục, thầy giáo không hề sai, nguyên nhân tử vong thực sự của Hầu Dương là phải chịu bạo lực gia đình từ bố mẹ trong thời gian dài. Thêm nữa, cậu bé chỉ là đứa trẻ được bố mẹ bỏ tiền mua về. Cùng lúc đó, video bố mẹ cậu bé đưa thi thể của con tới cổng trường đòi bồi thường cũng đẩy chuyện này lên đ ỉnh điểm.

Mọi lời mắng nhiếc chuyển hướng về phía bố mẹ Hầu Dương, chưa kể chuyện này còn liên quan đến tội phạm mua bán trẻ em, hướng gió thay đổi quá nhanh khiến cảnh sát đang điều tra cũng không kịp trở tay.

Còn chuyện tự thiêu ở quảng trường vẫn đang nóng lúc trước đã bị hai vụ tự sát trên đẩy xuống, đúng lúc nhiệt độ của vụ án này giảm xuống, tin tức về người thứ ba lại bị lộ ra.

Theo một nguồn tin không rõ, chuyện ba người thân của người đàn ông này bị chết cháy lúc trước, thực chất lý do là vì khi anh ta hút thuốc từng dạy con trai chơi bật lửa, thường để con trai châm thuốc cho mình, cuối cùng mới dẫn tới bi kịch. Chưa dừng ở đó, theo lời kể của hàng xóm, anh ta đã sớm vì ngoại tình mà ly thân với vợ, thi thoảng mới về nhà. Ngày xảy ra hỏa hoạn, chính anh ta đã đưa bật lửa của mình cho con trai ba tuổi chơi, nhưng lúc rời đi không lấy lại, vợ con và cả bố vợ của anh ta đều thiệt mạng trong biển lửa.

Nhìn từ một góc độ nào đó, quả thực người này tội ác tày trời, nhưng việc anh ta tự đốt mình thành tro trước mặt mọi người, có thật sự vì muốn chuộc tội không?

Với bản chất vốn tồi tệ của mình, anh ta sẽ thay đổi vì thấy nhà

vợ chết thảm, rồi tự sát do áy náy sao?

Khi biết được tiền căn hậu quả mọi chuyện, ai nấy cũng không biết nên chửi rủa người đàn ông này đáng chết, hay nên thương cảm cho bi kịch của nhà họ?

Các vụ án này, rốt cuộc có liên hệ gì, liệu sau lưng có người nhúng tay vào không?

Không ai biết được chân tướng.

Nhưng không chỉ cảnh sát, vô số người cũng đang âm thầm điều tra.

“Đồng Đồng, em có thể nói với chị, viên kẹo kia, là ai cho mẹ em không?”

Trong phòng bệnh, Diệp Tiểu Nhu nhìn cậu bé đang co rúm lại, cô dịu dàng xoa tóc cậu bé: “Đừng sợ, ở đây em rất an toàn, sẽ không ai tổn thương em đâu.”

Từ sau lần Đồng Đồng bật khóc nức nở trong lòng Diệp Tiểu Nhu, tinh thần của cậu bé đã tốt hơn hẳn, ít nhất trong khi ăn cơm, đi vệ sinh, chơi đùa, cậu bé cũng có thể trao đổi đơn giản với người khác. Nhưng ở cậu bé vẫn xuất hiện triệu chứng rối loạn căng thẳng sau chấn thương rất rõ ràng, ví dụ như không thể nghe tiếng xe lửa hoặc tàu điện ngầm trong TV, sợ máu nghiêm trọng, không thể nhìn mảng màu đỏ lớn, tối không thể tắt đèn ngủ, nếu không cậu bé sẽ rất suy sụp.

Đây là lần thứ ba Diệp Tiểu Nhu tới thăm cậu bé, dựa vào thái độ của cậu bé từ khi thấy Diệp Tiểu Nhu, có thể nhìn ra cậu bé đã có thiện cảm với Diệp Tiểu Nhu, cậu bé còn rất vui lúc cô đến nữa.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Trước ánh mắt cổ vũ của cô, cuối cùng Đồng Đồng cũng lên tiếng: “Không phải cho mẹ, là cho Đồng Đồng.”

“Thì ra có người cho Đồng Đồng à?” Diệp Tiểu Nhu gật đầu: “Vậy em có nhớ rõ là ai tặng em không?”

Đồng Đồng mù mờ lắc đầu, dường như không nghĩ ra.

“Em cẩn thận nhớ lại xem, là dì, hay chú?”

Diệp Tiểu Nhu kiên nhẫn dẫn dắt cậu bé hồi tưởng, nhưng có vẻ Đồng Đồng cực kỳ bài xích chuyện này, vẫn cứ tránh né, mím môi, cũng không nhìn cô.

Diệp Tiểu Nhu không ép cậu bé nữa, cô lấy đồ chơi rồi mau chóng đổi sang chủ đề khác, để cậu bé quên đi việc không vui vừa rồi: “Em xem con thỏ nhỏ này có xấu không, chú chọn con thỏ nhỏ này không có thẩm mỹ gì hết, đúng không?”

Đồng Đồng cầm thỏ bông, xoa đầu thỏ, bỗng thốt ra một câu: “Mẹ cũng xấu... giống mẹ.”

Diệp Tiểu Nhu hơi ngẩn người, khó tin nhìn cậu bé: “Đồng Đồng, em vừa nói gì? Em thấy... ngoại hình của mẹ xấu sao?”

Theo lẽ thường, người mẹ kia luôn chăm sóc chu đáo cho cậu con trai khuyết tật bẩm sinh, chưa kể sau khi mẹ chết, tâm trạng Đồng Đồng vẫn cứ bi quan mãi, cậu bé không nên cảm thấy mẹ xấu mới đúng. Nhưng từ ngôn ngữ cơ thể của cậu bé, có thể nhìn ra cậu bé không nói dối, cậu bé thực sự nghĩ mẹ mình xấu xí.

“Bọn họ nói Đồng Đồng xấu, mẹ Đồng Đồng chắc chắn cũng xấu.”

Diệp Tiểu Nhu im lặng một lúc, hỏi: “Thế em... thích mẹ

không?”

Diệp Tiểu Nhu cẩn thận quan sát biểu cảm và động tác của Đồng Đồng, khi cậu bé nghe cô hỏi vậy, cô thấy tay cầm thỏ bông của Đồng Đồng chợt dùng sức vặn đầu thỏ, thậm chí cậu bé còn muốn lấy bông bên trong ra.

Diệp Tiểu Nhu khẽ nhíu mày.

Vấn đề của cậu bé, e rằng còn nghiêm trọng hơn lời vị chuyên gia tâm lý kia nói nhiều.

Vào giây phút mẹ cậu tử vong trên đường ray, mặc dù đã có người che mắt cậu bé, nhưng vẫn chưa phản ứng đủ nhanh. Và cảnh tượng khiến người khác khó lòng chịu nổi này, quả thực vẫn còn lưu lại trong đầu cậu bé.

Mẹ xấu, có phải chứng tỏ, ngay giây phút ấy, hình tượng đẹp đẽ của mẹ trong ký ức cậu bé đã trở nên vặn vẹo và vỡ nát rồi không?

Hay lúc Lý Thế Cầm còn sống, cậu bé đã bị người khác lừa mà nghĩ mẹ xấu rồi?

Rời phòng bệnh, Diệp Tiểu Nhu thấy Giang Thạc đang cầm chơi gấu bông nhỏ ở cửa.

Giang Thạc đã mua con thỏ và gấu nhỏ, con thỏ cho Đồng Đồng, còn gấu nhỏ cho mình.

Diệp Tiểu Nhu nhìn anh ta cứ nghịch lỗ tai của gấu nhỏ, cô trêu ghẹo: “Hiệp sĩ Giang, năm nay anh bao lớn rồi?”

“...” Giang Thạc tỏ vẻ chê bai ném gấu nhỏ cho cô: “Những thứ trẻ con như vậy, chỉ có con gái mấy người mới thích thôi.”

Diệp Tiểu Nhu lén cười, cô đã sớm đoán ra Giang Thạc sẽ để gấu nhỏ cho cô, lúc đầu anh ta chưa đưa cô, vì biết cô chắc chắn sẽ tặng Đồng Đồng.

“Cảm ơn.” Diệp Tiểu Nhu ôm gấu bông vào ngực, ra ngoài với anh ta.

“Có hỏi được gì không?”

“Không, nhưng...”

“Nhưng?”

Mắt Diệp Tiểu Nhu lóe lên, cô nói: “Từ Viện Viện và Hầu Dương, một người nghe kể là được nhận nuôi từ họ hàng, một người thì bố mẹ mua về từ khi còn nhỏ, thật ra hai người đều khá giống nhau ở một điểm.”

“Ý cô là Đồng Đồng và mẹ cậu bé cũng chưa chắc là mẹ con ruột?!”

“Thi thể của mẹ Đồng Đồng đã hỏa táng, điều này phải hỏi bố cậu bé mới biết được.”

“Bố cậu bé không hề quan tâm tới đứa con này, nó gặp chuyện không may nhiều ngày như vậy, ngay cả mặt cũng không thấy!” Giang Thạc rõ ràng rất khó chịu với người bố không lộ diện kia: “Vô trách nhiệm, không xứng làm bố!”

Diệp Tiểu Nhu chợt hơi đăm chiêu: “Vậy anh cảm thấy, Lý Thế Cầm xứng làm mẹ ư?”

Giang Thạc định nói mẹ Đồng Đồng cũng không sai, nhưng ngẫm lại, nằm trên đường ray tự sát trước mặt con, cô ấy không nghĩ việc này sẽ tạo thành bóng ma tâm lý lớn tới nhường nào cho con sao? Nói một câu khó nghe, nếu muốn tự sát thật, tại

sao không tránh mặt con chứ?

Vậy nên, rốt cuộc Lý Thế Cầm có xứng đáng làm một người mẹ không, sao anh ta có thể nói rõ đây?

“Đi, chúng ta đến căn hộ của Đồng Đồng xem thử.”

“Không phải căn hộ kia đã bị chủ nhà thu dọn rồi à?”

Tuy nói thế, Giang Thạc vẫn nghe lời cô, chuẩn bị đưa cô tới căn hộ của Lý Thế Cầm, nhưng khi rời bệnh viện, hai người đồng loạt nhận ra điều bất thường.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

“Có người theo dõi nữa ư?” Diệp Tiểu Nhu nhíu mày: “Đã điều tra ra người lúc trước là ai chưa?”

“Chưa, nói tới lại tức giận, người theo dõi hai người đã bị cấp trên của hắn sa thải từ lâu, nên không thể điều tra ra là ai thuê hắn. Đã thế, hiện giờ người còn lại cũng biến mất luôn rồi.”

“Chúng ta tách ra, chặn người lại.” Diệp Tiểu Nhu nói: “Lần này không thể để hắn chạy thoát nữa.”

Giang Thạc gật đầu.

Hai người tách một trái một phải xác nhận vị trí của kẻ theo dõi, rồi vòng ra sau khu điều trị ngoại trú, chuẩn bị chặn người lại phía sau tòa nhà.

Nhưng khi Giang Thạc chặn trước mặt một người, lúc chuẩn bị bắt đối phương, anh ta chợt nghe thấy giọng Diệp Tiểu Nhu: “Giang Thạc!”

Giang Thạc ngạc nhiên ngoảnh lại, khó hiểu nhìn Diệp Tiểu

Nhu vừa gọi mình, bây giờ Diệp Tiểu Nhu nên ở hướng khác mới đúng. Ngay khi anh ta quay đầu lại, người kia đã chạy không thấy bóng dáng.

“Cô làm gì vậy?!” Giang Thạc hơi tức giận: “Tôi suýt bắt được hắn rồi.”

Dứt lời, anh ta mới phát hiện sắc mặt Diệp Tiểu Nhu có phần kỳ lạ, cô vẫn luôn nhìn theo hướng người kia chạy đi.

“... Sao vậy? Cô biết người đó à?”

Diệp Tiểu Nhu gật đầu: “Ừ, tôi biết, đến vì tôi.”

Thấy Giang Thạc còn đang muốn hỏi gì đó, cô nói: “Không sao, không cần lo lắng, tôi về trước đây.”

Nếu cô đã nói vậy, Giang Thạc cũng không hỏi nữa, nhưng anh ta vẫn thầm nghi ngờ, vì họ biết quá ít về quá khứ của Diệp Tiểu Nhu. Trước mắt họ chỉ biết cô không có người nhà, cũng chưa bao giờ thấy bạn bè cô, cô cứ cô độc như thế rồi được đưa đến công ty thôi. Từ trước tới nay chưa từng nghe cô nhắc tới các mối quan hệ khác, chỉ sợ hiện giờ trong điện thoại cô cũng chỉ lưu thông tin liên hệ của nhóm công ty và Tiêu Ngũ.

Cô thực sự tồn tại, hết sức mạnh mẽ, nhưng cũng thường xuyên khiến người khác cảm thấy vô cùng thần bí.

Khí chất độc đáo này xuất hiện trên người cô, không thể không nói là cực kỳ có sức hấp dẫn. Họ thường bí mật thảo luận, lần nào Diệp Tiểu Nhu đến Cục Cảnh sát cũng nhận được không ít ánh mắt hâm mộ, khiến họ luôn cảm thấy nguy cơ. May sao, hiện giờ không có chỗ nào bì kịp đãi ngộ của công ty họ, huống chi ông chủ họ còn tràn ngập sức hút nữa, thế nên vẫn có thể giữ người lại.

Suốt dọc đường, gần như đi tới đâu cũng có thể nghe thấy mọi người bàn tán về chuyện đảo chiều của mấy vụ tự sát kia.

Trước mắt họ đã bắt tay vào việc tìm kiếm nguồn gốc của những tin tức bị tung ra, nhưng các địa chỉ IP đầu tiên đăng các video đó lên lại không thuộc cùng một người. Cho dù truy vết được thì địa chỉ IP cũng không hợp lệ. Còn bên phía truyền thông đã dựa vào tin tức được tung ra trước đó để đưa tin, khiến thông tin về mấy vụ án lan truyền rất nhanh, sắp đến tình trạng mất kiểm soát, muốn tìm được nguồn gốc càng thêm khó khăn hơn.

Cục Cảnh sát thành phố đã bắt đầu thảo luận về việc có nên gộp án lại điều tra không, nhưng bây giờ căn cứ để chứng minh mấy vụ án này có liên quan còn quá ít, vẫn chưa đủ chứng tỏ có người đứng sau xúi giục nạn nhân tự sát và phát tán tin tức về các vụ tự sát khiến xã hội hỗn loạn.

Dù ở địa điểm diễn ra tự sát xuất hiện cùng một loại kẹo, cũng không thể làm bằng chứng thuyết phục.

Mà Hầu Dương lẫn Từ Viện Viện đều không có quan hệ ruột thịt với bố mẹ, có lẽ chỉ là trùng hợp, vẫn không thể dùng làm căn cứ điều tra. Nhưng kể cả Cục trưởng Châu cũng cho rằng mấy vụ tự sát này có liên quan, thế nên họ vẫn đang điều tra theo hướng này, nhưng vẫn chưa mang tới kết quả.

Đến Diệp Tiểu Nhu cũng chưa thể xâu chuỗi mấy vụ án lại được. Cô đã tới hiện trường của mấy vụ tự sát tìm kiếm manh mối liên tục ba ngày, có khi ở lại rất lâu, cô thường trở về trong bộ dạng hơi nhếch nhác, cũng chẳng ăn uống mấy. Nhưng tạm thời cô vẫn chưa thu hoạch được gì, ai cũng nhận ra cô có phần nôn nóng, lại không biết nên khuyên cô thế nào. Dù sao trong các vụ án này, ngay cả cô còn không nghĩ ra thì với cái đầu của họ sao có thể nghĩ ra chứ?

Dương Viêm cũng phải làm một chuyện quan trọng, vậy nên

anh mới bảo Giang Thạc đi theo cô không rời một tấc. Diệp Tiểu Nhu không phản đối, dù cô và Giang Thạc không ăn ý mấy, nhưng Giang Thạc rất nghe lời cô. Bất luận quyết định của cô khó hiểu ra sao, anh ta vẫn sẽ làm cùng cô.

Mãi đến khi vụ tự sát kỳ lạ thứ năm xuất hiện, lại khiến mọi người bàng hoàng thêm lần nữa.

Chương 54

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lúc Lâm Linh lấy hộp cơm ra, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Hộp đựng thức ăn giữ nhiệt ba tầng tinh xảo, tầng thứ nhất để đủ loại điểm tâm. Tầng thứ hai chia làm bốn ô vuông gồm cá kho, cà tím hầm, trứng xào cay, bông cải xanh xào. Tầng thứ ba đựng ngô, khoai lang tím và các thực phẩm thiết yếu. Tuy đều là một số món ăn thường ngày, nhưng trông món nào cũng rất bắt cơm.

Lão Mã nhìn nhìn, nước miếng cũng sắp chảy ra rồi.

Diêm Tiêu Tiêu: "Ôi trời? Chị biết em biết nấu cơm, nhưng không ngờ em biết làm nhiều vậy. Tiểu Linh Linh em đúng là cô gái bảo bối đấy."

"Chị nghĩ nhiều rồi chị Tiêu Tiêu, để em vào bếp thì cùng lắm chỉ biết nấu mì chiên trứng thôi, mấy món này mẹ em làm hết đó." Lâm Linh bày đồ ăn ra xong, đặt đũa vào tay Diệp Tiểu Nhu: "Ăn nhanh đi, cô gầy đi nhiều quá, mẹ tôi làm riêng cho cô đấy."

Diệp Tiểu Nhu cảm động sắp rơi nước mắt: "Sao cô lại tốt như

vậy?”

Ở cửa phòng trà, Giang Thạc đang cắn miếng hamburger liếc nhìn, bỗng nói: “... Tại sao chỉ đưa cho mình cô ấy, bọn tôi cũng là đồng nghiệp tốt của cô mà?”

Lâm Linh đáp: “Nếu mang cho cả anh thì tôi phải đem năm cặp lồng, anh không biết sức ăn của mình lớn thế nào hả?”

“Gần đây Tiểu Nhu điều tra vụ án rất vất vả.” Diêm Tiêu Tiêu vỗ vỗ vai Giang Thạc: “Đừng ghen tị, tan làm tới nhà tôi, tôi nấu đồ ăn ngon cho cậu, đảm bảo đủ cơm.”

“Tôi cần gì phải ghen tị chứ, ngày nào mẹ tôi cũng nấu cơm nhà cho tôi ăn...”

Còn chưa dứt lời, ngoại trừ Diệp Tiểu Nhu, mấy người khác đều trừng mắt nhìn Giang Thạc, Giang Thạc cũng nhận ra: “... Xin lỗi.”

Ra cửa, ngay khi đến nơi khuất tầm mắt họ, anh ta xoay người tát mình một cái.

Diệp Tiểu Nhu là trẻ mồ côi, còn từng bị gia đình nhận nuôi vứt bỏ, thế nên, họ vẫn luôn tránh nhắc tới chủ đề gia đình và bố mẹ khi nói chuyện trước mặt cô.

Tuy Diệp Tiểu Nhu không biểu hiện gì, nhưng họ vẫn luôn cố hết sức không nói điều gì có thể tổn thương cô. Dẫu thông minh mạnh mẽ thế nào, cô cũng chỉ là một cô gái hơn hai mươi thôi.

Lâm Linh nhìn Diệp Tiểu Nhu vùi đầu ăn cơm, lẩm bẩm: “Hy vọng sẽ không xảy ra chuyện tự sát nữa.”

Động tác của Diệp Tiểu Nhu hơi khựng lại, cô nói: “Hy vọng vậy.”

Nhưng cô biết, một ngày còn chưa tìm ra chân tướng của sự việc, có khả năng vụ án tự sát liên hoàn sẽ tiếp tục trở nên tồi tệ hơn.

Tựa như một khối u ác tính không biết khi nào sẽ bùng phát.

Khiến cô luôn ăn không ngon ngủ không yên mấy ngày nay. Cô biết không chỉ mình cô như vậy, vụ án kỳ lạ tới thế, đằng sau chắc chắn tác động đến rất nhiều người có thần kinh nhạy cảm.

Cô thật sự có dự cảm không tốt lắm.

...

Cổ Minh Tài là chủ đầu tư của ba cửa hàng offline, lần lượt là ẩm thực, mát xa vật lý trị liệu, và một cửa hàng cá cảnh nhỏ. Trong ba cửa hàng này chỉ có một chỗ thu được lợi nhuận, cho nên vào đầu năm nay, ông ta đã quyết định đóng cửa quán ăn và cửa hàng cá cảnh vốn chẳng ai thèm hỏi thăm.

Hôm nay rốt cuộc ông ta cũng tranh thủ được ít thời gian, chuẩn bị thu dọn cửa hàng cá cảnh. Cơm nước xong xuôi, ông ta mau chóng lái xe dẫn theo hai nhân viên đến cửa hàng.

Khi mở cửa, vẫn chưa ai phát hiện ra điều bất thường.

Đến tận khi nhân viên vào dọn đồ, trong khoảnh khắc đèn sáng lên, một tiếng hét sợ hãi gần như phá thủng trần nhà vang lên.

Cố Minh Tài đứng ở cửa giật mình, định mắng nhân viên kia, nhưng khi một nhân viên khác vừa bước vào nhìn, cũng bị dọa sợ la to một tiếng.

Tiếng thét chói tai thu hút người qua đường, có người tò mò nhìn vào trong rồi vội vàng rời khỏi, gọi 110 báo cảnh sát.

“Alo? 110 sao? Nơi này có giết người!!”

Cổ Minh Tài nhanh chân bước tới giật lấy điện thoại của người qua đường: “Không phải giết người, ở đây có người tự sát!!”

Tự sát, là tự sát nữa ư?

Vốn dĩ khu phố này ít người sinh sống, nhưng sau khi câu này được truyền ra, trong cửa hàng cá cảnh trống không lập tức chật kín người.

Sợ có người phá hỏng hiện trường, cảnh sát liên tục nhấn mạnh với Cổ Minh Tài là đừng để ai đụng vào hiện trường, bao gồm thi thể. Tất nhiên Cổ Minh Tài đồng ý, nhưng thi thể kia đừng nói không ai dám chạm, dù có người muốn chạm cũng không chạm được.

Chẳng mấy chốc, đồn cảnh sát gần đây đã phái người tới phong tỏa hiện trường.

Đội Cảnh sát hình sự đến muộn hơn một tí, lúc này mọi người đã vây kín xung quanh chật như nêm cối. Bên truyền thông lẫn đài truyền hình cũng nghe tin và tới ngay.

Vốn dĩ bình thường chuyện tự sát cũng không gây ồn ào lớn như vậy, nhưng nay đã khác, chưa đầy hai tháng, đây đã là vụ tự sát kỳ lạ thứ năm ở thành phố C.

Tiêu Ngũ gọi điện cho Diệp Tiểu Nhu.

“Nói thật, tôi làm cảnh sát nhiều năm rồi, chứng kiến nhiều vụ tự tử và giết người lớn nhỏ, nhưng lần này tôi thật sự bị kinh sợ, ngay cả pháp y cũng nói chưa từng thấy cách tự sát như vậy.”

“Xác định là tự sát?”

“Bước đầu kết luận là tự sát. Cô... muốn đến xem thử không?” Tiêu Ngũ nói: “Tôi biết cô đang điều tra vụ án này, nhưng nếu chuyện này để lại ấn tượng không tốt cho cô, vậy...”

“Tiêu Ngũ, anh đang coi thường tôi, hay sỉ nhục tôi thế?” Diệp Tiểu Nhu cười khẽ: “Lúc tôi giúp anh điều tra vụ án, anh đã thấy tôi sợ bao giờ chưa? Những thi thể trong vụ án của Thẩm Trạch, có tốt hơn thi thể trước mắt anh không?”

“Nếu đã quyết định giúp đỡ mọi người điều tra, tôi sẽ không sợ hãi hay có ấn tượng không tốt gì đó đâu. Hiện trường phạm tội của loại tội phạm ghê tởm nào, trong mắt tôi cũng chỉ là manh mối vụ án, là một chuỗi thông tin để tìm ra sự thật. Thế nên, anh không cần lo cho tôi, nói trắng ra tôi chỉ là một nhân viên ngoài biên chế nhỏ bé không đáng kể thôi. Chuyện quan trọng nhất với anh bây giờ là điều tra rõ ràng vụ án này, về phần tôi anh đừng lo.”

“... Được, vậy tôi sẽ bảo họ tạm thời không chạm đến thi thể, cô mau tới xem.”

Cúp điện thoại, Diệp Tiểu Nhu nhanh chóng gọi cho Dương Viêm.

Đã hai ngày Dương Viêm không đến công ty, Diệp Tiểu Nhu không hỏi anh ở đâu hay làm gì, vì cô biết, chuyện có thể khiến anh bỏ thời gian đi làm, chắc chắn không vô nghĩa.

Lúc cô đang lơ đãng, Dương Viêm nhận điện thoại: “Tiểu Nhu, sao thế em?”

Nghe anh gọi tên mình, Diệp Tiểu Nhu ngẩn ngơ một lúc, nói: “Đã xảy ra chuyện, lại xuất hiện vụ tự tử, anh biết rồi?”

“Ừ, vừa mới nhận được tin nhắn, tôi đang trên đường tới, Tiêu

Ngũ báo em à?"

"Vâng, vừa gọi điện thoại cho tôi, tôi cũng muốn đi."

"Để tôi đón em."

"Không cần, anh mau sang đó đi, tôi sẽ đến ngay."

"Được, em chú ý an toàn."

Diệp Tiểu Nhu ngồi taxi, lúc cô vừa tới nơi, đã thấy Dương Viêm đứng giữa hơn mười chiếc xe và dòng người chen chúc.

Anh đứng cạnh xe, diện cây đen, dù đứng trong đám đông, vóc dáng cao ráo thẳng tắp và khí chất không thể bỏ qua của anh luôn khiến người khác khó lòng rời mắt được.

Dẫu nơi đó đông đúc cỡ nào, trong biển người luôn có một số người đặc biệt như vậy, chỉ cần nhìn thoáng qua đã có thể thấy họ ngay.

Diệp Tiểu Nhu đang sốt ruột nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, vội chạy tới: "Sao anh không vào trước?"

"Chờ em." Dương Viêm nhìn cô: "Chuẩn bị tốt chưa?"

Diệp Tiểu Nhu gật đầu: "Bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng."

Chuyện này có sức hấp dẫn quá lớn đối với quần chúng, không chỉ riêng truyền thông nghe phong thanh mà đến và dân ở gần đây, kể cả những người cách nơi này rất xa cũng gấp gáp chạy tới muốn nhìn hiện trường khi biết tin.

Mặc dù đối với chuyện kỳ lạ thế này mọi người tránh còn không kịp, nhưng vì không xảy ra trên người mình, nên thông thường họ sẽ chạy theo như vịt do lòng hiếu kỳ.

Khi cô và Dương Viêm đi qua đám đông, bọn Vương Tranh che chở cho họ, không để người ngoài chụp được mặt cả hai. Nhóm cảnh sát giữ cửa cũng phong tỏa hiện trường kín kẽ, chặn tất cả ánh mắt tò mò lại bên ngoài.

Đây là một cửa hàng cá cảnh, bán bể nuôi cá và các loài động vật thủy sinh đắt đỏ, vừa vào đã có thể ngửi thấy một mùi ẩm ướt giống biển cả.

Cô gái kia ở trong một bể nuôi cá.

Cùng lắm cô ấy chỉ mười bảy mười tám tuổi, vẫn thuộc độ tuổi đơn thuần ngây thơ, cô gái trẻ như thế lại gặp chuyện này, quả thực khiến người chứng kiến phải sởn hết gai ốc.

Cô gái khỏa thân, cuộn mình trong bể nuôi cá có thể chứa được hai người, mái tóc đen ngắn lơ lửng giữa nước, bên dưới là san hô và các vật trang trí màu xanh lá khác.

Nếu đây là hình ảnh trên TV hoặc trong sách, có lẽ sẽ khiến người khác thấy rất đẹp, cô gái kia như đang phát sáng trong nước, tóc đen nhánh, làn da trắng nõn, cuộn người như một đứa trẻ, vẻ mặt không hề đau khổ, ngược lại rất bình thản.

Hiện trường còn đang trong quá trình thu thập bằng chứng, vì muốn để hai bọn họ xem thử nên pháp y vẫn chờ bên cạnh, chưa động vào thi thể.

“Ban đầu bọn tôi không nghĩ là tự sát.” Tiêu Ngũ nói: “Nhưng dấu vết lưu lại ở hiện trường đã chỉ rõ cô ấy tự nhảy xuống nước, khiến bản thân chết đuối.”

Trước mắt, các kiểu tự sát của mấy vụ án giống nhau, đều sử dụng cách cực kỳ đau khổ để kết liễu mình.

“Cho dù muốn tự sát, lúc chìm dưới nước cũng sẽ vô thức vùng vẫy, nên bọn tôi nghi ngờ trước đó cô ấy đã uống thuốc, nếu không thì không thể chết ‘bình yên’ như thế được.” Tiêu Ngũ nhíu mày, rõ ràng mấy vụ tự sát liên tiếp đã khiến đội của anh ta tăng ca mấy đêm liền, ngay cả cằm cũng bắt đầu lún phún râu: “Chủ nơi đây nói đã bỏ camera giám sát vì sắp chuyển nhượng cửa hàng. Hầu như những đồ khác đều được sang nhượng, còn bể cá này thì ông chủ chuẩn bị tặng người khác, bên trong vốn cũng chỉ để san hô và cỏ nước. Nếu cô ấy tự sát, vậy chính cô ấy đã đổ đầy nước bên trong.”

“Quần áo của nạn nhân được gấp gọn gàng đặt trên ghế, cũng không có dấu vết giằng co hay di chuyển. Ông chủ nói đã xem camera của cửa hàng bên cạnh, cô gái này đi vào một mình. Vì đồ đã chuyển hết nên ông chủ chỉ khóa một lớp ở cửa sau, hiện tại ổ khóa đã bị cạy mở. Còn nữa, nơi này đã để không một tuần, ngay cả kẻ trộm vừa nhìn cũng biết ở đây vốn trống rỗng từ lâu.”

Do đó, nếu cô gái này tự sát thật, vậy có thể tưởng tượng, cô ấy vào cửa hàng, không hề phá hoại bất cứ đồ gì, chỉ đổ nước vào bể cá, c ởi quần áo, gấp quần áo cẩn thận, sau đó trầm mình xuống, lẳng lặng chờ đợi cái chết.

Diệp Tiểu Nhu nhìn đăm đăm vào thi thể mấy giây, bỗng nói nhỏ: “Anh cảm nhận được không?”

Tiêu Ngũ hơi ngẩn người, tuy biết cô đang hỏi Dương Viêm nhưng vẫn không nhịn được mà thắc mắc: “Cảm nhận được gì?”

Hai mắt Dương Viêm hơi tối, anh chậm rãi trả lời bốn từ: “Quy luật nào đó.”

“Quy luật?”

Hai người không nói gì thêm, Diệp Tiểu Nhu đến trước bể nuôi cá, hơi cúi xuống.

Những người khác thấy vậy thì hết hồn.

Vì giờ khắc này Diệp Tiểu Nhu gần như đang mặt đối mặt với nạn nhân trong bể nuôi cá, nếu không phải cách một lớp thủy tinh rất dày, khoảng cách giữa họ cùng lắm chỉ khoảng một mét thôi!

Dù cô gái trong bể nuôi cá nhìn không đáng sợ, nhưng đó vẫn là một thi thể!

Tiêu Ngũ thấp giọng hỏi Dương Viêm: “Sao cô ấy lại không sợ?”

Dương Viêm im lặng một lúc, đáp: “Vì em ấy không thể để mình sợ hãi.”

Tiêu Ngũ khó hiểu nhìn anh, lúc này Diệp Tiểu Nhu bỗng phát hiện gì đó, nói: “Mọi người mau tới đây xem.”

Cả hai lập tức bước qua, Diệp Tiểu Nhu chỉ tay vào một chỗ, ở đó có một kí hiệu kỳ quái, như có ai dùng vật c ứng khắc lên, là một hình vẽ xoắn ốc kỳ lạ.

“Đường xoắn ốc Fibonacci.” Diệp Tiểu Nhu thầm nói, chợt khó tin nhìn Dương Viêm.

“Cậu bé... Hầu Dương, tư thế của cậu bé dưới đáy giếng... Ắt hẳn cũng giống vậy”

Dương Viêm trầm ngâm một lát, rời mắt khỏi hình vẽ kia, từ sắc mặt anh, mọi người đều thấy một vẻ nghiêm trọng khó tả.

“Hai người đang nói gì thế?” Tiêu Ngũ không rõ lý do: “Đường gì? Hình vẽ này thể hiện điều gì?”

“Muốn giải thích hết thì rất phức tạp, nhưng tôi nghĩ, nếu nạn nhân đã vẽ hình này, vậy có lẽ nó thể hiện...” Diệp Tiểu Nhu hơi khựng lại, đăm chiêu nhìn nạn nhân.

Cô ấy cuộn tròn cơ thể, vẻ mặt bình thản, giống hệt một đứa trẻ được bao bọc trong nước.

“Tái sinh.”

Lời họ nói, cũng chỉ mỗi họ có thể hiểu, hiện tại lại không còn nhiều thời gian giải thích cho người khác, thi thể của cô gái đáng thương kia vẫn đang ngâm trong nước. Cũng không biết bố mẹ cô ấy đã hay tin họ vừa mất đi cô con gái trẻ tuổi của mình chưa. Bên ngoài còn đám truyền thông lẫn quần chúng hiếu kỳ đang chờ để quay chụp đưa tin, vì cảnh sát cần xử lý những người đó nên Diệp Tiểu Nhu và Dương Viêm đành ra ngoài từ cửa sau.

Theo lời khai báo của ông chủ, quả thực nạn nhân đã vào từ cửa sau.

“Nếu cô ấy đã uống loại thuốc nào đó, vậy cô ấy uống trước khi đến, hay trước khi xuống nước? Hay bị bỏ thuốc?” Diệp Tiểu Nhu nhìn vào cửa: “Tôi không hiểu... Cách tự sát này đã vượt qua hiểu biết của tôi.”

Đâu chỉ mỗi cô, ai có thể ngờ rằng một cô gái trẻ có thể lựa chọn cách tự sát như vậy chứ?

Chuyện này mà truyền ra, có thể tưởng tượng sẽ kéo theo bao nhiêu sóng gió trên internet ở thành phố C cũng như cả nước.

“Nếu thật sự có người giật dây đằng sau, vậy kẻ này... phải đáng sợ tới mức nào?” Diệp Tiểu Nhu lẩm bẩm: “Đừng nói đến hồ sơ tâm lý, hiện tại ngay cả căn cứ chính xác để điều tra chung mấy

vụ tự tử này chúng ta cũng không có, hơn nữa còn không tìm ra manh mối nào."

"Ai nói không tìm ra manh mối?"

"Hả?"

"Đường xoắn ốc Fibonacci." Dương Viêm nói: "Đây chính là dấu hiệu phạm tội của hung thủ."

Diệp Tiểu Nhu thầm lặp lại, trong đầu chợt hiện lên một hình ảnh.

Cô đột nhiên như hiểu ra gì đó, vẻ mặt trở nên cực kỳ nghiêm trọng.

"Nếu tôi đoán không sai, chắc hẳn cô ấy sẽ để lại vật ở hiện trường."

Buổi tối Tiêu Ngũ tới, vừa bước vào anh ta đã đi thẳng tới phòng trà tìm đồ ăn mà không hề nói lời nào. Giang Thạc thấy anh ta nhìn chằm chặp vào tô mì mình vừa úp xong, ánh mắt kia như sói đói, Giang Thạc bèn đẩy tô mì đến trước mặt anh ta, ném thêm cho anh ta một cây xúc xích giăm bông: "Anh cũng biết chọn lúc đến phết."

Tiêu Ngũ cảm ơn, ngồi xuống ăn như hổ đói.

Giang Thạc: "Nghe đồn cô gái tự sát hôm nay đẹp như một tác phẩm nghệ thuật?"

Tiêu Ngũ nuốt một miếng mì, suýt nghẹn trong cổ họng, phải uống mấy ngụm nước rồi mới trả lời: "Truyền ra nhanh thế sao?"

"Chắc có ai đó đã thấy hiện trường rồi tung tin, vốn có người nói

muốn đăng ảnh chụp của nạn nhân lên nhưng đã bị chặn. Cơ mà vẫn có không ít người không biết điều muốn anh ta lên tiếng, sau đó anh ta đăng một đoạn văn dài miêu tả tình trạng nạn nhân sau khi chết. Lúc ấy cảnh sát chưa tới hiện trường, ắt hẳn đã có người bất chấp chủ cửa hàng ngăn cản mà lẻn vào chụp."

Sắc mặt Tiêu Ngũ ngày càng khó coi, dù Giang Thạc hơi không đành lòng, nhưng vẫn bảo: "Giờ chuyện này gây xôn xao trên mạng lắm, còn liên quan tới bốn vụ án trước nữa. Hiện tại không phải đã có ba vụ án dư luận đảo chiều sao? Nên ai cũng đang thảo luận vụ tự sát này có thể đảo chiều không, ví dụ như, không phải tự sát mà bị giết, hoặc... cô gái này có sở thích đặc biệt gì đó, kết quả đã bất cẩn khiến mình..."

"Thôi anh đừng nói nữa, tôi biết rồi." Tiêu Ngũ lấy khăn lau miệng, nghẹn một hơi trong ngực không trút ra được, cuối cùng chỉ thở dài: "Đây mẹ nó... là chuyện gì chứ?"

"À, sau khi trở về từ hiện trường vụ án, Tiểu Nhu vẫn luôn nhốt mình trong phòng họp nhỏ, hình như đang nghĩ về vụ án. Tới giờ đã qua ba tiếng rồi, chúng tôi không dám gõ cửa."

Tiêu Ngũ ngạc nhiên: "Dương Viêm đâu?"

"Sếp cũng nhốt mình trong văn phòng, dặn không được quấy rầy anh ấy, cũng không được làm phiền Tiểu Nhu."

Ánh mắt Giang Thạc phức tạp, anh ta nói: "Chắc hai người đang sắp xếp lại suy nghĩ. Có lẽ... vụ án này cũng chỉ có hai nhân tài như họ mới có thể phá, anh nghĩ sao?"

Tiêu Ngũ thản nhiên nói: "Ai phá vụ án này cũng được, tôi chỉ mong sẽ không xuất hiện thêm người tự sát như vậy nữa."

Giang Thạc gật đầu. Đây là điểm Giang Thạc rất thích ở Tiêu

Ngũ, tuy đôi khi anh ta ngang ngược nóng tính, nhưng con người anh ta vô cùng chính trực. Dù thi thoảng không thể dựa vào năng lực của mình để phá án, anh ta vẫn bằng lòng hạ cái tôi tới nhờ họ giúp đỡ, chỉ vì muốn cho nạn nhân và xã hội một lời giải thích. Thế nên, đây cũng là một trong những lý do họ sẵn sàng giúp anh ta phá án vô điều kiện.

Tiêu Ngũ tới trước cửa phòng họp nhỏ, giơ tay muốn gõ cửa, nhưng rồi chậm chạp không dám, chủ yếu anh ta sợ quấy rầy cô, cắt ngang suy nghĩ của cô.

Lúc anh ta đi tới đi lui ngoài cửa đến lần thứ ba, Diệp Tiểu Nhu mở cửa ra.

Đầu tiên cô nhìn lên lầu trước, thấy văn phòng Dương Viêm vẫn đang đóng cửa.

Tiêu Ngũ vội hỏi cô: “Thế nào, cô ổn không?”

“Tôi rất ổn.“ Diệp Tiểu Nhu lên lầu, Tiêu Ngũ theo sau nói: “Vừa mới điều tra được thông tin của cô gái kia, cô ấy để căn cước công dân trong quần áo, buổi chiều bọn tôi đã liên lạc với bố mẹ của cô ấy...”

“Liên lạc lúc mấy giờ?”

“Khoảng một giờ.”

“Có ích à?” Diệp Tiểu Nhu dừng bước, giọng nói lạnh lẽo: “Họ không quan tâm đâu.”

Tiêu Ngũ: “... Đúng, sao cô biết?”

Diệp Tiểu Nhu cười khẩy: “Không chỉ không quan tâm, e rằng sau đó họ còn có thể vì sợ phiền toái mà trốn mất. Tốt nhất các anh mau phái người đến theo dõi cẩn thận, bằng không, nói

không chừng sáng mai họ sẽ lập tức thu dọn đồ đạc ngồi máy bay trốn xa đấy."

Tiêu Ngũ vừa nghe xong, nhanh chóng lấy điện thoại ra gọi người.

"Chưa hết, di vật của cô gái kia, tất cả đồ còn lại của cô ấy tại chỗ ở, sợ chậm chút nữa sẽ không còn, hiện tại chắc vẫn kịp." Diệp Tiểu Nhu nhìn anh ta: "Tối nay, phiền cấp dưới của anh phải tăng ca tiếp rồi, hãy cố hết sức cử thêm nhiều người." Cô nhấn mạnh đầy ẩn ý: "Có lẽ kẻ đứng sau sẽ tới nghiệm thu thành quả, chú ý người khả nghi xung quanh."

Tiêu Ngũ đáp: "Hiểu rồi."

Đến cửa phòng làm việc của Dương Viêm, hai người mắt to trừng mắt nhỏ, Diệp Tiểu Nhu khó hiểu: "Sao anh không gõ cửa?"

"Không dám." Tiêu Ngũ thành thật trả lời: "Lần trước tôi xen vào lúc anh ta gọi cho người quan trọng, kết quả bị đóng cửa từ chối tiếp khách suốt ba tháng, cũng là lúc cô đến đây đó."

"Ba tháng không cho anh vào công ty?" Diệp Tiểu Nhu hít sâu: "Sếp tôi không thấu tình đạt lý như thế sao?"

Tiêu Ngũ gật đầu: "Tấm bảng 'Không cho phép cảnh sát Tiêu của Cục Cảnh sát vào cửa trong vòng ba tháng' treo ở cửa lúc ấy, có lẽ vẫn còn đấy. Cô có thể hỏi bọn lão Mã, chuyện có thật, không nói quá với cô đâu."

Ở dưới lầu, nhóm người lão Mã lặng lẽ thò đầu ra, ai cũng gật đầu với Diệp Tiểu Nhu, ý bảo anh ta nói thật.

Diệp Tiểu Nhu hỏi: "Vậy giờ nếu quấy rầy anh ấy... tôi sẽ bị giữ ba tháng tiền lương ư?"

Tiêu Ngũ: “Nếu không được thật, vậy ba tháng tới cô đến căn tin của Cục Cảnh sát ăn cơm nhé? Tôi mời cô.”

Giây tiếp theo, cánh cửa trước mặt bọn họ bỗng mở ra.

“Tôi chỉ ngủ bù một giấc thôi.” Dương Viêm liếc Tiêu Ngũ rồi nhìn Diệp Tiểu Nhu: “Ngay cả tương lai ba tháng tới của mình làm gì, hai người cũng tính xong rồi?”

Diệp Tiểu Nhu: “Ừ thì… Tôi đi lấy cà phê cho mọi người đây.” Dứt lời cô nhanh chân chạy xuống lầu.

Dương Viêm liếc nhìn hội những người hóng hớt bên dưới, không tỏ thái độ gì: “Tất cả vào nghe một chút đi.”

Vào phòng làm việc, Dương Viêm và Tiêu Ngũ ngồi trên sô pha, Diêm Tiêu Tiêu, lão Mã, Giang Thạc và Lâm Linh tự giác bước tới ghế nhỏ của mình, nghiêm túc ngồi ngay ngắn một bên.

Dương Viêm hỏi: “Đã liên lạc với người nhà của Mạnh An Nhiên chưa?”

Tiêu Ngũ không bất ngờ khi Dương Viêm biết danh tính của nạn nhân, với mạng lưới cung cấp tin trong tay, anh luôn có thể đi trước họ một bước.

“Tôi đã cử người theo dõi, cũng may họ ở thành phố C, dù muốn chạy cũng không chạy được.” Tiêu Ngũ nhíu mày: “Anh có suy đoán gì không?”

Diệp Tiểu Nhu bưng cà phê vào, thấy hội hóng hớt của công ty đang ôm ly của mình ngồi thành một hàng, cô đảo mắt nhìn Dương Viêm đã kéo bảng trắng ra, anh viết tên các nạn nhân tự sát.

Lý Thế Cầm, Từ Viện Viện, Hồng Bân, Hầu Dương, Mạnh An Nhiên.

Nhìn đến tên nạn nhân cuối cùng, trong đầu Diệp Tiểu Nhu lập tức hiện ra thi thể trong bể nuôi cá.

“Lý Thế Cầm, 35 tuổi, nữ, nằm trên đường ray tự sát, ly hôn chồng xong thì nuôi con trai khuyết tật, hiện giờ con trai của cô ấy Đồng Đồng vẫn đang tiến hành điều trị tâm lý ở bệnh viện. Trước mắt đã biết nguyên nhân tự sát là vì con trai bị khuyết tật bẩm sinh dẫn đến áp lực cuộc sống. Từ Viện Viện, nữ, 25 tuổi, nhảy lầu tự sát trong trung tâm thương mại, lý do vì bị bố mẹ ngược đãi tinh thần và từng bị bắt nạt. Hồng Bân, nam, 33 tuổi, tự thiêu trên quảng trường, nguyên nhân tự sát bắt nguồn từ sai lầm của mình khiến vợ, con trai và bố vợ chết trong hỏa hoạn, anh ta tự trách không chịu nổi nên tự thiêu. Hầu Dương, nam, 14 tuổi, uống thuốc trừ sâu tự sát, rồi bị người ném xuống giếng cạn sau trường học, nguyên do tự sát là, dù được bố mẹ nuôi mua về nhưng vẫn phải chịu cảnh bạo lực gia đình. Mạnh An Nhiên, nữ, 17 tuổi, bố mẹ ly hôn từ nhỏ, sống cùng bà nội. Năm ngoái bà nội qua đời, cô ấy từng tới tìm bố mẹ. Trước mắt đã biết cô ấy phải chịu sự đối xử lạnh lùng của bố mẹ, nên lựa chọn trầm mình xuống bể nuôi cá rồi chết đuối. Bọn tôi đoán có thể cô ấy mắc bệnh trầm cảm, hơn nữa...”

Tiêu Ngũ lấy một túi vật chứng ra, trong túi vật chứng trong suốt đựng một thứ quen thuộc.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Là giấy gói kẹo màu xanh sẫm.

“Giấy gói kẹo...” Diệp Tiểu Nhu nheo mắt: “Giống hệt hai viên kẹo trước đó, nhưng tại sao là giấy gói kẹo...” Cô chợt nghĩ tới một khả năng: “Trước khi chết, cô ấy cho kẹo vào miệng, đúng không?”

“Ừ, cô ấy bỏ giấy gói kẹo trong quần áo, giờ bên tôi vẫn đang tiến hành khám nghiệm tử thi, cần vài giờ nữa mới có thể ra kết quả.” Sắc mặt Tiêu Ngũ hơi nặng nề: “Bên tôi đã họp thảo luận, dựa vào những bằng chứng hiện giờ và suy đoán theo khoảng cách thời gian giữa năm vụ tự sát, bọn tôi cho rằng cả năm vụ chắc chắn liên quan tới nhau. Yêu cầu gộp án điều tra cũng được phê duyệt rồi.”

“Tôi không hiểu nổi, nếu thật sự có người xúi giục sau lưng, vậy viên kẹo này thể hiện điều gì?” Tiêu Ngũ nghi hoặc nói: “Còn nữa, ký hiệu Mạnh An Nhiên để lại trong bể cá kia mang hàm ý gì. Tôi đã xem giải thích trên mạng, nhưng vẫn không rõ ký hiệu này liên quan gì đến việc tự sát.”

Đường xoắn ốc Fibonacci, còn gọi “Đường xoắn ốc vàng”, là đường cong xoắn ốc được vẽ dựa trên dãy số Fibonacci, trong tự nhiên tồn tại rất nhiều đường xoắn ốc Fibonacci. Đây là tỷ lệ vàng kinh điển hoàn hảo nhất của tự nhiên, quy tắc vẽ: vẽ hình quạt 90 độ trong một hình chữ nhật gồm các hình vuông có cạnh là số Fibonacci, các cung nối với nhau tạo thành đường xoắn ốc Fibonacci.*

*Bổ sung: đây là một chuỗi vô hạn của các hình vuông có kích thước khác nhau, mỗi hình vuông có cạnh bằng tổng của hai hình vuông liền trước. Hình minh họa:

Click để xem ảnh

Nó bắt nguồn từ dãy số Fibonacci, còn gọi là dãy số vàng - đây là khái niệm giải thích cho thuật ngữ đường xoắn ốc Fibonacci. Trên thực tế, chúng ta có thể thấy vô số đường xoắn ốc vàng trong cuộc sống.

Ví dụ như, đường cong lỗ tai người, đền Parthenon* của Hy Lạp cổ, thậm chí là trong Logo thiết kế của một số thương hiệu, đều có thể thấy tỷ lệ vàng này.

*Đền Parthenon: nằm ở Acropolis của Athens, Hy Lạp, xây vào năm 447 đến năm 438 trước Công nguyên, được dùng để thờ cúng Athena, vị thánh bảo trợ của thành phố. Mặt tiền đền Parthenon được xây dựng theo tỷ lệ vàng:

Click để xem ảnh

Diệp Tiểu Nhu vươn tay về phía Dương Viêm, nhận bút trong tay anh, sau đó hít sâu một hơi, vẽ một đường xoắn ốc vàng gần như hoàn hảo trên bảng trắng.

Sở dĩ nói gần như hoàn hảo, bởi vì hình cô vẽ đã đạt tiệm cận tỷ lệ vàng khi nhìn bằng mắt thường, không thấy một khuyết điểm nào.

Lâm Linh che miệng kinh ngạc, nói nhỏ: “Thầy Toán của tôi có mười năm kinh nghiệm cũng không vẽ được đường xoắn ốc vàng với tỷ lệ hoàn hảo như thế.”

Diệp Tiểu Nhu vẽ xong, thở phào nhẹ nhõm, rất rõ ràng, cô đã dốc hết sức để vẽ: “Mọi người nhìn hình vẽ này, sẽ nghĩ tới gì?”

Tiêu Ngũ: “Tôi cảm thấy hơi chóng mặt, hoang mang.”

Lâm Linh nói: “Tôi nghĩ đến một đống công thức toán học.”

Diêm Tiêu Tiêu đáp: “Mê cung.”

Lão Mã trầm ngâm một lúc, trả lời: “Một sinh ra hai, hai sinh ra ba, ba sinh ra vạn vật*.”

*Một sinh ra hai, hai sinh ra ba, ba sinh ra vạn vật: xuất phát từ "Đạo Đức Kinh" của Lão Tử và là lý thuyết sáng tạo vũ trụ của Lão Tử. Nghĩa là: Đạo là duy nhất, bản thân Đạo chứa đựng hai khí âm và dương, hai khí âm và dương giao nhau tạo thành một trạng thái thích hợp, vạn vật đều được sinh ra trong trạng thái này.

Diệp Tiểu Nhu nhìn lão Mã: "Nếu đằng sau vụ án tự tử liên hoàn lần này có một người thao túng, vậy chắc chắn hắn phải là một người cực kỳ say mê Toán học và Khoa học đời sống."

Cô xoay người viết một dãy số bên cạnh hình vẽ: "1, 1, 2, 3, 5, 8, 13, 2,..."

"Đây là dãy số Fibonacci, tỷ lệ vàng hoàn hảo nhất." Diệp Tiểu Nhu nói: "Nhiều người cho rằng, Toán học là ngôn ngữ của Chúa, loài người phát hiện loại ngôn ngữ này và sử dụng nó. Đằng sau sự hoàn hảo và độ phức tạp của cuộc sống, tất cả đều tượng trưng cho một số quan hệ toán học, bao gồm con người chúng ta. Có một quan điểm thế này, chúng ta bắt đầu từ lúc trứng được thụ tinh, dần dà xây dựng cơ thể người qua một loạt quá trình phức tạp, từ thuở mới lọt lòng, đến trưởng thành, rồi từ từ già đi và qua đời. Mà đường xoắn ốc Fibonacci như một quá trình của cuộc đời chúng ta, tuần hoàn lặp lại, vô hạn luân hồi. Như lời lão Mã nói, một sinh hai, hai sinh ba, ba sinh vạn vật, vốn hiểu biết của tôi vẫn khá nông cạn, nên tôi đoán kiến thức của người này chắc chắn phức tạp hơn những gì chúng ta nghĩ. Hắn dùng Toán học để quan sát mọi thứ trong tự nhiên. Đối với hắn, mọi thứ trên đời đều liên quan đến Toán học, như con người chúng ta từ khi sinh ra đến lúc chết đi, rồi lại sinh ra, cũng là một vòng tuần hoàn."

"Trước khi chết Mạnh An Nhiên đã vẽ hình này, điều đó thể hiện khát vọng từ khi ra đời đến lúc chết đi, chết rồi lại tái sinh của cô ấy."

Diệp Tiểu Nhu viết năm cụm từ phía dưới tên của năm người: Ra đời, sinh tồn, tuyệt vọng, hủy diệt, tái sinh.

Cô xếp Lý Thế Cầm và Từ Viện Viện vào ba từ đầu tiên, Hồng Bân tự thiêu vào từ "hủy diệt", Hầu Dương và Mạnh An Nhiên thì "tái sinh".

"Nếu tôi đoán không sai, sau khi Hầu Dương cố gắng tự sát rồi bị người ném xuống giếng cạn, có lẽ tư thế của cậu bé cũng cuộn tròn như trẻ em, giống Mạnh An Nhiên."

Cô nói hết một mạch, bầu không khí trong phòng lập tức trở nên yên tĩnh gần như quỷ dị.

Bấy giờ, Dương Viêm lên tiếng: "Hung thủ đứng sau, tuổi 19 đến 25, 80% là nam, IQ cao, rất có thiên phú trong lĩnh vực Toán học, hơn nữa còn thông thạo Tâm lý học ở mức độ nhất định. Trình độ học vấn tới trung học phổ thông hoặc năm nhất đại học, không tiếp tục đến trường. Gia đình giàu có, không có việc làm cố định, được bố mẹ hiện tại nhận nuôi từ nhỏ, nhưng quan hệ với bố mẹ không hòa hợp. Ngoại hình trên mức trung bình."

Tiêu Ngũ tạm ngừng ghi chép, ngẩng đầu hỏi: "Nếu hắn thông minh như vậy, tại sao chỉ học tới cấp ba hoặc vừa lên đại học thì nghỉ? Còn nữa, tại sao hắn lại trẻ thế?"

"Vì yêu bản thân quá mức cộng thêm kiêu ngạo bẩm sinh, và cả chủ nghĩa hoàn mỹ cực đoan." Diệp Tiểu Nhu thản nhiên trả lời: "Khiến hắn không để giáo viên nào vào mắt. Học đến trung học phổ thông hoặc năm nhất xong, chắc chắn hắn sẽ chọn làm chuyện mình muốn làm, tuổi trẻ tràn đầy sức sống, thường là thời kỳ có tỷ lệ hành vi tội phạm cao ở những kẻ như vậy. Hắn tuyệt đối sẽ không đợi mình qua 25 tuổi mới thực hiện kế hoạch của bản thân."

“Một kẻ mắc chứng ái kỷ hoang tưởng, thích ở sau lưng thao túng cuộc sống của người khác, từ nhỏ đã thể hiện khuynh hướng chống đối xã hội của tội phạm thiên tài.” Diệp Tiểu Nhu đặt bút lên bàn: “Hãy kiểm tra những tên tội phạm có IQ cao bị bắt trong khoảng hai mươi năm trở lại đây, có khả năng hắn bị ảnh hưởng bởi gen của bố mẹ. Nếu tôi đoán không sai, bố mẹ nuôi hiện tại của hắn đối xử với hắn khá tốt, thông thường một đứa trẻ sống trong một gia đình lành mạnh sẽ rất khó hình thành tính cách như vậy, thế nên ắt hẳn hắn đã bị bố mẹ ruột ảnh hưởng một phần.”

“Đây cũng là lý do tại sao hắn sẽ chọn người trong gia đình có vấn đề để thực hiện kế hoạch của mình. Anh có thể bắt đầu điều tra từ quan hệ cá nhân của các nạn nhân khi còn sống, nhất là những mối quan hệ khác thường và bất hợp lý.”

Diệp Tiểu Nhu nhìn Dương Viêm: “Ngoại hình của hắn trên mức trung bình, hay cười, hiểu biết Tâm lý học ở mức độ nhất định, đây cũng là nguyên nhân hắn có thể dễ dàng tẩy não những người có tính cách nhạy cảm từng chịu tổn thương nghiêm trọng, khiến họ lựa chọn tự sát. Một bề ngoài làm người khác không bài xích, là yếu tố then chốt để tiếp cận nạn nhân nhạy cảm.”

Tiêu Ngũ hít vào một hơi thật sâu, rồi chậm rãi thở ra.

Hiển nhiên, anh ta có áp lực rất lớn khi đối mặt với tội phạm như thế.

“Còn bổ sung thêm gì không?”

Dương Viêm tựa vào bàn, cầm ly cà phê Diệp Tiểu Nhu đã bưng vào, uống một ngụm rồi bảo: “Chắc hẳn hắn có đồng phạm, nói cách khác, hắn có thể là người đứng đầu của một tổ chức.”

Diệp Tiểu Nhu: “Trong quá trình hắn lựa chọn nạn nhân, từ

chuyện tìm hiểu thông tin và quan hệ gia đình của nạn nhân, đến việc xúi giục họ tự sát, chắc chắn sẽ có vô số bước phức tạp, một người không thể hoàn thành trong thời gian ngắn."

"Mặc dù có lẽ không có nhiều tác dụng... nhưng vẫn nên tăng cường tuần tra ở khu vực trọng điểm, đặc biệt tại những nơi tập trung đông người, ký túc xá trường học, khu phố thương mại. Tôi nghĩ, kế hoạch của hắn sẽ không dừng ở đây."

Dù sao, đây chính là một vòng tuần hoàn, ai biết được, liệu hắn có thể sẽ bắt đầu thực hiện kế hoạch tái sinh tiếp theo hay không.

"Khả năng cao, đối với hắn, đây chỉ mới bắt đầu thôi." Diệp Tiểu Nhu nhìn túi vật chứng bên cạnh Tiêu Ngũ: "Còn viên kẹo, có lẽ chỉ là sở thích cá nhân của hắn, cũng có thể tượng trưng cho điều gì khác. Tạm thời tôi chưa nghĩ ra, vẫn nên cố gắng kiểm nghiệm xem bên trong còn thành phần nào khác không."

Tiêu Ngũ đứng dậy: "Nếu đúng như lời mọi người nói, ắt hẳn hắn sẽ là tội phạm trẻ nhất cũng thông minh nhất mà tôi gặp phải từ khi làm cảnh sát tới nay."

"Vậy thì?" Diệp Tiểu Nhu thản nhiên nói: "Hắn trưởng thành với bộ não thông minh, nhưng chọn sai đường. Hắn có thể dựa vào việc mình trẻ, nhưng hắn cũng sinh sai thời đại rồi."

Khoảnh khắc ấy, nụ cười tự tin của Tiểu Nhu đã khích lệ Tiêu Ngũ rất nhiều.

Vì thời đại này, còn có sự tồn tại của họ.

Dẫu tội phạm gian xảo thế nào, sau cùng cũng sẽ không còn đường trốn.

Tuy nhiên, khi họ đang vô cùng tự tin, Diệp Tiểu Nhu hơi nhíu

mày, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cô cứ cảm thấy mình đã bỏ sót điều gì đó.

Rốt cuộc là gì đây?

Cô quay đầu nhìn Dương Viêm, Dương Viêm như cảm nhận được ánh mắt của cô, anh nghiêng đầu nhìn cô.

Tựa một lẽ hiển nhiên, cô cảm giác như một nguồn sức mạnh to lớn đang quay quanh mình.

Cô nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

Đúng thế, dẫu con đường phía trước khó khăn ra sao, sau lưng cô vẫn luôn có một nguồn sức mạnh không thể lay chuyển. Lúc nào người đàn ông này cũng đi trước cô một bước, anh cần suy xét tính toán nhiều chuyện hơn hẳn cô. Từng quyết định của anh đều đóng vai trò quan trọng trong kết quả cuối cùng, thế nên, không cần phải lo lắng.

Cô hy vọng, tất cả vẫn còn kịp.

Chương 55

Vụ án này cực kỳ khó điều tra, vì có vài người tự sát trước mặt mọi người, hoàn toàn loại trừ khả năng bị sát hại. Thế nên ở hiện trường vụ án, họ không thể tìm thấy bất kỳ chứng cứ gì liên quan đến nghi phạm đứng sau, chỉ đành bắt đầu từ quan hệ cá nhân của các nạn nhân khi còn sống.

Điện thoại của Lý Thế Cầm bị hư hỏng nặng khi cô ấy nằm trên đường ray, đã trở thành đống sắt vụn, không thể tìm được, nhật ký trò chuyện khi còn sống cũng không thấy điều gì đặc biệt. Di vật của Từ Viện Viện khi còn sống đã bị bố mẹ vứt bán hết, tới bây giờ bố mẹ cô ấy vẫn đang nguỵ biện nói cái chết của Từ Viện Viện không liên quan đến họ, mà điện thoại và máy tính của cô ấy cũng không có dấu vết, chắc chắn sẽ mất thời gian để tìm ra. Còn Hồng Bân, điện thoại của anh ta gần như bị thiêu thành tro tàn cùng anh ta rồi.

Về Hầu Dương, đứa trẻ mười bốn tuổi, quan hệ cá nhân vốn đơn giản, không khó để điều tra, nhưng chính vì quá đơn giản nên hàng xóm xung quanh, bạn cùng trường cũng không cung cấp được thông tin hữu ích. Có điều, bản thân cậu bé cũng không có điện thoại hay máy tính, nếu thật sự có người xúi giục tự sát, chắc chắn phải tiếp xúc trực tiếp với cậu bé. Do đó, vài ngày nay họ đã bắt đầu tập trung điều tra trong phạm vi mấy kilomet quanh nhà Hầu Dương.

Hơn nữa, người đưa Hầu Dương đến giếng cạn có hiềm nghi rất lớn, đáng tiếc trước mắt vẫn chưa tìm ra manh mối về kẻ này, từ đó có thể thấy hắn cũng có ý thức phản trinh sát ở mức nhất

định.

Còn Mạnh An Nhiên.

Đây có vẻ là nạn nhân thu hút nhiều chú ý nhất, vì sau khi phát hiện cô ấy tự sát, đã có người mau chóng tìm ra danh tính và ảnh chụp của cô ấy. Ai cũng cảm thán một cô gái xinh xắn đơn thuần như vậy, lại tự sát vào độ tuổi đẹp nhất.

Kết quả khám nghiệm tử thi của cô ấy cũng cho thấy, khi còn sống cô ấy từng dùng thuốc hướng thần, nếu dùng quá liều sẽ gây ra tác dụng phụ là gặp ảo giác và hôn mê.

Cho nên đây là lý do lúc cô ấy chết lại mang biểu cảm bình yên, có lẽ trước khi ngạt thở, cô ấy đã có mộng tưởng đẹp đẽ rằng mình sẽ che đậy hết mọi nỗi đau của cơ thể.

Diệp Tiểu Nhu và Dương Viêm tới Cục Cảnh sát thành phố, xem xét di vật của Mạnh An Nhiên.

Vương Tranh: “Chưa hết, mạng xã hội hiện tại của cô ấy cũng bị tìm ra, hai người thấy rồi chứ?”

Trên thực tế, không riêng gì họ, gần như tất cả người biết chuyện đều đã xem trên mạng, do có người tung lên internet các ảnh chụp màn hình những gì Mạnh An Nhiên đăng trên mạng xã hội.

“Còn một điều nữa.” Vương Tranh hơi hạ giọng: “Trong dạ dày của Mạnh An Nhiên, ngoài việc phát hiện ra thuốc, chỉ có một ít cặn thức ăn.”

Diệp Tiểu Nhu hơi ngạc nhiên: “Ý anh là, khi còn sống cô ấy từng nhịn ăn trong thời gian dài?”

“Không chỉ đơn giản là nhịn ăn, tình trạng của cô ấy chắc hẳn đã

mất nước và nhịn ăn ít nhất từ hai đến ba ngày, cơ thể hơi suy dinh dưỡng. Loại suy dinh dưỡng này không phải chỉ do nhịn uống nhịn ăn hai ba ngày đâu." Vương Tranh nói xong, vẻ mặt có phần buồn bã: "Thế nên chúng tôi nghi ngờ, sau khi bà nội cô gái này qua đời, cô ấy không còn chỗ dựa, trên người cũng hết tiền nên mới đến thành phố C tìm bố mẹ mình. Nhưng hai người kia không quan tâm cô ấy, có lẽ cô ấy đã lưu lạc đầu đường xó chợ vài ngày rồi mới chọn tự sát."

"Với điều kiện kinh tế của cô ấy thì không thể mua được thuốc này, các bệnh viện lớn cũng không có bệnh án của cô ấy. Do đó, chỉ còn khả năng là có người đưa cô ấy, và cô ấy nhận lấy."

Tựa như cô bé bán diêm trong truyện thiếu nhi của Andersen.

Thảo nào, các bài đăng trên mạng xã hội của Mạnh An Nhiên lại tuyệt vọng tới thế.

Vài câu cuối cùng của cô ấy trên mạng xã hội, chính là những lời cầu cứu cuối cùng của cô ấy gửi đến thế giới này.

- Sẽ có người nhớ tới tôi sao?

- Sẽ có người muốn gặp tôi sao?

...

- Nếu không cần tôi, vậy tại sao còn sinh tôi ra? Tôi đâu phải rác, tôi là một con người, tại sao muốn vứt tôi trong thùng rác rồi mặc kệ chứ?

- Trên đường gặp một chú mèo hoang, tôi đưa cây xúc xích giăm bông cuối cùng cho bé, hy vọng bé có thể được một người tốt bụng cuối cùng cưu mang. Nếu có thể, mong bé có thể có một mái nhà, đừng lưu lạc giống tôi.

...

- Nếu tôi chưa từng đến thế giới này thì tốt biết bao.

- Tất cả là lỗi của tôi hết, đúng không?

- Vĩnh biệt cuộc đời.

Diệp Tiểu Nhu lẳng lặng xem di vật của Mạnh An Nhiên.

Trong túi vải có vết vá, một bộ trang phục mùa đông, một bộ nội y đã xù lông, vài quyển sách giáo khoa trung học, một bức ảnh thời thơ ấu, giấy khai sinh, căn cước công dân, thẻ học sinh, áp-phích thông báo tuyển dụng, một lọ thuốc ngủ...

Trên mạng có nhiều người thắc mắc tại sao Mạnh An Nhiên không dựa vào ngoại hình đẹp mà tìm việc làm, vừa làm công vừa đi học, hoặc tìm kiếm trợ cấp xã hội. Thậm chí còn buồn cười hơn là, có ai đó nói với hình tượng cô gái nông thôn trẻ trung của mình, cô gái này hoàn toàn có thể tìm một người đàn ông giúp mình vượt qua khó khăn.

Bên dưới tài khoản mạng xã hội của Mạnh An Nhiên, có thể thấy mấy nghìn bình luận hỗn tạp, ngoài việc hy vọng cô ấy ra đi thanh thản thì vẫn còn nhiều nghi vấn và lời lẽ mỉa mai.

Không hiểu nỗi khổ của người khác, có tư cách gì đánh giá số phận của họ chứ?

Trên đời này không ai có thể thực sự đồng cảm với người khác. Tâm lý thương hại, thấu cảm và oán giận của quần chúng đều bắt nguồn từ mặt thiện trong nhân cách của con người, nhưng đồng thời, bản chất con người cũng chẳng tốt hoàn toàn.

Luôn luôn có ít hoặc nhiều ác ý ẩn sâu trong tiềm thức, đôi lúc sẽ vô ý lộ ra. Bạn sẽ vĩnh viễn không hay, một quá khứ mà bạn

không biết gì sẽ mang tới cho một người tổn thương tinh thần nghiêm trọng đến mức nào, thế nên bạn cũng không thể hiểu vì sao có một số người lại đưa ra quyết định tuyệt vọng khó hiểu như vậy.

Nếu cuộc sống có thể lặp lại, nếu cô ấy có thể nghĩ thông suốt, nếu cô ấy không để ý những thứ cô ấy từng vô cùng để ý, nếu cô ấy có thể phóng khoáng mặc kệ mọi thứ, nếu cô ấy có thể bắt đầu một cuộc đời mới.

Tiếc thay, cô ấy không thể, chỉ dựa vào sức của một mình cô ấy thì không thể. Cô ấy cần giúp đỡ, thứ cô ấy cần là sự giúp đỡ đúng nghĩa, chứ không phải mặt ngoài thì đồng cảm mà thực ra chỉ dối trá châm chọc.

Trên đời này, tới cuối cùng bệnh nhân trầm cảm sẽ không thể kiểm soát được suy nghĩ của mình. Bao nỗi suy sụp, vô vọng, ý định về cái chết sẽ chậm rãi ăn mòn tất cả ý thức. Bạn nói xem, làm sao họ có thể bỏ qua mầm bệnh "tuyệt vọng" đang lây lan khắp thân thể này để bắt đầu một cuộc sống mới đây?

Mạnh An Nhiên, cô ấy không phải một người có gia đình hoàn chỉnh, cô ấy cũng không phải một người trưởng thành đủ dũng cảm. Cô ấy chỉ là một cô bé bơ vơ không nơi nương tựa, đã mất đi người thân cuối cùng quan tâm mình, một đứa trẻ bất lực trong cuộc sống tương lai thôi.

Nhưng có kẻ lại lợi dụng nỗi đau khổ và vô vọng này của cô ấy, xúi giục cô ấy tự sát. Bất luận thế nào, đây cũng không phải chuyện có thể tha thứ, bởi lẽ ngoại trừ tự sát, rõ ràng cô ấy vẫn còn vô vàn khả năng được cứu rỗi. Nếu ai đó phát hiện ra về những đau khổ mà cô ấy đã trải qua, nhiều người vẫn sẽ lựa chọn giúp đỡ cô ấy, họ sẽ không để cô ấy tự kết liễu sinh mạng.

Rõ ràng cô ấy có thể bắt đầu một cuộc sống mới.

Chỉ cần có người phát hiện cô ấy, kéo cô ấy lại.

Song, cô ấy đã gặp một kẻ ma quỷ.

“Tiểu Nhu, Diệp Tiểu Nhu?”

Nghe có người gọi mình, Diệp Tiểu Nhu định thần lại.

Dương Viêm khẽ nhíu mày: “Em sao vậy?”

“Tôi đang nghĩ tới cảnh Mạnh An Nhiên xách túi, lưu lạc khắp nơi.”

Đôi mắt Dương Viêm trở nên buồn bã.

Cô nói người khác như vậy, nhưng không phải chính cô cũng từng trải qua những điều này sao?

Diệp Tiểu Nhu thở dài: “Một cô gái chưa trưởng thành lang thang bên ngoài, tỷ lệ gặp chuyện bất trắc rất cao, tôi nghĩ, cô ấy có thể...”

Dường như cô nghĩ tới gì đó, chợt ngừng nói.

“Em nghĩ đến điều gì?”

Diệp Tiểu Nhu nheo mắt: “Ắt hẳn cô ấy ngồi xe lửa từ quê tới đây vào hai tháng trước.”

Vương Tranh gật đầu: “Chúng tôi đã điều tra, đúng là thế.”

“À.” Vương Tranh nói: “Bố mẹ Mạnh An Nhiên đang ở đây, chúng tôi tốn rất nhiều công sức mới mời người đến được, hai người muốn gặp họ không?”

...

“Đồng chí cảnh sát, tôi nói bao nhiêu lần rồi, chúng tôi đã ly hôn từ lâu. Con nhóc kia vẫn luôn sống với bà nội nó ở quê, việc nó tự sát không hề liên quan tới chúng tôi.”

Diệp Tiểu Nhu mở cửa, viên cảnh sát đang thẩm vấn trong phòng thấy Vương Tranh ra hiệu bảo anh ta ra ngoài thì nhanh chóng rời khỏi.

Mẹ của Mạnh An Nhiên, Tưởng Giảo nhìn Diệp Tiểu Nhu bước vào, nhíu mày.

Bà ta thấy khó hiểu vì trông Diệp Tiểu Nhu không giống độ tuổi có thể làm cảnh sát, ngoại hình khí chất của cô cũng không hề giống cảnh sát. Vì vậy, bà ta vừa thấy Diệp Tiểu Nhu thì mím môi, quan sát cô từ trên xuống dưới.

Coi thường, khinh miệt.

Diệp Tiểu Nhu xoay người, đóng sầm cửa.

Âm thanh khiến Tưởng Giảo hoảng sợ: “Cô là ai, thực tập sinh? Lớn tiếng dọa người như vậy làm gì, cẩn thận tôi khiếu nại với lãnh đạo của các người đấy.”

Diệp Tiểu Nhu đến cạnh cửa sổ, chậm rãi chỉnh cửa chớp xuống, che hết ánh sáng bên ngoài.

Đây không phải phòng thẩm vấn, bố mẹ của Mạnh An Nhiên được dùng lời hay ý đẹp mời tới để tìm hiểu tình hình, dĩ nhiên cũng sẽ không có camera.

Khi cô xoay người lại, Tưởng Giảo bắt đầu nghi hoặc: “Cô muốn làm gì?”

“Bà nên thấy may mắn vì người vào là tôi chứ không phải người

kia." Khi nói, giọng cô cũng không lạnh băng, nhưng vẫn đủ khiến bầu không khí như giảm xuống mấy độ: "Hiện giờ vị nào đó đang thẩm vấn chồng trước của bà. Tin tôi đi, bà không muốn anh ấy tới đâu. Vậy nên, những câu hỏi kế tiếp của tôi, tốt nhất bà nên thành thật trả lời, nếu không, tôi có thể cam đoan sau này bà sẽ vô cùng hối hận vì sự ngụy biện hôm nay."

Rõ ràng Tưởng Giảo đã bị chọc giận khi nghe vậy, điều khiến bà ta tức tối không phải nội dung lời nói, mà vì bà ta thật sự cảm nhận được một nỗi sợ khó hiểu. Nỗi sợ không rõ này khiến bà ta bắt đầu phẫn nộ, bà ta vẫn luôn là một người đàn bà chanh chua vô lý, trước mặt cảnh sát cũng dám kêu gào nói mình là nạn nhân. Đối phó với "cô gái nhỏ" trước mắt, bà ta lập tức vừa chửi rủa vừa hùng hổ bước qua: "Cô nói linh tinh gì thế?!"

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Nhưng hiển nhiên bà ta đã dùng quá nhiều sức, còn chưa tới gần Diệp Tiểu Nhu, bà ta đã bị Diệp Tiểu Nhu duỗi một chân ra làm vấp ngã, té nhào về phía cửa sổ.

Với thể trọng bảy mươi tám ký của bà ta, lần té này ít nhất cũng phải rớt vài cái răng, đầu cũng có thể ngã đến mức chấn động não, may sao Diệp Tiểu Nhu đã xoay người kéo bà ta. Cô nhanh chóng nắm một cánh tay của bà ta, rồi trở tay khóa chặt người bà ta trên cửa sổ.

Tưởng Giảo sợ hãi la to một tiếng, miệng đập lên khung cửa sổ cứng.

"Đừng kêu loạn, trừ phi bà không cần răng nữa."

Bấy giờ, Tưởng Giảo mới nhận ra này "con nhóc này" thật sự có khả năng là một "cảnh sát" được đào tạo bài bản! Bà ta vội vàng cầu xin tha thứ: "Đừng, có chuyện gì từ từ nói, tôi cũng đã nói là sẽ không phối hợp đâu!"

“Vậy chờ phối hợp xong rồi sẽ khiếu nại tôi nhỉ?” Diệp Tiểu Nhu đè chặt cánh tay bà ta, lạnh lùng hỏi: “Trước khi Mạnh An Nhiên chết, bà đã gặp cô ấy mấy lần?”

Tưởng Giảo định trả lời, bỗng cảm thấy đau đớn từ nơi cánh tay bị vặn ngược.

“Tốt nhất bà nên hiểu rõ. Bây giờ mọi người đều biết Mạnh An Nhiên bị các người bỏ rơi. Cô ấy vất vả từ quê tới tìm các người, còn các người mặc kệ cô ấy, để con mình bơ vơ lang thang bên ngoài suốt hơn một tháng, thậm chí ngay cả cơm cũng chưa ăn! Các người chính là đầu sỏ bức cô ấy tự sát trong mắt mọi người! Biết hậu quả của việc bị công kích trên mạng chứ? Không biết? Vậy để tôi nói cho bà biết nhé, hậu quả của việc bị bạo lực mạng là cho dù bà trốn tới đâu, cửa nhà bà sẽ luôn chất đầy trứng thối và vòng hoa cho người chết. Cả đời này, mỗi khi ra ngoài bà sẽ không thể ngóc đầu lên nổi, ngay cả chồng hiện tại và con bà cũng sẽ bị chửi bới khắp nơi. Đừng nói chỗ làm việc, bà chỉ cần tới một quán ăn một bữa cơm cũng có thể bị người nhét gián vào người. Tôi hỏi bà, bà muốn cuộc sống như thế không?”

Tưởng Giảo tái xanh mặt mày: “Cái chết của nó không liên quan đến chúng tôi thật, đây là sự thật, các người nhất định phải trả lại trong sạch cho chúng tôi! Chúng tôi cũng là nạn nhân!”

“Nếu bà thành thật khai ra, tất nhiên chúng tôi có thể điều tra được mọi việc. Tới khi ấy dân chúng sẽ tập trung vào đầu sỏ thực sự, hiển nhiên cũng sẽ không quan tâm tới các người. Nhưng điều kiện tiên quyết là, trong lời nói của bà không thể có một chút giả dối nào, nếu không, kết cục của bà sẽ còn nghiêm trọng hơn gấp mười lần so với những gì tôi vừa nói, bà tin không?”

Đối phó với kẻ xấu như vậy, chỉ còn cách xấu xa hơn bà ta, lời hay ý đẹp sẽ chỉ khiến bà ta ngày càng kiêu căng ngạo mạn.

Bọn Vương Tranh không thể đối xử thô lỗ với một phụ nữ không có bằng chứng phạm tội, nhưng cô thì khác, cô không phải cảnh sát.

“Được được được! Tôi khai tôi khai! Con nhóc kia đến thành phố C tìm tôi, nhưng tôi đã có gia đình mới, không lo được cho nó. Bố nó cũng chẳng tốt đẹp gì sất, không coi nó là người, chỉ muốn sinh con trai. Tôi nghĩ hay mình cứ tìm một nhà tốt gả nó đi, tốt xấu gì cũng có nơi ăn ở. Nhưng con nhóc kia sống chết không chịu, một mình lưu lạc bên ngoài. Có lần tôi thấy nó trên đường, nó hỏi tôi còn muốn nhận đứa con gái này không, tôi bảo tôi không thể, tôi không nuôi nổi nó. Nó nói tốt lắm, nó sẽ tự tìm cho bản thân một chốn về, từ đó về sau tôi cũng không gặp lại nó.”

Tưởng Giảo đưa lưng về phía Diệp Tiểu Nhu, không thấy biểu cảm của cô, chỉ nghe được cô cười một tiếng.

Đây không phải nụ cười trào phúng, không phải cười khẩy, nụ cười này ẩn chứa một nỗi xót xa không nói thành lời.

Nhưng giây tiếp theo, giọng cô đã quay về vẻ lạnh lùng đầy lý trí: “Trước khi cô ấy tự sát, có từng nhắc tới người nào với bà không?”

“Có... Hình như có, nó kể đã có người mình thích, nó sẽ không gả cho một kẻ xa lạ. Nhưng con nhóc chết tiệt kia sống chết cũng không tiết lộ là ai, tôi gặng hỏi thế nào cũng không nói, còn kể gì mà nó chỉ thầm mến người ta. Tôi thấy chắc hẳn đã bị người ta lừa rồi!”

Dứt lời, Tưởng Giảo cảm thấy sức mạnh đang khống chế mình buông lỏng, bà ta đứng phắt dậy hung hăng quay đầu lại.

Nhưng khi bà ta nhìn rõ sắc mặt cô gái trước mắt, vẻ hung hăng

đó lập tức biến mất, bà ta sợ hãi lùi về sau vài bước: “Cô, cô còn muốn làm gì?”

“... Cô ấy đã chết, nên quả thực cũng giống lời bà nói, là một con nhóc chết tiệt.” Diệp Tiểu Nhu nhìn bà ta, sắc mặt lạnh lẽo thờ ơ: “Còn nữa, người thực sự lừa cô ấy, là các người, là bố mẹ ruột các người, đã lừa gạt cô ấy cả đời.”

Sự ra đời của cô ấy, tương lai của cô ấy.

Đã bị hai người táng tận lương tâm này lừa gạt, đến tận giây phút cuối đời, cô ấy vẫn bị hung thủ thực sự lừa gạt.

...

Thấy Dương Viêm rời phòng, Tiêu Ngũ bước tới đón anh, đầu tiên anh ta liếc nhìn bên trong. Bố Mạnh An Nhiên đang ướt đẫm mồ hôi ngồi trên ghế, dường như đã bị dọa đến mức choáng váng, nhưng cũng may người vẫn ổn. Tiêu Ngũ thở phào nhẹ nhõm, người còn tốt là được rồi.

“Thuận lợi không?”

Dương Viêm ừ một tiếng, nhìn phòng đối diện, Diệp Tiểu Nhu vẫn đang ở trong.

Tiêu Ngũ do dự một chút, hỏi: “Tiểu Nhu cô ấy... sẽ không tức giận rồi đánh người phụ nữ kia chứ? Mặc dù bà ta đáng giận thật, nhưng...”

“Yên tâm, em ấy biết chừng mực.”

Tiêu Ngũ nói: “Đương nhiên cô ấy có chừng mực, nhưng tôi chỉ sợ, đối với chuyện của Mạnh An Nhiên, cô ấy...” Anh ta hơi chần chờ, như không biết nên nói thế nào.

Dương Viêm bảo: “Anh sợ em ấy đồng cảm quá mức, đúng không?”

Nhìn từ góc độ nào đó, quá khứ của Mạnh An Nhiên và Diệp Tiểu Nhu tương đồng ở một số điểm.

Mạnh An Nhiên bị bố mẹ vứt bỏ từ nhỏ, sống cùng bà nội. Bà nội qua đời, một mình cô ấy đến thành phố tìm bố mẹ, nhưng bị chặn ngoài cửa, chẳng khác gì bị bố mẹ của mình bỏ rơi hai lần, rốt cuộc đành lang thang bên ngoài.

Còn Tiểu Nhu...

Không ai biết bố mẹ đẻ của cô là ai, nhưng ắt hẳn từ bé cô đã bị vứt ở trại trẻ mồ côi. Khó khăn lắm mới được một gia đình nhận nuôi, nhưng rồi vì một số lý do mà bị bỏ rơi lần nữa, trở thành một cô gái lẻ loi trơ trọi không nơi nương tựa.

Khác biệt là, sau cùng Mạnh An Nhiên vẫn không thể thoát khỏi số phận thê thảm.

Mà Diệp Tiểu Nhu lựa chọn kiên trì, dẫu chịu bao nhiêu đau khổ, dẫu đối mặt với tương lai mờ mịt, cô cũng vẫn nhẫn nại tiến từng bước tới hiện tại.

Cô luôn thấu cảm với nạn nhân, còn quá khứ của Mạnh An Nhiên lại có phần giống vận mệnh của cô, thế nên Tiêu Ngũ lo lắng cũng không phải không có lý.

Đối với chuyện này, Dương Viêm nói: “Việc có thể làm bây giờ là mau chóng giải quyết vụ án, trả lại trong sạch cho nạn nhân.”

Người đã chết trong miệng Dương Viêm là nạn nhân, không phải người tự sát. Vụ án này, rất rõ ràng là có kẻ điều khiển sau lưng. Cho dù thế nào, các nạn nhân tự sát vốn dĩ có thể sống sót, giống như Mạnh An Nhiên. Chỉ cần sống sót, luôn có thể bắt

được một tia sáng hy vọng, còn chết rồi thì chẳng khác nào dập tắt hy vọng của mình.

Sau khi Diệp Tiểu Nhu đi ra, Tưởng Giảo lập tức rời khỏi phòng với tốc độ nhanh nhất, cứ như ở lại thêm một giây nữa thì sẽ sụp đổ.

“Người phụ nữ này không biết nhiều thông tin lắm, nhưng bà ta kể Mạnh An Nhiên thầm mến một người. Tôi nghĩ, có lẽ chính người này đã đưa cô ấy thuốc, nếu không chỉ cần là người còn có liên quan khác, cô ấy cũng sẽ không chọn cách tự sát.”

Dương Viêm nói: “Bố của Mạnh An Nhiên đã gặp người kia.”

Diệp Tiểu Nhu và Tiêu Ngũ ngây ra: “Người nọ là ai?”

“Một người đàn ông trẻ, tầm một mét tám, cao gầy, đội mũ lưỡi trai. Ông ta nhìn vội, chỉ nhớ từng đó, địa điểm ở gần nhà họ, có thể xem camera gần đó.”

“Được, tôi biết rồi.”

Rời Cục Cảnh sát, Diệp Tiểu Nhu hỏi Dương Viêm: “Anh thôi miên ông ta à?”

Dương Viêm ừ một tiếng, nói: “Ông ta không biết tên tuổi và ngoại hình của người kia thật, có điều...”

“Có điều?”

“Đó là một người bố không bằng súc sinh.” Dương Viêm thản nhiên bảo: “Lúc Mạnh An Nhiên chín tuổi ông ta đã xông vào phòng tắm của cô ấy.”

Diệp Tiểu Nhu sửng sốt, trên mặt hiện lên vẻ căm phẫn.

Nếu anh không thực hiện thôi miên, có đánh chết tên súc sinh kia cũng không nói chuyện này.

Tuy chín tuổi vẫn còn nhỏ, nhưng bóng ma này sẽ bám theo Mạnh An Nhiên cho tới lúc trưởng thành, sẽ trở thành cơn ác mộng của cô ấy.

“Vậy nên ban đầu Mạnh An Nhiên mới tới gặp mẹ chứ không tìm người bố này. Cuối cùng cô ấy rơi vào đường cùng, phải tìm đến tên súc sinh này để xin ít tiền về quê, nhưng đã bị gia đình đó đuổi đi.”

Diệp Tiểu Nhu nghe xong quay đầu bước đi, nhưng Dương Viêm kéo cô lại.

Diệp Tiểu Nhu hít sâu một hơi: “Tôi không quay về giết ông ta, tôi đi mua chai nước để bình tĩnh lại thôi.”

Cô chỉ vào một máy b án nước tự động bên kia.

“Uống gì?”

“Coca lạnh.”

Dương Viêm bước qua mua một lon coca, lúc trở về, anh thấy Diệp Tiểu Nhu đang quan sát một nơi, anh quay đầu nhìn, quả nhiên là Mạnh Chiếu Quốc.

Lúc tới ông ta còn ổn, lúc rời đi thì hết sức đờ đẫn, mồ hôi lạnh đầy mặt. Khi xuống bậc thềm, ông ta sơ ý vấp chân, ngã nhào, cũng may chỉ có năm bậc, thoạt nhìn không đáng ngại gì. Nhưng ông ta rất đau, ôm thắt lưng đứng lên đi đường cứ khập khiễng.

Diệp Tiểu Nhu nhìn Dương Viêm: “Anh làm gì ông ta vậy?”

“Không tổn thương một sợi tóc của ông ta.” Dương Viêm mở lon coca đưa cho cô: “Nhưng về sau ông ta sẽ cho rằng mình bị vô năng, trừ phi...”

“Trừ phi anh giải trừ thôi miên cho ông ta.” Diệp Tiểu Nhu như cười như không nhìn anh: “Là ai nói mình chỉ biết sơ về thôi miên ấy nhỉ?”

Dương Viêm từ chối cho ý kiến: “Kỹ năng của tôi thật sự không thông thạo mấy đâu.”

Nhưng đối phó với mấy thằng đàn ông tệ bạc này thì vẫn đủ dùng.

Mạnh An Nhiên đã mất, hiện giờ không có chứng cứ gì có thể chứng minh tên bố cặn bã này từng tổn thương cô ấy, thế nên cho dù nói với bên Tiêu Ngũ, họ cũng không thể trừng trị tên cặn bã này.

Nhưng chỉ trích trên mạng sẽ khiến ông ta không sống yên ổn nổi.

“Nếu tôi đoán không sai, chắc hẳn người kia biết chuyện này.” Diệp Tiểu Nhu nhìn Mạnh Chiếu Quốc khập khiễng rời đi, hơi suy tư nói: “Có lẽ không lâu nữa nó sẽ bị tung ra.”

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Ngay buổi chiều ngày cô nói những lời này, một câu thành sấm.

Có người tung lên mạng một đoạn ghi âm và video lúc Mạnh An Nhiên còn sống đi tìm bố. Cô ấy bị Mạnh Chiếu Quốc kéo vào trong hẻm nhỏ, có thể thấy hai người đã xảy ra tranh cãi dữ dội. Mạnh Chiếu Quốc còn định ôm Mạnh An Nhiên vào lòng. Mặc dù vì khoảng cách xa nên không nghe thấy hai người nói gì, nhưng tiếng Mạnh An Nhiên bài xích vùng vẫy lẫn tiếng kêu

cứu đã bị ghi lại rất rõ.

“Đừng, đừng làm chuyện này với tôi nữa! Ông là bố tôi!”

Chẳng mấy chốc, nỗi căm phẫn của cư dân mạng lập tức đẩy chuyện này lên top hot search.

Bất kể nam hay nữ, đều chỉ trích hành vi ghê tởm của Mạnh Chiếu Quốc. Những người ban đầu nói Mạnh An Nhiên nhỏ tuổi không hiểu chuyện, không biết sống tốt cũng thay đổi suy nghĩ, mắng chửi Mạnh Chiếu Quốc khiến ông ta không ngóc đầu lên nổi.

Mạnh Chiếu Quốc và Tưởng Giảo lại bị đưa đến Cục Cảnh sát thẩm vấn một lượt. Nhưng lần này, đối mặt với bằng chứng như ván đã đóng thuyền, rốt cuộc họ cũng thừa nhận.

Hóa ra, Tưởng Giảo cũng biết chuyện này nên mới bỏ mặc cô con gái. Trong mắt bà ta, con gái là nguyên nhân phá vỡ tình cảm của bà ta và chồng trước, khiến gia đình đổ vỡ.

Lúc Diệp Tiểu Nhu mua đồ trong cửa hàng tiện lợi, chợt nghe thấy đoạn đối thoại của một đôi tình nhân gần đó.

“Sao anh lại nghĩ, cô gái này qua đời là một chuyện tốt nhỉ? Bố mẹ tồi tệ như vậy, không có tiền đi học, về sau chắc chắn còn có khả năng chịu không ít bắt nạt. Trái lại, việc tự sát có thể khiến bố mẹ cô ấy bị trừng phạt.”

“Anh nói thế tức là mấy vụ tự sát kia đều đúng ư? Suy nghĩ của anh hơi tàn nhẫn rồi đấy.”

“Ai cũng có số phận của riêng mình, lúc còn sống họ phải chịu khổ, như cậu bé mười bốn tuổi kia. Nếu tiếp tục bị bạo lực gia đình, sớm muộn gì cậu bé cũng xảy ra chuyện lớn. Còn mẹ của đứa trẻ bị khuyết tật, chỉ sợ cô ấy cũng lo lắng bản thân không

chống đỡ nổi nữa, nếu chết thì sẽ giải thoát cho mình. Con cô ấy cũng sẽ được xã hội quan tâm hơn, không phải vậy rất tốt sao?"

"Anh cũng thật là... còn sống mới có hy vọng! Đã chết thì sẽ chẳng có gì hết, chưa kể, anh không biết cách bọn họ tự sát rất đau đớn hả?"

"Quả thực, đôi khi sống còn đau khổ hơn chết. Không chừng đã có người thấy nỗi cực khổ của họ, cho nên mới để họ chấm dứt đau đớn trước. Em chưa từng nghe câu địa ngục trống rỗng, ma quỷ ở trần gian* sao? Thế giới này vốn không tốt đẹp như thế đâu."

*Hell is empty and all the devils are here (William Shakespeare): thế giới là một nơi độc ác chứa đầy kẻ ác hay "quỷ dữ", không cần phải xuống địa ngục để gặp chúng.

"Nhưng trên đời này vẫn còn bao nhiêu người tốt. Nếu gặp được người tốt, họ sẽ có hy vọng thay đổi số phận, còn nếu chết rồi thì sẽ mất hết tất cả."

"Đúng là không nói thông được với em! Được rồi, hai ta khác quan điểm, anh không muốn cãi nhau! Có bản lĩnh thì em lên mạng nói thử, xem cư dân mạng có mỗi người một ngụm nước miếng phun chết em không, đại hiền triết!"

Trên thực tế, không chỉ một người đưa ra ý kiến như vậy.

Trên mạng, ai nấy đều mắng đôi bố mẹ cặn bã kia, không ít người cũng bảo cuộc đời của Mạnh An Nhiên thực sự đã đến hồi kết, tự sát là cách duy nhất giải thoát chính mình, bằng không có sống thì cả đời cũng chìm trong bóng tối.

Diệp Tiểu Nhu siết chặt thanh chocolate trong tay.

Cô không biết mình nên nghĩ thế nào, nhưng bây giờ trong lòng

cô rất khó chịu.

Lúc cô cầm thanh chocolate đến quầy trả tiền, chợt nghe thấy người đàn ông đứng bên cạnh kinh ngạc kêu một tiếng: “Có người muốn tự sát nữa!”

Diệp Tiểu Nhu kinh ngạc, cô không kịp suy nghĩ gì, xoay người giật lấy điện thoại của người đàn ông xem.

“Cô làm gì vậy!!” Người đàn ông kia sắp nổi giận, nhưng khi thấy người cướp điện thoại của mình là một cô gái nhỏ xinh đẹp, lập tức đổi giọng: “Người đẹp, muốn xem video thì cùng xem thôi, gấp gì chứ.”

Trong video, một cậu bé đang cầm điện thoại quay bản thân, trên mặt cậu ấy bị thương, dưới miệng đang nở nụ cười càn rỡ: “Tôi muốn rời khỏi thế giới rác rưởi này. Lũ ác ma ăn thịt người không chớp mắt các người, tôi không thể trêu vào các người, vậy tôi có thể trốn xuống địa ngục chứ? Tôi chết các người sẽ cười nhỉ! Cười thỏa thích đi ha ha ha ha ha!”

Là livestream, livestream tự sát!

Người bên cạnh cũng tới gần liếc nhìn, nói: “Mẹ nó lại muốn nổi tiếng chứ gì? Trong khoảng thời gian này đã có bao nhiêu người ồn ào muốn tự sát rồi, cảnh sát cũng không lo hết được.”

Khung cảnh trong video của cậu ấy, có một tòa nhà đang xây dựng nằm đối diện.

Muốn nhảy lầu sao?!

Diệp Tiểu Nhu trả điện thoại cho người đàn ông đang lải nhải, xoay người chạy ra ngoài.

Cô biết người này không lấy việc tự sát ra đùa giỡn, cũng không

lấy mấy vụ án giết người hàng loạt ra để nổi tiếng. Vừa rồi lúc video lướt qua, cô đã thấy ấn ký trên cổ cậu ấy.

Một vết thương hình xoắn ốc vàng do đầu kim đâm.

Bất luận cậu bé dùng cách gì để tự sát, chắc chắn có dính dáng tới mấy vụ trước đó.

Cô biết nơi livestream ở đâu.

Ngay tại tòa nhà đang phá dỡ cách đây bốn cây.

Cô chạy đến một chiếc taxi, ném cho tài xế ba trăm đồng duy nhất trên người: “Bác tài, phiền bác chạy tới phía đối diện của tòa nhà ở phố A* càng nhanh càng tốt.”

*Nguyên văn: 师父，请你以最快的速度到**街大厦对面. Allin xin phép đổi ** thành A để có một địa điểm cụ thể.

Đoạn đường ngắn như vậy chỉ mất mười đồng, tài xế nhặt được món hời lớn, thái độ cực kỳ nhiệt tình: “Được rồi, càng nhanh càng tốt, mời thắt dây an toàn, chúng ta xuất phát!”

Gửi địa chỉ cho Dương Viêm và Tiêu Ngũ xong, cô vội mở mạng xã hội ra, tìm livestream của người kia.

Người nọ nhắm mắt, dang hai tay, vẫn nắm điện thoại trong tay, như thể đang chuẩn bị bay xuống để gửi lời từ biệt tới thế giới.

Dưới khu bình luận, trong một trăm bình luận thì có đến chín mươi lời chửi rủa.

- Là một thằng ngốc học cấp hai nữa hả? Đứa thứ mấy muốn tự sát đây? Điện thoại của chú cảnh sát đã bị hỏng rồi phải không?

- Đừng gây thêm phiền phức cho cảnh sát được không? Muốn

nổi tiếng cũng nên đổi cách đi, lấy mạng sống ra đùa giỡn không hề buồn cười đâu!

- Bây giờ người muốn nổi tiếng trên mạng đều dùng cách ghê tởm như thế sao? Muốn hot thì nhảy đi.

- Không nhảy thì cả đời này mày không thể ngẩng cao đầu đâu, ông đây cơm cũng không ăn, chờ xem mày nhảy đấy!

- Tôi sẽ đốt mười nghìn nhân dân tệ tiền âm phủ cho cậu, cậu nhảy theo hình xoắn ốc ba trăm sáu mươi độ được không?

Diệp Tiểu Nhu híp mắt.

Mặc kệ người này có tự sát thật không, cô cảm thấy, chắc chắn hung thủ thực sự sẽ ở gần đó, thưởng thức kiệt tác của mình.

Chắc chắn "hắn" phải ở nơi nào đấy, chờ vòng luân hồi của người tự sát trong video bắt đầu.

Bấy giờ, Dương Viêm gọi điện tới, tài xế cũng thuận buồm xuôi gió đi đường tắt ngay cả đèn đỏ cũng không gặp, mất sáu bảy phút đã tới đích.

Diệp Tiểu Nhu vừa xuống xe vừa nghe điện thoại: "Alo, sếp."

Cô chạy thẳng đến dưới tòa nhà kia, ngẩng đầu nhìn lên.

"Em ở đâu?" Dương Viêm hỏi.

Đã nhìn thấy, người kia ở tầng bảy.

"Cậu ấy... không nhảy lầu." Diệp Tiểu Nhu lẩm bẩm: "Cậu ấy muốn nổ chết mình."

"Em nói gì? Em tới rồi?"

“Vâng.” Diệp Tiểu Nhu không kịp giải thích với Dương Viêm, buông điện thoại chạy đến cổng ngay.

Nghe tiếng cúp điện thoại, Dương Viêm lập tức quay đầu xe, gọi cho Giang Thạc.

Giang Thạc vừa nhận điện thoại đã nghe thấy giọng nói lạnh lẽo của Dương Viêm: “Chẳng phải tôi đã dặn cậu, khi tôi vắng mặt cậu phải luôn theo sau em ấy sao? Cậu chạy đi đâu rồi?”

“Xin lỗi sếp... Cô ấy bảo tới cửa hàng tiện lợi, tôi mới mất tập trung một lúc đã không thấy người đâu, tôi...”

Anh ta còn chưa giải thích xong, bên kia đã cúp máy.

Giang Thạc ngẩng đầu khỏi điện thoại, thầm nghĩ xong rồi, đã làm hỏng nhiệm vụ.

Thật ra làm hỏng nhiệm vụ không đáng lo, khiến sếp giận thì phải chịu phạt anh ta cũng có thể nhận, nhưng Diệp Tiểu Nhu ơi Diệp Tiểu Nhu, cô tuyệt đối đừng xảy ra chuyện gì.

...

Có lẽ hắn sẽ quan sát hết mọi thứ ở gần đó. Có lẽ, cô chỉ cần nhìn quanh một vòng là có thể thấy hắn.

Nhưng cũng có lẽ, chính vì cô chậm trễ mấy giây này, người trên lầu kia sẽ mở kíp nổ bom trên người mình!

Nếu cô giành giật từng giây, có lẽ sẽ ngăn cản được cơn bi kịch.

Tòa nhà được dán biển báo “phá dỡ”, chắc chắn thang máy không thể hoạt động, cô đành đi theo cánh cửa người kia đã mở, tìm đến hành lang, liều mạng chạy lên.

Nhanh hơn nữa, mau thêm một chút nữa thì ắt hẳn sẽ kịp.

Nhưng giờ khắc này, trên đường chạy, cô bỗng nghĩ tới cuộc đối thoại của hai người trong cửa hàng tiện lợi kia.

Ngay sau đó, một giọng nói khác đã vang lên như đồng hồ báo thức trong đầu cô:

Có lẽ, đối với cậu ấy, sống thật sự còn đau khổ hơn cả cái chết thì sao?

Có lẽ, chỉ có chết cậu ấy mới có thể khiến những kẻ tổn thương cậu ấy nhận báo ứng thì sao?

Có lẽ, cậu ấy cùng đường thật, chỉ còn cách tự sát mới có thể giải thoát chính mình thì sao?

Có lẽ...

Không, nếu cô tìm được, sẽ không có nhiều có lẽ như vậy.

Trên đời tồn tại vô số khả năng, nhưng chỉ có sống tiếp mới có thể chạm tới một phần vạn khả năng kia. Như cô vậy, nếu trước đây cô chọn cái chết, cô sẽ không đến công ty, sẽ không quen nhóm Diêm Tiêu Tiêu, cũng sẽ không được gặp anh...

Dẫu cuộc sống tuyệt vọng tới cỡ nào, miễn là bạn còn sống, xin đừng hoàn toàn từ bỏ một phần vạn khả năng có thể bắt đầu lại kia.

Chỉ cần ai đó kéo nhẹ cậu ấy, chỉ cần ai đó có thể trao cậu ấy một tia sáng, chắc chắn có thể xua đi tối tăm trong cậu ấy dù chỉ một chút.

Bất luận có làm được không, cô cũng nhất định phải thử.

Vì người kia không hề ý thức được việc cậu ấy đang làm, đây vốn dĩ không phải tự sát! Cậu ấy đang rơi vào bẫy, đang bị người khác “giết hại”!

“Rầm!” Diệp Tiểu Nhu đá văng cánh cửa, thấy người muốn tự sát đang đưa lưng về phía mình.

Chương 56

Cậu ấy nhiều nhất chỉ mười tám mười chín tuổi, xấp xỉ tuổi Mạnh An Nhiên, đang trong độ tuổi cắp sách đến trường, cuộc đời cậu ấy vẫn còn rất dài.

Dường như nghe thấy tiếng bước chân của cô, cậu thiếu niên kia không quay đầu lại, chỉ quát to một tiếng: “Mặc kệ là ai, không muốn chết thì đừng lại đây!”

Trên người cậu ấy buộc đầy thuốc nổ, với lượng thuốc nổ đó, sức nổ lớn đến mức có thể khiến sàn nhà dưới chân cậu ấy lủng thành một cái hố.

Diệp Tiểu Nhu dừng bước chân.

“Vậy còn cậu, cậu thật sự muốn chết sao?”

Dù phải chạy lên nhiều tầng trong khoảng thời gian ngắn như vậy thì mặt cô vẫn không đỏ, cũng không hề thở gấp, nhưng thật ra lúc này trong lòng cô cũng đang rất hoảng loạn. Mà hiện giờ cô chỉ có thể cố gắng đè cơn hoảng loạn này xuống, cố gắng dùng giọng nói lý trí tỉnh táo nhất của mình để nói chuyện.

“Ha ha ha ha...” Cậu ấy chợt ngửa đầu cười lớn, nhưng dù thế nào nụ cười càn rỡ đó cũng không giấu được âm thanh nghẹn ngào trong đó: “Trên đời này, mỗi ngày, mỗi phút đều có người đang đối mặt với cái chết, nhưng bọn họ thật sự muốn chết sao? Chị đi hỏi bọn họ xem, bọn họ thật sự muốn bản thân cứ như vậy mà chết đi không?”

“Tôi đang hỏi cậu!” Diệp Tiểu Nhu nắm chặt tay, lạnh lùng nói: “Đừng lo vận mệnh của người khác, thế giới này có thiếu đi ai cũng sẽ không xảy ra thay đổi. Không ai có quyền quyết định người nào đáng chết và người nào không, nhưng cậu tự hỏi bản thân của hiện tại đi, cậu thật sự cam tâm chết đi sao? Ngay cả dũng khí tự sát cậu cũng có rồi, vậy tại sao lại không có dũng khí đối mặt với những người và chuyện xấu đó? Cậu đã có bản lĩnh tự giết bản thân, vậy tại sao không dùng mạng của mình liều mạng với bọn họ, cho dù bị đánh đến chết, cũng vẫn tốt hơn việc cậu tự nổ mà chết chứ!”

Cậu thiếu niên dường như hơi bất ngờ với lời của cô, cậu ấy im lặng vài giây, chậm rãi xoay người lại.

Diệp Tiểu Nhu không nhìn lầm, phần phồng lên bên trong áo khoác màu đen của cậu ấy thật sự là bom.

“Chị cho rằng chị là ai? Cảnh sát? Người qua đường tốt bụng? Hay cư dân mạng nhìn thấy livestream của tôi nên hóng chuyện rồi nói mát?” Sắc mặt cậu ấy tái nhợt, quầng thâm mắt đậm hiện rõ, ngoại trừ điều đó, ngoại hình cậu ấy thực sự là một thiếu niên đẹp trai, nhưng lúc này vẻ mặt cậu ấy lộ vẻ điên cuồng, ánh mắt tuyệt vọng, giống như không còn lý do nào để cậu ấy ở lại thế giới này.

“Đúng, cậu nói đúng, tôi không phải là ai cả, nhưng lúc này, cậu có thể xem tôi như người cuối cùng cậu gặp trước khi tự sát, dù sao cũng không ai biết thế giới sau khi chết như thế nào, không ai biết nơi đó sẽ tồn tại dạng sinh vật gì, không phải sao?” Sắc mặt Diệp Tiểu Nhu cũng tái nhợt nhưng cô vẫn cố giữ vẻ bình tĩnh không cảm xúc, so với thiếu niên trước mắt thì như hai thái cực khác nhau, ngay cả giọng nói cũng bộc lộ lý trí cực hạn: “Cậu đã đến tuổi này rồi, chẳng lẽ còn tin tưởng chuyện luân hồi buồn cười gì đó sao? Tất cả ngụ ngôn về những điều sau khi chết đều là chuyện xưa do người còn sống thêu dệt lên thôi, ai có thể

chứng minh là thật hay giả chứ? Tôi vẫn nói câu kia, nếu cậu không muốn cái mạng này nữa, tại sao cậu không dùng nó để chiến đấu với người cậu ghét, có lẽ cuối cùng người phải chịu tra tấn sẽ không chỉ một mình cậu."

Toàn thân cậu ấy run rẩy, chợt che ngực há miệng thở hổn hển, sắc mặt cũng dần dần biến đỏ.

"Cậu… Cậu bị hen suyễn sao?"

Diệp Tiểu Nhu vừa nhìn cậu ấy như vậy đã muốn đi qua, nhưng cậu ấy lại lớn tiếng ngăn lại: "Đừng tới đây, không thấy trên người tôi có thuốc nổ sao!"

"Cậu tên gì?" Diệp Tiểu Nhu cau mày nhìn cậu ấy, thả chậm tốc độ nói chuyện: "Tôi không biết có chuyện gì đã xảy ra với cậu, nhưng tôi có thể rất nói thẳng với cậu, quá khứ của tôi không tốt hơn cậu đâu, nếu cậu bằng lòng, cậu có thể tin tôi, tôi có năng lực thay đổi số phận của mình, nói không chừng cũng có thể thay đổi của cậu… Cho tôi một cơ hội, cũng như cho bản thân cậu một cơ hội, được không?"

Dưới lầu truyền đến tiếng còi xe cảnh sát, bọn Tiêu Ngũ đã đến ngay lập tức.

Mắt cậu ấy đỏ ngầu, nhìn chằm chằm Diệp Tiểu Nhu, nhưng sự tuyệt vọng trong mắt cậu ấy dường như xen lẫn chút gì đó khác.

"Ai nói một mình thì không thể sống chứ?" Diệp Tiểu Nhu nhân cơ hội chậm rãi tiến lên phía trước một bước nhỏ, cô nhìn ra được, cậu ấy đã có chút buông lỏng.

"Cậu còn trẻ như vậy, nhiều nhất cũng chỉ mười tám mười chín tuổi thôi nhỉ? Bình thường cậu thích chơi bóng rổ phải không? Cậu… Còn nuôi một con chó, lông vàng nhỉ? Chắc chắn nó rất yêu cậu, đúng không nào?"

“Chị... Sao chị biết được? Chị quen biết tôi?” Cậu ấy kinh ngạc nói.

“Trên ống quần của cậu có mấy sợi lông màu vàng, chứng tỏ cậu vừa ôm nó không lâu, giày và quần áo của cậu đều khoảng một nghìn tệ trở lên, cho nên cậu còn có một gia đình khá giả... Ít nhất lúc trước là vậy, cho nên dù gì cậu đã may mắn hơn phần lớn bạn bè cùng lứa rồi, đúng không, trên thế giới này, vẫn còn rất nhiều người tuyệt vọng hơn cậu, ít nhất hai mươi phần trăm trong số họ vẫn có thể tìm thấy được hy vọng, chẳng lẽ cậu không muốn thử cố gắng, để bản thân cũng thuộc hai mươi phần trăm kia sao?”

Cậu ta cười khẩy một tiếng, chậm rãi dang hai cánh tay ra, lui về sau vài bước.

Nếu lùi tiếp hai ba bước nữa, cậu ấy sẽ ngã xuống lầu.

Diệp Tiểu Nhu lập tức bất động.

“Đừng tự cho mình là đúng như thế, cho dù chị rất giỏi, chị cũng không có cách nào thay đổi vận mệnh của tôi, nếu một người thật sự muốn chết, sẽ không bị bất kỳ một ai lay chuyển, tôi không phải loại người vì muốn nhận được sự chú ý mà giả vờ tự sát, giống như mấy người chết ở ga tàu điện ngầm, trên quảng trường và trung tâm thương mại lúc trước, tôi sẽ không cho bất luận kẻ nào có cơ hội cứu tôi.”

Cậu ấy nở nụ cười u ám, sau đó lấy một thứ trong ống tay áo ra.

Là điều khiển kích nổ từ xa.

“Chàng trai trên lầu, đừng xúc động!” Dưới tòa nhà có người cầm loa gọi: “Có chuyện gì nghĩ không thông, chúng tôi có thể giúp cậu! Cảnh sát phục vụ vì nhân dân, hiện tại chúng tôi có

thể phục vụ một mình cậu, có khó khăn gì thì cậu nói cho chúng tôi biết, đừng làm chuyện điên rồ! Cậu vẫn còn trẻ!"

Dưới lầu đã có lính cứu hỏa và cảnh sát bắt đầu thực hiện công tác cứu viện, có lẽ đã bắt đầu bố trí thổi đệm hơi, nhưng người phía dưới chỉ cho rằng người này muốn nhảy lầu, bọn họ không biết mục đích thực sự của cậu ấy là muốn tự nổ tung.

Lúc cậu ấy phát livestream đã để màn hình quay tòa nhà sau lưng, không hề để người khác nhìn thấy thuốc nổ.

"Là ai dạy cậu làm như vậy? Tại sao nhất định phải hủy diệt mình?" Nhìn thấy trong mắt cậu ấy lại tràn ngập tuyệt vọng và điên cuồng, Diệp Tiểu Nhu bắt đầu nóng nảy: "Người đó rõ ràng là ác ma! Những người tự sát kia vốn không nên chết, cho dù bọn họ không tự sát cũng có thể bắt đầu cuộc đời mới, đừng bị một kẻ vì d*c vọng của bản thân đi xúi giục người khác tự sát mà tự tử, nghĩ đến chính cậu, nghĩ đến người cậu thích, chắc chắn cậu còn có rất nhiều chuyện còn dang dở chưa hoàn thành! Cậu không thật sự muốn chết, cậu chỉ bị người kia thôi miên thôi! Tỉnh táo một chút!"

"Chị sai rồi." Cậu ấy lắc đầu, khàn giọng nói: "Chúng tôi muốn chết, từ trước tới nay đều là lựa chọn của chúng tôi, không liên quan đến anh ta, cho dù anh ta là ác ma thì sao chứ, trên thế giới này chẳng lẽ còn ít ác ma sao?"

Diệp Tiểu Nhu bỗng sửng sốt.

Quả nhiên, bọn họ quả nhiên đều bị người kia dẫn dắt: "Người kia rốt cuộc là ai?"

"Trên đời này, mỗi người đều là nửa người nửa quỷ, khi gặp được một số việc, phần ác quỷ kia sẽ nuốt chửng phần còn lại, đến cuối cùng, người đó sẽ hoàn toàn biến thành một ác quỷ, và sẽ từ từ cắn nuốt tất cả những người bên cạnh."

Rầm một tiếng, cửa phía sau bị người đá bay, đám người Tiêu Ngũ vọt lại đây.

“Các người đừng tới đây!” Cậu ấy giơ điều khiển từ xa lên, lớn tiếng ngăn lại: “Nếu còn tiến lên phía trước một bước, tôi sẽ kích nổ bom, các người có tin bom trên người tôi đủ để khiến tất cả mọi người cùng tôi nổ thành mảnh nhỏ hay không?”

“Giang Thiếu Đường, cậu bình tĩnh một chút.” Tiêu Ngũ liếc nhìn Diệp Tiểu Nhu, trầm giọng nói: “Chúng tôi đã biết chuyện xảy ra với cậu, nếu cậu bằng lòng, chúng tôi có thể giúp cậu đến thành phố khác học, chờ cậu thi đỗ đại học, rời xa người nhà, cậu hoàn toàn có cơ hội có thể bắt đầu lại, đừng làm chuyện điên rồ.”

Giang Thiếu Đường lạnh lùng nhìn Tiêu Ngũ, vẫn không bị lay động: “Biết rồi à, biết rồi cũng tốt, tôi cũng không tính là chết vô ích, có các người chôn cùng, là vinh hạnh của tôi.”

“Giang Thiếu Đường!” Diệp Tiểu Nhu gọi to tên của cậu ấy: “Cậu nhìn tôi!”

Ánh mắt Giang Thiếu Đường chuyển về phía cô.

Mắt Diệp Tiểu Nhu đã bắt đầu đỏ lên, không rõ là căm phẫn hay khổ sở, khi cô nói tiếp thì cũng đã vỡ giọng: “Tôi cũng từng tuyệt vọng, tôi cũng từng bị người thân nhất vứt bỏ, thậm chí không chỉ một lần bị người ta bóp ch ết, tôi đã tận mắt chứng kiến người nhà chết thảm trước mặt tôi, mỗi ngày tôi đều nhìn thấy hình ảnh khiến tôi tuyệt vọng, thế nhưng cậu nhìn tôi của hiện tại này, vẫn còn sống, chẳng lẽ quá khứ của cậu còn có thê thảm hơn tôi sao?”

Dường như Giang Thiếu Đường hơi bất ngờ.

“Tôi đã tìm được lý do sống, cậu cũng có thể.” Diệp Tiểu Nhu đi một bước về phía cậu ấy, đám người Tiêu Ngũ ở phía sau kinh hồn táng đảm, tuy bọn họ muốn cứu người, nhưng không ai muốn cô đẩy bản thân vào hoàn cảnh nguy hiểm cả.

“Nếu cậu không tìm được, chúng tôi có thể cùng cậu đi tìm nó, tất cả khó khăn đều có thể giải quyết, tiền tài không giải quyết được, còn có pháp luật, pháp luật không giải quyết được, còn có lẽ trời.”

“Vậy chị nói cho tôi biết, lẽ trời là thế nào?” Hai mắt Giang Thiếu Đường đỏ bừng, cậu rơi lệ: “Từ nhỏ đến lớn, tôi đều sống theo chỉ định của bọn họ, tôi không có ngày nào thuộc về mình, tôi ở ký túc xá trường học, bọn họ đánh chết chó của tôi! Tôi quen bạn gái ở trường, bọn họ khiến hiệu trưởng đuổi học bạn gái tôi, tôi chỉ cãi nhau với con gái của sếp bọn họ một trận, bọn họ lại bắt tôi quỳ xuống nhận lỗi với cô ta, nhưng tôi cũng là con người, tôi không phải một cỗ máy! Con chó ông ngoại tặng cho tôi, đã bầu bạn với tôi suốt mười năm, đó là người thân duy nhất yêu thương tôi!”

Từng câu từng chữ cậu ấy thốt ra dường như đang thấm máu, khi nói chuyện rõ ràng cậu đã thở không không hơi, nhưng lại gào hét đau đớn đến tận ruột gan, giống như muốn dùng một hơi cuối cùng của sinh mệnh này trút hết toàn bộ tủi thân mười mấy năm qua ra.

Diệp Tiểu Nhu sững sờ nhìn cậu ấy: “Cậu vẫn còn cơ hội...”

“Không, tôi đã không còn gì hết, tôi đã giết bọn họ.” Giang Thiếu Đường nở nụ cười u ám, lại giơ điều khiển từ xa lên: “Thi thể của bọn họ bị vứt trong biệt thự suốt năm ngày, tôi đã sống cạnh thi thể của bọn họ năm ngày, tôi chưa từng... Chưa từng thấy bọn họ im lặng như vậy, mặc kệ tôi làm gì cũng không quản tôi, cũng không mắng tôi, thật tốt, xem ra đúng là chỉ có cái chết... Chỉ có cái chết mới có thể khiến con người ta được giải thoát

hoàn toàn."

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Diệp Tiểu Nhu sửng sốt, cô không nghĩ tới cậu ấy đã đi đến bước đường này, giết bố mẹ, điều đó đồng nghĩa với việc cậu đã hoàn toàn phá hỏng con đường tương lai của chính mình.

Tiêu Ngũ tức giận nói: "Giang Thiếu Đường! Cho dù cậu giết người, cũng có pháp luật trừng phạt cậu!"

"Không." Cậu ấy lạnh lùng nói: "Trên đời này, không còn ai có thể trừng phạt tôi."

Cậu ấy bỗng nhiên nhìn về phía Diệp Tiểu Nhu, hơi hạ giọng: "Chị gái, chị có muốn đi cùng tôi không, cùng tôi... Rời khỏi thế giới đầy rẫy ác quỷ này?"

Tiêu Ngũ lập tức muốn chạy qua kéo Diệp Tiểu Nhu trở về, Diệp Tiểu Nhu lại nói: "Đừng tới đây!"

Tiêu Ngũ thấy cô đi từng bước về phía Giang Thiếu Đường, Tiêu Ngũ tức giận nói: "Diệp Tiểu Nhu, đừng làm chuyện điên rồ! Nếu cô xảy ra chuyện gì, cô bảo tôi làm sao giải thích với thầy tôi, làm sao giải thích với Dương Viêm? Hai người đó chắc chắn sẽ làm thịt tôi mất!"

Diệp Tiểu Nhu lặng lẽ đưa tay ra sau lưng ra hiệu cho Tiêu Ngũ, ý bảo cô sẽ chú ý an toàn, Tiêu Ngũ không dám thả lỏng, anh ta luôn ở trong trạng thái sẵn sàng lao ra kéo cô trở về bất cứ lúc nào.

Diệp Tiểu Nhu nhìn vào mắt cậu ấy, gằn từng tiếng hỏi: "Cậu muốn tự phán xét bản thân sao? Giang Thiếu Đường."

Trong mắt Giang Thiếu Đường hiện lên vẻ kinh ngạc, cậu ấy nở

nụ cười: “Không sai, chỉ có chính tôi mới có thể trở thành người phán xét của tôi, ngoài tôi ra, trên đời này bất cứ ai cũng không có tư cách nói những lời vô lý với tôi.”

“Nếu cậu muốn tôi đi cùng, vậy thì để tôi làm người phán xét này đi.” Diệp Tiểu Nhu vươn tay về phía cậu ấy: “Đưa tay cho tôi, tôi cùng cậu.”

Giang Thiếu Đường nghiêng đầu, nhìn cô một lúc, trong ánh mắt ngạc nhiên của đám Tiêu Ngũ, cậu ấy lại thật sự đưa cái điều khiển từ xa kia cho Diệp Tiểu Nhu.

Đang lúc mọi người căng hai mắt ra nhìn, cho rằng với bản lĩnh của mình Diệp Tiểu Nhu nhất định sẽ có biện pháp chế ngự cậu ấy thì chợt nghe được giọng nói tức giận của Diệp Tiểu Nhu: “Giang Thiếu Đường, cậu gạt tôi! Thứ này rõ ràng không phải!”

“Giang Thiếu Đường cậu làm gì!”. “Diệp Tiểu Nhu! Cô đứng lại đó cho tôi!”

Ngay khi bọn họ sợ hãi kêu lên, Giang Thiếu Đường xoay người chạy ra sau, nhanh chóng nhảy xuống dưới!

Ngay khoảnh khắc cậu ấy nhảy xuống tòa nhà, Diệp Tiểu Nhu vội chạy qua, bắt được tay cậu ấy.

Đám người Tiêu Ngũ lập tức chạy đến chỗ bọn họ, vươn tay về phía Giang Thiếu Đường: “Giang Thiếu Đường, mau đưa tay đây!”

“Giang Thiếu Đường, đưa tay còn lại cho tôi.” Mặt Diệp Tiểu Nhu đỏ bừng, cho dù cô từng rèn luyện bản thân mạnh đến mức nào thì cũng gần như bị sức nặng của Giang Thiếu Đường kéo xuống.

Giang Thiếu Đường nhìn xuống dưới, dưới mặt đất đã có đệm

hơi rất lớn đang chờ cậu ấy.

Cậu ấy ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt đỏ hoe của Diệp Tiểu Nhu, nở nụ cười với cô.

Nụ cười kia hoàn toàn khác với sự điên cuồng và tuyệt vọng vừa rồi, mà là một loại dịu dàng, giống như một thiếu niên mỉm cười ngại ngùng: "Trước khi chết còn có thể nhìn thấy chị gái xinh đẹp, dịu dàng như vậy, đây có lẽ là... Ân huệ duy nhất ông trời ban cho tôi."

Diệp Tiểu Nhu đang định mở miệng nói gì đó, Giang Thiếu Đường bỗng vươn tay còn lại lên, dùng hết toàn lực rút tay mình khỏi tay Diệp Tiểu Nhu.

Trong nháy mắt đó, Diệp Tiểu Nhu cảm giác toàn thân nhẹ bẫng.

Cô cảm thấy bản thân như cùng sinh mệnh trẻ tuổi mà tuyệt vọng trước mắt này rơi xuống không trung, cô nhìn xuống dưới, có gì đó ầm ầm nổ tung.

Sinh mệnh vừa rồi vẫn gọi cô là chị gái kia, đã bị nổ thành mảnh nhỏ ngay trước mắt cô.

Dưới lầu dường như có người đang la thét chói tai, có người chạy trốn, có người cố gắng chụp lại cảnh tượng này, có người giật mình, có người vui sướng khi thấy người gặp họa, có người cười, và cũng có người khóc.

Ai đó đang lớn tiếng gọi tên cô.

Tiếng thét chói tai của cô bị tiếng nổ lớn kia át đi, bên tai chỉ còn lại từng đợt nổ vang, ngoài ra cô không còn nghe được bất kỳ âm thanh nào nữa.

…

Chờ cô phục hồi lại tinh thần, tất cả đều đã kết thúc.

Cô được một người ôm chặt vào lòng, mùi hương quen thuộc này vây kín cả người cô, giống như muốn cách ly cô với tất cả những thứ bên ngoài.

“Xin lỗi, tôi tới chậm rồi.”

Diệp Tiểu Nhu cắn môi, vùi mặt vào trong ngực anh, nắm chặt quần áo của anh.

Cô không khóc, nhưng cơ thể vẫn không kiềm chế được run rẩy, tay Dương Viêm vẫn đang đỡ lấy gò má cô, cũng bịt kín lỗ tai cô.

Cô không nghe được âm thanh bên ngoài, trong đầu lại ong ong, giống như dư âm của vụ nổ vừa rồi vẫn không ngừng vờn quanh trong đầu cô.

Cô đã chứng kiến một sinh mệnh trẻ tuổi hoàn toàn bị hủy diệt, không toàn thây.

“Rõ ràng tôi đã có thể… Đáng lẽ tôi đã có thể cứu cậu ấy.”

“Không phải lỗi của em, ngoan, đó không phải lỗi của em.” Giọng Dương Viêm trầm ổn: “Cậu ta đã giết bố mẹ của mình, vạch trần tội ác của bản thân trước mặt mọi người, cho dù thế nào… Cũng đã muộn rồi.”

“Em không có cách nào thay đổi vận mệnh của cậu ta, từ giây phút cậu ta tính toán giết bố mẹ mình, cậu ta đã vẽ lên một dấu chấm hết cho vận mệnh của chính mình, cho dù cuối cùng em có ngăn cản được cậu ta hay không, kết quả của cậu ta cũng sẽ không có gì thay đổi, từ việc bị người phê phán chửi rủa đến cuối cùng vào tù chờ đợi cái chết, so với việc cậu ta tự sát, em

cảm thấy cậu ta muốn cái nào?"

"Nhưng mà..."

"Không có nhưng, em chỉ là tận mắt thấy cậu ta chết, cho nên cảm thấy đau khổ, tôi hiểu cảm nhận của em, nhưng em không thể tự trách bản thân, người thực sự phạm sai lầm là bọn họ, không phải em, muốn điều tra rõ chân tướng, em nhất định phải để bản thân trở thành một trong những người đứng xem, chứ không phải ở vị trí người không thể cứu ai đó, nếu em khiến bản thân bị kéo vào, như vậy những người còn lại phải làm sao? Em muốn kết quả như vậy à?"

Những lời này làm cho Diệp Tiểu Nhu khôi phục lý trí.

Dương Viêm nói đúng, cho dù cô muốn cứu, cũng đã muộn rồi.

Cho dù Giang Thiếu Đường không tự sát, cậu ấy cũng phải chịu sự trừng phạt của pháp luật, cái kết của việc cố ý sát hại bố mẹ, nếu không có gì ngoài ý muốn thì kết án cuối cùng cũng sẽ là tử hình.

Nhưng cậu ấy không để bản thân chịu sự phán xét của pháp luật hay bất luận kẻ nào, cậu ấy lựa chọn tự nổ tung, biến bản thân thành một mảnh tro tàn bay trong làn gió, không lưu lại thứ gì trên thế giới này.

"Ít nhất người cuối cùng cậu ta nhìn thấy là em, em đã cho cậu ta sự dịu dàng trong giây phút cuối cùng của sinh mệnh." Dương Viêm dừng một chút, nói: "Nếu người cuối cùng cậu ta nhìn thấy không phải em, có lẽ người chết hôm nay sẽ không chỉ là một mình cậu ta đâu."

Tuy lời Dương Viêm nói lý trí một cách lạnh lùng, nhưng đúng là phải lý trí như vậy, anh mới có thể tìm được đáp án cuối cùng trong nhiều tình tiết vụ án như vậy, trả lại trong sạch cho nạn

nhân, anh là người cứu rỗi bọn họ, nhưng đồng thời cũng là một trong những người đứng xem lạnh lùng, anh hoàn toàn tách bản thân khỏi mọi chuyện, anh biết mình không có cách nào cứu được tất cả mọi người, nhưng kết quả cuối cùng, chắc chắn là kết quả tốt nhất với mọi người.

Cô quả thật không làm được như anh.

Diệp Tiểu Nhu cúi đầu, nhìn điều khiển từ xa trong tay.

Đây là một cái điều khiển từ xa giả, cô vừa nhìn đã biết, chỉ là cái điều khiển từ xa đồ chơi mà thôi, nhưng, tại sao sau khi cậu ấy nhảy xuống lại nổ tung giữa không trung, là bởi vì điều khiển từ xa thực sự nằm trong tay người khác, hay bom kia không điều khiển bằng điều khiển từ xa?

Cô ngẩng đầu nhìn Dương Viêm, mặc dù không mở miệng, anh cũng đọc được thắc mắc của cô: "Khoảnh khắc cậu ta nhảy xuống đã kéo bộ điều khiển bom trên người, điều khiển từ xa là cậu ta cố ý làm giả." Dừng một chút, anh lại nói: "Suy nghĩ ban đầu của cậu ta chắc hẳn là lúc tự nổ sẽ kéo theo người muốn tới gần cậu ta, nhưng cuối cùng không biết tại sao, cậu ta lại lựa chọn tìm đến cái chết một mình."

Diệp Tiểu Nhu bắt lấy cánh tay Dương Viêm: "Có lẽ người kia… Ở ngay gần đây, tôi có thể cảm nhận được, hắn ta đã chứng kiến tất cả những chuyện này, chắc chắn hắn sẽ không bỏ qua thời khắc Giang Thiếu Đường tự sát."

Dương Viêm nheo mắt lại: "Em nói đúng."

Anh đỡ Diệp Tiểu Nhu từ mặt đất dậy: "Nhưng bây giờ tôi muốn dẫn em về nhà trước."

"Nhưng…"

“Không kịp rồi.” Anh thản nhiên nói: “Dưới lầu đã bị cảnh sát và đội phòng cháy chữa cháy vây quanh, em cảm thấy có khả năng hắn sẽ chờ chúng ta tìm được hắn sao?”

Diệp Tiểu Nhu cúi đầu, thở dài.

Không bao lâu sau, thông tin về Giang Thiếu Đường đã được điều tra ra.

Bố mẹ cậu ấy đều là lãnh đạo cấp cao của một xí nghiệp đã đưa ra thị trường ở thành phố C, từ nhỏ gia giáo đã rất nghiêm khắc, hơn nữa bố mẹ cậu ấy cũng có h@m muốn kiểm soát cậu ấy rất mạnh, bạn học bên cạnh cậu ấy từ nhỏ đến lớn đều cho biết chưa bao giờ dám đến nhà gọi cậu ấy đi chơi, cho dù cậu ấy đẹp trai, thành tích tốt, nhưng những cô gái thích cậu ấy cũng đều bị mẹ cậu ấy mắng cho chạy mất.

Lúc tốt nghiệp trung học, sau khi thi đỗ đại học, Giang Thiếu Đường đã nói dối bố mẹ mình, làm một chuyện ngỗ nghịch duy nhất với bọn họ - yêu đương với một cô gái.

Cô gái kia là đàn em khóa dưới thời trung học của cậu ấy, năm nay vừa đúng lúc phải thi đại học, vốn định thi vào cùng một trường đại học với cậu ấy, lại đột nhiên vì nguyên nhân yêu sớm mà bị trường học ép buộc thôi học chuyển trường, Giang Thiếu Đường cũng vì vậy mà không được lựa chọn, bố mẹ cậu ấy ép cậu ấy chọn chuyên ngành họ muốn. Cậu ấy đã tranh cãi một trận rất lớn với bố mẹ vì chuyện này, sau đó chú chó ông ngoại Giang Thiếu Đường tặng cho cậu ấy cũng bị bố mẹ đánh chết.

Cảnh sát dựa vào thông tin cuối cùng Giang Thiếu Đường để lại, tìm được thi thể của bố mẹ cậu ấy, thi thể hai người đều bị vứt trong phòng khách ở biệt thự, trên người có rất nhiều vết thương, hơn nữa còn xét nghiệm ra trong thi thể của bọn họ có độc tố.

Có lẽ Giang Thiếu Đường đã lấy lý do muốn xin lỗi bố mẹ, để bố mẹ dẫn cậu ấy đến biệt thự ở ngoại thành nghỉ phép, sau đó hạ độc trong đồ ăn, nhưng bởi vì liều thuốc quá ít, vì thế lại lấy dao phay trong phòng bếp, điên cuồng chém chết bố mẹ.

Thi thể đã bị vứt trong phòng khách khoảng hơn năm ngày, máu bắn khắp nơi trong phòng khách cũng không được thu dọn, hiển nhiên, Giang Thiếu Đường cũng không định che giấu sự thật mình giết người, mà ngay từ đầu đã lựa chọn tự sát sau khi giết bố mẹ.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

“Tôi đã nhìn thấy...” Diệp Tiểu Nhu nói: “Trên cổ cậu ấy, có dấu hiệu đường xoắn ốc vàng, cái chết của cậu ấy, chắc chắn có liên quan đến hung thủ đứng phía sau bức màn của mấy vụ án tự sát liên hoàn.”

Bọn họ cắt hình ảnh từ video livestream của Giang Thiếu Đường, phát hiện trên cổ cậu ấy thực sự có khắc dấu hiệu đường xoắn ốc vàng.

Tiêu Ngũ dẫn người tìm kiếm một vòng xung quanh nhưng không phát hiện manh mối gì, ngược lại còn bị người từ khắp nơi tới hóng chuyện làm cho tức giận đến giậm chân.

Nếu nói vụ án của Mạnh An Nhiên lúc trước đã gia tăng sự chú ý của tất cả mọi người đối với vụ án tự sát liên hoàn này, thì chuyện Giang Thiếu Đường tự sát đã đẩy vụ án tự sát liên hoàn này lên tới đỉnh điểm.

Một trận nổ kia đã trực tiếp nổ tung bụi đất của toàn thành phố, từ các loại thuyết âm mưu, đến trạng thái tinh thần của những đứa nhỏ trưởng thành trong những gia đình có mối quan hệ không tốt, đến sự kiện lừa bán trẻ em, và đến cả khuynh hướng tự sát của bệnh nhân trầm cảm, mọi người đều quay cuồng

trong vụ tự sát liên hoàn này.

Bọn họ sợ hãi sao?

Không, bởi vì vụ này khác với vụ án giết người hàng loạt của tên bi3n thái Thẩm Trạch kia, bởi vì bọn họ không cần e ngại tên sát nhân bi3n thái sẽ theo dõi mình, tất cả nạn nhân đều tự sát dưới sự chứng kiến của công chúng, hơn nữa, mỗi một người tự sát đều dùng cái chết của mình để đổi lấy việc toàn xã hội mắng chửi những người đã từng tổn thương mình.

Bọn họ dùng cái chết của bản thân để phán xét những người vốn nên bị trừng phạt, cho nên, phần lớn mọi người đều ôm tâm trạng hóng chuyện đến xem chuyện này, hơn nữa bất cứ lúc nào cũng chờ mong chuyện này đảo chiều. Mà phần lớn những người đồng tình thương hại với người tự sát trên mạng dần dần biến thành đồng cảm sau đó là oán giận bọn họ, mọi người đều bình luận có lẽ tự sát là phương pháp giải thoát mình duy nhất của bọn họ.

Có rất nhiều người mắc bệnh trầm cảm, người nhạy cảm từng chịu tổn thương, còn có những người từng có suy nghĩ muốn tự tử, sự kiện này càng củng cố thêm cho suy nghĩ muốn rời khỏi thế giới này.

Chỉ sau một đêm, toàn thành phố dường như đã chìm vào trong làn sóng tự sát vì những vụ tự sát này.

Cũng may vẫn có rất nhiều người nổi tiếng và ngôi sao đứng ra phát biểu rất nhiều bình luận mang năng lượng tích cực, tạm thời đ è xuống làn sóng tiêu cực đang hết đợt này đến đợt khác dâng cao trên mạng.

Ngay sau đó, cảnh sát phát thông cáo, bọn họ nhất định sẽ cho mọi người một câu trả lời.

Những người tự sát không minh bạch này, nhất định sẽ nhận được một câu trả lời thỏa đáng.

Vào buổi tối xảy ra chuyện của Giang Thiếu Đường, Diệp Tiểu Nhu vốn cho rằng Dương Viêm sẽ đưa cô về căn hộ của cô, nhưng không nghĩ tới Dương Viêm lại lái xe vòng qua khu dân cư kia.

“Anh đưa tôi đi đâu vậy?”

“Nơi có thể khiến em vui vẻ.” Dương Viêm nhìn cô một cái.

Diệp Tiểu Nhu mệt mỏi tựa vào ghế dựa, trên mặt vẫn còn nước mắt vì vừa khóc, môi thì tái nhợt.

Ngoài anh ra, chưa có ai nhìn thấy cô khóc, bởi vì cô vẫn cắn răng, đôi mắt đã đỏ bừng, nhưng không để người khác nhìn thấy mình rơi nước mắt.

“Cho dù đi nơi nào, hôm nay tôi cũng không thể vui được.”

Bởi vì cô biết, trí nhớ hôm nay chắc chắn sẽ lặp lại không ngừng trong đầu cô, cả đời cũng không cách nào quên.

“Chắc chắn tôi phải bắt được hắn.” Cô nói: “Vụ án này, cho dù có bao nhiêu khó khăn tôi cũng nhất định phải điều tra ra.”

“Tất nhiên phải điều tra ra rồi.” Đáy mắt Dương Viêm xuất hiện ý lạnh: “Tôi thật sự muốn nhìn xem, rốt cuộc là ai đang đùa giỡn với sinh mệnh của thành phố này.”

Dương Viêm nói không sai.

Lý Thế Cầm, Từ Viện Viện, Hồng Bân, Hầu Dương, Mạnh An Nhiên, Giang Thiếu Đường.

Bọn họ không chỉ đại diện cho bản thân họ, không chỉ mấy gia đình đó, mà là nhiều quần thể, thậm chí là đại đa số người trong thành phố này.

“Muốn đánh nhau một trận không?”

“Đánh nhau?” Diệp Tiểu Nhu sửng sốt: “Với ai?”

“Em muốn với ai?”

“Tất nhiên là hung thủ phía sau bức màn rồi.”

“Tạm thời còn không có cách nào cho em đánh hắn, trừ điều đó ra thì sao?”

“Vậy thì đại đi.” Diệp Tiểu Nhu nôn nóng xoa tóc mình: “Tôi đang rất buồn bực, rất muốn trút ra.”

Mười phút sau, Dương Viêm mang cô tới một nơi rất thích hợp để trút ra.

Nhìn võ đài trước mắt, Diệp Tiểu Nhu lại nhìn anh: “... Anh để tôi đánh với huấn luyện viên tán thủ*? Không sợ tôi bị thương sẽ tìm anh đòi phí tai nạn lao động sao?”

*Tán thủ: Tán thủ (tên tiếng Anh: Sanshou): võ chiến đấu tay không tự do ra đời ở Trung Quốc chú trọng vào các dạng chiến đấu tự do thực tế, đòi hỏi sự thành thạo các kỹ thuật võ thuật Trung Hoa.

Dương Viêm ý bảo cô nhìn về một hướng khác.

Giang Thạc đang vừa mang găng tay đấm bốc vừa đi tới võ đài. Trên người anh ta chỉ mặc một áo ba lỗ và quần đùi, để lộ đường cong cơ thể màu lúa mì rõ nét, vừa nhìn đã thấy rất chuyên nghiệp.

Cách đó không xa có người huýt sáo, Giang Triều vui sướng khi thấy người gặp họa chạy chậm tới, đưa găng tay đấm bốc trong tay cho Diệp Tiểu Nhu: “Thế nào, cô gái nhỏ, muốn đánh với anh em tôi một trận không, nếu thắng, người cho cô mang đi, thua, cô mua cây kẹo m út cho cậu ta là được.”

Giang Thạc oán hận trừng mắt nhìn Giang Triều, nghiến răng nghiến lợi nói ra một câu hung ác: “... Kẹo m út hôm nay, ông đây ăn chắc rồi!”

Diệp Tiểu Nhu nhìn nhìn lại mình, hôm nay vừa hay mặc một bộ quần áo thể thao bó sát, cô cũng không cần mang đồ bảo vệ gì, buộc hết tóc lại, lập tức đoạt lấy găng tay đấm bốc trong tay Giang Triều: “Mang người đi thì không cần.”

Cô gọn gàng nhảy lên võ đài, nhướng mày với Giang Thạc: “Có dám cược lớn không?”

Giang Thạc cảnh giác nhìn vào cô: “... Lớn đến mức nào?”

Khóe môi Diệp Tiểu Nhu nhếch lên: “Người thua làm đàn em của người thắng một tháng, thế nào, có dám không?”

“Được, một lời đã định.”

Giang Triều kêu gào: “Sếp còn ở chỗ này đấy, ai không phục thì để sếp làm trọng tài, đi thôi pikachu!”

Giang Thạc và Diệp Tiểu Nhu đồng thời trừng mắt nhìn Giang Triều.

Giây tiếp theo, hai người đồng thời ra quyền!

Một quyền này Giang Thạc vốn chỉ muốn thử, lại không nghĩ rằng Diệp Tiểu Nhu vừa ra đã dùng toàn lực, nháy mắt đã tránh

thoát đòn tấn công của anh ta không nói, còn trực tiếp tung một quyền về phía xương gò má của anh ta.

“Ô hô!” Giang Triều nhìn dáng vẻ Giang Thạc chật vật lui về phía sau hai bước, hưng phấn đến thiếu chút nữa nhảy dựng lên: “Đẹp! Cứ vậy đánh cậu ta đi! Đánh mạnh lên!”

“Anh đ* m* mày…” Giang Thạc mở miệng dành một câu chửi quốc dân cho Giang Triều, nhưng anh ta còn chưa mắng xong, Diệp Tiểu Nhu đã bắt đầu tấn công liên tục.

Giang Thạc không dám phớt lờ, bởi vì anh ta phát hiện mình thật sự đã xem thường Diệp Tiểu Nhu.

Dù Diệp Tiểu Nhu có giỏi như thế nào, thân thể cô nhìn qua cũng rất gầy, khoảng một mét sáu lăm, nhiều nhất cũng chỉ khoảng bốn mươi lăm ký, ở trong tù chắc chắn cô đã trải qua một khoảng thời gian rất dài ăn uống không ra gì, điều đó khiến cô nhìn thì rất yếu đuối, nhưng lúc thật sự ra tay, Giang Thạc mới phát hiện trong thân thể thon gầy của cô lại ẩn chứa sức lực rất mạnh. Mặc dù cô nhìn rất gầy, nhưng trên cánh tay lại có cơ bắp săn chắc, hơn nữa sức mạnh nòng cốt rất mạnh, hoàn toàn khác với những người luyện quyền anh hay tán thủ để rèn luyện cơ thể hoặc phòng thân, mỗi một quyền mỗi một cước của cô đều đánh rất liều mạng, chỉ công không thủ, không hề lo lắng điểm yếu của mình sẽ bị thương, thực sự rất giống như một huấn luyện viên thực sự đã được huấn luyện một cách tỉ mỉ.

Diệp Tiểu Nhu thắng ở chiêu thức của linh hoạt, nhưng Giang Thạc cũng không phải đèn cạn dầu, anh ta từng làm lính, sau lại lăn lộn ở sàn đấu đấm bốc suốt năm năm, ngay cả huấn luyện viên đầu bảng ở nơi này cũng không chịu nổi ba phút dưới tay anh ta.

Giằng co suốt bốn phút, trên mặt hai người đều thấm mồ hôi.

Giang Thạc quả nhiên vẫn có ưu thế của kinh nghiệm thực chiến và sức mạnh, sau khi nghiêm túc đấu với người trước mặt, anh ta lấy từng chiêu cậy mạnh khóa ngược tay Diệp Tiểu Nhu, mắt thấy cô sẽ mất trọng tâm ngã xuống mặt đất, cô lại đột nhiên lấy một loại tư thế vô cùng linh hoạt giãy cánh tay thoát khỏi khống chế của anh ta, cả người giống như linh hồn, Giang Thạc thậm chí còn không thấy rõ cô xoay eo thế nào, người đã thoát khỏi cánh tay anh ta, giây tiếp theo anh ta nhìn thấy cô phát lực chân, thần không biết quỷ không hay kẹp chặt chân anh ta.

Giang Thạc cảm giác được chỗ sau gáy mình kịch liệt đau xót, lập tức mất trọng tâm, ngã xuống đất.

Cũng may anh ta vẫn kịp ổn định cơ thể, nâng tay vỗ vỗ cánh tay Diệp Tiểu Nhu, ra hiệu có thể dừng lại.

“Nhận thua?”

“... Thua.”

Thật ra dù có tiếp tục giằng co, cũng sẽ không có kết quả, bởi vì vừa rồi chỉ cần Diệp Tiểu Nhu ra chiêu độc, động vào điểm yếu sau gáy anh ta, có lẽ anh ta sẽ không chỉ đau một chút đơn giản như vậy.

“Cô học chiêu thức hiểm như vậy ở đâu thế?” Giang Thạc đen mặt vuốt cổ mình: “Đây không phải đánh nhau, mà là giết người.”

“Tôi chưa từng học kỹ năng chiến đấu nghiêm túc như anh.” Mặt Diệp Tiểu Nhu đầy mồ hôi, ngũ quan xinh đẹp lại vẫn sáng ngời: “Tôi chỉ biết nếu tôi không lấy mạng của người khác, người khác sẽ muốn lấy mạng của tôi.”

Giang Triều ở dưới vỗ tay bốp bốp bốp, mà mấy huấn luyện viên

của phòng tập đấm bốc đứng ngoài quan sát cũng vỗ tay.

Giang Triều lặng lẽ đến bên cạnh Dương Viêm, nói: “Sếp, nắm tay anh vẫn siết chặt vậy không khó chịu sao, căng thẳng như vậy làm gì? Hay là tôi thay anh đánh thằng nhóc Giang Thạc này một trận, cũng không biết nhường chị dâu một chút, thật đúng là đồ ngốc, đúng không?”

Dương Viêm lạnh nhạt nói: “Cậu muốn được sung quân đến quặng mỏ đào mỏ không? Tôi cho cậu một cơ hội, tiền lương ở đó đúng là không thấp.”

“... Xin lỗi, sếp, tôi sẽ không bao giờ... Nói linh tinh nữa!”

Giang Triều đang muốn đùa tiếp hai câu, bỗng thấy ánh mắt Dương Viêm thay đổi, Giang Triều lập tức theo ánh mắt anh nhìn về phía võ đài.

Diệp Tiểu Nhu thở hổn hển, mồ hôi trên trán lăn xuống gò má ửng đỏ của cô, đôi mắt xinh đẹp sáng ngời kia giống như đang nhìn con mồi, tràn ngập tính công kích mãnh liệt.

Nếu đổi thành người khác, chắc chắn Giang Triều sẽ không nhịn được tán thưởng, anh ta chưa bao giờ gặp cô gái có bề ngoài xinh đẹp yếu đuối như vậy, nhưng lại có ánh mắt tràn ngập tính công kích như thế.

“... Sếp, ánh mắt cô ấy nhìn anh, là rất muốn đánh một trận với anh, hả?”

Chương 57

Cô thực sự rất muốn trút giận.

Đánh một trận với Giang Thạc xong, cô dễ chịu hơn hẳn, nhưng cô vẫn duy trì tư thế chiến đấu vừa rồi, chưa để mình bình tĩnh lại. Cô biết chắc chắn lúc này trông mình rất khác với bình thường.

Đôi khi, thậm chí cô còn cảm thấy trong mình đang tồn tại hai nhân cách. Một nhân cách rất cảm tính, một lý trí tới cực điểm. Một xúc động bốc đồng, một bình tĩnh kiềm chế.

Nhưng cô biết rõ, đó không phải hai nhân cách, mà là tính hai mặt mà người nào cũng có. Không ai có tính tình vĩnh viễn bất biến, cảm xúc của mọi người luôn thay đổi, tùy theo hoàn cảnh bên ngoài, khi đối mặt với từng người, từng chuyện.

Như hôm nay cô bất lực nhìn Giang Thiếu Đường chết trước mắt mình. Một khắc ấy, tâm trạng căm phẫn và đau buồn trong nội tâm cô gần như đã sắp bùng nổ. Nếu Dương Viêm không ôm chặt cô, mau chóng tạo ra một bến cảng cách ly cô với thế giới bên ngoài, cô cũng không biết mình sẽ làm chuyện xúc động gì.

Người đàn ông này vô cùng hiểu cô, dường như anh luôn biết lúc nào cô cần gì nhất.

“Cô chưa thấy đã sao?” Giang Thạc hỏi cô: “Thêm một ván nữa?”

Diệp Tiểu Nhu lắc đầu: “Không, nếu đấu tiếp có lẽ tôi sẽ không

nhịn được mà chơi bẩn anh."

Vì không dùng chút chiêu thức ngầm, cô sẽ không thể thắng Giang Thạc. Kinh nghiệm thực chiến và kỹ năng chiến đấu của Giang Thạc mạnh hơn cô rất nhiều. Còn kỹ năng thực chiến của cô… bình thường luôn thu được từ những trận đánh. Nếu thật sự đấu tán thủ, cô không có cách nào so với Giang Thạc. Cô có thể nhận thấy, Giang Thạc vẫn kìm lại vài phần lực.

Dù sao cũng là người đảm đương sức mạnh của công ty, không có chút tài năng thì sao có thể làm được.

Lúc xuống võ đài, Giang Thạc nói với Diệp Tiểu Nhu: "Lần sau cô có thể thử tuyên chiến với sếp, anh ấy vẫn luôn chân nhân bất lộ tướng."

"Sếp, anh nỡ phụ lòng chờ mong của cô ấy sao?" Giang Triều hùa theo: "Nếu cô ấy muốn, anh sẽ làm đối thủ của cô ấy chứ?"

"Vậy cậu cảm thấy tôi sẽ nỡ ra tay với em ấy?"

Giang Triều thầm mắng mẹ nó, nghĩ xong rồi, chẳng lẽ đại ca của họ đã rơi vào lưới tình thật ư? Hơn nữa còn rơi vào sâu như vậy?

Xem ra chỉ một tí cơ hội anh ta cũng không có rồi.

Thấy Giang Triều ủ rũ, Giang Thạc hỏi anh ta: "Anh thua chứ em có thua đâu, cũng không bắt em làm đàn em của người ta một tháng, em than thở gì?"

"Em cũng không biết nên phiền muộn hay vui vẻ nữa, đành thở dài thôi."

"… Không thể hiểu nổi."

Giang Triều dùng một tay che ngực, nước mắt lưng tròng nói: "Nữ thần của em, nữ thần của em, có khả năng sẽ nhanh chóng ở bên đại ca rồi."

Giang Thạc cạn lời đẩy anh ta ra: "Thế không tốt sao? Chẳng lẽ ở bên em thì được à?"

"... Không, em không xứng."

"Bớt nghĩ mấy chuyện này đi, nghĩ xem điều tra vụ án thế nào thì tốt hơn đấy." Giang Thạc nói: "Nếu không tra rõ vụ án này, anh cảm giác cả thành phố C sẽ chìm trong u uất."

Dường như muốn phản ánh đúng lời anh ta, ban đêm thành phố C bắt đầu đổ mưa phùn.

Thời tiết cũng từ oi bức dần chuyển lạnh.

Trên đường trở về, Diệp Tiểu Nhu cứ ngẩn người, qua hồi lâu sau, cô mới phát hiện Dương Viêm đưa cô tới dưới một tòa nhà cao tầng.

"Đây là đâu?" Diệp Tiểu Nhu hỏi.

"Dinh thự Vân Đình."

Dinh thự Vân Đình, một trong năm căn biệt thự cao cấp hàng đầu tại thành phố C.

Diêm Tiêu Tiêu từng kể Dương Viêm sở hữu rất nhiều nhà, nên không ai biết anh sẽ đến đâu ở. Kể cả họ đã theo anh nhiều năm, cũng không biết địa chỉ những căn nhà của anh, xem chừng là thật.

"Sao đưa tôi tới nơi này vậy?"

“Chỗ em đang ở, biện pháp an ninh không tốt, tôi lo.” Hơi khựng lại, Dương Viêm nhìn cô, hỏi: “Cũng chỉ là chỗ ở thôi, hay em thích biệt thự lần trước hơn?”

“Tôi nghỉ ngơi ở đâu cũng không quan trọng, dạo trước ngủ trong lán tại công trường cũng thế.” Diệp Tiểu Nhu nhún vai: “Nghe theo anh, tôi không có ý kiến.”

Chủ yếu vì tất cả đều là nhà của Dương Viêm, quả thực cô không có tư cách có ý kiến. Từ trước tới nay cô rất thoải mái về chuyện sinh hoạt, không yêu cầu gì quá lớn. Làm ở công ty cũng đã hơn ba tháng gần bốn tháng, cô không hề để ý con số trong thẻ lương, nhưng chắc chắn con số không thấp. Ở mặt này, Dương Viêm chưa từng đối xử tệ với nhân viên nào.

Khác với biệt thự hẻo lánh dưới chân núi, biện pháp an ninh khu này nổi tiếng là nghiêm ngặt, ngay cả một con muỗi bên ngoài cũng chẳng dám bay vào, dù bay vào thì vẫn không thể lên thang máy. Dưới lầu có quản lý và bảo vệ túc trực hai mươi bốn giờ, trong mỗi một hộ đều lắp thiết bị khẩn cấp, có thể nói là cực kỳ chặt chẽ gắt gao.

Sau khi mở cửa, đập vào mắt cô là đại bình tầng* rộng ba bốn trăm mét vuông, cửa sổ sát đất lớn có thể ngắm cảnh đêm của phân nửa thành phố C, còn xa hoa hơn biệt thự lần trước. Từ phòng khách hơn một trăm mét vuông đến phòng sách, phòng tập thể hình, bốn phòng ngủ, phòng thay quần áo, bên ngoài còn cả vườn treo mấy chục mét vuông.

*Đại bình tầng (大平层): căn hộ có diện tích lớn có đủ các khu chức năng đáp ứng các nhu cầu khác nhau của cuộc sống, thường được thiết kế theo kiểu mỗi tầng một hộ riêng, hay còn gọi là “biệt thự phẳng”.

“Trong phòng ngủ đã chuẩn bị sẵn quần áo mới, đêm nay em hãy nghỉ ngơi thật tốt. Nếu không ngủ được, có thể uống ít vang

đỏ, hoặc...” Dương Viêm dừng một chút, nói: “Tôi có thể ở với em.”

Diệp Tiểu Nhu hơi ngẩn người, vô thức từ chối: “Không cần, tự tôi có thể...”

Dứt lời, cô lập tức cắm đầu bước vào phòng ngủ, cạch một tiếng đóng cửa lại.

Thật ra cô biết ý anh là có thể giống lần trước, cô mất ngủ thì anh ở cạnh giúp cô, dùng giọng nói thôi miên để cô yên tâm chìm vào giấc ngủ. Nhưng không biết tại sao, vừa rồi khi Dương Viêm nói sáu từ cuối cùng, tim cô lại lỡ nhịp.

Cô gần như chưa từng có cảm giác như vậy trước mặt bất kỳ người đàn ông nào.

Rõ ràng cô đâu muốn từ chối, cũng không có biện pháp kháng cự anh tới gần, thậm chí đã quen với việc tiếp xúc gần như vô cùng thân thiết này. Thế nhưng, trong lòng cô cứ dâng lên cảm giác khó hiểu... tựa như đang thiếu gì đó.

Cô che ngực thở dài.

Hôm nay đã xảy ra nhiều việc, vụ Giang Thiếu Đường vẫn còn trong đầu cô không gạt đi được, cô thật sự không còn sức nghĩ chuyện của mình.

Lúc định thần lại, cô phát hiện phòng ngủ chính mà Dương Viêm sắp xếp cho cô thông với khu vườn bên ngoài, cũng có phòng tắm lớn nhất trong các phòng, trong phòng tắm có một bồn tắm hình tròn.

Mở tủ quần áo ra, quả nhiên có vô số quần áo phụ nữ, đều theo số đo của cô.

Nói cách khác, nếu Dương Viêm ở lại đây, anh chỉ có thể ngủ bên phòng phụ. Ngược lại, anh đã dành phòng chính lớn nhất, thoải mái nhất, tầm nhìn tốt nhất cho cô.

Chăm sóc đặc biệt... Đây là chăm sóc đặc biệt mà Diêm Tiêu Tiêu từng nói với cô sao?

Trái với những việc anh làm, cô đã làm được gì chứ? Nhiều nhất cũng chỉ không ngừng tìm phiền toái cho anh.

Diệp Tiểu Nhu thở dài.

Nếu giờ cô đưa ra ý kiến muốn đổi phòng thì cũng khiến anh thêm phiền thôi. Dù sao anh đã sắp xếp tốt mọi thứ cho cô, cô không muốn phụ lòng tốt của anh. Cô cũng muốn ngâm nước ấm trong bồn tắm lớn, xua tan hết mệt mỏi.

Khi cô c ởi quần áo, chuyện ngoài dự đoán đã xảy ra.

Trong túi áo của cô có một vật gì đó quen thuộc.

Khi nhìn viên kẹo mà mình lấy từ trong túi ra, Diệp Tiểu Nhu sững người.

Cô chắc chắn đây không phải của cô, dù từng thấy loại kẹo này trong siêu thị, cô cũng không mua. Còn kẹo lấy từ chỗ Đồng Đồng, Hầu Dương, Mạnh An Nhiên đã bị đưa đi làm vật chứng kiểm nghiệm.

Thế kẹo này có từ đâu? Sao lại xuất hiện trong túi cô?

Chẳng lẽ do... Giang Thiếu Đường?

Cô nhắm mắt, bắt đầu hồi tưởng từng chút một, từ khoảnh khắc thấy Giang Thiếu Đường cho đến khi tận mắt nhìn cậu ấy nổ tung giữa không trung, tất cả hình ảnh trong trí nhớ chính xác

tới từng mili giây...

Không có, không thể nào.

Kể cả lúc cuối cùng cô giữ chặt Giang Thiếu Đường, cô vẫn không hề thấy viên kẹo này, Giang Thiếu Đường cũng hoàn toàn không có cơ hội để thứ này vào túi áo cô.

Vậy là ai?!

Cô bắt đầu lùi trí nhớ về trước khi gặp Giang Thiếu Đường, tựa như tua ngược bộ phim từng tí một, cuối cùng ngừng ở cửa hàng tiện lợi kia, cô xem livestream Giang Thiếu Đường chuẩn bị tự sát trong điện thoại...

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Là người bị cô giật lấy điện thoại? Hay nữ sinh đi ngang qua cô? Hay đôi tình nhân cãi nhau vì bất đồng ý kiến về vụ tự sát đây?

Bất luận là ai, người này nhất định có liên quan đến hung thủ đứng sau vụ án tự tử liên hoàn. Nói cách khác, tên hung thủ đã thần không biết quỷ không hay để viên kẹo vào túi cô.

Từ các vụ án này, hàm nghĩa của viên kẹo có thể giải thích rất đơn giản, đó chính là đại diện cho cái chết.

Hung thủ đưa dấu hiệu tượng trưng cho cái chết tới trên người cô, chẳng lẽ đang hàm ý... người tự sát kế tiếp sẽ là cô?

Nắm chặt kẹo trong tay, Diệp Tiểu Nhu chậm rãi ngồi đờ đẫn trên sàn nhà lạnh lẽo trong phòng tắm.

Cái lạnh dường như ở khắp mọi nơi, tựa hồ bao trùm toàn bộ cơ thể cô.

Đúng vậy, trong vụ án tự tử liên hoàn gây chấn động cả nước này, quả thực cô là một trong những người thích hợp nhất để tự sát. Cô giống những người tự sát đó: Có gia đình không tốt, mới sinh ra không lâu đã bị vứt bỏ ở trại trẻ mồ côi, về sau bị gia đình nhận nuôi đuổi ra ngoài. Từ nhỏ đến lớn, người cô thực sự tin tưởng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay. Ai cũng biết cô đã trải qua một quá khứ thê lương và kỳ lạ tới cỡ nào.

Mỗi người đã lựa chọn tự sát vào thời khắc thay đổi cuộc đời, ví dụ như mẹ Đồng Đồng vốn dĩ có thể lựa chọn nhờ xã hội cứu trợ. Từ Viện Viện vốn dĩ có thể nhờ lãnh đạo công ty giúp đỡ để thoát khỏi bố mẹ hút máu kia. Hồng Bân vốn dĩ có thể quên chuyện từng hủy hoại gia đình mà cưới vợ sinh con lần nữa. Hầu Dương vốn dĩ có thể nói chuyện mình gặp phải cho thầy giáo rồi thoát khỏi bạo lực gia đình. Mạnh An Nhiên vốn dĩ có thể trở về quê nhà tiếp tục cuộc đời cô đơn nhưng ổn định của mình. Giang Thiếu Đường vốn dĩ có thể lựa chọn đại học ở một thành phố khác và sống tự lập.

Còn một lựa chọn khác, là hoàn toàn hủy diệt mình, mở ra một vòng luân hồi mới.

Mà giống họ, bước ngoặt cuộc đời của cô, là sau khi ra tù được Tiêu Ngũ đưa tới công ty, từ đó kề vai chiến đấu với nhóm Dương Viêm, tìm thấy giá trị sống mới.

Và viên kẹo này, như thể đang cho cô một lựa chọn khác:

Nếu sống mệt mỏi như thế, vậy vì sao không rời khỏi thế giới này, chấm dứt cuộc sống thê thảm của mình?

Diệp Tiểu Nhu chợt nở một nụ cười.

Trong phòng tắm trống trải, nụ cười của cô nhẹ nhàng nhưng đầy kiên định.

Đúng là thú vị.

Thật sự rất thú vị.

Cô khó khăn chống đỡ đến bây giờ, từng ngày liều mạng cố gắng sống, mặc dù không thể xoay chuyển cả thế giới, cô cũng muốn dùng chính sức mình, thay đổi một vùng trời riêng thuộc về cô.

Thế nhưng bỗng nhiên có một ngày, có một kẻ lẳng lặng đưa cho cô một viên kẹo, cứ như nói thầm bên tai cô trong bóng tối:

- Cô xem, cô cũng có thể giống họ, lựa chọn cái chết, dù sao đối mặt với cuộc đời đáng sợ như vậy, cái chết mới là chuyện vui vẻ nhất, không phải sao?

Cô thật sự muốn xem, kẻ coi mình thành thượng đế, thao túng số phận của người khác, thậm chí coi sinh mệnh của người khác như trò chơi, kẻ cuồng vọng tự đại kia, sẽ đối xử với mạng sống của bản thân thế nào đây?

Cô không kể với Dương Viêm chuyện viên kẹo, nhưng cô biết, nhất định Dương Viêm đã đoán ra gì đó.

Suy nghĩ của anh vẫn luôn đi trước cô rất nhiều, nhưng chắc hẳn anh không biết cô đã là mục tiêu của "hắn".

Xả nước xong, cô vùi mình vào dòng nước ấm áp, để bản thân không thể hô hấp.

Giờ khắc này, não cô hoạt động nhanh tới mức không gì sánh kịp.

Bắt đầu từ khi chứng kiến Từ Viện Viện nhảy lầu tự sát trong trung tâm thương mại, cô sắp xếp tất cả mọi việc lại một lần.

Rốt cuộc cô cũng phát hiện, hóa ra trong lúc đó, cô đã bỏ lỡ

nhiều chi tiết như vậy!

Mà những chi tiết này lại đúng ngay điểm mấu chốt của vụ án tự sát liên hoàn!

Sau khi xâu chuỗi toàn bộ chi tiết nghĩ thôi đã sợ ấy, cuối cùng cô cũng tỏ tường.

Khi bước ra khỏi làn nước, Diệp Tiểu Nhu hít thở từng hơi, ngạt thở trong thời gian dài khiến cô hơi chóng mặt.

Song, hiện tại suy nghĩ của cô đang rõ ràng hơn bao giờ hết.

Cô nhìn viên kẹo đặt trên giường, âm thầm hạ quyết tâm.

Trong điện thoại có cuộc gọi nhỡ của Dương Viêm, thời gian là hai phút trước.

Người bình thường nín thở trong nước chỉ kéo dài từ nửa phút đến một phút đồng hồ, còn cô ở trong nước ít nhất đã hai phút. Hai phút này, ắt hẳn Dương Viêm đã bắt đầu lo lắng cho cô.

Mở WeChat ra, quả nhiên anh gửi WeChat tới, là một dấu chấm hỏi.

Diệp Tiểu Nhu trả lời tin nhắn của anh: Tôi vừa ngâm bồn, sao vậy?

Dương Viêm: Thoải mái hơn chưa?

Diệp Tiểu Nhu: Tốt hơn hẳn, cảm ơn anh đã chuẩn bị những thứ này cho tôi.

Dương Viêm: Tôi có để đồ cho em ở cửa, nghỉ ngơi sớm chút, có việc thì gọi tôi.

Cô mở cửa, thấy trước cửa đặt một chiếc khay, bên trên để ít món lót dạ, hoa quả và một ly sữa nóng.

Đèn trong phòng khách đã tắt, có lẽ anh ngủ ở phòng đối diện.

Cô nhìn cánh cửa kia, thầm nói một câu: “Cảm ơn anh, Dương Viêm.”

Cảm ơn vì tất cả mọi điều anh đã làm cho tôi.

Trận chiến kế tiếp, tôi sẽ dốc hết sức, tiếp tục kiên trì, vì các nạn nhân vốn không nên chết, vì những người không nên bị thế lực ác độc đánh lừa này.

Vì anh, cũng vì chính tôi.

…

Hôm sau, năm giờ sáng, đúng giờ cô tỉnh giấc.

Cô chưa từng có tật xấu khi rời giường, dù sao cô cũng đã ngủ trên nhiều kiểu giường chiếu đơn sơ. Nhưng chiếc giường lớn đủ để chứa vài người này vẫn giúp cô có giấc ngủ thoải mái nhất vào thời gian gần đây. Cô không hề tỉnh dậy, cho dù nằm mơ cũng chỉ thoáng qua.

Nhìn ly sữa đã uống hết trên bàn ở đầu giường, Diệp Tiểu Nhu giật mình.

Ắt hẳn Dương Viêm đã bỏ thêm một ít thứ trợ ngủ cho cô, nếu không với ký ức về những chuyện xảy ra hôm qua, chắc chắn cô sẽ không ngủ ngon như thế.

Nghĩ đến chuyện hôm qua, trong lòng cô vẫn không khỏi phủ lên một tầng bóng ma.

Tên hung thủ đặt viên kẹo của quyền lựa chọn lên tay cô, trong mắt cô, đó tương đương với việc chính thức gửi lời khiêu chiến tới cô.

Từ bỏ hay nghênh chiến, vấn đề này không cần hỏi, đương nhiên cô sẽ lựa chọn vế sau, nhưng tạm thời cô không định nói cho Dương Viêm.

Cách anh bảo vệ cô thực sự hơi quá... Ai cũng có thể nhìn ra, Dương Viêm vẫn luôn "chăm sóc đặc biệt" cho cô.

Cô ngày càng không hiểu được tâm tư của anh.

Lý do của sự "đặc biệt" này là gì? Sẽ duy trì trong bao lâu? Liệu cô có tư cách để chấp nhận cách "đối xử đặc biệt" này của anh không?

Rồi có thể vì chuyện này mà mang đến một số phiền toái ngoài ý muốn cho anh không?

Cảm giác này khiến cô vừa không biết làm sao vừa cực kỳ lo lắng, hận không thể lập tức chui vào đầu người đàn ông kia xem rốt cuộc anh đang nghĩ gì.

Nhưng bây giờ cô có chuyện quan trọng hơn phải làm, tạm thời cô không đủ sức để suy xét về anh.

Sửa soạn xong, cô chọn một bộ đồ mặc vào rồi đẩy cửa phòng ra. Rèm cửa sổ trong phòng khách đã được kéo ra hết, phòng khách rộng lớn ngập trong ánh nắng ban mai. Cô đưa mắt nhìn, thấy khung cảnh hơn phân nửa thành phố, trong lòng cô phấn chấn hơn rất nhiều.

Hóa ra môi trường sống vẫn có tác động nhất định đến tâm trạng của một người. Cô luôn không có yêu cầu gì với chất lượng sống, vì cô chưa từng được trải qua cuộc đời không lo nghĩ của

người thường.

Bỗng dưng được chăm sóc tốt như vậy, cũng khiến cô thấy dễ chịu và thư thái hơn bao giờ hết.

Nhưng đối với cô, cảm giác thư giãn này chắc chắn cũng chỉ là nhất thời.

Có một người phụ nữ trung niên đang chuẩn bị bữa sáng, thấy cô bước tới, dì nở nụ cười gật đầu chào hỏi cô.

Từ bề ngoài của bà ấy, ắt hẳn đây là dì giúp việc nơi này. Dương Viêm không ở phòng khách, Diệp Tiểu Nhu hơi xấu hổ, cứ như mình là "bà chủ giả", nhưng cùng lắm cô chỉ có thể xem như khách thôi. Cô lễ phép cười chào hỏi: "Chào dì ạ, buổi sáng tốt lành."

"Dì đang làm bữa sáng sao? Cháu có thể giúp gì không?" Cô nói.

Nhưng dì không lên tiếng trả lời, chỉ cười hiền hậu, dì đặt vật trong tay xuống, nhìn cô rồi làm vài động tác huơ tay.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Diệp Tiểu Nhu hiểu ngay, dì không thể nói chuyện, vừa rồi bà ấy huơ tay là một câu thủ ngữ: "Không cần hỗ trợ, sắp xong rồi đây."

Đã lâu rồi Diệp Tiểu Nhu không giao tiếp với người câm điếc, cô nâng tay lên, cũng làm một câu thủ ngữ với bà ấy.

Có lẽ dì không ngờ cô sẽ dùng thủ ngữ đáp lại, hơi ngạc nhiên nhìn cô.

Dương Viêm bước đến phòng khách, vừa vặn thấy cảnh này.

“Em biết thủ ngữ à?”

Diệp Tiểu Nhu xoay người nhìn anh, cười cười: “Trước kia từng học, nhưng không thành thạo, trao đổi đơn giản thì được.”

Đáy mắt Dương Viêm lóe lên, anh nói: “Em mặc bộ này… đẹp lắm.”

Diệp Tiểu Nhu cúi đầu nhìn mình, bình thường cô không mặc màu xám đen thì sẽ là trắng, hôm nay hiếm khi diện đồ thường màu hồng nhạt, cô đã chọn ngẫu nhiên trong tủ.

Dì nấu cơm cười ra hiệu: “Cô ấy còn xinh hơn cậu nói.”

Thấy vậy, Diệp Tiểu Nhu hơi ngại ngùng.

Dì làm xong cơm thì tạm biệt họ rời đi, có lẽ Dương Viêm không quen có người ở lâu trong nhà mình.

Chờ hai người cơm nước xong, lúc Dương Viêm đứng dậy đi pha cà phê, Diệp Tiểu Nhu mới nói: “Đêm qua tôi vẫn chưa xem điện thoại, chắc chuyện Giang Thiếu Đường bị lan truyền rồi.”

“Ừ.”

Dương Viêm đưa lưng về phía cô, chậm rãi pha cà phê, bóng dáng cao lớn vững chãi kia khiến Diệp Tiểu Nhu sinh ra một loại ảo giác cực kỳ ấm áp - tựa như, anh là người nhà của mình.

Suy cho cùng, mỗi cô gái đều có ảo tưởng về tình yêu và gia đình, hy vọng vào một ngày nào đó trong tương lai, có một người đàn ông hoàn toàn phù hợp với tưởng tượng của mình sẽ xuất hiện, sẽ trải qua một mối tình khắc cốt ghi tâm với mình, thậm chí sẽ xây dựng tổ ấm…

Ngừng, Diệp Tiểu Nhu vỗ nhẹ đầu mình, không ngờ cũng có

một ngày cô sẽ nghĩ tới khát khao vô lý này sao?

“Bên Tiêu Ngũ có tin tức gì không?”

“Anh ta đang bận tối mặt tối mũi, đêm qua chắc hẳn vẫn luôn thu thập bằng chứng ở chỗ Giang Thiếu Đường sống. Giang Thiếu Đường giết bố mẹ trong một căn biệt thự độc lập ở ngoại thành, không có nhân chứng, nhưng... tất cả quá trình gây án của cậu ta đã được camera quay lại, cậu ta không xóa dấu vết của mình.”

Dương Viêm mở TV lên, đài truyền hình đang chiếu tin vụ tự sát, cũng tiết lộ chuyện nạn nhân đã sát hại bố mẹ ruột.

Người dẫn chương trình là Vu Lê Chi.

Trình bày sự việc xong, bằng chất giọng nghiêm trọng mà ôn hòa, Vu Lê Chi nói với người xem: “Cho tới nay, cảnh sát đã xác định sơ bộ sáu vụ tự sát dã man này là án tự sát liên hoàn bị dụ dỗ xúi giục bởi một tổ chức không rõ đứng sau. Đối với các suy đoán và tranh luận về việc tự sát trên mạng, mong mọi người có thể tin tưởng cảnh sát, tin tưởng sức mạnh chính nghĩa. Những cảm xúc tiêu cực trong cuộc sống có lẽ sẽ khiến chúng ta thấy mông lung, nhưng xin hãy tin tưởng thế giới này, tin tưởng đất nước của chúng ta còn có vô vàn người đại diện cho ánh sáng và công lý đang yên lặng bảo vệ mọi người. Khi mọi người gặp bất công, hoặc bị bắt nạt, nhất định phải kịp thời nhờ xã hội giúp đỡ. Quốc gia của chúng ta luôn luôn lấy việc xây dựng xã hội chủ nghĩa hài hòa làm nhiệm vụ và mục tiêu phấn đấu quan trọng, tuyệt đối sẽ không vứt bỏ bất cứ một đồng bào cần giúp đỡ nào. Ở đây, tôi cũng chân thành hy trọng mọi người có thể quý trọng sinh mệnh của mình, tin tưởng cuối cùng công lý sẽ chiến thắng tội ác, tin tưởng tương lai tốt đẹp đang chờ chúng ta...”

Không thể không nói, Vu Lê Chi không hổ là hoa đán* hàng đầu

của đài truyền hình, phát biểu này của cô ấy chắc chắn sẽ tạo ra một làn sóng phản ứng tích cực trên mạng.

*hoa đán: danh xưng chỉ những nữ diễn viên nổi tiếng, ngôi sao đại chúng, có độ quốc dân cao và nổi bật hơn trong mảng điện ảnh, được đánh giá cao về thực lực hoặc độ nổi tiếng.

Dương Viêm chợt hỏi cô: “Em có suy nghĩ gì mới không?”

“Có.” Diệp Tiểu Nhu gật đầu: “Tôi nghĩ, đã đến thời điểm chúng ta bắt đầu phản kích rồi.”

Dương Viêm nhếch môi, gật đầu: “Được, vậy đi thôi.”

Sau khi lên xe, Diệp Tiểu Nhu nhìn hướng anh lái xe, ngạc nhiên nhìn anh: “Anh biết tôi muốn đi đâu sao?”

Dương Viêm: “Việc em muốn kiểm chứng, trùng hợp cũng là điều tôi muốn.”

Đáng lẽ khi nghe câu này, cô nên cảm thấy thoải mái, nhưng bây giờ, cô lại không thể - vì cô không rõ Dương Viêm đã biết cô chính là mục tiêu kế tiếp của “hắn” chưa.

Đúng lúc này, Tiêu Ngũ gọi điện đến.

Dương Viêm bật loa ngoài: “Tôi đang lái xe, chuyện gì?”

“Biết minh tinh tên Lăng Thần không?”

“Biết.” Dương Viêm nhíu mày: “Xảy ra chuyện gì, tự sát?”

“Vẫn chưa, nhưng vào năm giờ sáng nay, anh ta bỗng đăng Weibo với nội dung: Tạm biệt thế giới này. Fan anh ta lập tức đẩy lên top hotsearch, mấy đường dây 110 của thành phố đều bị gọi điên cuồng! Chúng tôi vừa liên lạc với công ty anh ta, bên kia

nói đã gọi cho người đại diện của anh ta. Weibo anh ta bị hack, anh ta cũng không đăng bài Weibo kia. Nhưng anh biết sức ảnh hưởng của minh tinh rồi đấy, hiện tại đã có vô số fan não tàn nói muốn tự sát theo thần tượng."

Tiêu Ngũ nói một hơi hết mọi chuyện, có thể thấy việc này đã khiến anh ta sứt đầu mẻ trán đến mức nào, gần như ngay cả thời gian thở cũng không có: "Tên hacker rất giỏi, trước mắt vẫn chưa lấy lại được quyền kiểm soát của tài khoản Weibo. Công ty đại diện đã ra thông báo tuyên bố anh ta không tự sát, nhưng đám fan não tàn kia không hề tin, nói gì mà công ty mặc kệ sống chết của thần tượng, đang đòi tự sát tập thể. Con mẹ nó trong đó còn có một số trẻ vị thành niên không kiểm soát được, mấy việc này thật sự sắp muốn mạng của cảnh sát bọn tôi rồi!"

"Sắp xếp Lăng Thần livestream báo bình an chưa?"

"Rồi, hiện tại cảnh sát đang lấy lời khai ở nhà anh ta, đồng thời cũng kiểm tra những vật phẩm nguy hiểm. Chuyện này không thể tách rời với vụ án tự tử liên hoàn." Bây giờ giọng Tiêu Ngũ nghe như rất muốn chửi ầm lên: "Anh nói xem, rốt cuộc kẻ đứng sau muốn làm gì? Muốn toàn bộ thế giới tự sát theo ý hắn hả?!"

"Anh đừng gấp, khả năng cao sự việc lần này để đánh lạc hướng thôi. Tôi và Tiểu Nhu đang trên đường đến bệnh viện Nhân dân thành phố. Nếu thuận lợi, chúng tôi sẽ sớm có kết quả về chuyện này. Hãy chờ tin tôi."

Diệp Tiểu Nhu chợt nói với điện thoại: "Tiêu Ngũ, nhắc cảnh sát trong nhà Lăng Thần theo dõi anh ta đấy!"

Tiêu Ngũ ở đầu kia rõ ràng sửng sốt: "Không thành vấn đề, nhưng tại sao? Chẳng lẽ người này..."

"Tôi vẫn chưa biết." Diệp Tiểu Nhu trả lời: "Tôi chỉ có thể nói, nếu tôi suy đoán đúng, vậy sự thật của chuyện này sẽ vượt xa

tưởng tượng của chúng ta. Còn suy nghĩ và hướng điều tra trước đây của chúng ta, nhiều khả năng là sai rồi."

Đèn xanh phía trước sáng, Dương Viêm đạp chân ga, dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới bệnh viện.

Sau khi xuống xe, họ đến thẳng phòng bệnh của Đồng Đồng, nhưng khi đẩy cửa ra họ mới thấy đã không còn ai.

Diệp Tiểu Nhu giữ chặt một điều dưỡng đang đi ngang qua: "Xin lỗi, quấy rầy một chút, bệnh nhân tên Đồng Đồng ở đây đâu rồi?"

"Vừa rồi người thân đã làm thủ tục xuất viện, bây giờ chắc dẫn cậu bé về nhà rồi."

"Người thân? Người thân nào?"

"Là bố cậu bé, không phải mẹ cậu bé đã tự sát sao?"

"Vừa mới làm thủ tục xuất viện, có khả năng còn chưa đi đúng không?"

"Có lẽ vậy, vừa rồi lúc tôi quẹt thẻ đã thấy bố Đồng Đồng, còn lên tiếng chào hỏi anh ta, cũng mới mười phút, có thể vừa xong thủ tục xuất..."

Điều dưỡng còn chưa nói xong, đã thấy hai người xông ra ngoài như gió.

Diệp Tiểu Nhu vừa chạy vừa tìm người: "Chẳng phải trước kia đã nói cảnh sát phái người chú ý Đồng Đồng rồi sao?"

"Cho dù trông chừng, họ cũng sẽ không đề phòng bố cậu bé. Huống chi lâu như vậy rồi, cảnh sát đã sớm từ bỏ đường này, không có lực lượng cảnh sát cố định ở bên này."

Thật ra Dương Viêm nói mấy lời này cô cũng hiểu được, nhưng lúc này cô cuống cuồng hơn bất cứ ai, quả thực lo lắng đến độ khắp người sắp bốc hỏa.

Vụ án Thẩm Trạch và Trần Giai Vỹ cũng không khiến cô lo sợ tức giận tới thế, nhất là khi cô phát hiện phân tích trước đây của mình đã có một sai lầm trí mạng!

Chạy một mạch đến cửa bệnh viện, rốt cuộc họ đã phát hiện mục tiêu!

Chương 58

“Ở bên kia!”

Thấy có một người đàn ông đang bế Đồng Đồng lên taxi, Diệp Tiểu Nhu vội la to một tiếng về phía đó: “Đường Nguyên! Đồng Đồng!”

Đường Nguyên, bố của Đồng Đồng sửng sốt, ngay khi anh ta còn đang ngây ra, hai người đã tăng tốc chạy tới.

“Mấy người là ai, muốn làm gì?!” Đường Nguyên vội vàng ôm Đồng Đồng vào lòng, cảnh giác nhìn hai người.

“Cảnh sát tra án, mời anh phối hợp một chút.” Với danh cố vấn cảnh sát của Dương Viêm, bọn họ nói cũng không sai.

Đường Nguyên ngẩn ra: “Điều tra án gì chứ, vợ tôi chết rồi, con cũng bị dọa thành như vậy, mấy người còn muốn làm gì!”

“Chẳng lẽ anh không muốn biết lý do vợ anh tự sát sao?”

Đường Nguyên tức giận nói: “Còn có thể vì sao nữa, không phải vì...” Tới đây thì anh ta nín bặt, do ai cũng biết anh ta không hề xứng làm chồng. Sau khi con ra đời, anh ta biết đứa bé khuyết tật thì bỏ bê nó, còn ly hôn vợ. Suy cho cùng, chuyện Lý Thế Cầm tự sát vẫn không tránh khỏi việc anh ta làm một người chồng vô trách nhiệm. Anh ta ấp úng nói không nên lời, chỉ đành căm phẫn để che giấu chột dạ: “Cô ấy trầm cảm sau sinh, sao tôi biết được cô ấy nghĩ gì.”

Diệp Tiểu Nhu bế Đồng Đồng khỏi tay anh ta, Đường Nguyên lập tức đẩy Diệp Tiểu Nhu ra, nhưng đã bị Dương Viêm trở tay bắt được, anh đè anh ta lên đại thụ bên cạnh.

“Tôi hỏi anh, tại sao anh lại đột ngột tới đón Đồng Đồng, là ai báo cho anh hôm nay đến?”

Đường Nguyên mạnh miệng nói: “Tôi tới đón con tôi còn phải chia hôm nay hay ngày mai hả?”

Anh ta không hề ý thức được mình đang đối mặt với ai, tất cả những kẻ từng mạnh miệng trước mặt người đàn ông này, cuối cùng sẽ đầu hàng thôi.

Diệp Tiểu Nhu bồng Đồng Đồng đến một chiếc ghế ở rất xa trong bệnh viện, cô ngồi xổm xuống nhìn cậu bé: “Đồng Đồng, em có thể nói cho chị gái biết, viên kẹo em tặng chị lần trước là ai đưa cho em không?”

Đồng Đồng cúi đầu, tránh né ánh mắt của cô.

Diệp Tiểu Nhu hít sâu một hơi: “Vậy chị đổi một câu khác nhé, khi mẹ em bế em chuẩn bị tự sát, em đã nói gì với mẹ em?”

Đồng Đồng cắn môi, vẫn không chịu mở miệng, Diệp Tiểu Nhu đành đứng dậy nâng cằm cậu bé lên, ép cậu bé phải đối diện với mình: “Nói chị biết, rốt cuộc ai đã bảo em và mẹ em kết thúc cuộc đời này? Tại sao vào giây phút cuối cùng mẹ em lại đẩy em ra? Đồng Đồng, tới tột cùng... em yêu mẹ hơn, hay hận mẹ hơn?”

Diệp Tiểu Nhu nhìn chăm chú vào mắt cậu bé, mãi đến khi cậu bé bắt đầu ngấn lệ.

Có lẽ vì ánh mắt của cô quá mạnh mẽ, quá sắc bén, Đồng Đồng run rẩy chớp mắt, rốt cuộc dường như đã nản lòng, cậu bé nhắm

mắt: “Là em... em xin mẹ em hãy để em chết, mẹ đồng ý. Cuối cùng cũng chính em nói với mẹ… Em không muốn chết, nên mẹ mới đẩy em ra rồi tự tìm đến cái chết.”

Dù đã nghĩ tới khả năng này, nhưng khi nghe cậu bé nói vậy, cô vẫn không nhịn được mà cảm thấy bàng hoàng.

Cảm giác ấy, cứ như cô đang chứng kiến một bàn tay chậm rãi vươn ra từ vực sâu thăm thẳm mà tối tăm.

“Tại... sao?”

“Vì em ghét bà ấy! Em ghét mẹ cũng ghét bố! Em hận họ sinh em ra, rõ ràng khi khám thai bác sĩ đã nói với họ em không lành lặn, nhưng bà ấy vẫn nhất quyết muốn sinh em ra. Từ lúc đi nhà trẻ, chẳng có một người bạn nào đối xử với em như người bình thường, ngay cả tiểu học em cũng không được học! Bởi vì họ coi em thành quái vật! Rõ ràng em là đồng loại của họ, họ lại xem em như quái vật! Giống quái vật!!!”

Nói xong lời cuối cùng, giọng cậu bé dần biến thành tiếng gào thét sắc bén, hệt như một con thú nhỏ khiếm khuyết, không cam lòng mà lộ ra răng nanh hung dữ với người trước mặt.

Đây căn bản không phải lời mà một đứa nhỏ sáu tuổi nên nói!

Diệp Tiểu Nhu từ từ nắm vai cậu bé, cô chỉ có thể dốc hết sức, cố gắng kiềm chế mình để không dọa đến đứa trẻ đã lầm đường lạc lối, thậm chí sắp bị quái vật thực sự kéo xuống vực sâu này.

“Ai dạy em điều đó, là ai?”

Nhưng cậu bé không trả lời câu hỏi của cô, chỉ thì thào lặp lại câu:

“Em là đồng loại, không phải quái vật, đồng loại, quái vật...”

Mắt cậu bé đã mất đi tiêu cự, nghiễm nhiên cậu bé đã tới bờ vực sụp đổ.

Lúc Diệp Tiểu Nhu gửi tin nhắn, dặn Tiêu Ngũ nhận điện thoại nhưng đừng lên tiếng, anh ta lập tức biết họ đã phát hiện manh mối.

Nhưng khi nghe thấy từng lời gào thét của đứa bé sáu tuổi kia, anh ta vẫn không kìm được nỗi khiếp sợ.

Diệp Tiểu Nhu: "Anh nghe không, Tiêu Ngũ?"

"Tôi đang trên đường, sẽ đến bệnh viện ngay."

"Tôi không chờ anh tới kịp đâu, chuyện kế tiếp tôi nói, anh hãy nghe cẩn thận." Diệp Tiểu Nhu hít sâu một hơi, nói: "Ngay từ đầu suy đoán của chúng ta đã sai rồi. Người thật sự xúi giục mấy người tự sát, không phải kẻ mà chúng ta đã hình dung ban đầu, người kia chỉ là một trong những kẻ chủ mưu phía sau. Tình hình thực tế là, trong số những kẻ ấy, đã có người tiếp xúc với người thân nhất bên cạnh người tự sát, sau khi tẩy não để họ biến thành đồng phạm của hắn, cuối cùng hắn lại khiến họ dẫn dắt nạn nhân tự sát."

"Ý cô là, người thật sự bức nạn nhân tự sát, chính là người thân bạn bè bên cạnh?"

"Đúng, trước mắt tôi đã xác định, con trai của Lý Thế Cầm là nguyên nhân chính khiến cô ấy tự tử, chồng cô ấy cũng có liên quan. Dù sao sau khi cô ấy chết, xã hội sẽ giúp đỡ gia đình họ nhiều hơn. Chưa hết, lúc trước mọi người đều cho rằng chồng cô ấy là lý do buộc cô ấy phải tự sát, nhưng về sau sự việc đã đảo chiều, mọi người bắt đầu thông cảm với chồng trước không vứt bỏ vợ con mà còn hồi tâm chuyển ý kia. Người thứ hai, Từ Viện Viện, anh còn nhớ bạn học kiêm đồng nghiệp từng bắt nạt cô ấy

chứ? Lãnh đạo bảo vệ cô ấy, hơn nữa còn bị bố mẹ cô ấy lừa bịp tống tiền một triệu. Có lẽ đây chính là nguyên nhân thực sự khiến Từ Viện Viện tự sát."

Diệp Tiểu Nhu th ở dốc một chút, tư duy của cô thay đổi quá nhanh, nhanh đến mức não và cơ thể cô gần như rơi vào tình trạng không chịu nổi.

Đúng lúc này, đột nhiên có một bàn tay duỗi tới từ phía sau cô, cầm lấy điện thoại của cô.

Diệp Tiểu Nhu ngạc nhiên xoay người, là Dương Viêm.

Đằng kia, Đường Nguyên đang ôm đầu ngồi xổm bên ven đường, anh ta run lẩy bẩy, không cần lo anh ta sẽ chạy trốn.

Diệp Tiểu Nhu đã hiểu ý anh.

Dương Viêm cầm điện thoại của cô, nói với Tiêu Ngũ: "Người thứ ba, Hồng Bân, sau khi nhà vợ trước của anh ta chết, người vợ mà anh ta đã tái hôn mới là nguyên nhân khiến anh ta tự thiêu. Thứ tư, thầy giáo từng mắng Hầu Dương, về sau tự xưng là người bảo vệ cậu bé. Thứ năm, người từng giúp đỡ Mạnh An Nhiên lúc cô ấy lưu lạc, đối tượng thầm mến của cô ấy, vẫn chưa xác nhận được danh tính. Thứ sáu, Giang Thiếu Đường, bạn gái cậu ta, người bị đuổi học do bố mẹ cậu ta ngăn cản." Sau khi tóm tắt lại mấy người này một cách đơn giản rõ ràng, Dương Viêm nói thẳng: "Trong nhà họ, trong điện thoại, chắc hẳn có thể tìm được một ít manh mối. Dù không thấy, vậy cứ đưa người tới Cục Cảnh sát, cũng có thể moi ra ít manh mối."

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Tiêu Ngũ hít sâu một hơi, trầm giọng nói: "Tôi biết rồi, những người này chúng tôi sẽ không bỏ qua cho bất kỳ ai, tôi lập tức sắp xếp người đi điều tra đây!"

“Đúng rồi, bên Lăng Thần thế nào?”

“Anh ta đã đồng ý livestream chứng minh mình không sao. Nhưng tới lúc livestream lại đột nhiên bảo mình không thoải mái, nhờ người đại diện lấy thuốc cho mình. Bấy giờ người đại diện mới phát hiện anh ta đã mắc bệnh trầm cảm từ lâu, bọn tôi nghi ngờ bài Weibo kia là anh ta tự đăng. Anh cảm thấy minh tinh này cũng có dính dáng tới ‘bọn họ’ sao?”

Dương Viêm trả lời: “Có lẽ, sức ảnh hưởng của minh tinh lớn hơn hẳn người bình thường. Hôm nay anh ta không tự sát, có khả năng ngày mai sẽ, trước tiên cứ theo dõi sát sao.”

Anh cúp điện thoại, xe cảnh sát cũng tới. Tuy Đồng Đồng còn nhỏ, nhưng vẫn bị đưa đến Cục Cảnh sát lấy khẩu cung. Nhìn cậu bé vừa khóc vừa bị Đường Nguyên bế lên xe cảnh sát, trong lòng Diệp Tiểu Nhu dâng lên cảm giác bi thương khó tả.

Ngày qua ngày, bị ảnh hưởng bởi cảm xúc tiêu cực của con trai ruột, Lý Thế Cầm vốn tràn đầy áy náy với con rốt cuộc đã hạ quyết tâm chết chung với con. Ắt hẳn khi còn sống, cô ấy cũng hy vọng con mình có thể sống lại lần nữa, làm một cậu bé khỏe mạnh bình thường trên thế giới này. Nhưng vào giây phút cuối đời, cô ấy thấy nỗi sợ hãi trong mắt con nên đã đẩy cậu bé ra, bản thân thì lựa chọn nhảy vào vực sâu muôn đời muôn kiếp không còn đường về.

Ắt hẳn, cô ấy cũng đã sớm có suy nghĩ tự sát rồi.

“Vì cô ấy mắc chứng trầm cảm sau sinh, đã vài lần muốn bế con nhảy lầu.” Dương Viêm bỗng nói.

Diệp Tiểu Nhu kinh ngạc nhìn anh: “Tại sao anh luôn có thể đoán được tôi nghĩ gì vậy?”

Trong mắt anh ánh lên vẻ dịu dàng thản nhiên: “Thế nào, em thấy như vậy không tốt à?”

Không phải không tốt, mà cảm giác không công bằng.

Rõ ràng anh chỉ cần nhìn thoáng qua đã có thể hiểu tôi đang nghĩ gì, còn tôi thì vắt hết óc cũng không biết anh nghĩ gì.

Diệp Tiểu Nhu thầm thở dài.

Nhưng cuối cùng sẽ có một ngày, tôi sẽ biết suy nghĩ thực sự trong đầu anh, nhất định tôi sẽ đào ra, cô hạ quyết tâm.

Cô sẽ không để mình rơi vào thế bị động mãi thế đâu, trong chuyện gì cũng vậy.

…

Trong một ngày, Tiêu Ngũ đã gọi hết các nghi phạm mà họ liệt kê ra đến Cục.

Vốn dĩ không có chứng cứ gì có thể chứng minh họ là nghi phạm, anh ta đành lấy danh nghĩa phối hợp điều tra mà khách sáo mời người tới. Thế nhưng, chỉ cần người còn ở đây, cuối cùng cũng sẽ tra được có vấn đề hay không.

Trong phòng giám sát, Diệp Tiểu Nhu và Dương Viêm quan sát “nghi phạm” trong vụ án của Từ Viện Viện, cũng tức là cấp trên của Từ Viện Viện nhảy lầu tự sát ở trung tâm thương mại.

Châu Tuyền, một người đàn ông lịch sự nho nhã, 35 tuổi, là Giám đốc bộ phận của công ty nơi Từ Viện Viện làm việc.

“Tôi không biết mấy người đang nói gì, tôi và Từ Viện Viện là quan hệ cấp trên cấp dưới bình thường thôi. Ai cũng biết cô ấy tự sát vì người bắt nạt cô ấy và bố mẹ chỉ lo ăn bánh bao máu

của cô ấy. Sau khi biết cô ấy bị nhân viên bắt nạt, tôi đã lập tức sa thải nhân viên kia, hơn nữa còn cho bố mẹ cô ấy một số tiền bồi thường. Đối với Từ Viện Viện, tôi tự nhận là đã hết lòng quan tâm giúp đỡ, cái chết của cô ấy có thể dính dáng gì tới tôi chứ?"

Không hổ là nhân tài ưu tú trong nghề, nói năng làm việc đều kín kẽ.

"Trước khi Từ Viện Viện tự sát, cuộc điện thoại cuối cùng là gọi cho anh." Trong phòng thẩm vấn, Vương Tranh lạnh lùng hỏi: "Nội dung trò chuyện kéo dài một phút đồng hồ, hai người đã nói gì? Anh đã sớm biết cô ấy muốn tự sát, sau khi biết cũng không khuyên can, đúng không?"

"Là vấn đề này à? Dạo trước tôi đã khai báo rồi, cô ấy gọi cho tôi nói muốn từ chức, cảm ơn tôi rất nhiều. Khi đó tôi nghe giọng cô ấy hơi kỳ lạ, nhưng tôi thật sự không nghĩ cô ấy sẽ tự sát, nếu không thì dù thế nào tôi cũng sẽ khuyên."

Diệp Tiểu Nhu quan sát biểu cảm khi nói chuyện của anh ta, cầm microphone nói với Vương Tranh: "Tôi nói một câu anh nói theo tôi nhé - Chúng tôi điều tra ra việc anh đã ly thân với vợ nhiều năm, còn ngoại tình nữa. Người ngoại tình với anh, là Từ Viện Viện, đúng không?"

Trong lòng Vương Tranh hơi kinh ngạc, lúc họ đưa anh ta tới rất gấp rút, không tra được điều này, nhưng cậu ta vẫn bình tĩnh lặp lại lời của cô.

Châu Tuyền nhướn mày: "Đúng là tôi có tình nhân, nhưng Từ Viện Viện ư? Mọi người trong công ty, từ lãnh đạo đến lễ tân đều biết, tôi chưa bao giờ phát sinh quan hệ với nhân viên. Cho dù có người cố ý tiếp cận tôi cũng sẽ từ chối, phiền anh đừng sỉ nhục nguyên tắc và nhân cách của tôi."

Diệp Tiểu Nhu: “Nếu bọn tôi đã đưa anh đến nơi này, tức là đã nắm đủ căn cứ chính xác chứng minh anh có liên quan với vụ án tự tử của Từ Viện Viện. Anh có biết xúi giục người khác tự sát sẽ bị phán mấy năm tù không?”

Vương Tranh lặp lại, giọng nói cũng hung dữ hơn.

Châu Tuyền nâng tay kéo cà-vạt, rõ ràng anh ta đã bắt đầu nôn nóng, nhưng vẫn khống chế thái độ rất tốt: “Tôi đã nói rồi, việc cô ấy tự sát không liên quan đến tôi, các anh nên điều tra bố mẹ cô ấy chứ không phải tôi! Hiện tại ai mà chẳng biết người bức tử cô ấy là bố mẹ độc ác của cô ấy. Cô ấy còn không phải con ruột của họ nữa!”

Vương Tranh tiếp tục nói theo Diệp Tiểu Nhu: “Địa điểm Từ Viện Viện chọn tự sát, là nơi từng hẹn hò với anh, đúng không? Trang sức duy nhất trên người cô ấy trước khi chết, lắc tay kia, cũng do anh tặng? Đúng không? Đừng vội phủ nhận, có phải anh mua không, việc này chúng tôi có thể điều tra được.”

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Rốt cuộc Châu Tuyền cũng không kiểm soát nổi vẻ mặt.

Diệp Tiểu Nhu: “Tại sao anh muốn cô ấy tự sát? Vì sợ quan hệ của cả hai bị lộ nên muốn thoát khỏi cô ấy, hay có người ép anh phải bức cô ấy tự sát?”

Môi Châu Tuyền run lên, anh ta bắt đầu cứng đờ người.

Diệp Tiểu Nhu nói: “Kế tiếp dựa vào anh rồi, Vương Tranh, hù anh ta đi.”

Vương Tranh bỗng đập bàn, lạnh lùng bảo: “Châu Tuyền! Anh phải biết rằng thứ anh hủy hoại chính là một sinh mệnh đang sống! Một cô gái mới hơn hai mươi tuổi, anh lại nhẫn tâm như

thế, khiến một cô gái yêu anh chết thảm ở nơi hai người hẹn hò sao?!"

"Không phải tôi!!" Châu Tuyền ướt đẫm mồ hôi rít gào: "Tôi đã sớm bảo cô ấy từ chức rời đi, nhưng cô ấy không chịu! Cứ nói mình mà mất đi công việc này sẽ bị bố mẹ ép lập gia đình, toàn lấy cớ hết thôi! Cô ấy chỉ muốn bám lấy tôi! Tôi còn cách chức Tổng giám đốc đúng một bước thôi, nếu tiếp tục như vậy cô ấy sẽ hủy hoại sự nghiệp của tôi mất!"

"Thế nên anh giết cô ấy?! Chỉ vì lý do buồn cười đó?"

"Buồn cười? Tôi thấy anh mới buồn cười đấy, anh không hề biết tôi đã phải trả giá bao nhiêu mới có được ngày hôm nay! Anh cũng là đàn ông! Chẳng lẽ anh không biết sự nghiệp quan trọng cỡ nào hả?!" Châu Tuyền cười khẩy: "Ồ, anh là cảnh sát, công ăn việc làm ổn định, dĩ nhiên sao biết những doanh nhân đầy tham vọng như bọn tôi yêu sự nghiệp của mình thế nào. Vì sự nghiệp, phụ nữ chẳng là gì hết! Cô ấy chết mới tốt! Chết rồi sẽ không ảnh hưởng tới tương lai của tôi!"

Vương Tranh không nhịn được mà mắng một câu: "Thành thật khai ra, anh bức cô ấy tự sát thế nào? Chuyện này ngoại trừ anh, có người khác tham gia không?"

Châu Tuyền biết mình đã hoàn toàn bị bại lộ, không hề hoảng sợ đáp: "Không có người khác, chỉ mình tôi thôi."

"Anh nên biết, theo Bộ luật Hình sự của Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa, xúi giục người khác tự sát có thể bị xử như tội cố ý giết người. Thông thường sẽ bị phạt tù có thời hạn trên mười năm. Trong trường hợp nghiêm trọng, thậm chí có thể bị kết án tù chung thân và tử hình! Anh chắc chắn muốn mình gánh tội này? Mấy thứ như sự nghiệp, quyền lực, anh có thể từ bỏ sao?"

Sắc mặt Châu Tuyền u ám không thôi, mặc kệ Vương Tranh đe

dọa thế nào, anh ta cũng không chịu mở miệng.

Vụ tự tử thứ ba, vợ hiện tại của Hồng Bân tự thiêu trên quảng trường, tên Nhiễm Linh Linh. Khi họ đưa tới, cô ta gần như rơi vào trạng thái bị nửa ép buộc, cô ta rất bài xích cảnh sát. Vừa vặn Tiêu Ngũ đã làm xong chuyện trong tay, tự mình thẩm vấn.

“Nhiễm Linh Linh, chồng cô mới chết không lâu, còn chết thảm như thế, nhưng cô thì tính xuất ngoại nhanh vậy hả?”

“Rời khỏi nơi đau lòng là chuyện thường tình ở đời mà?” Nhiễm Linh Linh vừa nhìn đã biết là một người trẻ thời thượng, tính cách cực kỳ kiêu ngạo, lúc nói vẫn luôn ngắm bộ nail tinh xảo của mình. Cô ta lạnh nhạt bảo Tiêu Ngũ: “Tôi đã nói, có chuyện gì thì trao đổi với luật sư của tôi là được, tại sao cứ nhất quyết phải gọi tôi tới một chuyến. Tôi bề bộn nhiều việc, cùng lắm chỉ có thể cho các anh năm phút đồng hồ thôi.”

Diệp Tiểu Nhu nhướn mày với Dương Viêm: “Hay anh vào đi.”

Dương Viêm: “Tại sao?”

“Ban nãy lúc ở bên ngoài, cô ta cứ nhìn anh không chớp mắt.” Diệp Tiểu Nhu nhún vai: “Người yêu cái đẹp, dù không dùng cách thôi miên, anh cũng có thể nhanh chóng đột phá phòng tuyến tâm lý của cô ta. Năm phút là đủ. Sếp, tôi tin anh.”

“... Nên em muốn tôi vào phòng thẩm vấn hỏi cô ta?”

“Đúng, tôi đoán chắc người phụ nữ này sẽ đổ gục trước ngoại hình của anh đấy, Tiêu Ngũ không phải gu của cô ta.”

Dương Viêm híp mắt.

Diệp Tiểu Nhu hơi chột dạ: “Nếu, nếu anh không muốn thì...”

Dương Viêm không nói một lời bước ra ngoài, Diệp Tiểu Nhu nghĩ thầm hỏng rồi, hiếm khi trêu sếp một lần, đừng nói sẽ tức giận đấy! Cô định đuổi theo giải thích, đã thấy Dương Viêm xuất hiện trong phòng thẩm vấn cách vách.

Dương Viêm mới bước vào, Nhiễm Linh Linh lập tức ngồi ngay ngắn, còn mất tự nhiên vuốt tóc, nhìn bộ dạng tay chân lóng ngóng của cô ta, chắc cô ta muốn lấy gương ra trang điểm lại lắm rồi.

Dương Viêm tới, Tiêu Ngũ biết bây giờ đã đến phiên anh, bèn dựa ra sau bắt đầu quan sát.

“Nhiễm Linh Linh.”

Dương Viêm mới lên tiếng, Nhiễm Linh Linh mỉm cười ngay: “Xin chào, anh là...”

“Hồng Bân không phải mẫu người cô thích.” Khi nói, Dương Viêm giống hệt một cỗ máy lạnh lùng vô cảm: “Anh ta lớn hơn cô mười tuổi, điều kiện kinh tế bình thường, bằng cấp không cao, không hiểu thời trang, không lãng mạn, không biết dỗ người, kém khá xa mẫu minh tinh mà cô thích. Tại sao cô lại vội vã gả cho anh ta sau khi vợ trước của anh ta chết chưa tới một tháng?”

Nhiễm Linh Linh hơi mất tự nhiên: “Cũng do dạo trước tôi nghĩ anh ấy lớn tuổi nên sẽ biết chăm sóc người khác.”

“Theo tôi được biết, trước khi nhà vợ trước thiệt mạng trong hỏa hoạn, Hồng Bân đã tính ly hôn. Nhưng cô lại chậm chạp không để anh ta ly hôn, đến tận khi cô biết anh ta nhận được một số tiền bảo hiểm sau khi vợ trước chết, đã thế cô còn dụ anh ta chuyển số tiền kia vào tài khoản của cô. Cho nên, thật ra cô kết hôn với anh ta chỉ vì số tiền này, đúng không?”

Sắc mặt Nhiễm Linh Linh trở nên khó coi: “Đúng thì sao? Việc này cũng có phạm pháp đâu?”

Dương Viêm nhìn chằm chặp vào mắt cô ta một lát, bỗng lấy điện thoại ra, bật một đoạn ghi âm.

Trong file ghi âm, đầu tiên là một loạt âm thanh kỳ lạ, sau đó bắt đầu truyền đến tiếng thét chói tai sởn gai ốc: “Cháy rồi! Lửa đốt lên người tôi rồi, cứu mạng! Cứu với!! Nóng quá! Con tôi, con tôi bị thiêu sống rồi! Tôi không muốn chết! Hồng Bân!! Tôi làm quỷ cũng sẽ không tha cho anh!!”

Nhiễm Linh Linh cứng người, vài giây sau, vẻ mặt cô ta cũng trở nên vặn vẹo: “Anh... Mấy người lấy thứ này từ đâu...”

“Nhằm tra tấn anh ta mỗi tối, hằng đêm cô cho anh ta uống thuốc ngủ, sau đó bật đoạn ghi âm này để anh ta nghe, khiến anh ta chìm sâu trong ác mộng, mà sau nửa đêm cô sẽ đeo nút tai đến phòng khách ngủ, đúng chứ?”

Tiêu Ngũ nghe mà ớn lạnh.

Không ngờ Hồng Bân đã bị người phụ nữ này hành hạ tới chết! Thảo nào lúc anh ta tự thiêu cơ thể lại lảo đảo, hóa ra tinh thần anh ta đã bị giày vò đến nỗi hỏng bét rồi!

Chương 59

Dương Viêm nói: “Để tạo ám thị tâm lý khiến anh ta tự thiêu, chắc hẳn cô đã chuẩn bị rất lâu nhỉ?”

Nhiễm Linh Linh để hai chân ra sau chân ghế, đây là động tác bất an muốn trốn tránh điển hình, cô ta cũng tái mặt: “Tôi không có! Anh nói bậy! Anh không có chứng cứ mà vu cáo hãm hại tôi. Tôi... tôi muốn tìm luật sư của tôi!”

“Luật sư của cô đã nhận tội.” Dương Viêm lạnh lùng nói: “Vì sợ cô đối xử với anh ta như đối với Hồng Bân, anh ta đã ghi lại video thân mật của các người, còn cả lời cô kể với anh ta mình đã tra tấn Hồng Bân thế nào để làm chứng cứ bắt chẹt cô. Nếu đúng như tôi nghĩ, anh ta đã lợi dụng nó nhằm uy hiếp cô chuyển tiền cho anh ta, phải không?”

Nhiễm Linh Linh nản lòng gục xuống.

Tiêu Ngũ không nhịn được, nói: “Vì số tiền bảo hiểm này, cô lại ác độc như thế ư? Bức chồng cô tự thiêu, cũng mệt cho cô nghĩ ra được vậy!”

“Với IQ của cô ta, sẽ không nghĩ được cách giết người này.” Dương Viêm gõ tay xuống bàn hai lần, anh nhìn thẳng vào mắt cô ta, bằng chất giọng trầm thấp lạnh lẽo, anh chậm rãi hỏi: “Nói đi, là ai dạy cô cách giết người này?”

Diệp Tiểu Nhu đứng lên, nhìn đăm đăm vào Nhiễm Linh Linh.

Trên mặt Nhiễm Linh Linh ướt đẫm mồ hôi, đồng tử không ngừng chuyển động, tránh né ánh mắt bức người của họ: "Tôi... Tôi không biết, không ai cả, tự tôi làm hết."

Tiêu Ngũ tức giận bảo: "Nhiễm Linh Linh, cô có biết việc cô làm không khác gì tội cố ý giết người không! Cô muốn ngồi tù cả đời sao?!"

Nhiễm Linh Linh che tai mình kêu to: "Tôi không biết! Đừng hỏi tôi! Tôi không biết gì hết!"

Diệp Tiểu Nhu nhíu mày.

Người phụ nữ này cũng giống Châu Tuyền, không thừa nhận sau lưng có người chỉ đạo bọn họ. Rốt cuộc là ai thần thông quảng đại như vậy, có thể khiến hai người ích kỷ này bằng lòng ngồi tù cũng không khai ra hắn?

Sau khi họ chấm dứt thẩm vấn, Nhiễm Linh Linh bị tạm giam, một tin bất ngờ truyền đến - thầy giáo trung học xúi giục Hầu Dương tự sát, đã tự tử.

"Treo cổ tự tử, trước khi chết còn viết di thư, thừa nhận mình dụ dỗ Hầu Dương uống thuốc trừ sâu, bảo Hầu Dương có thể lấy việc này để hù dọa bố mẹ cậu bé không bạo lực gia đình cậu bé nữa. Vốn dĩ anh ta đã đồng ý sẽ cứu Hầu Dương, cho nên trước khi hôn mê, lúc Hầu Dương thấy anh ta thì cũng không giãy giụa. Nhưng anh ta không cứu cậu bé mà ném cậu bé xuống giếng cạn. Hầu Dương tỉnh dậy dưới đáy giếng, vùng vẫy một hồi rồi mới tử vong. Trong nhà anh ta còn có bức thư Hầu Dương viết trước khi chết, đã chứng minh anh ta chính là hung thủ hại chết Hầu Dương."

Tin này làm mọi người chìm trong lo lắng.

Hiện tại, chỉ còn hai người liên quan đến vụ án, một là người

thầm mến trong miệng Mạnh An Nhiên, một là Bạch Mạt - bạn gái của Giang Thiếu Đường.

Người trước, họ còn chưa tra được là ai. Người sau, khi họ đến nhà cô ấy thì người đã biến mất.

Bố mẹ Bạch Mạt kể, sau khi con gái bị ép chuyển trường đã trở nên kiệm lời. Lúc cô ấy biết việc Giang Thiếu Đường tự sát, họ vốn muốn an ủi con gái một chút, lại phát hiện đã không thấy người đâu.

Nghe tin đó, Diệp Tiểu Nhu chợt nghĩ tới một chuyện, liếc nhìn Dương Viêm.

“Hy vọng vẫn còn kịp.”

Tiêu Ngũ: “Gì cơ? Hai người muốn đi đâu?!”

“Nơi Giang Thiếu Đường tự sát! Nếu Bạch Mạt muốn tự sát, chắc chắn sẽ lựa chọn địa điểm ấy!”

Họ lập tức chạy tới nơi Giang Thiếu Đường tự sát. Sau khi xảy ra chuyện, công trình đó cũng bị kéo dài thời hạn, chuyện này ầm ĩ quá lớn, chủ đầu tư không ngờ sẽ có người chọn công trình của mình để tự sát. Giờ thì hay rồi, toàn bộ thành phố C đều biết nơi đó có một người trẻ tuổi tự nổ, họ đã nghĩ đến chuyện cải tạo thành công trình khác.

Hơn nữa sau khi xảy ra chuyện, chỗ đó bị phong tỏa rất nghiêm ngặt. Nếu họ đoán không sai, một khi Bạch Nhiễm lựa chọn chấm dứt sinh mệnh của mình, chắc chắn sẽ chọn địa điểm ấy.

Khi họ tới nơi, đã có vô số người vây kín dưới lầu, xe cứu hỏa cũng đang trên đường tới.

Lúc nơi đó xuất hiện một cô gái mặc áo trắng, người đầu tiên

phát hiện đã gọi báo cho bên phòng cháy chữa cháy. Họ vừa thấy có người đứng đấy đã nghĩ ngay tới vụ tự sát vài ngày trước. Còn chủ đầu tư hay tin xong, mặt cũng trắng bệch.

“Không chọn chỗ khác, tại sao cứ phải chọn nơi này! Đúng là xui xẻo.”

Diệp Tiểu Nhu vừa xuống xe, chợt nghe có người nói thế, cô dừng chân.

Đúng vậy, tại sao lại chọn địa điểm này?

Địa điểm tự sát này, là người tự sát tự chọn, hay có người chọn thay họ?

Khi cô đang suy nghĩ, một tiếng hét kinh hãi truyền đến từ đám đông, cô gái đứng ở rìa tòa nhà kia đã bắt đầu ném đồ xuống.

Mọi người lập tức sợ hãi né tránh, bọn họ vô thức cho rằng đó là bom và sẽ làm họ bị thương. Nhưng trên thực tế, tất cả chỉ là kẹo bình thường!

Diệp Tiểu Nhu nhặt kẹo dưới đất lên, ngạc nhiên ngẩng đầu, mà bấy giờ, cô gái áo trắng kia đang nhìn xuống, nở một nụ cười quỷ dị.

Là ảo giác của cô sao?

Không, không phải ảo giác, Diệp Tiểu Nhu chắc chắn, người Bạch Mạt nhìn, chính là cô.

Trong đám người lại vang lên một tiếng hét, Bạch Mạt dang hai tay, để chân trần nhảy múa trên rìa tòa nhà trước mặt mọi người.

Cô ấy học múa ba-lê từ nhỏ, nguyện vọng duy nhất trước khi

chết của cô ấy là nhảy một điệu cho người bạn trai đã qua đời.

“Cô ấy là bạn gái Giang Thiếu Đường!” Có người la lớn.

Nhận ra điều này xong, đám đông nhao nhao cầm điện thoại quay video cô gái, thậm chí còn có người hưng phấn hò hét: “Người đẹp, cô đẹp như thế, chết thì tiếc lắm! Tìm một người khác là được rồi mà?!”

“Xuống dưới rồi nhảy, người đẹp! Bên trên rất nguy hiểm!”

“Đừng nghĩ đến tên giết người kia nữa! Tôi làm bạn trai cô cho!”

“Cô muốn nhảy thì nhảy, tuyệt đối đừng lấy bom hù dọa mọi người đó!!”

Mấy lời này khơi dậy lòng đồng cảm của một số người, dưới lầu lập tức trở nên rối loạn.

Diệp Tiểu Nhu cắn chặt răng, đưa tay muốn đẩy đám người ra để chạy lên, nhưng cô đã bị người khác kéo cánh tay ngăn lại, cô tức giận quay đầu nhìn, mới thấy là Dương Viêm.

“Tôi muốn lên, anh ngăn cản tôi làm gì?”

Đây là lần đầu tiên cô lớn giọng với anh, bây giờ trong lòng cô đang tràn ngập tức giận. Bất luận Bạch Mạt đóng vai trò gì trong vụ án tự tử của Giang Thiếu Đường, sống chết của cô ấy cũng không phải thứ người ngoài có thể phán xét.

“Nếu một người muốn chết thật, cô ấy sẽ có hàng trăm cách đẩy bản thân vào chỗ chết mà không ai ngăn cản được.” Dương Viêm giữ chặt cánh tay cô: “Cô ấy không nhảy lầu ngay, mà để mọi người tụ tập rồi khiêu vũ trước mặt họ, em nghĩ rốt cuộc cô ấy muốn làm gì?”

Diệp Tiểu Nhu ngẩng phắt đầu.

Biểu cảm quỷ dị trên mặt Bạch Mạt đã biến mất, hiện giờ thái độ của cô ấy đầy lãnh đạm và bình tĩnh.

“Chúng ta bị đánh lạc hướng rồi.” Trong mắt Dương Viêm hiện lên vẻ lạnh lẽo: “Có kẻ cố ý dẫn chúng ta tới nơi này.”

Trên lầu, lính cứu hỏa đã tới gần cô ấy, nhóm Tiêu Ngũ đang khuyên bảo ở trên đó, đệm hơi dưới đất cũng sắp hoàn thành. Nếu trên người Bạch Mạt không gắn bom, khả năng cô ấy nhảy lầu tự sát là không cao.

Diệp Tiểu Nhu khiếp sợ, lập tức nhìn quanh.

Cô nhanh chóng quan sát biểu cảm của từng người.

Họ cầm điện thoại điên cuồng quay chụp, trên mặt là biểu cảm hóng hớt, thông cảm, bi thương, lo lắng, căm phẫn, mỉa mai... Đủ thái độ xuất hiện trên những khuôn mặt khác nhau, toàn bộ đều được thu vào bên trong biển ký ức của cô như lưu giữ ảnh chụp.

Chẳng mấy chốc, cô đã phát hiện khác thường.

Có một người đàn ông trẻ tuổi mặc áo hoodie màu đen, đội mũ, không thấy rõ nửa khuôn mặt trên, hắn chợt cúi đầu, liếc nhìn cô.

Diệp Tiểu Nhu mau chóng chạy về phía người kia.

Nhưng đám đông hỗn loạn không cho cô cơ hội đuổi theo hắn, giữa dòng người cô và Dương Viêm bị tách ra, mà người kia cũng đã mất tăm.

Đang lúc cô tìm kiếm xung quanh, trong đám người tiếp tục

vang lên từng tiếng kinh ngạc. Hóa ra Bạch Mạt thật sự nhảy xuống, nhưng cô ấy rơi vào đệm hơi, mạng sống không đáng lo. Cô ấy đã được nhân viên y tế nhanh chóng nâng lên xe cứu thương.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Đám đông dần giải tán, Diệp Tiểu Nhu lẳng lặng đứng đó.

Cô lại thấy người kia.

Trên con đường đối diện, giữa dòng xe cộ đông đúc, cô thấy khóe môi khẽ nhếch của người kia lộ ra dưới mũ áo hoodie, dường như hắn đang cười với cô.

Trong chớp mắt, hắn đã biến mất trong biển người ở ngã tư đường đối diện.

Có người vỗ vai cô, không cần quay đầu nhìn cô cũng biết là Dương Viêm.

“Tôi đã thấy hắn.” Cô siết chặt tay, trong mắt tràn ngập giận dữ: “Hắn đang khiêu khích chúng ta, nhưng hiện tại chúng ta không có chứng cứ gì. Rốt cuộc trong tổ chức của hắn có bao nhiêu người, rốt cuộc có bao nhiêu nạn nhân đã nằm trong danh sách người tự sát của hắn, chúng ta không hề hay biết.”

Hôm nay hắn xuất hiện ở đây, chỉ để nói với họ, hắn không sợ họ điều tra ra hắn. Họ không có chứng cứ gì, dù bị bắt hắn cũng không cần phải sợ.

“Khinh rẻ sinh mệnh của mình, thế nên cũng xem thường sinh mệnh của người khác, đùa giỡn mọi người trong lòng bàn tay, thậm chí còn coi những người tự sát này như một trò chơi.”

“Trên đời này... sao lại tồn tại người như thế?”

“Đừng nóng vội.” Dương Viêm nhìn nơi đó: “Dù là trò chơi thì không phải chỉ mình hắn định đoạt đâu.”

“Huống hồ, nói về trò chơi, em cảm thấy em kém hắn ở điểm nào à?”

Diệp Tiểu Nhu hơi ngẩn người.

Đúng vậy, nếu là trò chơi thật, cô cần gì phải sợ chứ? Người khác có tài năng, cô cũng có, hơn nữa chưa chắc đã thua ai.

“Chắc bên Lâm Linh có kết quả rồi, chúng ta về thôi.”

Bạch Mạt đã được đưa đến bệnh viện, cô ấy còn đang hôn mê nên vẫn chưa thể sắp xếp thăm hỏi.

Khi họ về công ty, bên Tiêu Ngũ đã chờ ở đó.

“Dựa vào hồ sơ lúc trước của sếp và Tiểu Nhu, tôi đã điều tra những người từ 20 đến 25 tuổi, có bố hoặc mẹ là tội phạm nghiêm trọng, khi đi học thì thể hiện IQ vượt xa người thường. Cuối cùng tôi sàng lọc ra ba người, đã sắp xếp lại thông tin của họ, mọi người xem thử.”

Phương Hạ, hai mươi ba tuổi, mẹ say rượu, lái xe đâm chết người. Cậu ta được cử đi học tại Đại học K với tư cách là thủ khoa khối Khoa học Tự nhiên của thành phố này, trước mắt đang nghiên cứu chuyên sâu.

Lạc Kỳ, nữ, hai mươi tuổi, bố giết người, là tội phạm truy nã cấp A đang bỏ trốn của Bộ Công an. Từ nhỏ cô ta đã mắc chứng rối loạn tự kỷ, nhưng cực kỳ có thiên phú về lĩnh vực Toán học. Cô ta từng được đại học nổi tiếng mời, nhưng vì tình trạng tinh thần của bản thân nên không thể nhập học.

Chử Nhiên, mười chín tuổi, bố ruột từng bị phán tử hình vì giết vợ, lúc năm tuổi được bố mẹ sau này nhận nuôi ở trại trẻ mồ côi. Từ bé Chử Nhiên học tập xuất sắc, mười hai tuổi nhảy lớp lên trung học, mười lăm tuổi chuẩn bị thi đại học. Nhưng năm ấy gia đình nhận nuôi ly hôn nên cậu ta không thể thi, sau đó được một giáo sư đại học đưa ra nước ngoài du học, hiện tại không rõ tung tích.

"Trước mắt xem ra, ba người này rất phù hợp với hồ sơ phạm tội về người đứng sau mà hai người vạch ra lúc trước."

Diệp Tiểu Nhu nhìn ảnh chụp năm mười lăm tuổi của Chử Nhiên, trong đầu nhớ lại dáng dấp người mà mình thấy ở hiện trường nhảy lầu của Bạch Mạt hôm nay.

Không sai, chính là hắn.

Nhưng dù đã biết là hắn, họ cũng không có gì để chứng minh hắn là hung thủ đứng sau. Với bộ não của hắn, chắc chắn tất cả chứng cứ phạm tội sẽ không chỉ về hắn.

Hiển nhiên Dương Viêm cũng nhận ra điều này: "Hãy điều tra tình hình hai năm nay của Chử Nhiên."

"Nếu đã xác định là hắn, vậy cứ bắt giữ hắn không phải được rồi sao? Như thế sẽ không có người tự sát nữa chứ?" Vương Tranh hỏi.

"Không được." Diệp Tiểu Nhu trả lời: "Bây giờ, không ai có thể khẳng định trên tay hắn còn người nào giống sáu người tự sát trước không. Có lẽ đã có một người khác nằm trong ván cờ do hắn bày ra, có lẽ không chỉ một người. Dù hiện tại chúng ta bắt hắn lại, hắn cũng có thể lấy việc này uy hiếp chúng ta, khiến chúng ta bị hạn chế và càng thêm bị động. Hắn đã có thể âm thầm làm sáu người kia tự sát như ý hắn, vậy có thể làm vô số người trở thành mục tiêu của hắn, và tìm đến cái chết theo cách

hẳn muốn."

"Có lẽ, minh tinh tên Lăng Thần sẽ là người tự sát kế tiếp, người này tự sát chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến nhiều người không rõ sự thật, và rồi họ sẽ làm theo."

"Một người mười chín tuổi, thật sự có thể điều khiển sinh mệnh của nhiều người tới tình trạng này ư?"

Diệp Tiểu Nhu cụp mắt, cười khẩy một tiếng.

"Biết đâu, những người này không còn xem mình là 'con người' nữa thì sao?"

"Không xem là người thì xem là gì?"

Diệp Tiểu Nhu: "Một người nhìn chằm chặp vào vực thẳm vì lòng hiếu kỳ, đến một ngày nào đó cũng sẽ rơi xuống vực sâu. Họ sẽ không bao giờ biết được, rốt cuộc điều mình tin tưởng, là người, là thần, hay là quỷ."

"Bây giờ chúng ta nên làm gì?"

Diệp Tiểu Nhu cúi đầu suy ngẫm, sau đó, cô ngước mắt nhìn Dương Viêm.

"Cho tôi một buổi tối." Cô nói: "Tôi nghĩ, tôi có thể cho mọi người một đáp án."

Dương Viêm nhìn cô một chốc, gật đầu: "Được."

Mọi người đi rồi, Diệp Tiểu Nhu nhốt mình trong văn phòng suốt đêm. Hôm sau khi cô đẩy cửa ra, mọi người đã chờ bên ngoài từ lâu, vừa thấy cô, họ xông tới ngay.

Trên bảng trắng trong phòng làm việc ngập tràn công thức toán

học, giấy trên bàn cũng phủ kín công thức và vị trí các con đường xảy ra vụ án.

“Nơi sáu người tự sát, đã được hắn lên kế hoạch kỹ càng.” Qua một đêm, mắt cô vẫn trong veo như trước, làn da vẫn trắng nõn, có điều giọng hơi khàn: “Thời gian tự sát, thời gian ngắt quãng, địa điểm tự sát, khoảng cách giữa các địa điểm, hắn đều tính toán cẩn thận dựa theo tỷ lệ vàng do chính hắn đặt ra.”

Nhìn hình vẽ đường xoắn ốc vàng trên bảng, Lâm Linh trợn mắt há hốc mồm: “Cho nên, cô đã tính ra địa điểm người kế tiếp tự sát? Vậy mục tiêu thì sao? Mục tiêu kế tiếp của hắn là...”

“Là tôi.” Nhìn vào điểm trung tâm của đường xoắn ốc vàng trên bảng, Diệp Tiểu Nhu gằn từng chữ: “Mục tiêu kế tiếp của hắn, là tôi.”

...

Trong văn phòng.

“Anh đã sớm biết tôi là mục tiêu của họ, đúng không?”

Nhìn người đàn ông đưa lưng về phía mình, Diệp Tiểu Nhu không kìm được mà tiến lên một bước: “Thế nên, anh sắp xếp Giang Triều và Giang Thạc luân phiên đi theo tôi, không cho tôi ở khu dân cư bên này, ngay cả Cục Cảnh sát cũng không để tôi tự đi. Anh biết từ bao giờ?”

Việc cô có thể nghĩ đến, cô biết chắc chắn anh cũng có thể nghĩ đến. Cô chợt hiểu ra, đây mới là lý do cho những khác thường của anh trong khoảng thời gian này.

Anh chăm sóc đặc biệt, thật ra vì muốn tránh cho cô gặp nguy hiểm.

Trong văn phòng, rèm cửa mở rộng, ánh mặt trời rọi vào người đàn ông đứng trước cửa sổ, nhưng bóng lưng của anh trông rất u ám, như thể nhiệt độ ấm áp của ánh nắng không hề chạm đến người anh.

“Còn nhớ người em thấy ở cửa công ty vào ngày tôi uống say không?”

Diệp Tiểu Nhu nghiêng đầu: “Tôi nhớ, về sau chúng ta đã thấy thêm lần nữa.”

“Vậy em đã nghĩ tới chưa, hắn đứng ở đó, không phải muốn nhìn công ty, mà là...” Dương Viêm dừng một chút, xoay người lại nhìn cô: “Em.”

Trong phút chốc, một hình ảnh hiện lên trong trí nhớ của cô.

Ban đêm tối đen, bóng người ở cửa công ty.

Cô đã thấy người kia nên nhắc nhở Dương Viêm, vì cô cho rằng mục đích của hắn là công ty hoặc Dương Viêm. Nhưng nếu đổi một góc độ khác, người mà hắn đang nhìn, có khả năng là cô!

Do đó, thực chất người kia đang nhìn chằm chặp vào cô, nói cách khác, là đang quan sát cô! Bao gồm cả tên theo dõi chụp ảnh họ ở bệnh viện.

Có lẽ lúc này ảnh chụp của cô đã nằm trong tay hắn, bị hắn hào hứng đánh giá.

“Rõ ràng anh đã biết, tại sao lại không nói với tôi?”

Dương Viêm nhíu mày, trầm giọng đáp: “Vì tôi không muốn em hoảng sợ trước khi biết chân tướng.”

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

“Từ trước tới nay tôi chưa từng sợ...”

“Tôi biết em chưa từng sợ.”

Đây là lần đầu tiên Dương Viêm ngắt lời cô: “Nhưng dẫu em không sợ, cũng sẽ có người sợ, chẳng lẽ em không biết lúc tra án em thế nào à? Một tội phạm có khuynh hướng chống đối xã hội chống đối nhân loại từ nhỏ, là người không hề kính trọng sinh mệnh, vô cảm, không thể đồng cảm với người khác. Dù IQ của hắn cao tới đâu, hắn cũng là tội phạm, hắn có thể biến mạng sống thành trò chơi của mình. Hắn có thể không e ngại cái chết, hắn có thể đùa giỡn sinh mệnh của mình và người khác. Nhưng em thì không, em là một cô gái có máu thịt, có tình cảm có lòng tốt, em sẽ đồng cảm với những ai đã bị tổn thương, thậm chí còn đồng cảm hơn hẳn những người khác. Thế nên tôi không muốn em cứ luôn đặt một chân trong bóng tối, luôn tự đối mặt với đám yêu ma quỷ quái đó.”

Anh hít một hơi thật sâu, khi nói tiếp, như thể đang thở dài: “Có lúc tôi thà em đừng thông minh như vậy còn hơn.”

Diệp Tiểu Nhu khó hiểu nhìn vào mắt anh: “Anh sợ tôi sẽ bị chúng kéo xuống sao?”

“Không, tôi biết em sẽ không...” Mắt anh hơi lóe lên, tựa như đang cố kìm nén nỗi niềm không rõ nào đó.

Ngay khoảnh khắc ấy, Diệp Tiểu Nhu bỗng hiểu ra.

Người đàn ông này quan tâm cô như thế, bảo vệ cô như thế, dường như muốn đẩy tất cả mọi nguy hiểm tránh xa cô. Tình cảm này... cô chưa từng cảm nhận được từ bất kỳ một ai.

Vậy nên suốt thời gian dài, cô chỉ có thể bị động tiếp nhận.

Nhưng trong khoảnh khắc vừa rồi, cô nhìn vào mắt anh, nhìn vào ảnh phản chiếu của mình trong mắt anh, cô chợt hiểu được.

Tất cả chi tiết về anh lần lượt hiện lên trong tâm trí cô, cô giật mình phát hiện, hóa ra cô đã bắt gặp ánh mắt như vậy vô vàn lần.

Ánh mắt mà xưa nay cô chưa từng thấy trong mắt bất cứ người nào.

Cô bỗng tỏ tường, hóa ra từ trước tới giờ mình vẫn luôn được nâng niu, được che chở. Tình cảm mà cô chưa từng nhận được này, dường như đang sưởi ấm toàn bộ tâm hồn cô trong giây lát.

Chỉ trong thoáng chốc ấy, cô rất muốn khóc.

Hóa ra không phải anh sợ cô bị chúng kéo vào bóng tối, rơi xuống vực sâu, mà anh sợ cô bị tổn thương. Như mỗi lần trước đây, anh luôn dốc sức bảo vệ cô, không để cô chịu bất kỳ tổn hại nào.

Hóa ra người như cô... người lang thang bơ vơ như cô, bị vứt bỏ nhiều lần như cô, người vẫn luôn lưu lạc giữa dòng đời phức tạp như cô, cũng sẽ được người khác trân trọng tới nhường này sao?

Nhưng cô không hề nói gì, vì cô biết, ít nhất bây giờ vẫn chưa tới lúc.

Thế giới của họ còn đang chìm giữa bóng tối âm u, cô muốn đợi đến khi thế giới này ngập trong nắng ấm, mới có thể đứng dưới ánh mặt trời cùng anh, bộc bạch cho anh nghe về nỗi lòng bây giờ của mình.

Bởi lẽ cô biết, chắc chắn anh cũng nghĩ như vậy.

Họ cần thấy một bầu trời trong xanh không bị bóng ma bao phủ.

Vì thế cô cố gắng kiềm chế dòng lệ chực trào khỏi vành mắt, kiên định nhìn người đàn ông trước mặt, nói: “Tôi không sao, có anh ở đây, có nhóm Lâm Linh và có bọn Tiêu Ngũ ở đây, tôi tin tưởng lần này chúng ta sẽ không thua đâu.”

“Ừ, tất nhiên chúng ta sẽ không thua.” Dương Viêm cười: “Một mình em cũng đã mạnh hơn tất cả bọn chúng cộng lại rồi, không có gì đáng sợ.”

Giờ khắc này Diệp Tiểu Nhu thầm hạ quyết tâm, cô nhất định phải mau chóng giải quyết mọi chuyện, tuyệt đối không cho phép vụ án khủng khiếp kia tiếp diễn.

Hai điều quan trọng nhất bây giờ là: Một, tìm ra rốt cuộc Chử Nhiên đã tẩy não bao nhiêu người để hoàn thành trò chơi tự sát đáng sợ của hắn. Hai, khiến những người giật dây nạn nhân tự sát chỉ đích danh Chử Nhiên.

Sau khi thương lượng, họ đưa ra một quyết định, họ sẽ không bị động điều tra manh mối nữa, mà sẽ chủ động xuất kích.

Hôm sau, mọi người đã thấy tin tức mới nhất.

Tin tức này trình bày, sáu vụ tự tử hàng loạt xảy ra ở thành phố C là một vụ án xúi giục tự tử liên hoàn có chủ đích và có tổ chức. Đầu tiên, hung thủ đứng sau sẽ tiếp cận người thân bạn tốt bên cạnh nạn nhân, lợi dụng những thiếu thốn trong tâm lý của họ mà ép buộc dụ dỗ, xúi giục họ dẫn dắt nạn nhân tự sát theo cách chúng đã dàn dựng, trong đó liệt kê ra năm người là lý do tự sát thực sự của Lý Thế Cầm, Từ Viện Viện… Toàn bộ những chi tiết đã được thiết kế rất tinh vi. Kẻ đứng sau thao túng mọi điều này, nhằm thỏa mãn d*c vọng giết người bi3n thái của mình, đã lợi dụng nhược điểm của nạn nhân để tạo thành kết quả tự sát cuối cùng. Xét cho cùng, quả thực đây là một vụ án giết người hàng loạt được lên kế hoạch và có tính toán từ trước!

Trong bài viết liệt kê tất cả các chi tiết của vụ án được cảnh sát công bố, bao gồm khẩu cung cuối cùng của những người xúi giục nạn nhân tự sát.

Cùng lúc đó, người dẫn chương trình của đài truyền hình, Vu Lê Chi đã chuyển tiếp nội dung của bài viết này. Sau khi tổng kết hết đặc điểm của vụ án, Vu Lê Chi đã bày tỏ, nếu còn nạn nhân nào không biết chuyện bị ép phải tham gia vào vụ việc này, hy vọng có thể lập tức trình báo tình hình với cảnh sát, tránh dẫn tới hậu quả phạm tội cuối cùng. Ngoài ra, nếu bất cứ ai biết thông tin về vụ án, cũng mong mọi người có thể dũng cảm báo cảnh sát.

Sau khi phía chính phủ lên tiếng, tất cả tài khoản lớn trên mạng đều bình luận và phát biểu quan điểm, ai ai cũng bày tỏ nỗi căm hận lẫn niềm tiếc thương về vụ án dã man này. Họ căm hận hung thủ đứng sau, tiếc thương vì các nạn nhân vốn không nên bước lên con đường kia. Sinh mệnh chỉ có một, mọi người hãy trân trọng sinh mệnh chỉ có một của mình.

Cuối cùng thì bình luận trên mạng cũng không còn tiêu cực u ám, tất cả đều phát triển theo hướng tươi sáng.

Điều bất ngờ ở đây là, minh tinh Lăng Thần cũng tỏ vẻ mình thật sự bị người khác ác ý ép buộc, khiến bệnh trầm cảm nặng thêm, nên mới xuất hiện ý định tự sát. Bài Weibo kia cũng do anh ta đăng, cảnh sát đang điều tra xem việc này có liên quan đến vụ án cố ý xúi giục tự tử không.

Chử Nhiên mất tích.

Vốn dĩ từ khi về nước hắn đã bặt vô âm tín, cảnh sát trích xuất camera gần nhà hắn, phát hiện hắn chưa từng quay về nhà. Bạn bè hoặc thầy giáo từng liên lạc với hắn, cũng đã rất lâu không nghe tin gì từ hắn.

Mặc dù chân tướng đã rõ ràng, nhưng ngày nào vẫn chưa bắt được hung thủ đứng sau thì hắn còn có thể tiếp tục phạm tội ngày đấy.

Vì vậy, Diệp Tiểu Nhu đã đưa ra một phương án.

“Như vậy sao được? Đây không phải đang đẩy cô vào nguy hiểm ư?”

“Yên tâm, nếu hắn muốn giết tôi thật thì đã sớm ra tay. Giết người không phải kết quả hắn muốn, cũng không nằm trong phạm vi kế hoạch của hắn. Điều hắn thực sự muốn, là hoàn toàn đánh gục tinh thần của một người, khiến người đó cam tâm tình nguyện tìm đến cái chết. Tôi tin bây giờ vẫn còn nhiều người đang đứng trên bờ vực tự tử như vậy. Do đó, nhất định phải khiến hắn sa lưới, chỉ cần bắt được người, những người xúi giục nạn nhân tự sát chắc chắn sẽ khai ra tên hắn. Hiện tại họ không khai, nhất định vì có nhược điểm gì đó khiến họ sợ hãi.”

“Tôi không rõ, tại sao hắn lại chọn cô là mục tiêu cuối cùng?” Giang Thạc hỏi một vấn đề mà những người khác cũng đang thắc mắc.

Diệp Tiểu Nhu trầm ngâm một chút, trả lời: “Ắt hẳn tôi có một vài khía cạnh phù hợp với điều hắn muốn, tôi giống mấy đứa trẻ trong số những nạn nhân kia. Nói cách khác, tôi và hắn, đều không lớn lên trong gia đình ruột thịt của mình, còn bị gia đình nhận nuôi vứt bỏ. Tôi nghĩ đặc điểm này cũng phù hợp với bản thân Chử Nhiên. Hắn biến những người này thành mục tiêu, ép họ tự sát để đại diện cho từng cái chết của hắn. Và trong những cái chết ấy, hắn cảm nhận được kh0ái cảm khi nắm giữ mạng sống người khác trong tay, cuối cùng mất kiểm soát.”

“Thế nên cô đã quyết định rồi sao?” Lão Mã hỏi.

“Đúng, lần này, tôi phải đối đầu trực diện với hắn.” Cô nhìn Dương Viêm.

Chương 60

Mọi người nhìn Dương Viêm.

Họ cho rằng anh sẽ ngăn cản Diệp Tiểu Nhu, nhưng không ngờ anh lại nói: "Tôi ủng hộ suy nghĩ của em."

Nhóm người lão Mã nhìn nhau, hơi khó tin, dù sao kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra, Dương Viêm quan tâm Diệp Tiểu Nhu đến nhường nào.

"Không được, tôi không đồng ý." Giang Triều vỗ bàn: "Tôi không đồng ý việc Tiểu Nhu lấy mạng sống ra đánh cuộc! Không phải chỉ một tên Chử Nhiên thôi sao? Tôi không tin với mạng lưới internet của chúng ta mà lại không bắt được một thằng nhóc mười chín tuổi! Con mẹ nó, cho dù cậu ta trốn trong cống thoát nước giống Thẩm Trạch, ông đây cũng có thể đi xuống lôi cậu ta ra!"

Giang Thạc hiếm khi đứng cùng chiến tuyến với anh ta: "Đúng, tôi cũng không đồng ý. Biết đâu không còn nạn nhân khác thì sao? Có lẽ mọi người đã đề cao cậu ta quá rồi? Tôi không tin với năng lực của chúng ta mà không đối phó nổi cậu ta."

Ngay khi họ vẫn đang tranh luận, một cuộc gọi như sấm sét nổ ầm trong công ty.

"Gì cơ?!" Vừa nhận điện thoại, Diêm Tiêu Tiêu lập tức kinh ngạc la to: "Lâm Linh! Mau mở máy tính, có người hack đài truyền hình để phát sóng bài phát biểu của Liên minh Tự sát!"

Liên minh Tội phạm Tự sát, dân mạng đã đặt tên này cho tổ chức của vụ án tự tử liên hoàn.

Lâm Linh nhanh chóng mở máy tính chiếu lên màn hình.

Cùng lúc đó, trên màn hình TV của các hộ gia đình đang xem và màn hình lớn tại các quảng trường khu thương mại, đều xuất hiện một người.

Người kia đeo mặt nạ cười màu trắng đáng sợ, chất giọng trong trẻo như thiếu niên vang vọng khắp thành phố:

“Chào mọi người, tôi là người đứng đầu tổ chức mà mọi người gọi là Liên minh Tội phạm Tự sát. Tôi tên Chử Nhiên, tôi tin phần lớn mọi người còn chưa biết tên tôi, vì cảnh sát vẫn chưa công bố về tôi. Nhưng không sao, hôm nay tôi sẽ tự công khai bản thân.”

Ai ai cũng kinh ngạc dừng bước, quan sát người đeo mặt quỷ dị trên màn hình, có người vì muốn nhìn rõ hơn mà nhanh chóng lấy điện thoại ra xem.

“Mười bốn năm trước, bố tôi đã sát hại và chặt xác mẹ tôi, ắt hẳn một số người đã nghe nói đến vụ án này, nhưng còn nhiều chi tiết cảnh sát không công bố, ví dụ như: Tôi cũng suýt trở thành nạn nhân bị giết và phân xác. Nhưng cuối cùng bố tôi đã nổi lên chút lương tâm, khi sắp hạ dao thì đẩy tôi từ lầu ba xuống. Tiếc thay lúc ấy tôi không chết, mà tôi cũng tận mắt thấy đầy đủ quá trình mẹ tôi bị giết. Đối với mọi người, có lẽ quá khứ này là một trải nghiệm sống ác mộng, nhưng điều ấy không quan trọng. Quan trọng là... bắt đầu từ hôm đó, tôi đã được tái sinh.”

Đài truyền hình muốn giành lại quyền kiểm soát, nhưng tên hacker quá lợi hại, họ không có biện pháp, giọng nói ma quái của thiếu niên kia vẫn tiếp tục:

“Đúng vậy, tôi đã được tái sinh. Hơn nữa, tôi còn chứng kiến sự thay đổi từng ngày của thế giới này bằng một góc nhìn hoàn toàn mới. Tôi đã gặp vô số đồng loại bị nhốt trong ký ức đau khổ, những con người tội nghiệp đang vật lộn với số phận bình thường, từ giây phút lọt lòng các bạn đã định sẵn sẽ bị vận mệnh đùa giỡn cả đời. Thế nên, vô vàn người có thể hiểu tôi, đồng cảm với tôi, tôi cũng giúp đỡ rất nhiều người thoát khỏi bể khổ. Chỉ những ai đã trải qua nỗi đau như thiêu đốt của cái chết, mới có thể cảm nhận được vẻ đẹp của việc tái sinh. Tôi tin mọi người cũng biết, đã có nhiều người gia nhập tổ chức của tôi, khả năng cao trong số đó có anh em của mọi người, bạn bè, thậm chí là thần tượng, như Lăng Thần đăng Weibo nói mình sắp tạm biệt thế giới mấy ngày trước. Chính tôi đã giúp họ thấy điểm tận cùng của sinh mạng, tôi cũng giúp họ biết thế nào là tử vong, thế nào là tái sinh, dẫn dắt họ tiến vào một vòng luân hồi hoàn toàn mới. Nếu tôi là tội nhân, vậy tôi sẽ tiếp tục duy trì tội ác này vĩnh viễn, dẫu phải xuống địa ngục... Một ngày nào đó mọi người sẽ hiểu, việc tôi làm đúng đắn ra sao, mà mọi người, những cá thể bị trói buộc bởi số phận này, đáng thương tới cỡ nào…”

Giọng cậu ta bỗng trở nên mơ hồ. Chẳng mấy chốc, hình ảnh của cậu ta đã đột ngột biến mất trên màn ảnh giống như lúc xuất hiện.

Họ đã thành công đánh lui hacker xâm nhập đài truyền hình.

Nhưng những lời nói ấy đã thấm vào tai mọi người hệt như thuốc độc.

Ai nghe thấy cũng trở nên hoang mang, trên mạng nổi lên sóng to gió lớn, chỉ trong vài phút, bài phát biểu đã gây xôn xao dư luận.

Cảnh sát lập tức tiến hành bắt giữ Chử Nhiên, nhưng cứ như cậu

ta không hề tồn tại, kể cả hệ thống skynet trải rộng toàn thành phố, hay các loại thông tin cá nhân, đều không thể điều tra ra tung tích của cậu ta.

Một tội phạm thiên tài dùng chỉ số thông minh thiên phú của mình để phạm tội.

Một kẻ điên hoàn toàn.

Kẻ điên này đã bắt đầu lấy mạng sống của mình ra để đánh cuộc cho trò chơi, vì cậu ta đã nói tất cả thông tin của mình cho mọi người biết, họ tên, hoàn cảnh, mục đích, giọng cậu ta. Cậu ta đã công bố mọi thứ về bản thân trước mặt quần chúng, chứng tỏ một điều: Trò chơi của cậu ta tới hồi kết rồi, cũng tức là đã đến bước anh không chết thì tôi sẽ mất mạng.

Trong công ty, Dương Viêm nhìn Diệp Tiểu Nhu: “Em quyết định xong rồi?”

Diệp Tiểu Nhu gật đầu.

Vẫn như mọi khi, cô luôn sẵn sàng, bất cứ lúc nào cũng có thể tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu.

Nhưng ngay giờ khắc này, khi nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của anh, lần đầu tiên trong lòng cô dâng lên một cảm giác khó tả - cô biết mình sẽ không bao giờ... liều mạng một cách bất chấp nữa, bởi lẽ cô đã có vướng bận trên đời.

Mà cô cũng là nỗi vướng bận của người khác.

“Được, vậy em nhớ kỹ.” Dương Viêm đưa tay, nhẹ nhàng nâng mặt cô lên: “Tôi sẽ dõi theo em, dẫu kết quả cuối cùng ra sao, tôi vẫn sẽ bảo vệ em.”

Diệp Tiểu Nhu nhìn vào mắt anh, gật đầu: “Tôi tin anh.”

Thật ra, cô còn biết bao lời chưa nói với anh.

Song cô biết, bây giờ còn chưa phải lúc.

…

Ngay khi mọi người đang chìm trong hỗn loạn, liên lạc với người thân của mình xem có bị rơi vào bẫy tử vong không, một video khác đã được chèn vào màn hình trên nhiều đường phố khác nhau.

Là một người khác, đội mũ đen che khuất hơn phân nửa khuôn mặt, giọng người đó đã được phần mềm xử lý, khác hẳn Chử Nhiên. Chất giọng điềm đạm không phân biệt được là nam hay nữ:

- Chào mọi người, sở dĩ trì hoãn thời gian của mọi người vào lúc này, bởi tôi chính là một trong những nạn nhân đã định sẵn của Liên minh Tội phạm Tự sát. Hiện tại tôi muốn tuyên bố với mọi người, tôi là mục tiêu cuối cùng trong kế hoạch tái sinh mà Chử Nhiên đã đề cập.

Dứt lời, người đó lấy một bản vẽ ra cho mọi người xem trên màn hình: một đường xoắn ốc vàng, bên trong gồm bảy điểm, có sáu điểm lần lượt viết Lý Thế Cầm, Từ Viện Viện, Hồng Bân, Hầu Dương, Mạnh An Nhiên, Giang Thiếu Đường.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Còn ở giữa có một điểm màu đỏ được đánh một dấu X chỉ chính người đó.

“Sự thật đằng sau cái chết của sáu nạn nhân, tôi đã giao cho cảnh sát, chỉ khi đó sự thật mới được phơi bày. Thế nên, hồi kết cuối cùng, cũng sẽ chấm dứt từ tôi.”

Ngữ điệu không nhanh không chậm, mặc dù biết rõ giọng đã được xử lý bằng phần mềm, nhưng trái với vẻ ác độc của Chử Nhiên, từng lời người này nói đều khiến người nghe cảm nhận được một nỗi dịu dàng khó tả.

“Chử Nhiên, tôi biết cậu đang quan sát tôi. Dựa theo kế hoạch của cậu, tôi đã tính toán ra thời gian và địa điểm tự sát cuối cùng. Còn tôi, chính là người tự sát cuối cùng mà cậu lựa chọn, cũng là ẩn số X cuối cùng mà cậu không thể xác định, tôi sẽ chờ cậu ở đó.” Người đó giơ một bàn tay đeo bao tay màu đen, chậm rãi vươn về phía màn hình, tựa như một lời mời sau cùng: “Tôi sẽ hoàn thành công thức hoàn hảo này với cậu, còn kết quả cuối thế nào, xin mời mọi người chờ mong cùng tôi nhé.”

Vừa nói xong, hình ảnh người nọ lập tức biến mất.

Sau hồi lâu kinh ngạc không nói nên lời, mọi người bắt đầu nhao nhao bàn tán.

“Cho nên, X này là người tự sát cuối cùng?”

“Người kia sẽ tự sát thuận theo Chử Nhiên sao? Hay muốn phá huỷ tổ chức của cậu ta?”

“Tôi nghĩ ý người đó là, dù sống hay chết, tổ chức này cũng sẽ đi đến hồi kết chăng?”

“Người đó vừa bảo đã tính ra thời gian và địa điểm, vậy rốt cuộc là lúc nào đây? Tới khi ấy có thể livestream toàn bộ quá trình không? Muốn xem quá!”

Sau đó, đã có truyền thông xác nhận với phía cảnh sát, “X” vừa livestream khắp mạng, quả thực là người loại bỏ bí ẩn về Liên minh Tự sát này. Nói cách khác, người đó là mục tiêu cuối của Chử Nhiên, cũng là đối thủ cuối của Chử Nhiên.

Trên mạng đã bắt đầu có bài phân tích phát biểu của Chử Nhiên và X, tới cuối mọi người thống nhất, đưa ra kết luận: Hai người kia sẽ tiến hành một cuộc so tài sau cùng.

Một cuộc so tài giữa chính nghĩa và tội ác.

Cũng là trận so tài được vô số người quan tâm.

Chẳng qua, không ai biết trận so tài này sẽ diễn ra ở đâu, vào lúc nào.

Nhưng dù kết quả thế nào, trận so tài này sẽ là dấu chấm hết cho vụ án tự tử liên hoàn gây chấn động dư luận này. Do đó, mọi người vốn đang hoang mang vì video của Chử Nhiên cũng dần yên lòng, vì người tự sát cuối cùng đã xuất hiện, chứng tỏ người bên cạnh họ không phải mục tiêu của kẻ ác này.

Còn kết quả sau cùng của "X" thế nào, ắt hẳn họ sẽ không biết, nhưng họ vẫn hy vọng, trò hề độc ác này sẽ có thể có một cái kết tốt.

Nhưng đối với bên Diệp Tiểu Nhu, trận chiến này mới chỉ bắt đầu.

Khi thấy Tiêu Ngũ đẩy Thiệu Lương Vỹ vào công ty, Diệp Tiểu Nhu lập tức trừng mắt nhìn Tiêu Ngũ.

"Tôi hết cách thật mà, tôi nào ngăn cản được ông lão này..." Tiêu Ngũ tỏ vẻ vô tội: "Dù tôi không đưa ông ấy đến, ông ấy cũng muốn tới."

Thiệu Lương Vỹ nhìn Diệp Tiểu Nhu bằng ánh mắt phức tạp.

Diệp Tiểu Nhu vẫn điềm nhiên: "Chú muốn nói gì với cháu?"

Thiệu Lương Vỹ: "... Chú ý an toàn."

Diệp Tiểu Nhu: "Chỉ vậy thôi ạ?"

"Chú còn biết nói gì nữa, mọi người đã quyết định rồi." Thiệu Lương Vỹ thở dài: "Với tình trạng này, chú không có cách nào đứng lên bảo vệ cháu... Hơn nữa năm ấy, chú cũng... cũng không thể..." Ông dứt lời, giọng đã trở nên nghẹn ngào. Một vị cảnh sát già không hề yếu thế khi đối mặt với kẻ bắt cóc, quát tháo nửa đời người, nhưng vào giờ khắc này, lại đỏ mắt trước mặt người ngoài.

Diệp Tiểu Nhu ngồi xổm xuống, quỳ một gối trước mặt ông, cô cầm tay ông: "Chú Thiệu, chuyện chú làm cho cháu, đã đủ rồi. Huống chi cháu cũng đã trưởng thành, không cần chú bảo vệ, chú hãy yên tâm, mạng cháu cứng lắm."

Thiệu Lương Vỹ bất đắc dĩ thở dài.

Nói chuyện với Thiệu Lương Vỹ xong, ba người Tiêu Ngũ, Diệp Tiểu Nhu và Dương Viêm vào phòng làm việc.

Tiêu Ngũ vừa đi lên đã hỏi: "Vậy cô đã tính ra thời gian là bốn giờ sáng mai?"

"Ừ."

"Tại sao là lúc đó?"

Diệp Tiểu Nhu nhún vai: "Ai biết được, dù sao trong công thức cậu ta đã lập, tính toán dựa trên dãy số Fibonacci và thời gian tự sát của mấy người tự sát trước đó, đáp án cuối là bốn giờ sáng mai."

"Vậy... không phải chúng ta đến chỗ đó mai phục sẵn là được rồi sao?"

Diệp Tiểu Nhu thở dài: “Nếu đơn giản như thế thì tốt rồi, có điều…”

“Có điều?”

Dương Viêm tiếp lời: “Tổ chức của cậu ta, không chỉ có một mình cậu ta, anh bắt một Chử Nhiên, thì có thể xuất hiện thêm nhiều Chử Nhiên khác.”

Tiêu Ngũ hơi sửng sốt: “Thảo nào cậu ta dám lộ liễu như vậy…”

“Đơn giản thế này.” Diệp Tiểu Nhu nói: “Chử Nhiên ra mặt, vì cậu ta biết mình đã bị lộ từ lâu, nên đối với cậu ta, việc công bố hay không đã không còn quan trọng. Chúng ta cũng không thể dùng suy nghĩ của người thường để phỏng đoán tư duy của cậu ta được nữa rồi. Một thiên tài mang gen tội phạm lại muốn bước lên con đường phạm tội khi trưởng thành, dù gây ra chuyện gì thì cũng chẳng ai bất ngờ. Do đó cậu ta mới ngang nhiên lộ diện, ngang nhiên khiêu khích chúng ta. Nếu bây giờ chúng ta không đáp trả, vậy trong mắt cậu ta sẽ chẳng khác gì trò cười, chưa kể lúc này mục tiêu của cậu ta cũng chỉ còn mỗi tôi thôi.”

“Yên tâm.” Diệp Tiểu Nhu cắt ngang Tiêu Ngũ đang định lên tiếng: “Một thằng nhóc mười chín tuổi, tôi có thể đối phó.”

Lời cô như đang nói, cô muốn đánh bài poker với một thiếu niên mười chín tuổi. Nhưng chẳng ai biết được, liệu kẻ điên Chử Nhiên kia có thể đột nhiên lên cơn và làm chuyện ngoài dự đoán với cô không?

“Cô tính đối phó cậu ta như thế nào?”

Diệp Tiểu Nhu nghiêng đầu, nghiêm túc đáp: “Dùng sức quyến rũ của tôi chinh phục cậu ta?”

“...” Tiêu Ngũ vuốt mặt: “Nói chuyện đàng hoàng, được không?”

“Đừng căng thẳng quá.” Diệp Tiểu Nhu cười cười: “Tôi có thể ứng phó, mặc kệ cậu ta là thiên tài hay kẻ điên, tôi vẫn đủ sức đối phó.”

Tiêu Ngũ nhìn Dương Viêm, ánh mắt anh ta phức tạp: “Anh yên lòng để cô ấy đi như vậy à?”

Dương Viêm liếc nhìn anh ta, không nói một lời.

Do câu hỏi của anh ta thật sự rất vô nghĩa.

Nếu Chử Nhiên đã quyết định lộ diện, chứng tỏ cậu ta biết Diệp Tiểu Nhu đã tính toán ra thời gian và địa điểm kế tiếp, chắc chắn cậu ta sẽ không bỏ qua lần này, cậu ta là một kẻ điên mà.

Suy nghĩ của một tên điên tuyệt đối không phải là thứ người thường có thể tưởng tượng.

“Tiêu Ngũ, lần này các anh không thể theo tôi, nếu không, chúng nhất định sẽ tạo ra hỗn loạn để đánh lạc hướng cảnh sát. Ví dụ như lợi dụng người khác tự sát để gây hỗn loạn.”

Sắc mặt Tiêu Ngũ hơi khó coi, nhưng anh ta không nói gì, chỉ bất đắc dĩ gật đầu: “Tôi sẽ xin chỉ thị của lãnh đạo.”

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Thấy sắp tới thời gian, Diệp Tiểu Nhu mặc áo khoác, cũng kiên quyết từ chối áo chống đạn Tiêu Ngũ muốn cô mang, sau đó một mình cô bước lên xe bus.

Những thứ như thiết bị truyền tin hay định vị, cô không hề đem theo, chỉ cầm một chiếc điện thoại và dụng cụ tự vệ đơn giản. Nhưng dù vậy, cô cũng biết, chắc chắn Dương Viêm sẽ chú ý đến

từng nhất cử nhất động của cô.

Cô quan sát kho lạnh của nhà xưởng bỏ hoang trước mắt, trên cửa treo tấm bảng: Trò chơi tự sát - Trốn thoát khỏi mật thất.

Xem ra nơi này đã bị chúng cải tạo thành địa điểm trò chơi.

Diệp Tiểu Nhu gửi một tin nhắn vào nhóm công việc: Tôi tới rồi.

Gửi xong tin nhắn, cô bỏ điện thoại vào túi, đẩy cửa ra bước vào.

Quả nhiên là kho lạnh nhà xưởng, vừa vào đã có thể cảm nhận được một luồng khí âm u lạnh lẽo lan khắp cơ thể.

Bên trong tối đen, không hề có ánh sáng, cũng không thấy cửa sổ. Cô chuẩn bị tiến lên bước đầu tiên, một ánh đèn chợt sáng, cùng lúc đó, một giọng nói phát ra từ phía trên:

“Hoan nghênh, cô Diệp, cô đúng là đồng loại to gan nhất mà tôi từng gặp đấy.”

Diệp Tiểu Nhu: “Đồng loại? Nếu cậu nói đến loại sinh vật khác, vậy quả thực, cậu và tôi cũng chỉ thông minh hơn những sinh vật khác trong tự nhiên một chút thôi.”

“Cho nên, cậu tốn công tốn sức như vậy, thật sự chỉ vì muốn tôi đến chơi trò tử thần này với cậu thôi sao, Chử Nhiên?”

Chử Nhiên bật cười, giống hệt giọng nói ở lần hack đài truyền hình livestream, giọng thật của cậu ta đúng là mang âm sắc thiếu niên trong trẻo mà cuốn hút: “Cô lựa chọn chính xác lắm, bắt đầu từ khi con chuột dơ bẩn Thẩm Trạch bị cô bắt, tôi đã sinh ra hứng thú sâu sắc với cô. À không, phải nói là sớm hơn, trong bệnh viện tràn ngập thiên tài và kẻ điên...”

Diệp Tiểu Nhu nhướn mày: “Tôi không có nhiều thời gian để nói

chuyện tào lao với cậu. Nếu cậu chọn nơi này vì muốn kéo dài thời gian khiến tôi chết cóng, thì tôi thật sự cảm thấy mình đã đánh giá cậu quá cao rồi."

Chử Nhiên không nói nữa mà mở một cánh cửa cho cô.

Ngay trước mặt cô, bên trong kho lạnh, một người phụ nữ khỏa thân đang cầm lấy sợi dây thừng thả từ trên xuống, muốn thắt cổ tự sát.

Nhưng Diệp Tiểu Nhu vừa nhìn đã biết đó chỉ là ma-nơ-canh.

Trên bàn đặt một hòm mật mã, một quyển sổ ghi chép, và một chiếc radio.

Cô nhíu mày, giây tiếp theo, trong radio truyền đến tiếng khóc sởn gai ốc: "Tôi không muốn chết, cứu tôi! Giải câu đố đi, nếu không tôi sẽ treo cổ mình, họ lấy con tôi uy hiếp tôi. Có ai giúp tôi được không, không còn nhiều thời gian nữa!"

Diệp Tiểu Nhu nghiến răng nghiến lợi: "Chử Nhiên, tên khốn nhà cậu, cách tử vong không tự nguyện này, đã trái với quy tắc rồi mà?!"

"Thay con tìm đến cái chết là lựa chọn của cô ta, sao lại bảo không tự nguyện chứ?" Chử Nhiên mỉm cười: "Đây là cách chết do tình mẫu tử vĩ đại tự chọn đấy. Còn ba phút đếm ngược thôi, cô nhanh lên nhé, Tiểu Nhu thân yêu của tôi. Nói cách khác..."

"Câm miệng!"

Diệp Tiểu Nhu mở sổ ra, bên trong chi chít công thức toán học, nhưng điều đáng sợ là những công thức toán học này, cô cực kỳ vô cùng quen thuộc.

Cũng vì quen thuộc, nên mới càng thêm đáng sợ!

“Đây… đây không phải quyển sổ của thầy Toán mắc bệnh tâm thần kia sao? Toàn là công thức khó giải, cậu muốn tôi làm thế nào?!”

Nhớ tới câu Chử Nhiên vừa nói “trong bệnh viện tràn ngập thiên tài và kẻ điên”, cộng thêm quyển sổ này, Diệp Tiểu Nhu dám chắc, nhất định cậu ta có liên quan đến bệnh viện tâm thần cô từng ở. Nếu không cậu ta sẽ không biết những thứ này, nhưng cũng không quan trọng, quan trọng là… Cô chỉ còn chưa tới ba phút!

Diệp Tiểu Nhu nhìn vào quyển sổ. Dạo trước ở bệnh viện, khi trao đổi với thầy Toán kia, cô phát hiện anh ta đã mất đi năng lực tư duy bình thường từ lâu. Trong đầu anh ta, logic Toán học bình thường đã hỗn loạn hết cả lên. Cho nên, công thức toán học do anh ta viết đều chồng chéo vô cùng lộn xộn.

Hoàn toàn không theo logic của công thức Toán học, căn bản là không có đáp án cuối cùng!

Thời gian trôi qua từng giây, cô còn đúng một phút đồng hồ.

Khó giải, hỗn loạn, chồng chéo, lộn xộn. Trong sổ này, ngay cả công thức toán học đơn giản nhất của học sinh tiểu học cũng sai.

Cô nhanh chóng lật từng tờ công thức, đến khi lật tới một tờ trong đó, thấy chữ viết khác với công thức, trông non nớt hơn, do một đứa trẻ nghịch ngợm viết tên mình lên sổ của bố.

Rốt cuộc, trong trí nhớ của cô xuất hiện một cảnh tượng: Một ngày nọ, thầy Toán mắc chứng hoang tưởng tinh thần phân liệt kia hào hứng nói với cô, hôm nay là sinh nhật của con anh ta, anh ta muốn ăn bánh kem với con trai.

Hôm đó, con anh ta vừa vặn mang bài tập Toán học của mình đến, muốn bố phụ đạo cho mình, đây cũng là đề nghị của bác sĩ điều trị chính cho thầy Toán. Trước mặt con trai, cuối cùng thầy Toán đắm chìm trong ảo tưởng này cũng khôi phục lối tư duy bình thường của mình.

Còn cô cũng nghe được đề Toán học anh ta giảng cho con trai:

Cô nhắm mắt, gằn từng tiếng đọc từng lời thầy Toán kia nói khi ôm con trai: “11 nhân 13 trừ 3 cộng 4.”

Ở ba mươi giây cuối, rốt cuộc cô cũng bấm ba con số trên hòm mật mã, 144.

Hòm mật mã mở ra, bên trong để một tờ giấy, trên giấy viết địa chỉ và tên của thành phố khác.

Diệp Tiểu Nhu lập tức lấy điện thoại ra chụp ảnh gửi đi, để Tiêu Ngũ nhanh chóng liên lạc với cảnh sát địa phương đến cứu người.

Không lâu sau, Tiêu Ngũ gọi điện tới: “Tiểu Nhu, cô vẫn an toàn chứ?”

Diệp Tiểu Nhu đáp: “An toàn, trước mắt xem ra vẫn an toàn.”

Tiêu Ngũ: “Rốt cuộc bọn điên kia đang làm gì vậy? Tôi vừa nhận được tin tức của thành phố B, nơi đó thật sự có một cô gái treo cổ đang hấp hối! Con trai cô ấy còn bị người khác thả trên ban công, suýt đã rơi xuống! Bắt được người rồi, cô...”

Anh ta còn chưa dứt lời, điện thoại đột ngột mất tín hiệu.

Chử Nhiên cắt đứt tín hiệu, cô tạm thời không thể liên lạc với bên ngoài.

“Chúc mừng cô lại cứu được một người cận kề cái chết. Hiện giờ, chắc cô đang có cảm giác rất thành tựu, đúng không?”

Trong Cục Cảnh sát, Tiêu Ngũ đập bàn: “Lũ điên này, rốt cuộc họ đã ép bao nhiêu người tự sát?”

“Vậy cậu ta đang chơi trò chơi với Tiểu Nhu. Qua một cửa sẽ cứu được một người, nếu không, người kia sẽ tự sát.”

“Đúng, đây cũng là lý do tại sao cảnh sát không thể tự ý hành động. Bằng không, bọn điên đó nhất định sẽ gây nên nhiều vụ tự tử hơn nữa.”

Quả nhiên là trò chơi mà chỉ kẻ điên mới có thể chơi!

Chương 61

Phía trên kho lạnh nhà xưởng, bốn flycam đang bay trên không trung.

“Chử Nhiên, cậu muốn tôi chết cóng sao?!” Rời khỏi phòng đầu tiên, Diệp Tiểu Nhu không nhịn được mà nói: “Cậu muốn tôi chết cóng trước khi trò chơi chưa kết thúc hả?!”

Mặc dù lúc vừa tiến vào, cô không có cảm giác nhiệt độ quá thấp, nhưng không khí lạnh không ngừng chui vào người vẫn khiến cô run rẩy.

“Xem ra thân thể của cô không dũng mãnh như tôi tưởng.” Chử Nhiên nửa đùa nửa thật: “Tôi còn nghĩ cô đã sớm luyện tới mức mình đồng da sắt, hoàn cảnh khắc nghiệt cỡ nào cũng có thể chịu được nữa cơ.”

“Tôi là con người, không phải máy móc.” Diệp Tiểu Nhu lạnh lùng nói: “Là người thì ắt sẽ có nhược điểm, cả cậu lẫn tôi đều vậy.”

Chử Nhiên bật cười, không nói gì.

Cửa phòng thứ hai mở ra.

Bên trong cũng có một ma-nơ-canh, nhưng lần này không phải thắt cổ, mà nó nằm trong bồn tắm lớn, một cánh tay buông thõng xuống, trên cổ tay hằn vết cắt màu đỏ.

Diệp Tiểu Nhu lập tức biến sắc.

Việc này đồng nghĩa, nếu cô không giải được đáp án trong thời gian quy định, có người sẽ cắt cổ tay mất máu tới chết.

“Chử Nhiên, cậu đúng là...” Cô không biết nên dùng từ ngữ nào để diễn tả tên bi3n thái này nữa.

Trên bàn vẫn đặt một hộp mật mã, ba khối lập phương, thường gọi là khối rubik.

Nhưng ba khối rubik này không phải khối rubik bình thường, Chử Nhiên sẽ không để cô chơi trò đơn giản.

Ba khối rubik không phải loại bậc ba thông thường, mà là hàng hiếm trên thị trường. Một là khối rubik cấp mười một có độ khó cao nhất, một là khối rubik kỳ quái không nhìn rõ hình dạng, một nghe nói là rubik kiểu mới do người cuồng rubik Tony Fisher* chế tạo.

*Tony Fisher: nhà thiết kế đồ chơi giải đố/ trí tuệ (Puzzle) người Anh, chuyên tạo ra các Twisty Puzzle (những món đồ chơi có dạng trục và xoay các mặt giống như khối Rubik).

Tất cả đều là loại có độ khó cao nhất được toàn thế giới công nhận.

Lần này, cô chỉ có thời gian mười phút.

Nhưng dù có một người chơi rubik chuyên nghiệp ở đây, mười phút cũng chỉ đủ để giải một khối rubik với độ khó cao thế này! Theo số liệu mà cô biết, người có thời gian ngắn nhất cũng phải mất nửa giờ mới giải được một khối rubik cấp mười một, chưa kể còn tận hai khối rubik khó hơn cấp mười một nữa!

Đây quả thực không chỉ muốn mạng của cô, mà còn muốn

mạng của người sắp cắt cổ tay kia!

Chử Nhiên lên tiếng: “Ồ, quên chưa nói với cô, cô gái đáng thương sắp mất máu tới chết này, là một người có chút danh tiếng trên mạng đang thất tình. Cô biết đấy, trên thế giới này, tình yêu là một trong những điều dễ khiến người ta đánh mất lý trí rồi từ bỏ mạng sống của mình nhất, việc này chắc cô hiểu rõ mà nhỉ?”

Mười phút đếm ngược đã bắt đầu.

Diệp Tiểu Nhu cầm khối rubik do Tony Fisher chế tạo trước, ắt hẳn đây là khối đơn giản nhất với cô, vì cô từng xem video người khác giải khối rubik này trên mạng. Dựa vào trí nhớ siêu phàm, cô dùng ba phút để giải khối rubik Tony Fisher.

Thời gian còn chưa tới bảy phút.

Bảy phút, muốn giải hai khối rubik còn lại thì thật sự là điều viển vông!

Nhưng cô không thể từ bỏ, bởi thứ cô từ bỏ không chỉ có hai khối rubik, mà cả mạng sống của một cô gái vô tội!

Cô hít sâu một hơi, cầm khối rubik cấp mười một có độ khó cao nhất kia, cô phải cố gắng hết sức để tránh rơi vào nỗi lo lắng khi sắp thất bại. Nhưng thời gian trôi qua vẫn khiến trán cô lấm tấm mồ hôi lạnh, nhất là khi Chử Nhiên cứ hả hê vui sướng nhắc nhở cô: “Tích tắc! Mạng sống của cô gái mà cô muốn cứu chỉ còn ba phút thôi. Xin hỏi vị tiểu thư này, cô còn có di ngôn gì với thế giới trước khi chết không?”

Trong không gian lạnh băng truyền đến tiếng khóc tuyệt vọng và âm thanh th ở dốc đau khổ của cô gái.

“Chỉ còn hai phút!”

“Câm miệng!” Diệp Tiểu Nhu không nhịn được mà quát nhẹ.

Không kịp rồi, dù cô giải được khối rubik cấp mười một trong hai phút còn lại, thì cũng không kịp giải khối rubik cuối cùng.

Thế nhưng, một giọng nói đột nhiên xâm nhập vào trong trí óc cô.

“Kiểu đồ chơi như khối rubik này, thực chất là thiết lập quy luật trong hỗn loạn. Dù mớ công thức trong đầu bạn xoay chuyển nhanh cỡ nào, cũng không thể so với các cao thủ chơi rubik hàng đầu, vì có thể họ không hề hiểu những phép toán sâu sắc đó.”

Thiết lập quy luật trong hỗn loạn.

Quy luật trong hỗn loạn.

Bấy lâu nay, chẳng phải Chử Nhiên vẫn luôn tạo nên hỗn loạn để phá vỡ quy tắc đã được thiết lập trong xã hội sao?

Thế nên khối rubik kia...

Diệp Tiểu Nhu nhìn khối rubik kỳ quái không rõ hình dạng kia, bất chợt cầm nó rồi đập mạnh xuống mặt đất.

Khối rubik bình thường không hề dễ vỡ, nhưng khối rubik thoạt trông cực kỳ khó giải, hơn nữa chắc chắn sẽ được lựa chọn cuối cùng này, lại vừa đập đã vỡ!

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Nếu cô đoán không sai, chính tay Chử Nhiên đã chế tạo khối rubik này, hoặc một đồng phạm nào đó của cậu ta làm ra.

Cô cầm một tờ giấy bên trong những mảnh vỡ lên, bên trên viết một địa chỉ.

Cô lấy điện thoại ra, quả nhiên lại có tín hiệu, cô gọi cho Tiêu Ngũ, mau chóng báo địa chỉ. Tiêu Ngũ không nhiều lời với cô, lập tức sắp xếp cảnh sát gần địa chỉ kia tới cứu người.

Nhận được câu trả lời của Tiêu Ngũ xong, Diệp Tiểu Nhu đờ đẫn ngã xuống đất.

Cánh cửa phía sau bật mở, cô đứng dậy đỡ tường bước ra.

Áp lực tâm lý quá lớn làm cô kiệt quệ, nhưng vào lúc này, tên khốn Chử Nhiên bỗng vỗ tay: "Không hổ là thiên tài trong những kẻ điên, người chính nghĩa trong những thiên tài. Diệp Tiểu Nhu, quả thực cô đã khiến người khác nhìn với cặp mắt khác xưa."

"Cậu mới là kẻ điên." Diệp Tiểu Nhu tức giận nói: "Còn chưa chơi đủ? Lấy sinh mệnh của người khác làm trò chơi, cậu thật sự nghĩ cậu đang làm chuyện đúng đắn?"

"Chuyện đúng đắn?" Chử Nhiên cười: "Cô thấy thế nào mới là chuyện đúng đắn? Trong xã hội này, tất cả quy định đều do con người lập ra. Mấy điều như con người sinh ra đều bình đẳng, là bình đẳng thật sao? Cô đưa mắt nhìn xem, có quốc gia nào trên thế giới này không có khoảng cách giàu nghèo, chênh lệch IQ, thậm chí chênh lệch xuất phát điểm từ khi mới ra đời không? Giữa người với người tràn ngập lừa lọc dối trá, và giai cấp xã hội của mỗi người, ngay từ giây phút lọt lòng đã định sẵn là bất bình đẳng. Người sinh trong gia đình nghèo túng ngay cả xuất thân của mình cũng không thể lựa chọn, người sinh trong gia đình giàu có đã định trước sẽ bẩm sinh tài trí hơn người. Gì mà cố gắng chứ, cuối cùng cũng chỉ có thể sống hết một đời tầm thường thôi sao? Cô gọi là chuyện đúng đắn, thế thực sự là chuyện đúng đắn ư? Thế giới này trong mắt cô thực sự đúng

đắn? Mỗi ngày khi cô mở mắt, sao có thể xác định thế giới trước mắt cô vẫn là thế giới hôm qua hay đã thành thế giới khác đây?"

"Cậu chắc chắn muốn thảo luận với tôi về mấy vấn đề Triết học tôi là ai, ai là tôi, tôi muốn đi đâu ở đây ư?" Diệp Tiểu Nhu cười nhạo: "Bớt bớt đi, những thứ cậu nói với tôi đều vô ích. Thế giới trong mắt tôi chính là thế giới trong mắt tôi, tôi xem nó có hình dạng ra sao thì nó sẽ là hình dạng thế đấy. Bất bình đẳng thì sao? Tất cả những điều đó sinh không thể mang theo chết không thể mang đi, chẳng phải sau cùng cũng sẽ trở về cát bụi à? Tôi có thể sống tốt hết đời đã là phúc khí ông trời ban cho tôi. Có thời gian lo lắng những thứ tầm thường này, chi bằng giúp xã hội bắt giữ mấy tên tội phạm với đầu óc ngu hơn heo như cậu, tôi sống cũng có thể dễ chịu hơn một chút rồi."

Có lẽ nhận ra mình không nói lại Diệp Tiểu Nhu, Chử Nhiên đành im lặng, mở cánh cửa khác cho cô.

Bên trong tối đen, vẫn tràn ngập không khí âm u lạnh lẽo, khi cô đang cảnh giác bước vào, một màn hình lớn bỗng sáng lên trước mắt.

Trong phòng bệnh ở bệnh viện, một thiếu niên gầy yếu lẳng lặng nằm trên giường truyền dịch, bên cạnh để nhiều thiết bị chữa bệnh theo dõi chỉ số sinh tồn.

Một điều dưỡng vào xem tình trạng của cậu ấy: "Kỳ lạ, các dấu hiệu sinh tồn vẫn bình thường, ngoại thương nội thương trên người cũng đã lành từ lâu, sao còn chưa tỉnh nhỉ?"

Điều dưỡng vừa đi, thiếu niên trên giường bệnh lập tức mở mắt.

"Tô Bối." Mắt Diệp Tiểu Nhu lóe lên cảm xúc không rõ, cô lẩm bẩm: "Quả nhiên cậu vẫn luôn tỉnh."

Tô Bối mở mắt, cùng lúc đó, một giọng nói xuất hiện trong màn

hình:

“Chị Tiểu Nhu, chị biết không? Trong nửa năm hôn mê, mỗi lần tỉnh lại, em luôn nghĩ về chị. Mỗi lần nhắm mắt, trong đầu cũng chỉ có cảnh chị bảo vệ em. Bắt đầu từ thuở nhỏ, từ lúc em nhận ra mình thực sự muốn trở thành một cô gái, từng ngày em đều sống trong đau khổ. Bố mẹ em, người thân bạn bè, không ai ủng hộ em, mọi người xem em như một kẻ quái thai... Tới tận khi gặp chị, chính chị kể cho em nghe thế giới này vẫn có những người đặc biệt tồn tại. Chẳng qua xã hội còn chưa đủ bao dung, nên chúng ta chỉ có thể bảo vệ bản thân thật cẩn thận, thuận theo xã hội. Mỗi khi em bị bắt nạt, em luôn tìm tới chị, chị cũng luôn bảo vệ em hết lần này đến lần khác một cách vô điều kiện. Lúc em bị đánh tới đầu rơi máu chảy, chị cũng lẻ loi một mình đi đòi lại công bằng giúp em. Mãi đến lần đó... em bị người em thầm mến làm nhục, chị vẫn dũng cảm đứng ra một lần nữa.”

Thiếu niên trên giường bệnh nhìn trần nhà, không ngừng rơi lệ, ánh mắt vô hồn.

“Em bị chúng c ởi sạch quần áo, quay phim chụp ảnh, đánh đập nhục mạ, bấy giờ em đã nghĩ em sẽ chết, em cũng xin ông trời để em chết quách cho rồi. Có thể chết trong tay người mình thích, em bằng lòng, em không muốn thì có thể làm gì đây? Nhưng chị vẫn xuất hiện, vì bảo vệ em, chị liều mạng chống lại một đám đàn ông nghiện rượu. Nhìn chị thương tích đầy mình để che chở em, chứng kiến chị đánh nhau với người em thích, em không biết mình nên oán trách chị, hay nên biết ơn chị nữa. Tâm trạng mâu thuẫn này không ngừng xung đột trong em, em rất muốn nói với chị hãy để chúng đánh chết em đi, em hết muốn sống từ lâu rồi, có thể chết trong tay hắn cũng là nguyện vọng cuối cùng của em. Ấy mà chị bảo em không nên chết như thế, đây vốn dĩ không phải kết quả em nên nhận. Chị bê bết máu, vác em xuống núi từng bước một, chúng lại đuổi theo hết lần này đến lần khác. Em cực kỳ muốn chị bỏ em lại, nhưng chị vô cùng quật cường, có lúc em thật sự rất hận sự quật cường này

của chị, ngay cả bố mẹ em cũng không quan tâm em như vậy, tại sao chị cứ nhất quyết giữ mạng sống của em? Song, chị vẫn luôn nói với em, con đường này em đi sai rồi, em giống một tên ngốc coi lời nói của chị thành trò cười. Nhưng rốt cuộc em phát hiện, chính em mới là một thằng hề thực sự..."

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Trên màn hình, Tô Bắc tỉnh dậy trước mặt bác sĩ, câu đầu tiên cậu ấy nói là: Tôi muốn gặp cảnh sát.

Chính lời khai của cậu ấy đã giúp Diệp Tiểu Nhu thoát khỏi nửa năm tù oan.

"Nửa năm này, em không biết rốt cuộc bản thân đang tỉnh hay mê, đầu em cứ hỗn loạn. Đôi khi em thậm chí còn không biết mình là ai, nhưng hễ em quên mình là ai, giọng chị luôn liên tục nhắc nhở em, em là Tô Bối, em không phải Tô Bối của bất luận kẻ nào, em chỉ là Tô Bối của mình em. Thật ra em đã sớm biết chị cũng bị đưa vào tù như chúng, em không biết tại sao chị lại lựa chọn vậy, vì để chúng không công khai ảnh chụp của em à? Hay thật sự không có chứng cứ chứng minh chị vô tội? Nhưng lúc em nghĩ kỹ lại, chị thông minh như thế, chắc chắn sẽ không để bản thân chịu oan khuất buồn cười đấy. Về sau em đã hiểu, chị từng kể em, chị muốn tìm một chỗ để nhốt mình. Nhưng đó là nhà tù, chị sẽ trải qua muôn vàn đau đớn, em không nỡ để chị chịu khổ ở đó. Em dằn vặt, mỗi lần tỉnh táo em đều giằng co, rốt cuộc có nên giúp chị nhanh chóng ra tù không. Em muốn chị tự do, nhưng chính em cũng chẳng rõ, cuối cùng điều gì mới là tự do thực sự. Và cứ như vậy, em đã mông lung mơ màng suốt nửa năm mới phát hiện mình không thể tiếp tục thế này nữa..."

Diệp Tiểu Nhu thở dài.

Cô nhốt mình trong tù nửa năm, nhưng không phải Tô Bối cũng nhốt mình trong phòng bệnh suốt nửa năm sao?

Cảnh trên màn hình thay đổi, biến thành góc nhìn của người khác, như thể có một người đang đứng từ xa quan sát tòa nhà nhỏ của công ty Mặc Phi.

“Thấy chị làm công việc tay chân ở công trường, em cực kỳ muốn xông lên kéo chị đi. Nhưng em nhìn lại bản thân, em là một tên vô dụng, em không thể cho chị cuộc sống tốt, kể cả bản thân mình em cũng lo không xong. Em không dám đi tìm chị, em sợ hãi, em sợ chị sẽ hận em vì không cứu chị ra sớm hơn. Đến tận khi em thấy chị được đưa đến nơi đó... Nơi đó rất tốt, nhiều đồng nghiệp đối xử tốt với chị, cuối cùng chị cũng tìm được nơi thuộc về mình rồi.”

“Em vẫn là tên hề hèn nhát kia, không dám thay đổi mình, không dám trưởng thành, thậm chí ngay cả dũng khí sống yên ổn trên đời em cũng không có. Nhưng mỗi lần thấy chị, em luôn cảm giác như đang quan sát một mặt trời nhỏ tỏa sáng. Cảm giác ấm áp này khiến em nghĩ, chí ít em còn có thể sống sót. Song, em vẫn chỉ dám đứng nhìn chị từ xa, em biết chị đã phát hiện ra em từ lâu. Lần đó ở bệnh viện, khi đồng nghiệp của chị suýt bắt được em, chính chị đã gọi anh ta giúp em có cơ hội trốn thoát. Em gian nan bỏ chạy, vừa khóc vừa cười, em rất vui vì chị nhận ra em, nhưng em cũng khổ sở biết bao, khổ sở vì tới cả dũng cảm nói chuyện với chị em vẫn không có...”

Diệp Tiểu Nhu cúi đầu, cố gắng kìm nén đôi mắt chua xót của mình.

“Khi họ tìm thấy em, em rất phân vân, em không biết họ là ai, muốn làm gì. Nhưng em đã gặp được nhiều người đặc biệt tồn tại, họ đặc biệt, mới lạ, xấu xa, như em vậy. Em cứ tưởng em đã tìm được đồng loại của mình, nhưng dần dà em phát hiện, em sai rồi. Họ đứng cao hơn em, nhìn xa hơn em, họ muốn hoàn toàn thoát khỏi hệ thống xã hội đã được thiết lập này, muốn sinh mệnh của mình trở nên độc nhất vô nhị. Dũng khí và dã

tâm của họ lớn đến mức khiến em sợ hãi."

Diệp Tiểu Nhu ngẩng phắt đầu.

Chử Nhiên tìm được cậu ấy lúc nào?

Rốt cuộc chúng đã làm gì cậu ấy?

"Chử Nhiên tên súc sinh này, cậu đã làm gì Tô Bối?"

Chử Nhiên cười rộ: "Đừng nóng, bây giờ trò hay chỉ mới bắt đầu thôi."

Diệp Tiểu Nhu lấy điện thoại ra, quả nhiên đã mất tín hiệu, vẻ mặt cô đầy căm phẫn: "Chử Nhiên, tất cả quy tắc trò chơi đều do cậu định ra, nên cậu cứ nói thẳng cho tôi biết, cuối cùng cậu muốn tôi làm thế nào?"

"Cô nghĩ tôi muốn cô tự sát sao?" Chử Nhiên ôn hòa hỏi: "Diệp Tiểu Nhu, cô thật sự cảm thấy tôi đành lòng để cô chết như vậy ư?"

Chương 62

“Khi em vừa hay tin chị là mục tiêu trong kế hoạch của họ, phản ứng đầu tiên của em là sợ hãi, vì em biết chị mới thoát khỏi một vực sâu, lại chuẩn bị rơi vào vực sâu khác. Nhưng em không biết nên làm gì, với khả năng của mình, em không thể ngăn cản tất cả những điều này xảy ra. Em muốn nói mọi chuyện với chị, nhưng rồi chỉ bất lực. Lúc thấy nhiều người lần lượt tự sát, em chìm trong nỗi lo sợ chưa từng có.”

Trên màn hình, bóng dáng gầy yếu của Tô Bối dần trở nên mờ nhạt, tựa như toàn bộ cơ thể cậu ấy đang bị bóng tối nuốt chửng.

“Em biết chị sẽ chiến đấu với chúng, em biết chị đang được thế lực hùng mạnh bảo vệ, em biết chị sẽ bình an vô sự. Nhưng nỗi sợ về cái chết luôn ăn mòn thần kinh em, hằng đêm em cứ mơ thấy chị chết trong tay chị. Em biết chẳng một ai có thể giết chị, trừ chính bản thân chị, hoặc người chị yêu nhất. Cơn ác mộng kỳ lạ này gần như tra tấn em đến phát điên, em nghĩ tại sao người chết không phải em? Người chết nửa năm trước nên là em, người nên chết hiện giờ cũng nên là em. Còn chị, Diệp Tiểu Nhu, thần hộ mệnh của em, mãi là bạn bè duy nhất của em. Chị phải sống thật tốt, chị không nên bị kéo vào vực thẳm tối tăm nữa. Nếu nhất định phải có một người hoàn thành kế hoạch kia, em cũng hy vọng em có thể thay chị... Bất luận là ai, người đó cũng không nên là chị...”

Diệp Tiểu Nhu hít sâu một hơi, nỗi phẫn uất tột độ khiến khắp người cô run rẩy. Cô hận không thể lập tức lôi Chử Nhiên trong

bóng tối ra, hung hăng đập cậu ta, hung hăng tấn công cậu ta.

Cô hết nghe nổi rồi.

“Chử Nhiên, rốt cuộc cậu muốn làm gì?”

“Cô nghĩ tôi muốn làm gì?” Chử Nhiên cười khẩy: “Tên ngu xuẩn kia cho rằng bản thân có thể thay thế sự tồn tại của cô ư? Cậu ta xứng sao? Trên thế giới này, không ai có thể thay thế cô, cô hoàn hảo tới thế, hoàn hảo như một sự tồn tại không có thật. Khi tôi biết được tất cả quá khứ từ nhỏ đến lớn của cô, cô biết tôi cảm thấy ra sao không?”

“Vậy cậu muốn làm gì tôi đây? Chử Nhiên.” Diệp Tiểu Nhu nói: “Lôi kéo tôi, hay giết tôi? Cậu biết mà, để tôi trở thành đồng phạm của cậu là chuyện không thể. Để tôi tự giết bản thân chắc chắn cũng không thể, trừ phi cậu hạ độc tôi. Bằng không, loại chuyện này tuyệt nhiên sẽ không xảy ra trên người tôi.”

Chử Nhiên cười: “Tất nhiên tôi biết chứ, cô là một người trân trọng sinh mệnh đến cỡ nào. Dẫu bất lực nhìn bố nuôi cô thương nhất chết trước mắt cô, cô cũng có thể thờ ơ. Dẫu nhìn mẹ nuôi thân yêu của cô chịu khổ trong bệnh viện tâm thần, cô cũng có thể bình tĩnh ngồi quan sát. Xem đi, ban nãy còn có một người yêu thương cô tìm đến cái chết vì cô, cô vẫn có thể thong dong đối mặt. Đây mới là cô, Diệp Tiểu Nhu, cô không hề yếu ớt như họ nghĩ.”

“Lương thiện là phẩm chất vô dụng nhất trên đời này, chỉ khi vứt bỏ nó rồi, mới có thể vươn tới niềm vui lớn hơn.”

Rõ ràng vẫn là chất giọng thiếu niên, nhưng từng câu cậu ta nói lại hệt như lời thì thầm của ma quỷ: “Cô xem, vứt bỏ lòng lương thiện vô dụng ấy, chẳng phải cô sẽ dễ chịu hơn hẳn sao?”

“Mạng Tô Bối là do tôi trả mọi giá để cứu về, cậu ấy sẽ không dễ

dàng tìm đến cái chết như thế." Diệp Tiểu Nhu cố gắng đè nén lửa giận trong lòng, hiện giờ, lý trí cực hạn của cô vẫn chiếm thế thượng phong: "Người tôi liều mạng cứu về, sẽ không vì lời nói dối của cậu mà dễ dàng kết liễu sinh mệnh của mình. Chử Nhiên, từ nhỏ đến lớn cậu luôn thuận buồm xuôi gió, cậu không hề hiểu một người từng thoát khỏi địa ngục sẽ quý trọng mạng của mình đến mức nào đâu."

Lời này khiến bầu không khí chợt trở nên im lặng.

Cô nói không sai, bất luận tư tưởng của Chử Nhiên độc ác ra sao, bất luận cậu ta thấy thế giới này buồn cười tới cỡ nào, điều duy nhất cậu ta không thể phản bác, chính là như lời cô nói. Cậu ta không trải qua quá khứ địa ngục, dù cậu ta đã chứng kiến nhiều chuyện, cậu ta cũng không có quá khứ đau đến tận xương tủy. Một người không yêu thương ai, thậm chí có khả năng không được yêu thương, sao có thể cảm nhận nỗi đau đớn lẫn niềm hạnh phúc tột cùng này?

"Cô nói đúng." Rốt cuộc trong giọng cậu ta đã mất đi niềm vui nghiền ngẫm kia: "Cậu ta không chọn tự sát, với tính cách hèn nhát của cậu ta, cậu ta thực sự không có lá gan ấy. Có điều, cô cũng xem nhẹ tình cảm của cậu ta dành cho cô rồi, cô có thể mặc kệ bản thân bị thương nặng và vẫn ngồi tù vì cậu ta. Vậy cô cảm thấy cậu ta không thể vì cô mà xông vào địa ngục một lần nữa sao?"

"Đừng quên, đám người làm nhục cậu ta dạo trước, đám người chế nhạo cô đã bị bắt giam, bây giờ chúng vẫn đang thụ án trong tù, trong số chúng thậm chí còn có trẻ vị thành niên, có thể không lâu nữa sẽ được thả. Cô đoán xem, liệu Tô Bối có thể vì cô, vì chính cậu ta, đi báo mối thù này không?"

Diệp Tiểu Nhu sửng sốt.

Cậu ta nói đúng, chuyện thế này, có lẽ Tô Bối sẽ làm thật.

Cậu ấy đã kìm nén bản thân quá lâu, một người kiềm chế tới mức đỉnh điểm, nếu không biến thành kẻ điên, thì cũng sẽ biến thành ma quỷ.

“Đã bốn rưỡi sáng rồi. Cô nói xem, tới lúc mọi người đi làm, sẽ đọc được tin sốt dẻo gì trên điện thoại của mình đây? Một thiếu niên sống thực vật nửa năm bỗng mất kiểm soát, cầm dao đâm người khác bên đường nên bị bắt bỏ tù, hay một thiếu niên mắc bệnh tâm thần đột nhiên nổi điên giế t chết bố mẹ mình, hay bố mẹ suy sụp phải tự sát vì con trai phát điên nửa đêm…”

“Đủ rồi!” Diệp Tiểu Nhu tức giận nói.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

“Không, không đủ, còn lâu mới đủ.” Chử Nhiên nói: “Trò chơi còn chưa tới đoạn hay nhất, sao có thể đủ chứ?”

Điện thoại trong túi chợt vang lên, dãy số xa lạ, cô vừa bắt máy đã nghe thấy giọng nói nghẹn ngào quen thuộc của Tô Bối: “Tiểu Nhu… Em… Hình như em đã giết… giết…”

Tút… tút… tút… Cô còn chưa nghe rõ cậu ấy nói gì, điện thoại đã bị ngắt, muốn gọi lại thì mất tín hiệu.

“Tô Bối!”

Trong lúc hoảng hốt, dường như cô thấy sắc mặt của Tô Bối chuyển từ nỗi tuyệt vọng đẫm lệ sang vẻ kiên quyết đầy dứt khoát.

“Cô đang cảm thấy, từ trước tới nay đứa trẻ kia chưa từng dũng cảm như vậy, đúng không? Cậu ta có thể tự sát vì cô, dĩ nhiên cũng có thể giết người vì cô.” Giọng nói ác độc của Chử Nhiên tiếp tục: “Cô xem, người cô từng cứu vớt, vẫn có ích, không phải

sao?"

"Chử Nhiên, tên khốn này." Diệp Tiểu Nhu đỏ bừng mắt: "Tôi thề, nhất định tôi sẽ hủy hoại cậu!"

"Chớ nóng, giữa chúng ta, ắt có một người phải xuống địa ngục." Chử Nhiên cười: "Nhưng trước lúc ấy, chúng ta vẫn nên hoàn thành trò chơi này thôi."

Cô định đáp trả, cánh cửa phía sau đột nhiên mở ra.

Một luồng khí âm u lạnh lẽo thấu xương lập tức xộc vào da cô, thấm vào lục phủ ngũ tạng trong cơ thể cô.

Cùng lúc đó, một mùi hương quen thuộc khó hiểu bay từ sau cánh cửa kia tới, cô tiến từng bước đến cánh cửa rồi ra ngoài.

Ánh đèn chói lóa khiến cô không nhịn được mà nhắm hai mắt, khi mở ra lần nữa, cô đã thấy một cảnh tượng khác.

"Cô gái, cô xem, trên trời có nhiều cá đang bay quá, cánh con nào cũng dài, chúng bay tới bay lui, lượn qua lượn lại..."

Một người đàn ông trung niên mặc đồng phục bệnh nhân vừa vẫy tay vừa chỉ cô nhìn lên bầu trời, nhưng bên trên nào có bầu trời gì, rõ ràng đó là trần nhà bệnh viện.

Bệnh viện Long Sơn An Định, nơi tập trung bệnh nhân tâm thần trong miệng mọi người ở thành phố này.

Một điều dưỡng vội vã đi qua cô, hai bảo vệ gấp rút theo sau, họ đang đến phòng bệnh có bệnh nhân mất kiểm soát. Trường hợp này, gần như ngày nào cô cũng có thể gặp.

Đúng vậy, mỗi ngày.

Mọi người ở đây, hoặc ngờ nghệch, hoặc phát điên, ngoại trừ nhân viên y tế và bảo vệ, nơi này không có một ai là bình thường.

“Vậy cô cho rằng những người sống ngoài bệnh viện, chắc chắn sẽ bình thường ư?” Một giọng nói xa xôi vang lên bên tai cô, cô quay đầu, một người đàn ông mặc áo sơ mi trắng đứng kế cô, hỏi: “Không ở trong bệnh viện này thì nhất định là người khỏe mạnh sao? Trái lại, những người gọi là bệnh nhân trong bệnh viện, chắc chắn là kẻ điên sao? Cô nhìn những người mất trí này đi, cô hỏi xem có ai trong số họ cảm thấy mình thật sự bị điên không?”

“Thầy Lưu, anh nên đi dạy học rồi.” Diệp Tiểu Nhu bất đắc dĩ nhìn thầy Toán trước mắt: “Đề toán hôm nay còn chưa giải xong, học sinh đang chờ anh đó.”

“Ồ đúng, tôi vừa giao một trăm bộ đề, không biết tụi nhỏ làm xong chưa, tôi phải đi kiểm tra đã.”

Cô bước qua từng phòng bệnh, đúng lúc thấy hai điều dưỡng cao lớn đang giữ chặt một bệnh nhân rối loạn lưỡng cực đang suy sụp tinh thần trên giường.

Diệp Tiểu Nhu đứng quan sát ở cửa phòng bệnh. Dưới tác dụng của thuốc an thần, bệnh nhân kia dần trở nên yên lặng, nhưng nỗi vô vọng trong mắt cô ấy thì hệt như chất độc lan ra toàn thân.

“Tiểu Nhu, bà Diệp muốn gặp cô.”

Nghe thế, Diệp Tiểu Nhu bước tới một phía.

Từ vài tháng trước, sau khi bố nuôi Văn Cảnh Chi của cô qua đời trong tai nạn xe, mẹ nuôi Diệp Uyển đã mắc chứng hoang tưởng nghiêm trọng, bệnh trầm cảm ngày càng nặng hơn.

Người phụ nữ kia vẫn không thể chấp nhận sự thật chồng mình đã mất mạng, sau mấy lần cố gắng tự sát, cuối cùng bà ấy cũng bị đưa vào bệnh viện tâm thần cưỡng chế điều trị.

“Tiểu Nhu, con tôi, con đến rồi.”

Nhìn người phụ nữ xinh đẹp gầy gò kia, Diệp Tiểu Nhu chậm rãi bước vào: “Dì, dì muốn gặp con à?”

“Con bé khờ khạo này, sao còn gọi dì, không phải con đã sớm gọi Cảnh Chi là bố rồi à?” Diệp Uyển cười nhìn cô: “Sao còn không chịu gọi mẹ một tiếng mẹ chứ?”

Diệp Tiểu Nhu trầm mặc nhìn bà ấy.

“Bố con đấy, đêm qua anh ấy đã làm công tác tư tưởng cho mẹ rất lâu, thật ra mẹ cũng nghĩ thông suốt rồi. Nếu đời này không thể sinh con, vậy mẹ cũng sẵn lòng xem con như con gái mẹ. Một cô gái xinh xắn xuất sắc như thế, quả thực là món quà ông trời ban cho chúng ta.” Bà ấy mỉm cười vươn tay với Diệp Tiểu Nhu: “Đến đây, con gái ngoan, mau tới để mẹ ngắm con kỹ hơn, có phải con đã lớn hơn một chút rồi không?”

Diệp Tiểu Nhu nhìn bà ấy một lát, rốt cuộc vẫn không chống đỡ nổi cặp mắt chờ mong của bà ấy, cô đi từng bước về phía bà ấy.

Diệp Uyển nhẹ nhàng giữ cánh tay cô, vuốt v e tay cô: “Không ngờ rằng, trại trẻ mồ côi xa xôi như vậy lại có thể nuôi dưỡng một cô gái xinh xắn tới nhường này. Con biết không? Bố con bảo con giống một thiên thần nhỏ, vừa đáng yêu vừa thông minh, còn đẹp như thế, lại cùng họ với mẹ, đúng là có duyên. Anh ấy thật lòng xem con như con gái ruột, luôn muốn chăm sóc con tới khi con trưởng thành. Mẹ đã nghĩ, nếu có một ngày mẹ mang thai, bố con cũng có thể yêu thương con gái ruột của chúng ta như yêu thương con không? Con gái ruột của mẹ... liệu con bé có

buồn không nhỉ?"

"Sẽ không đâu ạ." Diệp Tiểu Nhu nhẹ giọng trả lời: "Con có thể yêu thương em gái. Nếu dì không thích... con cũng có thể rời đi, đi thật xa, chỉ cần mọi người vui vẻ là tốt rồi."

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

"Đúng vậy, con nên đi." Diệp Uyển vừa dịu dàng nói xong, đã đâm móng tay sâu vào làn da non mềm trên cánh tay cô, từng móng tay tạo ra vết rỉ máu.

Diệp Tiểu Nhu vẫn không nhúc nhích đứng đó, như thể không hề đau đớn.

"Bố con nuôi dưỡng con tốt như vậy, sao con có thể không đi... Sao con có thể... không đi cùng anh ấy chứ?"

Đôi tay kia chợt bóp chặt cổ tay cô, như muốn bẻ gãy cổ tay cô, bấy giờ Diệp Tiểu Nhu mới lên tiếng, giọng vẫn êm ái như trước: "Dì, dì làm đau con, dì buông ra... được không ạ?"

"Buông con ra... Được. Vậy con nói cho mẹ biết, bố con đâu? Cảnh Chi của mẹ đâu?" Diệp Uyển ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn cô chòng chọc: "Tại sao không thấy anh ấy? Anh ấy đâu rồi? Tại sao, tại sao ai cũng nói anh ấy đã chết?"

Diệp Tiểu Nhu dừng một chút, trong cổ họng như bị vũ khí sắc bén gì đó cắt qua. Khi nói tiếp, giọng cô như mang đầy mùi máu tươi: "Phải, ông ấy thật sự... không còn trên đời này nữa."

Đồng tử của Diệp Uyển đột nhiên giãn to ra.

Bà ấy khó tin trừng mắt nhìn Diệp Tiểu Nhu, cứ như cô vừa thốt ra một câu đáng sợ hơn tất cả.

“Con nói bậy bạ gì vậy? Bố con vẫn tốt, đêm qua anh ấy còn nói với mẹ dẫn con ra ngoài chơi, sao con có thể nguyền rủa bố con như thế!” Diệp Uyển nâng tay lên, vô tình giáng vào mặt cô một bạt tai.

Gò má Diệp Tiểu Nhu bắt đầu sưng đỏ, trông rất rõ ràng.

“Con nói linh tinh, con thực sự là - là một đứa vô ơn!” Tát xong, dường như bà ấy còn chưa hả giận, bất chợt bóp cổ Diệp Tiểu Nhu, ấn mạnh cô xuống giường.

Chẳng mấy chốc, điều dưỡng đứng trước cửa đã nghe thấy động tĩnh, lập tức tiến vào cuống quýt kéo cô ra, Diệp Tiểu Nhu ôm cổ ngồi dậy ho khan dữ dội.

Khi ngẩng đầu, Diệp Uyển đã giàn giụa nước mắt: “Sao con có thể như vậy, tại sao con không cứu bố con, anh ấy đã xem con như con gái ruột mà!”

Diệp Tiểu Nhu nức nở nói: “Con có cứu, dì hãy tin con, con thật sự đã cố hết sức cứu ông ấy, nhưng con...”

“Con nói láo! Con thông minh như thế, con thông minh đến mức không giống một đứa bé mồ côi mà! Sao con có thể không cứu được anh ấy!” Diệp Uyển nổi điên gào khóc: “Con giết mẹ đi, Tiểu Nhu, mẹ đau khổ lắm rồi, mẹ không thể sống thiếu anh ấy... Tiểu Nhu, con hãy thương xót mẹ, đưa mẹ tới gặp anh ấy đi, mẹ thật sự không chịu đựng nổi nữa...”

“Không, con không thể...” Diệp Tiểu Nhu sụp đổ nói: “Dì sẽ tốt lên, con sẽ điều trị ở đây với dì, nhất định dì sẽ tốt lên.”

“Anh ấy cũng đã chết! Sao mẹ có thể sống tiếp, chúng ta phải đến bên cạnh anh ấy!” Diệp Uyển la to: “Con không cho mẹ chết, được, vậy con phải chết, con hãy chết cùng bố con đi!”

Dao găm sắc bén lóe sáng trước mắt cô, bị k1ch thích bởi tiếng hét điên cuồng của bà ấy, Diệp Tiểu Nhu sắp gục ngã: “Con không thể! Chú ấy chưa từng nói con phải chết, chú ấy dặn con phải sống tốt, chú ấy luôn bảo con phải sống thật tốt!”

“Nhưng phải có một người trong chúng ta đến bên cạnh anh ấy, không phải mẹ thì chính là con, Diệp Tiểu Nhu! Con không muốn thay mẹ tìm đến cái chết thật sao?!”

Diệp Tiểu Nhu nhìn con dao găm, rốt cuộc không nhịn được mà cầm lên.

Giữa từng tiếng gào khóc tan nát cõi lòng của Diệp Uyển, cuối cùng cô cũng hướng dao găm về phía mình.

- Tiểu Nhu.

Diệp Tiểu Nhu mở choàng mắt, bốn phía lặng ngắt như tờ, cô thấy nội thất quen thuộc trong công ty. Lâm Linh và Giang Thạc đang ăn điểm tâm ở phòng trà, Diêm Tiêu Tiêu và lão Mã tiếp đón khách hàng bên phòng làm việc, còn anh...

Diệp Tiểu Nhu đi theo cầu thang lên lầu, mở cửa văn phòng của anh ra, bên trong im ắng.

Anh không ở đây à?

Cô bước vào, thấy người đàn ông cao lớn vững chãi kia đang đứng trước cửa sổ, anh đưa lưng về phía cô.

Lòng cô dâng lên cảm giác kỳ diệu, cô cẩn thận hỏi: “Sếp, anh đang làm gì vậy?”

“Tôi nên hỏi em câu này mới phải, Tiểu Nhu, em đang làm gì vậy?”

Dương Viêm xoay người, khuôn mặt vẫn bình tĩnh như mọi khi, nhưng ánh mắt nhìn cô rất phức tạp, tựa như cô đã làm sai chuyện gì. Anh định mở miệng răn dạy, nhưng rồi có phần không nỡ.

Diệp Tiểu Nhu hơi ngẩn ra.

“Tôi... tôi không biết, tôi không biết tôi đang làm gì.” Cô luống cuống cúi đầu nhìn tay mình: “Tôi nhớ... hình như tôi cầm một con dao găm.”

“Tôi đã từng dặn em, không được làm chuyện nguy hiểm khi không có tôi bên cạnh.”

Anh tiến từng bước tới gần cô, nhẹ nhàng nâng mặt cô lên, đôi mắt điềm tĩnh sâu thẳm kia chăm chú quan sát cô: “Nhìn vào mắt tôi này. Diệp Tiểu Nhu, em phải biết hiện tại em đang làm gì, rồi tự hỏi, đây có phải chuyện em nên làm không. Lúc em nhận ra em đang làm việc không nên làm, em phải lập tức lấy lại lý trí. Hãy nhớ kỹ, tôi sẽ mãi ở bên cạnh em.”

Diệp Tiểu Nhu nhìn thẳng vào anh, nước mắt dần khiến tầm nhìn của cô trở nên mờ nhòe.

“Sau khi tôi đếm ngược ba tiếng, em sẽ thấy rõ tất cả mọi thứ xung quanh.”

“Ba.”

Ký ức về khoảnh khắc cuối cùng trong đầu cô bắt đầu ầm ầm rút đi như thủy triều, cô chứng kiến vô số mảnh vụn ký ức.

Biết bao đau khổ, tuyệt vọng, mang theo vô vàn tiếng kêu xé lòng.

“Hai.”

Cô buông tay ra, dao găm trong tay rơi xuống, vang lên âm thanh va chạm với mặt đất.

“Một.”

Đếm ngược chấm dứt.

Diệp Tiểu Nhu mở choàng mắt, bình tĩnh nhìn vào người trước mắt.

Chương 63

“Thôi miên?” Cô cười khẩy: “Thứ này bọn tôi đã chơi chán rồi, ngu ngốc.”

Thấy vẻ mặt khó tin của người trước mắt, Diệp Tiểu Nhu chợt tiến lên một bước, hai tay giữ đầu đối phương rồi ấn xuống, cô lập tức nâng đầu gối th úc mạnh vào.

Bốp một tiếng, mũi đối phương bị gãy, hắn ôm mặt đau đớn té trên mặt đất.

Không cho hắn cơ hội kêu đau, Diệp Tiểu Nhu túm lấy áo hắn: “Chử Nhiên? Anh không phải Chử Nhiên, ngoại hình Chử Nhiên phải trẻ hơn anh một chút.”

Máu từ lỗ mũi đối phương chảy đầy mặt, hắn đau khổ nhăn nhó: “Cô... sao cô có thể thoát khỏi thôi miên của tôi?”

“Vì một người thông minh hơn anh gấp trăm lần đã tạo cho tôi cơ chế chống thôi miên.” Diệp Tiểu Nhu thản nhiên nói: “Mấy chiêu trò đó của anh, ở trước mặt anh ấy còn thua cả học sinh tiểu học. Có bản lĩnh này, vậy tại sao không làm mấy chuyện tốt như kiếm tiền đi, còn theo một thiếu niên mắc chứng hoang tưởng tuổi dậy thì chơi trò tội phạm ở đây làm gì. Anh bị úng não rồi hả?”

“Cô, cô nói ai là thiếu niên hoang tưởng?”

“Còn ai ngoài Chử Nhiên nữa?”

“Cô đừng coi thường cậu ấy, cậu ấy không hề giống như cô nói...” Hắn còn chưa dứt lời, Diệp Tiểu Nhu đã cho hắn một đấm thật mạnh, sau đó cô thuận tay ném người xuống đất, đẩy cửa bước ra ngoài.

Cô không biết mình bị thôi miên từ lúc nào, có lẽ ngay khoảnh khắc đặt chân vào nơi này, cô đã lọt vào cạm bẫy mà Chử Nhiên giăng ra cho cô.

Ánh đèn nhấp nháy liên tục, giọng Tô Bối dẫn dắt cô chìm trong hồi ức, thậm chí cả luồng khí lạnh không ngừng tiêu hao năng lượng cơ thể cô, tất cả đều là quân cờ mà nhà thôi miên thiết kế sẵn.

Chử Nhiên không ngừng khơi dậy ký ức của cô, bắt đầu từ đề Toán học sau cánh cửa đầu tiên.

Cô không thể quên đi ký ức, nếu xem trí nhớ như một ổ cứng lưu trữ, tất cả mọi ký ức quan trọng hay không quan trọng của cô đều không thể bị xóa bỏ, trên thế giới chỉ có năm người biết chuyện này.

Nhưng cũng không loại trừ khả năng bác sĩ tâm thần của cô tiết lộ cho người khác, chỉ cần có người muốn biết thì ắt sẽ có cách.

Thật ra cô đã nghi ngờ Dương Viêm biết quá khứ của cô rồi.

Vì mỗi lần cô gặp hồi ức không vui, Dương Viêm sẽ luôn dẫn cô tới nơi khác để cô khuây khỏa. Nói cách khác, chỉ cần cô có một ký ức không tốt, anh sẽ dùng một ký ức vui vẻ thoải mái khác để bù lại.

Do đó, dù cô nghĩ đến những chuyện tồi tệ ấy thì ngay tức khắc, cô sẽ nhớ về một kỷ niệm đẹp đã trải qua với anh.

“Có một việc, tôi nhất định phải làm, thế nên tôi cần em cho phép.”

Đêm qua, khi Dương Viêm nói với cô lời này, cô đã hiểu ý anh: “Anh muốn thiết lập cơ chế phòng vệ cho tôi sao?”

Cơ chế phòng vệ, bình thường dùng để tránh né nguy hiểm, lo âu và bất hạnh do nhu cầu bản năng gây ra. Đó là chức năng tự điều chỉnh những xung đột giữa bản thân và thực tế bên ngoài, nó sẽ được sử dụng trong vô thức. Còn cơ chế phòng vệ mà nhà thôi miên thiết lập, sẽ được kích hoạt trong một tình huống cụ thể.

Cơ chế phòng vệ mà Dương Viêm thiết lập cho cô, chắc chắn sẽ được kích hoạt khi cô rơi vào tình trạng tuyệt vọng vì bị người khác thôi miên.

“Ừ, tôi đã nói rồi, nếu tôi tiến hành thôi miên em, nhất định phải được em đồng ý.”

Diệp Tiểu Nhu gật đầu: “Tôi đồng ý.”

Cô còn nhớ rõ lúc cô nói đáp như thế, anh hơi ngẩn người. Khi ấy cô vẫn chưa nhận ra lời mình không đúng chỗ nào, giờ ngẫm lại, cô mới phát hiện ba từ mình nói quả thực sẽ khiến người nghe nghĩ tới nghĩa khác.

Tôi đồng ý.

Rõ ràng đây là lời sẽ nói với người ấy trong hoàn cảnh nào đó.

Thảo nào khi đó vẻ mặt của anh lại kỳ lạ như vậy.

Thật ra, họ đã sớm đoán được tổ chức tội phạm này sẽ có một kẻ giỏi thao túng tâm lý người khác, hơn nữa nhiều khả năng còn biết thuật thôi miên, cho nên, họ đã chuẩn bị trước.

Và lệnh chống thôi miên Dương Viêm tạo trong đầu cô là:

Một khi em rơi vào tình thế bị thôi miên, giọng tôi sẽ vang lên bên tai em, sau ba tiếng đếm ngược, em sẽ lập tức tỉnh lại từ trong tiềm thức.

Chử Nhiên lợi dụng khuyết điểm trí nhớ của cô, cậu ta liên tục k1ch thích cô nhớ tới ký ức không vui, khiến cô suy sụp. Khi cô cầm con dao găm, cô đã hoàn toàn rơi vào cạm bẫy của cậu ta.

Chính Dương Viêm đã giúp cô thoát khỏi tình trạng vô vọng.

Giờ khắc này, cô chợt cực kỳ muốn gặp anh.

Khi cô ra ngoài, giọng Chử Nhiên tiếp tục truyền đến: "Chúc mừng cô, Diệp Tiểu Nhu, cô đã thành công vượt qua cửa thứ ba."

"Vậy tôi thắng rồi." Cô lạnh lùng hỏi: "Kết thúc được chưa?"

Lần này, Chử Nhiên không trả lời mà mở cánh cửa cuối cùng ra.

Kỳ lạ thay, rõ ràng nơi này vẫn còn nhiều cánh cửa đóng kín, tại sao lại chọn cánh cuối cùng?

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Khi Diệp Tiểu Nhu bước qua, giọng Chử Nhiên vang lên: "Diệp Tiểu Nhu, cô không quan tâm sống chết của Tô Bối và Diệp Uyển thật ư? Cô phải biết rằng, đối với tôi, làm hai người kia chết là chuyện dễ như trở bàn tay."

"Phải, cậu có thể cho người tiếp cận họ, cũng có thể dễ dàng khiến họ chết." Diệp Tiểu Nhu liên tục bước đi, giọng cũng bình tĩnh lại: "Cậu nghĩ cậu là thần điều khiển sinh mệnh của người

khác. Nhưng cậu đừng quên, trên đời này, có kẻ ác như cậu, ắt cũng sẽ có người trừng trị kẻ ác như cậu. Giống lời cậu nói đấy, thế giới này vốn không công bằng, không ai có thể thoát khỏi bàn tay tử thần."

"Cậu chẳng qua là một người bình thường đến không thể bình thường hơn thôi."

Diệp Tiểu Nhu gằn từng chữ: "Dù trên đời này xuất hiện sự tồn tại cao hơn con người, cũng không bao giờ là cậu đâu."

Chử Nhiên không lên tiếng nữa.

Khi bước vào, thấy cảnh bên trong, Diệp Tiểu Nhu sững người.

Khác với những căn phòng kia trong kho lạnh, đây là một phòng bệnh.

Ngoài các thiết bị theo dõi, giường bệnh, dụng cụ y tế, cây treo truyền dịch chiếm một mặt tường, còn có một bệnh nhân bợt bạt mặt mày.

Nhưng không phải Chử Nhiên, mà là một cô gái trẻ, một cô gái đã rơi vào đường cùng, mạng sống bị đe dọa.

Cô biết cô gái này, lúc họ điều tra những nghi phạm phù hợp với hồ sơ tâm lý, cô gái này giống Chử Nhiên, cũng nằm trong số đó:

Lạc Kỳ, nữ, hai mươi tuổi, bố giết người, là tội phạm truy nã cấp A đang bỏ trốn của Bộ Công an. Từ nhỏ cô ta đã mắc chứng rối loạn tự kỷ, nhưng cực kỳ có thiên phú về lĩnh vực Toán học. Cô ta từng được đại học nổi tiếng mời, nhưng vì tình trạng tinh thần của bản thân nên không thể nhập học.

"Lạc Kỳ." Diệp Tiểu Nhu kinh ngạc nhìn cô ta: "Là cô..."

Giường bệnh được điều chỉnh độ cao, nên cô có thể thấy cô ta đang mở mắt.

Cô ta đã cạo đầu.

Dưới bàn tay không cắm kim thuốc là một bàn phím nhỏ, bàn phím kết nối với máy tính.

Trên màn hình hiển thị hình ảnh tất cả các căn phòng vừa rồi.

Diệp Tiểu Nhu chợt hiểu ra, người vẫn luôn nói chuyện với cô, không phải Chử Nhiên, mà là cô gái trước mặt, Lạc Kỳ.

Chính Lạc Kỳ đã lợi dụng những thiết bị này để theo dõi nhất cử nhất động của cô, cô ta cũng dùng phần mềm thay đổi giọng nói, trao đổi với cô.

“Tôi nên đoán ra sớm hơn mới phải, nếu cô có thể vào nơi này, chắc chắn đã chuẩn bị đầy đủ.” Lạc Kỳ tháo thiết bị xuống, đổi thành giọng của bản thân: “Có người đang giúp cô bảo vệ họ.”

Đúng vậy, trước khi tới đây, Diệp Tiểu Nhu đã kể với Dương Viêm tất cả những người có khả năng sẽ bị chúng khống chế, bao gồm Diệp Uyển đang ở bệnh viện tâm thần hẻo lánh.

Chính vì sau lưng cô có sức mạnh kiên cố này chống đỡ, nên cô mới có thể không hề sợ hãi mà bước vào cạm bẫy đã được giăng cho cô.

“Lạc Kỳ, mọi thứ đều là kế hoạch của cô?”

Lạc Kỳ hơi nhếch khóe môi, ắt hẳn cô ta muốn cười, nhưng cũng không rõ vì đã kiệt quệ không còn hơi sức, hay đã bị bệnh tật giày vò đến mức mất khả năng cười, khuôn mặt cô ta vẫn đầy trầm lặng, không nhìn ra nét cười: “Diệp Tiểu Nhu, cô biết không? Vào lần đầu tiên thấy cô ở bệnh viện tâm thần, tôi đã

nghĩ... cô là món quà ông trời ban tặng cho tôi, cô biết tại sao không?"

Diệp Tiểu Nhu nhíu mày.

Cô không nhớ mình đã từng gặp Lạc Kỳ trong bệnh viện, nếu từng gặp, chắc chắn cô sẽ có ấn tượng. Nhưng rất rõ ràng, Lạc Kỳ không chỉ nhớ cô mà còn có ấn tượng khá sâu sắc về cô.

"Vì tôi nhận ra, cô giống hệt tôi, nhưng cô thảm hơn tôi nhiều, ha ha ha..."

Tiếng cười của cô ta suy yếu, nhưng vẫn khiến người khác cảm thấy rất ngang ngược và sung sướng: "Cô nói đúng, từ nhỏ đến lớn tôi luôn thuận lợi, không có ký ức đau khổ gì, vì vốn dĩ tôi không hề cần. Dù bố tôi là kẻ giết người, mẹ tôi bị trầm cảm, nhưng tôi chưa từng quan tâm đ ến họ, tôi bẩm sinh vô cảm với đau khổ, kể cả khi những việc đó xảy ra trên người tôi. Nhưng cô... cô như một khác mặt của tôi, một mặt cực đoan khác của tôi, quá khứ của cô chẳng tốt hơn tôi bao nhiêu, còn tệ hơn tôi nữa, ấy mà cô sẽ cảm thấy đau đớn. Nỗi đau tra tấn cô không ngừng kia, là thứ tôi chưa bao giờ cảm nhận được... Thậm chí, ngay cả nỗi sợ cái chết tôi cũng không thể cảm nhận."

Diệp Tiểu Nhu trầm mặc nghe.

Cô biết, cô gái này không còn sống được bao lâu nữa.

"Nhưng suy cho cùng, vận may của cô vẫn tốt hơn tôi nhiều... Vì cô không chỉ có thể cảm thấy đau đớn, cô còn có thể... có thể cảm nhận được tình yêu. Khổ sở và yêu thương, là thứ tôi không thể cảm nhận được, nhưng cô trời sinh đã có." Ánh mắt của cô ta vô hồn, dù chúng đang nhìn Diệp Tiểu Nhu, nhưng trong đồng tử thì hệt như trống rỗng không chứa bất cứ điều gì: "Tôi không biết nên ghen tị với cô, hay nên thích cô, rồi hay... ghét cô."

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

“Tại sao phải làm việc này?” Diệp Tiểu Nhu hỏi: “Tại sao muốn để những người đó tự sát?”

Lạc Kỳ im lặng một lúc, khi nói tiếp, giọng cô ta đã yếu ớt hơn hẳn: “Tôi không biết...”

Diệp Tiểu Nhu: “Không biết? Đó là một sinh mệnh đang sống đấy, dù bản thân họ đã chìm trong tuyệt vọng, nhưng vốn dĩ họ vẫn còn hy vọng sống sót.”

“Họ có hy vọng sống sót. Vậy còn tôi? Tôi đáng chết sao?”

Diệp Tiểu Nhu thở dài.

“Số phận mỗi người mỗi khác.” Cô nói: “Trên đời này, từng giờ từng phút luôn có người qua đời. Cho dù là người còn sống, từng khắc từng giây cũng đang tiêu hao thời gian còn lại của sinh mệnh, có lẽ một ngày, có lẽ vài năm, có lẽ mấy chục năm, cũng có lẽ chỉ còn ít phút cuối cùng. Lạc Kỳ, khi cô cảm nhận được sinh mệnh đang dần trôi qua, liệu cô có kính sợ sự sống một chút... dẫu chỉ một chút nào đó không?”

Lạc Kỳ im lặng một lát.

“... Tôi không biết.” Cô ta chậm rãi nâng tay đang truyền dịch của mình lên, nhìn vào ống tiêm trên bàn tay gầy gò: “Tôi không biết, rốt cuộc sinh mệnh là gì nhỉ? Tại sao khi ở trên người chúng ta, nó vừa có thể mang đến hy vọng, rồi thời thời khắc khắc dần mất đi. Từ nhỏ đến lớn, tôi cực kỳ say mê Toán học, vì đó là thứ có logic, Toán học sẽ luôn có đáp án. Nhưng sinh mệnh chưa bao giờ có logic. Chẳng ai biết, tiếp theo sẽ tới lượt người nào mất mạng, hay, đó thật sự là một kiểu luân hồi vô hạn thôi? Tôi không rõ, tôi hoàn toàn không rõ, tôi rất muốn đi khám phá.”

“Cô đang dùng mạng của người khác để khám phá vấn đề vốn không có lời giải này.”

“Cô nói đúng, thế nên, tôi vẫn sẽ đi tới cuối.” Tay cô ta mất hết sức lực rơi xuống giường bệnh: “Diệp Tiểu Nhu, tôi sắp chết. Khi đến đây, tôi đã tính xong thời gian chết của mình. Cô xem, từng giọt thuốc này truyền vào người tôi, có giống đang đếm ngược những giây cuối cùng với tôi không?”

Diệp Tiểu Nhu ngẩng đầu, nhìn chai thuốc kia, quả nhiên bên trong chẳng còn bao nhiêu.

“Lạc Kỳ, cô…” Cô khó tin nói: “Chẳng lẽ cô…”

“Trước giờ tôi chưa từng xem cô như mục tiêu cuối cùng của tôi, vì tôi biết cô sẽ không thua.” Rốt cuộc, trong đôi mắt vô hồn của cô ta cũng lộ ra chút sung sướng: “Cô là một niềm vui bất ngờ, cũng là món quà cuối cùng tôi dành cho bản thân.”

Cô ta nâng tay còn lại lên.

Diệp Tiểu Nhu sửng sốt.

Trong tay cô ta, đặt một viên kẹo.

Viên kẹo đại diện cho người tự sát.

Diệp Tiểu Nhu nheo mắt, trong thoáng chốc cô đã hiểu ra ý nghĩa của viên kẹo này, dù Lạc Kỳ không hề nói gì.

Đối với một đứa trẻ, việc nhận một viên kẹo, tượng trưng rằng nó đã được hạnh phúc phần nào rồi.

Niềm hạnh phúc mà Lạc Kỳ vĩnh viễn không thể hiểu.

...

“Chúng ta còn chờ gì nữa?” Bên ngoài, Tiêu Ngũ sốt ruột nhìn video giám sát cánh cửa kia, mấy chiếc flycam vẫn đang bay giữa không trung, nhưng không ai biết tình hình bên trong: “Giờ không vọt vào, ngộ nhỡ Tiểu Nhu gặp nguy hiểm...”

Sắc mặt Dương Viêm u ám, anh nhìn anh ta: “Chờ một chút.”

Tiêu Ngũ nôn nóng đến mức giậm chân: “Còn chờ gì nữa, đã lúc nào rồi.”

Dương Viêm lạnh lùng bảo: “Tôi nói, hãy chờ thêm một chút!”

Tiêu Ngũ hơi ngạc nhiên nhìn anh.

Anh ta còn tưởng, tới lúc này rồi mà Dương Viêm vẫn có thể giữ vững sự bình tĩnh gần như đáng sợ của mình, nhưng trong khoảnh khắc anh vừa lên tiếng, Tiêu Ngũ chợt phát hiện, hóa ra, người đàn ông này đã sớm đánh mất lý trí.

Chẳng qua, anh vẫn đang nhẫn nại.

Cả hai đều nôn nóng khó dằn lòng nổi, nhưng Dương Viêm luôn đè nén những cảm xúc sắp lên tới đỉnh điểm của mình, bởi lẽ - anh tin tưởng cô.

Anh tin cô sẽ không thua, cũng tin phán đoán của mình.

“Nếu anh phán đoán sai thì sao?” Tiêu Ngũ dùng ánh mắt phức tạp nhìn anh: “Ngộ nhỡ, chúng thật sự không từ thủ đoạn đối phó Tiểu Nhu, phải làm thế nào đây?”

Mắt Dương Viêm lộ vẻ lạnh lẽo.

“Vậy cùng xuống địa ngục thôi, tôi sẽ đi theo em ấy.”

Anh gằn từng tiếng: “Dẫu sống hay chết, tôi sẽ mãi ở bên em ấy.”

Tiêu Ngũ ngẩn ra, anh ta định nói gì đó, nhưng giờ phút này, chẳng một lời nào có thể diễn tả được cảm giác phức tạp ấy.

Bất chợt, điện thoại của Dương Viêm nhận được một tin nhắn, là từ Diệp Tiểu Nhu.

Anh liếc nhìn, lập tức mở cửa xe xông ra ngoài.

Tiêu Ngũ hô to một tiếng, tất cả cảnh sát theo sau Dương Viêm, họ đá văng cánh cửa kia.

Chương 64

Khi Diệp Tiểu Nhu định bước tới cửa, cô quay đầu lại lần nữa, nhìn cô gái kia.

Lạc Kỳ đã nhắm hai mắt, nhưng dường như cô ta vẫn cảm nhận được ánh mắt của cô, bèn lên tiếng: "Bên ngoài, có người còn đang chờ cô, đi đi."

"Tôi có thể dẫn cô đi cùng."

"Ngốc thật, đưa cơ thể này của tôi theo, cô sẽ không kịp." Cô ta lạnh lùng nói: "Tôi còn nhiều nhất không đến một giờ, mà cô chỉ có chưa đầy một phút."

"Vậy đủ rồi."

Diệp Tiểu Nhu tiến lên hai bước, trước ánh mắt kinh ngạc của Lạc Kỳ, cô rút ống tiêm cắm trên người cô ta ra, sau đó dùng một tay nâng người dậy, cô quay lưng lại, thô bạo vác cô ta lên người mình.

Lạc Kỳ nói: "Chưa đầy một phút nữa nơi này sẽ nổ tung, cô sẽ không kịp..."

"Câm miệng!"

Diệp Tiểu Nhu đá văng cửa, gần như dùng hết sức bình sinh chạy ra ngoài.

“Đừng tưởng cô tính toán Số học rất chuẩn, thể lực của tôi, tôi rõ hơn cô.” Cô lãnh đạm nói: “Đừng nghĩ tính toán của cô luôn chính xác, hôm nay tôi sẽ cho cô xem, việc gì sẽ nằm ngoài tính toán của cô.”

Cô nói không hề sai.

Với tính toán của Lạc Kỳ, sau khi cô nói xong những câu trên, cô sẽ chỉ còn chưa đến một phút để chạy thoát, vì quả bom gài ở đây đã được kích hoạt ngay từ giây phút Diệp Tiểu Nhu bước vào phòng này.

Cô ta muốn hủy diệt tất cả.

Khi chạy ra, Diệp Tiểu Nhu thấy nhà thôi miên đang ôm cái mũi bị thương giật mình nhìn họ: “Không muốn chết thì theo tôi ra ngoài mau!”

Vào khoảnh khắc cuối cùng khi họ liều mạng chạy ra, cửa lớn phía trước cũng bị người đá ra.

Cô thấy Dương Viêm và Tiêu Ngũ đứng ở cửa.

Hai người lập tức đỡ lấy Lạc Kỳ trên lưng Diệp Tiểu Nhu.

Một giây cuối, tiếng nổ mạnh ầm ầm vang lên, phần lớn tòa nhà tức khắc bị phá hủy, khói đen bốc lên ngùn ngụt.

Diệp Tiểu Nhu kiệt sức ngã vào lòng Dương Viêm.

“Tô Bối... Còn có... Diệp Uyển...”

“Họ vẫn ổn.” Dương Viêm ôm cô: “Tôi đã sắp xếp cho Tô Bối vào một viện an dưỡng rất tốt. Diệp Uyển ở bệnh viện cũng tốt lắm, bác sĩ nói bệnh tình của bà ấy vẫn ổn định, rất an toàn. Em đừng sợ, người em quan tâm, họ cực kỳ an toàn.”

Bấy giờ cô mới thực sự lấy lại bình tĩnh, vùi đầu vào lòng anh, yên tâm nhắm mắt: “Cảm ơn anh, Dương Viêm.”

Nhìn tòa nhà không ngừng sụp đổ, mọi người đứng bên ngoài sợ ngây người.

Họ không ngờ tới kết cục cuối cùng này, tất nhiên cũng không ngờ sẽ có người cài thuốc nổ ở đây.

May thay bên trong không còn ai, Lạc Kỳ đã được khẩn cấp đưa lên xe cứu thương.

Bất luận cô ta sống hay chết, Diệp Tiểu Nhu cũng mặc kệ, cô quá mệt mỏi rồi.

Nhưng cô không hề biết, khi Lạc Kỳ được đưa lên xe cứu thương, vẫn luôn dùng ánh mắt phức tạp quan sát Diệp Tiểu Nhu trong vòng tay Dương Viêm.

“Chử Nhiên đã đến Cục Cảnh sát tự thú.” Tiêu Ngũ định báo cho Diệp Tiểu Nhu, đã thấy cô đang vùi đầu vào lòng Dương Viêm, ngăn cách tất cả với thế giới bên ngoài.

Dương Viêm ôm chặt cô, không cầm lòng được, nhẹ nhàng hôn lên trán cô.

Tiêu Ngũ quay đầu đi, không nhìn họ nữa, cũng không để ai quấy rầy họ.

Vụ án tự tử liên hoàn nghiêm trọng ảnh hưởng toàn thành phố này, thậm chí gây chấn động cả nước, rốt cuộc cũng chấm dứt trong tiếng nổ vang dội.

Cùng ngày, có một người tự xưng là Chử Nhiên tới Cục Cảnh sát đầu thú. Cậu ta tự nhận mình là chủ mưu đứng sau vụ án tự tử

liên hoàn, hơn nữa còn chủ động giao nộp hết chứng cứ.

Điều khó tin là, vào mỗi lần cậu ta tiếp cận người thân của các nạn nhân, từng đường đi nước bước đều được camera điện thoại quay lại đầy đủ, cứ như ngay từ đầu chúng đã chuẩn bị đầu thú. Chúng lưu trữ tất cả chứng cứ, thậm chí trong đó còn cả quá trình Chử Nhiên tiếp xúc nạn nhân thứ năm Mạnh An Nhiên.

Người Mạnh An Nhiên thầm mến, chính là Chử Nhiên.

Mà thuốc cô ấy uống khi tự sát, cũng do cậu ta đưa.

Cậu ta thừa nhận mọi hành vi phạm tội, nhưng chỉ riêng về đồng phạm, cậu ta ngậm miệng không đề cập tới Lạc Kỳ.

Vô số phương tiện truyền thông như phát điên bắt đầu đào bới thông tin về cậu ta, vì từ nhỏ Chử Nhiên đã là một thiên tài, từng du học, rất nhiều người tò mò về quá khứ của cậu ta. Ai cũng muốn biết tại sao thiếu niên trẻ tuổi này lại bước lên con đường phạm tội. Nhân cách chống đối xã hội của cậu ta hoàn toàn bắt nguồn từ gen tội phạm của bố, hay còn kèm theo nhiều yếu tố khác trong giai đoạn trưởng thành. Dù sao gen tội phạm sẽ không trực tiếp khiến một người phạm tội. Nghĩa rằng, một người là kẻ sát nhân, con cháu của hắn chưa chắc sẽ làm chuyện xấu, cũng có thể trở thành một người tốt. Trái lại, con của người bình thường, vẫn có khả năng trở thành một tên tội phạm đáng ghê tởm.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Chẳng ai có thể phân rõ thiện ác. Biết bao tội ác, đều bắt nguồn từ sâu trong tiềm thức của chúng ta, bạn không bao giờ biết được nó sẽ phát triển ra sao.

Con người, là sinh vật phức tạp nhất trên thế giới. Lòng người, là điều khó nắm bắt nhất trên đời.

“Cậu biết Mạnh An Nhiên thích mình không?”

Lúc hỏi câu này, Tiêu Ngũ nhìn đăm đăm vào mắt Chử Nhiên.

Thiếu niên này mới mười chín tuổi, khôi ngô chẳng kém Giang Thiếu Đường. Nhưng trái với Giang Thiếu Đường sáng sủa, trông cậu ta tối tăm, thiếu sức sống, mặt mày tràn đầy u ám.

Vì thế Tiêu Ngũ thấy rất kỳ lạ, một cô gái thiếu thốn tình thương như Mạnh An Nhiên, tại sao lại thích... một con quái vật tới vậy?

Xét về đặc tính sinh học, Chử Nhiên là một con người thật, nhưng nhìn từ góc độ nhân tính, rất khó lòng gọi cậu ta là người.

Theo lý thuyết, một người khát khao yêu thương, nên thích một người tràn đầy tình yêu mới đúng. Nhưng Chử Nhiên này, dù nhìn thế nào cũng không giống một người sống tình cảm, mà càng giống một cỗ máy vô cảm hơn.

Thật ra, nếu nói đến máy móc vô cảm, có lẽ Lạc Kỳ là giống nhất.

Bố cô ta từng là tội phạm truy nã cấp A của Bộ Công an, mẹ mắc bệnh rối loạn trầm cảm, cô ta được chẩn đoán mắc bệnh tự kỷ từ nhỏ. Nhưng trên thực tế, cô ta không mắc bệnh tự kỷ, mà là rối loạn nhân cách vô cảm, tức là nhân cách chống đối xã hội.

Theo hồ sơ điều tra trước đây, hồi bé Lạc Kỳ vốn đã cực kỳ không hòa đồng ở trường, hiếm khi nói chuyện, cũng chẳng cười bao giờ. Đây cũng là lý do cô ta bị chẩn đoán nhầm thành bệnh tự kỷ. Nhưng thực chất, từ thời thơ ấu cô gái này đã không có tình cảm như người thường, cô ta có thể thờ ơ lạnh nhạt trước cái chết của người thân, cũng có thể điềm nhiên giết động vật nhỏ. Thậm chí, dù chuyện đau khổ cỡ nào, cô ta cũng không sinh ra

cảm xúc tương ứng, ngay cả khi tận mắt chứng kiến một người tử vong.

Mặt khác, cô ta cũng không thể cảm nhận được niềm vui niềm hạnh phúc.

Trên thế giới, chỉ có tầm bốn phần trăm người mắc căn bệnh này. Và căn bệnh xã hội ấy có ảnh hưởng rất lớn tới xã hội, như quả bom hẹn giờ, bạn sẽ không bao giờ biết, liệu một người như thế có thể phát nổ ở một khắc nào đó không.

Kể cả khi sắp qua đời, cô ta cũng muốn dùng thuốc nổ để kết liễu bản thân.

Nhưng Chử Nhiên không phải người như vậy, chí ít theo thông tin lúc trước, cậu ta không thuộc bốn phần trăm này.

Cậu ta không trả lời vấn đề Tiêu Ngũ đã hỏi.

Tiêu Ngũ đã lường trước được việc này, có điều anh ta cũng biết, câu kế tiếp của anh ta, nhất định sẽ khiến Chử Nhiên có phản ứng.

“Lạc Kỳ đã chết, chết ở bệnh viện.”

Không ngoài dự đoán, Chử Nhiên đã ngước mắt lên, thái độ kinh ngạc: “Bệnh viện... Tại sao lại là bệnh viện?”

“Nếu không thì sao?”

“Cô ấy nên chết trong nấm mồ của riêng mình.”

Tiêu Ngũ cười khẩy: “Kế hoạch nực cười của mấy người đã sớm thất bại rồi, cậu còn chưa hiểu ư? Trước khi phát nổ, Lạc Kỳ đã được đưa ra ngoài. Cô ta giống một bệnh nhân bình thường, qua đời trong bệnh viện, đó là chốn về cuối cùng của cô ta. Còn cậu,

Chử Nhiên, cậu đã sẵn sàng chịu sự phán quyết của pháp luật chưa?"

...

Hay tin Lạc Kỳ qua đời, Diệp Tiểu Nhu cũng không bất ngờ, vì cô biết Lạc Kỳ đã sớm tính toán thời gian chết của bản thân.

Lạc Kỳ mắc bệnh nan y.

Ắt hẳn vào giây phút cô ta biết mình mắc bệnh nan y, cô ta mới thực sự cảm nhận được hỉ nộ ái ố của cuộc sống, sau đó thông qua con đường trả thù, cô ta đã bộc phát ra toàn bộ tâm trạng chưa từng được trải qua trước đây.

Chính cô ta là người đứng sau lên kế hoạch cho việc tự sát, còn Chử Nhiên sẽ thực hiện.

Không ai biết rốt cuộc họ có mối quan hệ thế nào, đến tận sau này Chử Nhiên cũng không hề nhắc tới Lạc Kỳ dù chỉ một chữ, như thể cậu ta chưa bao giờ quen biết cô ta. Cậu ta nhận hết tội lỗi, còn khai ra vài người thực hiện kế hoạch với mình, chỉ tuyệt nhiên không đề cập tới Lạc Kỳ. Nhưng ai cũng biết, chủ mưu thực sự, chính là Lạc Kỳ.

Vụ án này đã ảnh hưởng nặng nề tới xã hội, một thời gian sau cảnh sát mới thông báo đầu đuôi ngọn nguồn của nó. Đương nhiên một số chi tiết trong đó vẫn được bảo mật, phía truyền thông cũng không đào thêm được gì.

Không ai ngờ rằng, hung thủ gây ra vụ án liên hoàn chấn động này lại là thiếu niên chỉ tầm đôi mươi.

Buông điện thoại trong tay xuống, Diệp Tiểu Nhu thở dài.

Tất cả đã kết thúc.

Từ sau hôm đó, cô ngủ li bì suốt hai ngày, sau khi tỉnh dậy mới phát hiện, mình không nằm trên chiếc giường ban đầu, mà đang ở nhà Dương Viêm.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Thật ra cô không có ký ức gì về việc đến đây thế nào, chứng tỏ trong khoảng thời gian đó ý thức của cô rất hỗn loạn, nếu không thì không thể nào không có ấn tượng.

Điều duy nhất cô nhớ là Dương Viêm vẫn luôn ở cạnh cô, mãi tới khi cô nằm trên giường, cô vẫn có thể nghe thấy giọng anh.

Ký ức thực sự rõ ràng là cô tỉnh dậy hai lần sau khi ngủ, cô thấy Dương Viêm luôn nắm tay mình, có nghĩa rằng anh chưa từng rời khỏi cô.

Lần đầu tỉnh dậy là tối cùng ngày, cô mơ màng hỏi: “Tại sao tôi lại ngủ lâu như vậy?”

“Vì em kiệt sức rồi.” Anh ngồi bên giường, dịu dàng vuốt v e trán cô: “Không sao, em muốn ngủ bao lâu cũng được, đói bụng thì dậy ăn cơm, tôi sẽ luôn ở đây với em.”

“Không đi làm... à?”

“Không.”

Cô nhắm mắt rồi mở ra, cố gắng chống đỡ mệt mỏi, mải mê nhìn anh.

“Công việc không quan trọng bằng em.”

Trong cơn hoảng hốt, dường như cô thấy anh nở nụ cười dịu dàng: “Chẳng điều gì quan trọng bằng em cả, thế nên không sao

đâu em.“

Khi tỉnh giấc lần nữa, anh đã không còn ngồi cạnh, nhưng cô nghe thấy anh đang nhẹ giọng nói chuyện bên ngoài. Cô đứng dậy vào nhà vệ sinh, lúc trở ra muốn thay quần áo, nhưng rồi không nhịn được mà trèo lên giường chui vào chăn nhắm hai mắt.

Có lẽ vì nghe được tiếng cô tỉnh lại, anh vào phòng ngủ, thấy cô rửa mặt xong thì nằm lên giường, anh bật cười.

“Chắc chắn anh đã thôi miên tôi.” Cô nhắm mắt nói: “Tôi chưa bao giờ ngủ lâu như vậy, mà vẫn cứ buồn ngủ.”

“Tôi không thôi miên em, do em quá mệt thôi.” Anh không ngại phiền giải thích: “Não và cơ thể em đã cạn kiệt năng lượng, Tiểu Nhu, em cần nghỉ ngơi.”

Khi anh ngồi bên giường, Diệp Tiểu Nhu bỗng tỉnh táo hơn một tí: “Anh không buồn ngủ à? Đừng nói anh... vẫn luôn thức đó?”

Không nghe thấy anh trả lời, Diệp Tiểu Nhu bèn trở người nhìn anh.

Trong phòng không mở đèn, dẫu gần trong gang tấc cũng chỉ có thể thấy bóng dáng lờ mờ của anh, nhưng đôi mắt anh lại hết sức rõ ràng.

“Tôi đã ngủ một lúc.”

Diệp Tiểu Nhu chớp mắt: “Khi nào?”

“... Lúc em ngủ.” Giọng anh có phần mất tự nhiên.

Diệp Tiểu Nhu ôm chăn, lẳng lặng ngắm anh, quan sát anh. Anh chợt vươn tay, nhẹ nhàng che mắt cô: “Đừng nhìn tôi nữa.”

“Ừm… sao vậy? Lẽ nào nhìn sếp sẽ bị trừ lương?”

“Có chuyện còn nguy hiểm hơn trừ lương nữa.” Giọng điệu anh không cho phép cãi lại: “Ngủ thêm đi em, em chưa nghỉ ngơi đủ đâu.”

Và cứ thế, cô đã đánh một giấc suốt hai ngày hai đêm. Khi tỉnh dậy, khắp người như được nạp đầy năng lượng, hơn nữa còn cực kỳ tỉnh táo. Ngay cả ký ức cảm nhận được anh dịu dàng nằm bên cạnh trong lúc ngủ, cô cũng nhớ rất rõ.

Cô tắm rửa một chút, khi đi ra thì nghe thấy tiếng động trong phòng khách, cô bèn nhẹ nhàng mở cửa phòng ra xem thử.

Cô tưởng là dì nấu cơm, không ngờ lại thấy anh trong bếp. Đúng lúc này, anh bưng bát đi ra thì bắt gặp Diệp Tiểu Nhu đang ló đầu ngó, anh dừng bước.

Hai người cứ nhìn nhau như vậy.

Bầu không khí xung quanh, dường như sao mà kỳ lạ quá đỗi, khiến cô cứng đờ tại chỗ.

Cô… cô nên làm gì bây giờ? Hay lên tiếng chào hỏi trước nhỉ?

“Sếp… chào buổi sáng.”

“Buổi sáng gì nữa.” Dương Viêm đặt bát lên bàn: “Đã ba giờ chiều rồi, ra đây ăn đi.”

Diệp Tiểu Nhu đành bước ra, nhìn anh bày bát đũa, cô nhận lấy chiếc thìa anh đưa tới

Cô vừa ăn cháo, vừa cẩn thận quan sát thái độ của Dương Viêm.

Tiếc thay, anh không thể hiện thái độ gì để quan sát, vẫn duy trì vẻ bình tĩnh.

Diệp Tiểu Nhu hỏi: “Tôi ngủ hai ngày thật à?”

“Nếu tính chính xác, đúng là hai ngày không sai.”

Diệp Tiểu Nhu: “Anh thật sự không thôi miên tôi?”

“Không.”

Diệp Tiểu Nhu muốn nói đành thôi, Dương Viêm để đồ trong tay xuống, ngẩng đầu nghiêm túc nhìn cô: “Em thắc mắc gì thì cứ hỏi, không cần nhịn.”

“Ừm… Tôi muốn hỏi.” Diệp Tiểu Nhu hít sâu một hơi, nắm chặt thìa trong tay: “Chuyện nguy hiểm hơn cả trừ tiền lương, là gì thế?”

Dứt lời, cô nhìn anh không chớp mắt.

Nhưng có vẻ anh đang bị khó xử bởi vấn đề này, mấp máy môi, tựa như muốn nói gì đó nhưng không biết nên trả lời thế nào. Ngay cả đôi mắt bình thường vẫn luôn trầm tĩnh cũng nổi lên gợn sóng nhè nhẹ.

Ngay khi anh định cất tiếng, cô bỗng dùng tốc độ cực nhanh tiến tới trước mặt anh, mau chóng hôn lên môi anh.

“Là chuyện này à?”

Chương 65

“Cô biết mình mắc chứng Hyperthymesia từ khi nào?”

“Năm tuổi.” Cô gái trong màn hình trả lời: “Khi còn ở cô nhi viện, lúc ấy tôi vẫn chưa biết triệu chứng này có tên.”

Cô mặc quần áo bệnh nhân, trên túi áo bệnh nhân có hàng chữ - bệnh viện tâm thần Long Sơn An Định.

“Vậy bây giờ, cô vẫn cảm thấy mình có trí nhớ lúc năm tuổi sao?”

“Không phải cảm thấy có, mà là có.” Cô mím môi, nhìn bác sĩ ngồi đối diện: “Bác sĩ, ông nghĩ bệnh của tôi quá kỳ lạ, cứ như chứng hoang tưởng, hoặc tôi đang nói dối đúng không?”

“Tôi chỉ muốn tìm hiểu kỹ về triệu chứng của cô thôi.”

“Biết rõ thì có thể làm gì, tôi đã đọc hết tất cả thông tin xoay quanh căn bệnh này, không thể chữa khỏi, điều duy nhất có thể làm là dựa vào việc bệnh nhân tự điều chỉnh tâm lý.” Cô cười tự giễu: “Nhiều người muốn mắc căn bệnh này lắm. Mỗi ngày, tôi luôn nghe có người tự giận mình không nhớ nổi tên bạn bè thời trung học, không nhớ nổi tối qua ăn gì, không nhớ nổi sinh nhật vợ con mình. Thậm chí không nhớ nổi điều khiển từ xa còn cầm trong tay vừa rồi đã không cánh mà bay tới đâu ngay giây tiếp theo. Những quá trình lãng quên này làm họ rất tức giận nhưng rồi cũng bất lực. Ai mà muốn điều trị chứng bệnh kỳ lạ này chứ, ông nói đúng không, bác sĩ?”

“Nhưng cô sẽ trở nên lo lắng, mất ngủ, thậm chí trầm cảm vì ký ức đau khổ. Cô thực sự cần điều trị những trạng thái không tốt cho sức khỏe này.”

“Đã không thể chữa khỏi... Tôi sẽ bị mắc kẹt trong những ký ức ấy cả đời...” Có lẽ chủ đề này lại khiến nhiều hồi ức đau khổ hiện ra trong tâm trí cô. Cô cúi đầu, quần áo bệnh nhân rộng thùng thình làm cô nhìn càng thêm gầy yếu. Cô ôm chặt hai tay mình, muốn cuộn mình lại, nhưng tư thế đó cũng không thể mang tới cho cô cảm giác an toàn dù chỉ một chút: “Từng ngày, từng giờ, tôi luôn có thể thấy bố nuôi chết trước mặt tôi, mà người khiến ông ấy chết thảm, là vợ ông ấy, mẹ nuôi của tôi.”

“Nếu đau đớn như thế, tại sao cô còn muốn vào bệnh viện, đến gần mẹ nuôi của cô?”

“Tôi không biết...”

“Cô đang trừng phạt mình, Tiểu Nhu.” Bác sĩ nói: “Cô biết mà, không ai có thể giúp đỡ cô, người có thể giải thoát cho cô, chỉ có chính cô thôi. Mẹ nuôi cô đã quên tất cả, bố nuôi cô cũng lên thiên đường rồi, hãy tha thứ cho bản thân nhé.”

“Đúng vậy, một người thì quên hết, một người thì lên thiên đường, nhưng họ đã bỏ tôi lại trong ký ức này.” Cô chợt bật cười, bắt đầu rơi lệ, nước mắt ngày càng nhiều, ngày càng nhiều, tựa như nỗi đau không thể nguôi trong lòng cô: “Có lúc tôi thà bà ấy có thể bóp ch ết tôi cho rồi, mỗi khi bà ấy siết cổ tôi, tôi luôn hy vọng bà ấy đừng buông tay. Cứ như vậy, cứ chết như vậy cũng tốt, dù sao bà ấy sẽ quên thôi. Nhưng tôi không thể... ngay cả quyền được quên tôi cũng không có.”

Chuyển sang video kế tiếp, cô nằm một mình trên giường bệnh, ánh mắt trống rỗng nhìn trần nhà.

Làn da cô còn xanh xao hơn cả quần áo bệnh nhân, vết hằn màu đỏ trên cổ càng thêm rõ ràng.

Một bác sĩ xuất hiện trong phòng bệnh, nói với cô: “Tiểu Nhu, chúng tôi vừa thảo luận xong, chúng tôi muốn tiến hành liệu pháp thôi miên cho cô một lần, mong cô có thể đồng ý.”

“Cứ làm đi.” Cô nhắm mắt: “Biến tôi thành chuột bạch cũng được, vật thí nghiệm cũng được, sao cũng được.”

“Đây không phải thí nghiệm... Chúng tôi thật sự muốn giúp đỡ cô, xin cô hãy tin tưởng bác sĩ...”

Nhưng lần thôi miên đó, cũng hoàn toàn thất bại.

Đối mặt với ký ức có logic rõ ràng trong tiềm thức khổng lồ của Diệp Tiểu Nhu, dù có người muốn giúp cô lãng quên ký ức nào đó, cũng trở nên vô dụng.

Sau đó, cô vẫn tiếp tục trải qua đủ loại điều trị. Có lẽ ngay từ đầu, mỗi bác sĩ cô gặp đều muốn giúp đỡ cô gái bị nhốt trong hồi ức này, nhưng dần dà, họ phát hiện cô thật sự là một người rất phù hợp với việc thí nghiệm Y học.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Khi video chuyển cảnh lần nữa, cô gái trong màn hình dường như đã sụt hơn bốn mươi ký, môi cũng trắng bệch.

Khi xem đến đoạn điều dưỡng muốn banh miệng cô ra nhét thuốc vào, Dương Viêm tắt video, điều khiển từ xa cầm trong tay rơi xuống đất.

Có nhiều người tò mò, rốt cuộc vì nguyên do gì mà cô gái thông minh này đã tự đưa mình vào bệnh viện tâm thần vậy?

Lúc xem những video tài liệu ấy, Dương Viêm hiểu hết rồi.

Cô không nhập viện để điều trị, cũng không phải để trừng trị tội phạm nào lợi dụng nguyên nhân tinh thần mà thoát khỏi việc ngồi tù.

Cô đang muốn trừng phạt bản thân!

Người thân duy nhất còn lại, tức là người được gọi mẹ nuôi kia. Sau khi cãi nhau với chồng và lái xe đâm chết người chồng đang ngăn cản, bà ấy đã mắc bệnh tâm thần nghiêm trọng. Tội danh chồng qua đời trong tai nạn xe, bà ấy còn đổ hết lên đầu con gái nuôi. Lấy cớ báo thù cho chồng, bà ấy không chỉ một lần muốn giết cô con gái nuôi chỉ mới hai mươi của mình.

Nhưng Diệp Tiểu Nhu, cô gái ngốc đấy, sau khi mẹ nuôi vào bệnh viện tâm thần, cô lại lấy lý do mình cũng mắc bệnh tâm thần rồi tự mình nhập viện.

Không ai sẽ vô cớ khiến trên lưng mình đeo cái danh từng là bệnh nhân tâm thần cả.

Cũng không một người bình thường nào sẵn lòng trở thành một kẻ từng ngồi tù.

Nhưng cô đã để mình gánh hai cái mác khó tả này.

Một lần, vì người thân của mình. Một lần, vì bạn bè hôn mê của mình.

“Nhốt mình cũng tốt, ít nhất trong tù, sẽ không ai có cái nhìn thành kiến về cháu. Cũng sẽ không có nhiều vấn đề hay logic gì. Vì tất cả mọi người đều mang tội, đều ăn cơm giống nhau, ngủ giường giống nhau, mặc quần áo giống nhau, thông minh hay không, giàu sang hay không, cũng chẳng khác mấy. Đối với cháu, đó là nơi thích hợp nhất.”

Diệp Tiểu Nhu đã từng nói thế với Thiệu Lương Vỹ.

Lúc lên chín, cô được Thiệu Lương Vỹ đón về trong một chuyến công tác. Vì khu vực trại trẻ mồ côi cô từng ở xảy ra thiên tai, trại trẻ mồ côi bị phá hủy, cô là một trong những cô nhi sống sót, nhưng không ai nhận nuôi cũng không nơi nương tựa. Cô đã nhường tất cả cơ hội được nhận nuôi cho các bạn nhỏ bên cạnh, đến cuối cùng chỉ còn mình cô rơi vào đường cùng, buộc phải lưu lạc.

“Nói chú nghe, cháu muốn một mái nhà không?”

Diệp Tiểu Nhu nhỏ tuổi ngây thơ gật đầu: “Chú có thể cho cháu một mái nhà sao?”

“Tất nhiên rồi. Tuy chú bề bộn nhiều việc, không thể chăm sóc cháu, nhưng chú nhất định sẽ cố gắng tìm cho cháu một gia đình yêu thương cháu, để Tiểu Nhu có thể trưởng thành trong hạnh phúc.”

“Vậy tốt quá ạ, rốt cuộc Tiểu Nhu cũng có thể có một mái nhà rồi!”

Nào ngờ, lời hứa hẹn lúc ấy, đã trở thành nỗi ân hận lớn nhất cả đời Thiệu Lương Vỹ.

Nếu biết trước biến cố đó sẽ xảy ra, ông thà giữ cô gái đáng thương này bên cạnh mình. Dù không thể chăm nom cô thường xuyên, nhưng chí ít cũng sẽ không khiến cô phải nhận nhiều ký ức đau khổ như vậy.

Những video tài liệu này, vốn chỉ cần mấy giờ là có thể xem hết.

Song, Dương Viêm đã xem xuyên suốt mười buổi tối.

Trước ngày dẫn cô đi liên hoan cùng đồng nghiệp trong công ty lần đầu, anh đã thức trắng suốt đêm.

Trên đời này, không ai sẽ hạnh phúc cả đời, mỗi người đều có nỗi khó xử riêng, mỗi người đều sẽ trải qua chuyện đau khổ, đây là điều tất yếu.

Anh đã gặp vô số người phải gánh chịu tổn thương nặng nề vì các lý do khác nhau trong cuộc sống, nhưng chưa từng có ai, khiến anh xót xa tới nhường này.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Cô bị hồi ức giày vò, ánh mắt tuyệt vọng của cô khi nằm trên giường bệnh, cô chằng chịt vết thương nhưng vẫn mỉm cười đút cơm cho mẹ nuôi. Mỗi một Diệp Tiểu Nhu, đều làm anh đau lòng tới mức muốn xuyên qua thời không, đến từng thời điểm khổ sở của cô để giúp đỡ cô, vỗ về cô.

Trên thế gian này, có mấy ai thực sự từng đau lòng vì cô đây?

Nhưng khi tới công ty, thấy Diệp Tiểu Nhu luôn mỉm cười, tựa như không để chuyện gì trong lòng, anh chỉ có thể thầm thở dài.

Cô gái khờ của anh, chưa từng giãi bày nỗi khổ trong lòng mình với bất cứ ai.

Cô nhốt mình trong hồi ức đau đớn quá lâu rồi.

Dẫu phải dốc hết sức lực, anh cũng muốn tặng cô vài kỷ niệm vui vẻ, mỗi ngày một chút thôi cũng được.

Ban đầu, anh chỉ xót thương đến tận xương tủy, dần dà, nỗi xót thương này đã thay đổi.

Qua từng ngày anh càng để ý hơn, qua từng khoảnh khắc anh

càng quan tâm hơn, thậm chí qua mỗi giây trông thấy cô, anh càng thích hơn so với hình bóng cô trong tâm tưởng của anh một giây trước đấy.

Anh đè nén tình cảm khó tả này, đơn giản vì muốn chờ đến ngày khi cô có thể thật sự tin tưởng anh, mà không cần phải hứa hẹn vài câu sáo rỗng.

Trên đời, êm tai nhất là hứa hẹn, vô dụng nhất cũng là hứa hẹn.

Do đó anh đang đợi, đợi tới khi cô có thể thực sự cảm nhận được tình cảm nơi anh.

Cứ tưởng rằng cuối cùng cũng đến lúc ấy, thế nên anh đã chuẩn bị sẵn sàng hết tất cả, nhưng ngờ đâu...

Một nụ hôn, đã khiến anh đánh mất lý trí, chỉ trong chớp mắt đấy, thậm chí anh còn không biết mình đang ở trong mộng, hay thực tại nữa.

Mãi tới khi thấy cô dần đỏ mặt, hơn nữa còn định chạy trốn, rốt cuộc cơ thể anh cũng không kiềm chế nổi, anh đứng dậy giữ chặt cô.

Muốn trốn?

Vốn sợ mình gấp gáp quá sẽ dọa đến cô, nhưng tuyệt đối không ngờ, cô lại tặng anh một "bất ngờ" lớn như vậy, quả thực khiến anh vừa tức giận, vừa buồn cười.

Giận do không thể nhận ra tâm tư của cô, buồn cười do thấy cô như muốn bỏ chạy sau khi làm chuyện sai. Nhưng mãnh liệt hơn hết, là cả con tim đã trở nên rộn ràng vì chính nụ hôn này.

Trước ánh mắt ngây ngốc của cô, anh vòng hai tay ôm cô, rồi đặt cô lên mặt bàn.

Cô rất nhẹ, dễ dàng bế lên.

Gò má cô đã đỏ bừng, hai tay vẫn vô thức ôm cổ anh, cô cứ ngồi trên bàn như thế, luống cuống trừng mắt nhìn anh.

“Anh... anh muốn làm gì?”

Cô tỏ vẻ kinh ngạc, như thể không hề nhận ra mình vừa mới làm gì.

Trí nhớ tốt như vậy, sao có thể quay đầu thì quên ngay được chứ?

Anh thầm buồn cười, ôm thắt lưng cô, hoàn toàn dùng hành động để cô hiểu, hành động vừa rồi của cô đã hoàn toàn đốt cháy trái tim đang đập vì cô thế nào.

Kết thúc nụ hôn xong, cô vẫn còn ở trong trạng thái choáng váng khi mở mắt ra, nhưng nét bướng bỉnh kiêu ngạo lúc nãy đã biến mất. Đôi mắt cô sóng sánh, giống hệt một bé mèo muốn bắt nạt người khác lại bị người khác bắt nạt.

“Tôi muốn nói em nghe một chuyện.”

Cô chớp chớp mắt: “Hình như tôi biết anh muốn nói gì.”

“Không, em không biết đâu.” Anh nghiêng người hôn lên môi cô: “Em hoàn toàn không rõ, anh thích em tới cỡ nào...”

Cô nói cô biết, nhưng thật ra, cô không hề biết. Khi xem những video và tài liệu đó, anh đã muốn ôm cô gái yếu ớt nhưng đầy dũng cảm này vào lòng, bộc bạch rằng, anh sẽ che chở cô, sẽ không bao giờ để cô phải chịu tổn thương nào nữa.

Có lẽ anh không thể xua tan hết hồi ức đau khổ của cô, song,

anh sẽ hết lòng hết dạ, tạo nên những kỷ niệm đầy ắp ấm áp và đẹp đẽ trong tương lai của cô.

Chương 66

Có trời mới biết, khi đối mặt với chuyện này, cô đã hoảng loạn đến mức nào.

Cô có thể điềm nhiên đối mặt với tội phạm đáng sợ, cũng có thể không hề sợ hãi chiến đấu với mọi nguy hiểm, nhưng khi đối diện với người trong lòng, cô lại rụt rè e lệ, chẳng biết làm sao, thậm chí còn chậm hiểu.

Tư duy logic trong đầu cô đã trở nên vô ích, bởi tình cảm hoàn toàn không có logic.

Không biết nó đến từ đâu, vì lẽ gì mà xuất hiện thì sao có thể có logic chính xác đây?

Thậm chí cô còn không chắc, liệu rốt cuộc Dương Viêm có tình cảm như vậy với cô không... Nhỡ đâu không có thì sao? Nhỡ đâu cô hiểu lầm thì sao? Nhỡ đâu cô nghĩ nhiều thì sao?

Nhưng trong từ điển của cô, chưa từng có từ chùn bước.

Trong từ điển của cô, cụm từ xuất hiện nhiều nhất, là chủ động xuất kích.

Nhưng cô đánh giá cao da mặt cô rồi, chủ động xuất kích thành công xong, cô thấy người Dương Viêm cứng đờ trong nháy mắt, bản thân cô cũng sững người một giây, sau đó cô gấp rút muốn thoát khỏi hiện trường phạm tội.

Không sai, chính là phạm tội, chưa được người khác cho phép đã tự ý tiếp xúc thân mật, chẳng phải đang phạm tội sao?!

Nào ngờ, cô không thể trốn thoát... Đã không thể trốn thoát, còn bị người ta phản kích, hơn nữa phản kích còn tương đối... mãnh liệt.

Anh ôm cô vào ngực, nói nhiều điều bên tai cô lắm, vô số biết bao điều.

Cô nghe rõ ràng từng chữ, cuối cùng không biết tại sao lại bật khóc.

Có lẽ vì chưa từng nghĩ tới, trên đời này sẽ có một người yêu cô tới nhường ấy, sẽ thương cô đến mức như thế, hơn nữa còn bắt đầu từ thời khắc mà cô hoàn toàn không nhận ra.

Bấy giờ cô mới phát hiện, hóa ra bao lâu nay, cô vẫn luôn được tình yêu của người đàn ông này bảo bọc. Mỗi một kỷ niệm ấm áp hạnh phúc, anh luôn âm thầm làm cho cô.

Chăm sóc đặc biệt mà cô từng nghĩ, không chỉ đơn thuần là chăm sóc.

Chẳng qua do mình, cô gái ngốc nghếch này phát hiện quá muộn.

Nhưng sau đó ngẫm lại, thật ra cũng đúng lúc. Nếu là trước đây, cô sẽ thấy mình còn chưa đủ kiên cường, cũng không có dũng khí chấp nhận tình yêu của bất kỳ ai. Song, sau khi kinh qua vô số phong ba với anh, chứng kiến nhiều mặt đen tối và yếu đuối của nhân tính, cô ngày càng kiên định tin tưởng vào tương lai của bản thân. Từ giây phút này, cô mới thực sự bắt đầu không còn sợ hãi ký ức trong quá khứ, cũng không cần sợ mình rơi vào ác mộng nữa.

Bởi lẽ ở bên cạnh cô, cô luôn có thể cảm nhận được một sức mạnh vững chãi đầy ấm áp.

Thế nên, không sớm không muộn, vừa vặn thích hợp.

...

Khi nhận được điện thoại của Diệp Tiểu Nhu, Thiệu Lương Vỹ kích động ném đôi đũa trong tay xuống: "Tiểu Nhu, cháu khỏe hơn chưa? Chú gọi cho Dương Viêm, thằng nhóc này nói cậu ấy sẽ chăm sóc cháu, nhưng cậu ấy làm gì biết chăm sóc người khác..."

Diệp Tiểu Nhu hắng giọng, nói: "Chú Thiệu, cháu muốn báo chú một chuyện."

"Chuyện gì vậy cháu?"

"Cháu và Dương Viêm đang yêu nhau."

Thiệu Lương Vỹ im lặng chừng hơn mười giây, mới hỏi: "... Chú hơi lãng tai, cháu vừa nói gì? Cháu với ai, yêu nhau gì cơ?"

"Là cháu đánh úp anh ấy, sau đó vì chịu trách nhiệm với anh ấy nên cháu quyết định quen anh ấy. Đúng, là kiểu quen mà chú nghĩ đấy ạ. Chú Thiệu chú biết mà, cháu luôn là một người nghiêm túc, chưa bao giờ lấy mấy việc này ra đùa."

Thiệu Lương Vỹ vuốt mặt: "... Cháu vui là tốt rồi, vậy thì sao, chú đã sớm biết thằng nhóc Tiêu Ngũ không xứng với cháu. Nhưng... ông chủ Dương, người này tốt thì tốt, nhưng cậu ấy có lai lịch phức tạp, nhiều tâm tư. Cháu cần phải suy nghĩ thật kỹ..."

"Chú Thiệu cứ yên tâm, người chịu thiệt cũng không phải cháu ạ."

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Cúp điện thoại, Thiệu Lương Vỹ vẫn chìm trong trạng thái mông lung.

Vốn dĩ ông giao người cho Dương Viêm nhờ cậu ấy săn sóc, muốn Diệp Tiểu Nhu đi theo cậu ấy để thích ứng với xã hội mới. Nhưng không hề ngờ rằng... việc này đã dâng cô con gái đáng yêu nhà mình cho người ta rồi?

Điều hối hận nhất cả đời ông là không thể nuôi nấng Diệp Tiểu Nhu khi cô còn nhỏ, còn đưa cô tới một gia đình mang lại cho cô nhiều ký ức đau khổ, nên ông vẫn luôn đối xử với cô chẳng khác gì con gái ruột. Nhưng ông không phải một người biết thể hiện tình cảm, cũng không phải một người biết chăm sóc người khác, nhất là khi chân còn khuyết tật. Do đó, suy đi nghĩ lại, người có xuất thân bối cảnh và thực lực lớn mạnh như Dương Viêm mới là lựa chọn tốt nhất.

Ông cứ nghĩ, nếu Dương Viêm có thể quý mến cô gái này, có thể xem cô như em gái mà chăm sóc thì cũng tốt, nhưng nào ngờ... cậu ấy lại biến Tiểu Nhu thành... cô gái của mình?

Chú Thiệu không biết nên cảm thán hay nên khóc một trận, ông đành cầm điện thoại, bày tỏ cảm xúc với cậu học trò xui xẻo nhà mình: “Tiêu Ngũ, trò biết gì chưa?”

Tiêu Ngũ mơ màng: “Biết gì thưa thầy? Xảy ra chuyện gì sao?”

“Chuyện lớn đó!” Thiệu Lương Vỹ tức giận nói: “Công chúa nhỏ nhà chúng ta bị ông chủ Dương lừa chạy rồi, trò còn chưa biết nữa?”

Công chúa nhỏ nhà chúng ta... Khoan đã... Thầy đang nói ai, nhà họ làm gì có công chúa nhỏ.

À không không, nói vậy thì quả thực có một.

"... Thầy nói Tiểu Nhu à?" Tiêu Ngũ thở dài: "Em nhìn ra từ lâu rồi, Tiểu Nhu rất dựa dẫm vào anh ta."

"Trò đã biết từ lâu?!"

Thiệu Lương Vỹ răn dạy một hồi, trách anh ta không chăm sóc tốt Tiểu Nhu. Giờ Tiểu Nhu đã hoàn toàn bị ông chủ Dương bắt đi rồi, cũng trách anh ta không nói trước cho ông chuyện hai người có tình cảm với nhau. Ông nói một lát, giọng cũng trở nên buồn rầu, ông giận chính mình đã lựa chọn sai lầm lúc trước, không tự nhận nuôi Tiểu Nhu gì đó. Tiêu Ngũ nghe xong, tâm trạng phức tạp, thầm nghĩ hiện tại nói gì cũng đã muộn. Tiểu Nhu đã trở thành cục cưng nhà người khác, họ hối hận cũng vô dụng.

Ai bảo đó là một người đàn ông mà ngay cả anh ta cũng không thể không bội phục chứ.

...

Khi Diệp Tiểu Nhu tới công ty, tâm trạng vốn đang vui vẻ, nhưng cô vừa bước vào lại cảm nhận được một bầu không khí quái lạ.

Không ai ra đón cô sao? Hay chúc mừng cô phá được vụ án bắt được kẻ xấu?

Diệp Tiểu Nhu cố ý hắng giọng hai tiếng, rồi nhìn qua, thấy Lâm Linh đang cầm ly nước ngẩn người trong phòng của mình, Diêm Tiêu Tiêu và lão Mã ngồi kế nhau không rõ đang xem gì, Giang Thạc đang trầm ngâm dựa ở cạnh tường.

Xem ra cô nghĩ nhiều rồi, chắc họ không cảm thấy vui vẻ lắm.

Cô bĩu môi, lẳng lặng bước đến vị trí của mình, nhưng cô vừa ngồi xuống, bỗng nghe một tiếng thét chói tai, cô bị dọa lập tức nhảy dựng lên: “Sao vậy sao vậy?”

Là tiếng hét của Diêm Tiêu Tiêu đã phá vỡ bầu không khí im ắng kỳ quái, sau đó lão Mã cũng kêu lên, rồi tới Lâm Linh. Ba người như phát điên vừa la to vừa chạy đến chỗ cô, vây quanh cô thành một vòng tròn.

Lâm Linh nhào thẳng vào lòng cô: “Tiểu Nhu, tốt quá, cô không sao hết, bọn tôi nhớ cô lắm hu hu hu!”

Diêm Tiêu Tiêu vươn hai tay ôm cô: “Tốt quá Tiểu Nhu, sau cùng em cũng phát hiện ra tình cảm của sếp. Rốt cuộc người mẹ già này không cần nặng lòng nữa rồi hu hu hu.”

Lão Mã che mặt nói: “Ông chủ vĩ đại cô đơn lẻ bóng của tôi ơi, cuối cùng cậu cũng tìm được cô gái mình thích rồi, chú già này có thể yên tâm rồi hu hu hu.”

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Diệp Tiểu Nhu: “...”

“Sao mọi người biết vậy?!” Cô khó tin hỏi: “Tôi còn chưa nói cho mọi người mà.”

Lão Mã lập tức trở nên nghiêm túc, bắt chước vẻ trịnh trọng của Dương Viêm, nói: “Lão Mã, tôi báo với anh một chuyện.” Ông ta hít sâu một hơi, biểu cảm càng thêm nghiêm túc: “Tôi và Tiểu Nhu đang ở bên nhau.”

Diệp Tiểu Nhu: “... Sếp nói sao? Chính miệng nói?” Cô còn tưởng chỉ có cô mới vội vã kể cho người trong nhà mình thôi. Trong lòng cô, Thiệu Lương Vỹ đã sớm là người thân, còn Diệp Uyển...

cô quyết định một thời gian nữa sẽ dẫn Dương Viêm tới thăm, xem tình hình của bà ấy.

“Ông trời ơi, chị thật sự không tưởng tượng được trông sếp sẽ thế nào khi tỏ tình với em đấy.” Diêm Tiêu Tiêu như cô gái đang đu thần tượng, trong ánh mắt nhìn Diệp Tiểu Nhu ngập tràn sao nhỏ: “Nhanh nhanh, kể chị nghe, sếp tỏ tình với em ra sao? Hai người tiến triển đến bước nào rồi? Định khi nào kết hôn? Tuần trăng mật trong nước hay nước ngoài? Hôn lễ chọn nơi nào?”

Lâm Linh cũng kích động sôi nổi: “Từ từ, sao tôi còn vui hơn tự mình yêu đương nhỉ? Mà chị Tiêu Tiêu, chị hỏi mấy việc này có phải hơi sớm không? Hiện giờ, sếp và Tiểu Nhu mới yêu đương thôi, có lẽ kết hôn vẫn.. vẫn còn sớm ấy?” Dứt lời, cô ấy không xác định nhìn Diệp Tiểu Nhu.

Diệp Tiểu Nhu: “Tôi... Mọi người đợi chút, mọi người để tôi tiêu hóa một tí đã.”

Giang Thạc ló đầu ra: “Người nên tiêu hóa là bọn tôi mới đúng, cô có biết lúc biết tin bọn tôi đã sốc cỡ nào không? Ngoại trừ cô, từ trước tới nay sếp chưa từng rung động với bất cứ người phụ nữ nào! Chúng tôi cho rằng cả đời này anh ấy sẽ kính dâng thời gian và sức lực cho công việc thôi đó.”

Khi họ đang vây quanh Diệp Tiểu Nhu hào hứng bừng bừng, một giọng nói chợt truyền đến trên đỉnh đầu.

“Bây giờ là thời gian mở tiệc trà sao?”

Nghe giọng điệu đầy uy nghiêm của Dương Viêm, ai cũng thẳng lưng lên ngay.

Lâm Linh: “... Sếp trở về khi nào thế? Tôi không hề nhận ra.”

Giang Thạc: “... Sếp vẫn luôn ở đây, anh ấy tới sớm hơn chúng

ta.”

Diêm Tiêu Tiêu: “Mẹ ơi, vừa rồi sếp nghe hết rồi sao? Chúng ta bàn về tuần trăng mật của sếp trong giờ làm việc, hơi giống mở tiệc trà thật...”

Lão Mã: “Không sao đâu, tâm trạng sếp tốt lắm, anh ấy sẽ không trừ tiền thưởng của chúng ta đâu, đúng không, Tiểu Nhu?”

Diệp Tiểu Nhu định trả lời, lại nghe giọng Dương Viêm truyền ra từ camera: “Diệp Tiểu Nhu, lên họp.”

Mấy người nhìn Diệp Tiểu Nhu chăm chú.

Ấy, sếp và bà chủ họp riêng, vậy chẳng phải đang lợi dụng thời gian làm việc để hẹn hò sao? Đúng là đáng xem!

Diệp Tiểu Nhu cố gắng giữ vẻ nghiêm nghị trên khuôn mặt nhỏ nhắn, ráng nhịn cười, cô lên lầu.

Cô vừa đẩy cửa phòng làm việc ra, Dương Viêm đã dễ dàng bế cô lên, đặt trên bàn làm việc.

Diệp Tiểu Nhu mới nhận ra anh muốn làm gì thì anh ôm cô vào lòng, không nhịn được mà chặn môi cô.

“Không phải... họp à?”

“Ừa, phải họp thật.”

“...” Cô biết mà, người này chưa bao giờ chơi đúng luật, vài ngày qua, cô đã bị lừa như vậy N lần! Nhưng cô lại hoàn toàn không thể chống cự.

Tình cảm bị đè nén quá lâu, luôn cần thời gian bùng nổ, thế nên không riêng gì Dương Viêm, ngay cả cô cũng không kìm được

suy nghĩ muốn thân mật.

Mãi tới khi cô thở hổn hển lấy lại tinh thần, Diệp Tiểu Nhu sực nhớ ra một việc quan trọng: “À, em đang định hỏi anh, người chưa bao giờ lộ diện trong nhóm công việc, để nickname ngày thành lập Đảng Cộng sản Trung Quốc, là ai vậy?”

Hai mắt Dương Viêm chợt trở nên rõ ràng hơn: “... Sao thế, sao bỗng dưng em hỏi điều này?”

Chương 67

“Vì sáng nay em mới phát hiện, người này gửi kết bạn cho em.” Diệp Tiểu Nhu hoài nghi kể: “Gửi vào nửa đêm hôm qua, trước kia em còn đoán đây là tài khoản phụ của anh, sau đó lại cảm thấy không phải, vậy rốt cuộc là ai nhỉ?”

Dương Viêm hơi ngẩn ra: “Em nói, nửa đêm hôm qua ông ấy gửi kết bạn cho em, tài khoản WeChat dùng biệt danh là ngày thành lập Đảng Cộng sản Trung Quốc? Em chắc không?”

Hiển nhiên đối với anh, chuyện này rất khó tin, nếu không thì anh tuyệt đối sẽ không dùng giọng điệu không xác định “em chắc không” này.

Diệp Tiểu Nhu đưa điện thoại cho anh xem.

“Em đồng ý kết bạn rồi?”

“Vâng, nhưng em và người đó không hề nói gì, em cũng không biết người đó, nên muốn hỏi anh trước.”

Dương Viêm nhìn tấm hình đại diện kia, trầm ngâm một lát.

Đây là một bức ảnh đại diện rất bình thường, giống cảnh của một công trình kiến trúc nào đó.

Dương Viêm nói: “Em thông minh như vậy, nhất định có thể đoán được.”

“Là người rất quan trọng với anh sao?”

“Ừa.”

“Đàn ông, cực kỳ quan trọng, trong nhóm công việc.” Diệp Tiểu Nhu mở to mắt, mặc dù cảm thấy khó tin, nhưng cũng không còn khả năng nào khác: “... Bố anh? Trước giờ chưa từng nghe anh đề cập tới.”

“Thật ra, ban đầu công ty này do bố anh thành lập, nhưng kể từ lúc mẹ anh mất, ông ấy không còn lòng dạ nào xử lý công việc nữa, đành gọi anh về thành phố C.” Dương Viêm kéo cô ngồi xuống sô pha: “Năm ấy anh hai mươi bốn tuổi, vốn định tiếp tục du học. Nhưng sau khi mẹ anh qua đời hai năm, cuộc sống của ông ấy vẫn rất hỗn loạn, ông ấy đã chuyển hết tất cả tài nguyên và mối quan hệ cho anh. Anh chỉ còn cách giải quyết từng hợp đồng đã ký của khách hàng, rồi tiếp nhận công ty của ông ấy, nếu không hiểu điều gì thì sẽ nhờ ông ấy hướng dẫn. Nhưng không ngờ vài tháng sau, ông ấy nhận thấy anh có thể độc lập cáng đáng công việc thì đã rời đi ngay.”

“Đi rồi?”

“Ừa, anh đã kiểm tra tung tích của ông ấy khắp nơi, ắt hẳn ông ấy đã đi hết trong nước, sau đó ra nước ngoài. Cho tới bây giờ, đã hai năm rồi anh và ông ấy vẫn chưa liên lạc.” Khi kể những điều này, Dương Viêm hơi bất đắc dĩ: “Ông ấy bảo muốn lặng lẽ du lịch vòng quanh thế giới. Trước khi đi còn mang theo tro cốt của mẹ anh, từ hai năm trước anh đã không còn hỏi thăm người xung quanh về tin tức của ông ấy nữa. Anh hiểu ông ấy cần yên tĩnh, cũng biết ông ấy sẽ thực hiện lời hứa với mẹ anh trước khi bà ấy mất, sống thật tốt đúng như mong ước của bà ấy. Anh nghĩ chờ tới lúc ông ấy muốn liên lạc với anh, tự khắc ông ấy sẽ liên lạc thôi.”

“Do đó, sở dĩ anh còn giữ tài khoản của ông ấy trong nhóm công

việc, vì muốn để ông ấy biết anh vẫn đang làm việc rất tốt à?"

Nghe anh kể, Diệp Tiểu Nhu hơi đau lòng, cả hai đều bị người thân bỏ lại, điểm khác nhau là chắc chắn Dương Viêm và bố anh vô cùng yêu thương nhau. Máu mủ tình thâm vẫn luôn tồn tại, mối ràng buộc giữa tình thân sẽ không phai nhạt, dẫu khoảng cách xa xôi tới mấy. Cô có thể cảm nhận được, Dương Viêm luôn luôn nhớ về bố mẹ anh.

"Ông ấy vốn là người sáng lập công ty, nên anh luôn hy vọng ông ấy có thể chứng kiến từng bước phát triển của nơi này."

"Nhưng tại sao bỗng nhiên ông ấy lại kết bạn với em?" Diệp Tiểu Nhu khó hiểu nghiêng đầu, nghi hoặc nhìn khung chat trống không: "Có chuyện gì tại sao không liên lạc với anh trước chứ?"

"... Anh cũng không rõ, bố anh là người hành động không theo lẽ thường, có lẽ..." Dương Viêm hơi khựng lại, nói: "Chắc hẳn ông ấy đã biết chuyện chúng ta đang quen nhau."

"À..." Diệp Tiểu Nhu che miệng, bối rối nhìn anh.

Đâu chỉ biết không, mà còn biết được không ít nữa.

Tuy trong nhóm công việc đa phần chỉ dùng để thảo luận làm việc, nhưng vẫn sẽ có lúc đùa giỡn. Ví dụ như, có lần lão Mã đã chụp vẻ ngốc nghếch của cô khi đội mũ bảo hiểm đàn ông rồi gửi vào nhóm công việc, còn bảo mình gửi nhầm. Cô còn nghe kể khi cô vừa tới chưa tham gia nhóm, Lâm Linh cũng lỡ tay gửi tin nhắn khen cô đẹp vào nhóm công việc. Càng đừng nói thỉnh thoảng họ còn có thể trêu cô và Dương Viêm...

Thế nên trên thực tế, thông qua nhóm công việc, bố Dương Viêm không chỉ nắm được tình hình công việc của họ, mà còn biết về tình cảm của con trai ông ấy!

“Em nhớ dạo trước có nghe nói bố anh là thám tử nổi tiếng...”

“Ừa.” Dương Viêm nghiêm túc gật đầu, một tay lặng lẽ ôm eo cô: “Nên ấy, lần này ông ấy không gửi kết bạn với đồng nghiệp của công ty đâu, mà là...”

Mà là con dâu tương lai của ông ấy.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Dù Dương Viêm bỏ lửng câu, nhưng từ niềm vui ánh lên trong mắt anh, cô cũng hiểu những lời phía sau anh muốn nói là gì.

“Họ cũng biết tài khoản này là của bố anh sao?”

“Hiện giờ trong công ty chỉ mình lão Mã biết, chắc anh ấy không nói cho người khác đâu. Nhưng đây cũng không phải bí mật, anh chưa từng cố gắng giấu giếm gì, chẳng qua... họ vẫn luôn nghi ngờ đó là tài khoản phụ của anh.”

“Nói thật, trước kia em cũng từng đoán như vậy, nhưng không cần thiết nữa. Dù sao cũng chẳng phải nhóm tin đồn mà tụi em lén phàn nàn về công việc, anh dùng tài khoản phụ tham gia làm gì chứ...”

Dương Viêm đăm chiêu bảo: “Em đã nhắc anh, có lẽ anh nên tạo một tài khoản phụ tham gia nhóm tán dóc riêng tư của mọi người nhỉ?”

“Hay khỏi đi anh...”

Dương Viêm cười cười, anh nói giỡn thôi, anh sẽ không bao giờ tham gia vào bất kỳ chuyện riêng tư nào về cuộc sống cá nhân của nhân viên, đương nhiên, cô gái trước mắt này là ngoại lệ.

Ban đầu anh chỉ để tâm, nhưng về sau thì cứ muốn chăm sóc cô

mãi, muốn ngắm nụ cười của cô, muốn giúp cô tận hưởng niềm hạnh phúc dẫu chỉ một chút.

Tới tận bây giờ, anh đã nhận định, cô gái trước mặt này chính là người anh muốn yêu thương cả đời.

Thấy hai mắt Dương Viêm chợt trở nên thâm trầm, Diệp Tiểu Nhu vội thoát khỏi tay anh: “Sếp, còn đang giờ làm việc đó, làm phiền anh... kiềm chế một tí.” . Đam Mỹ Hay

Dương Viêm giữ chặt tay cô: “Anh đã kiềm chế rất lâu.”

“Bao lâu?”

“Chẳng đếm nổi bao nhiêu đêm nữa.”

Diệp Tiểu Nhu híp mắt: “Ý anh là, tối nào cũng anh nghĩ đến em?”

“Bằng không thì sao?”

Diệp Tiểu Nhu hồi tưởng một chút.

Cô bỗng phát hiện, thật ra không chỉ mình anh, ngay cả bản thân cô cũng chẳng đếm nổi số đêm. Cô vừa nhắm mắt, trong đầu sẽ lập tức xuất hiện hình ảnh ở với anh vào ban ngày. Tuy khi đó phần lớn là suy nghĩ về vụ án, nhưng mỗi một lần nhớ tới thì luôn hiện diện bóng dáng của anh. Trong vô thức, hình bóng người đàn ông này đã khắc sâu vào từng phút từng giây trong tâm khảm cô.

Chẳng qua, trước đây cô không nhận ra, thực chất cô đã hình thành một sự dựa dẫm khó lòng kìm nén với anh từ lâu.

Mỗi buổi sáng trước khi tới công ty, tâm trạng vui vẻ của cô không chỉ vì sắp bắt đầu một ngày làm việc hay thấy đồng

nghiệp đáng yêu, mà hơn tất cả là do cô sắp được gặp anh.

Ngày nhớ đêm mong, tâm tâm niệm niệm.

Chỉ vì người này.

“Tiểu Nhu, có thư của cô này!”

“Thư?” Nghe tiếng gọi dưới lầu, Diệp Tiểu Nhu vội đẩy Dương Viêm ra: “Em xuống xem thử, sao có người viết thư cho em nhỉ?”

Cô xuống xem, nhóm Diêm Tiêu Tiêu đang vây quanh quan sát lá thư bất ngờ kia.

“Ồ, đây là kiểu phong bì rất cao cấp đấy, loại giấy này tôi chỉ từng thấy vào mười năm trước thôi...” Lão Mã vuốt cằm nghiên cứu: “Sao tôi cứ nghĩ... Ôi chao, hình như tôi đoán ra là ai rồi.”

Hai mắt ông ta sáng lên, lão Mã chợt ngẩng đầu nhìn Dương Viêm đang xuống cầu thang: “Sếp, không tránh được rồi!”

“Không sao.” Vẻ mặt Dương Viêm rất bình tĩnh: “Chuyện sớm muộn thôi.”

Giang Thạc lấy con dao nhỏ chuyên mở thư đưa cho Diệp Tiểu Nhu. Tuy họ vẫn chưa hiểu đã xảy ra chuyện gì, nhưng nghe đối thoại giữa lão Mã và Dương Viêm, họ đoán trong thư này chắc chắn chứa tin gì đó đặc biệt, khiến họ rất tò mò.

“Sếp, có cần chúng tôi tránh đi không?” Giang Thạc nhìn Dương Viêm.

Dương Viêm đáp: “Không cần, mọi người cứ xem đi.” Hiển nhiên anh đã đoán ra nội dung bên trong.

Vì thế trong ánh mắt như "như hổ rình mồi" của mọi người, Diệp Tiểu Nhu mở thư ra.

Bên trong để một lá thư mời tinh xảo và một tấm thẻ.

"Diệp Tiểu Nhu thân mến, tôi chân thành mời cháu..." Diêm Tiêu Tiêu tiến lên đọc một câu, mở to hai mắt: "Đây là... thư mời của Chủ tịch, ông ấy muốn mời Diệp Tiểu Nhu ra nước ngoài đến trường đại học của ông ấy học tập?!"

Lão Mã vỗ tay: "Suýt quên mất, bố của sếp chúng ta là Giáo sư của trường đại học nổi tiếng bên nước ngoài, ông ấy chủ yếu nghiên cứu về Tâm lý học Tội phạm và hồ sơ tâm lý tội phạm. Nhất định ông ấy đánh giá cao thiên phú của Tiểu Nhu, nên muốn mời cô ấy đến học. Tiểu Nhu, đây là cơ hội cực kỳ tốt đó."

Diệp Tiểu Nhu cầm tấm thẻ, bên trên viết: Tiểu Nhu, hy vọng cháu có thể suy nghĩ thật kỹ, chờ mong câu trả lời của cháu.

Đề tên: Dương Giản Chi.

Cô nhìn Dương Viêm, Dương Viêm bảo: "Tự em quyết định, dù em muốn thế nào, anh cũng sẽ ủng hộ em."

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Diêm Tiêu Tiêu nói: "Bất luận ra sao, xem chừng Chủ tịch Dương của chúng ta rất tán thưởng Tiểu Nhu. Nếu Tiểu Nhu có thể đi, không chỉ có thể tiếp thu được vô số kiến thức, mà còn có thể mạ vàng trở về nữa đấy. Dĩ nhiên, bọn tôi luôn ủng hộ quyết định của Tiểu Nhu."

Diệp Tiểu Nhu gật đầu.

Diêm Tiêu Tiêu nói đúng, dù cô thông minh cỡ nào, cũng chưa chắc sẽ được phát huy tài năng của mình nhiều hơn, cô lại

không thể dựa dẫm Dương Viêm mãi. Điều cô cần, là có thể trở thành người kề vai chiến đấu cùng Dương Viêm.

Chưa kể, cô cũng cần một địa vị để xứng đôi với địa vị của anh. Dẫu thế nào, điều này cũng đại diện cho tương lai của cả hai, đại diện cho tương lai của chính cô.

“Mình quyết định rồi, mình muốn đi học tiếp.”

Cô hạ quyết tâm, vì con đường sau này của mình, cũng vì con đường sau này của họ.

Ban đêm, cô gửi tin nhắn trả lời cho bố Dương Viêm.

Còn Dương Viêm ở trong phòng sách, gọi điện trò chuyện với bố gần một giờ. Cô không tới nghe họ nói gì, cũng không hỏi, vì đó là chuyện giữa bố con hai người. Dương Viêm cũng không hỏi cô trả lời bố anh thế nào. Họ biết rõ người kia cần gì, thế nên đều ngầm hiểu trong lòng.

Hôm sau cô báo cho mọi người quyết định này, Tiêu Ngũ và Thiệu Lương Vỹ hay tin, cũng gọi cô tới ăn cơm cùng.

Trên bàn cơm, trước ánh mắt chờ mong của Tiêu Ngũ, Diệp Tiểu Nhu gọi anh ta một tiếng anh trai.

Tiêu Ngũ không biết nên cảm động hay nên vui mừng, rõ ràng là một con người cao lớn lại đỏ hoe mắt, ắt hẳn vì anh ta đang nhớ về quá khứ: “Em gái ngoan, anh trai vĩnh viễn ủng hộ em.”

“Với khả năng của cháu, dù chương trình học kéo dài hai ba năm, cháu cùng lắm cũng chỉ cần hơn một năm là có thể hoàn thành rồi. Cho nên, cháu sẽ không đi quá lâu, đúng không?”

Diệp Tiểu Nhu gật đầu: “Dạ, cháu sẽ tập trung học tập, dốc hết sức rút ngắn thời gian.”

Ba ngày sau.

Họ tiễn Diệp Tiểu Nhu lên máy bay, Diêm Tiêu Tiêu và Lâm Linh, kể cả Giang Triều đều giàn giụa nước mắt, Tiêu Ngũ đẩy xe lăn của Thiệu Lương Vỹ, nhìn khắp nơi tìm Dương Viêm nhưng vẫn không thấy anh.

“Tên này đâu rồi? Đừng bảo không đến tiễn em đấy!” Mặt Tiêu Ngũ đen lại.

Diệp Tiểu Nhu cười nói với anh ta: “Đừng nóng, anh trai, anh sẽ nhanh chóng biết anh ấy ở đâu thôi.”

Nhìn cô mỉm cười, Tiêu Ngũ bỗng hiểu ra, sắc mặt dịu đi hẳn: “Anh yên lòng rồi.”

Tạm biệt mọi người xong, Diệp Tiểu Nhu bước qua cửa an ninh. Khi đi ngang qua phòng chờ máy bay của khoang hạng nhất, cô đã gặp một bóng dáng quen thuộc.

Người đàn ông cầm một quyển tạp chí, đặt vali bên người.

Diệp Tiểu Nhu lặng lẽ bước qua, đứng sau anh cúi xuống: “Anh ơi, anh đi một mình sao? Có thể ngồi cùng không?”

Lúc cô tới gần, khóe môi anh đã nhếch lên.

“Có phải đi một người không, em còn không rõ à?” Anh nâng tay lên, kéo cô đến bên người: “Chắc ai cũng khóc nhỉ?”

“Vẫn ổn, có điều không ngờ Giang Triều khóc còn to hơn cả chị Tiêu Tiêu và Lâm Linh.” Nghĩ đến cảnh Giang Triều khóc nức nở, Diệp Tiểu Nhu cười lắc đầu: “Anh cứ yên tâm đi như vậy ư, lỡ có việc cần anh tự giải quyết thì sao...”

“Gọi video là được.” Anh nói: “Đừng lo, họ đã làm quen việc rồi. Huống chi, với năng lực của em, không lâu nữa là có thể dẫn anh trở về mà.”

Diệp Tiểu Nhu cười: “Cũng phải, vậy em chỉ có thể gắng sức học hành, tranh thủ đưa cả bố anh trở về luôn.”

Đợi đến khi hai người ngồi trên máy bay, Diệp Tiểu Nhu ngắm từng đám mây bay bên ngoài, trong tâm trí hồi tưởng về từng việc đã qua.

Cuộc đời của cô, luôn tràn ngập vô vàn ẩn số.

Song, không phải cuộc đời của mỗi người đều như vậy sao?

Kinh qua muôn trùng trắc trở để trưởng thành, và trên con đường trưởng thành, sẽ không ngừng gặp gỡ vô số người.

Mãi tới khi gặp được bất ngờ chưa từng chờ mong kia.

Người cô yêu, là điều bất ngờ tốt đẹp nhất cả đời này của cô.

Cô hy vọng mỗi người đều có thể may mắn như cô, dẫu gặp phải khó khăn gì cũng có thể kiên cường vượt qua. Hy vọng mỗi người đều có thể tìm được mục tiêu của cuộc đời như cô, cũng tìm được tình yêu chân thành đáng trân trọng suốt kiếp.

“Mệt thì ngủ một lát đi em.” Anh cầm tay cô: “Anh sẽ ở bên cạnh em, cứ yên tâm ngủ nhé.”

“Vâng, có anh ở đây, tốt quá.”

Cô tựa vào vai người đàn ông, khẽ nhắm hai mắt.

Và khi tỉnh dậy, tương lai tốt đẹp đồng hành cùng anh sẽ đón chờ cô.

— HOÀN THÀNH PHẦN TRUYỆN CHÍNH —

Chương 68: Ngoại truyện 1

Mùa đông khắc nghiệt, thành phố C đổ tuyết lớn hiếm thấy. Chưa đầy một ngày, tuyết lớn trắng xóa đã bao trùm cả thành phố, không khí buốt giá làm từng người đi trên đường lạnh run.

Thiệu Lương Vỹ khép chặt áo khoác quân đội màu xanh, cẩn thận nhét một thứ vào túi áo khoác, tránh để ít hơi ấm này lọt ra ngoài.

Tăng ca từ đêm qua đến giờ, đã cả đêm anh* không trở về. Mặc dù đã nhờ hàng xóm trông chừng, nhưng nghĩ đến đứa bé đáng thương trong căn hộ kia, anh vẫn không nhịn được mà thở dài. Sau khi xuống xe, anh gấp gáp chạy về. Đường đóng băng, khi chạy anh còn suýt vấp ngã.

*Phần đầu của ngoại truyện này kể về thời trẻ của Thiệu Lương Vỹ, Allin sẽ đổi ngôi xưng thành "anh" ạ.

Thật ra ngã cũng không sao, nhưng không thể làm vỡ thứ mới vừa mua được.

Lên lầu, anh vừa chuẩn bị lấy chìa khóa, cửa đã mở ra từ bên trong.

Anh sửng sốt ngẩng đầu, cô bé bên trong cửa lộ ra một cái đầu, cười khúc khích: "Chú Thiệu, chú đã về rồi."

"Sao cháu mở cửa như vậy? Cũng không hỏi xem là ai nữa, chú có chìa khóa, không cần cháu mở." Vừa vào anh lập tức khuyên

bảo cô bé: “Ngộ nhỡ cháu mở cửa phát hiện không phải chú mà là người ngoài thì sao đây?”

“Không thể đâu, cháu nhận ra tiếng bước chân của chú đó, chú vừa vào hành lang cháu đã biết là chú rồi.”

“Cháu rất chắc à?”

“Chắc chắn.” Cô chỉ chỉ tai mình: “Tai cháu thính lắm đấy.”

Thiệu Lương Vỹ cười lấy một củ khoai lang nướng nóng hầm hập trong lòng ra. Cô bé vui vẻ hoan hô, cầm khoai lang nướng vui vẻ xem đi xem lại thật kỹ một lúc, rồi mới cẩn thận bẻ làm hai, đưa phần lớn hơn cho anh.

“Cháu ăn đi, chú ăn rồi.”

Nhưng cô bé vẫn kiên trì muốn anh ăn: “Chú không ăn cháu cũng không ăn.”

Thiệu Lương Vỹ biết không thể khiến cô bé đổi ý, đành bẻ một miếng nhỏ, còn lại đưa cô bé hết, bấy giờ cô bé mới bắt đầu ăn phần của mình.

Nhìn cô gái nhỏ cười vui vẻ trước mắt, Thiệu Lương Vỹ thầm cảm thán, một cô bé thông minh đáng yêu như vậy, may mà được mình phát hiện. Nếu không, còn không biết cô bé sẽ gặp phải chuyện gì nữa.

Anh chợt nhớ tới việc vào hai tháng trước.

Anh đuổi theo một tên tội phạm bỏ trốn, lái xe suốt hai ngày với mấy anh em cảnh sát, băng qua hai thành phố, cuối cùng tới một thôn nhỏ miền núi, bắt được người ở chân núi.

Họ không chợp mắt suốt hai ngày, đành tìm một nhà nghỉ địa

phương ở tạm. Đó là nhà nghỉ sạch sẽ duy nhất trong thị trấn nhỏ dưới chân núi này. Đêm ấy họ thay phiên canh giữ tội phạm, đến lượt anh đã là rạng sáng. Anh ra ngoài tản bộ hút điếu thuốc. Lúc đang nghĩ không biết nơi này có thể thuận tiện ngắm mặt trời mọc không, anh bỗng bắt gặp một cô bé nhỏ tuổi ngồi xổm ở bên kia đường. Thời tiết chuyển lạnh, người địa phương đã mặc áo khoác dày, nếu không cũng phải mặc áo len dày chống rét. Nhưng trên người cô bé, chỉ có một bộ quần áo mùa thu mỏng manh, giày vải trên chân rách nát, lộ ra ngón chân chảy máu đầm đìa.

Lúc ấy Thiệu Lương Vỹ ngây ngẩn cả người.

Dù đã trôi qua rất nhiều năm, Thiệu Lương Vỹ vẫn không thể quên cảnh đấy.

Giữa trời đông giá rét, con đường hiu quạnh, cô gái nhỏ trong bộ quần áo tả tơi, đang ăn chung một miếng lương khô với một con mèo hoang.

Lương khô ít ỏi như vậy, ngay cả chính cô cũng không đủ lấp bụng, ấy mà vẫn còn muốn chia một nửa cho mèo hoang.

Nếu là đứa bé có gia đình, vậy không thể nào xuất hiện ở đầu đường vào lúc năm sáu giờ sáng trong tình trạng thế này, thế nên có lẽ cô bé là cô nhi không nơi nương tựa.

Đứa bé nhỏ như vậy, sao lại lưu lạc đầu đường xó chợ chứ?

Trong thành phố nơi anh ở, hầu như đã không còn thấy đứa trẻ lang thang khắp nơi thế này, dù có thì cũng sẽ nhanh chóng được cứu trợ.

Nhưng anh nhìn quanh bốn phía, đây vốn là thôn núi lạc hậu, không ai dư dả tiền bạc. Dẫu xuất hiện một đứa bé lang thang, trừ phi gặp được người tốt bụng, nếu không thì địa phương

cũng không có trung tâm hỗ trợ nào có thể giúp đỡ cô bé.

Thiệu Lương Vỹ không có con, nhưng thấy cô bé trước mặt như vậy, trong lòng anh chua xót quá đỗi. Anh quay đầu, dập tắt tàn thuốc bước vào nhà nghỉ, nói với bà chủ mình muốn mấy cái bánh bao thịt mới ra lò chuẩn bị làm bữa sáng cho khách, rồi anh dùng túi gói lại cẩn thận, cầm thêm bình sữa đậu nành nóng hổi. Nhưng khi anh ra ngoài, cô bé đã biến mất. Anh ôm bánh bao nóng tìm một vòng cũng không thấy, đành rầu rĩ không vui trở về.

Bà chủ thò đầu ra tò mò nhìn xem anh muốn làm gì, lúc thấy anh quay lại, cũng đoán được: "Cậu gặp bé gái lang thang kia rồi sao?"

"Đúng vậy, vừa rồi vẫn còn ngồi xổm bên ngoài, chị gái, chị biết cô bé à? Con nhà ai thế?"

"Không phải nhà ai cả." Bà chủ né tránh mắt anh, cảm thán kể: "Cũng không biết từ đâu đến nơi này xin cơm, khi trước thấy đáng thương nên tôi đã cho đồ ăn. Hầy... Dân ở đây không ai dễ dàng. Trước kia tôi có một họ hàng sinh sáu đứa con gái, không sinh được con trai, cuối cùng họ phải đưa đứa con út cho nhà khác, nhiều con gái như thế quả thực nuôi không nổi."

Nghe xong, Thiệu Lương Vỹ đã hiểu rõ.

Tại chốn lạc hậu này, vẫn tồn tại quan niệm trọng nam khinh nữ. Chính sách kế hoạch hoá gia đình cũng không thể kiểm soát nơi thôn núi. Vì thế có một số nhà sinh nhiều con gái, họ sẽ dùng biện pháp riêng để xử lý.

Hôm nay nhóm cảnh sát của anh sẽ áp tải tội phạm rời đi.

Nhưng anh ngồi bên ven đường suy nghĩ nửa ngày, trong đầu cứ xoay quanh hình bóng cô bé tội nghiệp ngồi gặm lương khô kia.

Anh rời đi như vậy, chắc chắn lương tâm sẽ rất cắn rứt. Anh đành báo một tiếng với đồng nghiệp, rồi chạy đến lãnh đạo huyện nơi đó hỏi. Bấy giờ anh mới biết được, hóa ra trên núi gần chỗ này từng có một cô nhi viện do chính phủ tài trợ xây dựng. Nhưng đầu năm nay vì sạt lở núi, cô nhi viện đơn sơ đã sụp hơn phân nửa. Thầy giáo duy nhất ở đó đã dẫn theo mấy đứa trẻ xuống núi, liên lạc với tổ chức phúc lợi vùng khác, sắp xếp nhận nuôi bọn trẻ. Chỉ còn một cô bé không ai nhận nuôi, mà không biết vì sao vào tối thầy giáo kia vội vàng rời khỏi, cô bé cũng biến mất. Qua vài ngày mới có người thấy cô bé lưu lạc một mình bên trấn nhỏ này.

“Anh muốn nhận nuôi à? Muốn nhận nuôi thì mang đi đi.” Lãnh đạo huyện địa phương nói.

Thiệu Lương Vỹ sửng sốt: “Cứ nhận nuôi đơn giản như thế sao? Không cần ký giấy tờ nhận nuôi gì ư?”

Vì anh đang mặc thường phục, cũng chưa nói mình là cảnh sát, lãnh đạo huyện kia xua tay: “Còn ký giấy tờ gì nữa, chẳng qua chỉ là đứa nhỏ không ai muốn, cũng không sống ở huyện chúng tôi. Anh sẵn lòng cho con bé một mái ấm thì cứ dẫn đi thôi. Dạo trước tôi còn nghe một tên ngốc chỗ chúng tôi khen ngoại hình của con bé khá xinh xắn. Nếu không ai chịu nuôi thật, nói không chừng chưa tới hai ngày đã bị người ta bế đi làm con dâu nuôi từ bé rồi.”

Thiệu Lương Vỹ vừa nghe vậy, trong lòng tức giận. Nhưng ngẫm lại, thôi quên đi, trời cao hoàng đế xa, nơi thôn nhỏ này, đúng là không có cách nào đối phó với mấy chuyện đó. Có điều, cô bé kia thật sự không thể ở lại đây.

Anh để đồng nghiệp canh giữ tội phạm, nói họ chờ anh một lúc. Sau đó một mình anh lái xe tìm kiếm từng nẻo đường, gần như muốn lục tung khắp phố lớn ngõ nhỏ trên trấn. Cuối cùng anh đành hỏi vài người mới phát hiện dấu chân đứa trẻ dưới chân

núi. Anh dừng xe, lần theo dấu chân tìm kiếm dọc đường, và rồi chứng kiến một cảnh tượng đủ để anh đau đáu cả đời.

Cô bé đang tự làm ổ cho mình.

Cô bé lê đôi chân lạnh cóng của mình, không rõ nhặt được nhiều cành khô và cỏ dại từ đâu. Xem ra cô bé khá thông minh, biết chọn một nơi khô ráo đủ bí mật giữa những thân cây khổng lồ, tạo thành một khu vực nhỏ. Cô bé đang cố gắng trèo lên thân cây, tựa như một chú chim nhỏ tự xây tổ, cô bé đã tạo cho mình một nơi có thể che mưa chắn gió.

Nhưng đứa trẻ khờ này, cô bé không thể thành công đâu. Dù vững chắc thế nào, nơi đó cũng không chịu nổi bão táp mưa sa lẫn gió lạnh thấu xương.

Bất chợt, dường như cô bé đã nhận ra điều gì, cô bé siết chặt nhánh cây trong tay, từ từ quay đầu nhìn.

Khoảnh khắc ấy, Thiệu Lương Vỹ có thể thấy rõ nỗi hoảng sợ lóe lên trong mắt cô bé. Có lẽ cảm giác bị người theo dõi từ phía sau này khiến cô bé nhớ tới kỷ niệm tồi tệ nào đó. Thế nhưng, ánh mắt của cô bé đã nhanh chóng trở nên kiên cường, cô bé vừa cầm lấy nhánh cây cứng nhất che trước cơ thể nhỏ bé của mình, vừa trừng mắt nhìn thẳng vào anh.

Mặt cô bé đầy bụi bẩn, tóc rối tung, nhưng ánh mắt sạch sẽ sáng ngời, quả thực giống hệt lời nhận xét của lãnh đạo huyện, đây là một cô bé có ngoại hình xinh xắn.

Thiệu Lương Vỹ cúi người xuống, cố hết sức làm dịu đi khí thế trên người mình, nhẹ giọng nói: “Cô bé, cháu đừng sợ, chú không phải người xấu.”

Rồi nghĩ lại, con mẹ nó mấy câu này có khác gì lời dạo đầu của kẻ xấu đâu?

Ấy mà sau một thoáng chần chờ, cô bé vẫn tin câu nhảm nhí kia của anh, cô bé buông nhánh cây trong tay xuống rồi bước về phía anh.

Câu đầu tiên cô bé nói với anh là: “Chú, chú còn bánh bao thịt không?”

“Sao cháu biết... cháu từng gặp chú à?”

Cô bé không trả lời, chỉ nhìn bàn tay trống không của anh, thất vọng li3m li3m đôi môi khô khốc của mình.

Thiệu Lương Vỹ ngồi xuống, gần như ngang tầm mắt với cô bé, dịu dàng nhìn cô bé, hỏi: “Nói cho chú biết, cháu tên gì, bao lớn rồi?”

“Cháu tên Tiểu Nhu, Nhu của dịu dàng, năm nay tám tuổi ạ.” Giọng cô bé trong trẻo, ánh mắt cũng đơn thuần, hoàn toàn không nhìn ra đây là một đứa trẻ bị vứt bỏ rơi vào cảnh lưu lạc.

Tám tuổi, theo như bình thường thì đã lên lớp ba. Khi cô gái nhỏ ở những gia đình khác chìm trong yêu thương của bố mẹ và dạy bảo của thầy cô, thì cô bé với quần áo rách nát, ngón chân đẫm máu này lại đang tìm nhánh cây khắp nơi, học theo động vật nhỏ tự xây tổ cho mình.

Trong lòng Thiệu Lương Vỹ nhói đau, anh xót xa vô cùng: “Chú dẫn cháu đi mua bánh bao thịt, mua thật nhiều bánh bao thịt nhé?”

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Tiểu Nhu nhìn anh một lát.

Thiệu Lương Vỹ đứng yên cứ để cô bé quan sát.

Qua hồi lâu, anh mới nhận ra, cô bé đang dùng cách đặc biệt của mình để đánh giá người lớn này có đáng tin không. Vì trước đây, đã có nhiều người vươn tay về phía cô bé, luôn mồm bảo sẽ cho cô bé đồ ăn ngon. Nhưng cô bé chưa từng đồng ý, đến tận khi gặp được Thiệu Lương Vỹ.

Tầm hơn hai phút sau, cô bé gật đầu, đặt tay vào lòng bàn tay Thiệu Lương Vỹ.

Thiệu Lương Vỹ ngắm bàn tay nhỏ xíu nắm chặt trong tay mình. Làn da vốn trắng nõn, lại chằng chịt vết thương lớn nhỏ. Anh cúi đầu nhìn đôi giày rách nát và ngón chân bị thương của cô bé, dừng một chút, anh khom người bế cô bé lên.

Cô bé kinh ngạc mở to hai mắt.

“Đừng sợ, chú sẽ không làm hại cháu đâu.”

Cô bé gật đầu, lúc rời đi, Thiệu Lương Vỹ thấy cô bé quay đầu nhìn những nhánh cây và cỏ dại mình nhặt được.

“Yên tâm, chú sẽ cho cháu một căn nhà lớn hơn, vững chãi hơn.”

Cứ như vậy, Thiệu Lương Vỹ đã dẫn đứa bé này về thành phố của mình.

Ban đầu, vốn dĩ anh không muốn tự nhận nuôi cô bé. Vì anh sống một mình, bình thường sinh hoạt cũng lôi thôi luộm thuộm, càng đừng nói đến việc nuôi một cô bé nhỏ như vậy. Chưa kể, do tính chất nghề nghiệp, anh cũng không thể ở nhà chăm sóc cô bé mỗi ngày. Anh bèn liên lạc với trại trẻ mồ côi ở thành phố trước, muốn đưa cô bé tới đó. Không ngờ vừa nghe nói anh muốn đưa mình đến trại trẻ mồ côi, cô bé bỗng nhiên hoảng sợ khóc lên. Đó là lần đầu tiên Thiệu Lương Vỹ thấy cô bé khóc kể từ khi anh dẫn cô bé về tới nay. Anh nghĩ thầm, chắc

chắn cô bé từng trải qua những chuyện không vui khi còn ở cô nhi viện, thế nên mới bài xích nơi đó. Bất kể nói thế nào cũng vô dụng, anh đành mang cô nhóc về nhà tự mình trông nom trước.

Dần dà, anh phát hiện đứa bé này không cần anh theo sát.

Buổi tối đầu tiên đến căn hộ của anh, cô bé ngoan ngoãn ngủ trên chiếc giường mà anh đã chuẩn bị một đêm. Hôm sau cô bé dậy sớm chờ anh, khi anh tỉnh giấc thì đã thấy cô bé im lặng ngồi trên giường nhỏ của mình, không lên tiếng cũng không nhúc nhích, mãi tới khi anh rời giường dẫn cô bé đi rửa mặt. Qua ngày kế tiếp, thức dậy xong cô bé đã tự rửa mặt, sau đó ngồi trong phòng khách chờ anh đưa đi ăn sáng. Ngày thứ ba, cô bé cầm tiền lẻ anh cho, tự ra ngoài mua bữa sáng về rồi ngồi trước bàn ăn chờ anh.

Đối với một đứa trẻ tám tuổi, cô bé có đầy đủ kỹ năng sống cơ bản. Vài ngày sau, lúc anh lết cơ thể mệt mỏi về, lại phát hiện cô bé đã nấu cơm xong đang đợi anh.

Ba món mặn, cơm, còn cả một bát canh trứng gà.

Một đứa trẻ tám tuổi, còn biết tự làm cơm.

Bấy giờ anh không nghĩ nhiều, dù sao cô bé đã từng bị vứt bỏ, chắc chắn sẽ hiểu chuyện hơn hẳn những đứa trẻ được yêu thương chiều chuộng, có thể làm rất nhiều. Nhưng dần dà, anh nhận thấy không chỉ đơn giản như vậy.

Cô bé cực thông minh, thông minh tới mức nào ư? Vào một buổi chiều nào đó, khi anh về thì thấy cô bé đang đọc sách.

Thời cấp ba, anh đam mê các thể loại tiểu thuyết trinh thám kịch tính. Lên đại học, anh đã mua không ít sách về pháp luật và Tâm lý học. Nhưng trên thực tế, anh cũng không đọc được bao nhiêu, ngoại trừ những tiểu thuyết này, có vô số sách đã để tới

mức tích bụi, chẳng qua anh vẫn không bỏ mà xếp trên giá. Hôm ấy, anh về căn hộ đã nhìn thấy cô bé giẫm lên một chiếc ghế nhỏ, đang đặt lại một quyển sách dày cộm lên giá.

Thật ra, Thiệu Lương Vỹ đã suy nghĩ về việc sắp xếp cho cô bé ra sao. Tuy nhiên, trước khi tìm được người nhận nuôi thì vẫn chưa thể cho cô bé đến trường học. Nhưng cũng không được trì hoãn quá lâu, anh là một người đàn ông độc thân, chuyện dẫn theo một cô bé xinh đẹp không rõ lai lịch, không có giấy tờ nhận nuôi gì, khó tránh khỏi sẽ bị điều tiếng. Vốn dĩ anh không quan tâm, nhưng sợ ảnh hưởng đến lòng tự trọng của cô bé, nên gần đây anh đang tính toán xem rốt cuộc phải làm thế nào.

Thiệu Lương Vỹ liếc nhìn, vui vẻ bảo: "Ôi chao, chú xem, Tâm lý học Tội phạm nữa cơ đấy, con nhóc này biết được mấy chữ rồi? Đã biết ghép vần chưa? Còn đọc loại sách chuyên sâu như vậy."

Cô bé không chịu nổi việc anh cười nhạo, mặt đỏ tai hồng nói: "Từ lúc sáu tuổi cháu đã biết mặt chữ, gần như đã học tất cả chữ trong quyển sách kia, từ nào không rõ cháu còn tra từ điển đó."

Thiệu Lương Vỹ bận rộn trong đơn vị một ngày, tan làm thấy cô bé thì tâm trạng tốt vô cùng, thầm muốn trêu cô bé một tí, anh bèn rút một quyển tiểu thuyết võ hiệp ra, lật một trang bảo: "Đây, đọc một đoạn cho chú nghe, để chú xem cháu biết được mấy chữ."

Tiểu Nhu nhận sách nhìn nhìn, sau đó bắt đầu nghiêm túc xem.

Thiệu Lương Vỹ buồn cười, nghĩ đứa bé này chắc giả vờ giả vịt đây, mà còn giống thật đấy. Anh định dỗ hai câu, đã thấy cô bé khép sách lại đưa cho mình, cô bé cất tiếng, đọc một đoạn trong tiểu thuyết.

Đọc chừng hơn ba phút.

Thiệu Lương Vỹ càng nghe càng thấy không đúng, nhanh tay mở trang kia ra, anh chợt phát hiện, quả thực đứa nhỏ này đọc không sót một chữ!

Anh hơi hoảng sợ: "Vừa rồi cháu xem quyển nào vậy? Tâm lý học Tội phạm à?"

"Vâng."

"Đọc tới trang nào rồi?"

"Đọc xong hết rồi." Cô bé bĩu môi: "Chú đi làm lâu quá, cháu rảnh rỗi nên đọc xong hết rồi."

"Vậy trang này, cháu có thể đọc không?"

Cô bé liếc nhanh, cũng không thèm nhìn thêm, mở miệng đọc một tràng dài.

Từ vẻ nghi ngờ ban đầu, biểu cảm của Thiệu Lương Vỹ dần chuyển sang nghiêm túc.

Giờ khắc này, anh hết sức chắc chắn, cô bé là một thiên tài đã xem qua thì sẽ không quên.

Những đứa trẻ như vậy anh mới chỉ thấy trên TV. Đứa bé có trí nhớ tốt nhất anh từng gặp ngoài đời, cũng chỉ có thể đọc thuộc lòng thơ cổ của năm năm tiểu học. Đó đã được xem như một đứa trẻ thông minh trong những đứa trẻ bình thường rồi. Nhưng rõ ràng Tiểu Nhu khác hẳn. Cô bé chỉ cần xem một lần, đúng một lần thôi thì đã có thể đọc vanh vách toàn bộ câu văn vừa xem không thiếu một chữ.

Vì muốn xem khả năng ghi nhớ của cô bé tốt cỡ nào, Thiệu Lương Vỹ ngồi xổm trên mặt đất, cứ quan sát cô bé ghi nhớ hơn phân nửa quyển sách.

Anh khó lòng hình dung được nỗi kinh hãi trong lòng.

Có lẽ thấy thái độ của anh ngày càng nặng nề, cô bé cũng bắt đầu sợ hãi: “Chú, cháu làm sai gì rồi à?”

Thiệu Lương Vỹ ngẩn ra, vội vàng điều chỉnh biểu cảm: “Không có, cháu không làm gì sai cả, bé con.”

“Nói chú nghe, có ai biết cháu giỏi học thuộc như vậy không?”

Cô bé ngẫm nghĩ, gật đầu: “Chỉ có mẹ Lư biết, nhưng mẹ Lư, bà ấy... đã lên thiên đường rồi.”

“Mẹ Lư là ai?”

“Là mẹ Lư ở cô nhi viện, ai cũng gọi bà ấy như thế. Về sau bà ấy đổ bệnh rồi qua đời. Một người tên chú Ngô đến chăm sóc tụi cháu, nhưng chú Ngô khác mẹ Lư. Ông ấy không cho tụi cháu ăn cơm no, còn thường xuyên đánh tụi cháu.”

“Gì cơ? Hắn đánh các cháu?!” Thiệu Lương Vỹ lập tức nổi giận: “Hắn dám đối xử với các cháu như vậy hả? Tức chết chú rồi, cháu biết hắn ở đâu không? Chú đi trút giận cho tụi cháu.”

Cô bé lắc đầu: “Ngày đó trên núi mưa to, cô nhi viện sụp, có hai em trai không trốn được, ông ấy bỏ đi rồi, không thấy nữa.”

Thiệu Lương Vỹ thở dài: “Tội mấy đứa nhỏ các cháu quá.”

“Vậy các bạn nhỏ khác thì sao? Chú nhớ còn hai người lớn nữa mà? Họ đâu rồi?”

“Lúc có người đến nhận nuôi tụi cháu, cháu đã né đi. Cháu muốn nhường em trai em gái tìm được nhà trước, cháu có bản lĩnh hơn các em ấy, biết chăm sóc mình. Thế nên những em trai

em gái đã được nhận nuôi rồi. Về sau có một ngày cháu nghe thấy dì Chu và dì La bảo ngoại hình của cháu đẹp nhất, muốn đưa cháu vào thành phố tìm nhà có tiền rồi bán cháu. Cháu bỏ chạy, họ không tìm được cháu nên đã rời đi."

Thiệu Lương Vỹ nghe xong, trong lòng ngổn ngang cảm xúc. Nơi xa xôi hẻo lánh thế này, có thể có một cô nhi viện đã không dễ dàng. Dù sao điều kiện có tốt đến đâu thì cũng không khá hơn bao nhiêu.

Làm cảnh sát nhiều năm, anh đã chứng kiến đủ nhân cách trong con người. Bù bề ngoài có bình thường cỡ nào, một người cũng có thể cất giấu một mặt tối tăm trong lòng mà kể cả chính họ cũng không nhận ra. Ví dụ như trong viện dưỡng lão có kẻ ngược đãi người già, trong những giáo viên có tên ấu d@m, một đôi vợ chồng bình thường rất thắm thiết cũng có thể trở thành hung thủ giết đối phương vào một ngày nào đó.

Cô bé này, khi còn nhỏ, vào độ tuổi ngây thơ trong sáng nhất, đã trải qua biết bao thăng trầm. Thiệu Lương Vỹ càng thêm kiên định với suy nghĩ mình, nhất định phải tìm một chốn về tốt nhất cho cô bé.

Trước tiên, anh tìm chuyên gia tiến hành kiểm tra toàn diện cho cô bé. Kết quả cuối cùng, cơ thể đứa bé không có vấn đề gì, nhưng IQ cao hơn hẳn những đứa trẻ bình thường. Hơn nữa, trí nhớ đáng sợ kia của cô bé, cũng không phải trí nhớ tốt đơn thuần, mà đây là chứng Hyperthymesia.

Ban đầu anh không hiểu ý nghĩa của chứng này. Sau khi nghe chuyên gia giải thích thì mới rõ. Đây là một hiện tượng Y học rất hiếm gặp, não bộ của cô bé có hệ thống ghi nhớ tự động. Người mắc Hyperthymesia không có khả năng quên, có thể ghi nhớ tường tận toàn bộ chuyện quá khứ của mình, thậm chí có thể ghi nhớ cụ thể đến từng chi tiết.

Điều này cũng đồng nghĩa, bắt đầu từ giây phút cô bé có trí nhớ, cô bé cũng sẽ mất đi khả năng lãng quên, cô bé sẽ nhớ đầy đủ tất cả mọi chuyện.

Có lẽ có người sẽ nghĩ đây là siêu năng lực.

Nhưng Thiệu Lương Vỹ vừa nghe đã cảm thấy, ắt hẳn đối với cô bé, việc này cũng không phải siêu năng lực gì, mà là một gánh nặng trá hình. Vì điều này chứng tỏ, về sau chỉ cần cô bé trải qua một vài chuyện không tốt, thậm chí kinh qua một ít tổn thương quá khứ nghiêm trọng, toàn bộ ký ức tồi tệ đó sẽ tái hiện không ngừng trong đầu cô bé. Từng giây từng phút trong tương lai, khi cô bé hồi tưởng, chuyện sẽ như mới xảy ra một giây trước, nỗi đau cũng trở nên sống động hơn.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

“Tiểu Nhu, hứa với chú, sau này không được kể cho ai nghe về khả năng vừa nhìn đã nhớ của cháu, biết chưa?”

“Dạ, cháu nhớ rồi.”

Thiệu Lương Vỹ ngắm đôi mắt ngây thơ xinh đẹp của cô bé, thầm cảm thán, nói: “Cháu đấy, nhóc con này, tại sao lần đầu tiên gặp mặt đã đi theo chú thế? Không sợ chú là người xấu à?”

“Cháu đã từng nhìn đôi mắt của những người lớn muốn lừa cháu. Chú không giống vậy, chú khác họ. Cháu muốn đặt niềm tin thử một lần.” Cô bé nở nụ cười rạng rỡ: “Chú xem, cháu vẫn rất may mắn nhỉ, cháu gặp người tốt rồi.”

Thiệu Lương Vỹ cười cười, rồi giả vờ nghiêm túc: “Lần này may thôi, nhưng về sau không thể đi theo người lớn không rõ lai lịch, phải giữ cảnh giác, biết không?”

“Dạ, biết.”

“Vậy nếu gặp phải người xấu thật, Tiểu Nhu biết nên làm thế nào không?”

“Đánh!” Cô bé kiên định đáp: “Đánh không lại thì bỏ chạy.”

Thiệu Lương Vỹ đỡ trán, xem ra cô bé đọc quá nhiều truyện rồi: “Đánh thì thôi, chạy thì được, sau này nếu gặp người xấu, nhất định phải trốn, nhớ kỹ nhé?”

Cô bé lưỡng lự một chốc, cuối cùng vẫn nghe lời gật đầu: “Dạ, nhớ kỹ rồi.”

“Ngoan.” Thiệu Lương Vỹ xoa đầu cô bé.

Anh cứ nghĩ cô bé sẽ nghe lời, quả thực cô bé rất nghe lời anh. Khoảng thời gian họ chung sống, anh đã thật lòng chăm sóc cô bé như con gái, cô bé cũng giống một cô con gái ngoan ngoãn đáng yêu. Nhưng anh tuyệt nhiên không ngờ, trên con đường về sau sẽ có một ngày cô bé không nghe theo lời dặn này của anh.

Gặp người xấu, bỏ chạy.

Một ngày nọ trong tương lai, cô đã thất hứa, không làm theo những gì mình vốn đồng ý với anh trước đây. Khi đương đầu với kẻ xấu, cô không hề chạy trốn mà đã dũng cảm đối mặt. Cô dùng bản lĩnh của chính mình liều mạng chiến đấu với cái ác. Tới một ngày, cuối cùng cô cũng gặp được người kề vai sát cánh cùng cô, người đó cũng có thể bảo vệ cô.

Còn điều Thiệu Lương Vỹ hối hận nhất đời này, là đã gửi cô cho cha mẹ nuôi.

Cặp vợ chồng kia, anh đã kiểm tra cực kỳ kỹ lưỡng. Chồng giảng viên đại học, vợ giáo viên mầm non. Vợ chồng mặn nồng, tính cách hiền lành, chẳng qua một trong hai người bị vô sinh. Họ

vẫn luôn muốn có một cô con gái đáng yêu. Tuy lúc ấy Tiểu Nhu đã sắp chín tuổi, nhưng cô nhanh nhạy xinh xắn vẫn khiến vợ chồng hai người vừa gặp đã quý mến.

Vì biết điểm đặc biệt của cô bé nên Thiệu Lương Vỹ đã suy tính rất lâu. Rốt cuộc anh cũng quyết định để đôi vợ chồng đó nhận nuôi Tiểu Nhu. Dù sao họ cũng thuộc tầng lớp tri thức, sống tốt bụng tử tế, chắc hẳn sẽ giúp đỡ nhiều cho con đường trưởng thành của Tiểu Nhu.

Anh từng hỏi cô bé, có bằng lòng nhận đôi vợ chồng kia làm bố mẹ không.

Cô bé dứt khoát đồng ý.

Bấy giờ, Thiệu Lương Vỹ còn tưởng cô bé thật sự thích cặp vợ chồng kia, cũng khao khát một gia đình trọn vẹn. Đến tận sau này gia đình đó gặp biến cố, anh mới giật mình hiểu ra.

Hôm ấy, khi anh đưa cô bé đến nhà cặp vợ chồng, ánh mắt của cô bé đã cô đơn xiết bao.

Hóa ra, cô bé sợ mang đến phiền phức cho anh. Cô biết anh không thể chăm sóc mình cả đời, cũng không tiện làm bố đơn thân.

Lúc cặp vợ chồng kia gặp chuyện, Thiệu Lương Vỹ vội vàng lái một mạch không ngừng nghỉ từ thành phố khác trở về tìm cô.

Diệp Tiểu Nhu, đúng vậy, cô vẫn nhớ họ thật của mình. Ông luôn cảm thấy cô nhớ rõ bố mẹ đẻ của mình, nhưng vẫn không đề cập tới. Có lẽ, đó mới là một đoạn hồi ức cô che giấu sâu nhất trong tiềm thức và không thể đụng vào.

Giây phút Thiệu Lương Vỹ tìm thấy cô trong sân bệnh viện, ông trở nên hoảng hốt, như thể mình lại gặp đứa bé lang thang ngồi xổm ở ven đường, không còn ai để dựa vào kia.

“Tiểu Nhu...”

Khoảnh khắc nghe giọng ông, cô ngẩng đầu, khuôn mặt tái nhợt trắng bệch, đôi mắt đỏ bừng.

Cô mấp máy môi, dường như muốn mỉm cười với ông, nhưng cuối cùng vẫn không cười nổi: “Chú... hình như cháu... làm sai rồi.”

Thiệu Lương Vỹ đau lòng, nỗi ân hận khó tả tràn ngập tâm trí ông: “Không, Tiểu Nhu, không phải lỗi cháu, họ xảy ra chuyện không hề liên quan đến cháu.”

“Tại cháu... tại cháu nên họ mới cãi nhau, khiến dì mắc bệnh rồi bất cẩn lái xe đâm bố Văn Cảnh...” Nói tới đây, cô òa khóc, tiếng khóc tan nát cõi lòng, cô đập ngực mình liên hồi. Dẫu Thiệu Lương Vỹ đã cố gắng cản lại, cũng không tài nào ngăn cô tổn thương bản thân. Cô đã hoàn toàn gục ngã, cô dồn hết trách nhiệm về cái chết ngoài ý muốn của Văn Cảnh lên người mình.

Sau này ông mới biết, từ lâu người phụ nữ kia đã mắc bệnh trầm cảm lo âu nghiêm trọng vì không thể sinh con. Rồi không rõ tại sao, bà ấy đột nhiên trở nên rất thù địch với Tiểu Nhu. Ắt hẳn do thấy chồng mình yêu thương con gái nuôi quá mức. Không chỉ một lần bà ấy âm thầm có hành vi bạo lực với Diệp Tiểu Nhu. Trong một lần cãi nhau với Văn Cảnh, bà ấy đã đánh mất lý trí lái xe đâm chết chồng, thậm chí còn đổ hết mọi chuyện lên đầu Diệp Tiểu Nhu.

Tiếp đó, bà ấy bị đưa đến bệnh viện tâm thần để điều trị. Diệp Tiểu Nhu bỏ ngoài tai tất cả lời khuyên của ông, dứt khoát kiên quyết cũng vào bệnh viện kia.

Cô muốn chăm sóc mẹ nuôi, dù mẹ nuôi đã coi cô thành kẻ thù.

Nhiều lần Thiệu Lương Vỹ tới bệnh viện muốn đưa cô đi, nhưng cô chỉ thản nhiên nói: “Không cần lo cho cháu. Chú, chú biết mà, cháu mắc bệnh, cháu ở với bà ấy trong này cũng tốt.”

Ông khuyên cũng đã khuyên, mắng cũng đã mắng. Về sau nghe bác sĩ nói, Diệp Tiểu Nhu cũng mắc chứng rối loạn căng thẳng sau chấn thương rất nặng, ông bất lực, đành thỉnh thoảng tới thăm cô.

Nửa năm sau, bệnh tình của người phụ nữ kia chuyển biến tốt đẹp, bà ấy bắt đầu chủ động thân thiết hơn với Diệp Tiểu Nhu, gọi cô là con gái.

Mọi người đều cho rằng bệnh của bà ấy đã được cải thiện, thế nên lúc xảy ra chuyện, chẳng ai ngờ được, bệnh tình biến chuyển tốt chỉ là giả vờ.

Lúc hay tin Diệp Tiểu Nhu suýt bị người phụ nữ kia bóp ch ết, Thiệu Lương Vỹ quả thực vừa căm phẫn vừa đau lòng. Ông căm phẫn chính mình, rồi đau lòng cho cô bé ngốc Tiểu Nhu.

Trong phòng bệnh, bà ấy vẫn đang thét chói tai trong khổ sở: “Mày nên chết đi!! Mày là kẻ giết người, tại sao mày không vào tù! Mày là kẻ giết người, chính mày đã hủy hoại gia đình tao!!!”

Diệp Tiểu Nhu lẳng lặng đứng đó, mặc cho bà ấy gào rống.

Ông thấy trên cổ, trên cánh tay cô đầy vết thương vì bị tấn công.

Khoảnh khắc ấy ông đã nhận ra, tất cả những ký ức đau khổ này, sẽ theo ông cả đời.

Và rồi, mấy tháng sau, Diệp Tiểu Nhu tự đưa mình vào tù.

Đứa trẻ thông minh như thế, từng âm thầm giúp ông nghiên cứu vô số vụ án hình sự, phân tích nhiều hung thủ thực sự như thế. Nhưng cô lại tự đưa mình vào tù chỉ vì một vụ án làm người khác bị thương đơn giản, thậm chí cô còn không hề bào chữa cho bản thân.

Cô chỉ nói một câu: "Phải, tôi là một trong những người đả thương người khác."

Còn mấy thanh niên thật sự làm người khác bị thương thì rõ ràng hơi kinh ngạc, nhưng cũng tỏ thái độ vui sướng hả hê. Thậm chí ông còn nghe thấy một thiếu niên mười sáu bảy tuổi mỉa mai cô một câu ngu ngốc. Ông tức giận đến mức xém nữa lật bàn.

Nhưng Diệp Tiểu Nhu đã dùng ánh mắt ngăn cản ông.

"Chú, cháu biết chú xót cháu, nhưng đây là quyết định của cháu." Cô nói: "Cháu muốn khép mình một thời gian, nhà tù là nơi thích hợp nhất. Chú yên tâm, chờ Tô Bối tỉnh dậy, cậu ấy nhất định sẽ giúp cháu lật lại bản án. Đến lúc đó cháu ra tù, sẽ tới nhận lỗi với chú."

Ông nào cần cô nhận lỗi?

Người thực sự cần nhận lỗi, là ông mới đúng.

Ông đã hối hận không biết bao nhiêu lần. Nếu lúc ấy ông không đưa cô đến nhà đôi vợ chồng kia, tất cả những cớ sự sau này sẽ không phát sinh. Nhưng dẫu có canh cánh đau đáu thế nào, ông cũng không thể thay đổi chuyện đã xảy ra.

Đứa trẻ này quá khổ rồi, từ nhỏ đến lớn, những ngày tháng tốt đẹp cô trải qua thật sự ít ỏi tới đáng thương, hoàn toàn không đáng kể.

Vốn dĩ ông cho rằng dẫn cô rời khỏi chân núi kia, cô có thể sống một cuộc đời yên bình như bao cô gái bình thường khác. Nhưng ông không hề ngờ rằng, ông đã tự tay đẩy cô đến chốn vực thẳm, rồi tận mắt chứng kiến cô đi từng bước tới gần vực sâu hơn.

Ông bất lực.

Song, ông có thể làm gì đây? Trên thế gian này, liệu có ai có thể kéo đứa trẻ tội nghiệp này thoát khỏi bóng tối không?

Nhiều năm sau, khi Thiệu Lương Vỹ đứng ngây người dưới ánh mặt trời, chợt nghe thấy Diệp Tiểu Nhu kế bên nhẹ giọng nói: "Chú Thiệu, cảm ơn chú."

"... Cảm ơn gì chứ."

"Cảm ơn chú đã đưa cháu đến bên cạnh A Viêm." Cô cười: "Cháu biết khi cháu ra tù, chú đã sắp xếp hết mọi thứ cho cháu. Nếu không thì với tính cách của anh ấy, sao có thể đồng ý cho cháu ở lại dễ dàng như thế. Chú thừa nhận đi, lúc ấy chắc chắn hai người đã thương lượng xong rồi, đúng không?"

"Chú làm sai nhiều như vậy, cũng phải có một lần gặp may mắn chứ..." Thiệu Lương Vỹ cười khổ lắc đầu: "Nhưng có một điều cháu đã đoán đúng. Vụ án khiến cháu vào tù năm xưa, cậu ấy đã báo chú từ lâu, trong đó có một người vô tội. Chú biết là cháu, nhưng đành vờ như không để ý tới lời cậu ấy. Có lẽ cậu ấy nhận cháu cũng vì chuyện này. Nhưng A Viêm ấy à, chẳng ai có thể nhìn thấu cậu ấy, lúc đó rốt cuộc cậu ấy biết được bao nhiêu, chỉ mình cậu ấy biết."

"Dạ, cháu biết rồi." Cô để miếng táo đã cắt xong vào tay ông, mỉm cười: "Do đó nói về vận may, cháu vẫn may mắn nhất đấy."

Thiệu Lương Vỹ ngắm nụ cười rực rỡ tựa ánh dương của cô, trong lòng dâng lên nỗi chua xót.

May mắn xiết bao... May mắn tất cả cực khổ đã chấm dứt. Trên con đường đời sau này, cô có thể tận hưởng hằng hà sa số kỷ niệm đẹp đẽ rồi...

Chương 69: Ngoại truyện 2

rước khi Diệp Tiểu Nhu lên máy bay, mọi người đều nghĩ, dựa vào tài năng của Diệp Tiểu Nhu, có lẽ chưa đến một năm sẽ trở lại. Chuyện mà người khác phải mất mấy năm mới có thể học và nhớ được, chắc chắn cô có thể giảm bớt rất nhiều thời gian. Nhưng chẳng ai ngờ tới, quả thực một năm sau cô đã trở về một lần, nhưng chỉ ở mấy ngày rồi vội vàng lên máy bay, không định về hẳn.

Nguyên nhân vì thầy giáo của cô, vị Giáo sư Dương tiếng tăm lừng lẫy kia, cũng tức là bố của Dương Viêm, đã gọi cô về gấp để điều tra vụ án.

Lần này vừa đi là thêm nửa năm nữa, cô xuất ngoại học tập tổng cộng mất gần hai năm.

Ngoại trừ Tết, hai năm nay số lần cô trở lại thực sự có thể đếm trên đầu ngón tay.

Thật ra Dương Viêm đã quay về không ít lần, do đôi lúc có việc cấp bách cần đích thân anh xử lý. Nhưng phần lớn thời điểm anh chỉ một mình lẻ loi trở về, sau khi gấp rút giải quyết công việc thì vội vàng bay đi.

Thế nên đừng nói Diệp Tiểu Nhu, ngay cả muốn gặp Dương Viêm cũng là chuyện khó như lên trời. Nghe đâu vì để gặp anh mà một số người đành xuất ngoại đi tìm anh. Đã thế, mỗi lần anh trở về, thời gian giải quyết công việc cũng rất chóng vánh, gần như vừa hạ cánh lập tức đến thẳng công ty. Chuyện có thể

xử lý trong ngày thì sẽ xử lý ngay trong ngày, chuyện không thể xử lý trong ngày thì thông thường cũng không quá ba ngày.

Dường như hai người không thể xa nhau quá lâu, cho nên trừ phi có chuyện quan trọng cần xử lý gấp, hai người sẽ luôn cùng về nước.

Có lần Dương Viêm khẩn trương trở về giúp Cục Cảnh sát phá một vụ trọng án lớn. Anh chỉ tốn thời gian hai ngày đã xác định được nghi phạm. Anh cũng không đợi nghi phạm bị bắt về quy án thì đã vội vàng đặt vé máy bay. Nhóm lão Mã muốn gặp anh, anh chỉ ném một câu để sau bàn rồi mau chóng lên máy bay.

Quả thực, có thể nói là một ngày không gặp tựa ba thu.

Lúc này đây, nhân dịp lễ Trung thu, cả hai cùng về nước.

“Tôi không nghe giảng được mấy lần. Thật đó, bài giảng chính thức cũng chỉ kéo dài chưa tới mười tiết, phần lớn đều theo Giáo sư Dương đến hiện trường. Nhiều hiện trường, so với ‘hiện trường phạm tội’ mà mọi người thấy trên TV còn kinh khủng hơn, một năm này tôi đã chứng kiến hơn trăm lần.” Vừa nhai đồ ăn vặt Lâm Linh mang tới, Diệp Tiểu Nhu vừa kể chuyện cô mắt thấy tai nghe gần đây: “Tôi nói hai người nghe, cả hai cũng biết tỷ lệ phạm tội ở nước ngoài rồi, có vài ngày tôi ghê tởm đến mức ăn mất ngon. Nhất là còn không hợp khí hậu, đồ thì không thể ăn, thực sự tra tấn tôi tới độ sụt mất mấy cân.”

Ba người Diêm Tiêu Tiêu, Lâm Linh, Diệp Tiểu Nhu đang làm ổ trên sô pha trong phòng khách ở chung cư cao tầng, trước mặt để rất nhiều đồ ăn vặt. Ba cô gái không trang điểm, chỉ đắp mặt nạ.

“Trời ơi, vậy chắc sếp sẽ đau lòng muốn chết đúng không?” Lâm Linh hỏi: “Chẳng lẽ khoảng thời gian đó hai người không ở cùng nhau à?”

“Có chứ, nhưng bận quá. Tôi bận học, anh ấy thì chìm trong những nhiệm vụ mà Giáo sư Dương giao, còn phải gặp đủ loại người. Chúng tôi chỉ có thể cách một ngày gặp một lần. Đôi khi Giáo sư và tôi đi công tác, Giáo sư sống chết không cho anh ấy theo cùng. Vì vậy anh ấy đành liên lạc làm việc với mọi người.”

“... Thảo nào, thi thoảng có vài ngày sếp cực kỳ siêng năng liên lạc với chúng tôi, đôi lúc chẳng thấy đâu. Nói gì thì nói, chắc sếp sẽ không đột ngột trở về đâu nhỉ?”

Lâm Linh chợt nhận ra, họ quá vui khi gặp Tiểu Nhu, quên mất nơi này là căn chung cư cao cấp của sếp! Nhìn đủ loại đồ ăn vặt, mỹ phẩm chăm sóc da, máy chơi game để đầy bàn, Lâm Linh tưởng tượng thái độ Dương Viêm lúc thấy cảnh này... Cô ấy rùng mình, ông chủ của họ là một người yêu sạch sẽ đấy.

“Không sao, hôm nay anh ấy không về đây.” Diệp Tiểu Nhu thản nhiên bảo: “Anh ấy ở căn khác rồi. Tôi đã nói với anh ấy, hơn nữa chắc bây giờ anh ấy vẫn đang gặp khách hàng. Có mấy người chờ hơn nửa năm mới đợi được anh ấy trở về. Chờ anh ấy gặp họ xong, hai giờ đêm có thể về ngủ đã là tốt lắm rồi.”

“Vậy lời đồn sếp sở hữu rất nhiều nhà là thật à? Mỗi ngày anh ấy sẽ ở một căn khác nhau thật ư?”

“Không đến mức đó đâu. Nhưng đúng là thường xuyên đổi, anh ấy không thích ở một nhà quá lâu.” Diệp Tiểu Nhu nhún vai: “Chắc điều này cũng kỳ lạ.”

Thật ra, khi cô mới biết anh có thói quen ấy, cũng không thấy kỳ lạ gì.

Vì công việc phức tạp của anh, mối quan hệ lẫn lai lịch phía sau Dương Viêm cũng tương đối bí ẩn, nên ở một chỗ thời gian dài cũng chỉ tạo điều kiện cho người tọc mạch biết địa chỉ. Ắt hẳn

trước đây anh đã gặp phải mấy rắc rối không đáng này, từ đó dần dà hình thành thói quen kia.

Phàm là người quen anh, đều biết anh có sở thích mua bất động sản, đã vậy còn đồn đãi gần như mỗi ngày anh không ở cùng một chỗ. Hiển nhiên đây là nói quá. Nhưng thực sự cách mấy ngày anh sẽ chuyển sang một địa chỉ khác. Thế nên trong mỗi căn nhà của anh, luôn có đầy đủ đồ dùng sinh hoạt. Hơn nữa mỗi một căn cũng được giữ gìn sạch sẽ, sẽ có người định kỳ đến quét dọn. Đương nhiên, bất động sản ở thành phố C thì nhiều hơn một chút, cô đã ở đi ở lại, cũng dần quen. Dù sao đối với cô, chỉ cần nơi ấy có anh, ở đâu cũng giống nhau.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Do đó, câu "Không ai biết hôm nay ông chủ Dương sẽ ở nơi nào", cũng là thật.

Chuyện anh có sở thích mua nhà, cũng xem như là thật.

Nhưng vào ngày nọ, khi nhận được một tin nhắn dài ngoằn mà anh gửi tới, Diệp Tiểu Nhu vẫn sợ ngây người.

Cô phải lướt xuống mấy lần mới nhìn hết, đây là danh sách địa chỉ, bao gồm các tỉnh trên cả nước, các thành phố ở mỗi tỉnh, các khu vực ở nhiều thành phố khác nhau... Vô số nhà, không cần nghĩ cũng biết, chắc chắn tất cả là của anh.

Cô lập tức gửi tin nhắn hỏi anh: "Đừng nói đều là bất động sản của anh đó?"

Dương Viêm nhanh chóng trả lời: "Đúng rồi, có mấy căn do bố mẹ hoặc ông bà nội để lại cho anh, đa phần thì anh tự mua, hiện tại đều thuộc về em."

Diệp Tiểu Nhu: "Sao anh mua nhiều vậy?!"

Dương Viêm: “Yên tâm, thu nhập của chúng ta hợp pháp, nộp thuế đầy đủ, không trái pháp luật. Tất cả đều đứng tên anh, anh đã liên lạc với luật sư, chuyển toàn bộ bất động sản đứng tên anh sang cho em.”

Diệp Tiểu Nhu kinh sợ khoảng hơn mười giây mới định thần lại: “Anh nói gì?”

Dương Viêm: “Anh bảo, em hãy nhớ kỹ những địa chỉ này, vì về sau những căn ấy đều là nhà của em và anh.”

Diệp Tiểu Nhu: “...”

Đúng là trước đây cô cực kỳ muốn có một căn nhà thuộc về mình, thế nhưng, cô chưa từng mơ tưởng có nhiều nhà như thế!

Chẳng mấy chốc, Dương Viêm đã gọi điện tới: “Sao không trả lời tin nhắn?”

“Em em em em không cần nhà của anh, em không cần, em không cần anh tặng hết cho em.” Đây là lần đầu Diệp Tiểu Nhu nói lắp, không có tí logic nào.

“Tại sao không cần? Của anh chính là của em.”

“... Em cảm giác như có một ngày người ta sẽ nghĩ em vì mấy căn nhà này nên mới yêu anh.”

“Em nói linh tinh gì thế?” Dương Viêm hít sâu một hơi, không biết nên tức giận hay buồn cười: “Tiểu Nhu, em phải biết rằng em đã sở hữu thứ quý giá nhất trên đời này rồi. Trong mắt anh, nhà và xe chẳng khác gì đũa ăn cơm, cũng chỉ là công cụ thôi.”

“Còn em là vợ anh.” Giọng anh vừa nghiêm túc vừa trịnh trọng: “Anh chỉ ước mình có thể trao tất cả mọi thứ mà anh có cho em,

sao em có thể nghĩ như vậy chứ?"

"... Em nói bừa thôi." Diệp Tiểu Nhu khựng lại, hỏi: "Khoan, anh bảo em đã có được thứ quý giá nhất trên đời, chẳng lẽ anh đang nói chính mình sao?"

"... Ý anh là trí tuệ." Dương Viêm có phần cạn lời: "Trí tuệ có thể mang đến tiền tài, không phải sao? Chỉ cần em muốn, em có vô vàn cách có thể kiếm được nhiều nhà hơn, chẳng qua do tâm tư của em không đặt vào chuyện này thôi."

"Vậy cũng không cần chuyển những bất động sản này sang tên em. Anh đã nói mà, của anh chính là của em, em cũng không muốn phiền phức như thế, còn phải ký một đống hợp đồng."

"Ừa, vậy nghe theo em." Dương Viêm suy nghĩ: "Sau này nếu mua nhà nữa thì cứ viết tên em."

"Không cần đâu anh, nhiều nhà quá rồi."

"Gặp được căn nào mình ưng thì mua thôi em, yên tâm." Anh cười: "Tiền anh có thể kiếm, việc làm ăn để anh lo, còn em cứ làm chuyện em muốn là đủ rồi."

Diệp Tiểu Nhu cũng không biết hình dung cảm xúc của mình khi ấy ra sao, cô ngây ngốc hỏi: "Hình như em chưa từng hỏi anh, rốt cuộc... anh... thích em... từ lúc nào?"

Khi đó họ hẹn hò chưa lâu, nên mỗi lần đề cập tới vấn đề này, cô vẫn sẽ thẹn thùng một tí.

Câu hỏi này khiến Dương Viêm rơi vào trầm tư một chốc.

Một giây, hai giây, ba giây... Cũng không biết đã đếm tới bao nhiêu, đếm rồi đếm làm cô hơi bất an.

Lẽ nào... thực chất anh cũng không biết mình có thật sự thích cô không à?

Đang lúc cô nghĩ ngợi miên man, anh bỗng lên tiếng: "Diệp Tiểu Nhu, em biết vũ trụ xuất hiện từ khi nào không?"

"... Em không biết, không phải đây là vấn đề mà tới nay vẫn chưa có nhà khoa học nào giải đáp được sao?"

"Vậy em biết, tại sao trên thế giới lại xuất hiện sinh vật như loài người không? Rốt cuộc thời gian là sự tồn tại khách quan hay bịa đặt vô căn cứ? Tại sao chúng ta có năm giác quan để cảm nhận thế giới? Bây giờ, tại sao em lại gọi điện thoại với anh?" Anh thản nhiên hỏi: "Mấy vấn đề này, em có thể trả lời câu nào không?"

"Không..."

"Vậy các vấn đề này có quan trọng với chúng ta không?"

"Hình như cũng không quan trọng lắm."

"Nếu không quan trọng, vậy tại sao phải cố chấp tìm nguyên do? Dù hiện tại em hỏi bất cứ ai trên thế giới này tình yêu là gì, một triệu người sẽ đưa ra một triệu đáp án khác nhau, còn đáp án của anh thì chỉ có một." Dường như anh mới khẽ cười: "Đó là thứ đã tồn tại."

"Nếu đã tồn tại, vậy tồn tại từ bao giờ, đối với chúng ta, không hề quan trọng. Quan trọng là... anh khẳng định, trong lòng anh chỉ có một mình em."

Cúp điện thoại, Diệp Tiểu Nhu càng nghĩ càng thấy bất thường. Cuối cùng cô phát hiện, Dương Viêm đã dùng cách của anh để quay cô mòng mòng.

Cô bất đắc dĩ bật cười, cúi đầu định gửi tin nhắn cho anh, đã thấy trên màn hình điện thoại hiển thị một tin nhắn do anh gửi: "Kể từ khoảnh khắc đầu tiên anh biết em, em đã hiện diện trong tâm trí anh, từng giờ từng phút từng giây."

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Anh dùng từ biết, mà không phải thấy.

Quả nhiên... đúng là một người đàn ông khiến người khác không thể nhìn thấu.

Mỗi lần nhớ tới cuộc trò chuyện ấy, Diệp Tiểu Nhu luôn không nhịn được mà tủm tỉm cười một lát.

Diêm Tiêu Tiêu và Lâm Linh nhìn nhau, hai người một trái một phải đồng thời ôm lấy Diệp Tiểu Nhu: "Đừng nhớ người đàn ông của em nữa, em đã quên tối nay em thuộc về tụi chị sao? Hôm nay chỉ cho phép em nghĩ đến tụi chị thôi!"

Diệp Tiểu Nhu bị hai người ôm chặt suýt không thở nổi: "Được được được, chỉ nghĩ tới hai người, chỉ nghĩ hai người."

Nói thì nói vậy, nhưng quả thực cô không kìm nổi, luôn vô thức nhớ về anh.

Dẫu đã hẹn hò gần một năm, cô vẫn không thể kiềm chế con tim mình xao xuyến vì người đàn ông này.

Sức quyến rũ của anh, đáng để cô dùng vô số thời gian và dốc hết tâm tư để say đắm. Còn suy nghĩ của anh, cũng cần cô dùng vô vàn thì giờ để tìm hiểu. Thế nên, từng giờ từng phút cô luôn thấy mình như đang chìm trong tình yêu mặn nồng, không lúc nào không cảm nhận được trải nghiệm ly kỳ nhất trên đời.

Tựa như thời gian luôn biến hóa qua từng khoảnh khắc, còn

chúng ta đang ở trong thời gian lại chẳng có cách nào bắt lấy nó.

Bản chất của tình yêu vốn đã là một vấn đề không có đáp án rồi, không phải sao?

Ngay cả khi bảo cô nói rốt cuộc đã bắt đầu phải lòng anh từ lúc nào, cô cũng không thể trả lời rõ.

Có thể trả lời rõ thì còn là yêu ư?

Ba người đang đùa giỡn, điện thoại của Diệp Tiểu Nhu chợt vang lên.

Không cần xem cô cũng biết là ai, cô đã cài nhạc chuông đặc biệt cho Dương Viêm. Cô bắt máy, nghe giọng Dương Viêm: "Đang làm gì đấy em?"

"Đang ở với chị Tiêu Tiêu và Lâm Linh, sao vậy anh?"

"Ồ, không có gì, nhớ em thôi."

Vừa nghe giọng điệu này, Diệp Tiểu Nhu thầm nghĩ hỏng rồi: "... Anh đã uống bao nhiêu?"

"... Một chai vang đỏ, pha một ít Brandy, vì anh chạy hai nơi nên... có vẻ chếnh choáng rồi."

Anh nói hai nơi, nghĩa là anh tham gia hai bữa tiệc khác nhau, gặp hai nhóm người khác nhau, tất nhiên khả năng cao rượu cũng khác nhau. Ai uống rượu cũng biết, nếu pha các loại rượu khác nhau thì dư vị sau đó sẽ mạnh hơn nữa.

"Không phải Giang Triều và lão Mã đi cùng anh sao?"

"Qua nơi thứ hai thì chỉ có mình anh." Dương Viêm hơi dừng lại, có lẽ đang cố gắng tìm lời lẽ thích hợp. Dù không thấy anh,

nhưng dường như Diệp Tiểu Nhu vẫn có thể cảm nhận được hơi thở mang hương rượu khi anh nói: “Tiểu Nhu... em có thể, có thể bàn với hai người Tiêu Tiêu, để hôm khác dành thời gian cho họ không?”

Diệp Tiểu Nhu thử nhìn hai người.

Diêm Tiêu Tiêu ngầm hiểu, thở dài, bảo Lâm Linh: “Xem ra tối nay chúng ta không có may mắn ăn chơi với Tiểu Nhu rồi.”

Lâm Linh cũng thở dài: “Thôi được, vì hạnh phúc của sếp, chị em mình đành nhượng bộ vậy.”

Diệp Tiểu Nhu hỏi Dương Viêm ngay: “Anh ở đâu, gửi vị trí cho em, em lập tức tới đón anh.”

Dương Viêm: “Ừa, trở về... anh sẽ thưởng thêm cho họ.”

“Anh lo cho anh trước đã.” Diệp Tiểu Nhu bất đắc dĩ nói: “Tự trông chừng mình, đừng để người khác chạm vào đó.”

“Ừa, em yên tâm.” Dương Viêm thấp giọng cười: “Chỉ mình em mới có thể chạm vào anh thôi.”

Trước khi đi, Diêm Tiêu Tiêu kể: “Tụi chị chưa từng thấy sếp say rượu. Nói thật, trước đây mỗi khi uống rượu cậu ấy luôn rất kiềm chế. Dường như từ khi có em, cậu ấy không còn kiềm chế nữa. Ắt hẳn vì đã có em, nên rốt cuộc không cần đối xử nghiêm khắc với bản thân như trước. Vậy cũng rất tốt.”

Lâm Linh gật đầu: “Đúng, trước kia luôn thấy sếp chỉ biết làm việc, thờ ơ không hứng thú gì với tất cả mọi chuyện khác. Bây giờ thì cảm thấy các khía cạnh của anh ấy đã bình dị gần gũi hơn một chút rồi.”

Diệp Tiểu Nhu: “Ừm... Lần đầu tôi gặp anh ấy, cũng thấy anh ấy

rất lạnh lùng."

Lâm Linh và Diêm Tiêu Tiêu nhìn nhau. Diêm Tiêu Tiêu hỏi: "Lần đầu gặp mà em nói, là lần đầu em tới công ty à?"

"Vâng."

"Thật ra sếp đã sớm biết em sẽ tới." Diêm Tiêu Tiêu nói đầy ẩn ý: "Trước đó mấy ngày cậu ấy đã báo chị, có thể Thiệu Lương Vỹ sẽ đưa người tới, dặn chị chăm sóc một chút. Chị hỏi cậu ấy chăm sóc thế nào, em đoán xem cậu ấy trả lời sao?"

Diệp Tiểu Nhu sửng sốt, tuy vốn dĩ cô đoán được Thiệu Lương Vỹ đã liên lạc trước với Dương Viêm, nhưng cô thật sự không hề biết, Dương Viêm đã nói trước chuyện của mình.

"Anh ấy trả lời thế nào ạ?"

"Cậu ấy trả lời, chỉ cần chị gặp em, tự khắc sẽ biết chăm sóc em thế nào." Diêm Tiêu Tiêu nói: "Vậy nên ấy, lần đầu tiên chị gặp em, đã biết cô bé đáng thương này chắc chắn đã trải qua không ít đau khổ. Do đó căn hộ kia cũng đã chuẩn bị cho em từ sớm."

Diệp Tiểu Nhu nheo mắt.

"Sao em cứ cảm thấy, vẫn còn nhiều việc em không biết nhỉ?"

"Em hỏi sếp đấy, nhân lúc cậu ấy say rượu." Diêm Tiêu Tiêu cười xấu xa: "Muốn làm gì cũng do em quyết định hết, đúng không?"

Chương 70: Ngoại truyện 3

Thiệu Lương Vỹ ngẫm nghĩ suy tính mãi rồi gọi điện cho Dương Viêm, lần đầu tiên anh không nhận, lần thứ hai cũng đợi thật lâu anh mới bắt máy.

“Cảnh sát Thiệu đã về hưu, tìm tôi có việc sao?”

Thiệu Lương Vỹ hít sâu một hơi: “Về hưu rồi thì không thể tìm ông chủ Dương à? Tốt xấu gì cũng từng hợp tác nhiều lần, đừng không thấu tình đạt lý như vậy chứ ông chủ Dương.”

“Ông biết mà, lúc tâm trạng tôi không tốt, tôi chỉ nói chuyện làm ăn, không có tình người.”

Dương Viêm “uyển chuyển” tỏ vẻ hiện tại mình cũng không có quá nhiều kiên nhẫn, không ai là ngoại lệ.

“Quả thực có việc quan trọng, nếu không cũng sẽ không gọi cho cậu.”

“Chuyện gì?”

“Tôi muốn giới thiệu một người đến chỗ cậu làm việc.”

Dương Viêm từ chối thẳng: “Ông biết công ty tôi không phải trạm thu nhận.”

“Tôi biết chứ, nhưng cũng vì tôi hiểu cậu là người thế nào nên mới có thể giới thiệu cho cậu.” Thiệu Lương Vỹ biết chắc chắn

lúc này trong tay anh có vô số việc, không chừng chỉ cần nói một câu không vui thì anh sẽ cúp điện thoại, ông đành giải thích ngắn gọn đơn giản: “Còn nhớ vụ án cậu châm chọc tôi một năm trước không? Cậu nói người mù cũng có thể nhìn ra trong đám tội phạm bị bắt có một người vô tội.”

“Ồ hiện tại mới biết đã bắt sai người?” Dương Viêm cười khẩy: “Vậy nhớ bồi thường cho người ta thật tốt, bị giam giữ một năm, nói thế nào thì ít nhất cũng phải bồi thường mấy trăm nghìn đấy.”

Thiệu Lương Vỹ thở dài: “Đưa con bé tiền thì con bé cũng không cần.”

Trên thực tế, từ hơn một năm trước, khi xảy ra vụ án của Diệp Tiểu Nhu và Tô Bối, lúc đang thảo luận về vụ án khác, có người đã lỡ lời nhắc tới. Dương Viêm vừa vặn có mặt nên đã thuận miệng hỏi vài câu về tình hình vụ án. Sau đó anh về xem hồ sơ vụ án Diệp Tiểu Nhu rồi tới tìm ông: “Trong vụ án kia có một người vô tội. Với kinh nghiệm làm cảnh sát nhiều năm của mình, ông không nhận ra sao? Mắt mấy người mù hết rồi à?”

Thiệu Lương Vỹ giải thích: “Nạn nhân duy nhất đã hôn mê, không có chứng cứ gì chứng minh con bé vô tội... Chưa kể, những thủ phạm khác cũng nói con bé cùng hội, con bé thì không phủ nhận.”

“Vậy ông biết tôi đang nhắc đến ai, ông cũng biết có một người vô tội.”

Thiệu Lương Vỹ cúi đầu rút điếu thuốc, hiển nhiên ông đang trốn tránh vấn đề này.

“Vậy sao nạn nhân có thể thoát thân? Tình hình rõ ràng như thế, đến kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra có một người đã giúp đỡ nạn nhân. Mấy người đang làm gì vậy hả?”

Thiệu Lương Vỹ thở dài: “Tin tôi đi, tôi hy vọng con bé không ngồi tù hơn bất cứ ai. Nhưng đấy là mong muốn của con bé, nếu không, chỉ e rằng con bé có thể sẽ gây ra chuyện nguy hiểm và nghiêm trọng hơn nhiều.”

Dương Viêm nhíu mày.

Anh từng gặp nhiều kẻ lập dị, cũng biết có một số tội phạm vào tù lần hai lần ba vì để trốn tránh thế giới bên ngoài, muốn “hưởng thụ” ngày ba bữa cơm trong tù. Nhưng từ trước tới nay, anh chưa từng thấy một thanh niên bình thường nào có suy nghĩ như vậy.

Không vào tù thì sẽ làm chuyện nghiêm trọng hơn? Chuyện nguy hiểm đó là nhắm vào bản thân người này, hay nhắm vào người khác?

Nhưng anh biết Thiệu Lương Vỹ không phải một cảnh sát sẽ oan uổng người vô tội. Do đó anh cũng đoán ra trong việc này ắt có uẩn khúc. Nhưng anh không hỏi nhiều, đây là lựa chọn của người khác, nên nhắc nhở gì anh cũng nhắc nhở rồi.

Không ngờ nửa năm sau, chuyện này đã có kết quả mới.

“Con bé ra tù rồi.”

“Sau đó thì sao?”

“Con bé chính là người tôi muốn giới thiệu đến công ty cậu.” Thiệu Lương Vỹ bảo: “Vừa rồi tôi cũng đã nói, ông chủ Dương, tôi biết rõ cậu cần người thế nào. Tôi đảm bảo, con bé sẽ không để cậu thất vọng.”

“Vậy tôi cũng nói rõ với ông, bây giờ tôi không thiếu nhân viên, công ty cũng không thiếu nòng cốt. Nếu làm nhân viên không

chính thức, chưa chắc cô ấy sẽ chấp nhận. Ông nên tìm nơi khác đi."

Nhận ra anh muốn cúp điện thoại, Thiệu Lương Vỹ vội hỏi: "Từ từ ông chủ Dương. Chẳng lẽ cậu không tò mò tại sao lại có người tự đưa mình vào tù sao?"

"Tôi tò mò nhiều chuyện lắm, tốt nhất chuyện ông kể có thể hấp dẫn tôi."

"Có lần cậu tới nhà tôi, vừa liếc nhìn đã biết ngay, cậu nói chắc trước đây tôi có con gái, lúc ấy tôi phủ nhận, thật ra..." Thiệu Lương Vỹ hít sâu một hơi, tiếp tục: "Đứa trẻ ấy, tôi vẫn xem con bé như con gái của mình. Tôi phủ nhận vì tôi không xứng làm bố con bé. Con bé ra nông nỗi thế này là do tôi đã phạm sai lầm. Tôi muốn bù đắp cho con bé, nhưng năng lực của tôi có hạn. Tôi đã suy nghĩ rất lâu, ông chủ Dương, có lẽ trên đời này chỉ mình cậu mới có thể thật sự hiểu nội tâm của con bé."

Thiệu Lương Vỹ thở dài: "Quả thực tôi cũng không thể nói nhiều hơn. Con bé là một người không thể hình dung bằng ngôn ngữ của người thường. Nếu một ngày cậu có thể gặp con bé, cậu sẽ hiểu rõ ý tôi."

Cuộc trò chuyện dừng tại đó. Dương Viêm không đồng ý, nhưng cũng không tiếp tục tỏ vẻ từ chối thẳng thừng. Thiệu Lương Vỹ không nhiều lời thêm, chỉ nói mong anh suy nghĩ một chút.

Anh nhớ rõ, lúc ấy vì phải thảo luận một vụ án nên anh đến nơi Thiệu Lương Vỹ ở, vừa nhìn đã biết trong căn hộ đơn giản kia có dấu vết sinh hoạt của một cô gái nhỏ: Do chiều cao quá thấp nên đã kê một băng ghế nhỏ trước giá sách, một con gấu bông đã cũ được treo trên tường, còn cả một đôi dép lê nhỏ cũ kỹ. .

Rất rõ ràng, trong nhà Thiệu Lương Vỹ từng có một cô bé nhỏ tuổi sống, còn được ông săn sóc tốt vô cùng, nhưng nhiều năm rồi không trở lại.

Bấy giờ Dương Viêm chỉ thuận miệng hỏi một câu. Thiệu Lương Vỹ đã phủ nhận thẳng, giọng điệu cũng không tốt lắm, vừa nhìn đã biết ông bị chạm đến chỗ đau trong lòng rồi.

Nào ngờ, cô gái tự đưa vào tù mình kia, chính là "cô con gái" mà Thiệu Lương Vỹ từng phủ nhận.

Thực ra anh cũng có phần tò mò.

Vì giải đáp tất cả câu đố không rõ câu trả lời, vẫn luôn là một trong những niềm vui của anh.

Đến tận khi Tiêu Ngũ đưa người đến công ty.

Cùng ngày, vì tiếp nhận một vụ ủy thác nên anh lái xe tới thành phố khác, tiến hành đàm phán với vài doanh nhân. Kết quả trên đường về, vừa vặn anh đụng độ một tên cầm dao cướp cửa hàng, còn bắt cóc một cô bé. Lúc anh giải cứu cô bé thì đã sơ ý bị thương.

Đàm phán suốt ba giờ, lái xe về mất hai tiếng rưỡi, giữa chừng còn bị thương. Dù kiên nhẫn thế nào thì cũng bị mài mòn. Trên đường về anh theo dõi camera giám sát của công ty một lát, đúng lúc nghe thấy Tiêu Ngũ đưa một người tới.

Nhóm lão Mã còn bắt đầu thảo luận về người đó.

Nghe xong, anh biết ngay đây là người mà Thiệu Lương Vỹ muốn giới thiệu đến chỗ anh.

Anh hơi buồn cười, vốn cũng không đồng ý, không ngờ Thiệu Lương Vỹ lại bảo Tiêu Ngũ đưa thẳng người tới. Có thể nhận ra, Tiêu Ngũ hoàn toàn là một chưởng quầy vô trách nhiệm*, không muốn tốn sức chăm sóc cô gái trẻ vô gia cư này.

*Ám chỉ người giám sát chỉ đứng trên danh nghĩa, không chịu trách nhiệm hay làm gì.

May thay, trước đấy anh đã báo cho Diêm Tiêu Tiêu, nhưng cũng chỉ nói cho một mình cô ấy, hơn nữa còn dặn cô ấy không cần thể hiện điều gì. Vì anh thật sự muốn nhìn xem rốt cuộc cô gái này đặc biệt cỡ nào, có thể khiến người cố chấp như cảnh sát Thiệu hạ mình nhờ anh giúp đỡ không chỉ một lần.

Cũng không sao, nếu không thích hợp thật, anh sẽ nhờ quan hệ giúp cô tìm một công việc phù hợp thôi. Chắc hẳn Thiệu Lương Vỹ cũng muốn mượn các mối giao thiệp của anh để giúp cô gái tội nghiệp này tìm một lối thoát.

Song, đến khi tận mắt gặp cô, anh mới phát hiện anh sai rồi.

Anh đã xem nhẹ quyết định của Thiệu Lương Vỹ, cũng nghĩ chuyện này quá đơn giản.

Cô thực sự giống hệt lời Thiệu Lương Vỹ miêu tả, là một cô gái không thể dùng ngôn ngữ đơn giản để hình dung.

Về lần đầu tiên gặp mặt, khi cô vô thức tấn công mình, sở dĩ anh không đề phòng cũng không ngăn cản, vì có hai nguyên nhân. Một do anh thực sự bất ngờ, hai là anh muốn quan sát phản ứng của cô.

Bởi anh chắc chắn, cô đã vào tư thế phòng thủ trong trạng thái vô thức. Cô phòng vệ như thế, mới là tấn công, đây ắt hẳn là phản xạ có điều kiện được hình thành do ở trong hoàn cảnh nguy hiểm qua thời gian dài. Thử nghĩ xem, ở một nơi đầy rẫy

kẻ phạm tội lâu tới thế, bất luận ai đến gần cũng có thể gây ra tổn hại khó lường cho mình, dù ý thức phòng bị mạnh mẽ ra sao thì vẫn dễ hiểu.

Anh quan sát phản ứng của cô, trong mắt cô đầy kinh ngạc, áy náy và không biết làm sao. Khoảnh khắc ấy, anh đã xác định được, cô chắc chắn vô tội.

Cô tuyệt đối không phải người sẽ vì bản thân mà tổn thương người khác. Rõ ràng vụ án của cô có uẩn khúc. Có lẽ như Thiệu Lương Vỹ đã nói, cô muốn trừng phạt bản thân, hoặc vì bảo vệ thứ gì đó, mới có thể lựa chọn tự nhốt mình trong tù.

Điều khiến anh kinh ngạc hơn là cô gái này có IQ vượt trội, còn không hề sợ hiện trường phạm tội, nói cách khác, khả năng cao cô có thiên phú phá án.

Điều quan trọng nhất, cô đã vượt qua vực sâu u ám sau một thời gian dài mắc kẹt ở đó, cô đã chứng kiến nhiều mặt tối của nhân cách, nhưng vẫn bảo vệ ánh sáng trong lòng.

Người như vậy, đối với anh, là một kho báu.

Thậm chí, còn là một kho báu đối với toàn xã hội.

Bởi lẽ, dẫu đã gặp nhiều tội ác, cô vẫn có thể giữ vững lương tâm thuở ban đầu, đây là điều khó nhất, trên đời này, mấy ai có thể làm được như cô chứ?

Nếu người thường trải qua những việc này, chỉ sợ đã sớm phát điên trong bệnh viện tâm thần rồi.

Một người chính nghĩa có IQ cao, còn hơn vô số kẻ phạm tội có IQ cao.

Thế nên không bao lâu sau, anh đã chấp nhận cô gái này, thậm

chí còn khâm phục.

Nhưng dần dà, bên cạnh chấp nhận và khâm phục, cảm xúc đối với cô, dường như đã xen lẫn điều gì khác.

Anh không chịu nổi khi thấy cô bất chấp, như thể không muốn sống mà một mình đối mặt với đám tội phạm ác độc kia, cũng không thể nhìn cô lẻ loi rúc mình trong một góc của phòng ngủ, ngay cả giường cũng không nằm.

Tới tột cùng, cô đã phải chịu đau khổ đến nhường nào, mới có thể khiến một cô gái vốn nên vô tư trở nên như thế. Ngay cả một ít tốt đẹp, cô cũng không sẵn lòng cho bản thân sao?

Cứ nhất định phải tiếp tục chịu khổ, mới có thể làm cô thoải mái hơn phần nào sao?

Cứ nhất định phải khép chặt trái tim chằng chịt vết thương, mới có thể không nhớ về những ký ức tuyệt vọng ấy sao?

Chẳng một ai có thể hiểu.

Nhưng anh vừa nhìn thoáng qua thì đã tỏ tường - tất cả lớp ngụy trang của cô, đều chỉ để trừng phạt bản thân, trừng phạt cô gái nhỏ mong manh bất lực đã chịu quá nhiều cực khổ kia.

Trong ký ức của cô, có một nơi cầm tù bản thân bị bỏ rơi mãi mãi.

Một lồ ng giam bị cô chôn sâu trong ký ức, ngay cả chính cô cũng không chịu bước ra ngoài dù chỉ một bước.

Trên thế gian này, cô gái mà tới cả Thiệu Lương Vỹ giống một người bố cũng không tài nào bảo vệ được, ngoại trừ anh, còn ai

có thể bảo vệ cô đây?

Thật sự không đành lòng buông bỏ.

Sự hiện hữu mà chỉ vừa nhìn vào đã khiến anh không nỡ này, nhiều năm như vậy, cô là người duy nhất.

Vào một lần tham gia tiệc, có người bạn hỏi anh: "Nhiều năm như thế, sao không thấy cô gái nào bên cạnh cậu?"

Vu Lê Chi ngồi kế cũng bảo: "Đúng đấy, A Viêm, bao nhiêu năm rồi, cậu vẫn luôn tập trung vào công việc, nếu không thì làm từ thiện. Cậu nên chú trọng cuộc sống cá nhân của mình hơn."

Dương Viêm khẽ cười: "Cuộc sống cá nhân của tôi luôn phong phú, chẳng qua mọi người không thấy thôi."

Một người bạn khác cười mắng một câu: "Một người làm việc đến hai giờ đêm hằng ngày, hiếm lắm mới thấy ra ngoài một lần. Nếu không phải đang trên máy bay thì cũng đang lái xe, vậy là có cuộc sống cá nhân quá nhỉ? Tôi thấy cậu ấy, bên cạnh liều mạng làm việc, nhiều lắm cũng chỉ ăn một bữa cơm hoặc ngủ một giấc thôi."

"Cậu còn sở thích gì khác hả? Một năm ba trăm sáu mươi năm ngày, được mấy hôm cậu nghỉ ngơi ra ngoài chơi đây? Cậu kể tôi nghe thử."

"Đúng đúng." Những người khác cũng hùa theo trêu anh: "Tôi nghi ngờ cậu sắp mất hứng thú với phụ nữ rồi. Đừng vậy nhé ông chủ Dương ơi. Nhiều cô gái thích cậu lắm, dù sao cũng phải có một người khiến cậu động lòng chứ?"

Thật ra, anh không phản bác vì khi họ vừa nhắc tới chủ đề này, trong đầu anh đã hiện ra hình bóng của một người.

Huống chi cũng không hề nói quá, gần đây mỗi tối, thậm chí mỗi lần nhàn rỗi, anh luôn nhớ về cô.

Cô gái gai góc khắp người, lòng phòng bị cực kỳ mạnh mẽ, nhưng vẫn dịu dàng đến tận xương.

Cô gái luôn có thể theo kịp suy nghĩ của anh, tư duy còn rõ ràng hơn cả anh.

Cô gái xinh đẹp, lạnh lùng, chính trực, đáng yêu, không ngừng khiến người khác bất ngờ.

Diệp Tiểu Nhu.

Chỉ cần nghĩ tới tên của cô thôi, cả trái tim anh như đang tan chảy.

Cuối cùng thì tình cảm này bắt đầu từ khi nào, không còn quan trọng nữa, quan trọng là... anh đã xác định rồi.

Anh sẽ đồng ý lời nhờ vả của Thiệu Lương Vỹ, dốc hết sức mình giúp đỡ cô.

Mãi tới khi họ hẹn hò, có lần Diệp Tiểu Nhu hỏi anh: "Rốt cuộc anh thích em từ bao giờ thế? Dù sao cũng không thể là lần đầu tiên. Lần đầu tiên gặp anh, em giống hệt nhóc ăn mày, bẩn thỉu, vừa xấu xí vừa nhếch nhác. Chắc chắn anh thấy em rất đáng ghét, đúng không?"

Anh uống không ít rượu, nhưng ý thức vẫn rõ ràng: "Tự em cảm thấy vậy thôi, anh chưa từng nghĩ thế."

"Em không tin đâu, chắc chắn anh đã sớm hứa hẹn gì đó với chú Thiệu, đúng không?" Cô đưa tay nhéo cằm anh, nghi ngờ nhìn vào mắt anh: "Thành thật khai ra. Nếu không, em sẽ chụp bộ dạng say rượu của anh rồi gửi vào nhóm tin đồn bọn em, để họ

bàn luận về anh đó."

"Anh không thỏa thuận gì với chú Thiệu của em cả." Anh thuận thế ôm eo cô, kéo cô vào lòng mình.

"Nếu thật sự muốn nói từ bao giờ, vậy có lẽ là lần đầu gặp mặt..." Anh thở dài một tiếng: "Em nghĩ mình nhếch nhác cũng được, đáng ghét cũng được, nhưng ngay từ ánh ánh nhìn đầu tiên, anh đã rất thích em, thích không chịu nổi."

Vì em sở hữu đôi mắt trong veo đầy kiên cường, tựa như động vật nhỏ bị ruồng bỏ, rõ ràng tràn ngập vẻ đề phòng nhưng vẫn không nỡ tổn thương người vô tội... Một đôi mắt đẹp đẽ tới nao lòng.

"Không tin à? Vậy em ngẫm lại thử, lần đầu tiên anh gặp em, ánh mắt khi nhìn em có phải rất khác không?"

Diệp Tiểu Nhu nghiêng đầu hồi tưởng.

Trong đầu cô hiện lên cảnh lần đầu tiên gặp mặt, ngay khi đèn được bật sáng, Dương Viêm che vết thương bị cô đánh trúng, kinh ngạc nhìn vào mắt cô.

Là kinh ngạc nhưng cũng phức tạp, ánh mắt ấy, như thể chợt phát hiện một điều gì đó kỳ lạ, còn xen lẫn vài phần hứng thú.

Bấy giờ vết thương của anh vẫn đang chảy máu, nhưng dường như anh không hề cảm thấy đau đớn, cũng không trách cô mà chỉ im lặng quan sát cô.

"Anh đâu phải loại người gặp sắc nảy lòng tham, huống hồ lúc ấy em chẳng có 'sắc' gì, chắc chắn vẻ đẹp tâm hồn em đã hấp dẫn anh, đúng không?"

"Đúng đúng đúng, nhưng em không chỉ có tâm hồn đẹp, ngoại

hình cũng xinh cực…”

Trên cửa sổ, bóng hai người từ từ chồng lên nhau, tình ý nồng nàn bắt đầu dâng trào.

Có phải vừa gặp đã yêu không, hay bất chợt rung động vào thời khắc nào, còn quan trọng nữa à?

Quan trọng là… họ đã nhận ra tình cảm của nhau.

Một kiếp nhân sinh, kẻ đến người đi, người từng gặp đâu chỉ hàng ngàn hàng vạn, có thể gặp một nửa định mệnh khiến bản thân say đắm, là một chuyện may mắn biết bao.

Sao anh có thể buông tay, sao có thể bằng lòng buông tay đây?

“Xin lỗi, hình như em thích anh hơi muộn, muộn hơn anh một chút.” Lúc sắp ngủ, Diệp Tiểu Nhu đang nằm trong lòng anh bỗng lẩm bẩm: “Nhưng may thay… tương lai chúng ta còn vô số thời gian, em sẽ cẩn thận… bù đắp cho anh…”

Để trả lời cô, anh đã trao một nụ hôn nhẹ nhàng đầy tha thiết chân thành.

Ngủ ngon nhé, cô gái của anh.

Chương 71: Ngoại truyện 4

Sau khi theo đuổi sự nghiệp học hành hơn hai năm dài ở nước ngoài, cuối cùng Diệp Tiểu Nhu cũng hoàn toàn về nước.

Chương trình học người khác cần ba bốn năm để hoàn thành, cô thật sự đã giảm bớt một nửa. Thậm chí còn ngắn hơn, nhưng vì muốn tích lũy thêm nhiều kinh nghiệm và lý thuyết để mang về nước, cô vẫn ở tiếp một năm.

Sở dĩ nói hoàn toàn về nước, bởi trước đó cô đã vừa thẳng thừng vừa khéo léo từ chối lời mời ở lại làm việc của các cơ quan nước ngoài, cũng khước từ nhiều đãi ngộ tốt, dứt khoát kiên quyết về nước. Sau hai năm học tập, cô đã lấy được bằng cử nhân, xuất bản nhiều bài báo học thuật liên quan, mang về vô số tri thức và kinh nghiệm thực tiễn.

Sau khi về nước, cô mất gần nửa năm tham gia điều tra nhiều vụ trọng án lớn, trở thành cố vấn Tâm lý học Tội phạm của Đội Kỹ thuật điều tra tội phạm của Cục Cảnh sát. Đồng thời, cô cũng được ca ngợi là thiên tài trẻ tuổi nhất trong giới Tâm lý học Tội phạm.

Năm nay, vừa khéo cô sắp đón sinh nhật tuổi hai mươi sáu, một nhân tài trẻ tuổi xuất sắc như vậy, tất nhiên cũng được chú ý khắp nơi.

Đặc biệt khi được các tỉnh, các thành phố khác tin tưởng giao nhiệm vụ điều tra vụ án, cô sẽ luôn gặp đủ kiểu người ngưỡng mộ, nên cũng rất dễ dàng xuất hiện tình huống dưới đây:

“Vụ án này vẫn chưa phức tạp đến mức cần em theo đâu.”

“Lần trước chỉ vì anh không ở cạnh, em đã mang về một cái đuôi, em quên rồi sao?”

“Ồ, ý anh là cảnh sát Liêu à? Em đã nói với anh ta em có người yêu rồi, còn cho anh ta xem nhẫn kim cương lớn lấp lánh của em nữa, nhưng anh ta vẫn muốn vậy, em cũng chịu thua.”

Dương Viêm liếc nhìn ngón tay trắng mịn mềm mại của cô.

Diệp Tiểu Nhu cười khúc khích: “Không nên khoe mình giàu đâu anh, nhẫn kim cương xinh đẹp như vậy, mang ra ngoài trông lòe loẹt lắm.”

“Nhưng anh ta muốn chuyển tới thành phố C làm việc, còn dám tuyên bố sẽ cạnh tranh công bằng với anh nữa.” Nói một hồi, trên mặt Dương Viêm xuất hiện biểu cảm như cười như không: “Cạnh tranh công bằng? Em đã thành người của anh, anh ta còn muốn cạnh tranh với anh kiểu gì?”

“Ôi chao, chuyện xảy ra vài tháng trước rồi, anh đừng để bụng mãi thế.” Diệp Tiểu Nhu xoay người chạy đến trước gương: “Nếu không ổn thật, vậy em treo một tấm bảng nhỏ ghi đã có gia đình ngay trên cổ nhé, anh yên tâm chưa nè?”

Dương Viêm nhìn cô, ánh mắt phức tạp.

Sau khi du học thành công trở về, phá nhiều vụ án lớn trong nước, từ một cô gái vẫn còn vài nét non nớt lúc trước, Diệp Tiểu Nhu đã lột xác trở thành một cô gái xinh đẹp quyến rũ, mái tóc dài bồng bềnh, gương mặt dịu dàng, đôi mắt sóng sánh sáng ngời, kết hợp thêm điều hấp dẫn nhất - bộ não cực kỳ trí tuệ của cô, không nơi nào ở cô mà không toát lên sức hút.

Có cô gái này trong nhà, ai sẽ yên tâm nổi đây?

Do đó không thể trách anh ngày càng để ý. Trước đây anh luôn cảm thấy, những người cứ ghen bóng ghen gió vì yêu đương rất ngu ngốc. Bởi anh nghĩ tình cảm giữa hai người là gắn bó không thể tách rời, không thể dao động vì người ngoài, thế nên ghen tuông là điều không cần thiết nhất.

Nhưng anh vẫn chẳng chịu nổi việc thi thoảng cứ xuất hiện người thích cô, đôi khi còn có thể nghe thấy mấy lời tuyên bố cạnh tranh công bằng gì gì nữa. Trải qua hết những thứ này, rốt cuộc anh cũng biết ghen là thế nào.

Kể cả khi đã đăng ký kết hôn, cũng không tránh được chuyện này. Từng có người dõng dạc bảo kết hôn không có nghĩa cả đời sẽ không ly hôn, nếu lúc ấy không đè nén lửa giận, thì người không thể phạm pháp nhất là anh cũng nhiều khả năng sẽ phạm tội hành hung bạo lực ngay. May sao khi đó Diệp Tiểu Nhu có mặt, cô nhanh chóng chặt đứt ý định phạm tội của anh.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Nói trắng ra, anh cũng chỉ là một người đàn ông thôi, sẽ có h@m muốn chiếm hữu với cô gái của mình, không thể dung thứ cho kẻ dám tơ tưởng cô.

Quan sát cô gái nhỏ xinh đẹp trong gương, Dương Viêm tới sau lưng cô, nhẹ nhàng ôm cô, vùi đầu vào cổ cô.

“Có phải anh ngày càng gây phiền phức cho em không?” Anh sầu não hỏi.

Diệp Tiểu Nhu cười: “Sao có thể, phiền phức em gây cho anh còn nhiều hơn mà?”

Diệp Tiểu Nhu nhìn vẻ buồn bực của người đàn ông bình

thường luôn điềm đạm bình tĩnh này, trong lòng cô trở nên mềm mại: “Em biết anh yêu em nên mới để ý mọi chuyện của em. Em cũng giống vậy, em không hề thấy anh gây rắc rối cho em gì đâu. Đừng quên, trước kia em cũng từng ăn dấm chua của anh đấy.”

“Có sao?”

“Thì nữ Chủ tịch lần trước ấy, để cảm ơn anh đã giúp cô ấy cứu lại tổn thất hàng chục triệu, cô ấy cứ khăng khăng muốn tặng anh một căn biệt thự, anh quên rồi?”

“Em ghen?”

“Nếu em không ghen thì sao có thể làm chuyện ngu xuẩn như lỡ tay mua biệt thự chứ! Đến giờ em vẫn còn nghĩ mình ngốc quá đây.”

Dương Viêm không nhịn được mà vùi mặt vào vai cô, rầu rĩ nở nụ cười: “Nhưng sau đó anh đã giúp em kiếm lại hai triệu từ việc bán căn biệt thự kia rồi mà?”

“... Vẫn ngốc lắm anh, có điều em cũng rất sảng khoái, nhất là khi thấy cô ấy muốn đấu với em nhưng đấu không nổi.” Diệp Tiểu Nhu nhếch môi, đắc ý nói: “Từ đó về sau cô ấy chưa từng xuất hiện thêm lần nào luôn. Hừ, tuy em không hiểu việc buôn bán, nhưng em có một ông chồng giỏi làm ăn, còn lâu chúng ta mới thiếu biệt thự lớn đấy.”

“Ừa, gọi lại lần nữa đi em.”

“Gì cơ?“

“Vừa rồi em nói em có một gì đấy, gọi thêm lần nữa.”

Diệp Tiểu Nhu: “... Vậy anh đừng hôn em, em không muốn hôm

nay phải mặc áo cao cổ đâu, nóng lắm."

Khi họ về nước vào Tết năm ngoái, Dương Viêm đã tặng cô một nghi thức cầu hôn long trọng trước mặt tất cả đồng nghiệp và bạn bè. Chưa kể trước lúc ấy, khi còn ở nước ngoài anh cũng đã bí mật cầu hôn cô một lần, lần đó chỉ có hai người nên vô cùng lãng mạn.

Nhưng vì lịch trình bận rộn, họ mới thực sự đăng ký kết hôn, rồi tổ chức một đám cưới nhỏ chỉ mời một số họ hàng bạn bè vào mấy tháng trước. Thế nên, Diệp Tiểu Nhu còn chưa quen với xưng hô "chồng" này, mỗi lần gọi vẫn hơi thẹn thùng một tí.

Nhưng hiển nhiên Dương Viêm cực kỳ hết sức vừa lòng với xưng hô ấy.

Diệp Tiểu Nhu đã chậm trễ gần một giờ so với kế hoạch ban đầu, cô thay quần áo rồi ra ngoài.

"Em muốn tự lái xe, chắc phải tối mai mới có thể trở về."

"Em muốn tự lái xe thật sao?" Anh nói: "Để tài xế đưa em đi, em có thể nghỉ ngơi trên xe, chứ nếu em tự lái xe qua lại mấy giờ, em sẽ mệt chết đó."

"Em luôn tràn đầy năng lượng mà, anh yên tâm. Nhưng chúng ta làm gì có tài xế, anh đừng mù quáng sai bảo bọn Giang Triều nữa, họ cũng có việc phải làm."

"Ý anh là, để anh làm tài xế cho em."

"Anh cũng bận việc đấy!" Diệp Tiểu Nhu không nhịn được mà trừng mắt nhìn anh: "Hôm nay anh cần gặp ba khách hàng, tham gia hai cuộc họp. Đội trưởng Tiêu vừa thăng chức phỏng chừng cũng muốn đến tìm anh uống trà. Anh không có thời gian rảnh rỗi làm tài xế gì đâu."

“... Được rồi.”

Có lẽ vì Dương Viêm thích tự lái xe, nên sau khi Diệp Tiểu Nhu có bằng lái, cô cũng thích tự lái xe lúc ra ngoài. Dù sao cô đã nhớ rõ mỗi con đường trong thành phố rồi, kẹt xe thì vẫn có thể tìm được đường thích hợp. Đây cũng là một trong những lý do Dương Viêm thích tự lái xe.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Đương nhiên, cô đã lái môtô trên đường từ lâu, nhưng Dương Viêm luôn thấy môtô không đủ an toàn, nên vẫn hạn chế số lần cô dùng.

Cùng ngày, hai người đều tất bật công việc riêng của mình. Qua hôm sau, Diệp Tiểu Nhu chuẩn bị lái xe trở về.

Ở khách sạn, khi cô xuống lầu ăn buffet sáng, bàn bên cạnh có một người đàn ông vẫn luôn quan sát cô. Buổi sáng Diệp Tiểu Nhu chỉ thoa chút kem chống nắng, để mặt mộc, diện áo sơ mi trắng và quần dài giản dị. Phong cách phụ nữ chuyên nghiệp, nhưng với suối tóc gợn sóng bồng bềnh xõa ra sau lưng, cộng thêm vẻ nhàn nhã xen lẫn vài nét tinh tế quyến rũ của mình, cô vẫn hấp dẫn ánh mắt của không ít người.

Cô nhận ra có người muốn đến gần.

Trải qua thời gian dài nghiên cứu biểu cảm khuôn mặt, giờ đây cô đã có thể dễ dàng vạch trần lời nói dối của người khác. Nhưng dù không nghiên cứu nhiều, cô vẫn có thể phát hiện ý đồ của họ. Có lẽ đây cũng là thiên phú dị bẩm.

Thế nên khi người đàn ông kia tiến về phía cô, Diệp Tiểu Nhu đã lẳng lặng lấy chiếc nhẫn kim cương rực rỡ từ trong túi ra, đeo lên ngón áp út trên tay trái.

Người đàn ông dừng bước, xấu hổ vòng sang hướng khác.

Diệp Tiểu Nhu thở phào nhẹ nhõm.

Đồng thời cũng hơi phiền muộn, thật ra cô không thích đeo trang sức như vòng cổ hay nhẫn. Chỉ trong vài trường hợp cần phối hợp trang sức, cô mới dùng tới. Nhưng nhẫn đúng là cách đơn giản nhất để chứng minh mình đã có chủ.

Cô cầm ly cà phê lên uống một ngụm, bỗng cảm nhận được phía sau lại có tiếng bước chân tới gần. Cô đang cảm thấy có phần quen thuộc, chợt nghe được giọng nói thân thương truyền đến:

“Thưa cô, xin hỏi tôi có vinh hạnh dùng bữa sáng với cô không?”

Diệp Tiểu Nhu suýt đã phun ra một ngụm cà phê, cô vội vàng lấy khăn giấy che miệng. Cô quay đầu nhìn, thấy Dương Viêm trong áo sơmi quần dài màu đen đang đứng sau mình, đuôi mày khóe mắt anh đều toát lên niềm vui.

“... Sao anh lại tới đây?”

“Làm tài xế cho em.” Dương Viêm ngồi đối diện cô: “ Lúc vừa đến, anh đã thấy có ít nhất ba tên đàn ông đang suy nghĩ có nên tới gần em không, có một người đã hành động.”

“Nhưng khi người đầu tiên tới em đã đeo nhẫn lên.”

Thấy Dương Viêm đăm chiêu quan sát ngực mình, Diệp Tiểu Nhu bèn che ngực lại: “Sếp Dương, anh đang suy tính gì nữa đó? Em nói anh biết, anh đừng bảo em đeo vòng cổ đại diện cho việc đã kết hôn gì gì nhé.”

“Em nghĩ nhiều rồi, anh chỉ chợt nhận ra... hôm nay chúng ta mặc đồ đôi, đúng không?”

Diệp Tiểu Nhu cúi đầu nhìn trang phục của mình, buồn cười: “Anh nghĩ gì vậy?”

Ở bên nhau vài năm cô dần dà phát hiện, hóa ra người đàn ông bình thường điềm đạm bình tĩnh này cũng thi thoảng sẽ để lộ một mặt đáng yêu.

Dương Viêm chống cằm, nghiêm túc nhìn cô, trầm ngâm hỏi: “Sao em ngày càng đẹp ra thế?”

“Đây không phải chuyện tốt à?”

“Đúng là chuyện tốt, nhưng...” Anh dừng một chút, hạ giọng xuống: “Nhiều người ngắm em quá, anh lo lắm.”

Diệp Tiểu Nhu đang uống cà phê, bỗng cười khúc khích: “Chồng, em muốn ăn trái cây.”

Dương Viêm nheo mắt: “Ừa, còn muốn ăn gì khác không?”

“Nào cũng được, chỉ cần do anh lấy thôi.”

Dương Viêm đứng lên bước tới quầy buffet lấy hoa quả, khi đi ngang qua cô còn xoa đầu cô.

Diệp Tiểu Nhu thở phào nhẹ nhõm, cô dám chắc, nếu cô không ngắt lời, anh vẫn sẽ tiếp tục “nhớ thương” người muốn tới gần cô vừa rồi.

Thật sự chẳng ngờ, cũng có một ngày có thể thấy người đàn ông này ghen.

Khi cô đang chờ anh, một cuộc điện thoại bất ngờ gọi tới.

Chương 72: Ngoại truyện 5

Không biết kể từ khi nào, Diệp Tiểu Nhu đã chậm rãi phát hiện Dương Viêm vẫn luôn muốn thay đổi ký ức của cô.

Anh không giúp cô xóa đi ký ức đau khổ, mà là sau khi cô vừa trải qua một chuyện không vui, anh sẽ lập tức dùng một việc tốt đẹp bù lại cho cô. Điều này khiến mỗi lần cô chìm vào hồi ức, luôn có thể chuyển từ ký ức buồn sang ký ức vui ngay.

Ví dụ như một bó hoa rực rỡ, một món quà độc đáo, một chuyến du lịch bất ngờ, một bữa tối lãng mạn, hoặc tiếp xúc thân mật khiến cô mặt đỏ tim đập...

Thế nên cô không bao giờ sợ rơi vào hồi ức đau khổ nữa. Bởi lẽ, phía sau mỗi một phần đau khổ, luôn có kỷ niệm vui vẻ do anh mang đến.

Nhờ đó cô cũng nhận ra, người đàn ông này hiểu cô cỡ nào, mà cô cũng biết mình cần anh đến nhường nào.

Hai năm sau khi vụ án tự sát liên hoàn được phá, năm thứ nhất Diệp Tiểu Nhu về nước, tức là vào thời điểm cô vừa được mời làm cố vấn Tâm lý học Tội phạm của Cục Cảnh sát, đã xảy ra một chuyện khiến nhiều người khó chịu.

Hôm ấy vốn là ngày nghỉ của cô, lại phải chấm dứt vì một cuộc điện thoại khẩn cấp.

“Cố vấn Diệp, có chuyện này rất gấp cần cô xử lý.”

“Chuyện gì?”

“Cô còn nhớ vụ án tự sát liên hoàn hai năm trước không?”

Diệp Tiểu Nhu đáp: “Nhớ, nói vào trọng điểm đi, sao vậy, cần tôi làm gì?”

“Cô từng lấy biệt danh X tuyên bố với công chúng mình là mục tiêu tự sát cuối cùng. Hôm nay có một học sinh trung học mười sáu tuổi muốn tự sát. Chúng tôi đã phái chuyên gia đàm phán qua, nhưng cậu ấy kiên trì muốn biết X còn sống không. Nếu còn sống thì phải gặp cậu ấy, bằng không cậu ấy sẽ nhảy từ sân thượng xuống. Chúng tôi đã thử rất nhiều cách nhưng đều vô ích...”

“Đã biết, tôi sẽ tới ngay.” Diệp Tiểu Nhu cầm lấy chìa khóa xe mau chóng ra ngoài: “Cậu ấy có nói nguyên nhân cụ thể không?”

“Không, cậu ấy chỉ trả lời muốn biết kết cục cuối cùng của X. Chúng tôi bảo X đã thắng, nhưng cậu ấy không tin, nói trừ phi để chính X xuất hiện trước mặt cậu ấy. Mặt khác, chúng tôi đã biết cậu ấy tên Hứa Minh, là học sinh của trường trung học trọng điểm ở thành phố này, thành tích rất tốt, đã nhảy từ lớp 10 lên lớp 12 để tham gia kỳ thi đại học năm nay. Nhưng ắt hẳn do bố mẹ thúc ép, gây áp lực quá lớn nên cậu ấy chán nản, không chỉ một lần cậu ấy nói muốn tự sát. Trước mắt chúng tôi cảm thấy, có thể cậu ấy muốn gặp X vì đã coi X thành một nhân vật anh hùng, muốn X ngăn cản mình tự sát.”

“À, còn một điểm nữa, cậu ấy vẫn luôn nghĩ X là đàn ông, còn cho rằng X là một cảnh sát hoặc cảnh sát đặc nhiệm.”

Diệp Tiểu Nhu: “... Hiểu rồi.”

Cũng khó trách nhiều người lầm tưởng người ngăn chặn vụ án

tự sát liên hoàn năm đó là đàn ông. Khi ấy, để không lộ danh tính nên cô đã đeo mặt nạ giống Chử Nhiên, ngay cả tay cũng đeo găng tay đen. Cô còn sử dụng phần mềm chỉnh thành giọng không rõ giới tính, khiến phần lớn mọi người nghĩ X là đàn ông, hơn nữa nhiều khả năng là một cảnh sát. Dù sao thì, sẽ không một ai tin một cô gái bình thường có thể phá vụ trọng án gây chấn động cả nước này.

Trên đường, Diệp Tiểu Nhu nhận được điện thoại của Dương Viêm.

Vừa bắt máy đã nghe anh hỏi: "Bên Cục đã gọi cho em sao?"

"Vâng, em đang trên đường tới."

Dương Viêm bảo: "Tiêu Ngũ nói muốn đóng giả X để cứu cậu nhóc. Dù sao ngoài mấy người chúng ta thì không ai biết X là nam hay nữ, em thấy thế nào?"

"Chỉ sợ vừa tiếp cận cậu nhóc, Tiêu Ngũ đã mạnh mẽ kéo cậu ấy xuống." Diệp Tiểu Nhu nói: "Mạng thì cứu được, nhưng lỡ sau đó vẫn muốn tự sát thì sao?"

"Bây giờ Tiêu Ngũ đã chững chạc hơn nhiều, nhưng quả thực cũng như em nói, anh ta không biết khuyên nhủ người khác."

"Đúng, ý em là thế đấy. Anh ấy không biết bày tỏ cảm xúc của mình. Em phát hiện anh ấy thích một cô gái, kết quả vừa thấy người ta thì nín thinh luôn... Ừm, em muốn nói anh ấy chững chạc thì chững chạc, nhưng khả năng biểu đạt hơi hơi yếu. Dù sao anh ấy vẫn là người thô kệch thẳng tính, nếu muốn có người thay em đóng giả X thật, vậy chi bằng cứ để anh."

"Em nói cũng đúng, anh sẽ làm."

Diệp Tiểu Nhu sửng sốt, định nhắc anh cẩn thận, bên kia đã cúp

điện thoại. Cô vội vàng tăng tốc chạy đến đích.

Nhiều truyền thông đã đưa tin chuyện này. Kể từ khi Hứa Minh đứng trên sân thượng của tòa nhà cao nhất trường học tới bây giờ còn chưa đến một tiếng, nhưng dưới lầu đã chật kín người. Khi tới nơi, cô không chen qua được, may sao có cảnh sát đã nhận ra cô và mở đường để cô vào trường.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Cô ngẩng đầu, thấy thiếu niên đang đứng ở mép sân thượng kia.
. Web đọc hah ại (Trù Truyệ.V)

“Anh Dương vừa lên rồi.”

Nghe vậy, Diệp Tiểu Nhu thở phào nhẹ nhõm. Cô biết với năng lực của Dương Viêm, chắc chắn anh có thể khuyên bảo cậu bé rơi vào đường cùng kia.

Tiêu Ngũ cũng có mặt. Vốn dĩ chuyện này không cần Đội trưởng Đội Cảnh sát hình sự như anh ta, nhưng vì liên quan đến vụ án năm ấy nên anh ta vẫn tới.

“Em lên xem thử.” Diệp Tiểu Nhu nói: “Em rất tò mò A Viêm đóng giả em thì sẽ khuyên cậu nhóc thế nào.”

“Ấy ấy, hiện tại gọi A Viêm luôn, hết sếp rồi sao?” Tiêu Ngũ trêu ghẹo: “Bây giờ cậu ta nên gọi em là sếp nhỉ?”

Diệp Tiểu Nhu nhướn mày: “Tụi em có chức vụ ngang nhau.”

“Đi đi, có hai người ở đây, anh thấy mạng của cậu bé cũng không nguy hiểm gì đâu. Đệm hơi cứu hộ cũng đã chuẩn bị xong.”

Lúc Diệp Tiểu Nhu lên tới sân thượng, cô thấy Dương Viêm đang ngồi bên mép sân thượng, chỉ cần anh nhích lên phía

trước một chút, phỏng chừng sẽ...

Dù biết anh rất ổn, nhưng khi chứng kiến cảnh này, cô vẫn hơi sợ hãi.

Cô đứng ở đầu cầu thang gần đó, dựa vào thính lực phi thường của mình, cô có thể nghe giọng họ từ khoảng cách này.

“Không mệt à? Ngồi xuống đi.” Dương Viêm ôn hòa nói: “Thế nào, sợ ư? Sợ ngã xuống?”

Bị khiêu khích là điều mà thiếu niên ở độ tuổi này không chịu nổi nhất. Mặc dù nỗi sợ độ cao đã thể hiện rõ trên mặt, nhưng cậu ấy vẫn học theo anh, cẩn thận ngồi xuống bên cạnh. Có thể thấy, cậu ấy đang cố hết sức để tránh nhìn xuống.

“Anh là X thật? Anh không hề giống cảnh sát.”

“Vậy trong tưởng tượng của cậu, X sẽ ra sao?”

Thiếu niên do dự một chút, trả lời: “Em không biết nữa... Nhưng em cảm thấy người đó sẽ giống cảnh sát đặc nhiệm, còn anh giống... em không thể nói rõ, dù sao anh cũng không giống.”

Diệp Tiểu Nhu liếc nhìn, Dương Viêm diện áo sơ mi và quần đen, trang phục đơn giản như vậy mặc trên người anh lại mang tới hiệu quả rất cao, giúp anh tôn lên khí chất vững chãi. Quả thực trông anh khác hẳn cảnh sát như Tiêu Ngũ. Với độ tuổi và kinh nghiệm sống của Hứa Minh, dĩ nhiên sẽ không biết Dương Viêm thuộc kiểu người nào.

Một người đàn ông điển trai, điềm tĩnh, trải đời dày dạn, không đoán ra tuổi thật như thế, thực chất cũng chỉ là thanh niên chưa đầy ba mươi. Năm ấy lúc xuất ngoại cùng nhau, Diệp Tiểu Nhu mới biết anh chỉ lớn hơn cô chưa đến năm tuổi, chính xác là hơn bốn tuổi rưỡi một chút. Nói cách khác, lần đầu Diệp Tiểu Nhu

gặp anh, anh vẫn chưa đón sinh nhật tuổi hai mươi tám. Nhưng trong thời gian hơn bốn năm ấy, kinh nghiệm xã hội của anh là điều mà những thanh niên cùng lứa không thể bì được.

“Nếu cậu thật sự từng nghiên cứu về tổ chức tội phạm kia và X, cậu nên biết rõ, một cảnh sát đặc nhiệm không thể phá bẫy của chúng. Cảnh sát đặc nhiệm là đơn vị tác chiến với nhiệm vụ chủ yếu như sau: Họ chống kh ủng bố, đối đầu với phần tử phạm tội có hỏa lực mạnh và giải cứu con tin. Còn tổ chức phạm tội tự sát kia thì dùng cách xâm nhập tinh thần, khống chế tâm lý để phá hủy thế giới tinh thần của một người. Vì thế mà trái lại, X, người có thể giải quyết bí ẩn của chúng, là một người có ý chí vững vàng và trí tuệ siêu việt. Người này được đào tạo và có trải nghiệm sống hoàn toàn khác cảnh sát đặc nhiệm.”

Giọng Dương Viêm vẫn trầm tĩnh và đáng tin cậy như thường lệ, không hề hoảng sợ khi cận kề cái chết. Chất giọng cuốn hút như thôi miên này, khiến người khác vô thức đi theo tiết tấu của anh rồi dần lấy lại bình tĩnh. Anh tiếp tục: “Việc X lựa chọn không công khai danh tính, cũng thể hiện thái độ của X. Đương đầu với tội phạm có IQ cao và lớn mạnh, người ấy có thể dùng năng lực của mình phá tan thế lực của chúng. Nhưng người ấy không hề kiêu ngạo, cũng không muốn người nào thần tượng mình qua việc đó. Người ấy chỉ muốn gửi gắm tới mọi người một điều: Trên đời này, bất cứ ai, bất cứ người có năng lực nào, cũng có thể trở thành X, một ẩn số chống lại tội ác trong bóng tối.”

Hứa Minh nghe đến ngẩn người: “X... mạnh mẽ quá.”

Dương Viêm nhìn ra xa: “Lúc cậu đứng ở đây, nhìn về phía trước, cậu đã thấy gì?”

“Em thấy... thành phố của mình.”

“Vì cậu đang đứng ở chỗ cao trong thành phố.” Anh thản nhiên

nói: “Cho dù khi đứng ở đây, cậu cũng không thể thấy toàn thành phố, huống chi là thế giới này. Một người ngay cả thành phố mình cũng không hiểu hết, sao có khả năng khám phá thế giới ngoài kia chứ? Kiến thức của cậu vẫn nông cạn lắm. Nhóc à, dựa vào kiến thức của cậu lúc này, dù X đứng trước mặt cậu thật, cậu cũng không thể giao tiếp với người ấy, vì cậu không hề hiểu quan niệm sống của người ấy. Cậu cũng không xứng đứng cùng đẳng cấp với người ấy, do cậu còn lâu mới đạt được.”

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Hứa Minh bàng hoàng trước lời của anh.

Đúng vậy, cậu ấy chưa từng cẩn thận ngắm nhìn thành phố này từ trên cao, nói gì tới thế giới rộng lớn vô biên mà cậu ấy không hiểu kia?

“Còn muốn tự tử không?” Dương Viêm cười nhạt hỏi: “Muốn chết dễ lắm, cậu chỉ cần tiến lên trước một bước là có thể kết liễu đời mình. Nhưng cậu có chắc, cái chết vào bây giờ sẽ là điểm cuối mà cậu muốn tới không?”

“Đương nhiên không phải!” Hứa Minh dứt khoát phản bác: “Điểm cuối của em sẽ không bao giờ nông cạn... và vô lý như vậy!”

“Nếu biết hành vi tự sát là vô lý, vậy cậu biết mình nên làm gì rồi chứ?”

Hứa Minh lập tức ngoan ngoãn cẩn thận leo xuống mép sân thượng.

Diệp Tiểu Nhu cũng thấy Dương Viêm đứng dậy ở vị trí bên cạnh, cô sợ tới mức suýt nữa đã lao ra.

May thay, Dương Viêm vừa nhấc chân đã nhảy xuống ngay, sau

đó anh đưa tay nhẹ nhàng vỗ đầu cậu ấy: “Lần sau đừng làm chuyện này nữa. Cậu nhìn xem, cậu đã lãng phí bao nhiêu tài nguyên xã hội, lãng phí bao nhiêu nước mắt của người thân rồi? Có tâm sự gì thì nói rõ với bố mẹ, không trao đổi được thì tìm thầy giáo, hiệu trưởng, tìm một người nào đó có thể giúp đỡ cậu đấy.”

“Vậy... em có thể tìm anh không?”

“Không.” Dương Viêm thản nhiên trả lời: “Trừ khi tất cả những người cậu gặp không thể giải quyết thôi. Tôi cũng giống những người lớn mà cậu biết, bề bộn nhiều việc lắm.”

“Hiểu rồi ạ! Em sẽ chăm chỉ học tập, cố gắng vươn tới đẳng cấp của X!” Hứa Minh vô cùng hào hứng, có vẻ cậu ấy đã hoàn toàn bị “súp gà”* của Dương Viêm tẩy não rồi: “Haha, anh là X thật sao? Em cảm thấy đúng là anh.”

*Súp gà (ngôn ngữ mạng): súp gà cho tâm hồn - tức là những câu chuyện truyền động lực.

Dương Viêm nghiêng đầu, vẫy tay gọi Diệp Tiểu Nhu.

Diệp Tiểu Nhu bước tới.

Dương Viêm đặt tay lên vai Diệp Tiểu Nhu: “Trong hai chúng tôi, cậu nghĩ ai giống X hơn?”

Hứa Minh quan sát Diệp Tiểu Nhu, đỏ mặt: “Em chưa từng gặp ai xinh đẹp như chị...”

Dương Viêm lạnh lùng bảo: “Hôm nay cậu gặp rồi đấy, về sau còn có thể thấy vô số cô gái xinh đẹp khác, còn muốn tự sát nữa không?”

Hứa Minh vội vàng lắc đầu: “Sẽ không ạ!”

Diệp Tiểu Nhu cười: “Thế mau chóng giải thích với bố mẹ, giáo viên và các bạn của cậu đi, họ sắp bị cậu dọa chết rồi.”

Lúc ba người đi xuống, Hứa Minh vẫn còn muốn quấn lấy hai người để hỏi ai là X, nhưng cậu ấy chưa kịp bám theo, đã bị người khác bao quanh.

Hai người hoàn thành nhiệm vụ, tránh né dòng người yên lặng rời đi.

“Mình nghỉ phép thôi em, đã tới lúc em nên nghỉ ngơi một thời gian rồi.” Dương Viêm ôm vai cô, hôn lên má cô: “Anh đã báo họ, trừ phi có chuyện khẩn cấp, còn không thì mấy ngày nay không được quấy rầy chúng ta.”

Diệp Tiểu Nhu: “... Cứ đi thế sao?”

“Ừa, anh đã thuê trang viên trên thảo nguyên của một người bạn, trâu ngựa cừu, chó chăn cừu, có đầy đủ hết. Thế nào, em thích không?”

“Thích thì thích, nhưng anh chắc chắn chỉ thuê mà không phải mua chứ?”

“Đương nhiên rồi, nếu mua chắc chắn anh sẽ nói với em. Thật ra anh cũng muốn mua, nhưng người kia không chịu bán. Cuối cùng anh giúp cậu ta giải quyết một phiền phức lớn, cậu ta mới đồng ý cho anh thuê bất cứ lúc nào, để chúng ta đến chơi.” Dương Viêm nghĩ ngợi, nói: “Nếu em thích, anh cũng có thể nghĩ cách mua.”

“Không cần thật mà, thuê mấy ngày là đủ rồi!” Diệp Tiểu Nhu hơi khựng lại, nghi ngờ nhìn anh: “Sao em cứ nghĩ phiền phức lớn kia vốn dĩ do anh tạo ra nhỉ? Sau đó anh giúp cậu ta giải quyết, chỉ vì để người bạn kia cam tâm tình nguyện cho anh

thuê?”

“Em nghĩ xấu cho anh rồi.” Dương Viêm cười: “Anh sẽ làm loại chuyện này ư?”

Tuy người đàn ông này đứng đắn đáng tin cũng rất chính nghĩa, nhưng...

Diệp Tiểu Nhu cảm thấy, quả thực anh có thể làm chuyện này, dù sao anh cũng là một con hồ ly ngàn năm đội lốt người mà. Ai biết được thi thoảng anh có thể xuất hiện ý tưởng xấu xa gì, hay làm một số việc xấu vô hại nào không?

Ở bên anh, cô chợt nghĩ, cả đời này mình sẽ không bao giờ nhàm chán nữa rồi.

Chương 73: Ngoại truyện 7

*Ngoại truyện này nối tiếp ngoại truyện 4.

Dương Viêm trở về chỗ, thấy cô đang nghe điện thoại, dựa vào thái độ của cô, chắc hẳn cuộc gọi này liên quan đến công việc. Anh đặt đ ĩa đựng hoa quả xuống, đợi tới khi Diệp Tiểu Nhu nói chuyện xong.

“Một lãnh đạo của Cục Cảnh sát thành phố nghe bảo em đang ở đây, muốn em qua xem một vụ án.” Diệp Tiểu Nhu bất đắc dĩ nói: “Xem ra hôm nay chưa thể về nhà đâu.”

“Thế à? Vậy anh tới đúng lúc rồi.” Anh nói: “Có lẽ mấy ngày kế em sẽ không thể rời khỏi nơi này, còn anh thì không thể xa em lâu như vậy.”

Một tuần trước, ở một địa điểm triển lãm tại thành phố Long Thành, có người tổ chức một buổi triển lãm nghệ thuật biểu diễn chống bạo lực. Nội dung là một cô gái mặc quần áo bó sát, dùng băng dính dán miệng, hai chân hai tay bị trói bằng dây thừng, trước mặt để các loại đạo cụ được dùng trong nhiều hành vi bạo lực khác nhau.

Buổi triển lãm này làm theo một bậc thầy nghệ thuật biểu diễn ở nước ngoài, với tác phẩm mang tên “Rhythm 0”*. Trong tác phẩm, cô ấy đứng trước bàn quay mặt về phía khán giả, trên bàn đặt bảy mươi hai đồ vật, gồm súng, đạn, dao phay, đinh, xích sắt, roi, các vật dụng nguy hiểm khác. Sau đó cô ấy dùng thuốc làm bản thân tê liệt suốt sáu giờ. Cô ấy nói với mọi người, trong

vòng sáu giờ này, họ có thể làm bất cứ chuyện gì họ muốn với cô ấy, có thể sử dụng bất cứ đồ vật nào, dù xảy ra hậu quả gì thì cô ấy cũng hoàn toàn chịu trách nhiệm.

*Năm 1974, nghệ sĩ biểu diễn Marina Abramović đã nảy ra ý tưởng cho một buổi biểu diễn mang tính nghệ thuật khác biệt thời bấy giờ: “Rhythm 0” – Âm Tiết Số O.

Buổi diễn kéo dài 6 giờ đồng hồ, được tổ chức tại Studio Morra, Naples. Marina Abramović sẽ đứng yên, để khán giả làm bất cứ điều gì họ thích lên người cô. Buổi biểu diễn đã trở thành một trong những thử nghiệm hiệu quả nhất giúp bộc lộ toàn bộ bản chất xấu xa của con người, những bài học thu được từ buổi biểu diễn đã đánh động toàn bộ dư luận thời đó và trở lên ám ảnh mãi về sau.

Ban đầu nhiều người chỉ thử thăm dò, xem có thật là cô ấy sẽ để họ làm gì tùy thích không. Có người dùng son môi vẽ linh tinh lên mặt cô ấy, có người dùng kéo cắt quần áo của cô ấy, có người vẽ tranh trên cơ thể cô ấy...

Sau khi họ phát hiện cô ấy thật sự không hề chống cự, có người bắt đầu bạo dạn hơn, sử dụng đồ vật sắc nhọn tổn thương cô ấy.

Trong suốt sáu giờ, cô ấy gần như bị mọi người bạo hành bằng nhiều cách tàn nhẫn khác nhau. Không ai ôm cô ấy, đến tận khi có một người dùng súng ngắn có nòng, chĩa vào đầu cô ấy thì mới rốt cuộc bị ngăn lại.

Khó lòng mà tưởng tượng, nếu lúc ấy không có ai ngăn cản, tác phẩm này ắt sẽ kết thúc với việc nhà nghệ thuật bị tra tấn tới chết.

Nhân cách là thứ không thể chịu đựng thử thách.

Nếu bạn nhất quyết muốn thử thách, vậy bạn sẽ chứng kiến

những điều xấu xí nhất ẩn sâu trong nội tâm mỗi người, cũng là thứ bạn khó tin nhất.

Đây chính là sự sáng tạo của nghệ thuật biểu diễn ở nước ngoài. . Đọc hêm các chương mới ại （ myệ . ）

Lần này, người thực hiện màn mô phỏng trình diễn nghệ thuật biểu diễn cũng là phụ nữ. Trước hàng chục khán giả, mặc dù trước mặt không để súng ống có thể gây tử vong, nhưng vẫn bày ra đầy dao nhỏ, roi, ống tiêm, bật lửa, đinh và nhiều dụng cụ nguy hiểm khác. Vì hiệu quả chương trình, họ còn bổ sung thêm những thứ như bánh kem, kẹo và hoa tươi tượng trưng cho điều tốt đẹp.

Cô gái thực hiện màn trình diễn nghệ thuật biểu diễn này, có ngoại hình và vóc dáng đẹp. Toàn thân cô ấy không thể động đậy, miệng bị dán băng, cô ấy cũng tỏ rõ mình sẽ hoàn toàn chịu trách nhiệm về hậu quả.

Nhưng đây không phải nước ngoài, mà là trong nước, tất nhiên sẽ không xuất hiện hành vi bạo lực quá mức. Dù sao công chúng vẫn đang quan sát, tuy cô ấy nói không cần chịu trách nhiệm, cũng không có ai dám làm thật. Vậy nên ban đầu, không người nào dám động chạm gì. Đến khi có một người phụ nữ đưa ngón tay bôi lên mặt cô gái một ít bánh kem, mới lần lượt có người tiến lên thăm dò, bắt đầu dùng bánh kem phết lên người lên tóc và mặt cô gái.

Nhạc nền chậm rãi lúc đầu đã chuyển sang tiết tấu dồn dập, cô gái cũng nhắm hai mắt, đã có người quá đáng hơn.

Nhưng ngay cả khi thấy nỗi sợ hãi trên mặt cô gái, cũng không một ai dừng tay.

Dao nhỏ, ống tiêm, thậm chí là roi.

Cả bánh kem và hoa tượng trưng cho điều tốt đẹp cũng biến thành vũ khí chế nhạo.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Trong video, có người cúi đầu nói chuyện, cứ như những lời thì thầm nho nhỏ đó tràn ngập ác ý. Một thanh niên thoạt nhìn mới hai mươi tuổi, vào lúc kết thúc trò đùa dai đã ném một đóa hoa hồng vào trước mặt cô gái.

Cuối cùng, màn trình diễn nghệ thuật tưởng chừng như mang tới không gian cho một nhóm người chơi khăm này, đã kết thúc trong nước mắt của cô gái.

Diệp Tiểu Nhu xem hết video toàn bộ quá trình, Dương Viêm cũng đang xem bên cạnh.

“Anh nghĩ sao?”

“Bản thân nghệ thuật không sai.” Dương Viêm thản nhiên trả lời: “Nhưng người biểu diễn và khán giả không đúng, khiến nghệ thuật này mất đi ý nghĩa vốn có.”

Diệp Tiểu Nhu gật đầu: “Đúng vậy, thi thể của cô gái này được phát hiện vào ba đêm trước. Anh đoán xem, cô ấy chết thế nào?”

Dương Viêm dùng nĩa xiên một miếng hoa quả đút cho cô: “Anh không đoán ra, ăn trước đã em.”

Diệp Tiểu Nhu ngoan ngoãn ăn, không bàn về chủ đề này nữa.

Họ không bao giờ thảo luận về vụ án khi dùng bữa, không chỉ vì sẽ ảnh hưởng đến khẩu vị, mà chủ yếu do mức độ nghiêm trọng của vụ án sẽ khiến cảm xúc chùng xuống. Đồ ăn cũng sẽ mất ngon, hơn nữa còn không có lợi cho việc suy nghĩ và bàn luận về vụ án.

Chờ cả hai ăn xong bữa sáng, bên cảnh sát địa phương đã liên lạc với Diệp Tiểu Nhu.

Cô từ chối việc cảnh sát phái người tới đón, bảo muốn tới nơi nạn nhân ở xem hiện trường trước. Sau đó cô và Dương Viêm tới căn hộ của nạn nhân. Một cảnh sát đã chờ sẵn ở đó, thấy hai người thì hơi ngạc nhiên. Anh ta không ngờ, cố vấn Tâm lý Tội phạm du học trở về, dày dặn kinh nghiệm, đã phá vô số vụ án lớn trong truyền thuyết lại là một người đẹp trẻ tuổi rực rỡ như thế. Chưa kể, bên cạnh cô còn có một người đàn ông với vẻ ngoài cũng rất hấp dẫn.

Cả hai xem xét ở căn hộ của nạn nhân hai mươi phút, rồi chạy tới Cục Cảnh sát.

Trên đường, Diệp Tiểu Nhu nói: “Nếu biết anh cũng đến, chắc lãnh đạo sẽ cảm thấy vừa mừng vừa lo.”

Danh tiếng của công ty Mặc Phi đã khác xa trước, vài năm nay họ liên tiếp giúp đỡ cảnh sát phá nhiều vụ trọng án lớn trên cả nước. Từ sau khi thành lập quỹ công ích đặc biệt, công ty đã làm nhiều việc giúp ích cho xã hội. Ví dụ như thành lập Hiệp hội Cứu nạn Động vật nhỏ, hỗ trợ các thành phố xây dựng trạm động vật lưu lạc, định kỳ quyên góp tiền cho trại trẻ mồ côi và tổ chức từ thiện.

Còn con đường kiếm lợi nhuận thực sự của họ, đều bắt nguồn từ việc giúp đỡ các công ty chuyển đổi kinh doanh, hay giúp các doanh nhân giải quyết rắc rối.

Nói trắng ra, là kiếm tiền từ tư bản, tương trợ người gặp khó khăn trong xã hội.

Dĩ nhiên, Dương Viêm luôn làm sếp đứng sau, ngoại trừ gặp gỡ một số nhân vật cấp cao, bình thường anh hiếm khi lộ diện, chủ

yếu ở sau chỉ huy và đưa ra quyết sách. Vài năm nay, người liên lạc với cảnh sát hầu hết là Diệp Tiểu Nhu.

Cô thường xuyên tới hiện trường của nhiều vụ trọng án ở các thành phố. Dù không muốn xuất hiện trước mặt truyền thông và công chúng, cô vẫn không tránh được thi thoảng sẽ bị chụp ảnh. Danh tiếng của cô cũng theo đó mà ngày càng lớn.

Sau khi nghe bảo cô đang ở đây, lãnh đạo Cục Cảnh sát thành phố Long Thành lập tức phái người liên lạc với cô, mời cô tới phân tích vụ án kỳ lạ lần này.

Tại sao nói là kỳ lạ?

Vì vụ án dính dáng đến một số chuyện không tiện công khai, cũng tức là màn trình diễn nghệ thuật biểu diễn trái với lẽ thường kia.

Trong phòng họp của Cục Cảnh sát.

Khi Diệp Tiểu Nhu và Dương Viêm ngồi xuống, Cục trưởng địa phương tò mò hỏi một câu: “Cố vấn Diệp, vị này là...”

Vì thế Diệp Tiểu Nhu mới nhận ra, vị Cục trưởng mới nhậm chức không lâu này không biết Dương Viêm. Cô định giới thiệu về Dương Viêm thì anh bỗng lên tiếng.

“Tôi là trợ lý kiêm tài xế của cố vấn Diệp.” Anh lấy bút máy và laptop ra, nói: “Lần này tới chủ yếu để phụ trách ghi chép vụ án.”

Diệp Tiểu Nhu: “?”

Được rồi, anh nói gì cũng đúng.

Thấy anh “nghiêm túc” như vậy, cô cũng không vạch trần anh.

Nhưng nhìn ánh mắt của bên Cục trưởng, rõ ràng đang hàm ý: khí chất của trợ lý kiêm tài xế này trông không hề giống trợ lý kiêm tài xế tí nào cả.

Diệp Tiểu Nhu đành mặc kệ Dương Viêm, hoàn toàn tập trung vào vụ án.

“Triệu Thanh Nhã, nữ, hai mươi tám tuổi, độc thân, từng làm giáo viên mỹ thuật tại Trường Trung học Cơ sở số 18 ở thành phố Long Thành. Hai năm trước, sau khi nghỉ việc cô ấy vẫn làm nghề tự do, thường xuyên sáng tác tranh hoạt hình, tranh minh hoạ và tổ chức triển lãm nghệ thuật biểu diễn. Thời gian tử vong rơi vào tầm 9 giờ đến 10 giờ tối ngày 18 tháng 4. Nguyên nhân tử vong là ngạt thở cơ học. Khắp cơ thể chằng chịt vết thương vì bị hành hạ, có sẹo do thuốc lá và vết roi. Khi còn sống đã chịu bạo lực với nhiều mức độ khác nhau nên bị mất một lượng máu nhỏ, sau đó cô ấy bị dây thừng siết chặt cổ dẫn tới ngạt thở chết. Nạn nhân cũng từng dùng một ít thuốc ngủ...”

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

“Trong căn hộ nạn nhân không bị mất đồ quý giá, cũng không lưu lại manh mối khác. Bước đầu chúng tôi suy đoán, đây là một vụ án đột nhập và hành hạ đến chết có kế hoạch.”

Một cô gái mới thực hiện triển lãm nghệ thuật biểu diễn chống bạo lực, ba ngày sau bị ngược đãi tới chết một cách bí ẩn. Thi thể được phát hiện trong sân sau nhà mình, toàn thân hằn đầy vết thương bạo hành.

Cửa nhà cô ấy có dấu vết bị cạy mở. Ngoài ra, không có manh mối nào như dấu chân hay vân tay của hung thủ, hiển nhiên hung thủ đã dọn sạch.

Rời mắt khỏi bức ảnh chụp hiện trường đầu tiên nơi phát hiện

thi thể, Diệp Tiểu Nhu hỏi: “Tôi cần xem video trực quan hơn về buổi biểu diễn lúc ấy. Tốt nhất có thể chính xác tới thái độ của từng khán giả, có không?”

“Có, có người quay cận cảnh toàn bộ quá trình triển lãm nghệ thuật, sau khi được nhân viên kỹ thuật xử lý, có thể thấy rõ biểu cảm trên khuôn mặt mỗi người.”

Video dài hai giờ bốn mươi phút.

Trong quá trình gần ba giờ, Triệu Thanh Nhã đã bị hơn hai mươi người tấn công tàn nhẫn. Nếu một giờ trước họ vẫn dè dặt, còn kiềm chế, thì một giờ sau, họ đã táo bạo hơn, mạnh tay hơn. Tới bốn mươi phút cuối, dường như mọi người đã trở nên hoàn toàn mê muội. Có lẽ trong một khoảng thời gian, họ thậm chí đã đánh mất ý thức đạo đức và khả năng tự chủ vốn có, chỉ còn lại bản năng.

Dựa vào quan điểm của Tiến sĩ Sigmund Freud, bộ máy tư duy gồm ba thành phần quan trọng là c ái Ấy (id), cái Tôi (ego), và cái Siêu tôi (superego). C ái Ấy chỉ điều nguyên thủy nhất có sẵn từ thuở lọt lòng; cái Tôi thuộc bộ phận quản lý và điều phối cấu trúc của nhân cách; còn Siêu tôi đại diện cho khuôn phép đạo đức, trách nhiệm lương tâm, cái tôi lý tưởng và quy tắc đạo đức. Khi h@m muốn của con người xảy ra xung đột với sự tự chủ của quan niệm đạo đức, cũng là lúc ba cái “Tôi” này đấu đá nhau trong tâm trí. Một khi c ái Ấy chiếm thế thượng phong, người này sẽ chỉ còn d*c vọng nguyên thủy nhất, tức là toàn bộ bản năng nguyên thủy. *

*Giải thích thêm:

- C ái Ấy: phần nhân cách tối tăm, mù quáng và độc ác. Mục đích độc nhất là thỏa mãn các h@m muốn bản năng và các kh0ái cảm trong con người, bất chấp hậu quả.

- Cái Tôi: thành phần tâm lý của bộ máy tư duy. Thể hiện cá tính tâm lý của mỗi con người. Có thể kìm nén xung đột của c ái Ấy và kiểm chế khoái lạc. Cái tôi nhận biết được thế giới xung quanh, nhận ra rằng phải kìm hãm những khuynh hướng sai lệch, để ngăn ngừa mọi xung đột với luật lệ xã hội.

- Cái Siêu tôi: chứa tất cả các tiêu chuẩn đạo đức tiếp nhận được từ cha mẹ và xã hội. Các Siêu tôi buộc cái Tôi phù hợp không chỉ về thực tế mà còn về lý tưởng của mình về đạo đức. Các Siêu tôi khiến người ta cảm thấy tội lỗi khi họ đi ngược lại quy tắc của xã hội.

(Nguồn: Trường Đại học Hà Tĩnh)

Căn cứ vào quan điểm này rồi quan sát những người trong video.

Thứ họ thể hiện không chỉ là mối quan hệ giữa c ái Ấy, cái Tôi và cái Siêu tôi. Từ kiềm chế lẫn nhau, loại trừ lẫn nhau, hạn chế lẫn nhau, tới cuối cùng một mặt trong đó áp chế hoàn toàn, khiến ai cũng vứt bỏ quan niệm đạo đức và khả năng tự chủ. Và cô gái trước mắt kia, tượng trưng cho nơi mà họ trút hết bản năng d*c vọng.

Xem một lát, Diệp Tiểu Nhu bảo: “Thay vì nói là sáng tạo nghệ thuật biểu diễn, không bằng nói là một lần thí nghiệm xã hội.”

Nghe thế, mọi người hơi kinh ngạc.

Chỉ mỗi Dương Viêm ngồi phía sau cô khẽ nhếch miệng.

Cô gái của anh, đã không còn là cô gái nhỏ cần anh dìu dắt và che chở kia nữa.

Ngay cả khi anh vắng mặt, cô cũng có thể dùng năng lực của mình vượt qua mọi chướng ngại.

Thế nên... không biết anh nên tự hào, hay nên sầu não đây?

Chương 74: Ngoại truyện 7

Đội trưởng Lý của Đội Cảnh sát hình sự nói: “Sau khi vụ án đặc biệt này xảy ra, chúng tôi đã kiểm tra tất cả camera giám sát gần căn hộ nạn nhân, không hề phát hiện bóng dáng hung thủ. Có lẽ hắn đã tìm đúng điểm mù của camera để đột nhập vào nơi nạn nhân ở. Bọn tôi nghi ngờ có thể hung thủ nằm trong số những khán giả, nên đã mời chuyên gia Tâm lý học Hành vi nổi tiếng của thành phố đến xem video. Anh ta đã phân tích trong đó có tám người có khả năng là hung thủ. Khi tám người này tham gia quá trình bạo hành, cả hành vi lẫn thái độ đều thể hiện tâm lý muốn tiếp tục làm hại nạn nhân. Nếu không nhờ lúc ấy có nhiều người, ắt hẳn họ sẽ còn thực hiện hành vi tra tấn nặng nề hơn với nạn nhân.”

“Bọn tôi đã điều tra cả tám người, phát hiện sáu người không đủ thời gian gây án, còn hai người không có chứng cứ ngoại phạm. Thế nên bọn tôi muốn cố vấn Diệp gặp hai nghi phạm này một lần, xem rốt cuộc ai là hung thủ.”

“Chuyên gia Tâm lý học Hành vi?” Diệp Tiểu Nhu nhướn mày: “Anh ta làm sao để chỉ ra tám người này?”

“Anh ta đã quan sát biểu cảm của mười tám vị khán giả từ đầu tới cuối. Phần lớn trong số họ đều để lộ vẻ áy náy do dự xuyên suốt và sau khi chấm dứt hoạt động. Còn tám người kia không hề thấy tội lỗi, trái lại luôn sung sướng, nóng lòng muốn thử thêm, khi kết thúc còn tỏ vẻ vẫn chưa đủ. Vậy nên chuyên gia đã nói, có thể hung thủ nằm trong tám người này, đề nghị bọn tôi chú trọng điều tra.”

Diệp Tiểu Nhu hỏi: “Còn gì nữa không? Chuyên gia còn nói gì khác không?”

Một nữ cảnh sát trả lời: “Anh ta đã phân tích kỹ biểu hiện cảm xúc của mỗi người. Bọn tôi đã ghi lại hết, nếu cần tôi có thể đọc cho cô...”

“Không cần.” Diệp Tiểu Nhu thở dài: “Ý tôi là, ngoài mười tám người này, anh ta có đề cập tới manh mối nào khác không. Nếu anh ta bỏ qua một điều, vậy chứng tỏ mọi người đã hoàn toàn tìm sai người rồi.”

Mọi người nhìn nhau, có phần khó hiểu, nhất là nữ cảnh sát đã giới thiệu chuyên gia kia tới hỗ trợ, hơi không phục hỏi: “Buổi biểu diễn tổng cộng chỉ có mười tám khán giả, bọn tôi đã tính cả nhiếp ảnh gia vào, còn có thể bỏ qua điều gì?”

Diệp Tiểu Nhu đứng dậy đến trước màn chiếu, yêu cầu nhân viên kỹ thuật nhấn nút phát, cô bảo: “Tăng tốc độ lên.”

Video tăng tốc một lát, Diệp Tiểu Nhu bỗng nói: “Dừng, phóng lớn chỗ này.”

Nhân viên kỹ thuật vội vàng bấm dừng rồi phóng to hình ảnh.

Mọi người tập trung quan sát hình ảnh được phóng to.

Trong ảnh có mười mấy người đứng ở các vị trí khác nhau. Có một số người đang đánh giá, có kẻ đang híp mắt thưởng thức, có khán giả háo hức muốn thử. Vì lần lượt từng người bước lên “sáng tạo”, nên lúc này chỉ có một người đứng trước mặt nạn nhân. Anh ta đang cầm dao nhỏ cắt một chùm tóc của nạn nhân.

Nữ cảnh sát kia nói: “Người này lén giấu tóc nạn nhân. Nhiều tội

phạm kỳ lạ thích thu thập một phần trên cơ thể nạn nhân, thế nên anh ta nằm trong số những người có khả năng cao là hung thủ mà chúng tôi nghi ngờ."

Diệp Tiểu Nhu đột nhiên chỉ tay vào một vị trí: "Đây là thứ tôi muốn mọi người xem, tiếp tục phóng to lên."

Vị trí mà ngón tay cô chỉ vào là nạn nhân đang bị vây quanh.

"Từ đầu tới cuối, mọi người, gồm cả vị chuyên gia Tâm lý học Hành vi kia, đều không quan sát biểu cảm của nạn nhân khi chịu một loạt 'hành vi ngược đãi' trong lúc sáng tạo sao?"

"Cô ấy luôn cố chịu đau."

"Thế ư?" Diệp Tiểu Nhu nói: "Vậy nhìn kỹ xem, trong mắt cô ấy, ngoại chịu đựng, ngoài đau khổ, còn gì nữa?"

"Tuy bây giờ nói điều này thì không thích hợp lắm, nhưng các vị ở đây, ai cũng đã trưởng thành, chắc hẳn mọi người sẽ biết nên để lộ biểu cảm thế nào vào một số thời điểm nhất định." Cô nhìn mọi người đầy ẩn ý.

Khi cô lơ đãng dừng mắt trên người Dương Viêm, người đàn ông kia thể hiện thái độ như cười như không, Diệp Tiểu Nhu lập tức nhìn sang nơi khác.

Đã là người lớn hết rồi, nói chủ đề này cũng không thẹn thùng gì... Nhưng anh lại đang ở đây.

"A..." Một cảnh sát lên tiếng: "Biểu cảm này của cô ấy... hơi giống, hơi giống..." Không biết anh ta đang nghĩ tới gì, thấy mọi người đổ dồn ánh mắt về phía mình, anh ta mặt đỏ tai hồng, cứ ấp a ấp úng. Nữ cảnh sát ngồi kế đạp anh ta, ý bảo anh ta đừng ngại, điều tra vụ án sao mà dè dặt thế.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

“Ừ, giống cảnh tượng quen thuộc với những đồng nghiệp từng thực hiện các hoạt động phòng chống nội dung khiêu dâm và ấn phẩm bất hợp pháp.” Diệp Tiểu Nhu giải vây cho anh ta: “Biểu cảm của nạn nhân trong toàn bộ quá trình, ngoài việc cố chịu đau đớn và khó chịu thì chủ yếu là sung sướng.”

Bấy giờ mọi người mới nhận ra.

Đội trưởng Lý bảo: “Đúng là bọn tôi đã bỏ qua biểu cảm của nạn nhân. Nếu thế thì, thật ra cảm xúc thật sự của cô ấy là đang hưởng thụ?”

“Ừ, biểu cảm đau đớn mà cô ấy thể hiện ra ngoài, phần lớn chỉ đang giả vờ thôi. Như lúc này, cô ấy đã kinh ngạc vì bị cắt tóc, nhưng khi nhìn người đàn ông kia, trong mắt lại lộ ra vẻ chờ mong. Mà chính vẻ chờ mong như có như không này, đã đẩy tâm trạng kích động của đám khán giả lên mức đỉnh điểm, và rồi mọi thứ mất kiểm soát.”

“Còn một điểm nữa mà chuyên gia đã bỏ sót.” Cô tạm dừng một hình ảnh: “Trong mười tám người này, có ít nhất năm người quen biết Triệu Thanh Nhã.”

Vừa nghe xong, mọi người lại sửng sốt.

“Như người này, khi anh ta vừa thấy Triệu Thanh Nhã thì có phần bất ngờ, anh ta kinh ngạc tầm nửa giây, sau đó nghi ngờ mình nhìn lầm, nên anh ta đã nhíu mày.”

Cô chỉ ra biểu cảm nhỏ của mấy người khác. Quả thực, có một số người đã tỏ ra cực kỳ ngạc nhiên và nghi ngờ về lai lịch của Triệu Thanh Nhã.

Nhưng dù vậy, họ vẫn không hề nói lời nào.

Diệp Tiểu Nhu phân tích: “Bao gồm âm nhạc ở buổi biểu diễn. Chắc hẳn mọi người đã biết, âm nhạc có ảnh hưởng rất lớn đến tâm trạng con người, giống BGM của những video được cắt ghép trên mạng mà chúng ta thấy. Nhằm khơi dậy cảm xúc của khán giả đang có mặt, họ đã dùng năm bản nhạc với phong cách khác nhau. Âm nhạc, cả ánh đèn và mùi hương ở đó, đều có tác dụng thôi miên nhất định, có thể khiến người khác vô thức quên mất hoàn cảnh xung quanh, k1ch thích d*c vọng ẩn sâu trong lòng, làm khán giả dần biến thành thủ phạm. Hành vi biểu cảm của nạn nhân trong toàn bộ quá trình, cũng đang phát ra một tín hiệu với mười tám người này.” Diệp Tiểu Nhu dừng một chút, chậm rãi tiếp tục: “Một tín hiệu khiến họ đối xử thô bạo với cô ấy hơn.”

“Nói cách khác, có thể hung thủ không nằm trong số mười tám khán giả, mà nhiều khả năng, là kẻ chủ mưu sắp đặt màn trình diễn nghệ thuật sáng tạo này, cũng tức là điều mà cô vừa đề cập...”

“Đúng, nếu đây là một cuộc thí nghiệm, vậy người lên kế hoạch cho buổi thí nghiệm này cũng có khả năng cao là nghi phạm.” Diệp Tiểu Nhu gật đầu: “Một điểm nữa, vừa rồi tôi đã quan sát thi thể, biết được một số tin từ pháp y. Trên người nạn nhân có rất nhiều vết thương cũ. Thế nên, tôi đoán có lẽ cô ấy đã bị ngược đãi với các mức độ khác nhau trong thời gian dài. Thêm nữa, nhiều khả năng cô ấy cũng đồng ý với sự ngược đãi này. Do đó, có thể nghi phạm là người tình từng xảy ra quan hệ tình d*c đặc biệt với cô ấy gần đây.”

“Xem cách bố trí trong căn hộ của cô ấy thì cô ấy sống một mình, nhưng thường xuyên mời người đến. Tất cả đồ dùng cho khách như ly trà, gạt tàn, dép lê, khăn mặt và bàn chải đánh răng sử dụng một lần đều là đồ dùng nam giới, còn hết sức sạch sẽ gọn gàng, có thể thấy chúng được vệ sinh kỹ lưỡng thường xuyên. Cho nên, phải có ít nhất một người đàn ông tham gia

cuộc sống cá nhân của cô ấy trong thời gian dài. Thêm nữa, người đàn ông này mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế và yêu sạch sẽ ở mức nhất định, là kiểu người có tính kiểm soát cao. Triệu Thanh Nhã cực kỳ sợ hãi và lệ thuộc vào người đàn ông này, nên mới quý trọng đồ dùng mà anh ta sử dụng. Vì xét theo việc cô ấy để đồ dùng sinh hoạt cá nhân của mình lung tung, có thể nhận ra bản thân cô ấy không phải một người có chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế." Diệp Tiểu Nhu tạm dừng vài giây, rồi tiếp tục: "Giường cô ấy giấu một số đồ dùng tình thú đặc biệt, vì cất dưới ván giường nên nhân viên trinh sát kỹ thuật không tìm được."

Diệp Tiểu Nhu ra hiệu cho xem ảnh chụp, nhân viên kỹ thuật lập tức cắm USB mà cô vừa đưa vào.

Lột ga trải giường ra, lật ván giường của chiếc giường lớn trong phòng ngủ của Triệu Thanh Nhã lên, bên trong để vô số đồ dùng tình thú. Ngoại trừ mấy thứ thường thấy như nến, roi da, tai thỏ, còn có một số dụng cụ họ chưa từng gặp. Nữ cảnh sát duy nhất ở đây hơi đỏ mặt xấu hổ.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

"Có thể lấy được một ít DNA từ ga trải giường và những nơi khác để làm bằng chứng tham khảo cho nghi phạm. Mặt khác, tôi đề nghị điều tra ứng dụng hẹn hò trong điện thoại cô ấy. Chắc hẳn cô ấy đã dùng ứng dụng để phát triển quan hệ. Đánh giá từ thi thể, có thể thấy vết thương gần đây của cô ấy là trong tuần này. Ngoài buổi nghệ thuật biểu diễn sáng tạo kia, ít nhất cô ấy đã xảy ra hơn hai lần quan hệ tình d*c có chứa hành vi bạo lực, có lẽ với cùng một người, mà người này có khả năng cao là nghi phạm."

"Căn cứ vào hiện trường vụ án, dù hung thủ đã dọn sạch dấu vết của mình, nhưng hiển nhiên hắn đã có phần vội vàng, gây ra thiệt hại trên sân cỏ và trên sàn nhà với mức độ khác nhau.

Nhiều khả năng việc nạn nhân tử vong nằm ngoài dự đoán của hắn, khiến hắn hết sức hoảng loạn. Nhưng hắn vẫn dọn dẹp dấu vết của mình đâu vào đấy. Có lẽ hắn không biết trước về buổi triển lãm nghệ thuật chống bạo lực của Triệu Thanh Nhã, sau khi biết thì cực kỳ căm phẫn. Trong cơn mất lý trí, hắn tới tìm Triệu Thanh Nhã. Đây rất có thể là nguyên nhân dẫn đến cái chết của Triệu Thanh Nhã. Vài ngày qua, ắt hẳn hắn đang quảng cáo về buổi nghệ thuật biểu diễn này khắp nơi trên mạng, nhằm chuyển hướng điều tra của cảnh sát lên mười tám người kia."

"Căn cứ vào những manh mối trên, tôi đã lập ra hồ sơ về hung thủ gồm các điểm sau. Thứ nhất, hung thủ là nam giới khoảng 30 đến 35 tuổi, cao tầm một mét bảy mươi lăm, chủ yếu mặc tây trang giày da, bề ngoài nho nhã, cẩn thận tỉ mỉ, tính kiểm soát cao, lòng ghen tị nặng, có khuynh hướng bạo lực mạnh mẽ, nhiều khả năng làm công việc xoay quanh nghề giáo."

"Tại sao lại là nghề giáo?"

"Vì vết thương trên cánh tay nạn nhân có dấu vết của bút máy và gọt bút chì. Đây là kết quả giám định của pháp y." Diệp Tiểu Nhu tiếp tục ra hiệu chuyển ảnh, cô chỉ vào một vết thương trên thi thể trong ảnh chụp: "Dấu vết trên tay, cổ và mắt cá chân của nạn nhân, đều là dấu vết mới bị trói gần đây. Để không lưu lại dấu vết của mình trên người nạn nhân, trước khi đi hung thủ đã c ởi quần áo của nạn nhân, vội vàng thay quần áo mới cho cô ấy. Nhưng vì quá gấp gáp nên hắn chưa cài xong nút áo ngực của nạn nhân, đây là sai lầm mà không phụ nữ nào mắc phải. Chưa kể, trên người Triệu Thanh Nhã không có dấu vết giãy giụa, chứng tỏ cô ấy đã đồng ý và chấp nhận hành vi ngược đãi này. Vậy nên tôi đoán hung thủ vốn không muốn giết nạn nhân, có thể khi đang 'quan hệ' với nạn nhân thì xảy ra tranh chấp, hắn thoáng mất lý trí lỡ tăng mức độ ngược đãi, khiến nạn nhân tử vong ngoài ý muốn."

"Do đó kết luận cuối cùng rất đơn giản." Diệp Tiểu Nhu nói:

“Nếu trong điện thoại của nạn nhân từng liên lạc nhiều lần với một người đàn ông làm cùng nghề giáo viên, vậy nhiều khả năng người này chính là nghi phạm.”

Dứt lời, cô khẽ nhíu mày, nói thêm: “Đương nhiên, kẻ đứng phía sau bày ra màn nghệ thuật biểu diễn sáng tạo kia, mặc dù không liên hệ trực tiếp đến cái chết của nạn nhân, nhưng tôi cũng đề nghị điều tra một chút. Vì nếu mục đích thật sự của hắn là thí nghiệm, thì ý nghĩa của thí nghiệm này, có lẽ không chỉ là một buổi triển lãm nghệ thuật thôi đâu. Xét cho cùng, nếu quả thực muốn lấy hình thức nghệ thuật để sáng tạo, hoàn toàn không cần phải... tìm một người phụ nữ thích chịu hành hạ, điều này không phù hợp với chủ đề chống bạo lực của hắn.”

“Nói cũng đúng, tìm một người phụ nữ thích chịu ngược tới tuyên truyền chống bạo lực, đó không phải việc vô nghĩa sao?” Đội trưởng Lý đồng ý: “Nghĩ thế nào cũng thấy có vấn đề.”

“Vậy cố vấn Diệp, cô còn quan điểm gì khác về mười tám vị khán giả không?”

Diệp Tiểu Nhu trả lời: “Nếu mục đích thật sự của kẻ đứng sau sắp đặt màn trình diễn đó không phải là chống bạo lực, vậy mười tám khán giả này, chắc chắn đã được hắn lựa chọn kỹ càng. Họ phải có những mối liên hệ nhất định trong tính cách, nghề nghiệp hay khía cạnh nào khác.”

Khi cô đang ngẫm nghĩ, bỗng thấy Dương Viêm ra hiệu cho mình.

Diệp Tiểu Nhu thoáng nhìn vào mắt anh, chợt nhận ra gì đó: “Mọi người đã điều tra mười tám người này chưa?”

Chương 75: Ngoại truyện 8

“Ừ thì… bọn tôi chỉ điều tra sơ lược, không tập trung cụ thể về những người không có chứng cứ ngoại phạm trong số họ.”

“Thật ra không cần điều tra cũng có thể nhìn ra.” Cô nhìn bức ảnh được phóng lớn: “Xét từ tuổi tác, cách ăn mặc, tính tình mà mười tám khán giả này thể hiện, mỗi người đều có đặc điểm riêng. Nhưng ắt hẳn giữa họ phải tồn tại một mối liên hệ đặc biệt nào đó. Có thể bản thân họ cũng không biết mối liên hệ này. Ví dụ, trong số họ có nhiều người biết lai lịch của Triệu Thanh Nhã, nhưng họ chẳng nói gì.”

“Có lẽ, đây quả thực chỉ là một thí nghiệm.” Cô nheo mắt, như đang tìm kiếm kẻ chủ mưu đứng sau đang chăm chú quan sát mười tám người trong ảnh chụp.

Chẳng qua, tất nhiên hắn không xuất hiện trong ảnh chụp.

“Hãy điều tra những người đã ra vào phòng triển lãm ngày đó, cũng như quan hệ cá nhân của Triệu Thanh Nhã, và toàn bộ đàn ông từng có quan hệ với cô ấy, phải điều tra hết.” Diệp Tiểu Nhu nói: “Nhất là những người đàn ông bên cạnh Triệu Thanh Nhã, họ hàng, bạn bè, bất cứ ai từng tiếp xúc với cô ấy đều có thể là hung thủ.”

“Nhưng mười tám người này thì có liên quan gì đến người đàn ông bên cạnh Triệu Thanh Nhã?”

“Tôi không biết.” Cô trầm ngâm nói: “Ắt hẳn không dính dáng,

nhưng tôi cảm thấy cái chết của Triệu Thanh Nhã có liên quan rất lớn với màn triển lãm nghệ thuật chống bạo lực."

Kết thúc cuộc họp về vụ án, Diệp Tiểu Nhu từ chối khéo lời mời dự tiệc của Cục trưởng. Khi ra ngoài, cô tiếp tục từ chối khéo lời mời ăn tối của Đội trưởng Lý. Cô cũng đồng ý ở thêm hai ngày, quan tâm hơn về kết quả điều tra của vụ án.

"Cố vấn Diệp, thật sự không cần lái xe bên tôi tiễn cô à?" Đội trưởng Lý vẫn nhiệt tình muốn phái người tiễn cô.

"Không cần đâu, mọi người cứ bận chuyện vụ án, chồ... tài xế của tôi sẽ lái xe đưa tôi về." Diệp Tiểu Nhu giơ tay chỉ vào người đàn ông đang đứng cạnh xe. Anh mở cửa ghế phụ ra, đôi mắt trầm tĩnh liếc sang bên này. Khi nhìn tới Đội trưởng Lý, trong ánh mắt của anh xuất hiện vẻ mất kiên nhẫn.

Đội trưởng Lý híp mắt, nếu là tài xế, vậy chủ thuê cố vấn Diệp nên ngồi ở ghế sau. Huống chi, làm gì có trợ lý kiêm lái xe nào trông như thế? Nhìn kiểu gì thì quan hệ của hai người cũng không bình thường.

Diệp Tiểu Nhu nói: "Có việc thì liên lạc với tôi, Đội trưởng Lý. Bất cứ lúc nào tôi cũng có thể nghe điện thoại."

"Được, vất vả cho cô rồi, cố vấn Diệp."

"Chuyện nên làm thôi."

Sau khi lên xe, Diệp Tiểu Nhu hỏi anh: "Anh thấy thế nào?"

Thấy anh im lặng, Diệp Tiểu Nhu hắng giọng: "Nói chuyện với anh đấy, chồng."

Lúc này Dương Viêm mới quay đầu nhìn cô, nhếch khóe miệng: "Những gì anh nhìn ra, em đã nói hết rồi."

“Trong xã hội hiện nay, không ngờ vẫn còn kẻ muốn thử nghiệm về nhân cách con người, hắn muốn làm gì?” Diệp Tiểu Nhu trầm ngâm nói: “Nếu dám thực hiện kiểu thí nghiệm này, chắc hắn đã sớm đoán được hậu quả rồi.”

Nhân cách, là thứ phức tạp nhất trên đời, cũng là thứ không thể chịu đựng thử thách nhất.

“Em cảm thấy dạng người nào sẽ làm kiểu thực nghiệm này?”

“Nhiều lắm.” Cô nghiền ngẫm: “Nếu chỉ tính đến việc suy đoán, vậy bất cứ ai cũng có khả năng. Nhưng vẫn nên loại trừ những người không có gan, không đủ thực lực làm.”

“Ừ, thế chỉ tính những người có dũng khí, cũng đủ thực lực.”

“Một kẻ nhàm chán, tò mò về điểm mấu chốt của nhân cách, kẻ có tiền.”

“Hoặc một nhà từ thiện? Một kẻ chống đối xã hội kiêu ngạo? Đều có khả năng.”

Dương Viêm nói: “Em loại trừ tiếp đi.”

Diệp Tiểu Nhu nheo mắt, nhớ tới vết thương trên thi thể của Triệu Thanh Nhã.

“Có lẽ vì người này... muốn bày tỏ tư tưởng nào đó của bản thân.”

“Vậy người này thật sự chỉ đang làm một cuộc thử nghiệm thôi sao?” Dương Viêm thản nhiên hỏi.

Diệp Tiểu Nhu nghe hiểu ý anh. Nếu nhất định cần một người thử nghiệm, hắn hoàn toàn có thể tìm một cô gái ngẫu nhiên.

Nhưng hắn lại chọn ngay Triệu Thanh Nhã vốn có khuynh hướng thích chịu ngược đãi. Chẳng lẽ trong chuyện này còn có uẩn khúc gì ư?

Trong hai giờ ấy, "người kia" đã nhìn nhận cuộc thử nghiệm này thế nào?

Liệu có như đang xem một trò hề? Hay đang tức giận về điều gì đó không?

"Em chợt cảm thấy..." Khi cô lên tiếng, đúng lúc Dương Viêm dừng đèn đỏ.

"Có dự cảm không tốt lắm." Ánh mắt cô lóe lên trong buồng lái mờ tối.

"Đừng lo." Anh vươn tay, khẽ vuốt gò má cô: "Dù gặp phải đối thủ thế nào, em vẫn đủ năng lực giải quyết, huống chi còn anh ở đây mà."

Diệp Tiểu Nhu gật đầu.

Thật ra cũng không phải cô đang sợ, chẳng qua trong lòng có cảm giác khó tả.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

"Khoan đã, anh đưa em đi đâu vậy?"

"Về nhà."

"... Về nhà nào?" Diệp Tiểu Nhu vỗ trán: "À, chúng ta có một căn hộ ở đây, cũng hai năm chưa đến rồi, đêm nay có thể ở lại à?"

"Đương nhiên có thể, định kỳ sẽ có người ghé quét dọn."

Có lẽ đây là ưu điểm của việc sở hữu nhiều nhà. Bất động sản mà Dương Viêm mua phân bố ở nhiều thành phố trên cả nước. Vậy nên thi thoảng khi họ đi công tác, sẽ may mắn tới thành phố đã có sẵn nhà, bận xong vẫn có thể như về nhà mình.

Lái xe hơn nửa giờ thì tới nơi. Đây là một khu dân cư với phong cảnh đẹp, tổng cộng hơn một trăm mét vuông, diện tích vừa đủ. Diệp Tiểu Nhu nhìn quanh, phát hiện giường trong phòng chính đã được chuẩn bị đầy đủ: "... Anh gọi người tới sắp xếp à?"

"Ừa, trong tủ lạnh có đồ ăn."

"Vậy sao hôm qua anh không nói em biết, hại em mất một ngày ở khách sạn, mất thêm một ngày tiền đó."

"Trí nhớ của anh không tốt bằng em, hôm qua không nhớ ra, không phải hôm nay đã lập tức đến đây ở với em rồi ư?"

Diệp Tiểu Nhu định nói thêm câu nữa, Dương Viêm đã ôm eo cô từ phía sau: "Xem như mình đi hưởng tuần trăng mật nhé em?"

"... Được rồi, tha cho anh."

Có Dương Viêm làm bạn, cô đã chìm vào giấc ngủ nhanh hơn, nhưng chưa kịp tự nhiên tỉnh dậy, cô đã bị chuông điện thoại đánh thức.

Vì tính chất đặc thù của công việc, từ trước đến nay điện thoại của cô luôn để chế độ đổ chuông suốt 24 giờ. Cô giơ tay tìm điện thoại, người đàn ông nằm kế đã ấn nghe rồi đặt di động sát tai cô. Diệp Tiểu Nhu nhắm mắt alo một tiếng.

Nhưng một câu của đầu bên kia đã khiến cô bật dậy: "Sao cơ?! Anh nói hai người đã chết? Trong mười tám người kia đã có hai người chết?"

Vẻ mặt cô trở nên nghiêm trọng: "... Được, tôi tới hiện trường ngay."

Cuộc điện thoại này đã làm hai người đều hoàn toàn tỉnh táo.

"Xem ra dự cảm tối qua của em cũng không phải không có lý." Dương Viêm vừa giúp cô mặc quần áo vừa chậm rãi bảo: "Vụ án này không đơn giản như vậy."

"Hôm qua vừa nói phải điều tra mười tám người kia, sáng nay lập tức phát hiện hai người đã chết, khoảng cách thời gian này quá ngắn." Diệp Tiểu Nhu hơi nhíu mày: "Cho dù cùng một người ra tay thì cũng sẽ không nôn nóng như vậy, trừ phi..."

"Trừ phi hắn biết cảnh sát sẽ điều tra mười tám khán giả, mà giữa những người đó có bí mật hắn không muốn cảnh sát tra được."

Bọn họ dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới hiện trường.

Hiện trường đầu tiên, là một thanh niên hai mươi tuổi trong số mười tám người, tên Lý Huy.

Năm giờ sáng, có người báo cảnh sát nói mình giết người. Cảnh sát tới hiện trường, nhận ra đây là người mà họ mới nhận được lệnh điều tra tối qua, cũng nằm trong số mười tám khán giả thuộc diện tình nghi của vụ án kia.

"Hung thủ là bạn cùng phòng đồng giới của cậu ta, tên Tô Kiệt. Cả hai vốn là người yêu đồng tính. Nhưng vì vụ án Triệu Thanh Nhã, Tô Kiệt biết Lý Huy cũng tham dự buổi triển lãm nghệ thuật, hơn nữa còn xem được video Lý Huy quan sát cơ thể Triệu Thanh Nhã, nên hai người đã cãi nhau. Tô Kiệt nói mình nhất thời mất lý trí, lỡ tay cầm dao gọt trái cây đâm chết Tô Kiệt."

Vết máu bắn khắp nơi, chứng tỏ lúc bị đâm Lý Huy vẫn còn sống. Trên người cậu ta có ít nhất hơn mười vết dao đâm, nhưng chỉ mỗi nhát đâm vào tim là trí mạng.

Quả thực đây là vụ án giết người vì bị kích động không thể nghi ngờ. Hung thủ rất rõ ràng, chứng cứ rất rõ ràng, hung thủ cũng đã báo án sau khi gây án.

Khi họ tới nơi, vừa vặn thấy Tô Kiệt bị đưa lên xe cảnh sát.

Tô Kiệt là một thanh niên ưa nhìn nhưng trông có phần u ám. Diệp Tiểu Nhu thấy lúc cậu ta rời đi vẫn mang dép lê, tóc rối bù, người như mất hồn, cô đơn chán nản. Đúng là tình trạng sau khi đã kích động giết người.

Nạn nhân thứ hai cũng là đàn ông, tên Tần Triệu, chết hết sức kỳ lạ.

“Cô gái báo cảnh sát là gái đứng đường, nói anh ta đã bao cô ấy ba ngày ba đêm, chết vì dùng thuốc.”

Tần Triệu chết trên giường trong căn trọ, tình trạng thi thể rất thảm, trên gối dính đầy bãi nôn của anh ta. Theo lời của cô gái báo cảnh sát, không dưới một lần cô ấy khuyên anh ta đừng dùng thuốc nữa, nhưng anh ta không những mặc kệ mà còn yêu cầu cô ấy phải phối hợp làm nhiều trò chơi k1ch thích với mình.

“Cô ấy kể, anh ta cho cô ấy một số tiền, bắt cô ấy đóng giả Triệu Thanh Nhã, còn lấy những thứ như roi da dao nhỏ hay nến. Cô ấy muốn chạy trốn thì bị anh ta đánh. Cuối cùng khi người đàn ông này chết vì chơi quá độ, cô ấy mới chạy đi báo cảnh sát.”

Diệp Tiểu Nhu nhìn nạn nhân. Tần Triệu khỏa thân hoàn toàn, đã bắt đầu xuất hiện hiện tượng co cứng tử thi. Có lẽ thời gian tử vong rơi vào tầm ba giờ trước.

Các đồ chơi tình d*c bạo lực và thuốc k1ch thích rơi lung tung dưới giường. Rất rõ ràng, nguyên nhân chết của anh ta là do chính anh ta, không liên quan đến cô gái kia mấy.

Cùng một lúc, hai người.

Thoạt nhìn không có mối liên hệ trực tiếp gì, nhưng có thể nguyên nhân tử vong thực sự đều bắt nguồn từ buổi triển lãm nghệ thuật chống bạo lực của Triệu Thanh Nhã.

Chủ đề là chống bạo lực, nhưng kết quả đã có ba người chết vì điều đó. Vốn dĩ cảnh sát vẫn điều tra theo hướng hung thủ thuộc mười tám vị khán giả, chưa bao giờ nghĩ trong số họ đã có hai người chết liên tiếp.

“Chẳng lẽ là trùng hợp sao?” Đội trưởng Lý phụ trách vụ án hoang mang: “Triệu Thanh Nhã vừa chết hai ngày trước, hai người đàn ông này lại chết vì cô ấy, nếu là trùng hợp, vậy thực sự giống...”

Bây giờ đã có lời đồn nó như một lời nguyền.

Chỉ cần là người tham dự, ắt sẽ gặp chuyện xui xẻo.

Nhưng nói thì nói vậy, dĩ nhiên cảnh sát sẽ không tin. Hai vụ án này, một là án mạng vì tranh chấp giữa người yêu, một thì xem như tử vong ngoài ý muốn do có hành vi tình d*c bạo lực. Mặc dù cả hai không dính dáng trực tiếp tới vụ án của Triệu Thanh Nhã, nhưng Diệp Tiểu Nhu vẫn cho rằng, chắc chắn phải có mối liên hệ đặc biệt nào đó.

Cảnh sát lần lượt gọi mười sáu người còn lại đến Cục Cảnh sát.

Trẻ nhất là mười tám tuổi, vừa trưởng thành, ba mươi tám tuổi

là lớn nhất. Sau khi theo dõi lần lượt các buổi thẩm vấn của họ, Diệp Tiểu Nhu chỉ vào một người trong đó: “Cho tôi nửa giờ thẩm vấn.”

“Châu Tuyền Vũ?”

“Ừ.”

Cô ném ảnh chụp thi thể của Triệu Thanh Nhã xuống trước mặt người nọ: “Nhận ra nạn nhân là ai chứ?”

Châu Tuyền Vũ biến sắc.

Cô không bỏ sót bất cứ một biểu cảm nào trên mặt cậu ta: “Quen biết từ trước?”

“Không, không biết, ban nãy tôi đã nói một lần rồi, tôi nhận được thư mời nên mới đến xem buổi nghệ thuật biểu diễn quái quỷ kia. Tôi hoàn toàn không biết Triệu Thanh Nhã!”

“Gọi tên thuận miệng phết.” Diệp Tiểu Nhu nhếch môi: “Ngày đó ở triển lãm, lúc cậu thấy cô ấy, đã gọi tên cô ấy đúng không? Nhưng theo lời những người khác, bên phía tổ chức không hề tiết lộ tên của Triệu Thanh Nhã. Tại sao cậu vừa nhìn vào đã nhận ra, còn kêu tên cô ấy nữa?”

Từ lâu đôi mắt của cô đã tốt hơn cả máy phát hiện nói dối, mấy lời nói dối tầm thường không thể qua nổi mắt cô.

“Đã có hai người chết trong số mười tám khán giả. Cậu phải biết thế này, nếu quả thực đang có người báo thù thay Triệu Thanh Nhã, vậy khi cậu ra khỏi cửa Cục Cảnh sát, cậu có thể sẽ trở thành nạn nhân thứ ba được báo cảnh sát đấy.”

Trên mặt Châu Tuyền Vũ đổ mồ hôi lạnh: “Không liên quan tới tôi, đúng là tôi có quen biết cô ấy. Nhưng quen biết thì sao? Tôi

có chứng cứ ngoại phạm, còn cô ấy chết vì..."

"Tôi không hỏi cậu có giết người không!" Diệp Tiểu Nhu lớn tiếng cắt ngang cậu ta: "Thành thật trả lời câu hỏi của tôi, mối quan hệ lúc trước giữa cậu và nạn nhân là gì? Tại sao hôm đó cậu lại từ chối cuộc hẹn với vợ sắp cưới của mình, rồi đặc biệt tới tham gia buổi triển lãm nghệ thuật biểu diễn?"

Kết thúc thẩm vấn, Diệp Tiểu Nhu ra ngoài, bên Đội trưởng Lý báo hai tin:

Thứ nhất, bố nuôi của Triệu Thanh Nhã, Triệu Tử Tuấn có hiềm nghi rất lớn.

Thứ hai, người phía sau tổ chức màn triển lãm nghệ thuật chống bạo lực này là một doanh nhân nổi tiếng của địa phương, cũng là một nhà từ thiện, tên Trần Nham Phi. Thời điểm xảy ra vụ án ông ta đang đi công tác bên ngoài, không có thời gian gây án.

Dựa vào hồ sơ điều tra, Triệu Tử Tuấn là giáo viên Ngữ văn tại một trường trung học cơ sở địa phương, cũng là giáo viên cấp hai của Triệu Thanh Nhã.

Bạn học của Triệu Thanh Nhã đã tiết lộ, lúc Triệu Thanh Nhã học cấp hai, trên người thi thoảng sẽ xuất hiện vết thương khó hiểu. Mọi người cho rằng cô ấy có khuynh hướng tự làm hại bản thân, nên không ai dám tới gần cô ấy. Họ cảm thấy cô ấy có vấn đề về tinh thần. Nhưng hiện tại xem chừng, nhiều khả năng những vết thương đó là do bố nuôi Triệu Tử Tuấn của cô ấy gây ra.

"Triệu Tử Tuấn là hung thủ." Diệp Tiểu Nhu nói: "Vừa rồi Châu Tuyền Vũ đã khai, cậu ta từng theo đuổi Triệu Thanh Nhã. Chính xác hơn là từng bám đuôi chụp ảnh cô ấy. Trong điện thoại của cậu ta chứa vô số ảnh chụp và video của Triệu Thanh

Nhã. Có một lần cậu ta đã lén chụp được cảnh Triệu Tử Tuấn c**ng bức Triệu Thanh Nhã, hơn nữa..."

Chương 76: Ngoại truyện 9

“Hơn nữa?” Đội trưởng Lý hỏi.

“Hơn nữa Triệu Thanh Nhã đã gặp cậu ta, còn từng cầu xin cậu ta giúp đỡ.”

Đội trưởng Lý sửng sốt: “Tên khốn kia không giúp cô ấy?”

“Anh đoán đúng rồi.” Sắc mặt Diệp Tiểu Nhu u ám: “Không chỉ không giúp cô ấy, mà cậu ta còn lấy việc này uy hiếp, ép buộc Triệu Thanh Nhã quan hệ.”

Đội trưởng Lý không nhịn được, mắng một câu hai thằng khốn táng tận lương tâm.

“Nên cậu ta đến buổi triển lãm nghệ thuật cũng vì Triệu Thanh Nhã?”

“Sự thật là cậu ta đã nhận được thư mời.” Diệp Tiểu Nhu dừng một chút, hơi đăm chiêu.

Đội trưởng Lý hít sâu một hơi: “Bây giờ tôi phải đi bắt Triệu Tử Tuấn.”

Diệp Tiểu Nhu rời Cục Cảnh sát, thấy Dương Viêm đang đứng cạnh xe gọi điện thoại.

Cô bỗng dâng lên nỗi xúc động khó tả, chỉ muốn chạy tới ôm lấy anh.

Và quả thực cô đã làm vậy.

Khoảnh khắc anh vươn tay về phía cô, cô lập tức chạy qua nhào vào lòng anh.

Càng gặp nhiều điều tăm tối trong cuộc sống, càng có thể cảm nhận được người bên cạnh tốt đẹp tới nhường nào.

May mắn có anh ở bên, dẫu vụ án đen tối đến đâu, cuối cùng cô cũng có thể bình an vô sự thoát ra, không hề bị ăn mòn bởi những chân tướng đen tối đó.

Nhưng cô cũng biết, vụ án này còn chưa chấm dứt.

Trên đường về, Diệp Tiểu Nhu nhận được điện thoại của Đội trưởng Lý, nói Triệu Tử Tuấn đã mua vé máy bay muốn chạy trốn. Họ đang liên hệ bên sân bay, chuẩn bị thực hiện bắt người ở đó.

“Rốt cuộc Trần Nham Phi đóng vai trò gì trong vụ án này?” Diệp Tiểu Nhu hơi đăm chiêu nói: “Với lai lịch và tài lực của ông ta, sẽ không đến mức vô duyên vô cớ tổ chức một buổi biểu diễn chống bạo lực khó hiểu như vậy. Việc này không mang tới lợi ích gì cho ông ta, chẳng lẽ chỉ là trùng hợp thôi sao?”

Giây tiếp theo, cô đã trả lời câu hỏi của mình: “Không, chắc chắn không phải trùng hợp.”

“Có lẽ ông ta và Triệu Thanh Nhã có một mối quan hệ đặc biệt. Hoặc ông ta muốn mượn cơ hội này để đạt được mục đích gì khác.” Diệp Tiểu Nhu nhìn Dương Viêm đang lái xe: “Anh thấy sao?”

“Anh cảm thấy...” Anh trầm ngâm dừng một chút, đáp: “Em nói đúng hết, nhưng tới giờ nên ăn cơm rồi em.”

Diệp Tiểu Nhu: "..."

Bất luận vào hai năm du học hay hai năm về nước làm việc, cô vẫn luôn quay cuồng trong công việc, quả thực thường xuyên bỏ qua nhiều vấn đề trong sinh hoạt của mình, ví dụ như chuyện ăn cơm.

Đôi khi bận quá, cô sẽ hoàn toàn quên mất quy tắc thông thường một ngày ba bữa. Nhưng dẫu tất bật thế nào, người đàn ông này sẽ luôn giải quyết vấn đề ăn uống của cô trong lịch trình bận rộn của mình. Thái độ của anh rất kiên quyết, không cho phép phản bác. Dù cô họp ở Cục Cảnh sát hay ra ngoài làm việc, cũng có thể thấy anh cầm hộp cơm nóng hổi đặt lên bàn nhìn cô ăn hết.

Tất cả lý do bắt nguồn từ việc năm ấy anh cứng rắn kéo cô đi kiểm tra sức khoẻ, kết quả khám ra viêm dạ dày nhẹ.

Mới chỉ có bệnh dạ dày nhỏ như vậy, đã khiến anh không nề hà việc gì, theo dõi sát sao ba bữa một ngày của cô suốt ba năm.

"Được rồi, vậy mình đi ăn cơm thôi."

Họ tìm một nhà hàng Trung Quốc, lúc món ăn được mang lên, Dương Viêm không cho cô nhìn điện thoại, thẳng tay tịch thu. Đây là thói quen của họ khi dùng bữa, không ai muốn bị chuyện vụ án làm ảnh hưởng tới khẩu vị cả. Dù bận rộn cỡ nào thì ít nhất vẫn nên chăm sóc cơ thể mình thật tốt khi ăn.

Cả hai đang dùng bữa, Đội trưởng Lý gọi điện đến.

Diệp Tiểu Nhu nhướn mày: "Cuộc gọi này không thể không nhận."

Dương Viêm thở dài: "Chắc chắn bữa cơm này ăn không ngon

rồi."

"Tại sao anh lại chắc chắn không phải tin tốt?" Diệp Tiểu Nhu vừa trêu chọc hỏi xong, bỗng nhiên sững người, biến sắc.

"Anh đúng là..." Cô nhìn Dương Viêm, ánh mắt phức tạp.

Chờ nghe xong tin của Đội trưởng Lý, cô trầm mặc cúp điện thoại.

"Nói đi." Cô đặt đôi đũa xuống bàn: "Chúng ta xem manh mối một chút, anh nhận ra điều gì?"

"Thứ anh có thể nhận ra, em cũng có thể nhận ra, chẳng qua em chưa thấy thôi." Dương Viêm cầm lấy bát nhỏ, múc nửa bát canh rồi đặt trước mặt cô, sau đó để thìa vào tay cô: "Em vẫn chưa nhận ra đó là sự thật, vì em cảm thấy sự thật này quá khó tin. Rốt cuộc bản chất con người có thể kinh khủng đến mức nào, em đã chứng kiến rất nhiều rồi, Tiểu Nhu."

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Diệp Tiểu Nhu nhìn bát canh, ánh mắt hơi lóe lên, sau một lát cô mới lên tiếng: "Ngày đó khi chúng ta đến căn hộ của Triệu Thanh Nhã, trên tường trong phòng ngủ của cô ấy treo một bức tranh."

"Đúng, cô ấy là sinh viên mỹ thuật tạo hình, trong phòng cô ấy nên có một tác phẩm của riêng mình."

"Trong bức tranh vẽ một bé gái, hoàn toàn khỏa thân, cuộn mình trong bụi gai màu xanh biếc, chằng chịt vết thương trên người, nhưng trong mắt cô bé..."

Không hề có bi thương.

Dương Viêm: “Một cô bé đang mắc kẹt trong hoàn cảnh đau thương, nhưng trong mắt lại không hề có vẻ đau khổ và giãy giụa. Mặc dù chân tướng khó tin, nhưng bất luận sự thật phi lý thế nào, đó vẫn là chân tướng.”

“Không, không phải không đau khổ.” Diệp Tiểu Nhu lắc đầu: “Sao có thể không đau khổ được? Nhưng ngược đãi và tra tấn thời gian dài đã khiến cô ấy từ từ chết lặng trong nỗi đau này. Và cũng chỉ nhờ vào chết lặng, cô ấy mới có thể tạm nghỉ ngơi để quên đi cơn tuyệt vọng. Chắc hẳn bố nuôi của cô ấy là một tên khốn khôn ngoan, một bên bạo hành, một bên cho cô ấy phần thưởng. Dần dà, cô ấy đã hình thành nhận thức tâm lý chỉ có âm thầm chịu đựng bạo lực mới có thể được khen thưởng.”

Thế nên, ánh mắt cô bé trong tranh không có vẻ đau khổ, chỉ có bình tĩnh chấp nhận xen lẫn một phần chờ mong. Một phần chờ mong kia có lẽ sẽ đổi được một câu khen ngợi, một miếng bánh kem ngọt ngào, hay một giây phút tự do.

Diệp Tiểu Nhu nhận ra mình đã phạm vào một sai lầm. Cô thấy Triệu Thanh Nhã tỏ ra vui thích khi bị ngược đãi trong video, nhưng không hề thấy bản chất đằng sau của niềm vui ấy.

Có một thuật ngữ thích hợp trong Tâm lý học: Quan hệ bạo dâm*. Đã có bạo dâm, ắt sẽ có khổ dâm*. Nếu không thì không thể hình thành mối quan hệ này, bạn sẽ không thể xây dựng quan hệ với người kia. Người khổ dâm, dù trên mặt tâm lý hay s1nh lý, có lẽ đều là người từng xảy ra quan hệ bạo dâm trong thời gian dài.

*Bạo dâm (Sadism): Đạt kh0ái cảm khi hành hạ người khác về mặt thể chất hoặc tinh thần.

Khổ dâm (Masochism): Đạt kh0ái cảm khi bị người khác hành hạ về mặt thể chất hoặc tinh thần.

Nói cách khác, vào thời thơ ấu, người này vẫn luôn ở bên bạo dâm hoặc khổ dâm, mới có thể dần dà đánh mất bản thân trong quá trình trưởng thành, hoàn toàn chìm sâu trong mối quan hệ không lành mạnh ấy.

Như hội chứng Stockholm* mà mọi người thường xuyên nghe tới vậy, một bên rõ ràng bị bắt cóc, tại sao lại sinh ra cảm xúc dựa dẫm, thậm chí còn say mê kẻ bắt cóc? Vì chỉ khi sinh ra tình cảm này, cô ấy mới có thể đè nén nỗi sợ trong nội tâm và đau đớn trên cơ thể, lâu ngày đã hình thành một cảm xúc b3nh hoạn.

*Hội chứng Stockholm: thuật ngữ mô tả một loạt những trạng thái tâm lý, trong đó con tin lâu ngày hình thành mối quan hệ tình cảm với kẻ bắt cóc trong thời gian bị giam cầm.

Khi họ tới Cục Cảnh sát, bố nuôi Triệu Thanh Nhã, Triệu Tử Tuấn đã thừa nhận chuyện sát hại Triệu Thanh Nhã.

Theo lời khai của ông ta, ông ta và Triệu Thanh Nhã đã duy trì mối quan hệ tình d*c b3nh hoạn này trong thời gian dài. Sau khi mẹ Triệu Thanh Nhã mất, Triệu Tử Tuấn đã bộc lộ rõ hành vi bí mật đó. Tại trường học, ông ta thường xuyên gọi Triệu Thanh Nhã vào văn phòng không một bóng người, rồi tàn bạo xâm hại cô ấy. Khi ở nhà, ông ta cũng bạo hành thể xác cô ấy nhiều lần. Sau mỗi lần ngược đãi, ông ta sẽ mua cho cô ấy nhiều món quà mà bé gái ưa chuộng, đưa cô ấy đi ăn những món cô ấy thích.

Trái lại, mỗi khi cô ấy muốn phản kháng, hoặc muốn nói cho người lớn khác biết về hành vi ngược đãi của ông ta, ông ta sẽ sử dụng bạo lực với cô ấy. Có lần cô ấy muốn báo cảnh sát, nhưng vừa gọi điện đã bị ông ta hung tợn bóp cổ uy hiếp. Khi cảnh sát theo điện thoại tìm đến nhà họ, chỉ thấy cảnh bố con hòa thuận. Cảnh sát vừa đi, Triệu Tử Tuấn lập tức đe dọa cô ấy: Nếu cô ấy dám làm tiếp, ông ta sẽ chặt đứt hai tay hai chân cô ấy, giấu cô ấy vào trong thùng, khiến cô ấy không bao giờ... có thể ra ngoài

nữa.

Bắt đầu từ ngày đó, mức độ kiểm soát của ông ta với Triệu Thanh Nhã ngày càng tăng. Thế nên sau này, ngay cả khi được nghỉ học Triệu Thanh Nhã cũng không dám rời nhà, lên đại học cũng học ở địa phương, cô ấy chưa bao giờ thoát khỏi bàn tay của Triệu Tử Tuấn.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Cho tới một ngày, khi Triệu Tử Tuấn về nhà, nhìn thấy Triệu Thanh Nhã mỉm cười quỳ trên mặt đất tháo giày cho ông ta.

Giây phút ấy ông ta biết, cô gái này đã hoàn toàn bị mình huấn luyện thành nô lệ.

Triệu Thanh Nhã trưởng thành trong hoàn cảnh bị bạo hành, tâm lý từ từ trở nên vặn vẹo vì người đàn ông này, cô ấy không còn dũng khí thoát khỏi mối quan hệ này nữa rồi.

Hay tin về buổi triển lãm nghệ thuật chống bạo lực của Triệu Thanh Nhã, Triệu Tử Tuấn phát điên tìm tới nhà đánh đập cô ấy. Trong lúc mất lý trí, ông ta đã lỡ tay giết Triệu Thanh Nhã.

Triệu Tử Tuấn ngồi trong phòng thẩm vấn, vẻ mặt chết lặng, không thấy hối hận hay tội lỗi gì. Dù bị nhóm người Đội trưởng Lý phẫn nộ lên án và chửi rủa, ông ta cũng thờ ơ. Người đã bị giết, ông ta sẵn lòng gánh chịu hết mọi hậu quả.

Tới khi Diệp Tiểu Nhu ngồi trước mặt ông ta, Triệu Tử Tuấn mới nheo mắt: “Cô không phải cảnh sát, cô là ai?”

Xét từ ngoại hình, quả thực Triệu Tử Tuấn giống hệt hồ sơ tâm lý tội phạm mà cô đã lập, là một giáo viên có bề ngoài nho nhã. Thậm chí lúc bị bắt, ông ta vẫn mặc áo sơ mi thắt cà-vạt. Đây là một người đã quen với việc kiểm soát cảm xúc của mình, cũng

có h@m muốn kiểm soát người khác rất mạnh.

Diệp Tiểu Nhu nghiêng đầu nhìn ông ta: “Vào thời còn dùng phấn viết, chắc mỗi ngày trong túi ông luôn để một đôi găng tay để tránh bẩn tay nhỉ?”

Cô quan sát ông ta, Triệu Tử Tuấn cũng đang quan sát cô: “Nhà Tâm lý học? Thú vị thật, cô cảm thấy mối quan hệ của tôi và Tiểu Nhã thế nào?”

Diệp Tiểu Nhu không trả lời ông ta, chỉ hỏi ông ta một câu: “Ông đã xem video về buổi triển lãm nghệ thuật chống bạo lực của con gái nuôi chưa?”

Lời này không chỉ giúp cô lấy lại quyền kiểm soát cuộc nói chuyện, mà còn khiêu khích ông ta ở mức độ nhất định với mấy từ “con gái nuôi” và “video”.

Vì cả hai chuyện: quan hệ bố con nuôi với Triệu Thanh Nhã, và việc ông ta phát điên tra tấn Triệu Thanh Nhã đến chết sau khi biết về buổi triển lãm, cũng đủ để k1ch thích thần kinh của ông ta.

Quả nhiên, hô hấp của ông ta đã rối loạn trong thoáng chốc.

Nhưng dù sự thay đổi chỉ xảy ra chưa tới một giây đồng hồ, cũng không thoát được mắt cô.

“Trong video có tổng cộng mười tám vị khán giả, hai trong số họ đã tử vong ngoài ý muốn, còn một người mới tự sát tại nhà vào trưa nay.” Diệp Tiểu Nhu nhìn vào mắt ông ta: “Tôi đoán ông cũng biết người tự sát kia, ông ta tên Hồng Khải Minh.”

Triệu Tử Tuấn sửng sốt: “Tại sao...”

“Tại sao lại tự sát?” Cô nói trước vẻ mặt kinh ngạc của ông ta:

“Tôi đoán trong điện thoại của ông ta chắc hẳn chứ nhiều thứ khó coi lắm nhỉ? Là đồng nghiệp của ông? Hay bạn tốt?”

Sắc mặt Triệu Tử Tuấn u ám: “Cậu ta từng nhặt được điện thoại của tôi.”

“Trong điện thoại của ông lưu trữ vô số ảnh chụp và video liên quan đến Triệu Thanh Nhã, thế nên ông ta đã lấy việc này đe dọa ông?”

Triệu Tử Tuấn không nói gì, ngầm thừa nhận: “Tại sao cậu ta lại tự sát?”

“Vì ông ta đã nhận được thư từ biệt của Triệu Thanh Nhã.” Diệp Tiểu Nhu thản nhiên trả lời: “Cô ấy đã sớm biết mình sẽ chết trong tay ông. Mười tám vị khán giả kia đều là người có dính dáng đến ông hoặc cô ấy, hơn nữa ai cũng nhận được thư của cô ấy. Tôi không biết nội dung trong thư là gì, nhưng điều có thể khiến cô ấy viết xuống trong suy nghĩ mình sắp chết, ắt hẳn ông phải rõ ràng nội dung bên trong hơn tôi chứ nhỉ?”

“Cô có ý gì...” Triệu Tử Tuấn trở nên kích động: “Con bé đã sớm biết sẽ chết trong tay tôi là sao?”

Diệp Tiểu Nhu lấy ảnh chụp ra: “Biết người này không?”

Trong ảnh là Trần Nham Phi, người tổ chức buổi triển lãm nghệ thuật. Dựa vào thái độ của Triệu Tử Tuấn thì có thể thấy, ông ta không biết người này.

“Ông ta là người đầu tư cho buổi triển lãm nghệ thuật mà Triệu Thanh Nhã tham gia.” Diệp Tiểu Nhu nói: “Ngày đó triển lãm nghệ thuật được chia thành nhiều khu vực, nhưng chỉ mỗi màn triển lãm nghệ thuật biểu diễn của Triệu Thanh Nhã là khép kín, và chỉ có người nhận được thư mời mới có thể vào. Nói cách khác, mười tám khán giả này đã được lựa chọn từ trước.”

Cô ném ảnh chụp của mười tám người tới trước mặt ông ta:
“Nhìn kỹ xem, ông biết mấy người?”

Chương 77: Ngoại truyện 10

Triệu Tử Tuấn đã hoàn toàn mất đi vẻ bình tĩnh vừa rồi. Ông ta nhìn vô số bức ảnh trước mắt, trong đầu hiện lên cảnh cô ấy bị bọn đàn ông vây quanh, bị chúng chạm vào, bị tra tấn.

Mắt ông ta ngày càng đỏ, rốt cuộc ông ta đã chạm tới giới hạn, đứng phắt dậy gạt hết ảnh chụp xuống đất: "Tôi không biết chúng!!"

Ánh mắt Diệp Tiểu Nhu lạnh lùng, cô lãnh đạm nói: "Ngồi xuống!"

Triệu Tử Tuấn đỏ bừng mặt, ông ta thở hổn hển trừng mắt nhìn cô.

Ông ta không hiểu, rõ ràng cô gái xinh đẹp trước mắt này trông không hề mạnh mẽ, còn không giống cảnh sát, nhưng khi mặt cô đanh lại, vẻ kiêu ngạo sắc bén ấy, đã hoàn toàn nghiền nát khí thế tự cao của ông ta.

"Triệu Tử Tuấn, đây không phải nơi ông lên mặt ngang ngược!"

Triệu Tử Tuấn liếc nhìn camera, suy sụp ngồi xuống.

Diệp Tiểu Nhu: "Triệu Thanh Nhã đã muốn thoát khỏi khống chế của ông từ lâu rồi, điều này ông nên biết rõ."

Triệu Tử Tuấn nhếch môi, tỏ vẻ khinh thường.

“Đúng, cô ấy biết không thể thoát khỏi ông, nên mới đưa ra một quyết định.”

Triệu Tử Tuấn ngây ngốc, hồi lâu sau mới khó khăn hỏi: “... Quyết định gì?”

“Ông đẩy cô ấy vào địa ngục, nên cô ấy lôi tất cả những người từng tra tấn cô ấy xuống vực sâu.” Lúc Diệp Tiểu Nhu nói, trên mặt không có biểu cảm gì, nhưng giọng điệu kiên định của cô lại khiến bầu không khí xung quanh trở nên lạnh băng: “Buổi triển lãm nghệ thuật chống bạo lực kia, trên danh nghĩa là tuyên truyền chống bạo lực. Nhưng thực chất, cô ấy đã mời hết những người biết cô ấy từng bị ngược đãi, người ôm ảo tưởng tình d*c với cô ấy, người cô ấy đã cầu xin giúp đỡ, người nhắm mắt làm ngơ với cô ấy, và cô ấy hoàn toàn phơi bày cơ thể mình trước mặt họ.”

Triệu Tử Tuấn ngơ ngác nghe cô nói, trong mắt hiện lên vẻ khó tin: “Không thể nào... Con bé không có lá gan lớn như vậy.”

“Từ nhỏ đã bị ông ngược đãi, kiểm soát về tinh thần lẫn thể xác, cô ấy đã sớm đánh mất bản thân. Nhưng vào một ngày nọ, cô ấy phát hiện sai lầm này đã hủy hoại cả đời cô ấy. Nếu tôi đoán không sai, ắt hẳn cô ấy đã gặp một người bị ngược đãi giống cô ấy, thấy cô gái kia cố nén đau khổ, vì thế cô ấy quyết định chấm dứt hết tất cả.” Diệp Tiểu Nhu đẩy bức thư được gửi cho mười tám người tới trước mặt ông ta: “Ngay từ đầu cô ấy đã biết chắc chắn ông sẽ không buông tha cho cô ấy. Tôi nghĩ, ngày đó khi ông tới tìm cô ấy, từ đầu đến cuối, cô ấy không hề phản kháng ông, đúng không?”

Triệu Tử Tuấn cúi đầu, không hề lên tiếng nói một chữ.

Nhưng từ cơ thể run rẩy và hai tay nắm chặt của ông ta thì có thể biết, cô nói đúng rồi.

Tối ấy, khi ông ta xem video do người khác gửi đến trên điện thoại, quả thực đã rất giận dữ. Đối với ông ta, Triệu Thanh Nhã là nô lệ ông ta đã tốn mười năm để nhào nặn, là tác phẩm tốt nhất của ông ta, vật sở hữu của ông ta. Ông ta chưa bao giờ cho phép bất kỳ người đàn ông nào tới gần cô ấy, chỉ cần thấy cô ấy có hành vi thân mật với gã nào, ông ta sẽ dùng bạo lực hành hạ cô ấy.

Vậy nên trong một khoảng thời gian dài, trong điện thoại Triệu Thanh Nhã không hề có thông tin liên hệ của bất cứ chàng trai nào.

Triệu Thanh Nhã lớn lên, đã buông xuôi việc chống cự ông ta từ lâu, vì trước giờ ông ta luôn kiểm soát rất chặt chẽ. Thứ ông ta giỏi nhất, là khiến một cô gái nhỏ không rành thế sự hoàn toàn nghe lời mình. Hiển nhiên ông ta đã huấn luyện Triệu Thanh Nhã thành công. Những năm gần đây, cô ấy chưa từng có ý đồ phản kháng ông ta, thế nên dần dà, mức độ kỷ luật và khống chế của ông ta với cô ấy cũng nới lỏng hơn một chút, ông ta bắt đầu tìm kiếm "thú cưng" mới.

Triệu Thanh Nhã đưa ra quyết định này, ắt hẳn cũng liên quan đến việc ông ta "vứt bỏ" cô ấy.

Khi Triệu Thanh Nhã thấy ông ta dẫn một nữ sinh nhỏ tuổi đi ăn, Triệu Tử Tuấn phát hiện trên mặt cô ấy chợt hiện lên vẻ căm phẫn và đau khổ.

Thật ra đó cũng là một thủ đoạn mà ông ta dùng để thao túng tinh thần cô ấy.

Vốn cho rằng cô ấy sẽ nghe lời hơn, nhưng ông ta không ngờ cô ấy sẽ gây ra chuyện khiến ông ta sững sờ.

Xem video kia xong, Triệu Tử Tuấn lập tức tới tìm cô ấy. Bấy giờ dường như Triệu Thanh Nhã đã biết ông ta sẽ đến, cô ấy chuẩn

bị sẵn vang đỏ ông ta thích. Nhưng ông ta đã bị lửa giận lấn át lý trí, cầm lấy ly rượu ném vào người cô ấy.

Diệp Tiểu Nhu nói không sai, từ đầu tới cuối, cô ấy không hề chống cự ông ta.

Ngay cả vào lúc cận kề cái chết, Triệu Tử Tuấn cũng không thấy nỗi thù hận trên mặt cô ấy, ngược lại là... giải thoát.

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

"Rốt cuộc tôi cũng có thể đoàn tụ với... bố mẹ của tôi..."

Đây là câu nói cuối cùng của cô ấy.

Đến tận giờ phút này, Triệu Tử Tuấn mới hiểu được, hóa ra tất cả đều nằm trong kế hoạch của cô ấy.

Ông ta ngơ ngác nhìn tay mình, không thể tin nổi mình đã giết cô ấy, giết cô gái ông ta yêu nhất.

"Ông vẫn nghĩ mình yêu cô ấy sao?" Diệp Tiểu Nhu vừa nhìn đã hiểu rõ suy nghĩ trong đầu ông ta, cô châm chọc khiêu khích: "Thôi đi, Triệu Tử Tuấn, đó không phải yêu gì sất! Yêu của ông chẳng qua chỉ là sự bạo hành và tổn thương cô ấy. Uổng cho cái danh giáo viên của ông. Tôi thật sự căm phẫn thay những học sinh mà ông từng dạy. Một tên súc sinh như ông, không hề xứng làm một thầy giáo, càng không xứng làm một người bố! Ngay cả một người đàn ông bình thường ông cũng không xứng."

"Ông sẽ phải trả giá vì tất cả những việc mình đã làm."

"Đúng! Tôi là súc sinh, vậy đám người này thì sao! Lũ khán giả kia, cũng chẳng tốt lành gì!" Triệu Tử Tuấn phẫn nộ cầm lấy mớ ảnh chụp: "Tên này, sau khi nhặt được điện thoại của tôi thì vơ vét tài sản của tôi, nếu không cậu ta sẽ công khai video và ảnh

chụp của tôi với Tiểu Nhã! Còn người này, khi anh ta thấy tôi xâm hại Tiểu Nhã, còn dám bảo muốn dùng chung Tiểu Nhã với tôi. Còn hai kẻ kia, lúc Tiểu Nhã mười tuổi chạy đến cầu xin họ giúp đỡ, họ lại bắt con bé trả về cho tôi, ha ha ha ha ha!" Ông ta nắm chặt những tấm ảnh, vừa cười vừa giận dữ gào thét: "Nếu tôi là súc sinh, vậy những kẻ không bằng súc sinh này sẽ là gì đây! Chúng cũng giống tôi, nên xuống địa ngục hết đi!!!"

Hai cảnh sát lao vào khống chế ông ta. Triệu Tử Tuấn đã thừa nhận chuyện ngược đãi Triệu Thanh Nhã đến chết. Nhưng theo lời ông ta, những người trong ảnh này là vô tội sao?

Một vài người trong số họ chưa phạm tội gì rõ ràng, cùng lắm chỉ thờ ơ mặc kệ lời cầu cứu của Triệu Thanh Nhã, nên pháp luật không thể trừng trị họ.

Hiển nhiên Triệu Thanh Nhã biết điều ấy, nhưng so với ác quỷ Triệu Tử Tuấn, cô ấy cũng hận những người này.

Cô ấy hận người đàn ông đã quay video chụp ảnh cô ấy, rồi thích thú xem chúng và tống tiền cô ấy. Cô ấy căm thù hai gã đã đưa cô ấy về tay ma quỷ khi cô cầu cứu. Cô ấy hận người đàn ông nhận ra cô ấy có khuynh hướng thích chịu ngược đãi, nhưng vẫn muốn ép cô ấy vào khuôn khổ kia. Cô ấy căm thù người phụ nữ rõ ràng đã biết Triệu Tử Tuấn là ác quỷ, nhưng vờ như không thấy. Cô ấy hận hàng xóm vốn dĩ đã nghe được tiếng cô ấy kêu cứu, lại nhắm mắt làm ngơ. Cô ấy hận những người nhìn cô ấy mặc trang phục gợi cảm với ánh mắt ác độc.

Cô ấy hận thế giới tàn khốc xung quanh mình.

Vì thế cô ấy đã lên một kế hoạch. Cô ấy tìm được một nhà từ thiện, Trần Nham Phi, kể cho ông ta mọi chuyện, nhờ ông ta giúp đỡ mình.

Họ không rõ tại sao Trần Nham Phi lại đồng ý giúp Triệu Thanh

Nhã. Chắc chắn phải có một nguyên nhân đặc biệt nào đó mà họ không biết.

Nguyên nhân này, Dương Viêm đã nói cho Diệp Tiểu Nhu.

Hai ngày sau, Diệp Tiểu Nhu và Dương Viêm tham gia một bữa tiệc từ thiện buổi tối. Hôm ấy, Trần Nham Phi là một trong những người tổ chức.

Lúc Diệp Tiểu Nhu đến gặp ông ta, dường như Trần Nham Phi đã biết cô là ai, ông ta mỉm cười gật đầu với cô: “Xin chào.”

“Ông Trần biết tôi?”

“Không, nhưng tôi biết ông chủ Dương là ai, vậy cũng đủ rồi.” Dựa vào ngoại hình và cách nói chuyện, quả thực Trần Nham Phi là một nhà từ thiện có bề ngoài hiền lành: “Nghe bảo vợ của ông chủ Dương là một chuyên gia Tâm lý học Tội phạm rất tài giỏi, còn là một quý cô trẻ tuổi xinh đẹp. Hôm nay được gặp, quả nhiên lời đồn không hề sai.”

“Vậy ắt hẳn ông cũng biết tôi đã tham gia vào vụ án của Triệu Thanh Nhã rồi nhỉ? Tôi hỏi thẳng vào vấn đề nhé.”

Trần Nham Phi gật đầu: “Cô cứ hỏi.”

“Triệu Thanh Nhã, cô ấy... có để lại thứ gì không?”

Trần Nham Phi ngạc nhiên: “Chỉ vậy thôi ư?”

Diệp Tiểu Nhu gật đầu.

Trần Nham Phi nở nụ cười: “Có, tôi đã sắp xếp người gửi sang công ty của ông chủ Dương.”

“Gửi cho chúng tôi? Tại sao?”

“Vì tôi không biết nên xử lý thế nào.” Ông ta khẽ thở dài, chậm rãi nói: “Mấy thứ đó quá kinh khủng, rốt cuộc muốn công khai hay tiêu hủy, cô ấy vốn để tôi quyết định. Nhưng tôi thấy, nếu để hai người quyết định thì sẽ hợp lý hơn. Trong chuyện này... tôi cũng là một kẻ có tội giống bọn họ.”

“Ông chỉ làm việc mà mình nghĩ là nên làm thôi.” Diệp Tiểu Nhu nói: “Nếu giúp đỡ cô ấy cũng có tội, vậy cô ấy thật sự quá đáng thương. Tôi nghĩ tới cuối cùng, cô ấy đã cảm nhận được lòng tốt ít ỏi trong cuộc sống. Mà lòng tốt này, là ông đã cho cô ấy.”

Bạn đang đọc bản chuyển ngữ thuộc về allinvn.net

Khi cô xoay người rời đi, Trần Nham Phi gọi cô lại: “Cô không hỏi lý do tại sao tôi đồng ý giúp cô ấy sao?”

“Giúp đỡ một người còn phải cần lý do à?” Diệp Tiểu Nhu mỉm cười: “Tôi thấy không cần.”

Nhìn bóng dáng cô rời đi, ánh mắt Trần Nham Phi đầy phức tạp, ông ta thở dài.

Đối với ông ta, nhất định phải có lý do thì mới giúp đỡ Triệu Thanh Nhã. Nếu không, sao ông ta lại làm chuyện đen tối này chứ?

Nhưng cô không hỏi lý do, ông ta biết, đây là phần thiện ý Diệp Tiểu Nhu dành cho ông ta.

Thấy cô trở về, Dương Viêm vươn cánh tay, Diệp Tiểu Nhu đưa tay khoác lên khuỷu tay anh một cách tự nhiên.

“Trong số mười tám khán giả, có hai người đã tử vong ngoài ý muốn, một người tự sát, còn mấy người kia, dù không dằn vặt

trong xấu hổ và hối hận thời gian dài thì cũng bị ác mộng ám ảnh." Cách một lớp áo tây trang, Diệp Tiểu Nhu nhéo nhéo cánh tay anh: "Anh nói đúng không?"

"Ừa, chắc chắn đúng." Anh cầm lấy bàn tay nghịch ngợm của cô: "Những tội lỗi mà đạo đức và pháp luật không thể trói buộc, sớm muộn gì cũng có một ngày bị người khác lên án. Người không hề có lương tâm thì sao có thể có kết thúc tốt đẹp được."

Qua mấy ngày nữa, Diệp Tiểu Nhu nhận được điện thoại của Đội trưởng Lý.

"Cố vấn Diệp, còn nhớ Trần Nham Phi không? Người từng giúp Triệu Thanh Nhã tổ chức buổi triển lãm nghệ thuật biểu diễn ấy."

"Có, tôi nhớ."

"Ông ta tới tự thú." Đội trưởng Lý tiếc nuối kể: "Ông ta từng có một cô con gái, vì bị xâm hại mà mắc bệnh trầm cảm rồi tự sát. Trong vòng hai năm, ông ta đã dàn xếp cái chết của những người đó thành tử vong ngoài ý muốn để báo thù thay con gái. Nếu không đến tự thú, chúng ta sẽ không bao giờ biết được ông ta từng phạm tội như thế... Không ngờ rằng, cuối cùng ông ta lại tới tự thú."

Diệp Tiểu Nhu: "Thế ư? Vậy đúng là..."

Cô nhớ đến những lời Trần Nham Phi nói với mình vào ngày đó. Thật ra cô đã đoán được một phần, cũng biết sớm muộn gì sẽ có một ngày ông ta phải chuộc tội, như mấy năm nay ông ta vẫn làm.

Nhưng với kết quả này, cô không biết có nên thở dài không.

"Trong số mười tám khán giả, ngoài những người Triệu Thanh

Nhã căm thù, còn có sáu người từng lạnh lùng chế giễu con gái Trần Nham Phi. Trần Nham Phi đã mượn việc này để tập trung những người đó lại. Một khi chuyện này được công bố, chỉ sợ sẽ ảnh hưởng lớn đến xã hội..."

"Vậy cứ thuận theo tự nhiên." Diệp Tiểu Nhu thản nhiên nói: "Người đáng bị lên án, cần gì phải ngăn cản hắn đối mặt với số phận của mình chứ."

"Cô nói đúng, vậy cứ để thuận theo tự nhiên thôi. Tội nghiệp hai cô gái này. Đám súc sinh đó không kẻ nào đáng có được kết cục tốt."

Cúp điện thoại, Diệp Tiểu Nhu nhìn đồ Trần Nham Phi gửi tới, ánh mắt phức tạp.

Đây là nhật ký của Triệu Thanh Nhã, một quyển nhật ký rất dày, ghi lại quá trình từ lần đầu tiên bị bố nuôi bạo hành lúc cô ấy còn nhỏ, đến tận sau khi trưởng thành mối quan hệ đã trở nên vặn vẹo.

Trần Nham Phi nói đúng, thứ này quá u ám, khiến người khác khó lòng tiếp nhận nổi. Mặc dù tới cuối cùng, Triệu Thanh Nhã đã thức tỉnh khỏi mối quan hệ sai trái ấy, nhưng với đa số mọi người, chuyện u ám như vậy vẫn không thể chấp nhận.

Trên đời có nhiều đứa trẻ chưa từng chứng kiến bóng tối tội ác. Bọn chúng được sống dưới đôi cánh bảo vệ của đạo đức và pháp luật, không hề biết ngoài ánh sáng có thể thấy khắp nơi, vẫn còn vô số góc khuất mà ánh mặt trời không thể chiếu đến.

Nhưng ngay cả trong những góc khuất tối tăm nhất, vẫn có những người vô danh bảo vệ những người đã bị bóng tối ăn mòn.

Giống như những gì bọn họ đã, đang và sẽ luôn làm.

Diệp Tiểu Nhu không muốn cô gái đáng thương ấy bị quấy rầy bởi đủ loại dư luận trong xã hội nữa.

Hãy để những sự thật đen tối ấy rời khỏi thế giới này với cô ấy đi.

Cô ngẩng đầu, nhìn Dương Viêm đang nói chuyện với người khác ngoài cửa sổ.

Hình như anh cũng cảm nhận được ánh mắt của cô, anh quay đầu, hai người nhìn nhau cười.

May mắn thay...

Họ đã chứng kiến vô vàn tội ác, song, họ vẫn có thể bảo vệ ánh sáng vốn nên tồn tại trên thế giới này.

— HẾT —

Nội dung từ **Chương 1: C1: Chương 1** đến **Chương 77: Ngoại truyện 10**

Truyện được tải từ DTV EBOOK

Userscript được viết bởi: lelinhtinh